

Vòng Bảy Người

Thông Tin

Tác giả: Thanh Khâu

Dịch: Bánh Tiêu

Thể loại: đam mỹ, kinh dị, văn học phương đông

Edit ebook: Kayako Saeki

Nguồn: banhtieu137.blogspot.com

Đăng: daotieuvu.blogspot.com

Giới Thiệu:

Chữ trong ngoặc màu đen là của tác giả, màu tím nhạt là chú thích của ta

Văn án

Một quyển tiểu thuyết cũ nát, một cố sự quý dị khó lường, một đoạn bí sử phủ đầy bụi xưa. Sinh tử bảy người dây dưa nan giải, tới cùng ai mới là kẻ tự thuật cố sự cuối cùng. Ai mới là kẻ giải đề cuối cùng. "Đây là một quyển cố sự đã được chấp thuận, người trong cố sự không phải nhân vật hư cấu, khiến độc giả của bạn cũng là nhân vật trong cố sự, bạn không phải độc giả không liên can gì, mà là người tham dự. Đây thuộc về thế giới của bạn, một hành trình tìm kiếm cứu trợ và đáp án."

VÒNG BẢY NGƯỜI

Mở đầu

Chương 1: Quyền sách bị dư

Chương 2: Vòng bảy người

Chương 3: Trần Hạo

Chương 4: Kẻ trộm mộ

Chương 5: Chuyện cũ nhắc lại

Chương 6: Rằm tháng 7

Chương 7: Thái Âm Càn Khôn Trắc

Chương 8: Hoài nghi

Chương 9: Hiểu biết nông cạn là đáng sợ nhất

Chương 10: Hoang thôn

Chương 11: 5P3CI3436-368742

Chương 12: Quỹ đạo của bướm đêm

Chương 13: Cảnh cáo của mèo

Chương 14: Xe hòm

Chương 15: Trong dự liệu, ngoài suy luận

Chương 16: Ngôi miếu đổ nát trong mưa

Chương 17: Chướng ngại độc

Chương 18: Hiệu chụp ảnh

Chương 19: Lừa Gạt

Chương 20: Câu đố trong rừng

Chương 21: Quái thi

Chương 22: Phản hồn hương

Chương 23: Cố hồn phách

Chương 24: Người thứ sáu

Chương 25: Âm binh

Chương 26: Cục diện khôn đồn

Chương 27: Quá khứ đình trệ

Chương 28: Một đáp án khác

Chương 29: Quái thạch

Chương 30: Bí ẩn trong bí ẩn

Chương 31: Đầu mối cuối cùng

Chương 32: Sinh tử ảo giác

Chương 33: Sự trở lại

Chương 34: Khảo cổ

Chương 35: Hai phần mộ

Chương 36: Mộ công chúa

Chương 37: Ước hẹn bảy người

Chương 38: Truyền thừa

Chương 39: Bí ẩn Tương tộc

Chương 40: Tâm quỷ

Chương 41: Bản đồ Phù Dung

Chương 42: Âm dương đạo

Vòng Bảy Người

Chương 43: Phá cục

Chương 44: Đưa tang

Chương 45: Thủy vân chi gian

Chương 46: Gác chuông

Chương 47: Quỷ khóc đưa tang

Chương 48: Mỗi người một ngã

Chương 49: Âm dương song phân, bảy hồn đồng đạo

Chương 50: Hồ Huyền Vũ

Chương 51: Bản Bùn

Chương 52: Hai Người Phụ Nữ

Chương 53: Ước Hẹn Cuối Cùng (1)

Chương 54: Ước Hẹn Cuối Cùng (2)

Chương 55: Ước Hẹn Cuối Cùng (3)

Chương 56: Đoạn Kết

Chương 57: Phiên Ngoại (1)

Chương 58: Phiên ngoại (2)

Mở đầu

---o0o---

Tàu hỏa chạy rất nhanh, trong xe tràn ngập mùi hỗn tạp. Trong hộp sắt kín không kẽ hở này, các hành khách ngủ say như những bao cát. Mỗi khi xuyên qua đường núi, giống như tiến vào một thời không quý dị, mà ngọn đèn của tàu hỏa cũng vô cùng đẹp mắt. Ánh sáng chói mắt và màu đen áp lực hợp thành một loại đối kháng cổ quái. Hình như chút không gian trong xe này tùy thời đều có thể bị bóng tối vô tận của nó thôn tính, ánh sáng kia chính là bảo hộ duy nhất.

"Anh đang tìm gì?"

"Tìm sách."

"Sách gì? Mà cần ngồi tàu hỏa? Không thể đến hiệu sách tìm sao?"

"Một quyển sách cứu mạng."

"Cứu mạng? Cứu mạng của ai?"

"Cứu."

Nói chưa xong, chỉ thấy tàu hỏa xuyên khỏi hang núi, một mảng sáng lóa mắt chiếu thẳng vào toa xe. Xe lửa phát ra tiếng còi chói tai. Tôi nhìn người ngồi trước mặt này, ánh mắt của gã đại ra, chậm rãi mím chặt đôi môi. Nhưng tôi không nghe rõ câu nói cuối cùng kia của gã. Tôi xoay người nhìn thoáng qua đồng hồ, quay đầu lại lần nữa người nọ đã rời khỏi vị trí, gã dần dần biến mất trong dòng người chen chúc.

Chương 1: Quyển sách bị dư

---oOo---

Khúc ngoặt đường Văn Tinh có một tòa kiến trúc cao tầng nhỏ khoảng 50 niên đại, là thư viện lâu đời nhất trong thành phố này, kích thước không lớn. Kết cấu bên trong thư viện vẫn hoàn toàn mang phong cách của thập niên 50, mặt tường ngoài tòa nhà bò đầy dây thường xuân xanh biếc. Loài thực vật này có thể hấp thụ lượng lớn ánh nắng và nhiệt lượng, do đó đi trong hành lang của cao ốc không cảm thấy được một tia nắng mỏng manh của mùa hè thiêu đốt, ngược lại bởi vì tầng tầng loang lổ này mà có vẻ có chút âm u mù mịt.

Yên tĩnh là bầu không khí duy nhất của nơi này. Do đó lượng người dù cao tới đâu, một năm bốn mùa cũng đều im ắng như vậy, nguyên tắc cơ bản nhất của thư viện đó là điểm yêu cầu ấy, nhưng không mấy may tiếng động nào lại có một tầng ý nghĩa khác, chính là sự cân bằng hết sức yếu ớt. Bởi vì bạn không cách nào biết được giây tiếp theo sẽ có cái gì phá tan sự cân bằng an tĩnh này, cho dù đó là một cây kim rơi xuống mặt đất, cũng sẽ khiến linh hồn bạn bị rung động.

Chu Quyết thu dọn xong giấy báo ngăn đầu nhìn đồng hồ treo tường kiểu cũ kia, vỗ bả vai lão Triệu đang ngồi ăn điểm tâm nói: "Chú Triệu, con đi trước chỉnh lý lại giá sách một chút."

Lão Triệu xem như là tam đương gia của nơi này, đại đương gia chính là viện trưởng, nhị đương gia xem như Cố Lão, còn lão Triệu bị đẩy vào vị trí thứ ba còn lại. Bất quá qua một năm nay, Chu Quyết cũng biết ông già này nếu so với hai người trước còn láu cá hơn, cùng cậu lộn xộn còn giả bộ thành thật, bằng không thì cá chạch gặp gỡ tảng băng (Bánh Tiêu: cả hai đều trơn ^^~), còn chưa chắc là đầu ai gian xảo hơn ai đâu. Lão Triệu không nhanh không chậm nhấp một ngụm trà, vui a híp mắt nói: "Được đó, vậy làm phiền cậu rồi. Đúng rồi, lần này cuối cùng đã đến một lượng lớn sách mới, tôi phỏng chừng viện trưởng nhất định là muốn đem đám sách cổ này đá bay rồi. Đến lúc lại xuất hiện một đồng việc bạn."

Ánh mắt Chu Quyết xẹt qua một tia thần sắc tính lăm, nhưng giây tiếp theo liền đổi mặt hé ra nụ cười, bởi vì giữa trưa cậu còn có việc, vốn muốn thay ca sẽ dành thời gian chuẩn bị, đáng tiếc hiện tại không có cơ hội rồi. Cậu thở dài một hơi ngẫm nghĩ: "Xem ra phải trì hoãn rồi. Lão già này thật con mẹ nó giảo hoạt."

Hiện tại thư viện còn chưa chính thức mở cửa kinh doanh, vì tiết kiệm điện, viện trưởng yêu cầu bọn họ chỉ mở một dãy đèn giữa, cho nên buổi sáng công việc tra tiêu đề sách là phiền nhất. Buổi này vốn là lão Triệu tra.

Chu Quyết giảo hoạt quay đầu lại nhìn thoáng qua, xác định không ai theo dõi cậu, cậu lúc này mới len lén mang tai nghe lên, túi xách cậu còn có một gói thuốc lá, cậu chuẩn bị trốn đến mặt sau cửa sổ len lén rút ra một điếu. Chu Quyết nghĩ đến điểm ấy tâm lý hơi chút sáng khoái, ngâm nga khúc nhạc nhỏ, cầm đèn pin ở giữa

một loạt dây giá sách qua lại dạo chơi, cậu biết tuyệt không xảy ra sai lầm quá lớn, chỉ cần chú ý loại giá sách đặc biệt lỏng lẻo này là được, công việc này không khó, khó là khó ở chỗ bạn cứ phải nhìn chằm chằm như vậy mỗi ngày.

Đi chưa được bao lâu cậu đã tới dãy khu lưu trữ sách tận cùng bên trong, dựa theo thứ tự đó là một loạt giá sách lâu đời nhất, lúc đầu ý viện trưởng muốn vứt hết sách cũ, nhưng chẳng biết tại sao cuối cùng vẫn giữ lại. Cậu cũng từng lên hỏi Cố Lão, thần sắc Cố Lão có chút băn khoăn, chỉ nói cấp trên không cho phép vứt. Tóm lại làm nửa ngày cậu cũng không biết tại sao giá sách cũ nọ cứ đặt ở nơi này. Nhưng xem ra hôm nay phải đem đám đồ cổ này đá xuống rồi. Cậu đều có thể trong lúc mơ hồ cảm giác được sự bi ai của đám sách này, đương nhiên trong lòng Chu Quyết cũng biết đây đơn thuần chỉ là cảm giác vô nghĩa.

Đến nơi này, ngọn đèn nơi thông đạo đã mất tác dụng, giá sách chính là loại màu nâu tối này, cho nên nhìn qua nhìn lại ngoại trừ một tí hình dáng mơ hồ ra chính là một mảnh đen ngòm, mà phía bắc giá sách này chính là kho hàng chỉ vào ngày phơi sách mới có thể mở ra. Cậu cơ hồ chưa bao giờ sắp xếp nhãn sách của nơi này, dù sao cũng không ai tới góc xó xỉnh ánh mặt trời căn bản không chiếu tới này. Nhưng hôm nay cậu tới sớm, nếu bây giờ cậu trở về, cậu nghĩ rằng lão Triệu còn chưa bắt đầu xếp báo đâu, đến lúc đó cậu vẫn phải đến làm công việc cậu vốn nên làm đây.

Cậu lấy MP3 ra, điều chỉnh âm lượng lớn gấp đôi. Chuyển tay cầm đèn pin, đi thẳng vào khu lưu trữ sách cũ. Chu Quyết không thường xuyên tới đây, bởi vì mùi vị của nơi này vẫn khiến cậu không cách nào quen được. Phả vào mặt chính là một cỗ mùi mục nát nói không nên lời, cỗ mùi vị này không phải thối, mà là một loại mùi tanh. Giống như mùi của sợi bông cũ. Cậu hướng không khí phát phát tay. Nhưng cỗ mùi nọ căn bản vẫn không tiêu tán, cậu bịt mũi đi vào, trong lòng nghĩ chỉ cần đi một vòng sau đó dựa vào giá sách bên ngoài cho qua thời gian, đến lúc đó có thể trở về. Nghĩ tới đây cậu lại bước nhanh hơn, cũng không thèm nhìn đến sách trên giá.

Lúc này cậu chợt cảm giác có một người từ trong kho hàng vọt ra, tốc độ cực nhanh. Song Chu Quyết ngờ ngợ cảm thấy được đó là một nữ nhân, bởi vì tóc của cô ta rất dài, lúc chợt lóe qua đó, cậu chỉ nhìn thấy tóc bóng người đó như khăn lụa màu đen phấp phới sau người. Trong thư viện cũng có nữ nhân viên công tác, nhưng không có ai tóc dài như vậy. Chu Quyết ở phía sau hô một câu, nhưng căn bản không có người để ý tới. Nháy mắt liền biến mất giữa giá sách.

Chu Quyết không thể gọi nữ nhân kia lại, không đợi cậu hỏi thần, thành linh cậu lại nghe phía sau cậu truyền ra tiếng vang sần sật, giống như có người lật sách cực nhanh. Cậu mạnh xoay thân người, phát hiện giữa khoa hàng đóng chặt, nhỏ hẹp nọ chẳng biết từ khi nào đã bị người mở ra, Chu Quyết cảm thấy không đúng, cậu nghĩ có thể là có ai đến trộm đồ. Vì vậy cậu nhanh chóng bước đến, cả thư viện trống rỗng chỉ có tiếng bước chân dồn dập và tiếng hít thở của cậu. Xung quanh cửa kho hàng dựng đứng giá sách u ám, Chu Quyết cũng không thèm nhìn tới trực tiếp xuyên qua, đang lúc hốt nhiên cậu cảm thấy chân bị vật gì đó bắt được, bởi vì đi quá nhanh trực

tiếp vọt tới trước, xuất phát từ bản năng, Chu Quyết lập tức lấy tay đỡ giá sách bên cạnh. Dùng một chút lực từ trong giá sách rút ra một quyển sách, rồi người cùng sách té lăn quay trên mặt đất.

Khi cậu còn chưa kịp từ trong đau đớn phục hồi lại tinh thần, liền cảm thấy vài quyển sách lớp lớp rơi thẳng trên người cậu, cậu vội vàng dùng tay bảo vệ đầu mình. Tai nghe của cậu cũng bị kéo xuống, trong tai nghe truyền đến tiếng nhạc rất nhỏ, như tiếng kêu của loài sâu bọ nào đó, cậu vừa mới đứng lên, lại nghe được từ cửa truyền đến thanh âm của Cố Lão hỏi cậu xảy ra chuyện gì. Cậu bối rối gạt sách trên người ra quay về phía cửa hô: "Không có gì, có chút sách rớt xuống con cất kỹ rồi ra ngay."

Cố Lão ừm một tiếng, sau đó liền không còn âm thanh gì truyền đến. Chu Quyết cậu thật nhanh nhặt sách trên mặt đất lên, cũng không nhìn loại nào trực tiếp nhét loạn trở về trên giá, khi cậu cầm quyển sách kia trong tay muốn nhét vào, cậu phát hiện quyển sách này làm thế nào cũng nhét không vào nữa, hoàn toàn không còn chỗ trống cho nó, hình như đây là một quyển sách dư ra. Cậu dùng lực đem sách nhồi lại gần, thật vất vả gạt được một khe hở, nhưng căn bản không đủ để nhét quyển sách này vào. sau đó lại nghe thanh âm của Cố Lão ở cửa hô: "Xong chưa? Tiểu Chu mau ra đây giúp a!"

Chu Quyết nhìn thoáng qua quyển sách, đây là một quyển sách bìa ngoài màu vàng đất, da phi thường cũ, đã có chút mốc meo. Nhưng chất lượng không tồi, vẫn bền chắc như cũ, cũng không có bong tróc. Cậu bất đắc dĩ đem sách đặt trong một góc. Rồi nhìn thoáng qua đế của giá sách, phát hiện không có gì để vướng chân cậu. Tiếng thúc giục của Cố Lão lại truyền đến, hơn nữa mang theo vài phần không kiên nhẫn.

Chu Quyết vội vàng đi tới, phát hiện tất cả mọi người đang chờ cậu. Cậu ngại ngần cười nói mình không cẩn thận ngã sấp.

Viện trưởng nhìn thấy Chu Quyết một thân tro bụi, giúp cậu phỉ phỉ bụi trên vai. Sau đó nói: "Chúng ta nhập một nhóm sách mới, Tiểu Chu và lão Triệu hai người giúp đỡ Cố Lão những sách cũ trong viện này lấy ra, sau đó đem sách mới đặt vào."

Cố Lão ừm một tiếng, hỏi: "Vây dầy cuối cùng có động vào không?"

Viện trưởng mò mẫm trong đầu một lúc lâu, cuối cùng nói: "Được! Bỏ! Chất nhiều như vậy cũng không ai xem. Cũng đến lúc bỏ rồi."

Chu Quyết lúc này còn đang suy nghĩ rốt cuộc là vật gì khiến cậu vấp ngã, cậu chung quy nghĩ đó hình như là tay người, hơn nữa trên cánh tay kia còn có vết thương có vẻ phi thường loang lổ. Nhưng trong nháy mắt Chu Quyết suýt vấp ngã cái tay đó vụt biến mất. Tựa như nữ nhân chợt lóe qua kia, Chu Quyết không tin thế giới này thật có quỷ thần, song cậu cũng không hoàn toàn theo chủ nghĩa duy vật luận giả. Thuộc về loại tâm thái này thà tin còn hơn không. Cho nên cậu cân nhắc hỏi

lâu quyết định sau này không đi một mình ở đó nữa, nói không chừng trên thế giới thật sự có loại linh hồn của sách tồn tại.

Sau đó mọi người liền cùng nhau bắt tay vào nâng rương. May là có xe đẩy, chỉ cần khiêng lên xe đẩy, chuyện kế tiếp liền dễ xử lý hơn. Chờ sau khi đặt xong hết sách, bọn họ thuận tay ném các sách cũ xuống rương rỗng, quyển sách bìa vàng nọ cũng ném vào trong rương. Cố Lão dùng bút mark đánh dấu lên, vốn tưởng rằng có thể lập tức đem sách cũ đi bán, chuyện sáng nay cơ bản xem như đã xong hết rồi. Lúc mọi người đều ngồi ở vị trí của mình nghỉ ngơi chờ ăn cơm, Chu Quyết lại không rảnh rỗi, cậu vội vàng bận rộn đạp xe của mình đi tới công đại học cách thư viện không xa.

Kỳ thật Chu Quyết là học sinh năm hai. Nhưng chuyên đề chuyên ngành của cậu kỳ thật rất lệch môn, là khoa nhân văn xã hội học, nói trắng ra chính là khoa dân tộc học theo cách gọi của chúng ta hiện tại, dựa theo Chu Quyết tự giải thích chính là, lúc đầu ghi danh khoa tin tức không đậu. Không ngờ ngược lại đậu vào một hệ khác mà cậu lúc đầu điền đại. Điều này khiến cậu có một loại xúc động dở khóc dở cười đối mặt với trở ngại, một là xui xẻo rớt xuống nguyện vọng hai, hai là thật sự cảm thấy chuyên ngành này không có tiền đồ, còn không bằng đi học nghề ra để tìm đường sống hơn.

Cậu lần này đến lấy sách giáo khoa và thời khóa biểu cho học kỳ mới. Không ngờ cậu cư nhiên đến muộn, giáo viên, bạn học đã sớm ra về, phòng học cũng bị khóa. Cậu nện cánh cửa trút giận, thối đám tóc vì chạy vội mà tán loạn ra, đột nhiên từ phía sau cậu duỗi đến một cánh tay, trong tay còn cầm một bộ sách. Cậu bởi vì một phen trải nghiệm quái dị ban sáng mà thần kinh có chút nhạy cảm, cậu vội vàng quay đầu lại, phát hiện phía sau chẳng biết từ khi nào đã có một người vóc dáng cao ráo mặc áo sơ mi màu tro đang đứng, vài nút áo trên ngực không cài, lộ ra một vật trang sức trừu tượng lưu hành trong Tạng truyện phật giáo (bản thân Chu Quyết cũng có một cái, nhưng cậu không đeo vì không chịu được cảm giác gò bó). Quần jean cũng rất thời trang. Xem ra không phải hàng vỉa hè. Mái tóc nam này hơi dài, rủ xuống che một phần đôi mắt. Song không nhuộm tóc. Nếu không thật sẽ tưởng tên kia là ca sĩ đến trường học biểu diễn đây.

Cậu vội vàng nhận sách nói lời cảm ơn, nam nhân kẹp một điếu thuốc, nhìn cậu chỉ chỉ đồng hồ treo tường trên hành lang, Chu Quyết gật đầu về mặt xin lỗi, nói: "Ôi chao, đây chẳng phải là anh Trần sao?"

Chu Quyết biết nam nhân này là ai, tên của anh ta là Trần Hạo. Cùng một đại học với Chu Quyết, nhưng người ta là thạc sĩ khoa Khảo Cổ. Cho nên anh cũng chỉ lớn hơn so với Chu Quyết vài tuổi, bất quá người này nghe nói ở chung không tốt, quá khư còn từng người ta đánh nhau. Nghe nói là vì một nữ nhân. Dù sao khiến cho trường học chướng khí mịt mù, vốn theo lý phải bị khai trừ. Song có vẻ trong nhà anh ta có chút môn đạo, cuối cùng cư nhiên ngay cả xử phạt cũng không có, hơn nữa tiểu tử này ngang ngược như vậy, nhưng thành tích tốt kinh người. Điều này làm cho

mọi người tin chắc chỗ dựa vững chắc của tiểu tử này tuyệt đối rất trâu bò, rất có thể là con cháu của hiệu trưởng. Thật sự có thể nói là vô cùng chơi nổi, cả trường học đều biết anh ta, nhưng chưa từng có ai dám trêu chọc anh ta, đương nhiên cũng không ai dám lôi kéo làm quen với anh, đại hiệp vĩnh viễn là một mình chống chọi nhiều người. Cũng bởi vì diện mạo tốt, do đó nữ sinh cho rằng như vậy chính là kiểu mẫu, chính là cá tính. Vì thế một lưu manh ít nói, cư nhiên diễn biến thành nhân vật đẳng cấp của trường.

Chu Quyết nhận sách, Trần Hạo bóp tắt đầu thuốc, không có đáp lời nhìn chằm chằm cậu rồi rời đi. Chu Quyết thở dài một hơi, nghĩ thầm sao anh ta để sách lại cho mình. Trước đây cũng không có giao tình gì a. Trước mặt hoàn toàn xem như dưới tình thế cấp bách mà miễn cưỡng tán gẫu thân mật. Chu Quyết hưởng bóng lưng của Trần Hạo nhăn mũi vài cái, liền lật vài trang sách, phát hiện học kỳ này cư nhiên đều là môn lịch sử dân tộc, lại nhìn thời khóa biểu, cậu liền hiểu được. Nguyên lai lần này dạy thế không phải ai khác chính là phân tử lưu manh hư hư thực thực này. Bất quá giảng bài trong đại học không phải đều là tiến sĩ đẳng cấp cao sao, làm thế nào để một thạc sĩ nhỏ bé đảm nhiệm lớp? Chu Quyết đột nhiên nghĩ đến chuyện gì đó, làm bầm lâu bầu nói: Không thể nào. Chẳng lẽ tiểu tử này cư nhiên đã thông qua được cuộc khảo hạch thuyết trình năm ngoái rồi sao? Cậu một bên âm thầm mắng câu thô tục: Con mẹ nó nhảy lớp cũng không có khả năng nhảy đến khoa trương vậy chứ, thật là quái vật ngôn sách sao? Lão tử có một nửa đại não của anh ta sẽ không rơi xuống hoàn cảnh hôm nay. Một bên thầm nghĩ phỏng chừng bị vướng vài môn thì mẹ cậu cũng có thể trong phạm vi dễ dàng tha thứ. Chu Quyết vội vàng cất kỹ sách vở. Chuẩn bị trở về thư viện.

Khi cậu muốn đi phát hiện Trần Hạo kia cư nhiên lại lộn trở về. Trong tay của anh lại cầm một chồng sách lớn, bất quá đủ tàn nhẫn chính là anh cư nhiên nặn một quả đấm đi tới. Thứ đầu tiên Chu Quyết nghĩ tới kỳ thật là thằng cha này nói không chừng đúng là một người giỏi đánh nhau, bởi vì tay thật lớn nha.

Chu Quyết đột nhiên có một dự cảm không tốt, cậu đối với những thứ phiền toái sắp phát sinh và lao động phụ có độ phân tích trời sinh. Mẹ của Chu Quyết từng nói, tiểu tử này tinh ranh giống con khỉ. Bất quá cha của cậu rất nhanh liền giúp cậu sáng tỏ một thực tế, cha cậu nói: "Hừ, nó so với con khỉ còn tinh ranh hơn." Vì vậy cha mẹ cậu tổng kết được tiểu tử này là một tên lập dị.

Chu Quyết biết anh vòng về là tìm cậu có việc, vội vàng cất kỹ sách hô với Trần Hạo: "Anh Trần a! Em bận đi làm thêm, đi trước một bước. Cảm ơn anh cho giữ sách lại cho em." Nói xong phát tay liền chuẩn bị chạy về. Thế nhưng Trần Hạo lập tức đuổi theo mấy bước, kéo trụ bờ vai cậu.

Chu Quyết chỉ đành bắt đấm dĩ nhìn Trần Hạo, Trần Hạo đi tới bên cạnh cậu nói: "Cậu làm thuê ở thư viện đúng không, thay tôi trả lại, tôi đang giữ ba quyển sách hết hạn, cậu nghĩ biện pháp thay tôi xóa đi."

Chu Quyết kéo khoe miệng cười khan nói: "Anh. . . . Anh hết hạn bao lâu rồi?"

Trần Hạo sờ sờ trán, sau một phen suy nghĩ hồi đáp: "Rất khó nói, có thể hai ba năm rồi, có thể ba bốn năm."

Đầu lưỡi Chu Quyết bắt đầu có chút lú, cậu lắp bắp: "Anh, anh Trần, anh biết anh thiếu bao nhiêu tiền không? Hai ba năm ư, một ngày tính hai đồng, vậy phải khoảng bao nhiêu a!"

Trần Hạo tiếp tục vuốt trán, trầm mặc trong chốc lát nói: "Cậu là Chu Quyết khoa nhân văn đúng không, học kỳ này tôi dạy khóa của các cậu. Xem như đã quen biết, kết giao bằng hữu. Sau này mọi người phải chung sống tốt, chúng ta ngoại trừ quan hệ thầy trò, sau này còn có thể là bằng hữu. Về cơ bản tôi đối với bằng hữu rất nghĩa khí."

Chu Quyết cười càng thêm sáng lạn, cuống quýt gật đầu, cười cơ hồ thấy răng không thấy mắt. Nhưng trong bụng đã ân cần thăm hỏi tổ tông của Trần Hạo rồi. Xem ra lời đồn đãi nói anh ta là tên lưu manh tuyệt đối không có lửa sao có khói nha. Đây không phải là rõ ràng dùng học phần áp chế cậu sao.

Trần Hạo rất nhanh đưa sách cho Chu Quyết, sau đó vỗ vỗ vai của cậu, phóng khoáng ném cho cậu một điều thuốc, quay đầu đi mất. Chu Quyết cam chịu gật đầu, bắt đắc dĩ cùng đem sách nhét vào ba lô, trong bụng tính toán sau này chung quy lấy đâu ra cơ hội trả của nợ này về. Sau đó bằng tốc độ nhanh nhất về tới thư viện, lúc này lão Triệu đang cầm ly thủy tinh đi tới bên cạnh Chu Quyết, hẩn nhìn một chút sách bên cạnh Chu Quyết nói: "Ồi chào, Tiểu Chu quay về trường học rồi?"

Chu Quyết biết lão Triệu đoán được chuyện cậu chuồn ra ngoài, liền cười cười khó xử nói: "Chú Triệu sẽ không mật báo chứ, buổi sáng con còn giúp chú tra sách đó. Chú Triệu đến, hút một điều." Nói xong từ trong ví lấy ra điều thuốc Trần Hạo đưa, thuận tay mượn hoa hiến phật dâng cho lão Triệu.

Lão Triệu cầm điều thuốc trước mũi ngửi ngửi, sau khi xác định là thuốc tốt cười vỗ vỗ bả vai Chu Quyết nói: "Chúng ta đều là người cùng phe, chú Triệu sẽ không nói ra đâu, cậu coi cậu sau này ra ngoài hóng gió cũng phải nói cho tôi biết, nếu không viện trường tới, đây chẳng phải sẽ bị lộ sao?"

Chu Quyết cười hì hì gật đầu nói phải. Nói xong vội vàng đưa cho lão Triệu một cái bật lửa. Bọn họ sau khi nói đùa một phen, liền tự mình bận rộn chuyện của mình. Rất nhanh lại đến phiên lão Triệu đi kiểm tra giá sách, ánh mắt Chu Quyết liếc mắt nhìn Cổ Lão một cái, Cổ Lão nghe radio ngủ gà ngủ gật. Sau đó cơ hồ như đặc công rất nhanh ngồi trước máy tính, sau đó tra vài cuốn sách. Phát hiện mỗi một quyển đều vượt quá ít nhất bốn năm, Chu Quyết bị tức khí rồi, nếu mượn sách cũng dùng quy chế thẻ tín dụng, tiểu tử Trần Hạo này phỏng chừng đều bị tất cả thư viện liệt vào danh sách đen. Công ty đòi nợ mỗi ngày sẽ đến nhà anh ầm ĩ cuồn hoan. Chu Quyết rất nhanh mở thao tác nền, sau đó từng quyển từng quyển thay anh xóa bỏ ghi chép, dán lên mã mới cho những sách này. Chu Quyết may mắn cũng làm ở chỗ này

đã một năm, tay chân lạnh lẽo, rất nhanh đã dán xong tất cả các ghi chú. Cậu nhanh chóng bỏ sách vào trong đồng sách phải đặt lên giá, động tác có thể nói là liền mạch lưu loát. Thời điểm này lão Triệu vừa vặn trở về. Nhìn thấy Chu Quyết lục lọi trong đồng sách liền tưởng rằng cậu muốn tự mình đặt lên giá. Chu Quyết nghĩ thầm vạn nhất bị bọn họ phát hiện mấy cuốn sách lạ mắt này nói không chừng sẽ mở máy ra tra, dứt khoát tự mình đặt lên, liền nhanh chóng đáp ứng, đẩy xe đi đến giá sách.

Một bên đẩy, một bên nghĩ thầm lần này có thể không phải vướng vài môn khóa này, bắt quá lưu manh ở chung không tốt, giáo viên lưu manh càng là quản lý đồ thị trong lưu manh. Cậu bị hình dung chuẩn xác của mình chọc cho vui vẻ. Cư nhiên nở nụ cười một mình. Thư viện bất cứ nơi nào lúc nào đều an tĩnh như vậy, khi cậu đi vào, thanh âm lộp cộp khiến cho cụ già đang xem báo ngừng đầu nhìn cậu. Cậu hướng bọn họ cười cười ngượng ngùng, nhanh chóng bước tới giá sách bên trong. Cậu nhìn ra ngoài một chút, sau đó móc ra MP3 bật nhạc lên, còn tay kia thì sửa sang giá sách. Thời điểm tay cậu đột nhiên chạm phải một quyển sách rơi xuống, Chu Quyết nhặt lên vừa nhìn, phát hiện là quyển sách cổ nhét không vào lúc trước.

Cậu vô thức a một tiếng, tự nhủ: Không phải đã bỏ vào rương rồi sao? Làm thế nào lại ở chỗ này? Chẳng lẽ có người lục lọi sao? Do đó tùy tiện nhét ở đây? Nhưng không đúng a." Cậu cấp tốc xem xét nhãn của quyển sách, phát hiện hoàn toàn trùng khớp với sách xung quanh, chứng tỏ mã số tứ giác hoàn toàn chính xác. Chẳng lẽ quyển sách này không phải sách cổ, mà là sách mới? Ban đầu là ở vị trí này? Nhưng đã vàng thành như vậy, chỉ ít cũng phải ba bốn mươi năm rồi. Hơn nữa buổi sáng viện trưởng nói muốn vứt sách, sau đó cậu bắt đầu gặp bóng người cổ quái, sau đó mặc danh kỳ diệu (kỳ lạ không hiểu ra sao) bị vấp ngã, tiếp theo là quyển sách này. Cậu bắt đầu có hứng thú với quyển sách cổ quái này. Cho nên cảm giác kháng cự trước đó đã hoàn toàn bị lòng hiếu kỳ bao trùm. Loại cảm giác này giống như có một người ẩn hình xa lạ nhưng phi thường quen thuộc từ phía sau ôm lấy cậu, hoàn toàn bắt được tâm tư cậu.

Cậu cắn răng kéo tai nghe xuống, cầm quyển sách này lên muốn nhìn xem rốt cuộc là có nội dung gì. Quyển sách tên là "Vòng bảy người". Không có đề tên tác giả, mà ngay cả nhà xuất bản cũng không có, cuối cùng một tờ còn bị xé. Trang đầu tiên của sách có con dấu xác nhận bị vứt đã cũ. Chứng tỏ quyển sách kỳ thật sớm cũng đã từng bị vứt. Một tờ cuối cùng bị xé cũng là một chứng minh. Vậy một quyển sách cũ sớm đã bị vứt, làm sao lại xuất hiện trong khu sách mới đề cử chứ? Cậu mở sách ra, trong sách truyền đến cổ mùi vị của kho hàng khiến người ta muốn sặc, Chu Quyết lật vài tờ, cảm giác đây là một quyển sách tiểu thuyết, nhưng tên tác giả một chút cũng chưa từng được tiết lộ. Điều này làm cho Chu Quyết tưởng rằng đây là một quyển sách tự in hoặc sách lậu. Cậu lật qua vài trang, đầu truyện gọi là Vòng Bảy Người. Chu Quyết dựa vào giá sách bắt đầu đọc quyển sách kỳ quái này.

Chương 2: Vòng bảy người

---oOo---

Đây là một quyển truyện về hứa hẹn, người trong truyện không phải nhân vật hư cấu, độc giả bạn cũng là nhân vật trong truyện, bạn không phải là độc giả ngoài lề, mà là người tham dự. Lúc bạn phát hiện quyển sách này, bạn đã tiến vào thế giới của sách. Đừng kinh ngạc, cũng đừng hoài nghi. Bởi vì bạn sẽ phát hiện cuộc sống của bạn chính là một phần trong tiểu thuyết. Đây là thế giới thuộc về bạn, một hành trình tìm kiếm cứu trợ và đáp án.

Tôi, chính là tác giả. Tôi là hiện thực trong cuộc sống, nhưng đồng thời cũng trong câu chuyện này. Bởi vì tôi, khiến bạn nhìn thấy quyển sách này. Tôi là một người môi giới, một cây cầu. Là tôi mang bạn bước vào thế giới này. Cảm ơn tôi đi, đồng thời cũng bắt đầu cầu nguyện đi. Bởi vì đã không còn đơn giản chỉ là một bộ tiểu thuyết nữa. Tôi xin nhắc lại: Đây là một hành trình về cứu trợ và tìm kiếm hy vọng.

Câu chuyện phát sinh vào mùa đông năm 1938, một năm trước đó, Nam Kinh bùng nổ vụ tàn sát lớn cực kỳ bi thảm. Ba mươi tám vạn con cháu Viêm Hoàng chết thảm dưới đồ đao của quân Nhật bản, khi ấy thành Nam Kinh thực xứng danh địa ngục trần gian. Trên thực tế vụ tàn sát Nam Kinh cũng không phải chỉ mới giằng co một năm, quá trình giằng co của nó ít nhất ba năm, chẳng qua năm 1938 là nghiêm trọng nhất, thảm thiết nhất. Nam Kinh vốn là trung tâm chính quyền của Quốc Dân Đảng trong khoảnh khắc trở thành phế tích đầy rẫy thương vong. Câu chuyện phát sinh tại một mùa đông như vậy, ở một trấn nhỏ kín đáo cạnh Nam Kinh. Lâm Húc là một người Trung Quốc, nguyên thuộc dã chiến đoàn 3 sư đoàn 5 mặt trận quân y của quốc dân đảng. Dựa theo quân hàm, anh theo đó thuộc về cấp bậc trung úy, nhưng anh trai của anh Lâm Khuông là nhân viên tham mưu cao cấp của Quốc Dân đảng. Trong một chiến dịch bắt tù binh làm Hán gian cho Nhật Bản, Lâm Khuông cung cấp cho người Nhật Bản rất người tư liệu chuẩn bị chiến tranh của quân đội Trung Quốc, trực tiếp ảnh hưởng đến cuộc chiến bảo vệ Nam Kinh. Lâm Khuông biết sự tình cuối cùng khẳng định không cách nào giấu giếm, liền chuẩn bị cho mình và Lâm Húc hai vé tàu đến Nhật Bản và hộ chiếu Nhật Bản. Cũng chính lúc này gã mới tiết lộ cho em trai những tin này. Nhưng Lâm Húc là một người mang dòng máu Trung Quốc sâu sắc, thật sự không thể chịu đựng được bản thân có một anh trai là Hán gian, anh vừa nghĩ tới sau này đều phải trải qua cuộc sống bị người khác chỉ vào lưng mắng chửi Hán gian đã cảm thấy tuyệt vọng. Hơn nữa anh là một quân nhân Trung Quốc, quân nhân có tôn nghiêm thuộc về quân nhân. Chứng kiến thảm trạng đồng bào của mình bị bọn giặc Nhật Bản tàn sát, hằn đố với anh trai anh ngoại trừ thống hận ra vẫn là thống hận. Cho dù năm đó anh từng cùng anh trai hai người cùng nhau đi đến Nhật Bản du học. Anh trai của anh vì để cho anh có thể thuận lợi ở Nhật Bản học y, vứt bỏ học nghiệp của bản thân, ở đó làm công việc khiêng người chết. Thế nhưng Lâm Húc cuối cùng vẫn tố giác Lâm Khuông, hơn nữa tự mình dẫn người đến bắt giữ. Lúc

Lâm Khuông vừa định trốn đến lãnh sự quán Nhật Bản, nửa đường đã bị em trai này bắt được, gã muốn rút súng phản kích, bị Lâm Húc một súng bắn chết, khi chết đôi mắt còn thẳng trừng trừng nhìn Lâm Húc. Ra về đến chết cũng chưa từng nghĩ sẽ bị em trai ruột của mình bắn chết. Mà Lâm Húc lại im lặng thay gã vuốt mắt, che áo khoác lên đầu gã. Xem như làm xong chút tình cảm cuối cùng của em trai.

Sau đó đơn vị đồn trú bọn họ ở ngoài thành Nam Kinh tiến đánh. Đối phương là binh sĩ chủ lực của quân Nhật, rất nhiều chiến hữu của Lâm Húc chết trận, anh cũng bị hỏa lực của quân Nhật đánh tan nát. Bên cạnh đó súng của anh trong một lần cùng một tên giặc vật lộn mà thất lạc. Trên người ngoại trừ một ba lô quân y ra cái gì cũng mất. Anh một đường lẩn trốn truy binh của giặc Nhật Bản, lão đảo tránh né những mảnh đạn tung tóe khắp nơi. Anh trốn vào một tòa giáo đường của người ngoại quốc, nơi đó trước đây là bệnh viện cứu trợ tạm thời xây dựng, nhưng hiện tại ngoài vết máu khắp nơi trên đất và thánh giá bị giày xéo ra những thứ khác đều không còn lại gì.

Anh phá mở cửa chính của giáo đường, trong giáo đường vụn thủy tinh rơi đầy đất, anh hư thoát ngã vào bên bệ giáo đường, một thánh giá bị nhét vào cạnh bậc thang này, đầu nhọn thiếu chút nữa đâm vào mắt phải Lâm Húc. Anh cuống quýt lấy tay ngăn trở. Mà lúc này cửa lại vang lên một trận tiếng súng đùng đùng, Lâm Húc bùm vết thương trên vai, cong thắt lưng muốn trốn vào phòng cầu nguyện của giáo đường tránh một chút.

Thời điểm anh nghe thấy trong phòng cầu nguyện phát ra thanh âm cực nhỏ, vốn ban đầu anh tưởng là chuột, nhưng anh lại phát hiện có tiếng hít thở và tiếng ho khan phi thường nhỏ của con người. Anh lần theo tay vịn gỗ bên cạnh, sau đó đi tới cửa, vẫn chưa đi vào liền nhìn thấy từ bên trong xông ra một nam nhân, trong tay của gã chỉ cầm nửa thanh katana (Bánh Tiêu: đao của võ sĩ đạo Nhật Bản) đã gãy, trên lưỡi đao dính đầy máu. Gã run run chỉ vào Lâm Húc, sau khi phát hiện Lâm Húc là người Trung Quốc, phảng phất như hư thoát ngã về hướng Lâm Húc, Lâm Húc vốn cũng không đứng vững lão đảo một cái hai người đều té lăn quay trên mặt đất.

Lâm Húc muốn đẩy đại hán này ra, nhưng trên tay anh không biết từ lúc nào đã đầy máu tươi, anh ý thức được người nam nhân này bị thương rất nặng, hơn nữa vết thương này phỏng chừng là ở bụng. Đối với Lâm Húc học y mà nói, anh biết cơ thể người chảy mất 30% tổng lượng máu, nếu cứu trễ sẽ có nguy cơ tử vong; Nếu chảy mất 40%, trực tiếp không cần cứu nữa, bởi vì ngay cả cơ hội cứu cũng mất rồi. Ngay khi anh muốn tiến hành cầm máu cho nam nhân này. Bên ngoài truyền đến một tiếng rống của người Nhật Bản. Lúc này nam nhân khẽ ngậm một tiếng, vô thức muốn nửa đoạn đao nọ. Gã tổn tất cả khí lực đẩy Lâm Húc ra, sau đó cầm đoạn đao nọ. Vừa lúc đó đột nhiên từ phía sau đại hán vươn ra một đôi tay, ôm lấy thắt lưng gã. Lâm Húc tập trung nhìn vào, phát hiện là một nữ nhân, nhưng nàng đầu bù tóc rối, căn bản nhìn không ra khuôn mặt. Nàng kéo mạnh nam nhân lại, chỉ lộ ra một đôi mắt đỏ bừng, tuyệt vọng trừng mắt Lâm Húc, hai tay đều là vết bẩn. Phản ứng đầu tiên của

Lâm Húc chính là nhanh chóng đưa hai người kia nhét về phòng cầu nguyện. Đồng thời ngay khi anh đóng cửa, người Nhật Bản một cước đá văng cửa lớn của giáo đường. May mà gã còn chưa kịp tìm kiếm nơi ẩn náu.

Chu Quyết xem đến đoạn này phát hiện đây là một quyển sách nói về chiến tranh kháng Nhật, có lẽ đây chính là duyên cớ mà phần mở đầu nói không phải tiểu thuyết hư cấu, đây rất có thể là một quyển sách ghi lại câu chuyện thực tế. Đúng lúc này cậu nghe thấy có tiếng bước chân của người đến gần, vừa nhìn là viện trưởng đang đi tới. Chu Quyết vội vàng giấu sách vào trong tầng ngăn của giá sách, rồi bắt đầu giả vờ nghiêm túc chỉnh lý giá sách.

Viện trưởng đi tới trước mặt cậu tán gẫu vài câu, rồi rời đi. Chu Quyết lại đi tới giá sách lấy ra quyển sách kia, lần này cậu quyết định mang sách về nhà xem. Dù sao quyển sách này cũng sẽ không có người đến mượn. Mà cậu lại có thể ổn định tâm tư xem xong quyển tiểu thuyết quái dị mà thập phần đặc sắc này. Cũng không cần luôn lo sợ bị người phát hiện.

Thời điểm này cậu cư nhiên phát hiện trong góc sách có một dấu vân tay cực kỳ quái dị, dấu tay kia là màu tím đỏ, không giống như là con dấu. Trái lại có chút giống máu khô đã lâu. Cậu lấy tay so một dấu vân tay một chút, phát hiện dấu vân tay này hẳn là đầu ngón cái ấn lên. Cậu cũng không quan tâm nhiều như vậy nữa, liền bắt đầu đem chuyện phiền toái của Trần Hạo "Hủy thi diệt tích".

Đến 5h chiều, trời đã bắt đầu dần dần tối xuống, người đọc báo từng người từng người thu dọn đồ rời đi. Thư viện càng trở nên an tĩnh. Trước khi tan ca đóng cửa, Chu Quyết thừa dịp mọi người không chú ý nhét sách vào ba lô.

Chu Quyết vừa về đến nhà, liền đem túi sách ném sang một bên bắt đầu cầm PSP chơi, mẹ của Chu Quyết đang xem kênh tài chính trong tay lật quýt, thấy cậu trở về liền đưa cho cậu một mùi.

Mẹ Chu Quyết mở miệng hỏi: "Sách mới phát, kiểu dáng thế nào? Có những môn nào?"

Chu Quyết nhai quýt hàm hồ ừm một tiếng, kỳ thật trong lòng tiểu tử này rất rõ ràng, cậu không thể nói nhiều với mẹ, nếu không mai này để nàng biết tới cùng có bao nhiêu môn khóa, vậy sẽ bắt đầu hỏi từng điểm số. Cho nên phát hiện mẹ lại muốn hỏi tiếp. Vội vàng quơ túi trốn vào phòng mình. Căn bản không để cho mẹ có thời gian hỏi nữa.

Trở lại phòng Chu Quyết không làm gì khác, trực tiếp lên mạng. Nhưng không biết thế nào, cậu đột nhiên cũng rất muốn xem quyển tiểu thuyết 《Vòng bảy người》 nọ. Loại cảm giác bị bao phủ này lần nữa trở lại trong đầu cậu, tâm tư cậu lại hoàn toàn đặt trong quyển tiểu thuyết, dựa theo thói quen của Chu Quyết, sách như vậy nhiều nhất cũng phải để thời gian rảnh mới đọc. Tuyệt đối sẽ không tâm tâm niệm niệm như thế. Chu Quyết cười đem loại tâm tình này quy kết là tâm tính ái

quốc thăng hoa, nhưng trong lòng cậu chung quy nghĩ có thứ gì đó đang hấp dẫn cậu. Vì vậy cậu muốn dứt khoát lên mạng xem. Thuận tiện tra tra đây rồi cuộc là quyền sách gì. Cho nên cậu cậu lên baidu nhập vào ba chữ "Vòng bảy người" kia, ngay trong nháy mắt cậu chuyển động chuột, thỉnh linh máy tính phụt một tiếng, liền trực tiếp đen màn hình. Quạt hộp máy và gì gì đó đều ngưng hoạt động, trong loa còn phóng ra ca khúc lúc đầu phát. Nhưng màn hình chẳng biết vì chuyện gì mà tối sầm xuống. Chu Quyết vỗ vỗ màn hình, màn hình thoáng run lên, nhưng vẫn đen tuyền. Thời điểm này Chu Quyết phát hiện màn hình là màu đen, nhưng trên bàn làm việc vẫn phản chiếu trang baidu. Chu Quyết nhìn có chút mơ hồ, cậu lại vội vàng dùng lực vỗ màn hình. Bất chợt màn hình thoáng run lên, tiếp theo lóe ra một hình ảnh, không phải trang baidu gì cả, mà là một khuôn mặt người, bộ dáng như đang cười cũng như đang khóc hô cực độ thống khổ. Chu Quyết chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh nói không nên lời từ lòng bàn chân tán loạn lên óc, bất quá khuôn mặt nọ cũng chỉ xuất hiện một giây, Chu Quyết ngay cả khuôn mặt đó rồi cuộc là nam hay nữ cũng nhìn không rõ. Cậu lập tức nghĩ đến có thể là một loại virus trong truyền thuyết, người dính phải sẽ nhìn thấy hình đầu của nữ quỷ. Trên báo cũng từng đăng tin tức như thế, còn có ví dụ người bị dọa ngất xỉu. Cậu tự an ủi mình rồi liên tục gõ xuống vài cái, nhưng vẫn không có phản ứng, mà ngay cả rung động cũng không có nữa. Cậu cuối cùng chỉ có thể miễn cưỡng tắt máy, lúc mở máy tính lên lần nữa hết thấy đều bình thường, cậu lo lắng quét virus một lần, mà trong ngực lại tràn đầy vướng mắc. Vì vậy thừa dịp đang quét virus, cậu cầm ba lô, muốn lấy quyền sách kia ra, nhìn xem rồi cuộc là trò gì, có thể chỉ là trùng hợp hay không, hay chẳng qua máy tính dính virus thôi? Nhưng cậu đồ tất cả sách ra, việc lạ lại xảy ra, cậu tìm ra sao cũng không tìm được quyền tiểu thuyết bìa vàng nọ.

Chu Quyết cào tóc, cắn răng nửa ngày, một chút cũng không sờ được đầu mối. Mãi đến khi ba cậu thúc giục cậu ăn cơm, cậu vẫn chưa tìm được sách, chỉ có thể ra ngoài ăn trước. Nhưng khi cậu xoay người cậu phát hiện trên song sắt của cửa sổ đối diện chẳng biết từ lúc nào đã treo một đoạn đồ vật, khi cậu vừa híp mắt định thần nhìn, phát hiện đó là nửa đoạn của một thanh katana. Phía trên đều là lỗ hồng, che kín tro bụi.

Chu Quyết lập tức liên tưởng đến nửa đoạn katana đại hán trong tiểu thuyết kia cầm, làm thế nào lúc này tiểu thuyết biến mất, liền hiện ra nửa đoạn katana này? Đây rồi cuộc là loại trùng hợp quái gở gì mà có thể từ buổi sáng duy trì đến tận tối? Đột nhiên cậu nghĩ tới mấy câu mở đầu của quyền sách nọ, hình như ý là hiện thực sẽ cùng tiểu thuyết gắn liền cấu thành một thể. Chu Quyết ý thức được có khả năng mình đã chọc tới vật gì, cậu vội vàng lao ra cửa, cũng không quản cha cậu ở phía sau gọi cậu, trực tiếp vọt tới căn nhà đối diện, cuống quýt gõ cửa nhà họ, mở cửa chính là một nam nhân ba mươi mấy tuổi. Một bộ trang phục muốn ra ngoài, nhìn qua cực kỳ bình thường, Chu Quyết lúc này mới tỉnh táo lại, trong lúc nhất thời không biết nên nói thế nào, cậu a nửa ngày, phun một câu: "Đại ca, trên cửa sổ nhà anh có phải treo nửa đoạn katana không?"

Nam nhân kia liếc mắt nhìn Chu Quyết, dường như nhận ra cậu là dân của tiểu khu này, chính là sống ở đối diện nhà gã. Nam nhân gật đầu nói: "A, đúng vậy, đúng vậy. Tôi thích sưu tầm, bất quá lúc tôi chỉnh lý đồ vật phát hiện nửa đoạn đao này, nghĩ thầm cũng không cất giấu giá trị gì, liền đem đến cố định song sắt. Sao vậy?"

Chu Quyết thở một hơi, một mặt tìm cơ nói mình cũng thích chơi thứ này, nhìn thấy chuôi đao đã cảm thấy kẻ sưu tầm nhất định không phải phạm phu tục tử, tuyệt đối có đôi mắt tinh tường a, một mặt xen vào vài câu tán dương nghĩ biện pháp thoát thân. Nam nhân kia thấy Chu Quyết làm người ôn hòa, cười cũng thuần hậu, liền cười nói: "Tiểu tử có lẽ lười, thanh này là hàng thật, lịch sử có thể ngược dòng đến trước giải phóng, là bội đao của quan quân Nhật Bản cấp cao. Nhưng đã gãy cho nên giá trị cũng chỉ còn lại phần cố định song cửa. Tiểu tử cậu nếu cũng thích, sau này thường ghé chơi. A, tôi hôm nay phải ra ngoài làm việc, hôm nào có cơ hội nhất định phải sang bên tôi xem nhé. Tôi cho cậu xem vài thứ còn nguyên vẹn!"

Chu Quyết một mặt cười lui ra ngoài, một mặt ngượng ngùng chào hỏi. Nhưng trong lòng lại như đã chôn một hạt mầm, mà hạt mầm kia có vẻ đã có chút đâm chồi rồi. Cậu một bên tự an ủi mình quá nhạy cảm, một bên lần nữa tự cảnh cáo mình. Cậu không nên xem cuốn tiểu thuyết kia nữa.

Chương 3: Trần Hạo

---o0o---

Buổi sáng tinh mơ, chuông báo thức đánh thức Chu Quyết đang vui đầu ngủ say. Cậu mơ hồ nhìn thoáng qua đồng hồ báo thức, chuông đồng hồ réo hơn mười phút mới bò dậy, hôm nay cậu dậy rất muộn. Bởi vì cậu cả đêm đều nằm mơ. Cậu mơ thấy quyền tiểu thuyết bìa màu vàng đất nọ, còn có thanh katana loang lổ vết máu. Hai vật này không ngừng lay động trong mộng cậu.

Sau đó liền tỉnh mộng, cậu lại lục tục mộng những thứ khác, mơ thấy Lâm Húc kia, mơ thấy giáo đường kia, còn có nữ nhân đầu bù tóc rối kia. Nhưng duy chỉ không mơ thấy nam nhân cầm đao kia.

Chờ cậu đều an bài thỏa đáng cậu lại tới thư viện, lần này cậu cư nhiên nhìn thấy Trần Hạo sáng sớm liền xuất hiện tại cửa thư viện. Chu Quyết tức khắc quyết định từ cửa sau chuồn đi, lúc này Trần Hạo trong lòng Chu Quyết đã rất lưu manh rồi. Nhưng mắt Trần Hạo rất tinh, Chu Quyết còn chưa chuyển động ghi đông xe đạp, Trần Hạo đã ngoắc cậu.

Chu Quyết chỉ có thể khó chịu đạp xe về hướng anh, trong miệng còn nói thảm mấy lời thô tục: "Đại gia anh, lần đầu tiên đã cho tôi một quyền nợ phí năm năm, lần này sẽ không thật dễ tôi thay anh trả thẻ tín dụng chứ?"

Chu Quyết đem xe đặt ngang bên cạnh Trần Hạo, liếc anh một cái nói: "Thầy Trần, có gì phải làm sao?"

Trần Hạo tựa trên cửa lớn hút thuốc, thấy thái độ bất âm bất dương (Bánh Tiêu: chỉ thái độ mập mờ không rõ ràng) của Chu Quyết, trái lại khoe miệng khê cong, anh rút ra một điếu thuốc, cười đưa cho Chu Quyết nói: "Tiểu tử có năng lực a, không kiêu ngạo không siểm nịnh, tôi nhìn cậu rất thuận mắt. Cũng không cần thầy Trần đến thầy Trần đi đâu. Tôi cùng lắm chỉ hơn cậu vài tuổi, cậu gọi tôi một tiếng anh, chúng ta chính là người nhà với nhau."

Chu Quyết bật cười ha ha, bất quá ngại việc học phần, cậu gật đầu nhận lấy điếu thuốc, không hút cũng không vội gọi anh. Chẳng qua chờ cậu có ý định nói tiếp. Trần Hạo đã từ trong ví móc ra một tờ giấy nói: "Cậu thay tôi tra tra mấy cuốn sách này trong thư viện cậu được không?"

Chu Quyết tiếp nhận tờ giấy, kéo khoe miệng cười nhảm: "Bản tóm tắt đồ văn dân tộc Trung Quốc, huyền chí cổ ngàn năm Trung Quốc."

Nhưng mà cậu trong lúc nhất thời nghĩ không ra có mấy cuốn sách này không. Sau đó nhét tờ giấy vào túi xách nói: "Tôi nhất thời nghĩ không ra, không bằng anh theo tôi đi, tôi giúp anh dùng máy tính tra tra. Mạng lưới máy tính của chúng tôi, cho dù những văn thư lưu trữ ngoài thư viện cũng có thể tìm được."

Trần Hạo nghe đến phải vào thư viện này, bất giác cau mày. Chu Quyết thấy thể liền hiểu được Trần Hạo đây là không có ý định vào thư viện, dù sao anh ta cũng coi như điển hình của nợ sách không trả. Chu Quyết hí mắt nhếch mày hỏi: "Anh Trần? Làm sao vậy? Sợ bị nhận ra. ?"

Trần Hạo cũng không nhìn đáng vẻ giống như hồ ly của Chu Quyết, anh cúi đầu nhìn cái bóng của mình, phảng phất như đang quyết tâm làm gì đó rất khó lựa chọn.

Chu Quyết ở bên cạnh anh nhìn anh như vậy vẫn không ngừng cười nói thành tiếng, còn nói vài câu châm biếm không nhẹ không nặng. Nhưng Trần Hạo vẫn không đáp lời của cậu, cuối cùng Trần Hạo phảng phất như đã phá tan tâm ma gì đó tự từ một tiếng, anh vỗ xuống xe đạp của Chu Quyết nói: "Đậu xe đi thôi, tôi và cậu cùng đi. Còn có cậu cười lên thật sự cực kỳ giống hồ ly."

Chu Quyết vốn đang mặt cười nhất thời kéo dài như mặt ngựa.

Vừa vào thư viện, Cố Lão liếc mắt một cái liền nhận ra Trần Hạo, cau mày nói: "Ranh con, người hiện tại nhớ đến trả sách rồi. Ta còn tưởng người chuẩn bị lấp liếm cả đời chứ."

Trần Hạo nhìn Cố Lão hắc một tiếng nở nụ cười, nguyên lai Trần Hạo và Cố Lão trước đây từng quen biết. Chu Quyết nhất thời không kịp phản ứng, chẳng qua không muốn hỏi nhiều. Cậu âm thầm muốn kéo Trần Hạo đi vào trong, nhưng Trần Hạo cũng không để ý gì tới Chu Quyết, trái lại vỗ bả vai Chu Quyết nói với Cố Lão "Đây không phải là Cố đại gia sao? Tôi không phải đến trả sách, tôi là tới mượn sách đó."

Chu Quyết bị vỗ như vậy, liền biết Trần Hạo đây là cố ý gây sức ép cậu, mà kế tiếp phỏng chừng chuyện trả sách sẽ bị lộ. Chu Quyết lấy khớp xương tay hung hăng đâm bụng Trần Hạo, bất quá người ta tương đối nhanh nhẹn ôm trụ cánh tay của Chu Quyết hướng ngược lại chuyển một cái, như tóm gà con giống nhau mà vỗ cậu. Mặt Chu Quyết lại bắt đầu vắn vẹo, chỉ có thể thấp giọng hô đau đau.

Cố Lão không thấy động tác nhỏ này, chỉ vẻ mặt hậm hực nói: "Người mượn? Người nợ còn chưa trả đó? Ai cho người mượn. ?" Cố Lão rốt cuộc phát hiện Chu Quyết một mực nháy mắt ra hiệu, Chu Quyết mất tự nhiên ho khan vài tiếng. Cố Lão ngó ngó anh, lại nhìn Chu Quyết vài lần, ông hỏi: "Tiểu Chu, con biết nó?"

Chu Quyết vội vàng phui rơi tay Trần Hạo, nói: "A, đúng vậy. Sự tình là như vậy, anh ấy là thầy giáo của con. Quản lý học phần của con. Sách của anh ấy, con thay anh trả rồi, haha, trả rồi."

Cố Lão nghe ra mùi vị trong lời nói, Chu Quyết mặt nhăn mày nhú dài mắt nhìn chăm chú ông, Cố Lão vốn thích đứa nhỏ này. Trong đó còn phải tính thêm rất nhiều phần là vì tướng mạo bên ngoài của Chu Quyết. Trong mắt Cố Lão đứa nhỏ này nhất định có chút mơ hồ, nhưng là đứa trẻ phi thường văn tú. Cho nên cũng chỉ có thể trừng mắt Trần Hạo và Chu Quyết, không nói gì nữa. Chu Quyết biết Cố Lão còn đang sinh hờn dỗi, nơi này cậu còn phải thuyết phục thêm một tí nữa. Rồi thừa cơ

thấp giọng nói với Trần Hạo: "Tôi không gọi mấy người là anh nữa, tôi gọi mấy người là ông luôn. Ông nội ngài đừng đâm chọt nữa. Chuyện ở đây tôi thay người làm, người vào xem có sách nào người muốn không."

Nói xong liền lôi kéo Cố Lão vào trong góc, thấp giọng nói: "Cố sư phụ, người xem việc này con quả thật không còn cách nào. Anh ấy là giáo viên bộ môn của con, một khi mất hứng, môn mà con tâm tâm khổ khổ ôn tập sẽ trượt. Đây là con cũng không có biện pháp, bằng không số tiền kia tính vào con đi. Nợ môn rất đáng sợ a! Ông nội Cố của con ơi!"

Cố Lão thở dài một hơi nói: "Không ngờ nó cư nhiên là thầy giáo của con, bất quá con làm vậy nếu bị điều tra ra cũng rất phiền toái. Đây là vấn đề kỷ luật! Aiz, chuyện sách liền cho qua vậy đi, còn thật sự muốn con bỏ tiền? Bất quá ta phải nhắc nhở con, con sau này đừng trộn cùng nó một chỗ."

Chu Quyết khó hiểu hỏi: "Anh ấy thật sự là lưu manh?"

Cố Lão ngược lại bị hỏi đến lờ mờ, ông a nửa ngày mới nói: "Ai nói con, nó là lưu manh?"

Chu Quyết ho khan, muốn che dấu mình lờ miệng. Bất quá Cố Lão chỉ khoát tay áo bảo cậu đừng nói leo, tiếp tục nói: "Nó không phải lưu manh gì đâu. Kỳ thật thằng nhóc này từ khi còn mặc quần yếm ta đã biết nó, nó khi còn bé sống dưới lầu nhà ta."

Chu Quyết dạ một tiếng, giấu giếm thanh sắc tiếp tục lôi kéo Cố Lão nói, Cố Lão thấy hiện tại không có người cũng cùng Chu Quyết bắt đầu lải nhải. Ông nói: "Kỳ thật con nhìn bộ dáng đức hạnh của nó hiện tại đó, thằng nhóc này phi thường thông minh, ta nhớ rõ lúc nó đi nhà trẻ bị một trận bệnh nặng, bệnh tình nguy kịch đến nỗi chỉ còn chờ chuẩn bị hậu sự, nhưng sau đó lại cư nhiên mặc danh kỳ diệu mà tốt lên. Hơn nữa thằng nhỏ này từ đó về sau liền trở thành thần đồng."

Chu Quyết cười khinh thường hỏi: "Thần như thế nào?"

Cố Lão hạ kính lão ngang mắt, sau đó nói: "Thằng nhỏ này từ sau lần bệnh nặng đó, nó liền có năng lực ghi nhớ đã đọc qua là không quên. Chỉ cần nó xem qua gì đó, mặc kệ là văn tự, hay hình vẽ, nó cũng có thể nhớ kỹ không sai một chút."

Chu Quyết hoài nghi hỏi: "Một chữ cũng không sai?"

Cố Lão ừ một tiếng nói: "Một chữ cũng không sai, quả thực so với máy tính còn đáng tin hơn. Từ đó về sau cha mẹ nó liền mang nó đến từng thư viện đọc, đọc sách người ta là chọn đọc, nó thì hay rồi, nó xếp theo thứ tự mà thuộc lòng từng cái a. Con nói đây không phải thần đồng, thì là gì?"

Chu Quyết vuốt cằm tự nhủ: "Chẳng lẽ thật sự bị ta nói trúng, người này là quái thai nuốt sách hả."

Cố Lão không quan tâm Chu Quyết nói thâm, càng nói càng hăng say, ông nói "Thế nhưng năm năm trước nó không còn đến đây nữa. Với lại, nghe nói nó cũng

không đến thư viện, hiệu sách gì nữa. Cơ bản đều là lên mạng tra tư liệu. Không ngờ năm năm qua đi, nó cứ nhiên lại nữa rồi. Nhưng tiểu tử này có chút quái."

Cố Lão muốn tiếp tục nói tiếp, nhưng lúc này Trần Hạo lại dùng một tay nhặt một quyển sách lớn đi tới. Anh đặt sách và thẻ mượn lên bàn sau đó nói với Chu Quyết: "Chú em, sách này cậu về sau thay tôi trả nha." Nói xong anh trêu ghẹo Cố Lão nói: "Cố Lão a, ông nói xem sao nơi này của ông không cho thêm vào chút sách đa dạng chứ, tôi năm năm trước đến xem là như vậy, năm năm sau đến cũng thế. Nhiều nhất chính là những tiểu thuyết ngôn tình, tôi thấy ông dứt khoát mở nơi này thành quầy sách chuyên môn cho tiểu nữ sinh mượn truyện ngôn tình cho rồi."

Cố Lão bị anh nói đến khí thở không thông. Đành phải hướng anh xua tay đuổi người. Chu Quyết chú ý tới kỳ thật sau khi Trần Hạo vào thư viện vẫn có một loại thần sắc không được tự nhiên, hình như đang trốn vật gì vậy. Loại cảm giác không biết nên để mắt đến nơi nào nhìn. Hình như anh không biết anh muốn tránh né rốt cuộc là vật gì. Mặc dù người này cực lực biểu hiện bình thường. Nhưng Chu Quyết lại là một người phi thường chú trọng quan sát nhỏ nhặt, vì vậy cậu hiển nhiên đoán được trong năm năm này không phải Trần Hạo lười trả sách, có thể là anh cố ý không đến thư viện. Nội dung trong đó thì không thể biết được.

Ngay khi Chu Quyết còn đang cân nhắc rốt cuộc là nguyên do gì khiến anh không đến đây, liền phát hiện một tay Trần Hạo đập trên vai cậu, cười nói: "Chú em, đừng quên bắt đầu từ tuần sau là khai giảng rồi. Trên tiết của tôi không có vụ quen biết, tôi chú trọng năng suất làm việc." Nói xong vỗ vỗ bờ vai cậu.

Chu Quyết nghiêng đầu dùng sức hất cái tay khoát trên vai kia ra, Trần Hạo hắc hắc cười thành tiếng, mang theo khiêu khích vỗ vỗ mặt Chu Quyết, thuận tay còn néo một cái, cười chào Cố Lão rồi rời đi. Mặt Chu Quyết thoáng cái đen xuống. Trong lòng cậu càng tin chắc người này tuyệt đối là một tên lưu manh, loại thủ đoạn đùa giỡn nữ sinh điển hình này, dân lành ai mà làm thế chứ! ! !"

Cố Lão thở dài một hơi an ủi Chu Quyết nói: "Đứa nhỏ này từ khi nào thay đổi thành đáng vẻ lưu manh như vậy, khi còn bé rất thành thật."

Chu Quyết cười lạnh vài tiếng, nhếch mày nói: "Tiểu tử này ở trường tụi con ngang ngược lắm, cơ bản bước đi chúng con chỉ có thể nhìn thấy lỗ mũi của tiểu tử này. Quên đi, không nói nhiều nữa, Cố Lão người trước đó nói cái gì đừng cùng anh ấy qua lại nhiều?"

Cố Lão thấy Chu Quyết truy vấn kỹ như vậy, cũng có chút bắt đầu tính trước tính sau, ông cắn răng hồi lâu, cuối cùng bất âm bất dương nói một câu: "Tiểu tử này có chút cổ quái, người trẻ tuổi các con có lẽ không tin những thứ này, nhưng ta phát hiện bên người tiểu tử này có gì đó không sạch sẽ! Hơn nữa. Quên đi, dù sao ta sợ con cũng trúng chiêu cho nên mới nói với con không nên cùng nó quá thân cận."

Chu Quyết nghe đến đó cũng thoáng ngoảnh về phía sau. Cậu cảm thấy nơi này nói không chừng cũng có đạo lý gì đó cổ quái, hơn nữa cậu vốn cũng không muốn

quá thân cận với Trần Hạo, một là vì cậu cảm thấy nhân phẩm người này rất có vấn đề, hai là người này quá tinh ranh, Chu Quyết cũng coi như là kiểu người tiểu hồ ly, nhưng cậu cảm thấy Trần Hạo chỉ ít cũng xem như là một lão hồ ly ngàn năm.

Cuộc trò chuyện đột ngột ngừng lại như vậy, Cố Lão cũng không nguyện ý nhiều lời về chuyện Trần Hạo, cũng đã tới lúc Chu Quyết đi chỉnh lý sách rồi. Chu Quyết thấy Cố Lão thúc giục mình đi làm việc, liền nhún vai rời khỏi vị trí, còn chưa đi được vài bước chợt nghe Cố Lão phía sau nói: "A? Trần Hạo cầm một ít sách, con về sau phải gấp mặt để mang trả cho nó đó."

Chu Quyết buồn bực xoay người, lại phát hiện trên bàn phục vụ thừa ra một quyển tiểu thuyết bìa vàng. Chu Quyết không nhìn được khế kê lên, bắt quả cậu rất nhanh liền ngậm miệng tiêu sái bước qua, cậu vừa cầm lên nhìn, phát hiện đích thực chính là quyển sách hôm qua mình xem, tại sao lại xuất hiện ở đây? Quyển sách này chẳng lẽ tự mình có chân? Trong lòng Chu Quyết có một loại âm trầm nói không nên lời, cậu do dự có muốn lấy quyển sách kia không, Cố Lão cũng không biết trong đầu Chu Quyết đang nghĩ chuyện gì, chỉ cho rằng cậu còn đang cùng Trần Hạo giận dỗi, liền cười nói: "Con cũng thật là tâm tính con nít, Trần Hạo người ta chẳng qua nói giỡn với con thôi. Đứa nhỏ này ta nhìn nó lớn lên không phải kẻ xấu, con không nên để trong lòng."

Chu Quyết vê vê quyển sách này, căn bản nghe không lọt lời Cố Lão lúc này đột nhiên cậu lại cảm thấy cực kỳ muốn đọc tiếp, muốn biết câu chuyện kia sẽ phát triển thế nào, hình như là một loại mức độ nghiện nào đó đột ngột tuôn ra, như là bị thứ gì đó lôi kéo. Rốt cuộc không thoát được nữa. Chu Quyết cầm sách trực tiếp đi đến bên kia giá sách.

Cậu đi tới cạnh cửa sổ, nơi này ánh sáng rất tốt. Cậu mở sách ra, rất nhanh tìm đến trang tiếp của câu chuyện kia.

Chương 4: Kẻ trộm mộ

---oOo---

Người Nhật Bản vừa vào giáo đường liền trông thấy Lâm Húc tựa ở cửa phòng cầu nguyện, bọn chúng đồng loạt soàn soạt giờ súng lên, hướng Lâm Húc bắn phá. Lâm Húc dưới tình thế cấp bách dùng tiếng Nhật hô lên với những binh lính Nhật Bản này: "Chờ một chút!"

Nói xong liền bất động thanh sắc tách khỏi gian phòng cầu nguyện kia, anh biết nếu người Nhật Bản nổ súng, cửa sổ phòng cầu nguyện rỗng ruột, rất có thể sẽ bắn trúng hai người ở mặt sau. Anh phải tranh thủ cơ hội sống cho hai dân thường này. Anh thoáng di chuyển tới bệ giảng của giáo đường. Người Nhật bản vừa nghe thấy anh cư nhiên có thể nói một hơi tiếng Nhật chính tông (rất nhiều Hán gian đều nói vài câu tiếng Nhật, nhưng phát âm cực kỳ không chuẩn) liền rất nghi hoặc, ngay tại thời điểm bọn họ muốn hỏi anh rốt cuộc là ai chợt nghe thấy chỗ xa hơn truyền đến tiếng cười điên cuồng của lính Nhật bản, trong đó còn trộn lẫn vào tiếng gào của người Trung Quốc.

Lâm Húc nghe ra vài từ vụn vặt, anh đoán có thể là một tên lính Nhật nào đó phát hiện của cải của nhà giàu, ở đó điên cuồng cướp bóc. Mấy binh lính Nhật này nghe thấy thứ có thể cướp, lập tức mất đi hứng thú với Lâm Húc, liền chạy vội ra ngoài. Điều này khiến cho Lâm Húc không dám thờ mạnh rốt cuộc cũng hạ tâm, anh thờ dài một hơi nghĩ đến vết thương của đại hán kia, liền lập tức mở cửa phòng cầu nguyện, thế nhưng anh còn chưa đụng tới cánh cửa, đại hán kia đã mang theo nửa thanh katana bỏ về hướng anh: "Tao giết mày thẳng quý Nhật Bản này!"

Lâm Húc dù sao cũng là quân y, từng nhận huấn luyện quân sự. Anh né một cái, đại hán liền lập tức té lăn quay trên mặt đất, bởi vì thương thế của bản thân, gã hầu như không có biện pháp dựa vào sức lực của mình để đứng lên. Lâm Húc muốn đến dìu gã, không ngờ nữ nhân phía sau này thừa dịp cư nhiên vung lên côn gỗ hướng trên đầu Lâm Húc đánh tới. Lâm Húc vội vàng lấy cánh tay ngăn cản, một tay kéo cổ tay của nữ nhân lại. Anh vội vàng nói: "Tôi không phải người Nhật bản, tôi là người Trung Quốc!"

Đại hán quỳ rạp trên mặt đất thở hổn hển, gã mắng: "Mẹ nó cái chim, mày trước đó còn nói thứ tiếng chim kia, còn dám nói mày không phải quý Nhật Bản?"

Lâm Húc cau mày, chợt nhớ đến trên người anh có giấy thông hành quân đội chứng minh thân phận, mặt trên có hình của mình. Anh móc ra cho bọn họ nhìn, hai người này xoay đi xoay lại giấy chứng nhận nhìn vài lần, lúc này mới buông những thứ cầm trên tay xuống. Mà đại hán này cơ hồ cùng lúc nằm úp sấp trên mặt đất, thở hồng hộc. Người đàn bà kia thấy đại hán trước đã mất nhiều sức, miệng vết thương càng rách rộng nghiêm trọng. Kinh hô bỏ nhào về phía đại hán, nàng hô: "Anh Hồ Tử!"

Đại hán đầu đầy mồ hôi lạnh, mặt đã thành màu than chì. Lâm Húc vội vàng lôi túi cứu thương lấy ra băng gạc băng bó cho gã. Nhưng chính anh cũng biết rõ, nếu mang theo một người trọng thương như vậy, hy vọng bọn họ chạy trốn được thật sự quá xa vời. Song nhìn thấy nữ nhân khóc thành bùn nhão này, anh cũng đành cắn răng thay đại hán tận lực quấn chặt băng. Đại hán bị băng gạc đè nén đến giương miệng điên cuồng hít thở, Lâm Húc xoa đầu hô: "Không được, chúng ta vẫn nên đi mau, nơi nào không an toàn, bọn giặc trở lại chúng ta sẽ mất mạng. Tôi nghĩ biện pháp đưa các bạn rời khỏi Nam Kinh, các bạn trốn về hướng Thượng Hải."

Nữ nhân vẫn cứ nức nở, không hề phản ứng Lâm Húc. Trái lại đại hán kia suy yếu gật đầu, vì thế Lâm Húc và nữ nhân một người một vai, nâng đại hán này lên.

Bọn họ còn chưa ra khỏi cửa, liền chứng kiến đám Nhật Bản kia lại vòng trở về, cầm trên tay đầy đồng bạc và châu báu. Chúng vừa thấy bọn Lâm Húc liền muốn nổ súng, nhưng trên tay bọn họ đều là châu báu, trong lúc nhất thời chỉ quang quác loạn hô một trận. Lâm Húc tức khắc túm đại hán chạy về hướng cửa sau bên cạnh, thế nhưng rất nhanh đã nghe được thanh âm của đạn đập vào vách tường.

Lâm Húc biết tuyệt đối không thể dừng lại, dừng lại chính là chết. Anh và nữ nhân kia cơ hồ liên tục túm đại hán lôi kéo. Mà đại hán thì đã thở dốc như trâu. Tiếng súng phía sau vang như pháo trúc, anh không biết tiếng vang tiếp theo có thể thẳng tắp nhắm ngay mạng anh không. Cũng may trong tay lính Nhật đều cầm nhiều vàng bạc tài bảo cho nên căn bản ngắm không chính xác.

Ba người Lâm Húc chạy không mục đích đến hướng sông Tần Hoài, kỳ thật anh cũng không biết có thể sống hay không. Thình lình đại hán một phen kéo Lâm Húc lại, Lâm Húc thầm nghĩ phải nhanh chóng bỏ rơi đám giặc phía sau. Căn bản không muốn dừng lại, anh nôn nóng hỏi gã làm sao vậy. Đại hán đã bị vây vào trạng thái bán hôn mê, gã gian nan vươn tay chỉ vào một đồng cỏ khô nói: "Nơi đó."

Lâm Húc vừa nhìn phát hiện đích thực có thể trốn, thế nhưng có chút mạo hiểm. Nhưng lúc này căn bản không cho phép anh cân nhắc nữa, nữ nhân kia dứt khoát túm đại hán chui vào trong đồng cỏ khô. Ba người bọn họ tận lực co cùng một chỗ, người Nhật Bản phát hiện ra bọn họ chợt biến mất, miệng nói thảm vài câu, trong đó có một thằng quỷ nhỏ hô tiếp tục trở về cướp bạc. Đám sài lang kia lại xoay người chạy.

Lâm Húc nhìn thấy bọn chúng đi xa, anh mới nhắm mắt lại thở ra một hơi. Mà đại hán thì đã bắt đầu ho sặc sụa, một lần ho khan này phun ra rất nhiều máu. Lâm Húc vừa nhìn đã biết người này phỏng chừng chịu không nổi nữa, tiếp tục mang gã theo cũng phí công. Nhưng anh nói không nên lời bỏ lại nam nhân này, hơn nữa nữ nhân kia tuyệt đối sẽ không ưng thuận. Nữ nhân vội vã vuốt lưng cho nam nhân ho khan. Nam nhân hơi từ trong cơn ho sặc sụa hòa hoãn lại. Gã hướng không trung nhìn vài lần, tiếp đó gian nan từ ngực lấy ra một bao giấy dầu bọc thứ gì đó sau đó run lẩy bầy đưa cho Lâm Húc.

Lâm Húc không biết đây là thứ gì, theo bản năng tiếp nhận, thế nhưng nữ nhân kia mạnh bạo bắt lấy tay đại hán. Liền khóc rống nói không thể cho. Lâm Húc vội vã bưng kín miệng nữ nhân, anh thoáng ngẩng đầu nhìn xung quanh, xác định lính Nhật Bản không quay lại mới buông tay ra. Anh cau mày nói: "Anh rất cuộc muốn cho tôi cái gì?"

Đại hán lúc này đã muốn hấp hối kiệt sức rồi, gãi vụn vẹo mặt gian nan đứt quãng phun ra vài câu không hoàn chỉnh: "Bảy người. Ước hẹn của bảy người. Mang theo nó, đừng để bị. Bị nó lấy được!"

Lâm Húc hoàn toàn không hiểu được ý tứ gã muốn nói, anh biết đại hán này không thể cứu được. Nhưng hiện tại cũng không thể bỏ gã lại, càng không thể lưu lại nơi này. Anh không tiếp nhận thứ đồ kia, mà cầm cánh tay đại hán lên nói: "Đừng nói nhiều như vậy nữa, rời khỏi đây trước đã."

Hai người Lâm Húc cứ như vậy kéo đại hán này bước đi tập tễnh chui vào rừng. Nữ nhân thấy đại hán gọi là Hồ Tử rất cuộc cũng chống đỡ không nổi nữa, liền mở miệng nói: "Trước hết nghỉ ngơi ở đây đây đi. Anh Hồ Tử anh ấy. Đi không nổi nữa."

Lâm Húc lấy tay làm mái che nắng, sau đó nói với nữ nhân: "Còn chưa được, chúng ta còn phải đi tiếp vào trong, bây giờ rét đậm, đến tối nếu không có nguồn sưởi, không chỉ Hồ Tử, mà ngay cả chúng ta cũng chống đỡ không được. Ánh lửa nếu bị người Nhật nhìn thấy, chúng ta sẽ bại lộ. Tiếp tục đi sâu hơn chút, Hồ Tử anh còn có thể chống đỡ nữa không?"

Hồ Tử kỳ thật đã thần trí mơ hồ, nói với gã cái gì gã đều gật đầu. Cuối cùng bọn họ cũng tìm được một nơi như ngư dân dùng để phơi lán thuyền, cũng chính là một cái lều cực kỳ đơn sơ, mặt trên trải chút cây lau sậy. Bởi vì tuyết vừa rơi, trên cọc lau sậy trải một tầng tuyết dày. Cây cỏ trên mặt đất đều là đóng tuyết hăm sâu, Lâm Húc nhìn nơi đây có thể tạm nghỉ đêm. Anh vội bảo nữ nhân nhặt cho bọn họ chút cành khô nhóm lửa. Anh tháo băng vải cột bụng Hồ Tử, miệng vết thương đã bắt đầu nhiễm trùng, anh sờ trán gã, quả nhiên không ngoài sở liệu của anh, nhiễm trùng gây sốt cao nghiêm trọng. Có thể chống đỡ đến sáng ngày mai hay không anh cũng không thể chắc được. Nữ nhân không dám đi xa, nằng chỉ ở loanh quanh tìm chút cành khô, Lâm Húc dùng băng gạc bân nhóm lửa, sau đó điểm một đồng lửa nhỏ. Anh nói với nữ nhân kia: "Thương thế của anh ấy quá nặng, nếu trên tay tôi có thuốc kháng sinh nói không chừng còn cứu được, hiện tại tôi thật không có biện pháp. Cô và anh ấy nói chuyện thêm đi, nói không chừng có thể chống đỡ thêm chút thời gian."

Ánh mắt của nữ nhân đã ảm đạm xuống, kỳ thật chính cô ta cũng biết thương thế của Hồ Tử không thể cứu. Nhưng nằng bất lực như vậy khiến người ta cảm thấy đau lòng. Lâm Húc không nữa nhìn nữa, chuẩn bị đi tìm thêm chút củi lửa, chí ít có thể cho bọn họ ấm áp hơn một chút. Nhưng anh vừa đứng lên, liền phát hiện Hồ Tử đang

túm lấy anh, khí lực vô cùng lớn. Lâm Húc ngoảnh đầu lại, phát hiện đại hán gọi là Hồ Tử này mặt đỏ như máu, ngay cả ánh mắt của gã cũng đỏ bừng.

Gã một phen kéo Lâm Húc đến cạnh mình, sau đó lấy ra bao đồ trong tay nói: "Anh cầm vật này!"

Nữ nhân còn muốn ngăn cản, nhưng thân thể của nam nhân lúc này một chút cũng không giống bộ dạng bị thương sắp chết. Đôi mắt gã đỏ bừng, quả thực giống như một con gấu chó bị chọc giận. Gã kéo cánh tay Lâm Húc nói: "Người anh em, tôi đã nói với anh, tôi sống không nổi nữa. Mạng của tất cả huynh đệ chúng tôi phải nhờ vào anh! Anh phải đáp ứng tôi một chuyện. Việc này thành, Hồ Tử tôi dù chết, cũng xem anh là ân nhân. Kiếp sau liền tay anh làm trâu làm ngựa."

Lâm Húc do dự nhưng vẫn tiếp nhận bọc đồ kia, phát hiện bên trong bọc có thứ gì đó khá nặng. Nhưng ngay một khắc Lâm Húc tiếp nhận bọc đồ kia anh cảm giác được một lạnh lẽo âm lãnh đến thấu xương tủy. Tiếp đó anh lập tức cũng cảm giác phía sau anh dường như có thứ gì đó đang nhìn chăm chú vào cử động của bọn họ. Anh theo bản năng muốn nhét bọc đồ về, nhưng Hồ Tử đột nhiên bắt lấy tay Lâm Húc. Một phen kéo anh đến trước mặt mình. Lúc này Lâm Húc mới phát giác, nhiệt độ cơ thể của Hồ Tử vốn cao kinh người, nhưng lúc này tay gã lại lạnh như vớt ra từ trong nước đá, miệng còn hộc bọt máu.

Lâm Húc cảm thấy việc này có chút kỳ quái, bộ dáng của bọn họ cùng người thường không giống nhau, trên người có một cỗ hương vị kỳ quái. Bởi vì trước đó vẫn chạy trốn chết, căn bản không có tâm tư chú ý chi tiết nhỏ này, thế nhưng hiện tại anh phát hiện hai người bọn họ ăn mặc đặc biệt kỳ lạ, quần áo của bọn họ tuy rằng vừa bẩn lại vừa nát, nhưng anh phát hiện bọn họ cư nhiên mặc quần áo mặc cho người chết lúc khâm liệm. Mà giày và đai lưng cư nhiên đều là màu đỏ, ngay cả vớ cũng nhuộm đỏ. Khi Lâm Húc rút cuộc chú ý tới cách ăn mặc của bọn họ, mới cảm thấy sự tình có thể không được bình thường. Sao hai người kia mặc quần áo của người chết?

Lâm Húc rất nhanh cũng cảm giác được tay của Hồ Tử càng ngày càng trở lạnh, hơn nữa, khí lực cũng càng lúc càng lớn, mà nữ nhân thì như sợ hãi yêu ma quỷ quái gì đó co thành một đoàn, trong miệng vẫn nhắc đi nhắc lại: "Đến rồi. Lại đến nữa rồi."

Lâm Húc muốn bỏ bàn tay như kim sắt kia ra, Hồ Tử mở miệng nói: "Mang theo đồ vật này, giúp các huynh đệ của tôi một chuyện gấp, Thúy Nương sẽ nói cho anh biết chuyện tiếp theo. Tôi không còn nữa, Thúy Nương, cô biết nên làm thế nào."

Nữ nhân gọi là Thúy Nương kia yên lặng gật đầu, nước mắt tuôn rơi, nàng liếc mắt nhìn Lâm Húc, trong ánh mắt có một loại thần sắc thương cảm anh.

Lâm Húc hỏi: "Đây rốt cuộc là vật gì vậy?"

Thế nhưng Hồ Tử không trả lời, mà đôi mắt thẳng trừng trừng nhìn Lâm Húc, nhưng Lâm Húc cảm thấy được, gã đang nhìn sau lưng anh. Giống như phía sau bọn họ có vật gì đó đi theo. Anh vội nhìn lại, phát hiện trong rừng chỉ thối qua một trận quái phong. Theo sau đó là một tiếng kêu dã thú cổ quái, nhưng Lâm Húc không nghe ra đây rốt cuộc là dã thú gì. Anh ngoảnh đầu về nhìn Hồ Tử, phát hiện mặt của Hồ Tử đang cười quái dị, cười phi thường âm lãnh. Loại cười này không giống như nụ cười của nhân loại, mà là nụ cười của hồ ly. Người đàn bà kia nhìn thấy khuôn mặt này sợ tới mức khẽ kêu lên, nàng run rẩy phi thường kịch liệt, nhưng vẫn như cũ cầm một ngón tay thử thăm dò hơi thở của Hồ Tử, sau đó như bị điện giật rút tay về.

Nước mắt của nàng chảy xuống như dê vỡ, nàng một bên gọi tên Hồ Tử, lại vội vã một bên thay gã cởi quần áo. Lâm Húc muốn mở bọc đồ ra, nhưng Thúy Nương kia lại một phen chặn tay anh nói: "Anh điên rồi sao? Vào ban đêm mở bọc này ra, nó sẽ phát hiện chúng ta, anh muốn chết sao?"

Lâm Húc nghi ngờ hỏi: "Nó nào? Nó là ai?"

Nàng bồn chồn nhìn thoáng qua thi thể quỷ dị của Hồ Tử, sau đó như sợ hãi bóng đêm trong rừng sẽ xuất hiện ác quỷ gì đó, nhìn bốn phía một lượt nói: "Nhanh giúp tôi cởi quần áo liệm trên người anh Hồ tử ra, mau!"

Lâm Húc không hiểu lắm, nhưng anh bị loại cảm giác sợ hãi bồn chồn này của Thúy Nương lây sang, nhét bọc đồ vào trong túi da quân phục của mình, sau đó bắt đầu cởi quần áo của Hồ Tử. Sau đó Thúy Nương ném quần áo cho Lâm Húc nói: "Mau, mặc vào, chúng ta không thể lưu lại ở đây."

Lâm Húc vẫn cứ mù mờ, anh căn bản không biết hai người cổ quái này rốt cuộc đang làm gì. Anh cảm thấy hai người kia rất quỷ dị, anh cảnh giác hỏi: "Các người rốt cuộc là ai?"

Thúy Nương bó bó tóc, sau đó liếc mắt nhìn anh nói: "Hiện tại không cần giấu giếm gì anh nữa, chúng tôi là làm đảo đầu."

Lâm Húc không hiểu rõ đây rốt cuộc là có ý gì, cau mày lặp lại lời của Thúy Nương: "Đảo đầu(*)?"

Thúy Nương không kiên nhẫn giải thích nói: "A nha! Chính là trộm mộ đó! Mau lên kéo không kịp! Xác anh Hồ tử rất nhanh sẽ vùng dậy!"

(Bánh Tiêu: (*) về từ "đảo đầu" này là xuất phát từ việc trước đây những ngôi mộ thường có hình như kim tự tháp giống cái đầu, đảo đầu nghĩa là lật ngược cái đầu lại, nên được dùng để chỉ mở mộ ra => đào mộ! : D)

Lâm Húc vẫn không hiểu ra sao, nhưng bị tâm tình của Thúy Nương lây nhiễm, cũng giúp lột áo liệm của Hồ Tử xuống, Thúy Nương từ trong bao quần áo của mình lấy ra một sợi dây trói kéo nửa đoạn đưa cho Lâm Húc nói: "Trói chặt chân anh ấy, nhất định phải buộc thật chắc."

Vòng Bảy Người

Lâm Húc cầm dây thừng ngăn người, bắt quá anh rất nhanh liền phát giác trên cánh tay Hồ Tử cư nhiên mọc lông màu đen rất dài, hơn nửa thi thể của gã bắt đầu tản mát ra một loại mùi hôi thối. Tuy rằng Lâm Húc không hiểu những kỳ môn dị thuật này, nhưng anh hiện tại cũng đành thà chiều theo cách nói của nữ trộm mộ này mà làm.

Chương 5: Chuyện cũ nhắc lại

---oOo---

Chu Quyết xoa xoa mũi, khi đồng hồ treo tường công kênh của thư viện lần thứ hai vang lên, cậu phát hiện mình đã ở trong này đọc rất lâu rồi. Cậu lặng lẽ khép sách lại về chỗ ngồi của mình. Chu quyết phát hiện quyển sách này có thể không phải một quyển tiểu thuyết ký sự chiến tranh, có thể bởi vì quyển tiểu thuyết này không có văn án gì, cho nên đọc đến giờ cậu cũng không chắc nó rốt cuộc là một quyển tiểu thuyết loại nào.

Chu Quyết muốn bỏ sách vào túi sách, nhưng suy xét thật lâu, mãi đến tan tầm cậu vẫn không làm vậy. Cậu không biết vì sao, bắt đầu có chút sợ hãi quyển tiểu thuyết này. Mà như thế trái ngược với sự tò mò và hiếu kỳ càng tăng thêm với quyển tiểu thuyết. Cậu biết chính cậu đã mê mẩn rồi. Bản thân bảo vệ ý thức và lòng hiếu kỳ đồng thời rối loạn tâm của cậu.

Nhưng Chu Quyết không mất đi lý trí, cậu có một biện pháp điều hòa suy nghĩ. Giấu sách trong tủ quần áo cá nhân của cậu, sau đó liền về nhà.

Bởi vì sau chủ nhật này cậu phải ở lại đại học, cho nên Chu Quyết lần này về nhà phải mang hành lý đến ký túc xá. Cha thay cậu soạn hai bọc to, đưa cậu đến cửa rồi trở về. Cậu chào cha mẹ, chuẩn bị ngồi xe buýt đến trường sớm một chút. Nhưng còn chưa xuống lầu cậu đã nghe được một cỗ mùi hồ cháy kỳ lạ, theo sau đó là tiếng gọi âm ỉ đứt quãng. Trong thanh âm còn loáng thoáng nghe thấy tiếng lão hòa thượng niệm kinh và tiếng chiêng trống cổ quái. Trong lòng cậu nói thầm: Có người đã chết, hôm nay là ngày đưa ma.

Quả nhiên khi cậu ra đến hành lang, chỉ thấy một đoàn người trên tay áo quần mảnh vải đen trên lưng quần vải trắng vây quanh thành một đồng, có đốt tràng hoa, có cúi đầu hút thuốc, có yên lặng khóc.

Chu Quyết hơi lách ra một vòng, từ bên đám người kia đi tới, vừa băng qua bọn họ, phía sau liền truyền đến tiếng khóc càng thêm chói tai, Chu Quyết bị loại khóc la này dọa đến da đầu căng thẳng. Cậu hiểu đây là đội ngũ đưa tang đã bắt đầu rồi, cậu kích động nhích sang bên cạnh, để những người đó đi trước. Nếu vẫn đi trước bọn họ, chẳng khác nào là cậu dẫn đầu đưa tang, đây rất xúi quẩy.

Chu Quyết nhích lại gần bồn hoa, cậu nhìn thấy dẫn đầu chính là một nữ nhân rất trẻ tuổi, trên đầu của cô ta cài hoa giấy màu trắng. Một bộ quần áo bó màu đen tôn lên vóc người phi thường tốt, song mặt của cô ta quá tái nhợt, cùng sắc mặt tái nhợt đối nghịch là khung ảnh đen ngòm trên tay cô. Trong tay cô đang cầm là di ảnh người chết, bức ảnh trắng đen phối hợp với khung ảnh đen nhánh tạo cảm giác đặc biệt áp lực. Loại ánh mắt lộ ra một cỗ tử khí tuyệt vọng này, nhưng lại có cảm giác trong ánh mắt còn có thứ gì đó lưu chuyển. Đột nhiên Chu Quyết phát hiện, người chết này cậu quen!

Chu Quyết vô thức kêu lên, rất nhanh liền khiến đám người đưa tang phản cảm, bọn họ trừng mắt liếc cậu, mà nữ nhân kia cũng yên lặng nghiêng đầu, thời điểm hoàn toàn quay bức hình về hướng Chu Quyết. Chu Quyết vừa nhìn cư nhiên chính là nam nhân suu tầm đao kiếm kia! Nam nhân kia cư nhiên đã chết! Trong lòng Chu Quyết nhanh chóng như tử đông lạnh, cậu cuống quýt thui lùi, cuối cùng lưng dán tại cây nhãn. Nam nhân trong di ảnh nọ, ánh mắt thập phần âm trầm, hoàn toàn mất đi tinh thần cùng Chu Quyết nói chuyện hôm qua, tựa như một nam nhân suy nhược thần kinh. Nhưng Chu Quyết có thể khẳng định! Nam nhân này chính là người cùng cậu nói chuyện hôm qua.

Chu Quyết không muốn tiếp tục nhìn bức di ảnh này nữa, cậu yên lặng cúi đầu gắt gao nắm chặt đấm tay. Cậu cảm giác được đội ngũ kia từng chút từ bên cạnh cậu rời đi, tiếng khóc cũng càng ngày càng xa. Cậu vò đầu ngồi xồm trong bụi cỏ, trong lúc nhất thời đầu óc bắt đầu hỗn loạn lên.

Cụ già giữ xe nhìn thấy Chu Quyết như vậy, có chút hiếu kỳ hỏi cậu bị làm sao. Chu Quyết a nửa ngày cũng chỉ có thể nói trời quá nắng mình có chút cảm nắng. Lão nhân từ trong ví lấy ra một hộp dầu đưa cho Chu Quyết, Chu Quyết vội vàng đem đến trước mũi dùng sức ngửi ngửi. Đại não được cỗ mùi của tinh dầu này kích thích nhất thời hồi thần. Cậu vừa xoa xoa huyệt thái dương, Chu Quyết hỏi: "Bác Lý cái kia Người kia là chết như thế nào? Hôm qua. Hôm qua không phải còn rất tốt sao?"

Cụ già tiếp nhận chai dầu nói: "Hả? Tốt? Làm sao có thể chứ, người này một năm trước đã bước vào suy thận mãn tính thời kỳ cuối, chống chọi đến hiện tại xem như không dễ dàng rồi, đáng thương cho vợ cậu ta còn trẻ như vậy a."

Chu Quyết nghĩ có chút mặc danh kỳ diệu, bởi vì cậu thuộc về cái loại người không quan tâm kết giao đồng hương, hơn nữa nơi này chính là khu nhà trọ, mà nam nhân này cũng không phải cùng một toà nhà với cậu. Chu Quyết nói: "Anh ấy. anh ấy suy thận mãn tính thời kỳ cuối?"

Cụ già ờ một tiếng nói: "Đã một năm rồi, một năm này tiểu tử kia căn bản là như người tàn tật. Gần đến thấy cả xương sườn."

Chu Quyết nghe câu này, tinh dầu lúc trước xem như trôi sạch, đầu của cậu lại bắt đầu đau buốt. Lão nhân nhìn sắc mặt cậu rất kém, tưởng rằng cậu bị cảm nắng tương đối nghiêm trọng liền muốn giúp cậu gọi xe cấp cứu. Nhưng Chu Quyết lắc lắc tay, sau đó mang theo hành lý lầm lũi ra khỏi tiểu khu, cậu không cam lòng quay đầu lại liếc mắt nhìn cửa sổ nọ, trên cửa sổ căn bản không phải cột nửa đoạn đao, mà là nửa ống nước máy.

Trong lòng Chu Quyết chỉ có một vấn đề: Vậy nam nhân ngày hôm qua rốt cuộc là ai đây?

Ở trên xe Chu Quyết vẫn xoay quanh vấn đề này, Chu Quyết không phải một người trì độn, cậu rất nhanh liền phát hiện hết thảy chuyện này đều có liên quan đến

quyển sách kia. Mà mở đầu của quyển sách đã nói, nội dung của tiểu thuyết sẽ trùng khít với hiện thực, Chu Quyết cho rằng cái chết của nam nhân này chính là câu trả lời chính xác nhất. Trong lòng Chu Quyết bắt đầu có chút sợ hãi, cậu hung hăng vò tóc, từ trong ví móc ra điều thuốc lá giấu trong bao đã lâu. Sau khi hút một hơi cậu bắt đầu tự suy nghĩ. Cậu đem sự tình sắp xếp sơ lược một lần. Cậu phát hiện ngọn nguồn của những việc lạ này, đều xuất phát từ cuốn tiểu thuyết tên 《Vòng Bảy Người》, mà bản thân quyển tiểu thuyết cũng rất quái, đến giờ Chu Quyết cũng không biết nó từ nơi nào ra, thư viện lúc nào nhập một quyển tiểu thuyết như vậy?

Còn chưa nghĩ ra đầu mối gì, xe đã đến cửa trường học, cảnh vật náo nhiệt thoáng hoà tan buồn bực của Chu Quyết, phía bắc trường học có một loạt kiến trúc, gần nơi đó có một rãnh nước hôi thối, có thể nói là đông lạnh hạ nóng tùy hoàn cảnh đặc thù. Một nhóm nam nhân đáng thương sinh hoạt ở đây. Mà Chu Quyết chính là một thành viên trong bọn họ.

Chu Quyết thông thạo lên lầu ba, sau đó tiến vào phòng 306. Gian phòng kia có thể ở bốn người. Trong đó giường của Chu Quyết gần bên cửa sổ. Bất quá bởi vì phía dưới là rãnh nước thối, ai cũng không có can đảm mở cửa sổ. Lúc này cậu là người đầu tiên đến.

Chu Quyết đem hành lý đặt trên mặt đất, xoay người một cái nằm vật trên giường, trong đầu vẫn như cũ tự hỏi chuyện trong quyển sách kia. Đột nhiên cửa phòng bị người oanh một tiếng đẩy ra, khí thể hào hùng nọ khiến thau rửa mặt bên cạnh cũng vắng đi. Chu Quyết nghe động tĩnh này liền biết là ai, cậu xoay người dùng một tư thế tương đối thoải mái dùng ót quay hướng Lý Thành Hạo sắp chào hỏi cậu.

Đúng như dự đoán Lý Thành Hạo buông hành lý liền đặt mông ngồi trên giường Chu Quyết, dùng cánh tay đẩy đà của hấn vỗ sau lưng Chu Quyết nói: "Lão nhị! Mà y nhiên là người đầu tiên đến a!"

Chu Quyết không nhìn được lấy gối bao đầu mình lại, nhưng quá nóng, qua không tới mười giây cậu liền mở gối ra bực mình nói: "Ai cho phép mày xưng hô với tao lão Nhị? Mày còn nói một tiếng nữa thử xem!"

Lý Thành Hạo rất béo, dưới thời tiết oi bức này đầu hấn đầy mồ hôi, hấn dùng tay xoa xoa cổ nói: "Lúc xếp số mày chính là số hai nha, tao gọi mày lão Nhị đúng mà. Mày không phải cũng gọi tao Tam Béo sao?"

Chu Quyết vụt một tiếng ngồi dậy, sau đó giật giật cánh tay nói: "Phùng Lão Cửu còn chưa tới?"

Lý Thành Hạo lắc đầu nói: "Không biết, có thể đi lấy đơn đăng ký rồi. Đúng rồi tin tức lớn, mày biết chưa?"

Chu Quyết cau mày hỏi: "Cái gì?"

Lý Thành Hạo như thuyết thư (biểu diễn các loại kí khúc như bình thư, bình thoại, đàn từ.) thoáng gõ bàn nói: "Trong môn học chuyên đề của chúng ta lần này có ba môn là Trần Hạo sắp xếp đó! Vốn không phải nói chỉ có một môn sao? Như thế nào thành ba môn rồi? Hơn nữa anh ta là lần đầu tiên trực tiếp lên lớp, nhân viên mới nhận chức còn con mẹ nó tam bả hoả (Bánh Tiêu: chỉ những chính sách cải cách do người mới đảm nhiệm chức vụ đưa ra) rồi. Bạn hiền chuẩn bị thiên quân vạn mã qua cầu độc mộc đi. Hơn nữa phỏng chừng chúng ta nhất định sẽ bị chen đẩy xuống hàng loạt đó."

Chu Quyết không kinh hãi như Lý Thành Hạo dự liệu, người này nhếch mày nói: "Mày đã sớm biết? Không hổ là tiểu Chu Lang (Bánh Tiêu: tức Chu Du, một nhà quân sự tài ba trong Tam Quốc Diễn Nghĩa) Chu Quyết a. Tiểu tử tin tức quả linh thông nha."

Dứt lời, chỉ thấy hai người khác mang túi du lịch vào phòng, hai người kia chính là hai thành viên khác của ký túc xá này, một là ký túc xá trưởng, Phùng Tường, còn một người lớn tuổi hơn Chu Quyết nhưng nhỏ con, chính là người mà ở đây thường gọi khi còi Hầu Hiệu Vĩ.

Như vậy tứ đại hộ pháp phòng 306 rốt cuộc sau một kỳ nghỉ hè xa cách đã thuận lợi tụ quân.

Tất cả mọi người lẫn lộn một năm, ngay cả mùi đánh rắm của từng người đều quen thuộc. Cho nên cũng rất nhanh chóng ổn định. Điều này khiến Chu Quyết rốt cuộc từ trong hỗn loạn ban sáng khôi phục lại. Lão đại Phùng Tường là sinh viên khoa Kinh Tế, cùng một khí chất với thành phần trí thức thập niên bảy mươi, dù cho hấn mặc quần áo theo trào lưu nào, vẫn như cũ cảm thấy quần áo nọ là hấn mượn mặc. Do đó hấn có một ngoại hiệu là Phùng Lão Cửu, nguồn gốc từ danh hiệu nói xấu thành phần trí thức thời kỳ cách mạng văn hoá "Xú Lão Cửu"

Lão nhị chính là Chu Quyết, nhân xưng Tiểu Chu Lang, kỳ thật gọi cậu Chu Lang, bởi vì ngoài họ Chu, còn có chính là tiểu tử này lớn lên quả thật không kém, hơn nữa tương đối trung tính, bên cạnh đó còn có một đặc điểm rất lớn chính là thuộc dạng đầu óc khá tốt, đối nhân xử thế tương đối ngọt ngào. Tính chung mọi mặt, cực kỳ có năng lực tổ chức, cho nên có thể nói trong bốn người này thì có tác dụng quân sư.

Mà lão Tam là Lý Thành Hạo, khoa Nhân Văn, ngoại hiệu Tam Béo. Có thể nói có khí lực to lớn của xe tăng thịt người, tính từ này đã nói lên vóc dáng người này có bao nhiêu khoa trương rồi. Sức ăn lớn, ngáy vang dội, đánh rắm thúi. Đây là ba điểm đặc thù lớn của hấn.

Lão tứ Hầu Hiệu Vĩ, khoa Thê Dục. Hấn lại cùng tên mập mập kia như hai cục khác nhau, gầy như lính Việt Nam, bất quá nơi này đánh nhau thì đưa hấn ra chấn. Nhân xưng quả đấm thép Khi Còi, coi như là một nhân vật cá tính trong vòng tròn này.

Mọi người nói cười hàn huyên một phen, cuối cùng chủ đề lại chuyển đến trên người Trần Hạo, đặc biệt Khi Còi và Tam Béo hai người này cảm thấy hứng thú nhất. Khi Còi là vì hắn nghĩ Trần Hạo cùng một loại người với hắn - - Người trong giang hồ (kỳ thật chính là lưu manh).

Mà Tam Béo thì tỏ vẻ rất chắc chắn: Lần này Chu Quyết và hắn sẽ khó thoát khỏi cái chết. Nợ môn là tất nhiên.

Chu Quyết chỉ gật đầu qua loa, một nửa đầu óc vẫn như cũ suy nghĩ về chuyện ban sáng, ngay lúc bọn họ đàm luận, Khi Còi bắt đầu bạo phát tính nhiều chuyện, hắn nói: "Tụi bây biết không? Trần Hạo a! Anh ta là một tên xuất chúng nha! Lúc đầu anh ta ra về vì một nữ nhân liên tiếp khiêu khích năm sáu người. Cự nhiên chỉ bị thương rất nhẹ, mấy tên khác thì phải nằm viện. Thân thủ như vậy có cơ hội nhất định phải học hỏi một chút, tao phỏng chừng anh ta từng học Tiết Quyền Đạo!" Nói xong còn học Lý Tiểu Long rống lên hai tiếng kỳ quái.

Tam Béo cười lạnh nói: "Sai! Sai! Mày chỉ biết một mà không biết hai a, mày biết nữ nhân khiến anh ta động thủ với những người đó là ai không?"

"Là ai?"

Tam Béo uống một ngụm Vương Lão Cát (Bánh Tiêu: tên một nhãn hiệu trà thảo dược của Trung Quốc) nói: "Vì chị gái của anh ta, Trần cái chi á, chính là song sinh đó!"

Chu Quyết nghe đến đó, cậu mới ngẩng đầu lên hỏi: "Chị gái của anh ta?"

Tam Béo thấy một người thờ ơ như Chu Quyết hăng hái tò mò, càng hăng say liếm môi nói: "Đúng vậy! Nghe nói chị của anh ta là hoa hậu giảng đường, lớn lên rất xinh đẹp, bất quá sau này chị ấy hình như nổi điên. Đáng tiếc a. Sau vẫn chữa bệnh, khi tốt khi xấu, chị của anh ta lúc phát bệnh bị mấy tên lưu manh đùa giỡn. Anh ta giáo huấn mấy tên lưu manh đó, song sau đó chị của anh ta liền mất tích, đến giờ vẫn không có tăm hơi. Tiếp qua vài năm hắn là kết luận đã chết rồi.

Chu Quyết cau mày nói: "Điên? Rồi mất tích?"

Đúng lúc này Phùng Lão Cửu đang một mực đọc sách chen ngang nói: "Ừ, khéo cái chính là cô chị đó lúc đầu cũng làm thuê ở thư viện bên cạnh. Chu Quyết chẳng lẽ mày không nghe các lão tiền bối của mày nói qua?"

Một khối thịt trong lòng Chu Quyết thoáng nhảy lên, phảng phất như có chuyện gì bị cậu quên mất, ánh mắt cậu bắt đầu trở nên mê hoặc, nhưng cậu đột nhiên nghĩ tới gì đó nói: "Có phải. Cô chị đó mất tích vào năm năm trước hay không?"

Tam Béo ậm ừ vài tiếng, phun một câu: "Không biết."

Chu Quyết không hề chen ngang, cậu co bả vai. Lúc này cậu lại bắt đầu muốn đọc quyển tiểu thuyết nợ, giống như kẻ nghiện. Trong lòng bắt đầu ngứa ngáy khó nhịn.

Cậu bực bội lấy thuốc ra muốn hút, Phùng Lão Cửu nhanh chóng gạt lấy điều thuốc nói: "Lão đầu muốn đến kiểm tra, chờ ông đi rồi hút nhé. Nếu không sẽ bốc mùi."

Chu Quyết cúi kính gật đầu. Vào lễ khai giảng, nghe xong mấy câu đánh rắm như "Tôi nói vài câu đơn giản". Bốn người Chu Quyết cùng đến căn tin ăn cơm, từng người tự xem thời khoá biểu của họ, Chu Quyết nhìn thời khoá biểu học, tính toán làm thế nào sắp xếp hợp lý để trốn khoá và ăn gian. Trong đầu Chu Quyết luôn cảm thấy quyển sách kia là một tảng đá, đè nén lâu như vậy, cậu thật sự nhin không nổi nữa, nhưng nói ra lại sợ bị người chê cười, cậu rối rắm hồi lâu, cuối cùng liếm liếm môi nói với ba người còn lại: "Bạn hiền. Tao nói với tụi bây một chuyện. Tụi bây đừng nói tao mê tín."

Phùng Lão Cửu nâng nâng gọng kính mắt nói: "Chuyện gì?"

Chu Quyết cào tóc nói: "Tao có thể. Có thể đã gặp phải thứ gì đó không sạch sẽ rồi."

Nhất thời ba đứa còn lại đều ngừng đùa, bọn họ nhìn không Chu Quyết không chuyển mắt, cuối cùng Tam Béó vươn bàn tay núc ních che trên trán Chu Quyết nói: "Không có sốt a. Sao nói chuyện hồ đồ vậy ta."

Chu Quyết đẩy tay của Tam Béó ra, nói: "Lấy móng heo của mày ra, tụi bây hãy nghe tao nói. Sự tình thật sự có chút quỷ dị." Thế là sau khi Chu Quyết đem việc này nói với đám huynh đệ của cậu, bầu không khí quả nhiên yên lặng. Mở miệng đầu tiên chính là Khỉ Còi, hần nhé răng nói: "Không phải, chú em đang ừm đóng phim đó chứ?"

Chu Quyết aiz một tiếng nói: "Lừa mày, tao sẽ làm cháu mày, việc này. Việc này chủ yếu quái là quái ở sự tình bắt đầu thật sự như trong sách dự liệu, không bình thường! Người chết ban sáng kia là giải thích tốt nhất."

Phùng Lão Cửu lắc đầu nói: "Đây mặc dù nói là rất trùng hợp, nhưng cũng có thể dùng lý do bình thường để giải thích, nói ví như sách mặc danh kỳ diệu xuất hiện rồi biến mất theo như mày nói. Rất có khả năng là lúc mày bỏ vào túi sách, không che lại, người khác lại lấy ra. Túi của mày lại không có mã khoá linh tinh gì đó, lão Triệu mày nói là người có khả năng nhất, còn có nữ nhân mày nhìn thấy, có lẽ là độc giả thừa dịp các người không chú ý trà trộn vào xem sách, nói chung sợ mày phát hiện nên bỏ chạy. Còn chuyện máy tính, đây có thể là do thời tiết quá nóng, dễ hư. Mà người chết quỷ dị kia, kỳ thật càng dễ giải thích. Mày nhìn thấy không phải người chết kia, mà là anh em của gã vân vân, lớn lên cực kỳ giống nhau. Mà đao cũng không phải khảm trên lan can, tháo ra rất dễ."

Tam Béó cũng ở bên cạnh gạt đầu nói: "Đúng vậy, kỳ thật đây căn bản không thể xem như hoàn toàn không thể giải thích, người anh em tao thấy mày làm thêm đến hồ đồ rồi, quên đi, đừng làm nữa. Tao giới thiệu mày đến tiệm mạng trông coi nha."

Chu Quyết bưng trán lắc đầu nói: "Vây Trần Hạo giải thích thế nào?"

Tam Béo cười vui vẻ, hắn nói: "Tiểu Tử kia bắt mày làm tiểu đệ sai sử đó, còn giải thích thế nào nữa? Bạn hiền đừng sợ, nếu anh ta có yêu cầu gì không an phận với mày, nói với anh em, tao trùm bao bố cho anh ta ăn đập."

Nói đánh nhau, Khỉ Còi liền hăng hái gật đầu, cứ như giấy tiếp theo sẽ lao ra. Chu Quyết phát tay nói: "Được rồi, bị tội bây nói vậy, xem ra là thần kinh tao quá nhạy cảm. Được, việc này cũng không có gì."

Chương 6: Rằm tháng 7

---o0o---

Sau khi cùng các huynh đệ trút bầu tâm sự xong, Chu Quyết cũng hiểu được bản thân quá mức miễn cảm, quá lỗ mãng. Cậu vì ý nghĩ không đàn ông của mình cảm thấy có chút xấu hổ. Do đó trong cuộc sống tiếp đó, cậu không còn nhắc tới chuyện cuốn tiểu thuyết nữa. Trải qua quy luật làm việc nghỉ ngơi giống như đúc năm thứ nhất. Cuộc sống thái thái bình bình cũng không có việc gì phát sinh nữa, sau đó cậu đến thư viện vài lần, quyển tiểu thuyết "có chân" ấy cũng như cậu sờ liệu lại mất tích lần nữa. Sách tìm không thấy khiến nội tâm Chu Quyết buồn bực vài ngày, nhưng vẫn không xuất hiện. Cuối cùng cậu cũng không đến thư viện làm thêm nữa, nghỉ làm chuyên tâm lặn lội trong trường. Về phần nguyên nhân chủ yếu không đến thư viện làm thêm chẳng qua vì cậu muốn không chệch vụng muốn đọc quyển sách kia đến cực độ của mình, nếu không cậu mỗi ngày vào trong đó sẽ lục lọi tủ mình, người khác còn tưởng rằng cậu đang đợi thư tình ấy chứ. Cho nên cậu đem loại nghiện này đặt vào game online.

Hôm nay chiều theo lẽ thường là người trong phòng ngủ các cậu cùng đến tiệm net, duy chỉ có Phùng Lão Cửu ở lại. Thẳng đến sau rạng sáng, ba người Chu Quyết mới lác lác chạy về trường, trên đường Tam Béo nhìn điện thoại di động tự nhủ: "Ngày mai chính là rằm tháng 7, TMD (Tiêu: viết tắt của câu chửi con mẹ nó :)) lễ quỷ a. Bạn hiền châm thuốc lá, đến châm chút lửa."

Chu Quyết lấy tay ngăn gió châm lửa, hút một hơi thuốc nói: "Không phải đã nói rồi sao, đừng ở trước mặt tao nói mấy thứ này."

Tam Béo không khách khí cười nhạo nói: "Mày thật nhất quá đi, cũng chỉ vì chút việc nhỏ rầm rớn, mà ngay cả thư viện cũng không đi. Còn không chế tự do ngôn hành của anh em nữa chứ?"

Chu Quyết lười nói với hắn, Tam Béo biểu hiện tâm tình bất mãn nện ngực Chu Quyết vài cái tượng trưng, Khi Còi kéo hai người bọn họ nói: "Đừng lộn xộn nữa, ngày mai còn phải đi học. Đứng rồi trước đó mày bảo ngày mai là rằm tháng bảy? Không phải hôm nay sao?"

Tam Béo a một tiếng nói: "A nha! Lầm rồi! Sớm biết thế anh đây sẽ không đi cả đêm, hiện tại cửa quỷ đang rộng mở a."

Chu Quyết nhả một miệng khói nói: "Mày sợ éo gì, trước đó còn nói tao nhất gan, chính mày cũng chẳng khác gì tao. Hơn nữa tao không đến thư viện là có đạo lý của tao. Mày không biết Trần Hạo kia phiền phức thế nào đâu."

Sau khi Chu Quyết vừa nói xong, ba người không biết vì sao không hẹn mà cùng trầm mặc, nhưng bọn họ đều cảm thấy rất kỳ quái, tại sao lại đột nhiên không ai nói nữa, Phảng phất như có người thứ tư khiến bọn họ an tĩnh lại.

Ba đưa nhìn nhau, cuối cùng chỉ có chột dạ cười khan vài tiếng, liền nhanh chân trở về. Bởi vì không đi xe đạp, ba người bọn họ đều một đường đi bộ về, lộ trình này tương đương độ dài hai trạm xe buýt.

Đi một nửa, thân thể Tam Béo yếu nhất bắt đầu có chút thở dốc. Hắn sờ sờ ọt nói: "Tụi mày có cảm thấy hình như có người ở gáy tụi mình thổi khí không hả. Mày nó sao tao cảm thấy có người luôn ở bên cạnh tao a."

Nói xong liền muốn quay đầu nhìn, Khi Còi liền vội vàng kéo hắn nói: "Khăng định không có ai, mày đừng quay đầu lại, tao nghe nói nếu đi đường đêm, cảm thấy có cái gì đang đứng phía sau mày, mày tuyệt đối không được quay đầu. Nếu không. . . ."

Vượt căn cổ béo ú run run hỏi: "Nếu không?"

Khi Còi thần kinh hề hề liếc hắn. Liếm môi nói: "Nếu không sẽ vĩnh viễn đi không trở về. Quê hương của tao mùa đông tuyết đặc biệt lớn, lớn đến mức cảm giác mày bước đi như con tinh tinh. Chú hai tao năm ấy đại thọ 50, cả nhà tao đều đến hiệu ăn chúc mừng ông. Rượu đủ cơm no chú hai đột nhiên đề nghị mọi người cùng nhau trở về, đến nhà ông tiếp tục náo nhiệt. Thời điểm này tuyết vốn ngừng lại đột ngột đổ xuống, rất lớn nha, quả thực như là viên tuyết rơi. Mắt tao đều không mở ra được, chú hai đột nhiên ngoảnh đầu lại, nói có người gọi ông, mọi người nói ông nghe lầm, ông cũng không nghĩ gì nữa, nhưng đi chưa được vài bước ông lại quay đầu, nói thật sự nghe được có người gọi ông, ông bảo mọi người đi trước, nói có thể là người thân nào đó rút lại phía sau. Nhưng đi lần này không thấy ông trở về nữa, qua vài ngày mày đoán xem mọi người tìm được ông ở đâu? Ông cư nhiên bị chôn sống dưới tuyết trên con đường kia, mãi đến khi tuyết tan mọi người mới phát hiện thi thể của ông. Pháp y nói ông uống rượu quá nhiều, đột phát tắc nghẽn mạch máu. Nói thật trường bồi thể hệ trước của tao đều nói ông bị quỷ câu đi. Nghe nói phía sau vai chúng ta có hai ngọn đèn, tắt một cái không hề gì, nhanh chóng trở về ngủ một giấc, trở về sáng ăn nhiều một chút gì đó bồi bổ dương khí, nhưng nếu hai ngọn đèn đều tắt, vậy liền thật sự theo quỷ. Cho nên nói cách khác quay đầu lại."

Khi Còi càng nói càng sợ, cuối cùng bản thân cũng không đủ tự tin nói xong, bắt quá Tam Béo lập tức không quay đầu nữa. Mà về mặt "thật không vậy người anh em" nhìn hắn.

Chu Quyết bởi vì trước đó từng một lần nói tới sách, thái độ trở nên khác thường, tâm cực kỳ không yên, nội tâm vốn cổ quái nọ lại rối loạn lên. Cậu cảm thấy hôm nay tựa như lại có vật gì đó vẫn đi theo cậu, mà vật này khiến cậu phi thường không thoải mái.

Chu Quyết bức bối cắt đứt câu chuyện phiếm của bọn họ nói: "Đừng ở đây nói mấy chuyện này nữa! Nhanh đi thôi!"

Vì vậy ba người bọn họ đẩy nhanh tốc độ, cuối cùng thành một đường chạy chậm về phía trước, ở ngã tư đường trông trải trù tiếng bước chân hỗn độn của bọn họ ra,

ngay cả tiếng côn trùng kêu cũng không có. Thời điểm này Chu Quyết dần dần phát hiện một vấn đề, cậu thở hổn hển quát dừng nói: "Dừng dừng dừng! Các cậu cần gì vòng đường xa như vậy? Chỗ rẽ phía trước có thể trực tiếp quay về trường a, sao phải vòng đến đường này làm chi?"

Khỉ Còi và Tam Béo thoáng dừng lại, liếc nhìn nhau nói: "Tụi tao đi theo mày mà, ủa, không đúng nha. Chúng ta sao lại đi hướng này nha!"

Chu Quyết kéo bọn họ nói: "Chờ một chút, mày nói tao mang tụi bây đi, tao rõ ràng đi ở phía sau mày mà."

Ánh mắt Khỉ Còi có chút phức tạp nhìn cậu nói: "Cái rắm, mày rõ ràng đi phía trước tao mà."

Lúc này ba người bọn họ đều ngừng lại, Khỉ Còi đi tuốt đằng trước, mà Chu Quyết và Tam Béo lại sóng đôi.

Tam Béo sờ sờ cánh tay, hấn ngẩng đầu toà nhà bên cạnh nói: "Mẹ nó! Quá tà môn! Thư viện?"

Chu Quyết vừa ngẩng đầu nhìn, toà kiến trúc ba tầng từ thập niên 50 kia đang sừng sững trước mặt cậu. Một mảnh đen ngòm như một mặt bia mộ thật lớn. Chu Quyết đứng ngốc ở cửa thư viện, trong miệng không biết nói thảm cái gì. Tam Béo bắt đầu có chút luống cuống, hấn lôi kéo hai đứa kia nói: "Dừng, đừng nhìn nữa, đi nhanh đi! Rắm tháng bảy lễ quỷ a."

Ngay khi bọn Chu Quyết cuống quít quay đầu muốn qua đường, cậu nhìn thấy cửa sổ trên lầu thư viện cư nhiên tự động mở ra, ở cửa sổ đó đứng một người, nhưng người này chỉ lộ ra cánh tay và nửa thân thể. Mặt căn bản không nhìn thấy. Nó mở cửa sổ ra, bức màn màu sẫm như một tấm vải lụa màu đen, bắt đầu không ngừng phiêu động, cảm giác như đang vẫy gọi bọn Chu Quyết.

Chu Quyết dừng bước, cậu đi vòng lại, bị Tam Béo kéo lại nói: "Sao còn không đi?" Mà mặt của cậu cứng đờ như thạch cao, cậu xoay sang nói: "Tụi bây nhìn xem, có phải có thứ gì đó ở kia không?"

Tam Béo và Khỉ Còi bị bộ dáng của cậu làm cho sợ hãi, bọn họ đồng thời ngẩng đầu nhìn lên, Chu Quyết phát hiện bóng người kia đã không còn nữa, không biết từ lúc nào trên bức màn nọ còn treo một tấm vải, nhìn kỹ cư nhiên là một kiện y phục. Khi tầm mắt ba người đều tập trung trên bức màn kia, kiện y phục nọ như có linh tính, không sớm không muộn thoáng bị gió thổi, sau đó chậm rãi bay xuống. Mà lúc ấy ba người Chu Quyết lại không cảm thấy có bất cứ cơn gió nào thổi qua.

Y phục cứ chậm rãi bay xuống dưới chân bọn họ, Khỉ Còi lớn mật nhất, hấn ngồi xổm xuống nhặt lên, chỉ nhìn hai ba giây liền kêu lên giống như gặp quỷ, vội vàng vứt y phục, xoa xoa tay nói: "Má ơi, đây. Đây là áo liệm a! Mặc cho người chết! Phi phi, quá xúi quẩy!"

Một sợi dây thần kinh não của Chu Quyết phảng phất như bị móc đứt, cậu gất gao nhìn chăm chăm y phục, xuyên thấu qua ánh trắng phiếm hồng quang yêu dị, cậu phát hiện đây là một bộ áo liệm màu xanh sapphire, phía trên thêu rất nhiều chữ thọ. Hơn nữa phi thường cũ nát. Bất quá đích thật là loại áo liệm mặc cho người chết, thậm chí y phục này có một loại cảm giác như từ trên thi thể trong quan tài cởi ra.

Chu Quyết mấp máy môi, cậu ngồi xồm người nhặt y phục lên, mà trùng hợp từ trong túi của y phục rơi ra một vật. Chu Quyết vừa nhặt lên nhìn, phát hiện là một quyển sách, quyển sách kia có bìa màu vàng, Chu Quyết gất gao cầm lấy quyển sách kia nói với hai người còn lại: "Lại trở về. Quyển sách này chính là quyển 《Vòng Bảy Người》 kia."

Ba người bọn họ cũng không nhặt áo liệm lên, mà Chu Quyết không biết tại sao lại lầm lũi tự nhét quyển sách này vào ba lô. Tam Béo lập tức kháng nghị nói: "Không được, không thể mang về. Sách này mặc kệ có phải là quyển tà thư mày nói hay không, nhưng nó cứ nhiên bọc trong quần áo người chết, tao cảm thấy xúi quẩy. Ném đi."

Chu Quyết như bừng tỉnh khỏi cơn mộng du, chợt nhìn hẩn, sau đó căn môi trong mắt tràn ngập do dự, bởi vì thời điểm này cậu có tâm thái tuyệt đối không cách nào bỏ qua quyển sách. Dường như quyển sách này là một phần thân thể cậu. Lúc này Khi Còi yếu ớt mở miệng nói: "Tao nghĩ không thể ném."

Tam Béo hỏi: "Tại sao?"

Khi Còi nói: "Mày cứ nghĩ đi, nếu thật câu chuyện chuyển tiếp hiện thực, vậy Chu Quyết đã mở ra, cho nên dù ném đi vẫn sẽ như cũ có chuyện phát sinh. Hơn nữa chúng ta căn bản không cách nào biết nội dung phía sau câu chuyện."

Tam Béo đón lời Khi Còi nói: "Ý của mày chính là nếu chúng ta không biết phát triển tiếp theo của câu chuyện. căn bản sẽ không cách nào dự liệu được còn có chuyện gì xuất hiện trong hiện thực cuộc sống?"

Khi Còi gật đầu nói: "Đúng vậy đó, hiện tại chúng ta biết đến tình tiết, tất cả đều là nội dung Chu Quyết trước đó đọc, nhưng nó mới đọc được bao nhiêu? Quyển sách này có nhiều tình tiết như vậy, vạn nhất. Tao nói chính là vạn nhất sự tình sau đó xảy ra trên đầu chúng ta, vậy phải làm sao bây giờ?"

Trên đầu Tam Béo lập tức chảy xuống mồ hôi, hẩn gật đầu nói: "Khi Còi mày nói quá đúng, dù sao mang theo cũng không hề gì, nếu không phải cũng chỉ là một quyển sách nát bình thường, còn sợ quái gì nữa?"

Chu Quyết suy tư trong chốc lát, quyết định nhặt sách, nhét vào ba lô nói: "Về trước rồi nói."

Ba người Chu Quyết trở lại ký túc xá, Phùng Lão Cửu đã ngủ say. Tam Béo lập tức lôi kéo túm hăn từ trên giường xuống. Chu Quyết lấy quyển sách kia đặt trên bàn. Bốn người tám con mắt liền gắt gao nhìn chăm chăm sách.

Phùng Lão Cửu từ mép bàn học tìm mắt kính cúi đầu nhìn quyển sách này, trong miệng lầm bầm nói: "Sách này thật cũ a, cảm giác cỡ mấy mươi năm rồi. Song bìa như vậy hăn là sau giải phóng."

Nói xong liền muốn lật ra, Chu Quyết thấy vậy lớn tiếng ngăn cản nói: "Đừng đụng a!"

Ba người khác dùng ánh mắt dò hỏi nhìn Chu Quyết, Chu Quyết phát hiện mình thất thố, ấp úng vuốt cổ nói: "Không. Không nên. Tao chung quy cảm thấy, sách này quá tà quái. Tụi bây tốt nhất vẫn không nên đụng vào."

Phùng Lão Cửu bật cười, hăn đeo mắt kính ngồi bên cạnh Chu Quyết nói: "Mày quá đa tâm rồi một quyển sách có thể tà quái cái gì? Tao chỉ muốn nhìn trong sách này rốt cuộc viết gì." Nhưng tay lại rụt trở về.

Tam Béo và Khi Còi nhìn thoáng qua nhau, Khi Còi nói: "Có thể như vậy không, kỳ thật có người muốn chinh mày? Mày có đặc tội với ai ở thư viện không?"

Chu Quyết hỏi: "Sao nói vậy?"

Tam Béo sợ Khi Còi biểu đạt không rõ, nói xen vào: "Ví dụ có thể mày kỳ thật đã đặc tội người ta, bọn họ cố ý chuẩn bị một quyển sách cũ để hù dọa mày, tối nay chính là do bọn họ an bài."

Chu Quyết bưng trán chế nhạo nói: "Làm sao có thể, tính của tao bọn bây còn chưa rõ sao? Hơn nữa cho dù có người gây khó dễ tao, nhưng hôm nay mặc danh kỳ diệu đi đến thư viện, sau đó lại mặc danh kỳ diệu đụng phải áo liệm? Cuối cùng từ trong y phục rơi ra quyển sách tao vốn giấu trong rương? Tụi bây nói có ai tính toán đến như vậy để chinh tao? Ăn no rừng mỡ? Giải thích thông a."

Chu Quyết bắn một tràng câu hỏi, kỳ thật là đem tình tự tích trữ thời gian dài trong lòng phát ra. Nhưng cậu vừa hỏi vậy, không ai có thể trả lời. Ngược lại dẫn tới cho Khi Còi vấn đề: "Nhưng sao đoạn thời gian trước đều không có việc gì? Chúng ta cũng nhiều lần đi chơi suốt đêm như vậy a."

Tam Béo nói: "Ngu! Hôm nay ngày mấy? Rằm tháng bảy lễ quỷ a! Âm khí dồi dào a."

Cuối cùng ngồi nửa ngày, bốn người lại châu đầu về. Chu Quyết bưng cằm nhìn chăm chăm quyển sách này, phảng phất như muốn đem quyển sách này nhìn ra một lỗ thủng. Chu Quyết nhìn chăm chú sách hồi lâu, cuối cùng nói: "Tao nghĩ có một người có thể cho chúng ta đáp án."

Phùng Lão Cửu đẩy gọng kính, mở miệng nói: "Mày nói chính là Trần Hạo?"

Chu Quyết rút cuộc đưa mắt từ từ sách chuyển qua người Phùng Lão Cửu, Phùng Lão Cửu khoanh tay trước ngực thở dài một hơi nói: "Nói thế nào đây, tao cho rằng nếu quả như phải nói như vậy, tao ngược lại cảm thấy Cổ Lão kia càng khả nghi hơn."

Chu Quyết lắc lắc đầu, ánh mắt lại thẳng trừng trừng nhìn sách, cậu đưa tay chậm rãi di chuyển về hướng sách. Mà ba người còn lại cũng không nói chuyện. Ngay lúc Chu Quyết muốn mở sách ra, Khi Còi lại mở miệng nói: "Tao có một biện pháp, có lẽ có thể biết quyển sách này tới cùng tà dị hay không tà dị."

Ánh mắt của mọi người lại rơi trên người Khi Còi, mà ngay cả Chu Quyết trước đó ánh mắt có chút thất thần cũng ném tầm mắt về phía hắn dò hỏi. Hắn có chút ngượng ngùng, xoa mũi nói: "Nhà của tao là người tộc Mãn, nơi đó có tập quán thỉnh Tát Mã, khi tao còn bé nghe ông ngoại nói kỳ thật có một loại phương pháp kiểm tra vật phẩm khả nghi rút cuộc có lời nguyên hay không."

(Bánh Tiêu: "Tát Mã" là âm được dịch theo ngôn ngữ của dân tộc Động ở Quý Châu, Hồ Nam và Quảng Tây, Trung Quốc, "Tát" là tổ mẫu, "Mã" là đại, Tát Mã dịch nôm na là "Đại tổ mẫu", bà là hoá thân của tổ tiên thần linh của cả dân tộc Động. Dân tộc này theo chế độ mẫu hệ, tương truyền Động tộc có một vị nữ thủ lĩnh anh dũng thiện chiến, trong chiến đấu kháng địch xâm lấn bách chiến bách thắng liên tiếp lập kỳ công, bất hạnh thay trong một lần chiến đấu bị địch binh vây hãm, cuối cùng oanh liệt hy sinh. Mọi người vô cùng sùng kính nàng, xem nàng như thần linh có thể mang đến bình an cát tường, tôn xưng nàng là "Tát Mã", lập đàn thờ cúng)

Tam Béo tò mò hỏi: "Phương pháp gì?"

Khi Còi nói: "Biện pháp này tên là 'Thái Âm Càn Khôn Trắc'. Nghe nói chính là vào đêm trăng tròn, dùng thứ gì đó dương khí dồi dào nhất cùng thứ gì đó âm khí dồi dào nhất. Sau đó đặt hai thứ này tuần tự trước mặt gương, sau đó đem tà vật đặt giữa hai thứ này, bấy giờ ở phía trước đặt một chậu nước, nhỏ vào máu người, nhìn máu hoà về hướng nào. Có thể biết thứ này tới cùng có tà dị không."

Tam Béo vượt cảm thấy đà của mình nói: "Có vẻ giống như ta đã từng nghe lúc lên lớp Trung Quốc là nơi sinh trưởng của đạo giáo, cùng Phật giáo, Hồi giáo ngoại lai ngoài ý muốn còn có rất nhiều tôn giáo dân tộc thiểu số khác, trong đó có một loại giáo phái của dân tộc thiểu số cực kỳ có sức ảnh hưởng đó là Tát Mãn giáo, bất quá thứ này có vẻ rất tà dị, nó là một loại tôn giáo tiếp cận sùng bái tự nhiên nguyên thủy nhất. Khi Còi mày năm chắc không đó?"

Khi Còi nhún vai nói: "Mày nói xem? Mày tưởng nhà tao ở thâm sơn cùng cốc hả? Tao cũng chỉ nghe ông ngoại nói thôi, chưa từng tận mắt chứng kiến."

Chu Quyết vỗ xuống bàn nói: "Thử xem sao, đích xác, biết đâu trò này của Tát Mã có thể thật sự hữu dụng với đồ vật này, Tam Béo ngươi quên rồi sao? Thoại bản Tát Mãn (Shaman) này nguồn gốc từ ngôn ngữ Cổ Tư 'Jdam man', chính là chỉ sự hưng phấn của con người, kích động của con người, dũng cảm của con người, cho nên

chuyên hiệu của pháp sư đạo Tát Mãn tức người khiêu thần (lên đồng) , chính là Khiêu Đại Thần mà chúng ta thường gọi. Trò này sớm đã xuất hiện trong sách sử. Trong 《 Tam Triều Bắc Minh Hội Biên 》 ghi lại 'Ngột Thất xảo trá mà có tài.'. Người trong nước gọi là San Man. Người San Man, bà mo nói tiếng Nữ Chân, thông biến như thần'. Cho nên bản ý của nó chính là thông quỷ thần, nếu quyển sách này thật sự có quỷ, vậy nhất định có thể đo được. Hơn nữa hôm nay vừa vặn rằm tháng bảy, đêm trăng tròn, nhưng vật gì cực dương, vật gì cực âm?"

(Bánh Tiêu: Khiêu Đại Thần là một loại phương thức "trao đổi" của người sống và người chết. Nói như vậy, Khiêu Đại Thần phải có hai người cùng hoàn thành, một là nhất thần (hay đại thần) , một là nhị thần. Bọn họ cho rằng nhất thần là đối tượng linh hồn nhập thể, nhị thần là trợ thủ. Trong quá trình Khiêu Đại Thần, nhất thần nhảy múa "xoay tròn" , nhị thần chơi trống. Có làn điệu cố định và lời ca thỉnh thần, sau khi mời thần tới, do nhị thần phụ trách cùng thần (linh) "kết nối" trả lời vấn đề của mọi người. Mời tới đôi khi là tiên, đôi khi là linh hồn người chết. Nói chung là giống bà đồng của Việt Nam nhưng mà phương thức hơi khác một tí là tới hai người, Shaman cũng là nghề giống Khiêu Đại Thần)

Phùng Lão Cửu cười cười nói: "Tao không phải chuyên phương diện này, tui bây không phải khoa dân tộc sao?"

Tam Béo không muốn mất mặt ở vấn đề mấu chốt này, chỉ có thể kiên trì cúi đầu nói: "Tao cho rằng. Chính là thứ âm áp nhất, và rét lạnh nhất! Đúng đó, chính là ý tứ này."

Chu Quyết lắc đầu bác bỏ nói: "Không hoàn toàn như vậy, tui bây ngẫm lại xem, thái cực sinh lưỡng nghi, mà hoá âm hoá dương. Nói ví dụ nam nhân chúng ta là thuần dương, nữ nhân là thuần âm."

(Bánh Tiêu: Thái cực là nguồn gốc của vũ trụ, lưỡng nghi là hình tròn giữa bát quái đó, dương là trắng âm là đen, trong phần trắng có chấm đen trong vòng đen có chấm trắng, trong âm có dương trong dương có âm, trong thịnh tức có suy trong suy tức có thịnh. Khi dương thịnh tức có mầm mống của âm xuất hiện, trong hoạ tức có phúc. Có ai sắp phát điên chưa? ? ? =]]])

Tam Béo vội vàng cắt ngang phân tích của Chu Quyết nói: "Dừng lại dừng lại. Mày lại nam nhân và nữ nhân gì? Chỗ chúng ta lấy đâu ra nữ nhân? Mày là nữ nhân?"

Chu Quyết liếc mắt nhìn hấn nói: "Đồ gỗ mục thiếu kiến thức! Mày ngẫm lại xem nam nhân chúng ta là thuần dương, nhưng bất luận thuộc tính gì đều có hai loại âm dương. Cho dù chúng ta thân nam nhân, cũng có tồn tại thứ gì đó âm tính. Bất quá đây không phải là kết luận mà tao muốn, tao chỉ đề xuất hai loại đồ vật kỳ thật dễ dàng thu được âm dương nhất chính là đá nam châm a đồ đàn."

Phùng Lão Cửu vỗ bàn nói: "Tao đã hiểu! Sở dĩ xem phong thuỷ đều phải dùng đến ti nam hoặc la bàn, kỳ thật chính là hai cấp âm dương rõ ràng nhất!"

(Bánh Tiêu: Ti Nam là la bàn thời Chiến Quốc, nam châm hình như cái muỗng đặt trên bàn hình vuông trơn bóng có khắc phương vị)

Chu Quyết hai tay đan chéo chống cằm mình nói: "Đúng vậy, kim nam châm là từ sắt đánh thành, sắt là hệ kim trong ngũ hành, ẩn theo ngũ hành sinh khắc mà nói, kim sinh thuỷ, mà phương bắc hệ thuỷ, cho nên bắc thuỷ là con của kim. Sắt sản sinh từ đá nam châm, đá nam châm là nhận dương khí dựng dục mà sinh ra, hoả thuộc dương khí, nằm vào hướng nam, bởi vậy phía nam tương đương với mẹ của kim nam châm. Do đó triều đại người Nam Tống từng nói qua, chỉ hướng nam chính là nơi sinh khí."

Phùng Lão Cửu nói tiếp: "Mà nam châm thì có hai cực, N và S, N vĩnh viễn chỉ cực bắc, mà S thì vĩnh viễn chỉ cực nam! S cực kỳ cực dương, N cực kỳ cực âm. Tìm hai cây sắt nam châm, sau đó phân biệt N hoặc S hướng phía gương, thế là chúng ta sẽ có được tối âm tối dương gì đó rồi!"

Chương 7: Thái Âm Càn Khôn Trắc

---oOo---

Tam Béo có chút hậm hực, nghĩ bản thân không phát huy tốt sự thông tuệ của mình, mà ngay cả Khi Còi phản ứng chậm nhất sau khi nghe đến đá nam châm cũng đến thùng dụng cụ của mình cầm ra hai khối nam châm.

Chu Quyết thì đến nhà xí tìm ra hai cái gương cỡ bằng giấy chứng minh, nói: "Chỗ tao có cái kính nhỏ này, còn ai có nữa không?"

Sau đó bọn họ lục tung tìm cho đủ ba mặt. Khi Còi lấy thau rửa mặt ra, Tam Béo vừa nhìn vội vàng hô: "Người anh em, chỉ cần vài giọt máu! Mà cho rằng là giết heo hả! Cưng nhiên lấy thau rửa mặt! Nè, chén này tao vốn định dùng để đến phòng ăn chuẩn bị thêm thức ăn đêm, còn chưa dùng qua cầm đi."

Chu Quyết nhìn đồng hồ đeo tay nói: "OK, hiện tại mọi người nghe tao chỉ huy! Lão đầu chắc chắn đã đi ngủ, chúng ta đi ra ngoài ngay cửa sau bắt đầu nghi lễ, bất kể kết quả như thế nào ai cũng không được lớn tiếng ồn ào cho tao. Nếu không ngày mai chúng ta chính sẽ bị tình nghi như kẻ tu luyện tà giáo!"

Mọi người đồng ý cùng gật đầu, khom lưng chuồn ra khỏi ký túc xá. Tối nay là đêm trăng tròn, nhưng ánh trăng lại hồng như nhiễm máu, loại đồ ứng quỷ dị này giống như đang tuyên cáo khả năng sẽ phát sinh điềm xấu.

Bất quá thời tiết vẫn như cũ cực kỳ oi bức, tuy nói xưa nay âm lịch, thì có cách nói tháng bảy đồ lửa, nhưng thời kỳ nắng gắt cuối thu chính là tới sau khi lập thu, cảm giác vẫn như cũ hết sức phiền muộn. Ve sầu còn tiếp tục vùng vẫy lần cuối, kêu vạn phần thê lương. Mà gió lại yên tĩnh đến đáng sợ.

Bốn người đứng trên một khối đất trống sau ký túc xá, bên cạnh chính là rãnh nước đọng vô cùng hôi thối kia, trên mặt nước nổi bập bênh rất nhiều rác thải, vừa vẩy ánh trăng xuyên qua đám mây bụi mỏng manh, vẩy xuống một mảnh xám trắng. Tựa như quét một tầng sáp ong. Làm cho lòng người cực kỳ khó chịu.

Tam Béo xoa xoa tay thấp giọng nói thầm: "Đáng tin không đây? Chúng ta hiện tại có chút thái quá rồi đó, dù sao chúng ta là người văn minh nhận giáo dục bậc đại học nha."

Phùng Lão Cửu tương đối đồng ý với cái nhìn của hắn, nhưng đồng thời hắn cũng mặc nhiên ôm loại tâm tính hiếu kỳ. Tâm tình còn hơi có chút kích động. Về phần Khi Còi, hắn là một người Mãn, trong cơ thể chảy huyết thống của người Nữ Chân (dân tộc thiểu số thời cổ, tổ tiên của dân tộc Mãn, cư trú ở vùng Cát Lâm, Hắc Long Giang, Trung Quốc), Tát Mã là tôn giáo xa xưa của bọn hắn, mấy ngàn năm truyền thừa xuống. Cho nên hắn rất tin tưởng cũng rất kính sợ, cũng không coi nó như một loại trò chơi, mà là một loại nghi thức thần thánh.

Trong những người này tâm tình của Chu Quyết là phức tạp nhất, nhưng cũng an tĩnh nhất. Cậu cực kỳ chuyên chú không rời mắt khỏi quyển sách kia. Cậu cùng đợi đáp án cuối cùng, lúc này thỉnh thoảng cuộn cuộn nổi lên một luồng gió nhỏ, loại gió thổi cỏ quải này thốc rác rưởi và lá cây bốn phía lên. Truyền đến cổ mũi thổi từ trong nước, xung quanh mạc danh kỳ diệu tràn ngập một cổ mũi hôi. Nhưng chung quy lại cảm thấy còn pha lẫn một ít những mùi vị khác. Đồng thời quyển sách kia cũng bị gió thổi đến run rẩy, biên độ dần dần biến lớn. Mọi người nhìn một màn này cũng không nhận được hút một ngụm hàn khí, bởi vì thứ này thật sự không giống như bị gió thổi mở, mà là có một người vô hình nào đó lật xem quyển sách. Mà ngay cả tần suất cũng giống nhau như đúc.

Chu Quyết nhìn không được lùi về sau, bị Khi Còi ở phía sau ngăn cản, Khi Còi ghé vào lỗ tai cậu thấp giọng nói: "Mau, có thể bắt đầu rồi."

Chu Quyết gạt đầu, từ trên tay Tam Béo tiếp nhận một con dao cạo râu, cậu cẩn thận dè dặt ngồi xổm bên cạnh sách, sau đó nhắm mắt lại cắt đầu ngón tay mình, cậu chỉ cảm thấy đầu ngón tay đột nhiên tê rần, sau đó chính là một tí nhói nhói và ngứa ngứa, cũng không đau đớn như trong tưởng tượng của cậu. Cậu mở mắt vừa nhìn, phát hiện trên ngón tay mình xuất hiện một giọt máu to bằng hạt đậu. Cậu dùng khí lực vẩy một giọt, giọt máu tươi nọ rơi vào trong nước. Sau đó tất cả mọi người vây quanh, mở to mắt nhìn động tĩnh của mặt nước. Giọt máu rơi vào chén, chìm vào trong nước, sau đó như có sinh mệnh bắt đầu kéo thành một đường thẳng tắp.

Phùng Lão Cửu không nhận được phát ra một tiếng kinh thán, mọi người nhìn hướng đi của đường máu, phát hiện đường máu dài mảnh nọ dần dần kéo dài về hướng cực S, dưới ánh trắng lẫn màu đỏ, hình thành một xạ tuyến đỏ tươi. Không có nửa điểm chệch.

Tam Béo chứng kiến hô một hơi nói: "Chán vậy! Làm cả buổi cư nhiên không có quỷ?"

Chu Quyết cũng không dám tin, sau nhiều sự tình cỏ quải phát sinh như vậy, dựa theo biện pháp đo Thái Âm Càn Khôn cư nhiên kiểm tra ra không có gì quỷ quái? Vậy những chuyện này phải giải thích thế nào.

Phùng Lão Cửu thở dài một hơi, còn cảm thấy có chút thất vọng. Chu Quyết nghiêng đầu cào tóc nói với Khi Còi: "Có thể không chính xác không? Cư nhiên không có quỷ?"

Khi Còi lắc đầu nói: "Không biết a, bất quá nghe nói kiểm tra này rất linh, nếu thật sự đo không ra việc gì, vậy thì thật sự không có quỷ rồi. Là chúng ta suy nghĩ nhiều quá."

Tam Béo cầm chén đồ máu loãng bên trong nói: "Xong, kết thúc công việc rút lui thôi, ở chỗ này cũng phí công, nếu Tát Mãn đại thần người ta đều đã bảo đảm cho chúng ta, chúng ta còn nghi ngờ vớ vẩn cái gì? Không có việc gì chính là không có việc gì. Tao nói lão nhị, mày cũng đừng cố chấp vậy. Không sao rồi, phỏng chừng

đây không phải là áo liệm gì, mà là một bộ trang phục cũ đời Đường, dọa bọn tao sợ muốn chết."

Chu Quyết ngốc hồ hồ nhìn quyển sách kia, thời điểm này bọn họ nghe được bên trong tòa nhà truyền đến tiếng bước chân, Khi Còi lập tức nói: "Không tốt, lão đầu tỉnh dậy! Rút lui thôi các anh em!"

Nói xong còn không quên lấy hai cục đá nam chân của mình, Phùng Lão Cửu lấy gương cạo râu nọ của mình cũng chạy theo vào. Ánh mắt Chu Quyết có chút phức tạp, nhưng hiện tại đích xác không có thời gian suy nghĩ nhiều, cầm quyển sách kia túm Tam Béo cũng chạy theo vào ký túc xá.

Trở lại ký túc xá bốn người vẫn như cũ không từ trong hưng phấn trước đó hoãn thần lại, kỳ thật trong lòng bọn họ hoặc nhiều hoặc ít đều hy vọng có quý, hoàn toàn thuộc về tâm tính Diệp Công thích rỗng (Do tích Diệp Công rất thích rỗng, đồ vật trong nhà đều khắc, vẽ hình rỗng. Rỗng thật biết được, đến thò đầu vào cửa sổ. Diệp Công nhìn thấy sợ hãi vắt giò lên cổ bỏ chạy. Ví với trên danh nghĩa thì yêu thích nhưng thực tế lại không như vậy). Lần này kiểm tra không có quý quái khiến bọn họ ngược lại nghĩ vẫn còn chưa đủ. Còn Chu Quyết, trong lòng cậu chung quy cảm thấy mầm mống tai họa nọ vẫn như cũ, chưa được rút ra.

Phùng Lão Cửu nói với Chu Quyết: "Nếu không có gì nguy hiểm, chúng ta cùng đọc sách xem, tới cùng bên trong viết thể loại truyện gì, có thể khiến lão nhị của chúng ta mê đến cố chấp như vậy."

Nói xong Tam Béo quơ qua sách trên tay Chu Quyết nói: "Đọc thôi, tao thật muốn nhìn xem rốt cuộc là dạng truyện gì."

Hài hước nhất chính là Tam Béo cư nhiên còn đem câu chuyện niệm ra, ngay từ đầu còn trầm bổng du dương, về sau liền cùng lão hòa thượng niệm kinh không có gì khác nhau, tiếp tục về sau hẳn cũng lười niệm luôn.

Phần đầu bọn Phùng Lão Cửu đều đã nghe Chu Quyết kể qua, cho nên dứt khoát giảm lược chuyện trước đó, rồi trực tiếp nhìn phần tiếp theo.

Lâm Húc giúp đỡ Thúy Nương cột thi thể Hồ Tử vào trên cây, quá trình này nước mắt Thúy Nương chưa từng ngừng rơi, Lâm Húc mặc dù không biết Thúy Nương và Hồ Tử rốt cuộc có quan hệ gì, nhưng có thể khẳng định trong lòng Thúy Nương có tình cảm nam nữ với Hồ Tử. Tự tay xử lý thi thể của người mình yêu, đây là một loại giày vò.

Thúy Nương lấy ra giấy bùa dán trên đầu Hồ Tử, nàng hít mũi nói với Lâm Húc: "Quần áo của anh Hồ Tử hiện tại tùy anh mặc, lá bùa này là bùa nguyên rửa có thể tăng tốc độ hư thối của thi thể, chỉ cần. . . . Chỉ cần anh Hồ Tử mất thân thể, anh ấy cuối cùng sẽ như cát bụi trở về với cát bụi."

Lâm Húc không nhận quần áo, anh mở miệng hỏi: "Các người rốt cuộc là ai?"

Thúy Nương thoáng kéo tóc trên trán ra hai bên, Lâm Húc lúc này mới thấy rõ khuôn mặt của nữ nhân này, mặt của nàng rất dễ nhìn, phi thường tươi đẹp. Chỉ là đôi mắt khóc có chút sưng cho nên có vẻ phi thường tiêu tụy. Nàng cười khổ nói: "Là ai? Ha ha, tôi không phải đã nói rồi sao chúng tôi là người làm nghề đào đầu."

Lâm Húc cau mày nói: "Kẻ trộm mộ?"

Thúy Nương trợn mắt nói: "Anh đừng có há mồm là kẻ trộm, ngậm mồm là kẻ trộm. Hiện tại trộm quốc thổ chúng ta chính là bọn giặc Nhật Bản! Giết người Trung Quốc chúng ta cũng là đám quỷ kia!"

Lâm Húc biết mình nói quá lời, anh đưa tay nói: "Xin lỗi, tôi nói sai rồi, có thể nói cho tôi biết hai người tới cùng làm gì không? Còn có bao đồ vật này là gì?"

Thúy Nương rất thẳng tính, nàng thấy Lâm Húc hạ giọng xin lỗi, cũng hừ một tiếng nói: "Anh vốn có thể không bị kéo vào, song hiện tại anh trốn cũng không thoát. Thành một người trong bảy người chúng tôi, nếu anh chết cũng phải tìm được người kế thừa. Nếu không mấy huynh đệ chúng tôi đều bị anh hại chết."

Lâm Húc lấy quần áo qua, nhưng nghĩ quần áo là cho người chết mặc, còn vừa từ trên người của một người chết cởi ra, đã cảm thấy trong ngực vô cùng khó chịu. Mặc dù anh không mê tín, nhưng dù sao cũng là một người Trung Quốc, người Trung Quốc đối với loại chuyện này có sự kiêng kỵ từ trong xương cốt.

Thúy Nương thúc giục anh nhanh một chút, nói: "Mau, mặc vào đi, chúng ta không thể dừng ở đây lâu, tóm lại tới nơi nào đó rồi, sẽ nói cho anh biết việc này."

Quần áo quá lớn so với Lâm Húc, anh cởi thắt lưng da của quần chuẩn bị cài bên ngoài. Thúy Nương vừa nhìn lắc đầu nói: "Không được, anh phải dùng đai lưng đỏ, nếu không về sau anh sẽ bị tà khí quần thân."

Lâm Húc cười lắc đầu: "Tôi là một người tin vào khoa học, đối với quỷ thần ô mê tâm tính kính sợ, nhưng tôi không tin chúng, tín ngưỡng của tôi là khoa học, là dân chủ."

Thúy Nương nhặt đai lưng đỏ trên mặt đất lên đi tới trước mặt Lâm Húc, bắt chấp phải trái liền quần lên cho anh, nàng tức giận nói: "Ai thèm quan tâm anh tin cái gì! Nhưng nếu vì anh mà có huynh đệ hy sinh, tôi sẽ không khách khí với anh."

Bởi vì tư thế tương đối mập mờ, mặt Lâm Húc không thua kém bắt đầu đỏ lên, anh không ngờ Hồ Tử vừa tắt thở, nữ nhân này liền hóa thân từ cừu con thành cọp mẹ. Anh than thở tự khuyên mình nói: "Nam nhân tốt không đôi co với nữ nhân, hiện tại chúng ta phải đi về hướng Thượng Hải."

Thúy Nương lại bắt đầu nói: "Không được, anh phải đi cùng tôi."

Lâm Húc và Thúy Nương bởi vì trở lại vấn đề này mà xảy ra nhập nhằng, hai người bọn họ mặc dù vừa đi vừa nói, nhưng thủy chung chưa rời khỏi cánh rừng này, bọn họ chỉ cần nhón chân quay đầu lại nhìn, liền có thể nhìn thấy thi thể của Hồ Tử.

Lâm Húc dừng bước nói với Thúy Nương: "Thúy Nương cô nương, tôi nghĩ nếu chúng ta bắt đầu lớn như thế, vậy mỗi người mỗi ngã, tôi muốn đến Thượng Hải, cùng tổng bộ hội hợp. Tôi là" Lâm Húc nói một nửa anh phát hiện thi thể của Hồ Tử từ đằng xa không biết đã xảy ra chuyện gì mà biến đổi như sáp nến chảy xuống, đầu thi thể đã tan một nửa, còn thân thể gã đang không ngừng co quắp, bả vai một mực run rẩy, nếu không phải xác định gã là một khối thi thể, còn tưởng rằng người này đang phát tác cơn động kinh.

Lâm Húc thấy một màn như vậy lập tức muốn chạy trở về, anh tưởng rằng Hồ Tử còn chưa chết hẳn. Thúy Nương kéo anh qua nói: "Dừng qua đó, anh ấy hiện tại đã thi biến! Tôi dùng bùa hóa thi trấn trụ anh ấy, anh hiện tại qua đó anh ấy tiếp tục với hơi thở của người sống, không tới một khắc sẽ gãy giữa khỏi dây thừng, đến lúc đó chúng ta đều phải chết."

Nói xong liền cầm đầu đi về phía trước, đi đại khái hơn hai thước mới quay đầu lại nhìn Lâm Húc vẫn như cũ đứng sững tại chỗ, nàng gọi anh: "Đi mau a! Thi khí trên người anh ấy rất nhanh sẽ dẫn tới thứ kia, khi đó bỏ chạy cũng không kịp!"

Lâm Húc đối với loại sự tình này căn bản không có chung nhận thức, anh không có tâm lý trụ cột để đón nhận thi biến, cương thi gì đó a. Nhưng anh chính là bản năng nghe theo lời Thúy Nương nói.

Thúy Nương thấy anh theo tới, thoáng thở phào nhẹ nhõm, nghĩ thầm con một sách này rốt cuộc cũng thông suốt. Nhưng không đợi nàng thở dài xong, hai mắt nàng mở to, phảng phất như nhìn thấy quỷ thần gì đó, vội vàng chạy về như điên, túm tay Lâm Húc hướng bìa rừng chạy đi, thỉnh thoảng từ trong túi móc ra một vốc muối ăn hất về phía sau.

Lâm Húc còn chưa kịp từ trong rung động trước đó hồi thần, liền cảm giác phía sau âm phong mãnh liệt, thổi tới một cỗ mùi máu tanh thối phi thường nồng nặc, Lâm Húc ngay cả lúc đánh giấc, đều cả ngày cùng binh lính trọng thương cùng một chỗ, ngửi nhiều nhất chính là mùi máu tươi, nhưng loại mùi vị này khiến anh trong nháy mắt có một loại xúc động muốn nôn mửa, loại mùi vị này giống như mùi máu thiu của mấy ngàn người, mấy vạn người lên men, ngửi được mùi vị này không khỏi khiến người ta nghĩ đến bể máu trong 18 tầng địa ngục.

Thúy Nương một bên liêu mạng chạy trốn, một bên run như cầy sấy, chưa chạy được bao lâu ngược lại chính là Lâm Húc túm nàng chạy thoát thân. Cảm giác nọ so với tránh đạn của giặc còn gấp gáp hơn vạn phần, Lâm Húc trước đây hoàn toàn không có khái niệm này, cho nên chỉ là bản năng tránh né loại mùi máu thối khó ngửi này. Hai người kia thẳng đến khi chạy ra cánh rừng mới dừng chân, Thúy Nương chạy đến cơ hồ không cách nào hít thở, vẫn chưa dám quay đầu lại. Lâm Húc sau khi cảm giác cỗ mùi này dần dần biến mất, mới quay đầu nhìn lại, không gian phía sau không hề có vật nào, hết thảy đều rất bình thường. nhưng loại cảm giác bị đuổi bắt này quả thực lại tồn tại. Anh buồn bực hỏi han: "Đây rốt cuộc là cái gì?"

Thúy Nương ngẩng đầu nhìn bình minh buổi sớm, nhưng xung quanh không hề có một tia nắng mặt trời ấm áp, sương mù mờ mịt vây quanh cánh rừng. Xa xa còn có thể nghe được tiếng súng rất nhỏ cùng tiếng quạ kêu. Nàng từ trong ngực lấy ra một bọc cùng với bọc đồ trong túi sách Lâm Húc không sai biệt lắm. Không ngừng vuốt ve, trong mắt lại đọng đầy nước, môi không kiềm được run rẩy gọi tên Hồ Tử.

Nàng lau khô nước mắt nói với Lâm Húc: "Cũng bởi vì thứ này, chính là vì 'nó' làm hại bảy người chúng tôi cứ lần lượt chết đi, hiện tại ngay cả anh Hồ Tử cũng Ô"

Lâm Húc thấy nàng lại nhìn không được bắt đầu khóc, liền không đáp nữa, ngẩng đầu nhìn trời đã sắp sáng, hiện tại không phải lúc để nói chuyện này, phải tìm được một nơi an toàn ẩn nấp nghỉ chân. Chí ít cũng phải ăn một chút gì đó, nếu không tiếp tục chạy trốn như vậy, phỏng chừng ngay cả mặt cũng bị chạy đến phun ra. Lâm Húc đỡ Thúy Nương nói: "Thúy Nương cô nương, hiện tại không phải lúc để nói chuyện này, nếu tôi đoán không lầm, chúng ta hẳn đang ở ngoại ô Nam Kinh. Chẳng biết tình hình chiến đấu ở đây thế nào, cho nên Thúy Nương cô nương tôi nghĩ chúng ta nên quay về Thượng Hải."

Thúy Nương lắc đầu nói: "Không được, anh phải cùng tôi đến Hoàng Cô Sơn một lần."

Lâm Húc cau mày nói: "Đến đó làm gì?"

Ánh mắt Thúy Nương xẹt qua một tia không tín nhiệm và bảo lưu, nàng áp úng nói: "Anh không cần biết, anh trước đó cũng cảm thấy được, thứ đuổi theo chúng ta cũng không tốt lành gì, thứ lợi hại như vậy nếu anh một mình một người hẳn phải chết không thể nghi ngờ, sống chết của anh vốn không quan hệ với tôi, nhưng hiện tại anh đã gánh vác bọc đồ kia, chính là một trong bảy người chúng tôi, không thể tránh khỏi phải theo tôi đồng hành."

Lâm Húc thấy sự không tín nhiệm trong mắt nhau, cũng không muốn cùng nàng tiếp xúc nhiều, nhưng anh lại nhớ đến vẻ mặt chết không nhắm mắt của Hồ Tử trước khi chết, loại vẻ mặt đến chết vẫn muốn phó thác này. Nếu cảm thấy nếu không cùng nàng đồng hành sẽ thật có lỗi với Hồ Tử đã chết. Hơn nữa một nữ nhân như nàng đi một mình cũng quá nguy hiểm.

Lâm Húc ôm tâm thái vì người chết, vỗ hòm thuốc của mình nói: "Đi thôi, tôi theo cô đến Hoàng Cô Sơn."

Chương 8: Hoài nghi

---oOo---

Phương đông đã hừng sáng, tiếng kêu của chim sớm đánh thức Chu Quyết từ trong nửa mộng nửa ngủ, cậu xoa bả vai phát hiện mình cứ nhiên ngủ gục như vậy, lại nhìn chuồng báo thức đã là 5h ngày kế. Thời điểm này trong ký túc xá ngoại trừ tiếng ngáy khò khò khoa trương của Tam Béo sẽ không còn thanh âm nào khác, hôm qua mọi người vốn chơi suốt đến tận rạng sáng, sau đó lại tiến hành nghi lễ Tắt Mãn quỹ đi, tiếp theo đó là cả đêm đọc tiểu thuyết, tiêu hao tinh thần như vậy, cho dù là mấy thanh niên trai tráng như bọn họ cũng chịu không nổi, cho nên đều ào ào ngã đầu thiếp đi.

Chu Quyết cũng không nhớ rõ mình ngủ lúc nào, cậu vung cánh tay muốn cất cuốn tiểu thuyết đi, không ngờ cuốn tiểu thuyết vốn đặt trên bàn lại một lần nữa không cánh mà bay. Chu Quyết vội đánh thức Khi Còi cách cậu gần nhất, hỏi hẩn tiểu thuyết đâu. Khi Còi hai mắt đỏ bừng, xoa mắt chỉ vào Tam Béo nói: "Không phải đều là nó cầm đọc sao? Mà hỏi nó ấy."

Lúc này Phùng Lão Cừ bị tiếng nói chuyện của mọi người đánh thức, hẩn gãi đầu tóc rối bù đang tìm kính mắt của mình, hỏi vặn lại: "Mấy giờ rồi? Hôm nay có tiết gì nhỉ, tao thật sự mở mắt hết nổi muốn ngủ tiếp một lát nha."

Chu Quyết vỗ bụng Tam Béo nói: "Ê! Đứng lên cho tao!"

Tam Béo lầu bầu hai tiếng, chớp chớp miệng xoay người cứ nhiên lại ngủ như chết. Chu Quyết xuất ra tuyệt chiêu, bóp miệng mũi Tam Béo, qua chưa đầy 1 phút đã khiến con heo lười đánh đấm không động này rốt cuộc bị nghẹn nín tỉnh dậy. Hẩn cáu kỉnh quát: "Tao chém a! Tiểu tử mày sau này còn đùa chiêu đó nữa, mày tin buổi tối tao đánh lén bạo Y hoa cúc của mày không hả. Con bà nó, ngạt chết người ta a."

(Bánh Tiêu: bạo Y hoa cúc, Y là âm đó viết tắt của 'âm':)) còn hoa cúc chính là hồ đen vũ trụ giữa hai móng đó =]])

Chu Quyết đối với chiêu thức sát thủ này có chút đắc ý, nhưng lúc này cậu càng quan tâm hơn chính là quyển tiểu thuyết đó đã đi đâu, cậu hỏi: "Sách đâu?"

Tam Béo hỏi ngược lại: "Sách gì?" Hẩn qua ba giây rốt cuộc từ trong giấc ngủ tỉnh lại, vuột đầu nói: "Ồm, mày nói quyển tiểu thuyết kia hả, tao đặt trên bàn không có động tới a. Thế nào?"

Chu Quyết quay đầu lại hỏi Phùng Lão Cừ vẫn như trước còn đang nằm úp sấp trên giường: "Lão Cừ mày có động tới không?"

Phùng Lão Cừ bởi vì cả đêm đều theo mấy đứa này dây dưa, cho nên căn bản nằm trong trạng thái nửa mê man, hẩn mơ hồ nói: "Không có a, tao thấy tên béo niệm niệm thì ngủ tao cũng gục đầu ngủ, hôm nay còn phải lên lớp đó, đừng phiền tao, cho tao ngủ một chút, chỉ một chút thôi mà."

Chu Quyết cào tóc, đây không phải là lần đầu quyển sách này mất tích khó hiểu, chẳng lẽ nói quyển sách này có ý thức của mình? Cho nên lại trở về thư viện rồi? Không đúng a, không phải nói không có quỷ sao? Chu Quyết càng nghĩ càng buồn bực, dứt khoát chôn đầu trên gối nói: "Tam Béo, thay tao xin phép, cứ nói tao tiêu chảy muốn xin nghỉ ốm."

Tam Béo chống thắt lưng uốn bụng bự lắc đầu nói: "Lão nhị, mày tuyệt đối đừng nghĩ tiên hạ thủ vi cường (ra tay trước thì có lợi) , tao đưa ra yêu cầu này trước, tao cho mày biết hôm nay là tiết của Trần Hạo, tự mày lo liệu đi. Anh ta đang gặt gao nhìn chòng chọc mày đó."

Chu Quyết cực kỳ không thoải mái ném cái gối ra, ai thán một tiếng cởi áo thun đi vào phòng rửa tay. Mà phía sau lại truyền đến tiếng cười gian của Tam Béo nói: "Không phải thầy Trần của chúng ta coi trọng mày chứ. Mày xem ánh mắt anh ấy nhìn mày, chặc chặc."

Chu Quyết thay quần áo xong một cước đá văng cửa nhà xí quay hướng Tam Béo nói: "Nói thật, có lúc tao thật sự hoài nghi mày có phải là một thủy tinh (Bánh Tiêu: thuật ngữ trên mạng dùng để chỉ nam giới đồng tính luyến ái) không, cho dù thế cũng đừng đem tất cả nam nhân trên thế giới đều hóa thành đồng loại. Anh ấy coi trọng tao tao chưa chắc đã để ý anh ấy, trừ phi anh ta đổi giới tính, không! Cho dù có là nữ, tao cũng xin lỗi nhưng mà không cần!"

Tuy nói tình thế bắt buộc đành phải đi học, song còn chưa bắt đầu hai mươi phút, Chu Quyết đã mệt mỏi muốn ngủ, gật gà gật gù. Thân hình đầy đà của Tam Béo tạo cho Chu Quyết tấm chắn tốt nhất, dù cậu nằm úp sấp ngủ cũng sẽ không bị phát hiện. Huống hồ Trần Hạo lên lớp chưa bao giờ gọi người đứng lên trả lời vấn đề, anh chỉ tự mình nói, nói xong thì thả người. Anh thích chính là điểm danh xem học sinh có đến đủ không để trừ điểm.

"Môn dân tộc loại này các bạn có thể nói nó là một môn học thuật, cũng có thể nói tương đối khô khan. Tóm lại để xem các bạn làm thế nào ứng phó với môn này. Tốt, vậy kế tiếp chúng ta điểm danh. Đúng rồi, Chu Quyết sau khi tan học em ở lại."

Chu Quyết so vai, bất đắc dĩ không ngừng lắc đầu, Tam Béo ngồi phía trước giáo hoạt quay đầu lại nhìn, cười làm mặt quỷ, ra vẻ đúng là người ta rất để ý mày đó nha.

Đương nhiên điểm ấy Chu Quyết bị mắc gì đó nơi cổ họng, không cách nào nói khổ. Chu Quyết đi tới cạnh Trần Hạo, Trần Hạo cũng không ngẩng đầu lên chỉ vào vài cuốn sách và một tờ giấy nói: "Sách này đọc xong rồi, cậu trả rồi mượn tiếp năm cuốn, danh sách ở đây."

Chu Quyết khoanh tay không nhận sách, cậu vẻ mặt tiếc nuối nói: "A nha, thật sự không khéo em nghỉ việc ở thư viện rồi. Xin lỗi thầy nha!"

Ngoài dự liệu của Chu Quyết, Trần Hạo mạnh ngẩng đầu nhìn cậu hồi lâu, mới mở miệng nói: "Cậu. Tại sao không làm nữa?"

Chu Quyết bị tình tự đột ngột biến hóa của anh khiến cho giật mình, cậu thụt lùi từng bước cười khan nói: "Không phải đã khai giảng rồi sao, em phải chuyên tâm học hành."

Khóe mắt Trần Hạo xẹt qua một tia vị đạo thăm dò, anh hạ giọng hỏi: "Không còn chuyện gì khác? Tỷ như"

Chu Quyết cũng hạ giọng, thử thăm dò ngược lại: "Tỷ như?"

Trần Hạo không có cách nào từ trong ánh mắt và vẻ mặt Chu Quyết nhận ra được thần sắc mà anh muốn, anh thoáng ngẩng đầu nói: "Không có gì, tự mình đến cũng được, cậu không đến. Cũng tốt."

Trần Hạo không có phát hiện thần sắc của Chu Quyết, nhưng thần sắc của anh lại không thể tránh được đôi mắt của Chu Quyết, Chu Quyết trái lại muốn thăm dò chuyện chi ruột của anh mất tích, cậu muốn xác định chuyện chi của anh nổi điên và mất tích cùng quyển Vòng Bảy Người này có liên quan gì không, trắc quỷ tối qua rất kỳ quặc, quá mơ hồ. Hơn nữa quyển sách này lại một lần nữa mất tích khó hiểu, thật sự quỷ dị nói không nên lời. Chỉ sau khi xác định chuyện của chị Trần Hạo, mới có thể xem như khiến cậu an tâm hoàn toàn.

Trần Hạo thấy Chu Quyết không rời đi ngay hỏi cậu còn chuyện gì sao? Chu Quyết sờ ót ra vẻ thần bí nói: "Tôi. Tôi tìm được một quyển sách trong thư viện."

Trần Hạo không chút hứng thú ừ một tiếng, Chu Quyết phát hiện còn phải nạp thêm nguyên liệu, cậu ho một tiếng, nói thêm: "Quyển sách này có chút quái. Hình như nói về. Mấy kẻ trộm mộ."

Trần Hạo nghe được ba chữ cuối cùng đó rớt cuộc dừng bút, anh bộp một tiếng đóng sách, dùng ánh mắt ý bảo Chu Quyết đi theo anh. Chu Quyết kỳ thật cũng không muốn nhìn loại phản ứng này của anh, bởi vì loại phản ứng này của anh chỉ có một giải thích, đó chính là anh biết quyển sách này, hơn nữa tám chính phần mười chuyện của chị anh ta cùng quyển sách này có quan hệ mật thiết.

Trần Hạo đưa Chu Quyết đến tầng hầm, nơi đó ngoại trừ cái bàn cũ nát và một ít dụng cụ dạy học hư hỏng ra thì không còn gì nữa, ngay cả đèn cũng không có một cái. Rõ ràng là ban ngày mà đưa tay không thấy được năm ngón, còn có thể nghe được thanh âm nước chảy trong đường ống. Nơi này ngoại trừ dụng cụ vệ sinh và vật tư căn bản không có người lui tới.

Trần Hạo xẹt một tiếng, châm điều thuốc, ánh lửa mỏng manh yếu ớt chiếu trên khuôn mặt anh tuần của anh có chút khác thường, trong mắt Chu Quyết dường như cảm thấy có chút không giống Trần Hạo lắm.

Trần Hạo nói thẳng hỏi: "Quyển sách kia cậu đã xem?"

Chu Quyết do dự có nên trả lời không, Trần Hạo thấy Chu Quyết không đáp, mạnh hút một ngụm thuốc hồi lâu mới mở miệng nói: "Nếu cậu chưa đọc, vậy tôi khuyên cậu nên quên quyển sách này đi. Sau đó vĩnh viễn cũng đừng đến đó nữa."

Chu Quyết bất động thanh sắc hỏi: "Nếu đọc thì sao?"

Trần Hạo nghiêm túc mở miệng nói: "Vậy thì xong rồi."

Chu Quyết chợt dạ cười nói: "Anh nói tôi nghe không hiểu, đọc một quyển sách làm thế nào thì xong rồi?"

Trần Hạo cơ bản đã xác định Chu Quyết tuyệt đối đã đọc quyển sách này, kỳ thật anh vẫn luôn có chút hoài nghi, nhưng anh lại cảm thấy Chu Quyết có chút không giống. Cho nên chưa từng đưa ra câu hỏi trước, trái lại hôm nay Chu Quyết tự mình tìm đến anh nói chuyện này. Khiến Trần Hạo cũng có chút bất ngờ.

Anh nói: "Quyển sách này là một quyển sách quý, mọi người từng xem sách đều mất tích."

Sau lưng Chu Quyết bắt đầu chẳng biết tại sao mà có chút lạnh run, nhưng nghĩ đến nghi lễ tối qua, tốt xấu cũng khiến cậu có chút tâm lý an ủi. Cậu cười khẩy nói: "Sách quý? Thầy à, anh đang nói đùa hả, trên thế giới này làm sao có thể có quý được chứ?"

Trần Hạo không ngờ Chu Quyết sẽ nói vậy, điều này khiến anh cũng có chút nao núng, anh bắt đầu hoài nghi Chu Quyết tới cùng đã xem quyển sách kia hay chưa, dù sao hiện giờ sách viết về trộm mộ nhiều vô kể. Anh dứt quãng nói: "Này. Tóm lại, tình tiết của quyển sách sẽ ảnh hưởng đến hiện thực cuộc sống."

Chu Quyết liền vội vàng hỏi: "Anh cũng đã xem?"

Trần Hạo lắc đầu nói: "Nếu tôi đã xem, tôi hiện tại sẽ không ở đây."

Tư duy Chu Quyết vừa chuyển, vội nói: "Chị của anh đã xem?"

Trần Hạo mím môi, một lúc lâu sau anh mới nhắm mắt lại, khi mở mắt ra lại hỏi: "Quyển sách này tên là 《Vòng Bảy Người》 đúng không?"

Chu Quyết thấy Trần Hạo nghiêm túc như vậy, bất đắc dĩ buông phòng tuyến tâm lý cuối cùng, cậu rũ tay xuống thở dài nói: "Đúng vậy, tôi đã xem. Hơn nữa việc lạ anh nói đã bắt đầu xảy ra trên người của tôi."

Trần Hạo đột nhiên đưa tay bắt lấy bả vai Chu Quyết, Chu Quyết cảm giác được tay tiểu tử này run rẩy lợi hại. Trần Hạo ôm trụ Chu Quyết hung tợn nhìn cậu, phảng phất như muốn từ trên người Chu Quyết chọc ra một lỗ, mà ánh mắt của anh lại trở nên càng ngày càng cay đắng. Trần Hạo dứt quãng nói: "Chị gái tôi. Nói cho tôi biết chị ấy đã xem quyển sách này, thời điểm đó chị ấy đã bắt đầu bất thường, cần thuốc trị liệu. Tôi tưởng rằng bệnh của chị lại tái phát. Chị ấy luôn viết trên giấy một vài thứ gì đó đọc không hiểu, vài thứ kia có khi là đại danh, có khi là số liệu, còn có thêm một ít hình hình học kỳ quái. Sau lại có một ngày bệnh của chị đột nhiên

chuyển biến tốt đẹp nói muốn tôi mang chị ra ngoài một chút, thời điểm đó chị ấy cố ý trêu chọc mấy tên lưu manh, lúc tôi ứng phó với lưu manh, chỉ chớp mắt chị ấy đã không thấy tăm hơi. Từ đó về sau rốt cuộc bắt vô âm tín. Đến giờ đã năm năm, sau đó tôi là từ trong nhật ký của chị biết về chuyện quyển sách này. Ngay từ đầu chị ấy mặc danh kỳ diệu có được quyển sách kia, sau đó là loại hiệu kỳ không cách nào khắc chế, thúc đẩy chị không ngừng đọc, tiếp đó trong câu chuyện có chút chuyện ảnh hưởng đến cuộc sống của chị, chị ấy là một nữ nhân phi thường nghiêm túc cẩn thận, chị bắt đầu vận dụng quy luật trong sách, phát hiện trong sách sẽ ám chỉ chuyện sắp xảy ra, loại chuyện này sẽ dẫn dắt chị ấy đi tìm một thứ, đồng thời tránh được một thứ. Nhưng nhật ký của chị ấy không đầy đủ, hơn nữa chị ấy có rất nhiều vấn đề đặt ra, mà đáp án không hề viết trong nhật ký."

Chu Quyết cảm giác lực đạo tay của Trần Hạo buông lỏng không ít, nói ra những lời này phảng phất như đang nói ra bí mật sâu kín trong lòng anh. Cậu không ngờ Trần Hạo sẽ nói nhiều như vậy. Chu Quyết hỏi: "Chẳng lẽ anh không hoài nghi những gì chị gái chép trong nhật ký sao? Dù gì thời điểm kia chị ấy đã điên rồi."

Trần Hạo buông Chu Quyết ra, chán chường tựa bên cạnh một bệ giảng hồng nói: "Ngay từ đầu tôi cũng cho là vậy, nhưng một câu nói của chị đã cứu tôi một mệnh, điều này khiến tôi bắt đầu chậm rãi tin tưởng lời của chị ấy."

"Chuyện gì?"

Trần Hạo hút mạnh một ngum thuốc, anh cau mày ho khan, sau đó nói: "Chị ấy trước khi mất tích vài ngày đã bảo tôi tuyệt đối đừng gom đủ con số 13."

Chu Quyết hồi tưởng nội dung trong tiểu thuyết, nhưng cậu mỗi lần đều là xem lướt quăng, chưa đọc đến phần sau, liền dứt khoát hỏi: "Ý tứ gì?"

Trên mặt Trần Hạo xuất hiện khuôn hoảng hiềm có, anh nói: "Chị ấy chỉ nói một câu kia, rồi cúi đầu tiếp tục làm bầm lẫu bầu. Vào ngày hôm đó tôi từ viện nghiên cứu đi ra, tôi muốn đi thang máy xuống. Mọi người đông nghẹt, sau khi tiến thêm vào một người to con cảnh báo quá tải liền vang lên. Nhưng không ai nguyện ý ra ngoài, tôi bị chen ở chính giữa, đúng lúc đếm nhân số, phát hiện tính thêm tôi tổng cộng mười bốn người, tôi đột nhiên nhớ đến lời của chị đừng để đến số 13, tôi vốn không nghĩ nhiều, nhưng thấy tất cả mọi người không chịu xuống, vậy tôi xuống cũng được dù sao tôi không vội. Liền chen ra ngoài, sau đó. Thang máy phát sinh sự cố, mười ba người bên trong không một ai sống sót. Đều rơi chết."

Cậu vuốt gương mặt có chút chết lặn nói: "Nói cách khác chị của anh từ trong quyển sách chính lý ra một bộ bí kíp có thể phòng ngừa phát sinh nguy hiểm trong tương lai? Thật không thể tưởng tượng nổi."

Sắc mặt của Trần Hạo cũng không bởi vì nói ra sự tình này mà cảm thấy tốt hơn, ngược lại khiến anh có vẻ càng thêm u ám. Anh chợt nghĩ đến gì đó hỏi: "Vậy quyển sách kia đâu? Sau khi cậu xem qua quyển sách kia hiện tại ở đâu?"

Chu Quyết nghĩ đến quyển sách da đầu lại nhanh chóng căng thẳng, cậu than thở nói: "Lại mất rồi, sách này giống như tự có chân, lại biến mất rồi."

Trần Hạo không hề hoài nghi, anh gật đầu nói: "Trong nhật ký của chị tôi cũng nói sách này sẽ biến mất khó hiểu, nhưng chỉ cần xem qua sách mọi người sẽ bị lôi vào, cho nên cậu vẫn sẽ nhìn thấy nữa. Do đó tôi mới nói đây là một quyển sách quý."

Chu Quyết lắc đầu nói: "Không đâu, không phải là sách quý, chúng tôi đã làm kiểm tra, kết quả quyển sách này một chút tà khí cũng không có."

Trần Hạo như thay đổi tâm trạng, châm điều thuốc thứ ba, anh nói: "Kiểm tra cái gì?"

Chu Quyết biết học thức của tiểu tử này cùng sự chuyên nghiệp của anh, anh cũng muốn ở trước mặt nhân sĩ chuyên nghiệp khoe khoang một chút nên nói: "Chẳng biết anh có từng nghe qua Đo Thái Âm Càn Khôn chưa?"

Trần Hạo ngâm điều thuốc nhìn cậu nói: "Tiểu tử không sai, biết pháp thuật cổ xưa của Tát Mãn, tên này kỳ thật là Mãn Thanh sau khi chiếm được ngôi báu của Trung Nguyên, ngôn ngữ Ngạc Luân Xuân (ngôn ngữ Ngạc Luân Xuân là một nhánh của ngôn ngữ Cổ Tư) gọi là Biệt Á Trát Cấp Đặc, ý là lời cầu nguyện của mặt trăng. Sau đó Tát Mãn giáo cùng Đạo giáo của bản thổ Trung Nguyên dung hợp, tự xưng một bộ thuật đo đạc. Cho nên đời sau gọi là "Thái Âm Càn Khôn Trắc", trò này thật có thể tra ra âm khí bám trên người hoặc sự vật."

Chu Quyết nói: "Chúng tôi đo ra nó không có âm khí."

Trần Hạo nghe những lời này, im lặng hạ điều thuốc liêm môi nói: "Không có? Vậy chứng tỏ những việc này đều là con người làm?"

Chu Quyết gật đầu nói: "Đúng, tôi cũng cho là vậy, tôi hiện tại hoài nghi nhất chính là chị gái của anh. Bởi vì lúc đầu khiến tôi nhìn thấy quyển sách này kỳ thật chính là một nữ nhân. Tôi hoài nghi chị gái anh chưa rời khỏi thành phố này."

Trên mặt Trần Hạo lộ ra biểu tình hoang mang, hồi lâu anh mới mở miệng nói: "Như vậy, nếu cậu lại một lần nữa nhìn thấy quyển sách kia lập tức cho tôi biết. Tôi sẽ chạy tới đầu tiên, đây là số di động của tôi cậu nhớ có việc phải gọi điện thoại cho tôi."

Sau đó hai người liền chia tay quay về, Chu Quyết bắt đầu tiêu hóa và phân tích lời Trần Hạo nói, nhưng ngay cả Trần Hạo cũng tin tưởng kết quả của Thái Âm Càn Khôn Trắc, vậy chỉ có một loại khả năng, là do con người. Nếu không phải Trần Hạo giờ trò, khả năng lớn nhất chỉ còn lại chị gái hành tung không rõ kia của Trần Hạo.

Vừa đi vừa nghĩ cậu đã trở lại ký túc xá, trong phòng chỉ có mình Khỉ Còi, Chu Quyết buông túi sách trực tiếp ngã vào trên giường. Mãi đến khi ăn cơm trưa mới bị Tam Béo đẩy tỉnh. Vì vậy hai người cùng đi ăn cơm trưa. Lúc ăn cơm cậu lại hỏi: "Sách này tới cùng đã chạy đi đâu?"

Tam Béo xì xụp ăn mì nói: "Gì? Không phải đã nói mày rồi sao tao không động vào."

Chu Quyết chưa từ bỏ ý định truy hỏi nói: "Vậy làm thế nào lại mất?"

Tam Béo đảo trắng mắt ý là tao làm sao biết. Cậu chọn một ít chuyện Trần Hạo nói cho mình biết nói cho tên mập này, Tam Béo vuốt mép nói: "Ý của mày là, quyển sách này chính là có đạo lý?"

Chu Quyết bới vài muống com nói: "Không rõ ràng lắm, chung quy cảm thấy còn có chuyện gì đó chúng ta còn chưa hiểu rõ, nếu thật sự có chuyện, người anh em mày cũng từng cầm quyển sách kia, nói trắng ra là chúng ta giống nhau đó."

Tam Béo lúc này mới hơi có chút ý thức nguy cơ, hấn nhe răng tự mình an ủi: "Biện pháp trắc quỷ của Khi Còi kia ngay cả Trần Hạo cũng đồng ý, chúng ta còn sợ hãi gì chứ? Mày đừng luôn sợ bóng sợ gió như vậy."

Ngay khi bọn Chu Quyết vừa nói vừa ăn, Khi Còi vọt mạnh vào phòng ăn, nhìn thấy Tam Béo và Chu Quyết vội vàng chạy tới nói: "Mau! Mau trở về! Đã xảy ra chuyện!"

Chu Quyết bảo Khi Còi đừng hoảng hốt, Tam Ba hỏi: "Chuyện gì?"

Khi Còi nuốt vài ngụm nước miếng mới lên tiếng: "Cửa mở không ra! Lão Cửu còn ở bên trong!"

Khi Còi bởi vì bối rối, căn bản nói không ai có thể nghe hiểu được, bắt quá Chu Quyết cảm thấy sự tình rất nghiêm trọng, cậu lôi kéo Tam Béo nhanh chóng trở về ký túc xá. Cánh cửa ký túc xá khóa trái từ bên trong, mà bên trong chột nghe tiếng quát tháo của Phùng Lão Cửu từ xa xăm. Gọi đến muốn bao nhiêu thê lương thì có bấy nhiêu thê lương.

Chu Quyết vặn nắm cửa vài lần, nhưng cánh cửa không hề suy chuyển, cậu đập cửa hô: "Lão Cửu! Xảy ra chuyện gì? Mở cửa mau a!"

Chột nghe thấy Phùng Lão Cửu bên trong điên cuồng hô: "Đừng tới đây! Đừng tới đây! A."

Sau đó là một trận tiếng cười cổ quái, loại tiếng cười này giống như tiếng kêu của động vật, sau đó Phùng Lão Cửu suy yếu cầu xin tha thứ nói: "Tôi. Tôi không thấy! Tôi không biết! Buông tha cho tôi đi! Tôi xin đó!"

Nhưng tiếng cười cổ quái vẫn chưa từng dừng lại, sau đó cửa bị gõ peng một tiếng, Chu Quyết sợ hãi đẩy lùi, tiếp theo chột nghe thấy một tiếng thủy tinh vỡ, rồi theo tiếng nữ nhân thét chói tai. Tam Béo gọi lớn: "Không tốt! Lão Cửu nổi điên rồi! Hấn nhảy lầu tự sát rồi!"

Ba người một mạch chạy xuống lầu, thời điểm này phía dưới đã vây quanh rất nhiều người, Chu Quyết chen vào đám người, liền nhìn thấy Lão Cửu ngửa mặt ngã trên mặt đất, sau đầu một vũng máu tràn ra. Tay và chân còn đang co rút không

ngừng, như đang giãy giụa lần cuối, khuôn mặt vặn vẹo cực độ. Cổ quái nhất chính là tròng mắt của hắn, đôi mắt hắn hướng hai bên huyết thái dương tách ra, đây là chuyện con người không cách nào làm được. Hắn còn chưa tắt thở, trong miệng, trong lỗ mũi đều đang ứa ra bọt máu.

Ba người Chu Quyết nhìn chằm chằm Lão Cửu nghiêm trọng như thế, đều choáng váng, không biết ai kêu lên một câu: "Xe cấp cứu! Tai nạn chết người rồi!"

Chu Quyết bị một tiếng la hét này kinh động hoàn hồn, cậu vội vàng ngừng đầu phát hiện cửa sổ của bọn họ xuất hiện một bóng người, nhưng nhân ảnh nọ rất nhanh liền biến mất, rồi sau đó là một luồng sương khói màu đỏ. Chu Quyết đột nhiên ngửi thấy một mùi máu thoí nói không nên lời, mùi này khiến người ta rùng mình.

Khi Còi vội vàng hô: "Mẹ nó, cháy rồi! Ký túc xá của chúng ta đó!"

Nói xong rất nhiều người đều xông về trợ giúp, thời điểm này Khi Còi mặc kệ ba bảy hai mươi hay không phá mở cửa chính, quả nhiên trên bàn bắt đầu bốc cháy, thế lửa không lớn rất nhanh đã bị dập tắt. Nhưng cái bàn đã bị đốt khét, thứ gì phía trên cũng đều thành than đen. Than đen hình thành lộ ra khuôn mặt cổ quái, như một người tuyệt vọng đang cười nhạo cái gì đó. Khuôn mặt này Chu Quyết nhớ đã nhìn thấy qua ở đâu đó, nhưng làm sao cũng không nhớ nổi, nơi nào sẽ có khuôn mặt lộ ra sự tuyệt vọng như vậy.

Chu Quyết há hốc mồm đứng tại chỗ, ngơ ngác hỏi: "Chuyện gì đã xảy ra? Đây là có chuyện gì hả?"

Sau đó còi xe cấp cứu xe cảnh sát loạn lên, đội phòng cháy đẩy ba người ra khỏi phòng, mà Chu Quyết nhìn thấy ở góc cửa, là túi sách của Phùng Lão Cửu, bên trong cư nhiên lại một lần nữa xuất hiện quyển tiểu thuyết bìa màu vàng - - Vòng Bảy Người.

Chương 9: Hiểu biết nông cạn là đáng sợ nhất

---o0o---

Chu Quyết cái gì cũng không suy nghĩ, vô thức nhanh chóng quơ lấy sách trong túi giấu phía sau, cuối cùng đi theo các giáo viên rời khỏi ký túc xá, mà Phùng Lão Cửu có vẻ như còn chưa tắt thở tại chỗ, một đám y tá đồng loạt vây quanh cạnh hắn, làm cấp cứu cho hắn. Rất nhanh đã đưa hắn lên xe cấp cứu chở đi.

Khỉ Còi nhìn thấy bộ dáng của Phùng Lão Cửu sợ đến một câu nói cũng nói không nên lời, Tam Béo lấp bắp nói: "Trước đó tụi mày có thấy không?"

Chu Quyết xốc một góc ba lô lên lộ ra bìa sách nói: "Phùng Lão Cửu đã cầm quyển sách này đi."

Khỉ Còi bức bối hỏi: "Hà? Là nó? Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì!"

Tay Chu Quyết cầm sách run rẩy, cậu hít sâu bắt buộc bản thân tỉnh táo lại, nói: "Không biết, hiện tại người duy nhất có giúp đám chúng ta chỉ có Trần Hạo."

Hai người Tam Béo và Khỉ Còi đồng thời kinh ngạc nói: "Tại sao là y?"

Chu Quyết đem chuyện cậu và Trần Hạo trong tầng hầm nói kể cho bọn họ một lần, bọn họ đều lâm vào trầm mặc, cuối cùng chỉ có Chu Quyết mở miệng trước: "Thế nào? Tìm y? Tụi mày nghĩ đáng tin không?"

Tam Béo phi thường bất đắc dĩ gật gật đầu, Khỉ Còi buông tay nói mình không có ý kiến. Vì vậy Chu Quyết, Tam Béo và Khỉ Còi ba người cùng nhau hướng văn phòng trường xin nghỉ, văn phòng trường cũng rất thông cảm cho tâm tình của bọn họ. Cho phép bọn họ buổi chiều không phải lên lớp, không tính bọn họ trốn học. Chu Quyết gọi vào điện thoại di động của Trần Hạo, báo sự tình cho Trần Hạo, đầu bên kia điện thoại di động trầm mặc hồi lâu, mới nghe Trần Hạo nói: "Đến quán trà Thanh Đằng chờ tôi."

Chu Quyết nói với hai người Tam Béo: "Anh ấy bảo chúng ta đến quán trà Thanh Đằng chờ anh ấy, tụi mày đi không?"

Khỉ Còi nhìn Tam Béo vài lần, nói: "Đi thôi, mày đã nói hiện tại chỉ có anh ấy mới có thể giúp chúng ta, nhưng mày chắc chứ?"

Chu Quyết bưng trán lâm bầm nói: "Không biết, đi rồi nói sau."

Đi tới quán trà Trần Hạo đã ở đó, anh ngồi cúi đầu trầm tư, thấy Chu Quyết dẫn theo hai người tới, đầu tiên là ngó ra, liền để bọn họ ngồi xuống.

Chu Quyết từ trong ba lô móc ra quyển sách kia, nói thẳng vào đề: "Chính là quyển này."

Trần Hạo nhìn thấy quyển sách này điều chỉnh tư thế ngồi, nhưng cũng không đụng tay vào quyển sách. Mọi người vẫn duy trì trầm mặc vô cùng áp lực, cuối cùng

Khi Còi thật sự nhịn không được phá tan trầm mặc nói: "Thầy, thầy thật sự có thể giúp bọn em?"

Trần Hạo xoa mũi lắc đầu nói: "Không, tôi không giúp được các cậu, tựa như năm năm trước tôi không giúp được chị gái mình. Bởi vì tôi vẫn không may biết gì về quyền sách này, thậm chí so với các cậu còn thiếu hiểu biết hơn."

Tam Béo thật sự ghen không nổi nữa, hấn đập bàn oán hận nói: "Chết tiệt, không phải đã nói không có quỷ sao?"

Trần Hạo theo thói quen châm thuốc thở ra một ngụm khói nói: "Các cậu làm thế nào kiểm tra?"

Khi Còi hồi đáp: "Chúng tôi chính là dựa theo âm dương lưỡng cực, lấy khả năng của mặt trăng mở mắt trời, trắc khí âm hồn. Vật âm dương duy nhất trong tay chúng tôi có thể tìm được chỉ có đá nam châm."

Trần Hạo ngậm thuốc gạt đầu nói: "Có thể nghĩ đến đá nam châm, coi như các cậu thông minh."

Nếu bình thường sau khi Chu Quyết được người khen nhất định sẽ cười một tiếng làm bộ bắt đầu khiêm nhường nói mấy câu. Nhưng giờ phút này cậu căn bản không để ý bọn họ nói cái gì, bất quá nếu Trần Hạo gạt đầu đã nói lên phương thức kiểm tra của bọn họ không hề phạm sai lầm. Vậy tại sao lại sai lệch chứ?

Trần Hạo để Khi Còi tiếp tục nói xong, Khi Còi liếm môi đem tình huống lúc đó ngay cả chi tiết nhỏ nhất cũng nói ra. Nói xong lời cuối Trần Hạo ừm một tiếng, anh gạt tàn thuốc, sau đó nói: "Quyền sách này kỳ thật là tà khí đó. Hơn nữa kiểm tra đã nói cho các cậu biết rồi."

Ba người Chu quyết nghe những lời anh nói đây đều là Trượng Nhị hòa thượng sờ không được ý nghĩ (*), Chu Quyết hỏi: "Không phải chứ, chúng tôi rõ ràng a. A nha." Chu Quyết đột nhiên cuối cùng hiểu được lời Trần hạo, cậu nắm đấm tay ngẩng đầu trợn trắng mắt cao giọng hô lên, dẫn đến tầm mắt của phục vụ viên xung quanh, nhưng cậu căn bản không cách nào khắc chế sự kích động của nội tâm, cậu rốt cuộc biết bọn họ ban đầu có bao nhiêu ngu xuẩn! Còn Tiểu Chu Lang gì chứ, thật sự so với heo còn ngu hơn a.

(Bánh Tiêu: Câu này xuất xứ từ một truyền thuyết cổ, về mê cung “Bát Quái” La Hán Đường ở chùa Tây Viên vùng Tô Châu. Lời đồn rằng mê cung La Hán Đường vừa mỹ lệ vừa kỳ diệu, được xây dựng bởi một vị hòa thượng thân hình rất cao lớn, mọi người không biết pháp danh của ngài nên gọi ngài là Trượng Nhị hòa thượng (hòa thượng cao một trượng hai). Trượng Nhị hòa thượng khi chỉ đạo xây dựng La Hán Đường thì không đưa ra bản vẽ cụ thể, nghĩ tới đâu chỉ cho công nhân làm tới đó, những người được tuyển vào xây dựng công trình đều mơ hồ về tính toán của Trượng Nhị hòa thượng, còn La Hán Đường sau khi hoàn thành kiến trúc vô cùng ảo diệu, càng khiến người xem choáng váng. Bởi vậy, mọi người đều nói “Sờ không tới

suy nghĩ của Trương Nhị hòa thượng”, về sau câu này được truyền miệng và nhiều khi được lược bớt còn “摸不着头脑” (sờ không được suy nghĩ) với ý nghĩa: mù mờ, không thể hiểu rõ sự việc.

)

Trần Hạo hút thuốc không đáp lời, Tam Bé và Khi Còi vẫn không hiểu, bọn họ hỏi: "Hiểu cái gì? Chúng ta không phải đều dựa theo trình tự làm sao? Nếu trình tự đúng vậy, chúng ta làm sao sai?"

Chu Quyết ôm đầu nói: "Sai rồi, không phải sai tiến trình, là kết quả! Chúng ta giải thích sai ý của kết quả!"

Hai người đồng thời đặt câu hỏi: "Có ý gì?"

Chu Quyết ôm đầu, tinh thần cực kỳ không ổn định, Trần Hạo thấy cậu không có biện pháp trả lời lúc này mới mở miệng nói: "Hiểu biết nông cạn là đáng sợ nhất đó, các cậu lầm ý nghĩa của kết quả cuối cùng. Huyết dịch là bị dẫn về cực dương, nhưng bản thân máu chính là phi thường bài xích vật âm hàn. Cho nên nó cảm giác được âm khí, nó sẽ tự nhiên mà bị cực dương khí rút xa, giống như chim có thể cảm giác âm dương trong thiên địa thay đổi, đi theo quy luật dương khí mà di chuyển."

Tam Bé nghe câu này, hẩn nhẹn không được lú lẫm, nhưng còn chưa hết hy vọng giải thích: "Vậy không đúng a! Đã như vậy nếu nói như không có quỷ máu sẽ bị dẫn đến cực âm? Cảm giác có chút không đủ thuyết phục, tôi nghĩ bản thân kiểm tra này tồn tại lỗ hổng."

Chu Quyết lúc này mới ngẩng đầu như bỏ cuộc nói: "Không, nếu hết thấy bình thường, máu của tao sẽ tan chảy trong nước, tản ra, đây là hiện tượng vật lý cơ bản a, căn bản sẽ không xuất hiện đường dẫn máu a."

Tam Bé và Khi Còi như được khai sáng, đều không nhịn được phát ra tiếng khen ngợi. Hai tên ngốc này lập tức bị sương mù khủng bố bao phủ, bởi vì họ đều sờ qua quyển sách này. Nói cách khác bọn họ đều bị liên lụy vào. Thời điểm này Trần Hạo giải thích thêm: "Nếu bị dẫn hướng cực âm, nói rõ vật này dương khí phi thường dồi dào, ngược lại thành thứ đồ ngừa hung rất tốt. Nhưng với nhân mệnh cách ảnh hưởng quá lớn, lớn đến không phải mệnh cách cốt trọng đủ phân lượng, sẽ bị rơi vào tình trạng khắc chết. Tựa như có vài thứ hoàng đế và một vài người đức cao vọng trọng giữ, mọi người đụng tới thứ này sẽ chết bất đắc kỳ tử. Để tránh cho hai loại vật cực đoan xuất hiện, cho nên có loại trắc thuật Thái Âm Càn Không Trắc này."

Trần Hạo sau khi giải thích xong, không ai đề xuất vấn đề thứ hai nữa, đều lâm vào trong sợ hãi và hồi hận thật sâu. Trần Hạo thấy vậy chỉ có thể chuyển vấn đề nói: "Phùng Lão Cửu tại sao muốn lấy quyển sách kia?"

Chu Quyết lắc đầu, khả năng nào cũng đều nghĩ qua, nhưng chưa cần thận suy nghĩ tại sao hắn muốn lấy quyển sách kia. Cuối cùng Tam Bé nói: "Có một việc. Tôi cảm thấy rất kỳ quái."

Mọi người đưa mắt dời về phía Tam Béo, hần thấy tất cả mọi người đều dời theo mình có chút quần bách, hần chợt dạ nói: "Đó là chuyện phát sinh tối qua, mày và Khi Còi đều bắt đầu ngái ngủ, cuối cùng tao cũng chống đỡ không nổi nữa. Phùng Lão Cửu thật còn muốn đọc tiếp, hần là người cuối cùng còn đang đọc sách. Hơn nữa lúc tao nửa ngủ nửa tỉnh nghe thấy hần cười âm hiểm một mình phi thường quái dị. Bất quá tao không để ý liền ngủ luôn."

Chu Quyết vội vàng nói: "Nói cách khác Lão Cửu hần là người cuối cùng đọc? Vậy. Hần rốt cuộc đã phát hiện cái gì?"

Lúc này Trần Hạo mở miệng nói: "Dựa theo quy luật của quyển sách này, hần gặp chuyện không may cũng do có phản ứng với cuốn sách. Nhưng hần rốt cuộc đã phát hiện cái gì đây?"

Mấy người Chu Quyết càng đem ánh mắt nhìn chăm chú quyển sách này, Chu Quyết cầm sách cẩn thận nhìn kỹ, nhưng vẫn không có gì kỳ quặc. Chỉ là một quyển sách cũ bình thường mà thôi. Cậu lại cúi kính đem sách ném về.

Trong lòng Tam Béo có chút không thoải mái, hần không nóng không lạnh ai oán nói: "Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Tao cứ mặc danh kỳ diệu bị kéo vào như vậy? Cái đó tao căn bản không liên quan a. Đúng không Khi Còi?"

Khi Còi cũng muốn toàn thân trở ra, hần liên tục gật đầu, tất cả mọi người chứng kiến thảm trạng của Phùng Lão Cửu, trong lòng đều là một vạn cái không muốn. Hơn nữa đích xác cũng cùng bọn họ không có quan hệ bao nhiêu. Bởi vậy Chu Quyết thành mục tiêu hàng đầu cho bọn họ phát tiết, sách là cậu mang đến mà.

Chu Quyết ý thức được oán khí của hai người bên cạnh, cậu tận lực hòa hoãn tâm tình hai người hồi đáp: "Mọi người hiện tại đừng vội cúi kính, nói thật tao cũng rất vô tội, tao căn bản không biết tại sao quyển sách này mặc danh kỳ diệu xuất hiện như vậy. Tội mày oan uổng, tao và tội mày không giống nhau sao? Hơn nữa lần này chuyện Phùng Lão Cửu không đơn thuần, bọn mày ngấm lại, trước đó tao đã từng nói rất nhiều rằng sự tình mặc dù đều có ít nhiều liên hệ với hiện thực, nhưng tốt xấu cũng không uy hiếp được sự an toàn của chúng ta. Nhưng Phùng Lão Cửu hần tới cùng đã xảy ra chuyện gì, lại khiến chính hần gặp chuyện không may chứ?"

Tâm tư của mọi người lại một lần nữa bị Chu Quyết kéo trở lại trên người Phùng Lão Cửu, bản thân Chu Quyết đối với việc này cũng hết sức đắn đo không chắc chắn. Trần Hạo lại đột nhiên nhớ tới một việc, anh hỏi Chu Quyết: "Cậu có nhớ lần đầu tiên cậu đọc sách có chỗ nào cổ quái không? Tôi là chỉ cuốn sách."

Chu Quyết chống trán nhìn quyển sách này nói: "Quyển sách này. Nó là một quyển sách cũ bị bỏ đi, cho nên một trang cuối cùng bị xé xuống. Nhưng có một dấu vân tay máu rất kỳ quái."

Chu Quyết mở trang bìa trong của sách ra chỉ vào bên cạnh nói: "Nè, chính là cái này."

Trần Hạo hút thuốc híp mắt nhìn dấu vân tay này, Chu Quyết tự nhủ: "Nếu có thể biết dấu tay này của ai thì tốt rồi, có lẽ người đó sẽ cho chúng ta một ít đầu mối hữu dụng."

Trần Hạo lắc đầu nói: "Không thể. Chờ một chút!"

Một tay anh bắt được cổ tay Chu Quyết, mà Chu Quyết thì vẫn duy trì động tác lật sách. Sau đó Trần Hạo chỉ vào giữa trang sách nói: "Các cậu nhìn xem, đây là hình vẽ gì?"

Sau đó anh bảo Chu Quyết tiếp tục lật sách ra thêm chút nữa, vì vậy giữa các trang sách liền hình thành một đoàn, phía trên viết một chuỗi số liệu "5P3CI3436-368742". Trần Hạo kích động nói: "Đây là chữ viết của chị gái tôi, đúng là do chị viết lên!"

Chu Quyết nói: "Nói cách khác chị gái anh đã viết ký hiệu lên phía trên?"

Tam Béo hỏi: "Đây là ý gì? Mật mã?"

Lúc này mọi người mắt to trừng mắt nhỏ nhìn nhau, đều nói không ra căn nguyên, nhưng Chu Quyết lại cảm thấy đây là một đột phát cực kỳ có giá trị, hơn nữa cậu cảm thấy chị của Trần Hạo có thể chưa chết. Hoặc nói bọn họ cảm giác người người đang giật dây chính là cô ta.

Trần Hạo rất nhanh chép lại mấy số liệu này, anh nói: "Tôi sẽ trở về tra tìm cái này. Chỉ cần có tin tức mới tôi sẽ thông báo các cậu, tôi nghĩ các cậu tốt nhất đừng đọc quyển sách này nữa, nếu thật sự muốn xem tiếp, nhất định phải sắp xếp ra dàn ý của nó. Hơn nữa nghĩ biện pháp đem sự tình có khả năng phát sinh trong hiện thực cuộc sống thay vào, phòng ngừa tai họa chưa xảy ra."

Chu Quyết nói: "Thầy Trần, chị gái anh không phải có rất nhiều giấy tờ và nhật ký sao? Có thể để cho chúng tôi nhìn xem không. Chỉ là để chúng tôi có thể biết thêm về quyển sách này."

Trần Hạo lắc đầu nói: "Mất rồi, ngày chị ấy mất tích cũng đem giấy tờ đó đi. Mà nhật ký tôi có thể mang đến, bất quá tin tức về phương diện này không nhiều lắm, chị chỉ thỉnh thoảng nhắc tới trong nhật ký mà thôi."

Trần Hạo thấy thời gian không còn sớm, sau khi nói lời từ biệt liền đi. Lưu lại ba người Chu Quyết, mà trên mặt mỗi người bọn họ đều toát ra biểu tình trầm tư. Khi Còi thì thảo luận lắm: "Cư nhiên làm kết quả, bất quá sai lầm này thật đúng là quá nhỏ nhặt a. Đến mức mấy người chúng ta chưa từng phát hiện sơ hở. Nếu lúc đầu chúng ta sớm phát hiện có lẽ hiện tại sẽ không xảy ra chuyện." Hấn nói tới đây cảm thấy hơi có lỗi với Chu Quyết, liền kiên quyết dừng lại phía sau muốn nói chuyện.

Chu Quyết cũng nghĩ hấn nói không sai, hơn nữa cậu cũng phát hiện, kỳ thật Khi Còi và Tam Béo đối với sự tình này trong tiềm thức đã quy kết trên đầu cậu. Mặc dù bọn họ chưa từng nói rõ, song trong lúc vô tình biểu hiện ra thần sắc và lời nói, đều không ngoại lệ oán giận Chu Quyết. Bất quá tâm tư của cậu còn đang suy nghĩ

chuyện chuỗi mật mã và Phùng Lão Cửu, không có tâm tư ứng phó bọn họ. Thành linh điện thoại di động của Tam Béo vang lên, hấn sau khi nhận máy sắc mặt nháy mắt động lại, con người trợn trừng. Mà khóe mắt lại nổi lên lệ quang.

Hấn yên lặng cúp điện thoại nói với hai người: "Lão. Lão Cửu đã chết."

Đầu của cửa Khi Còi đập thật mạnh trên bàn, phát ra tiếng gầm gừ trầm thấp. Chu Quyết chỉ cảm thấy cảm nhất thời tê dại, cậu không khống chế được đôi môi run rẩy, gắt gao nắm chặt đám tay cả người run rẩy kịch liệt. Bị thương, phần nộ, sợ hãi đủ loại cảm tình phức tạp luân phiên xoay quanh trong đại não sắp hỏng mắt của Chu Quyết.

Cậu nhắm mắt hít thật sâu một hơi, dùng tất cả sức lực tinh thần và tự chủ khiến mình yên tĩnh lại. Cậu chậm rãi mở mắt, phát hiện Tam Béo và Khi Còi đều đang nhìn cậu, hốc mắt bọn họ cũng đỏ lên.

Chu Quyết hé miệng cay đắng nói: "Hiện tại. Chúng ta không còn đường lui. Nếu không muốn đi theo con đường của Lão Cửu phải làm rõ ràng nguyên nhân cái chết của hấn trước. Hấn so với chúng ta đã đọc tiếp phần sau, nếu là như vậy chuyện hấn gặp phải chúng ta nhất định cũng sẽ gặp. Cho đến lúc này."

Tam Béo đầu đầy mồ hôi lạnh, hấn lắp bắp nói: "Vậy. Vậy chúng ta không đọc tiếp phải không? Có thể hay không."

Chu Quyết lắc đầu nói: "Không có khả năng, theo cách nói tâm lý, trong lòng tụi mày có loại xúc động muốn tìm hiểu tiếp nội dung của quyển sách hay không? Giống như cảm giác mầm mống sẽ đâm chồi."

Trên mặt Tam Béo và Khi Còi đều lộ ra vẻ chột dạ, đích xác bọn họ đều có loại cảm giác này. Mà nói đến lòng hiếu kỳ đối với sự vật không biết, Phùng Lão Cửu vốn chính là một người cực mạnh trong bốn người bọn họ, như vậy có thể giải thích tại sao hấn sẽ đọc tới cùng, nhưng hấn tại sao muốn len lén giấu đi chứ? Có thứ gì chỉ có mình mới có thể đọc?"

Cuối cùng ba người bọn họ trở lại ký túc xá, mà ngoài cửa sổ từ sau 5h trời đã bắt đầu nổi mưa to, theo dự báo thời tiết nhiệt độ ngày mai sẽ chợt giảm xuống. Mà ngọn đèn của phòng ký túc xá 306 dưới dạng thời tiết mưa to bằng bạc này có vẻ phi thường lu mờ, tựa như tùy thời đều sẽ tắt ngúm. Vốn phải là phòng ký túc xá bốn người, hiện tại chỉ còn lại ba, xé chiều hôm nay người nhà của Phùng Lão Cửu đã đem đồ đạc của hấn mang đi, chỉ để lại một cái giường trống rỗng và một cái bàn học. Bình thường Phùng Lão Cửu đều ngồi đó ôn tập bài, sau đó không nhìn được chuyển qua cùng ba bọn họ ồn ào, rất náo nhiệt. Song hiện tại căn phòng ký túc xá này rất cuộc náo nhiệt không nổi nữa. Chu Quyết ngồi bên giường, bọn họ mất cái bàn, chỉ có thể hỏi phòng cách vách mượn hai ghế nhỏ hợp lại thành bàn. Chu Quyết nhìn quyển sách kia, ánh mắt càng ngày càng mờ dần. Bởi vì cậu không nghĩ ra nguyên nhân tốt cùng của việc này, mà Tam Béo bởi vì sợ hãi và lo âu mà đi qua đi

lại trong phòng. Khi Còi có vẻ hơi an tĩnh chút, hắn chỉ là không ngừng tập chống đẩy để phân tán nỗi sợ hãi của mình. Đương nhiên bọn họ đều đang đồng thời chống cự lại xúc động muốn đọc sách.

Tam Béo nôn nóng mắng: "Mẹ nó, đệt bố! Tao không tin nữa, lão nhị, Khi Còi, chúng ta cứ xem đi! Nói không chừng bên dưới sẽ có gợi ý đó!"

Khi Còi ngừng chống đẩy cả thân thể ghé vào trên giường, mà con mắt vẫn gắt gao nhìn chăm chăm quyển sách này. Trên mặt Chu Quyết cũng lộ ra vài phần từ bỏ chống cự, cậu thở dài nói: "Được rồi, vậy chúng ta liền cùng nhau xem đi. Nghẹn như vậy thật khó chịu!"

Vì thế ba người lập tức xúm lại thành một vòng tròn, Chu Quyết một lần nữa mở trang sách.

Chương 10: Hoang thôn

---oOo---

Lâm Húc dọc đường đi theo Thúy Nương ở trong núi rừng qua lại không ngớt thật lâu, cho đến khi mặt trời lên cao ba sào, sương mù dày đặc lúc này mới tiêu tán toàn bộ. Cảnh rừng hoang vu cũng hơi lộ ra chút nhu hòa ban đầu của Giang Nam. Thúy Nương rút cuộc đưa Lâm Húc đến một địa phương lác đác người ở. Mặc dù nói là nơi có người ở, bất quá vừa đi vào, mới phát hiện kỳ thật nơi đó chỉ là một tiểu sơn thôn, song bởi vì chiến tranh, nơi này đã thành một hoang thôn. Nơi nơi đều là thi thể và chuột gặm xác chết, tràn ngập một cỗ tanh tưởi hư thối vô cùng.

Thúy Nương dọc theo đường đi cũng không nói gì, chẳng qua đôi khi nàng sẽ mếu máo, như là cố nén không khóc thành tiếng. Sau đó quay đầu nhìn đường đã đi qua. Lâm Húc cảm giác được nàng bất kỳ thời khắc nào cũng đều cảnh giác phía sau, mà anh cũng một đường im lặng đi theo nàng. Nàng nhìn ruộng trà của một nhà bỏ hoang trong hoang thôn: "Ở đây đi, tôi tìm xem có gì có thể ăn lót bụng không. Bà mẹ nó, sắp chết đói rồi."

Lâm Húc lau tro bụi trên ghế gỗ, sau đó buông hộp y dược của mình xuống. Anh nhìn bốn phía, ngoại trừ phế tích chính là phế tích, còn có thể ngờ ngợ nhìn thấy một ít thi thể nghiêng ngã nằm cách đó không xa, méo cổ trên cây còn có một nữ nhân treo cổ. Bị con chó dưới tàng cây đẩy không ngừng đong đưa lúc ẩn lúc hiện. Thúy Nương tìm hồi lâu cuối cùng hùng hùng hổ hổ trở về nói: "Chết tiệt, bọn Nhật Bản thật sự là một đám súc sinh, ngay cả một con gà, một cái trứng cũng không lưu lại cho ta."

Lâm Húc vuốt bụng mình, nói thật ra anh đã hai ngày chưa ăn cơm rồi. Thịnh linh ánh mắt của Thúy Nương sáng lên, mấy bước lớn tiến vào trong đồng cỏ khô. Cur nhiên từ giữa đồng cỏ lấy ra một thanh súng trường, mà may mắn nhất chính là trong súng này còn đạn. Thúy Nương nhìn súng như thấy được gà giò tươi hầm nấm, nàng đưa khẩu súng cho Lâm Húc nói: "Cầm, anh không phải tham gia quân ngũ sao? Săn chút món ăn dân dã thôi. Chúng ta đừng ngốc ở nơi này nữa, quá dọa người. Tốt xấu gì cũng nhặt được thứ này, không tính là lỗ."

Lâm Húc tiếp nhận súng, sau khi lên đạn phát hiện súng này đích xác có thể sử dụng, điều này khiến cho trong lòng anh nhiều ít có thêm chút kiên định. Anh gật đầu nói: "Tôi đến mặt sau rừng bắt chút thỏ hoang gì đó. Song bây giờ là mùa đông, có thể săn được hay không còn chưa biết."

Thúy Nương liền vội vàng kéo anh nói: "Đừng, đừng trở về! Chúng ta không thể quay về lối cũ. Cùng tôi đi về phía trước, tôi xem tiếp xem thật sự có thể nhặt được thứ gì dễ câu cá không. Nơi này gần sông, hẳn sẽ có nhà đánh cá."

Thúy Nương lải nhải lâu bầu mải, khiến Lâm Húc có chút bộc phát phản cảm và nghi vấn, anh lạnh mặt hỏi: "Cô tới cùng sợ cái gì? Các người tới cùng đang tránh cái gì? Cô không nói rõ ràng tôi sẽ không đi!"

Thúy Nương cắn môi nhìn Lâm Húc, Lâm Húc bị nàng nhìn chòng chọc như vậy, cư nhiên tâm lại mềm xuống, anh thở dài lắc đầu. Thúy Nương thấy anh như thế liền mở miệng nói: "Chúng ta đi về phía trước, anh đừng để tôi nói cạnh một đám thi thể này. Tôi cho dù là đao đầu, cũng là một nữ nhân a."

Lâm Húc vừa nghe nàng nói như thế, cũng hiểu được bản thân có chút quá phận. Anh xấu hổ lắc đầu nói: "Là tâm tình tôi có chút nóng nảy, chúng ta đi tiếp, phỏng chừng qua một lát nữa chúng ta có thể xuyên qua vùng này, thời điểm đó sẽ tốt hơn một chút."

Ngay khi hai người bọn họ chuẩn bị đứng dậy rời đi, Lâm Húc phát hiện từ trong đồng phế tích có một đôi mắt gắt gao nhìn bọn họ chằm chằm. Anh giờ sùng trường lên hướng đồng phế tích hô: "Kẻ nào, mau ra đây."

Bên trong đồng phế tích lại không hề có tiếng động, Thúy Nương trốn phía sau Lâm Húc, hai người bọn họ từng chút tới gần đồng phế tích, cuối cùng từ trong đồng phế tích nhảy mạnh ra một con khỉ, cảm giác như là đi theo bên người tạp kỹ. Có lẽ tạp kỹ đã chết, mà con khỉ này ngay tại đây trốn đông trốn tây, nó rất tinh khôn, biết thứ trên tay Lâm Húc rất nguy hiểm, nó soạt một cái nhảy sang bên, hư trương thanh thế hướng bọn họ nghe răng nhếch miệng. Phát ra loại thanh âm rất chói tai.

Thúy Nương thở dài một hơi nói: "Con khỉ a, tôi còn tưởng là quỷ sứ chứ. Được, hôm nay cứ ăn nó đi, nghe nói óc khỉ là món ngon của kẻ trộm đồ."

Lâm Húc không buông súng, song cũng không nổ súng. Con khỉ này phảng phất như nghe hiểu tiếng người, có cảm giác bà cô này luôn hướng nó nuốt nước miếng, cũng biết là sẽ bắt nó làm món. Phát ra tiếng thét càng thêm chói tai, ồn ào đến hoang thôn vốn quỷ dị, càng có vẻ thêm khản trương. Lâm Húc cảm thấy từ chỗ này nhìn trong thôn như đã tử vong còn có cái gì sống đang ắp núp, trong đồng cỏ khô, trong mảnh tàn tích gạch ngói nhìn trộm bọn họ. Kỳ thật anh vẫn luôn nghĩ có một đôi mắt âm lãnh nhìn chăm chú nhất cử nhất động của bọn họ.

Lâm Húc không bóp cò súng, anh buông súng trường nói: "Con khỉ này dầu gì cũng là khỉ Trung Quốc, lại đặc biệt có linh tính, chúng ta thả nó đi. Trở về tôi đi bắt thả hoang."

Ngoài ý muốn của Lâm Húc chính là, Thúy Nương cũng không tỏ vẻ kháng nghị, ngược lại thanh âm có chút run rẩy, nàng nghi thần nghi quỷ kẻ sát vào Lâm Húc thấp giọng nói: "Vậy chúng ta đi nhanh thôi. Nơi này tôi cảm thấy hình như có gì không đúng."

Lâm Húc hỏi: "Cô nói thôn này có chuyện?"

Thúy Nương nhường hàng mây tú lệ nói: "Đúng vậy, thôn này không bình thường, anh không phát hiện sao? Người chết đều là nữ nhân, cư nhiên không thấy một khối thi thể nam nhân nào."

Lâm Húc lập tức ngẩng đầu nhìn bốn phía, phát hiện quả nhiên đều là thi thể nữ nhân nằm rạp trên mặt đất, ngay cả một nam nhân cũng không có, đây rất không bình thường. Trên lịch sử từng có rất nhiều vụ tàn sát, có một số là giết sạch cướp sạch, có một số còn lại là giết sạch tất cả nam nhân. Cướp đi tất cả nữ nhân có thể sinh con. Mà chỉ giết riêng nữ nhân, quả thật không thể nào nói nổi.

Lâm Húc nghi hoặc nói: "Vậy những nam nhân đã đi đâu rồi? Nhìn nữ nhân của mình bị giết còn không xuất hiện? Không đúng nha."

Thúy Nương nắm chắc cây rựa vừa rồi nhặt được bên cạnh, kéo Lâm Húc nói: "Đừng nói nữa, nơi này thời kỳ đầu binh hoang mã loạn, việc lạ gì cũng không kỳ quái. Đi thôi, tóm lại nơi này rất tà dị."

Lâm Húc cũng không nhiều lời nữa, đeo súng trên lưng, Thúy Nương mò lấy một hộp quẹt đã dùng qua từ trong góc, hai người cứ như vậy xuyên thẳng qua thôn trang quỷ dị nơi nơi là thi thể này, mà con khỉ cổ quái nọ lại không bỏ trốn, mà vẫn đi theo, vẫn duy trì khoảng cách ba thước. Đôi khi phát ra một hai tiếng gào cổ quái, nhưng càng nhiều chính là dọc theo nơi đổ nát thê lương theo sát hai người Lâm Húc, Lâm Húc nhìn ra, loại khỉ này phẳng phất như đang tránh né ánh mặt trời.

Khi Lâm Húc, Thúy Nương nhanh chóng rời khỏi hoang thôn, cảnh sắc xung quanh cũng càng ngày càng hoang vu, dọc theo đường đi đừng nói thỏ hoang, ngay cả một con chim bay cũng chưa từng gặp qua. Song bọn họ biết bọn họ vẫn dọc đang đi dọc theo sông Tần Hoài, sông Tần Hoài là sông mẹ của Nam Kinh, do nội hà cùng ngoại hà tương liên (Tiêu: sông Tần Hoài chia làm hai nhánh trong và ngoài) , nội hà xuyên qua cả thành phố Nam Kinh, đông ngoại hà nối liền Hoa Bảo Sơn, nam thông Đông Lư Sơn. Vốn xưa nay thường khen "Đào điệp ánh hồng hoa, vô phong tự thướt tha". Bất quá hiện tại nơi này cực kỳ hoang vu, đừng nói là thuyền chài, hoa đào. Ngay cả rau dại cũng đào không ra.

Dọc theo đường đi Lâm Húc chỉ đi theo Thúy Nương, mà Thúy Nương thường lấy tay che nắng, nhìn thái dương, sau đó suy nghĩ hồi lâu mang theo Lâm Húc tiếp tục chạy đi. Nàng nói bọn họ muốn tới dưới chân núi Hoàng Cô Sơn phải đi qua một nơi gọi là Đán Lý Dư trước, nơi đó sẽ có người tới liên hệ. Tóm lại bọn họ chính là bất luận thế nào cũng phải còn sống tới đó.

Bọn họ rất nhanh đi tới một vùng thủy vực, bởi vì là miền nam, cho dù mùa đông, nhưng vẫn có cá, hơn nữa một con cũng không nhỏ. Lâm Húc tìm một nhánh gậy trúc, Thúy Nương từ trong bọc của mình lấy ra một túi tiền phía trên cắm vài cây kim khâu, nàng rút ra một cây bẻ cong, lại rút ra một sợi chỉ buộc trên gậy trúc, Lâm Húc bóp nát con giun vo thành viên móc trên kim bắt đầu câu cá.

Thúy Nương nhóm lửa, cá mùa đông vốn không có gì ăn, nhìn thấy mỗi câu cũng bắt chấp là gì trực tiếp cắn vào, cho nên câu cá thật ra so với Lâm Húc sẵn thả hoang dễ dàng hơn. Lâm Húc qua loa cạo sạch nội tạng cá, vẩy cá, để trên giá lửa nướng. Rất nhanh mùi thơm liền truyền đến.

Lúc này bụng đói hai người đều đang kêu loạn, ai cũng không chê ai không tiền đồ. Cá vừa chín, còn bắt chấp kiểu ngao liền lấy ăn, ngon lành nuốt vào thịt cá cũng không quản xương cá trong đó có thể mắc họng, đây mới thật là bộ dáng đói cực điểm.

Ăn đến không sai biệt lắm, Lâm Húc ợ một cái ă no, mà Thúy Nương lúc này mới ý thức được mình là nữ, bắt đầu nho nhã một chút xé mở thịt cá nhai xương. Không như lúc trước miệng phi phi loạn phun như vậy.

Lâm Húc cầm cần câu đến cần thêm một ít, sau đó muốn dùng canh khô làm sạch nội tạng bọc lấy bỏ vào trong hộp, lúc này con khỉ vẫn chỉ đi theo bọn họ trốn ở xa xa cũng bị mùi hương cá dẫn đến vò đầu bứt tai. Lâm Húc cười hì hì, thấy con khỉ này thật sự cực kỳ có linh tính, liền đem một con cá lớn vừa câu được ném cho nó.

Con khỉ thử lấy tay đẩy hai cái, thấy không có nguy hiểm liền từng ngậm từng ngậm nhai nhai, Lâm Húc ngoài ý muốn phát hiện con khỉ này ăn còn thật sự có vài phần tương tự Thúy Nương. Nghĩ vậy liền không nhìn được len lén nở nụ cười. Thúy Nương thấy anh cười trộm, liền ném một cái đầu xương cá đi hỏi: "Anh cười gì? Không phải là cùng con khỉ kết thành một khối đó chứ?"

Lâm Húc không cười nữa, anh thấy thời gian không sớm nữa liền nói: "Không còn sớm, chúng ta tiếp tục đi thôi. Hiện tại hẳn sẽ không gặp bọn giặc nữa, cô nói xem nơi kia tới cùng ở đâu?"

Thúy Nương ngồi xồm ven đường, nhìn con khỉ còn đang không ngừng ăn cá, nàng thấp giọng hỏi: "Không xa nữa, tôi thấy anh là người có học, tôi hỏi anh một chuyện. Anh tin trên thế giới này có quỷ không?"

Lâm Húc cũng không lập tức phủ định, anh lắc đầu suy nghĩ trong chốc lát nói: "Tôi tin thế giới này có nhân quả báo ứng."

Thúy Nương khanh khách cười thành tiếng, thanh âm nghe phi thường trào phúng. Nàng nói: "Báo ứng? Cái gì là báo ứng? Mỗi người đều nói kẻ trộm mộ chúng tôi sẽ không được chết tử tế, nói chúng tôi thất đức, nhưng anh cho rằng chúng tôi từ nhỏ đã muốn làm nghề quật mộ?"

Lâm Húc đến bên cạnh nàng, Thúy Nương nói: "Kỳ thật tôi không phải làm nghề này ngay từ đầu, quá khứ nghề nghiệp của tôi phải gặp không ít người, lão nương là một kỹ nữ. Haha, không ngờ nhỉ, loại hạ lưu chúng tôi căn bản không có gì để hy vọng, mỗi ngày chính là làm việc mua bán da thịt, nhưng tôi đã giết người, tôi đã đâm một khách nhân. Con mẹ nó chính là một tên biến thái, mỗi ngày chỉ định tôi,

mỗi ngày dùng roi thấm nước muối quất, tôi tiếp tục như vậy nữa sớm muộn cũng chết trong tay gã, còn không bằng dứt khoát đâm chết gã."

Lâm Húc phát hiện trong ánh mắt Thúy Nương lập lòe một loại hận ý khắc sâu, nhân tình nàng tắm tôi nói: "Sau đó tôi bỏ trốn, thành kẻ ăn xin, những ngày đó so với chó còn chưa bằng. Các người làm quan không biết cách sống của người như chúng tôi, ngày thứ hai mở to mắt cũng không biết mình còn có thể thở không, ha ha, sau này tôi quen biết anh Hồ Tử, anh ấy thấy tôi đáng thương, nói nhận tôi làm sư muội, sau đó dạy tôi rất nhiều về quy củ để làm trộm mộ, song anh ấy chưa bao giờ để cho tôi đụng tay, tôi chỉ thay anh ấy trông chừng và nấu cơm. Trong mắt người khác tôi không phải em gái anh ấy, tôi là nữ nhân của anh ấy. Kỳ thật. Tôi cũng từng muốn."

Thanh âm Thúy Nương càng nói càng nhỏ, sau đó thì im bật. Lâm Húc biết Thúy Nương thích Hồ Tử, nhưng Hồ Tử chẳng biết tại sao nhất định không muốn nàng, chẳng lẽ là vì quá khứ nàng là kỹ nữ? Lâm Húc rất khó nói, cũng không tiện hỏi. Chỉ chờ Thúy Nương tự mình nói tiếp.

Thúy Nương nói: "Chúng tôi ban ngày chỉ là sơn dân bình thường, đến tối anh Hồ Tử sẽ đến nơi đào mộ ban ngày đã đánh dấu. Đôi khi có thể mang về một ít tiền vàng, đôi khi cái gì cũng mò không ra, còn mang theo một thân thương tích. Nhưng cuộc sống mặc dù vừa khổ vừa thấp hèn, nhưng vẫn cứ tiếp tục như vậy. Mãi đến sau này bọn giặc tới. Cuộc sống chúng tôi căn bản không có cách nào trải qua, chỉ có đi theo đoàn người cùng nhau chạy nạn, việc này kỳ thật chính là phát sinh trên đường lẩn trốn."

Thúy Nương vừa dứt lời, chợt nghe con khỉ vốn đang an tĩnh, thoáng cái bắt đầu huyên náo, nó không ngừng lăn lộn, co quắp, sau đó cư nhiên hai chân vừa đạp một cái trong miệng học ra rất nhiều bọt máu, Lâm Húc kêu to không tốt: "Thịt cá có độc?"

Anh vội vàng lấy ra mấy miếng thịt cá mình câu, phát hiện cá này đều là cá trích rất bình thường. Hơn nữa bọn họ ăn nhiều hơn con khỉ này, tại sao bọn họ không có chuyện gì, nhưng con khỉ lại đi đòi nhà ma rồi?

Thúy Nương kẻ sát vào nhìn tử trạng của con khỉ, nàng a một tiếng nói: "Quá kỳ quái, tử trạng của con khỉ này làm sao lại giống như bị. Bị thi độc làm cho độc chết."

Lâm Húc vớt thịt cá, nhìn con khỉ mắt đã trợn trắng, phát hiện môi con khỉ này đã đen đến phát tím, lợi đang không ngừng xuất huyết, hơn nữa trên người có một cổ mùi hết sức kỳ quái, không thối mà còn có chút hương vị ngọt ngào, cảm giác như là dầu bôi tóc của khuê nữ.

Lâm Húc thấy con khỉ đảo mắt đã chết, anh ngược lại nhìn thịt cá này, phát hiện thịt cá sống cực kỳ bình thường, chất thịt còn rất co giãn, vậy tại sao con khỉ đột ngột trúng thi độc chết bất đắc kỳ tử rồi?

Điều này khiến cho trong lòng Thúy Nương và Lâm Húc phi thường sợ hãi, bởi vì dù sao bọn họ ăn nhiều thịt cá như vậy, mùi hương vốn vẫn còn chưa dứt hiện tại miễn bàn có bao nhiêu buồn nôn bài xích.

Thúy Nương lắc đầu nói: "Đây là một con khi đực, anh xem còn có dương vật."

Lâm Húc không biết nàng thời điểm này nghiên cứu thân thể con khi làm gì, anh không để ý tới lời của Thúy Nương, nhưng Thúy Nương nói tiếp: "Lâm Húc, anh nói xem. Đây có thể có quan hệ gì đến việc trong thôn không có thi thể nam hay không?"

Lâm Húc nhất thời rùng mình, hỏi: "Ý cô là gì?"

Thúy Nương lắc đầu nói: "Tôi chỉ nghĩ có thể có liên hệ, nhưng không chắc. Anh nhìn tôi vậy để làm chi, nhưng mà nói thật con khi này chết quá tà ma, hơn nữa tôi dám khẳng định nó là trúng thi độc mà chết. Bất quá thi độc nói chung đều là thi thể cũ bị chết cực kỳ oán niệm, thi thể mới không có biện pháp tích lũy độc lợi hại vậy."

Lâm Húc lẩm bẩm nói: "Thi độc?" Anh suy nghĩ một lát, liền từ trong thùng y được lấy ra một con dao phẫu thuật, anh tại chỗ cắt mở bụng của con khi, nhất thời khoang bụng bên trong con khi tản mát ra một cỗ mùi lạ càng nồng nặc. Lâm Húc nói: "Nếu là trúng độc, chúng ta xem gan nó trước, nếu trong gan có gì biến sắc, chứng tỏ đích thật là trúng độc, hơn nữa có thể căn cứ màu sắc để phân rõ thời gian, như vậy là có thể đủ biết rốt cuộc có phải do thịt cá có chuyện hay không."

Thúy Nương âm ừ tỏ vẻ đồng ý nhìn anh, thúc giục anh nhanh hạ dao một chút. Lâm Húc một dao cắt mở gan của con khi, phát hiện lá gan cũng không có gì dị thường, cực kỳ bình thường. Lâm Húc ngẩng đầu nghi hoặc nhìn Thúy Nương nói: "Không phải trúng độc."

Nói xong anh nhìn sang dạ dày, xem tới cùng con khi này ăn cái gì. Bởi vì thời gian tiêu hóa ít nhất cũng phải ba giờ, thậm chí protein dài nhất cũng cần 8 giờ. Cho nên có thể từ trong dạ dày nhìn ra được nó ăn gì.

Lâm Húc một dao hạ xuống, liền phát hiện con khi vốn đã nhắm mắt đột ngột rú một tiếng, trong mắt lờ ra một đạo ánh sáng quý dị, sau đó liền hung hăng cắn Lâm Húc một ngụm, Lâm Húc lập tức rút tay về, nhưng vẫn như cũ bị móng vuốt của con khi cào rớt một mảng da thịt, máu tươi chảy ròng ròng. Thúy Nương thấy con khi đã chết cư nhiên lại phản ứng, lập tức hét lớn: "Quý! Có Quý a!"

Lâm Húc bung tay chặn lại nói: "Không phải, có lẽ đại não nó vẫn chưa chết hoàn toàn, cho nên mới xuất hiện phản xạ điều kiện. Cô đừng sợ." Nói xong anh dùng tay kia mổ xẻ dạ dày con khi, phát hiện dạ dày này nhồi đầy thịt cá vừa ăn xong. Trộn lẫn một ít cặn màu trắng cực kỳ buồn nôn. Lâm Húc dùng dao mổ trở mình khuấy trong dạ dày nó, chợt phát hiện dạ dày nó cư nhiên có một đoạn ngón tay của người, xem hình dáng là của nữ nhân, bởi vì trên móng tay nhiễm màu đỏ. (Trung Quốc từ

sớm đã có thói quen sơn móng tay, thiếu nữ thanh xuân sẽ dùng cây lá móng màu đỏ làm thuốc nhuộm sơn trên móng tay)

Lâm Húc dùng dao lấy đoạn ngón tay kia ra, phát hiện đây là một ngón út của nữ nhân, hơn nữa là khúc trên cùng. Lâm Húc quay lại nói Thúy Nương: "Con khi này từng ăn thịt người?"

Thúy Nương nói: "Việc này không lạ, nơi đó chỉ có thi thể của nữ nhân, nó đói khó nhịn, hiển nhiên sẽ ăn thi thể."

Bọn họ đem thứ gì nên kiểm tra đều tra xét một lần, nhưng cũng không có chỗ nào bất thường. Đào đào một cái hố sau chôn thi thể của con khi. Sau đó Lâm Húc băng bó tay mình nói: "Đi thôi, có thể chúng ta đã quá lo lắng."

Thúy Nương miễn cưỡng gạt đầu, đi theo Lâm Húc tiếp tục đi, ngay khi bọn họ xoay người rời đi, phát hiện có một đôi tay dài đầy lông đen đang liều mạng túm lấy thi thể con khi đã bị mổ bụng phá dạ dày. Dem thi thể vốn lòi ra ruột già, nội tạng gì gì đó kéo lê trên mặt đất. Phi thường buồn nôn, quái đản.

Lâm Húc không nói hai lời giờ súng rồi bắn một phát, đôi tay kia phản ứng so với Lâm Húc còn mau hơn, chỉ kém một tích tắc như vậy, nó vội vàng buông tay ra nhanh nhẹn phóng vào trong hoang thôn. Thi thể của con khi nặng nề ngã trên mặt đất, nội tạng trong cơ thể còn đang không ngừng trào ra ngoài.

Thúy Nương xoay đầu không nhìn tới con khi nọ, nghĩ muốn đuổi theo thứ kia, Lâm Húc kéo cánh tay nàng nói: "Đừng đuổi theo, chúng ta đi nhanh lên. Nơi này không bình thường. Thứ vừa rồi hẳn là một người"

Thúy Nương trong lúc sững sốt, bị Lâm Húc kéo lại, nàng hỏi: "Người? Người có thể có loại móng vuốt này?"

Lâm Húc bị nàng hỏi đến lờ mờ, anh tự nhủ nói: "Cho dù là động vật linh trưởng cũng không có khả năng chạy trốn như vậy a." Thúy Nương bị lời nói của anh dọa, cũng không hỏi nữa, nàng cầm bao quần áo nói: "Đừng nói gì nữa, đi thôi, cá cũng đừng mang theo."

Thúy Nương đem những con cá gồm cả nội tạng một cước đá vào sông Tân Hoài, thịt cá và nội tạng đều chìm vào hồ nước, khuấy hồ nước vốn trong suốt trở nên đục ngầu, tiếp đó những mảnh thật nhỏ này bập bềnh trên mặt sông.

Lâm Húc đeo súng trên lưng, cầm lấy hộp thuốc trên mặt đất. Nhưng anh phát hiện Thúy Nương lại gắt gao nhìn chăm chăm mặt sông, vẻ mặt cực kỳ phức tạp, nàng che miệng tự nhủ: "Thi thể. Cá này. Trời ạ. Chúng nó ăn thi thể!"

Lâm Húc hỏi nàng cá này làm sao? Mặt Thúy Nương chỉ càng ngày càng trắng, cuối cùng nắc một tiếng, học ra toàn bộ thịt cá đã ăn trước đó. Điều này khiến dạ dày Lâm Húc cũng một trận buồn nôn, thiếu chút nữa cũng muốn phun theo.

Thúy Nương đưa tay vịn Lâm Húc, Lâm Húc phát hiện tay nàng đang run run, Lâm Húc hỏi: "Cô không sao chứ, rốt cuộc làm sao vậy? Cá này."

Vừa nói xong chữ cá, Thúy Nương quay đầu lại mạnh nồn khan một trận, bất quá thật sự không còn gì có thể ỏi ra, chỉ có phun ra nước trắng.

Thúy Nương nói: "Cá này. Thật buồn nồn. Đáy sông đều là thi thể! Tới cùng ai thất đức như vậy a!"

Lâm Húc nghe không hiểu, Thúy Nương chỉ vào thôn nọ nói: "Anh biết tại sao thôn kia không có nam nhân không?"

Lâm Húc lắc đầu, Thúy Nương cố nén chán ghét nảy lên trong lòng, nàng nói: "Kỳ thật nam nhân nữ nhân thôn này đều đã chết, không còn ai sống sót, thật sự là quỷ thôn."

Lâm Húc không nhịn được ngoảnh đầu nhìn thoáng qua, thôn trang giữ rừng cây dày đặc kia có vẻ cực kỳ bí ẩn, hiện tại nhìn qua càng có thêm một loại cảm giác không thật. Lâm Húc lặp lại: "Quỷ thôn? Ý của cô là thi thể nam nhân kỳ thật ở dưới sông? Bọn nó ăn thi thể nam nhân?"

Thúy Nương lắc đầu nói: "Đúng vậy, thi thể nam nhân đích thật ở dưới sông, cá này ăn thi thể, nhưng chỉ là thi thể này mà thôi, dương khí của nam nhân nặng hơn nữ nhân, cho nên nếu bọn họ trở nên oán niệm, sẽ biến thành si. Nữ nhân sau khi từ vong oán khí chuyển thịnh sẽ biến thành thanh mị. Chúng nó chính là oan hồn trên mặt đất và trong nước. Vô pháp đầu thai."

(Tiêu: đây không phải si trong si mê, mị trong mị hoặc mà ý chỉ yêu quái, chữ si và mị ghép với nhau là để chỉ loài yêu quái ở gỗ đá hóa ra)

Lâm Húc không cách nào lý giải loại giải thích vụn vặt này của Thúy Nương, dứt khoát ừm một tiếng, an ủi: "Là có chút buồn nồn, dù sao cũng là cá ăn thịt người chết, thảo nào cô lại như vậy. Song người đã chết cũng chính là một miếng thịt, cá ăn mồi, chúng ta ăn cá, kỳ thật đều để sống sót mà thôi."

Nhưng không ngờ tới Thúy Nương lại lần nữa lắc đầu như trống bỏi, nàng chỉ vào bãi thịt cá này nói: "Cá này ăn chính là thi thể của nam nhân, nhưng hồn phách của chúng nó chính là nữ nhân, anh xem con mắt cá, đây không phải là mắt cá đâu, rõ ràng là tròng mắt của người a."

Lâm Húc khó hiểu hỏi han: "Làm sao cô biết đó chính là của nữ nhân chứ? Cũng đều là tròng mắt người giống nhau mà thôi."

Thúy Nương mắng một câu, nàng nói: "Aiz! Như thế nào lại gặ loại đầu gỗ như anh chứ, tôi không phải đã nói rồi sao, nữ nhân chết đi hóa mị, mị là quỷ âm, hay sống trong nước, tụ tập ở nơi có âm khí làm tổ của chúng nó. Cho nên cá này kỳ thật đều là oan hồn của nữ nhân, mà. mà quỷ hồn của nam nhân chính là. chính là con khi vừa rồi kia. Si là quỷ dương, tôi dám cá nơi này có rất nhiều khi, con khi này kỳ thật cũng không phải khi. Mà là si tiêu (quỷ núi) a. Hồn phách của

nam nhân bám vào trên người con khỉ, cùng một loại như con rối. Con khỉ này sở hữu ký ức và năng lực suy nghĩ của người chết. Cho nên nó mới có thể luôn đi theo chúng ta. Còn ít nhiều bảo lưu động tác của nhân loại."

Lâm Húc sắp bị làm cho rối mù, Thúy Nương cũng không có tâm tư phổ cập cho anh, chỉ nói: "Thôn này đã bị người động tay động chân, bắt quá có phải là người động tay động chân hay không tôi cũng không rõ, nhưng thi thể của nam nhân chìm vào giữa sông trở thành thức ăn của hồn phách nữ nhân, thi thể nữ nhân nằm trong thôn, trở thành thức ăn của hồn phách nam nhân. Đây. đây kỳ thật là một loại tà thuật."

Lâm Húc hỏi: "Có ý gì?"

Thúy Nương còn chưa kịp mở miệng giải thích thêm, chợt nghe bốn phía truyền đến từng đợt gào thét thê lương, mà cá trong sông Tần Hoài bắt đầu không ngừng vỗ nước lớp lớp. Thúy Nương nói: "Không tốt! Chạy mau! Thứ kia lại đến gần rồi!"

Nói xong lão đảo kéo Lâm Húc chạy, lúc Lâm Húc chạy anh liếc mắt nhìn Thúy Nương, phát hiện không biết lúc nào Thúy Nương cư nhiên lộ ra một nụ cười cực kỳ ác độc, loại tươi cười này giống như một loại cười âm hiểm khi trả được thù. Hơn nữa khiến cả khuôn mặt tái nhợt như vôi. Lâm Húc sợ đến vùng khỏi Thúy Nương, Thúy Nương bị động tác của anh dọa sợ, lúc này anh phát hiện Thúy Nương không còn dị trạng, chỉ là sắc mặt đích xác có chút tái nhợt, nhưng tuyệt đối không phải loại tái nhợt quỷ mị. Anh bùng huyết thái dương, Thúy Nương thấy anh như vậy cũng không kéo anh nữa. Lâm Húc rút cuộc thoáng hoãn thần, anh kéo tay Thúy Nương, tiếp tục lùi nàg chạy đi, mà thôn cổ quái kia cùng si mị ăn thịt lẫn nhau cũng dần biến mất giữa những tàng cây đong đưa, càng ngày càng xa. Nhưng Lâm Húc cảm thấy loại cảm giác âm hàn bị nhìn trộm một chút cũng không biến mất. Ngược lại càng ngày càng dày đặc.

Chương 11: 5P3CI3436-368742

---o0o---

Chu Quyết ngừng đọc sách, cậu nghi hoặc nhìn hai người Khi Còi và Tam Béo, hai người cũng chẳng hiểu ra sao, song từ trong mắt bọn họ đều lờ ra một loại mê muội không thể tự thoát ra. Chu Quyết khép sách lại đưa ra câu hỏi: "Tụi mày nói xem Thúy Nương này có phải có chút cổ quái hay không?"

Tam Béo từ trong túi quần rút ra một gói thuốc nói: "Đâu chỉ cổ quái, con mẹ nó nàng chính là Hồng Phát Nữ (*) thần bí a. Nhóm người này. Rốt cuộc có lai lịch gì nhỉ?"

(Tiêu: Nàng thích cầm cây phát trần màu đỏ nên mọi người gọi là Hồng Phát Nữ. Truyện về cô gái này thì nhiều cách nói lắm nên rất bí ẩn. Nhưng mà nói chung nàng là người thông minh, đa mưu túc trí có mắt nhìn người. Sau này nàng giúp chồng là Lý Tịnh thành nghiệp lớn.)

Khi Còi thấy hai người này không đọc sách nữa, hấn thúc giục nói: "Đừng ngừng lại, tiếp tục a. Xem tiếp theo đi."

Nhưng Chu Quyết còn chưa bắt đầu lật sách, thỉnh linh điện thoại di động truyền đến một trận tiếng sói tru. Dọa Tam Béo sợ đến vẩy bống tàn thuốc lên mặt, hấn mắng: "Chu lão nhị! Thời kỳ căng thẳng vậy mà mày còn đặt nhạc chuông này hả, mày để đoạn phong ba mặt tâm kinh gì gì đó đi, mày không có. Tao bắn bluetooth cho!"

Chu Quyết ngẩng đầu mắng: "Mẹ kiếp, mày quên bài Khiêu Vũ Cùng Bầy Sói này là mày gửi cho tao rồi sao? Bà nội mày nói cứ như mình không phải đầu sỏ?"

Tam Béo ấp úng nửa ngày không có cách nào cãi lại, Chu Quyết vẻ mặt đại nhân ta không thèm chấp tiểu nhân như mày đảo mắt lắc lắc đầu với hấn, cậu cầm lấy di động phát hiện đây là một dãy số xa lạ, do dự chốc lát vẫn nhận điện, đầu dây bên kia cực kỳ yên tĩnh, chậm rãi Chu Quyết nghe được tiếng bước chân, cảm giác có một người từ đằng xa đang đi tới. Chu Quyết quay đầu lại nhìn thoáng qua hai đứa bạn cậu, hai người đều đang ra hiệu, hỏi có phải Trần Hạo gọi tới không.

Chu Quyết chợt dạ alo một tiếng, nhưng dây dây bên kia không hề truyền đến hồi âm nào, dần dần tiếng bước chân đình chỉ, ngay sau đó truyền đến một trận tiếng mở cửa, tiếp theo là đóng cửa. Sau đó là thanh âm xê dịch ghế, phảng phất như có một người ngồi xuống. Tiếp theo chỉ có thanh âm cực kỳ nhỏ vang lên, phảng phất như là tiếng hít thở, cùng với thanh âm chất lỏng nhỏ giọt trên mặt đất.

Chu Quyết nuốt nước bọt, tiếp theo điện thoại di động đột ngột truyền đến thanh âm tắt máy, điện thoại di động của Chu Quyết thoáng cái tự động tắt. Điều này khiến Chu Quyết sợ đến một thân mồ hôi lạnh, Cậu liếm môi cố gắng nặn ra một nụ cười nói với Tam Béo và Khi Còi: "Có lẽ. Có lẽ là hết pin rồi."

Hai người âm ừ một tiếng, nhưng trong lòng Chu Quyết biết, pin của điện thoại mình kỳ thật đầy vạch. Cậu tự an ủi rằng chỉ là chất lượng điện thoại có vấn đề, hơn nữa hạ quyết tâm muốn mua cái cao cấp hơn. Cậu lén lén lút lút mở điện thoại lại, bỏ vào túi sách.

Hai người hỏi: "Vậy trước khi hết pin mày đã nghe được gì? Có phải Trần Hạo không?"

Chu Quyết đỡ trán nói: "Không biết, không ai nói chuyện, cảm giác như có người tiến vào sau đó ngồi xuống. Tiếp theo là tắt điện thoại."

Trên đầu Tam Béo đều là mồ hôi, vẻ mặt Khi Còi thì mờ mịt. Tiếp theo lại truyền ra một tiếng sói tru nọ, sợ đến ba người đồng thời nhảy dựng, Tam Béo vẻ mặt khóc tang nhìn điện thoại di động nọ, hấn vỗ khuôn mặt to mọng của mình nói: "Ông nội của tôi ơi, lão tử sau này cho mày mấy thứ này nữa, tao liền viết chữ Lý đảo ngược."

Chu Quyết tưởng rằng vẫn là loại thanh âm kỳ quái lúc trước, cậu không nói gì, đầu kia cũng không có thanh âm, mãi qua nửa phút, đầu kia mới truyền đến thanh âm của Trần Hạo, anh mất hứng nói: "Alo, cậu còn sống không? Đừng mãi thờ không ra tiếng a nhóc."

Chu Quyết vừa nghe thanh âm của Trần Hạo, cơ hồ xả toàn bộ khí trong khoang bụng, cậu thở dài nói: "Thầy, thầy đừng một câu cũng không nói vậy chứ? Thầy không biết người dọa người sẽ hù chết người sao?"

Trần Hạo buồn bực nói: "Rốt cuộc là ai dọa ai hả, được rồi, cậu nói cho tôi biết ký túc xá của các cậu ở đâu? Tôi nhất thời nhớ không nổi chỗ của các cậu."

Chu Quyết nói: "306, thầy đi tới tòa nhà xếp sau cùng, bên cạnh có con mương thối chính là ổ của tụi em."

Trần Hạo bị mô tả của cậu chọc cho cười thành tiếng, nhưng tiếp theo anh lại lâm vào trầm mặc, Chu Quyết phải alo mấy tiếng, Trần Hạo mới trả lời: "Các cậu đọc quyền sách kia rồi?"

Lông tơ của Chu Quyết lại dựng đứng lên, cậu hàm hồ ừ một tiếng, Trần Hạo cũng không nói gì, chỉ cúp điện thoại. Chu Quyết mơ hồ cảm thấy trong điện thoại tiểu tử này đã nghe thấy gì đó.

Không tới 5 phút, bọn họ chợt nghe thấy tiếng gõ cửa dồn dập, vừa mở cửa nhìn quả nhiên là Trần Hạo, anh không mang dù, cả người ướt đầm, tóc dính trước mặt anh ngược lại có vài phần cảm giác ngang ngạnh, song rất nhanh đôi mắt của anh chàng đẹp trai ngang ngược này chợt trợn to, con ngươi cơ hồ muốn từ trong vành mắt anh rớt ra.

Anh kéo bả vai Chu Quyết, cả người Chu Quyết liền dán trước ngực anh, chợt nghe thấy phía sau Tam Béo hô một câu oang oang trời đất gì đó, sao thầy liền trước mặt bọn em cướp người rồi.

Sau đó Trần Hạo không hề quay đầu lại túm cổ áo Chu Quyết một mạch chạy đi, Chu Quyết như một con gà nhỏ bị anh túm. Phía sau Tam Béo và Khi Còi chạy theo, hai người không hiểu rõ tình huống lắm, cũng đi theo ra ngoài. Bọn họ theo Trần Hạo lao xuống lầu, đâm đầu vào trong cơn mưa to bên ngoài. Nước mưa điên cuồng quất vào mặt bọn họ.

Chu Quyết vẫy khỏi tay Trần Hạo, lau mặt nói: "Anh tới cùng làm sao vậy? Làm gì mà kéo chúng tôi đi a."

Ánh mắt Trần Hạo cơ hồ như là thấy quỷ, anh chỉ vào cửa sổ ký túc xá trên lầu nói: "Phùng Tường thật đã chết rồi sao?"

Chu Quyết gật đầu, song từ trong ánh mắt Trần Hạo, cậu phảng phất như biết hẳn việc này là ý gì. Lúc này Tam Béo và Khi Còi cũng theo xuống tới, bọn họ mắng: "Mẹ kiếp, mấy người làm gì vậy hả, cầu yêu trong mưa kiểu Plato (*) hả?"

(Tiêu: Plato là một nhà triết học nhà văn của Hy Lạp. Tình yêu kiểu Plato là tình yêu tốt đẹp nhất, cao thượng nhất ở trên cõi đời này. Nói chung là theo trường phái siêu cấp lãng mạn :]])

Chu Quyết không nghe lọt tai câu nói nhảm của Tam Béo, cậu hỏi: "Anh rốt cuộc đã nhìn thấy gì?"

Trần Hạo muốn châm thuốc, nhưng mưa quá lớn bật lửa vài lần không thành, anh ném điếu thuốc xuống nói: "Trước đó tôi gọi điện cho cậu, phát hiện trong điện thoại vẫn luôn có một người ở bên cạnh cậu lặng lẽ nỉ non cái gì tiếp tục đọc, cùng lên đường. Vòng bảy người một cũng không thể thiếu."

Chu Quyết lui lại mấy bước, phía sau Khi Còi đỡ lấy cậu. Chu Quyết nói: "Sau đó. Anh đã nhìn thấy gì?"

Trần Hạo nói: "Người gọi là Phùng Tường kia hẳn ngồi vị trí cạnh song cửa sổ, nhìn chằm chằm các cậu. Trên đầu của hắn đều là vết thương, máu nhỏ giọt trên sàn nhà. Trên tay của hắn hình như đều là lông màu đen. Cảm giác như cánh tay khi."

Chợt nghe thấy Tam Béo phía sau bịch một tiếng, không đứng vững nữa, trực tiếp ngồi bệt trên mặt đất. Chu Quyết cơ hồ cũng cảm thấy chân nhuyển choáng đầu, cậu nói: "Đúng rồi, tôi nhớ ra rồi. Có vẻ như giữa trưa ngày đó, Lão Cửu đi trước gọi cơm, trong đám đồ ăn sáng chính là cá trích chiên. Chẳng lẽ thật sự sẽ."

Lại nghe một tiếng bịch, sức lực để ngồi của Tam Béo cũng bị tháo cạy nằm sấp trên mặt đất. Cả người run thành một đoàn.

Trần Hạo nhìn Chu Quyết nói: "Trước tới nhà tôi đi thôi. Xem ra chúng ta nếu không động thủ, tiếp tục sẽ không còn cơ hội nào cho chúng ta nữa."

Đề nghị này là thích hợp nhất hiện tại, bởi vì đích xác không ai dám trở về nữa. Nhưng Khi Còi vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích, nước mưa đánh vào trên mặt hắn, hắn mím môi cứng ngắt đứng trong mưa nói: "Sách. Sách còn ở trên."

Tam Béó rên rỉ hô: "Mày không cảm?"

Khi Còi phần nộ trùng Tam Béó, Tam Béó chợt dạ không dám nói lời nào. Trần Hạo mím môi nói: "Sách này sớm muộn cũng quay trở lại bên cạnh chúng ta, mọi người từng đọc sách đều trốn không thoát. Không cần lo lắng, bây giờ trở về quá mạo hiểm."

Thế là bốn người vẫy một chiếc taxi, thẳng đến nhà Trần Hạo, cha mẹ của tiểu tử này vốn không ở nhà, nhà cửa cũng không tính là nhỏ, ba đại nam nhân Chu Quyết quây quần ở đây làm tổ một đêm, Trần Hạo lấy ra ba bộ quần áo khô cho bọn họ, chỉ vào phòng vệ sinh nói: "Đi tắm rửa, nếu không sẽ bị cảm."

Vì vậy bốn người thay phiên tắm rửa nước nóng, sau đó anh đưa ba người đến thư phòng của anh thoải mái ngồi hai tay đan nhau, bắt chéo chân nói: "Tôi đã giải ra mật mã."

Ba người nghe thấy, thoáng run lên. Chu Quyết cười khan nói: "Anh Trần, anh chắc chứ? Không nói giỡn chứ?"

Trần Hạo từ trong một ngăn kéo của bàn làm việc lấy ra một xấp giấy, anh viết nhanh xuống chuỗi mật mã nọ.

"5P-3C-I3436-368742"

Trần Hạo vừa viết, vừa thì thầm: "Năm hàng, ba tầng, I3436-368742."

Bất qua sau khi anh viết xong lần này, Chu Quyết lập tức ý thực được hàm nghĩa của chuỗi mã này.

Chu Quyết kinh hô: "Mã hóa tứ giác! Chị gái anh kỳ thật đang nói vị trí của một quyền sách!"

Đầu Chu Quyết lập tức hiểu ra, chuỗi số liệu này đích thật là chị Trần Hạo có khả năng viết ra nhất. Mã số tứ giác là một trong những phương pháp tra từ thường dùng trong từ điển Hán ngữ, dùng tối đa 5 chữ số Ả Rập để tiến hành phân loại chữ Hán.

Cách tra mã số tứ giác dùng con số từ 0 đến 9 để gán cho nét bút ở bốn góc của mỗi chữ Hán, có khi ở một vị trí cuối cùng bổ sung thêm số. Kỳ thật là một loại mã số quản lý mã hóa thường dùng trong thư viện. Dưới tình huống bình thường, sách mới nhập đều tra mã số tứ giác của tác giả sách mới, sau đó sẽ viết mã số vào trong sách, Thuận tiện tra tìm và quản lý.

Khi Còi chống đầu nhìn mật mã nói: "Mật mã này chẳng lẽ là một quyền sách trong thư viện Chu Quyết làm thuê?"

Tam Béó tiếp lời: "Ngày mai đi tìm? Chúng ta chỉ cần tìm được quyền sách kia là có thể biết tin tức rồi?"

Trần Hạo quăng bút nói: "Không cần, tôi biết nội dung của quyển sách kia, cho nên tôi cũng biết chị ấy muốn nói gì với chúng ta."

Khi Còi và Tam Béo khó hiểu nhìn anh hỏi: "Anh đã đi tìm rồi?"

Trần Hạo lắc đầu vừa muốn mở miệng, lại bị Chu Quyết ngăn cản, Chu Quyết cảnh giác nhìn Trần Hạo nói: "Anh Trần, tôi cho rằng tôi nên biết rõ ràng một việc trước."

Trần Hạo ừm một tiếng, Chu Quyết nhìn chằm chằm mặt mã này nói: "Tôi muốn hỏi chính là, anh tham gia vào chuyện này, đơn giản là vì chị gái anh?"

Vừa dứt lời, sau con mắt đồng thời nhìn chằm chằm Chu Quyết, Chu Quyết vẫn như cũ không chút dao động, cậu nâng vai dùng khăn mặt lau tóc, thay đổi một loại ngữ khí rất bình thản nói tiếp: "Đầu tiên, chúng tôi chỉ biết chị gái anh mất tích, việc này không sai, nhưng những thứ khác đều thông qua miệng anh nói ra. Tôi tin, có chút chuyện dù tôi không nói, nhưng đám bạn tôi không có khả năng im lặng, đó chính là anh tới cùng đóng vai nhân vật gì trong sự kiện này? Terminator đến từ tương lai? Chúa cứu thế? Hay là. Kẻ chủ mưu? Chúng tôi biết, anh cũng biết, nhưng anh biết đó, chúng tôi chỉ có thể thông qua giải thích từ miệng anh. Nói thật tôi nghĩ chuyện khó bề tưởng tượng nổi, lại nguy hiểm như vậy, người thường sẽ không nhào vào."

Sau khi Chu Quyết hờ hững nói xong những lời này, dùng ánh mắt liếc bốn phía, Tam Béo và Khi Còi đều đã đứng bên cạnh cậu, ba người bọn họ liền thành một đường đối diện Trần Hạo. Mà Chu Quyết vẫn như cũ không chế ánh mắt và tâm tình của mình. Còn Trần Hạo vẫn không nhúc nhích nhìn cậu, ánh mắt phi thường bình tĩnh, không chút gợn sóng. Thậm chí có chút vị đạo thường thức và nghiền ngẫm.

Song phương đều muốn từ trong mắt đối phương nhìn ra gì đó, nhưng đều không thể làm được. Cuối cùng Chu Quyết nhẹ giọng cười nói: "Haha, kỳ thật tôi cũng không khác, chỉ là cho rằng anh không phải quá quan tâm đến chuyện này, mà bằng chứng lại có quá ít."

Trần Hạo cười lạnh mở miệng nói: "Cậu tưởng rằng tôi có mục đích khác?"

Chu Quyết lắc đầu, lần này cậu không cười, mà lấy một loại nhãn thần rất lạnh nhạt nhìn anh nói: "Tôi không phải tưởng rằng, tôi khẳng định."

Trần Hạo nghe nói thế, cư nhiên phốc một cái bật cười, anh cười nhìn Chu Quyết, run rẩy bả vai nói: "Tôi thật là càng ngày càng thích tiểu tử cậu, cậu thật sự rất giống chị gái tôi."

Chu Quyết nghiêng đầu nói: "Nói vậy là sao?"

Trần Hạo ngửa mặt về phía sau, thay đổi chân bắt chéo nói: "Không có gì, cậu và chị gái tôi giống nhau thích dùng một ít lời lẽ cũ rích thử dò xét người, cậu muốn thử tôi tới cùng có chuyện gì gạt các cậu hay không. Cậu không tin tưởng tôi, cho nên cậu cần ép buộc tôi thẳng thắn."

Chu Quyết nghe thấy lời này của anh, ánh mắt rớt cuộc xẹt qua một tia kinh hãi, bất quá thần sắc chỉ chợt lóe qua, nhưng không tránh được ánh mắt của Trần Hạo, Trần Hạo thoáng nở nụ cười với cậu, Chu Quyết biết giả bộ thờ ơ cũng không có nghĩa gì, cậu khó xử cười nói: "Quả nhiên là anh Trần, người từng trải, xem ra chỉ có thể nói thật với anh, kỳ thật tôi thật sự có chút cảm giác kỳ quái, làm thế nào anh lại quan tâm đến chuyện này như vậy. Anh khẳng định biết hơn gì đó. Anh cứ nói cho chúng tôi biết đi, mạng chúng tôi hiện tại xem như ngọn nến trước gió a."

Trần Hạo không ngờ tới tâm tình Chu Quyết có thể chuyển biến nhanh như vậy, bị cậu đột ngột thẳng thắn, trái lại có chút luống cuống, anh than thở từ trong giá sách rút ra một quyển, sau đó nói: "Đây chính là nhật ký của chị tôi, cũng là tin tức duy nhất chị lưu lại cho tôi."

Chu Quyết nhìn sách, Trần Hạo ra hiệu bọn họ có thể đọc. Chu Quyết phát hiện quyển sổ nhật ký này cực kỳ xinh đẹp, khó được hiện tại còn có người có thể viết chữ tốt như vậy. Dựa theo cách nói của Chu Quyết chính là hiện tại xã hội này đại đa số mọi người tương đối thông thạo trí năng ABC gì gì đó, đã thoái hóa đến không cách nào dùng tay viết ra văn chương ngoài 2000 chữ.

Mà nhật ký đích xác cùng cách nói của Trần Hạo không sai biệt lắm, cơ hồ chưa từng nhắc tới quyển tiểu thuyết, Chu Quyết rất nhanh liền mất kiên nhẫn, cậu dứt khoát lật đến một tờ cuối cùng, đó là ngày cuối cùng chủ nhân này viết nhật ký.

"Tôi thật sự không cách nào tiếp tục chờ nữa, tiểu thuyết tôi đã đọc được hai phần ba, rất nhiều nội dung và câu hỏi khiến tôi cảm thấy hoang mang, mấy hôm trước em trai nói tiên đoán của tôi cứu nó một mạng. Lúc nó nói rất kích động, nhưng tôi rất sợ hãi, sợ nó sẽ trở thành người thứ hai như tôi. Nếu thật sự như vậy, thế thì, một nhà chúng ta đều xong rồi. Tôi bây giờ là một người điên, tôi phân không rõ hiện thực và hư ảo, kỳ thật tôi biết nó đều là sự thật, nhưng cũng đều là giả."

Tôi bị trói rồi, làm sao bây giờ? Hai u linh đồng thời vươn tay về hướng tôi, tôi nên đuổi về hướng nào? Tôi không thể đợi lát nữa, tôi là một trong bảy người, mà sáu người khác còn đang chờ tôi, có lẽ bọn họ sớm đã chết rồi, nhưng không sao, sẽ có kẻ tiếp nhận, tựa như nếu tôi chết, có lẽ em trai tôi chính là người thay thế tôi. Tôi phải đi lấy tín vật nọ, tìm được nó. Không được, không thể đi! Đi rồi sẽ không về được. Đi tìm đi, nó thuộc về mày, có nó thì có chìa khóa sáng tỏ hết thảy bí ẩn. Không được. Đi tìm đi, đừng do dự nữa. Đừng do dự nữa."

Đoạn viết này đích xác như lời văn của một người điên, Chu Quyết cảm giác được một loại mâu thuẫn, hình như có hai linh hồn đang viết nhật ký, bọn họ thay phiên không chế suy nghĩ của chị gái Trần Hạo. Mà cuối cùng chị gái Trần Hạo quả thật đã đi tìm.

Trần Hạo nhìn mặt Chu Quyết, anh mở miệng nói: "Cậu cũng sẽ giống chị ấy, kể cả hai người bạn học của cậu, đã bị u linh triệu hoán."

Tam Béo giành trước hỏi: "Anh khẳng định vậy?"

Trần Hạo quay đầu nhìn hấn nói: "Đúng vậy, khẳng định."

Tam Béo không khống chế được tâm tình của mình, chỉ có thể cứng ngắc cười ngây ngô, hấn nhìn Chu Quyết và Khi Còi bên cạnh, nói: "Anh dựa vào cái gì nói? Anh đến giờ vẫn chưa đụng vào quyển sách chó má nọ mà, anh đây không phải đứng nói chuyện không đầu thất lưng sao, đúng vậy, lão nhị nói rất đúng chúng tôi cũng không tin tưởng anh. Chúng tôi dựa vào cái gì tin anh?"

Khi Còi không phụ họa, hấn chỉ yên lặng nhìn vào mắt Trần Hạo, hấn là người trầm mặc nhất, nhưng cũng là người ngay thẳng nhất, hấn không nói nhiều, nhưng mỗi câu đều phi thường đúng trọng tâm, hiện tại hấn không nói lời nào, chỉ bởi vì hấn đang đợi Trần Hạo đưa ra lời tín nhiệm.

Mà tâm tư của Chu Quyết còn phức tạp và tỉ mỉ hơn hấn nhiều, cậu ngoại trừ ngoài ý muốn không tín nhiệm Trần Hạo, cậu còn muốn biết tất cả tin tức Trần Hạo có được, Chu Quyết hiểu được một mặt mù quáng tín nhiệm, cuối cùng chỉ có thể làm hỏng việc, tín nhiệm là dưới tình huống song phương bình đẳng sinh ra. Bằng không một phương bỗng dưng vô cớ tín nhiệm trừ phi là giữa người yêu, nếu không loại tín nhiệm này chính là giả dối.

Trần Hạo vẫn như cũ duy trì tư thế ngồi của anh, anh mở miệng nói:

"《Kilimanjaro》(*) , quyển sách này chính là sách I3436, có lẽ các cậu không tin, nhưng tôi thực sự có thể nhớ kỹ rất nhiều thứ, đó cũng là nguyên nhân tôi phải dùng thuốc ngủ mỗi ngày và định kỳ châm cứu mới có thể ngủ đủ. Năng lực ghi nhớ của tôi gấp 60 lần các cậu. Chị gái tôi mất tích năm năm trước, cho nên tôi có thể nói ra thứ tự sắp xếp của tất cả các sách trong thư viện năm năm trước."

(Bánh Tiêu: Kilimanjaro là tên ngọn núi cao nhất châu Phi.)

Mọi người đều hít một ngụm lãnh khí, nhưng Chu Quyết chỉ âm ừ một tiếng, tỏ vẻ cậu đã sớm nghe nói. Sau đó Trần Hạo nói: "Mấy số liệu mật mã phía trước tôi đã dựa theo ký ức tìm được quyển sách này, mật sau 368742, cái này khiến tôi mất một ít tâm tư, tôi đã sắp xếp rất nhiều, nhưng không cách nào hệ thống được. Sau đó tôi phát hiện số liệu này kỳ thật rất đơn giản, chị gái tôi sẽ không phức tạp hóa sự việc, cho nên dựa theo phương pháp suy nghĩ trực tiếp nhất."

Tam Béo hỏi: "Suy nghĩ gì?"

Trần Hạo mở máy tính, sau đó dùng baidu tra ra quyển sách 《 Kilimanjaro 》 này, sau đó anh nói: "Dựa theo trình tự, chữ thứ ba, chữ thứ sáu, chữ thứ tám, chữ thứ 42. Liền cho ra được ý tứ chính là Hẹn Bảy Người, Sinh Tử Hội.

Tam Béo niệm ra sáu chữ này, dần ra hồi lâu, cuối cùng tổng kết ra một câu: "Nghĩa là gì?"

Khi Còi cũng yên lặng nhớ kỹ sáu chữ này, nhưng Chu Quyết không niệm, cậu tựa hồ đã hiểu được hàm ý của Trần Hạo, cậu ngẩng đầu lên nói: "Còn có vài người đã xem qua tiểu thuyết này?"

Trần Hạo hài lòng chỉ ngón tay nói: "Nếu cậu là nữ, có lẽ tôi sẽ yêu cậu mất. Đúng vậy, chỉ ít mỗi một lần đều có bảy người xem qua quyển sách này, tính chị gái tôi, cậu, Tam Bé, Khi Còi, Lão Cửu vừa ngã chết, còn hai người. Hai người chúng ta chưa biết."

Khi Còi cũng được gợi ý thông suốt, hấn một chương vỗ trên bàn nói: "Nói cách khác, chúng ta là bảy người trong này? Vòng bảy người?"

Tam Bé aizz một tiếng ngồi trở lại vị trí ban đầu nói: "Không đúng a, trong tiểu thuyết đã nói, nếu người đã chết nhất định phải do người kế tiếp thay thế. Cảm giác cùng chạy tiếp sức giống nhau. Vậy Lão Cửu treo. Ai tới tiếp nhận?"

Chu Quyết nói vấn đề tiếp theo: "Hơn nữa tạm thời không tính người ngoài chúng ta không biết, còn có một chỗ khiến tôi rất cổ quái, trong tiểu thuyết nói Lâm Húc và Thúy Nương đều ăn cá, tại sao bọn họ không bị độc chết? Trái lại chỉ con khi bị quý hồn nam nhân nhập thể, cũng chính là si, lại bị độc chết. Trừ lần đó ra trước đó anh Trần nói. Nhìn thấy Lão Cửu đã chết ngồi phía sau chúng ta, trên tay hấn đều là lông. Đây rốt cuộc là chứng tỏ điều gì chứ?"

Càng nghĩ càng hồ đồ, cuối cùng ba người vẫn đem ánh mắt thả lại trên người Trần Hạo, Trần Hạo khẽ mỉm cười nói: "Điều tra, các cậu có dũng khí đi điều tra không?"

Ba người đồng thời nói: "Điều tra?"

"Đúng vậy, đi điều tra rõ sự tình này, rốt cuộc có quỷ hay là có người giả thần giả quỷ, lai lịch của quyển sách này, độc giả thần bí khác. Các cậu cần phải đi thăm dò, mà một cửa đột phá khác chính là bản thân quyển tiểu thuyết này, được rồi, ngủ một giấc trước đi. Ngày mai quay về ký túc xá, các cậu nhìn xem quyển sách kia tới cùng còn đó không."

Chương 12: Quỹ đạo của bướm đêm

---oOo---

Nói đến ngủ, Chu Quyết ý thức được một vấn đề, đó là nơi này mặc dù hoàn toàn rộng rãi, nhưng lại chỉ có ba gian phòng ngủ, một phòng ngủ của chủ nhà, là của cha mẹ Trần Hạo, anh sống chết không cho vào. Còn một gian là của anh, anh âm dương quái khí cũng rất không tình nguyện, cuối cùng một gian là của chị gái đã mất tích của anh. Bọn họ thề không vào ngủ. Ngủ sofa một người, chăn trải sàn một người. Còn một người bị bỏ rơi, Trần Hạo phi thường vô sỉ nghĩ tới bồn tắm lớn. Khi Còi là người đầu tiên nhảy dựng lên nói không thể bởi vì hán thấp bé mà cho hán ngủ bồn tắm lớn.

Lăn qua lăn lại đến quá nửa đêm, cuối cùng Trần Hạo vẫn là nói lỏng, Chu Quyết đi theo anh ngủ phòng trong. Việc này quả thực dẫn tới mãnh liệt bất mãn từ hai đứa kia, cùng với Tam Béo ý vị thâm trường trào phúng.

Thanh âm của đồng hồ báo thức nặng nề gõ vang ba lần, báo cho mọi người hiện tại nếu còn không ngủ, ngày mai đều sẽ mất gấu trúc. Chu Quyết đi theo Trần Hạo vào phòng của anh, Trần Hạo lúc này đã thay một thân áo ngủ màu lam sẫm, anh đeo một cái kính gọng đen, hóa ra mắt anh kỳ thật là cận thị, chỉ có điều bình thường mang kính sát trùng. Lúc này bộ dáng của anh nhìn qua càng như bạn cùng lứa của Chu Quyết, nhưng thay vào đó loại này gọi là phần tử tinh anh. Anh chỉ vào giường trong phòng nói: "Cậu ngủ bên trong, tôi lát nữa sẽ đến."

Chu Quyết ở một tiếng, buông hành lý, Trần Hạo lại không để cậu vào, ngược lại kéo cậu. Chu Quyết cảnh giác nhìn anh, kỳ thật từ sau khi Chu Quyết nghe mấy câu nói nhảm hử ý vô ý nọ của Tam Béo, đối với loại tình hình này trong lòng có chút vướng mắc. Bất quá cậu rất minh xác bản thân không thuộc loại người nọ, nhưng không biết Trần Hạo thế nào.

Trần Hạo chỉ vào chân cậu nói: "Cậu cởi vớ rồi hãy vào trong chăn. Tôi không muốn ngửi mùi vớ thôi."

Chu Quyết bị nói đến đỏ mặt, đích thật là vài ngày rồi chưa đổi vớ. Cậu cúi đầu lé mắt lên nhìn Trần Hạo, Trần Hạo cau mày hỏi cậu làm sao vậy. Chu Quyết khó xử ho khan vài tiếng nói: "VẬY anh Trần. Quần lót có phải đổi không?"

Kỳ thật những lời này của Chu Quyết ba phần thật, bảy phần châm chọc, người bình thường nghe được lời này của cậu đều sẽ hiểu được chút ý châm chọc. Nhưng ngoài dự liệu của Chu Quyết, Trần Hạo như được nhắc nhở, a một tiếng, phảng phất như quên chuyện gì vô đầu. Anh xoay người đi tới ngăn tủ, từ bên trong lấy ra một cái quần lót màu trắng chưa từng mặc qua ném cho Chu Quyết nói: "Thiếu chút nữa đã quên việc này, cậu thay đi. Không cần trả lại tôi, coi như tôi tặng cậu."

Chu Quyết bị anh ghen như vậy, mặt đỏ như khoai lang, cậu cảm thấy phong cách khiết phích (yêu sạch sẽ) và tiếp đãi mọi người của người này, có lẽ thuộc về một tinh cầu nào đó của hệ ngân hà. Tóm lại cách người địa cầu chênh lệch 10,8 ngàn tỷ năm ánh sáng. Cậu cười lạnh tiếp nhận quần, Trần Hạo nói xong liền ra cửa, Chu Quyết xoay người thấp giọng nói thầm: "Thiệt sự là quy mao mà, nào có lần đầu tiên lại tặng người ta quần lót. Trong đầu thật sự biến thái."

(Bánh Tiêu: Quy Mao là chỉ người cực kỳ nhảm chán, không thú vị, nghiêm túc mà sinh ra một ít hành vi khác hẳn người thường, dẫn đến người xung quanh đều muốn phát điên)

Không ngờ tới, lúc Chu Quyết chuẩn bị đổi quần, thành linh từ phía sau truyền đến một câu phi thường băng lãnh nói: "Con mẹ nó cậu nói ai biến thái đó? Hử?"

Chu Quyết đứng không vững, trực tiếp ngã sấp trên mặt đất, nửa quần con móc trên đầu gối, nhưng người kia nào có hứng thú nhìn dáng vẻ khôi hài của cậu như vậy, Chu Quyết nghĩ mặt mũi trong ngoài đều mất hết, cảm thấy từ khi khai giảng đến giờ, Trần Hạo cho cậu đủ loại ủy khuất, dù cậu là nước lạnh, cũng có chút sôi trào. Hiện tại Chu Quyết đã sôi trào. Cậu vụt đứng lên nói: "Chính là nói anh, thế nào!"

Đương nhiên Chu Quyết nói xong câu đó, cũng cảm thấy hối hận, trái lại Trần Hạo cười càng thêm vui vẻ, anh đóng cửa phòng, từng chút tới gần Chu Quyết, Chu Quyết lui đến không thể lui hơn, người kia cơ hồ tựa như bắt gà con muốn xách áo Chu Quyết, ném tới trên giường. Theo sau đó là một hồi phong ba nho nhỏ, bất quá lúc ấy đồng hồ lại lần nữa vang lên, phong ba này cũng bởi vì sau khi Chu Quyết đã bị trúng hai quyền mà chấm dứt. Sau đó như cô vợ nhỏ rúc vào một góc thở sâu, còn Trần Hạo thì nhắm mắt liền ngủ.

Buổi sáng, Trần Hạo mở cửa phòng ngủ, phát hiện Tam Béo trốn phía sau cửa không biết đang trông ngóng cái gì, bất quá hắn chỉ nhìn thấy Chu Quyết còn nằm trên giường, sau đó như radar xạ tuyến đem cả giường quét một lần, phát hiện đích xác phi thường hỗn loạn, hắn không biết trên giường này, Chu Quyết bởi vì một lần hò đồ của bản thân dẫn đến trúng hai quả đấm nhớ đời. HP đã tụt xuống âm. (HP là chỉ số sinh lực đó, dùng trong game)

Tam Béo cúi đầu khom lưng như tổng quản thái giám nói: "Anh Trần. Tôi hôm qua? Tận hứng không?"

Trần Hạo không rõ ý tứ của hắn, sau khi vượt bụng suy nghĩ một chút, nghĩ có thể là nghe được tối hôm qua đánh Chu Quyết, tên béo này tới thăm dò thật hư, sợ anh xuống tay nặng. Trần Hạo lúc này mới không cho là đúng ừm một tiếng nói: "Yên tâm cậu ấy không chết được, tiểu tử này rất sung sức."

Nói xong cũng không quay đầu lại đến nhà xí, lưu lại Tam Béo ngây người như phỗng canh giữ ở cửa, trong mắt lóe lệ quang, trong miệng hoảng hốt nhắc đi nhắc lại: "Nhà chúng ta có con gái mới trưởng thành."

Đội tất cả mọi người rửa mặt xong, Chu Quyết mới từ trong HP giá trị âm chậm chạp bước đến, cậu bung bụng mình thấp giọng mắng: "Chết tiết đồ quái dị, cuồng khiết phích."

Rốt cuộc, lúc ba người Chu Quyết một lần nữa về tòa nhà ký túc xá, đã qua 11h sáng, đám học sinh xung quanh rộn ràng nhón nháo chuẩn bị đến phòng ăn, huyền não âm ỉ truyền dừng khí cho ba người. Tam Béo vuốt miệng nói: "Này, có thể còn đang ở trên đó không?"

Chu Quyết cúi đầu nhìn xuống điện thoại di động nói: "Còn 15 phút nữa đến 12h, 12h chúng ta trở lên đó. Giờ an toàn."

Ba người ngẩng đầu nhìn tòa nhà nhỏ, tất cả mọi nơi đều cực kỳ huyền ảo, duy chỉ có phòng ký túc xá của bọn họ, cửa sổ đóng chặt, một mảnh đen kịt. Phảng phất như phòng này tách biệt với tất cả các nơi khác, không thuộc cùng một không gian. U tối, chỉ là một nguyên nhân, mà không biết nhân tố còn lại càng thêm đáng sợ.

Bọn họ vốn cho rằng thời gian qua sẽ rất chậm, nhưng bọn họ sai rồi, bọn họ còn chưa chuẩn bị tốt tâm lý thời gian đã đến 12h. Đây là một lần cơ hội duy nhất của bọn họ, bởi vì nếu một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm không khơi dậy được dừng khí, có thể cuối cùng không ai bước vào nữa. Dù sao sợ hãi là một trong những tâm ma mà con người không cách nào chống cự nhất.

Khi Còi nặn nắm đấm nói: "Mẹ nó, rốt cuộc tại bây làm sao hết vậy? Cho dù thật là Lão Cửu, hấn cũng là anh em tốt của chúng ta, cần gì sợ thành dạng này?"

Tam Béo dùng tay áo lau mồ hôi lạnh trên trán nói: "Nói là nói vậy, nhưng mà Dù sao âm dương có ngăn cách. Người quỷ chia hai đường a."

Chu Quyết không nói gì, cậu thở dài một hơi đi thẳng về phía trước, Khi Còi trừng mắt liếc Tam Béo, ba bước liền đi theo. Tam Béo do dự vài giây, cũng bay nhanh theo đuôi.

Ba người như đội quân cảm tử, một đường thẳng đến lầu ba, càng chạy trong lòng càng trống rỗng, đại não càng không cách nào suy nghĩ. Xông lung tung dẫn tới đông đảo tiếng mắng oán giận. Bất quá khi bọn họ phát hiện trong ba người này có Khi Còi, liền dừng lại.

Chu Quyết trước một bước đi tới cửa, cậu cầm nắm cửa, trán đều là mồ hôi lạnh, Tam Béo nhỏ giọng thúc giục nói: "Nhanh mở cửa a, còn chờ gì?"

Ánh mắt Chu Quyết phi thường sợ hãi, cả người đều bắt đầu run rẩy, cậu hỏi: "Mày. Mày tối qua đã đóng cửa lại sao?"

Tam Béo gật gật đầu, lại lắc lắc đầu, trên thực tế hấn cũng không thể xác định. Chu Quyết cười khổ nói: "Cửa không đóng, bên trong hình như."

Còn chưa nói xong, cánh cửa liền được mở mạnh từ bên trong. Đứng ở cửa không phải ai khác, chính là Phùng Lão Cửu đã chết kia, hấn phảng phất như chưa từng

phát sinh chuyện gì đứng trước mặt bọn họ, chẳng qua Chu Quyết phát hiện trong phút chốc mắt đôi mắt đỏ, đôi mắt của hắn hình như có chút sáng bóng cổ quái đang lưu động.

Ba người cùng người hắn là đã ngã chết này mặt đôi mắt giăng co vài giây, cuối cùng theo Chu Quyết rống lớn: "Quý a!" Nói xong liền muốn ba chân bốn cẳng bỏ chạy, nhưng lại bị Phùng Lão Cửu ôm trụ cánh tay, Chu Quyết quay đầu lại, phát hiện hai đứa kia không có nghĩa khí đã lao xuống lầu, nhân ảnh cũng biến mất.

Cậu bị Phùng Lão Cửu túm vào phòng, trên mặt Phùng Lão Cửu có chút phần nộ và khó hiểu, hắn nói: "Ba đứa mày làm gì vậy? Một học kỳ không gặp, nhìn thấy tao tựa như thấy quỷ?"

Đại não Chu Quyết đã sớm nhớ đến tình cảnh đầu tiên cậu nhìn thấy lúc hắn chết. Phùng Lão Cửu đóng cửa phòng, đi thẳng đến bên giường của mình, hắn lầm bầm: "Tụi mày cũng thật giỏi, tao không phải đã nói sao, tao đã nhấn tin sẽ đến muộn một tháng. Sao rồi? Nè, tao lần này đến Tân Cương còn mang về cho tụi mày vài thứ."

Nói xong liền đem một túi lớn gì đó nhét vào trong tay Chu Quyết, nhưng Chu Quyết run rẩy thật sự quá kịch liệt, tay còn chưa bắt được túi đồ tất cả đều rơi trên mặt đất. Rốt cuộc lúc này Chu Quyết mới kịp phản ứng, vội vàng nói: "Không có việc gì, tao đến." Cậu khom lưng phát hiện Phùng Lão Cửu không phải quỷ, hắn có chân.

Chu Quyết sợ đến sau lưng ướt đầm, sợi tóc đều bắt đầu tích mồ hôi. Cậu run cầm cập bắt đầu nói chuyện với "lão cừu".

Chu Quyết thử nói: "Mày nói. Mày vừa về?"

Chu Quyết không thể nhìn thấy mặt của Phùng Lão Cửu, hắn đưa lưng về phía Chu Quyết cầm đầu sửa sang lại giá sách. Thờ ơ nói: "Đúng vậy, vừa về. Tao không phải nói tao muốn đến Tân Cương sao. Không phải còn thông qua điện thoại nhờ mày thay tao nói với những người khác sao."

Chu Quyết thắc mắc: "Gọi điện nói? Lúc nào?"

Phùng Lão Cửu vẫn không xoay người, hắn cầm đầu sắp xếp đồ đạc, nói: "Chính là lúc chưa khai giảng đó. Tao gọi điện đến chỗ mày làm thuê."

Phùng Lão Cửu vừa mới xoay người, chợt nghe rầm một tiếng đóng cửa, mà Chu Quyết bằng tốc độ nhanh nhất chuồn khỏi phòng ký túc xá, phía sau truyền đến tiếng quát to của Phùng Lão Cửu. Cậu không hề nghe thấy, bởi vì cậu hiện tại cái gì cũng đều nghe không rõ nữa. Cậu trực tiếp xông ra khỏi ký túc xá, dương quang chói mắt khiến cậu cảm thấy ngơ ngác xây xẩm. Cậu không biết đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cậu cảm thấy hết thảy đều thật thường, cậu không thể xác định bất cứ sự tình gì. Trí tuệ và cảm tính trong loại chuyện này quả thực nhỏ nhất không đáng kể. Cậu tới cùng còn có thể tin tưởng ai? Đại não cậu một mảnh hỗn loạn, loạn đến không cách nào suy nghĩ, không cách nào đứng thẳng, thậm chí không cách nào hô hấp. Cậu

bụng trán muốn thoát khỏi vòng lẩn quẩn này, tranh đấu đi vài bước, cuối cùng lại bất lực té trên mặt đất, hôn mê.

Trước đây có một loại côn trùng, nó cả đời đều dựa vào ánh trăng để xác định phương hướng, thế nhưng chúng nó không cách nào phân rõ sự khác biệt của ánh trăng và ánh lửa, lúc chúng nó cho rằng đó là con đường an toàn nhất, thì đã đi trên một tử lộ không cách nào quay đầu lại. Cuối cùng vốn tưởng rằng hướng đi chính xác, nhưng lại thành quỹ đạo chôn vùi chính mình.

Loại côn trùng này tên gọi là bướm đêm.

Cho nên đôi mắt và đại não đôi khi đều có thể dẫn đến hủy diệt, có người nói tôi không tin bất luận kẻ nào, chỉ tin tưởng chính mình. Nhưng mình chẳng lẽ cũng có thể tin tưởng? Hiện tại Chu Quyết nghĩ cậu không tin được bản thân mình.

Khi cậu một lần nữa mở mắt ra, cậu đang trong phòng y tế của trường, trên mu bàn tay cậu cắm một cây kim truyền dịch. Cậu phát hiện trước mắt cậu vẫn như cũ cực kỳ mơ hồ, mọi người cũng chỉ là một bóng trắng, mà thanh âm căn bản không cách nào truyền vào trong tai cậu. Nhiều nhất cũng chỉ có thể nghe được tiếng vang ong ong.

Cậu lại một lần nữa nhắm mắt, không cho phép mở ra nữa. Cậu cảm thấy có một đôi tay lạnh lẽo phủ trên trán cậu, bên tai truyền đến tiếng cười chói tai, cậu mở mắt ra. Cái tay kia trong nháy mắt liền biến mất, phẳng phất như không ai sờ qua trán của cậu. Nhưng cảm giác băng lãnh nọ vẫn như cũ kích thích đầu óc và da cậu.

Cậu kêu thành tiếng, rất nhanh đã có người sang đây, dần dần cậu nhìn thấy tình cảnh xung quanh. Đầu tiên cậu thấy là Trần Hạo, Trần Hạo tựa bên giường lạnh lùng nhìn cậu, loại ánh mắt cực kỳ băng lãnh này, khiến Chu Quyết nghĩ đến nhiệt độ của bàn tay kia.

Chu Quyết nhìn anh suy nghĩ hồi lâu hỏi: "Tam Béo và Khi Còi đâu?"

Trần Hạo muốn hút thuốc, suy nghĩ chút vẫn là bỏ qua, anh chỉ vào cửa nói: "Không dám tiến vào, sợ cậu trách bọn họ."

Chu Quyết lúc này mới nhớ ra, hai tên này bỏ cậu mà chạy. Cậu than thở quay về cửa hô: "Hai thằng khốn kia, lại đây cho tao."

Cửa quả nhiên truyền đến tiếng bước chân, Tam Béo và Khi Còi như học trò nhỏ phạm lỗi đi đến. Về mặt bọn họ rất khó xử, cũng rất hài hước.

Chu Quyết liếc mắt trừng trừng đũa, hỏi: "Làm thế nào hấn sống được?"

Trần Hạo tìm một cái ghế nhỏ ngồi xuống nói: "Nếu tôi nói cho cậu biết, hấn vốn không chết. Cậu sẽ nghĩ thế nào?"

Chu Quyết cảm thấy trán lại một trận đau đớn kịch liệt. Không hề phát ra tiếng.

Tam Béo thấy tất cả mọi người trầm mặc, hần mới lên tiếng: "Này. Thật quá tã môn! Đích thật có người nhảy lầu, song đó là một bạn trẻ ở tầng năm, thì rút luôn quần trong lòng đến cùng đường."

Khi Còi nói tiếp: "Kỳ thật cũng chính xác, lầu chúng ta không cao, lầu ba mà thôi, cho dù té xuống, cũng không thể chết khó coi như vậy."

Chu Quyết cảm thấy hết thấy đều hoang đường, cậu hỏi: "Nhưng chúng ta đều nhìn thấy, nằm trên mặt đất đích thực là Lão Cừ, hơn nữa Trần Hạo cũng gặp quỷ hồn của hần. "Lão Cừ" kia lại từ đâu tới đây?"

Mọi người nghẹn giọng, lại một mảnh yên lặng. Lúc này nhân viên y tế đẩy cửa tiến vào, nhìn thoáng qua bình nước biển. Bắt đầu giúp Chu Quyết rút kim truyền dịch, Chu Quyết cảm thấy một trận đau nhói, trên mu bàn tay chảy ra một giọt máu bằng viên đậu tương.

Đội nhân viên y tế đi rồi, Trần Hạo là người đầu tiên lên tiếng nói: "Kỳ thật các cậu có nghĩ tới không, Phùng Lão Cừ này mới là thật."

Tam Béo nghi hoặc hỏi: "Ý gì?"

Trần Hạo nói: "Nói cách khác, người trước ở cùng các cậu một tháng trước mới là giả, hần. Rốt cuộc là thứ gì chứ?"

Chu Quyết bị câu thứ gì của anh bóp chặt tim. Đầu lại bắt đầu đau đớn kịch liệt, có một loại xúc động muốn nôn mửa, điều này làm cho cậu nôn khan vài tiếng. Mọi người lo lắng nhìn cậu, cậu khoát tay áo nói: "Không sao, Lão Cừ này hần từng nói hần trước khai giảng đã gọi điện thoại cho thư viện, mà tôi tiếp nhận điện thoại."

Tam Béo hỏi: "Cậu có nhận không?"

Ánh mắt Chu Quyết xẹt qua một tia không xác định, nhưng cậu vẫn lắc đầu nói: "Không có, tôi không nhận được."

Tiếp đó không ai nói câu nào nữa, trong lòng mọi người đều rất rõ ràng một việc, đó là: Nếu không phải Chu Quyết điên rồi, thì chính là mọi người đều điên rồi. Bởi vì ngoại trừ điên, không còn các giải thích nào khác cho một đồng chuyện hỗn loạn như vậy.

Chu Quyết lên tiếng đầu tiên, cậu nói: "Tôi nghĩ, trên cơ bản có thể chúng ta đã phạm sai lầm. Có lẽ. Tôi chỉ đoán, mọi người có thể không dựa theo lời suy nghĩ của tôi."

Khi Còi nhàn nhạt nói: "Lão nhị, không sao, mày cứ nói."

Chu Quyết cảm kích liếc mắt nhìn Khi Còi, cậu ấp a ấp úng nói: "Mọi người. Tôi muốn nói mọi người có nghĩ tới kỳ thật chúng ta là bị người dắt mũi hay không? Tựa như lao vào chỗ chết. Người khác dẫn chúng ta vào hoàn cảnh hỗn loạn

này. Nói cách khác, hết thảy chuyện này đều là con người làm. Kỳ thật con mẹ nó căn bản không có quỷ!"

Chu Quyết nói xong câu đó, cậu lần lượt nhìn vào mắt mọi người, cuối cùng cậu đưa mắt dừng lại trên mắt Trần Hạo. Cậu nhìn Trần Hạo nói: "Có người, đang thiết lập cục diện cho chúng ta. Để chúng ta như con thiêu thân lao đầu vào lửa."

Kỳ thật trong lòng Chu Quyết một chút cũng không nắm chắc, cậu thà rằng tin đây là có người đang chinh cậu, thậm chí cậu hy vọng nhìn thấy mọi người sau khi nghe xong đều cười thành tiếng, nói hết thảy chuyện này đều là trò đùa dai, kỳ thật đều để hù dọa cậu. Cậu có thể rít gào hoặc rống giận, tiếp đó liền trở lại bình thường. Đúng, cậu hy vọng đây chỉ là một trò đùa dai mà thôi.

Nhưng không ai phát ra tiếng cười, chỉ bất lực thở dài. Chu Quyết cảm giác tất cả nội tạng trong thân thể đều trầm xuống. Cậu vô lực tựa trên giường. Tiếp đó 'Lão Cửu' khiến tất cả mọi người coi như là bóng đèn bước vào.

Tam Béo giãy giụa thân thể cứng ngắc chen phía sau Khi Còi so với hắn còn gầy gấp hai lần, Phùng Lão Cửu thấy mọi người như gặp quỷ trùng hắn, sờ sờ cảm, nhấp nháy mắt nói: "Tao thế nào? Tụi mày tới cùng đã xảy ra chuyện gì? Lão nhị mày thế nào rồi? Vừa muốn cho mày mang vài túi nho khô phát cho các anh em, mày lại ba chân bốn cẳng bỏ chạy, cứ nhiên còn té xỉu. Xảy ra chuyện gì?"

Mọi người không đáp lời hắn, tính tình thối của Phùng Lão Cửu cũng bị kéo ra, hắn ném ba túi nho khô trên bàn rồi đi ra ngoài. Chu Quyết nghĩ đây không phải cách, cậu cất tiếng hô: "Lão. Lão Cửu, mày đừng đi a, việc này aizz, mày trước trở lại đây cho tao."

Phùng Lão Cửu cau mày không tình nguyện xoay đầu sang, khuôn mặt này kéo so với với mặt lạc đà còn dài hơn, Chu Quyết đánh mắt cho Tam Béo, Tam Béo vội vàng cười nói với Lão Cửu: "Aizz, Lão Cửu, mày xem mày, mày cũng không biết chỗ chúng tao tới cùng xảy ra chuyện gì, liền sinh hờn dỗi như vậy rồi. Mày xem tính tình bướng bỉnh của mày này."

Phùng Lão Cửu nhìn sắc mặt Chu Quyết, cân nhắc một hồi ngồi trên băng ghế, nâng mắt kính nghiêng đầu thờ sâu. Về mặt ủy khuất và phần nộ, cái này không thể giả vờ. Hơn nữa loại tính tình này hoàn toàn chính là của Phùng Lão Cửu hắn a.

Chu Quyết không chắc nữa, nhưng duy chỉ có Trần Hạo so với cậu có thể phân tích vấn đề hơn lại không nói một câu, trầm mặc tựa như không tồn tại. Chu Quyết liếc mắt xem xét Trần Hạo, người nọ chỉ nhìn chằm chằm mấy túi nho khô. Chu Quyết biết không trông cậy được vào anh nữa, nhăn nhu vừa chuyển lập tức biểu hiện cực độ suy yếu, cậu vầy vầy tay hướng Phùng Lão Cửu, người nọ thấy cậu bộ dáng như sắp trắng trời, cũng có chút không đành lòng, giật giật bả vai, cuối cùng vẫn đi tới bên cạnh cậu. Sắc mặt Chu Quyết vốn rất tái nhợt, thật không cần giả bộ, cậu bị dọa quá sức.

Cậu hô hấp dồn dập nói: "Lão Cửu a, mày không biết đâu, tao một tháng này, đã gặp chút chuyện a! Đây tuyệt đối khiến người nghe mà kinh sợ, nghe mà mất vía a. Không phải như trước đây từng trải qua a."

Phùng Lão Cửu liếc cậu một cái, thấy trong ánh mắt cậu thật sự lóe ra sợ hãi và bất an. Hơn nữa không phải giả vờ, cũng có chút chột dạ, điều chỉnh thái độ nói: "Tới cùng xảy ra chuyện gì? Sao mấy đứa. thành bộ dạng này?"

Chu Quyết quan sát Lão Cửu, thấy hắn hoàn toàn không có bộ dáng lòi đuôi gì, nếu như nói hắn là một diễn viên, đây tuyệt đối là đẳng cấp vua điện ảnh. Đây chỉ có thể chứng tỏ hắn thật sự là Lão Cửu. Vậy người đã chết kia. Là giả?"

Chu Quyết không rõ ràng lắm, nhưng cậu vẫn không từ bỏ muốn thử, cậu liếm môi đem chuyện sách và Lão Cửu đã chết kia nói một lần. Lúc nói chuyện, Chu Quyết cơ hồ theo dõi đôi mắt hắn, chỉ cần hắn có chút thần sắc quỷ dị, Chu Quyết cũng có thể bắt được. Nhưng sau khi cậu nói xong đầu đuôi ngọn nguồn, Lão Cửu chỉ có chút ngơ ngẩn, hắn chưa kịp phản ứng. Điều này khiến nội tâm Chu Quyết xáo trộn, nói xong việc này, đầu óc không được một từ kết.

Lại một lần nữa trầm mặc. Khuôn mặt Phùng Lão Cửu có chút vặn vẹo, hắn cười nói: "Lão Nhị, mày biên soạn truyện hả? Chuẩn bị viết tiểu thuyết?"

Chỉ có mình hắn cười, mặt những người khác đều cứng đến gắt gao. Phùng Lão Cửu lúc này mới hiểu được kỳ thật mọi người chính là hoài nghi hắn, không ai yên tâm về hắn. Hắn lúc này mới khôi phục nghiêm túc, nói: "Tao thật sự một tháng không tới, tội mày nếu hoài nghi có thể đến Tân Cương. Ở đây tao còn có công vé."

Tam Béo ngồi trên ghế, hướng mọi người nói: "Vậy coi như vòng về sao? Lão Cửu không chết? Vậy người chết kia. Cũng là Lão Cửu a!"

Phùng Lão Cửu lắc đầu, hắn nói: "Tội mày có thể mắc chứng cuồng loạn tập thể hay không a."

Chứng cuồng loạn tập thể đích xác có loại chuyện này, kỳ thật là một đám người cùng một chỗ sinh ra tâm lý ám thị mãnh liệt. Nói ví dụ tổ chức bán hàng đa cấp chính là một loại thôi miên tập thể, mọi người đều bị vây vào trạng thái phấn khích cực đoan. Đôi khi cũng sẽ xuất hiện trong quân đội và trường học, hoặc công ty có áp lực công việc thật lớn.

Chu Quyết và Tam Béo liếc mắt nhìn nhau, bọn họ chưa từng nghĩ tới vấn đề này xảy ra trên người mình. Hiện tại đột nhiên có một người đề xuất tinh thần bọn họ kỳ thật không bình thường, mà giải thích này cũng hợp tình hợp lý nhất. Điều này khiến bọn họ cảm thấy sợ hãi, lại cực kỳ dao động.

Lúc này Khi Còi nói: "Sẽ không, chúng ta đều rất thanh tỉnh" Hắn chỉ vào Trần Hạo nói, "Nếu bốn người chúng ta điên rồi, vậy anh ấy thì sao? Anh ấy làm thế nào giải thích?"

Tam Béo vội vàng tiếp lời: "Đúng vậy, nếu chúng ta điên rồi, anh ấy giải thích thế nào a, anh ấy cũng nhìn thấy. Thầy, không phải thầy nói mình cũng nhìn thấy sao."

Nhưng ngoài dự liệu của mọi người, Trần Hạo cứ nhiên chỉ nói một chữ không.

Tất cả mọi người sững sờ đứng đó, Chu Quyết mạnh ngắc đầu, cậu nhìn Trần Hạo, mà sắc mặt của anh tái nhợt, nhưng cực kỳ bình tĩnh. Trần Hạo nói: "Tôi không chứng kiến thi thể của Lão Cửu kia, thời điểm đó tôi chỉ biết có một người tự sát. Nhưng tôi không hề tận mắt nhìn thấy."

Chu Quyết lập tức nói: "Không phải anh cũng nhìn thấy quỷ hồn của Lão Cửu kia sao?"

Trần Hạo không phủ nhận, anh gật đầu nói: "Đúng vậy, tôi nhìn thấy phía sau các cậu còn một người ngồi, nhưng." Anh quay đầu nhìn Lão Cửu tiếp tục nói: "Không giống với cậu ấy."

Chu Quyết còn muốn nói chút gì đó để chứng minh bản thân thanh tỉnh. Nhưng cậu phát hiện vô luận cậu nói gì, cậu càng nói càng hỗn loạn, điều này khiến chính cậu khắc sâu suy nghĩ, rất có thể mình thật sự. Điên rồi?

Loại thần sắc tranh đấu và sợ hãi này, trong mắt Tam Béo và Khỉ Còi đều có thể thấy được. Chẳng lẽ nói ba người bọn họ đồng thời bệnh tâm thần rồi? Được rồi, Chu Quyết nghĩ đến chị của Trần Hạo cũng như vậy, cuối cùng thành bệnh tâm thần. Nhưng chị ấy cũng không thể xác định cái gì là thực, cái gì là giả. Phảng phất như định nghĩa của hết thảy đều mơ hồ.

Phùng Lão Cửu lấp bắp nói: "Tao thấy. Mọi người đừng nên suy nghĩ nhiều nữa thì tốt hơn, tiểu thuyết nọ kệ nó đi, mọi người tiếp tục như vậy."

Lúc này Trần Hạo lại cắt ngang lời của hắn nói: "Nhưng mà, tôi có thể khẳng định Chu Quyết bọn họ không điên."

Phùng Lão Cửu nhất thời nghẹn giọng, mà những lời này phảng phất như một loại cứu trợ cho Chu Quyết, Chu Quyết cảm kích nhìn Trần Hạo, Trần Hạo lần đầu hướng cậu mỉm cười vô cùng tự nhiên. Chu Quyết phát hiện tiểu tử này cười rõ lên thật sự rất dễ nhìn. Hơn nữa anh phảng phất như cũng nhận được sự giải thoát cho chính mình. Có lẽ năm đó chị gái anh hoang mang đến khó thể tự kiềm chế như vậy, mà lúc ấy anh đã lựa chọn không tin.

Chu Quyết điều chỉnh tâm tình, cậu vuốt bông băng trên mu bàn tay nói: "Nhưng mà, nếu Lão Cửu này mới là người chúng ta quen năm nhất. Vậy người đã chết kia giải thích thế nào?"

Tất cả mọi người ở đây lại lần nữa trầm mặc. Bởi vì tất cả mọi người cùng Lão Cửu đã chết kia sinh hoạt một tháng, trong một tháng này muốn giả dạng không hề sơ hở quả thực không có khả năng hoàn thành nhiệm vụ.

Chương 13: Cảnh cáo của mèo

---oOo---

Đây là một vấn đề không cách nào giải thích, mà đôi khi con người chính là như vậy, nếu gặp phải thật nhiều vấn đề không cách nào giải quyết. Phương pháp đơn giản nhất chính là bất chấp. Trốn tránh là một loại học vấn, cần kỹ xảo rất cao, dù sao vấn đề vẫn cứ tồn tại. Bạn chỉ có thể trốn nhất thời, nhưng không thể trốn cả đời.

Mà vấn đề hiện tại cứ xảy ra trước mắt, bạn không được phép nhắm mắt phủ nhận, vì vậy Chu Quyết chỉ có thể an ủi mọi người và bản thân như vậy, đây có thể là do con người làm ra, chúng ta phải cẩn thận chút, nó mặc dù thần thông quảng đại, nhưng vẫn như cũ có dấu vết có thể theo. Ngày sau bắt được tiểu tử này, cứ đánh chết nó cho ta, ai không đem hết toàn lực đánh hấn liền ăn đập.

Nhưng trong lòng mỗi người đều rõ ràng, vấn đề này quá huyền hoặc!

Cứ như vậy, Chu Quyết được mọi người đón ra khỏi phòng y tế, mà Lão Cửu đến muộn vài tháng này cũng một lần nữa vào phòng 306 ở, vẫn ngủ trên cái giường kia, giữa tiết vẫn mở mấy bộ sách lý luận kinh tế học. Bọn Chu Quyết đôi khi sẽ tưởng lầm rằng kỳ thật Lão Cửu không chết, Lão Cửu thật sự không chết! Chưa từng có ai nhảy lầu. Bởi vì ngay cả các bạn học xung quanh đều nói người nhảy lầu kia chính là nghiên cứu sinh lầu trên. Hết thầy đều như bị sửa đổi kịch bản không hề có dấu vết.

Cho nên nếu lời thoại của A và B đối lập, hơn nữa giữa hai người có một sai lầm, nên lúc A được khách quan chứng thực, vậy nhất định B chính là sai lầm. Hiện tại bọn Chu Quyết phải tin tưởng có thể mình thật sự lầm rồi. Hoảng hốt giữa đúng và sai, rất dễ dàng bức mình thành người điên, phương pháp duy nhất chính là đừng suy nghĩ nữa. Suy nghĩ không ra đáp án, chỉ sẽ kéo ra càng nhiều nghi hoặc.

Dưới dạng tâm tình bất an lại mê hoặc này, bốn người cư nhiên yên ổn vô sự trải qua vài ngày, nghênh đón đợt nghỉ dài hạn toàn quốc mỗi năm một lần, tất cả mọi người chuẩn bị trở về nhà. Chu Quyết trước khi đi lại mở một hội nghị nhóm nhỏ. Hai hàng lông mày cậu nhíu chặt, mắt mang theo suy nghĩ lo âu nói: "Các anh em, kỳ nghỉ bảy ngày lần này, mấy người chúng ta sẽ có thời gian bảy ngày không thấy mặt nhau."

Tam Béo khoanh tay ừm một tiếng, ý bảo cậu tiếp tục. Chu Quyết nói: "Tất cả mọi người thấy đó, hiện tại gặp nhiều việc lạ như vậy, tao, Tam Béo, Khỉ Còi. Ách. Còn có Lão Cửu, trong chúng ta vạn nhất có một người gặp nguy hiểm, đối với những người khác mà nói cực kỳ không an toàn. Nhưng không trở về nhà sẽ không cách nào ăn nói với phụ huynh, dù sao tao không thể nói rõ được việc này. Cho nên tao nghĩ chúng ta cần mỗi ngày cố định thời gian liên lạc. Ít nhất phải báo bình an, bọn mày xem thế nào?"

Tam Béo nhún vai tỏ vẻ không thành vấn đề, nhưng Khi Còi lại nói: "Khó nha, tao không ở trong thành phố."

Chu Quyết hỏi: "Mày thật sự cần phải về với ông bà hả?"

Khi Còi lập tức lộ vẻ mặt do dự, Chu Quyết cũng biết suy nghĩ của hắn, bởi vì nếu không quay về hắn phải nghỉ lại ký túc xá, mà mấy hôm trước Phùng Lão Cửu tỏ vẻ hắn phải đuổi kịp môn học một tháng nghỉ vừa rồi, cho nên sẽ không về nhà. Nếu Khi Còi không về với ông bà, phải thành thành thật thật ở cùng tên kia. Mặc dù nói mọi người ngoài mặt đều đã tiếp nhận tên này, nhưng trên thực tế ai cũng không nguyện ý ở một mình với hắn. Dù sao trong trí nhớ của bọn họ, hắn là người đã từng chết một lần. Hắn là một người chết!

Cho nên Khi Còi thà trở về một mình, còn hơn ở lại với tên này. Chu Quyết rất rõ ràng trong lòng cậu không nở, cậu vỗ bả vai Khi Còi nói: "Bằng không thể này đi, mày trở về, sau đó mỗi ngày lên mạng, chúng ta chat video. Thế nào?"

Khi Còi suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng cắn răng một cái gật đầu nói: "Được, cứ quyết định như vậy, mày yên tâm."

Vì vậy hội nghị đến đây kết thúc, trong lòng Chu Quyết mơ hồ cảm thấy có chút điểm rất kỳ quái, tại sao thái độ của mọi người với Phùng Lão Cửu lảng tránh, nhưng Phùng Lão Cửu lại không chút nào quan tâm, hoàn toàn ôn hòa. Hình như đối với ánh mắt khác thường như đao này chưa phát giác ra. Nếu như là Lão Cửu trước đây, tuyệt đối sẽ không 'tốt tính' như vậy.

Nhưng mặc kệ nói thế nào, hắn chưa từng làm ra chuyện nguy hại mọi người. Đề phòng là có thể, nhưng làm rõ thì không cần thiết. Nếu không sẽ thành cục diện bản thân trở thành con khi, đùa hồ, bị hồ ăn. Cứ như vậy, bốn người đều tự về nhà. Chu Quyết ôm tâm tình bất an và một loại vi diệu tạm thời giải thoát ngồi trên xe, chưa đầy một giờ đã về tới nhà.

Cậu không gõ cửa, mà tự mình cầm chìa khóa mở, lúc này cha cậu đang cùng ông nội hai người đang chơi cờ tướng, mẹ vẫn như cũ xem phim truyền hình, Chu Quyết tiến vào phòng, chợt nghe một tiếng mèo kêu chói tai. Cậu phát hiện trong lòng mẹ chẳng biết lúc nào có thêm một con mèo, con mèo này cả người đen nhánh, chỉ có hai mắt lục ánh lam. Khi cậu im ắng đi vào phòng khách, chỉ có con mèo này cảnh giác dõi theo cậu, sau đó há to miệng, lại phát ra một tiếng kêu rất chói tai. Khó nghe như tiếng thét của nữ nhân.

Chu Quyết nghe mà sờn tóc gáy, cậu nghĩ con mèo nọ không thích cậu. Tiếng kêu dẫn tới sự chú ý của mẹ, bà quay đầu thấy con trai trở về, liền muốn buông con mèo ra, nhưng con mèo tựa hồ không muốn rời khỏi ngực bà, như làm nũng không chịu xuống, mẹ Chu Quyết nghĩ con mèo này thân thiết, cho nên cũng liền chỉ vào trái cây trên bàn nói: "Rửa tay, ăn chút hoa quả."

Chu Quyết nghi hoặc ừm một tiếng, cậu không ăn trái cây, mà rời khỏi phòng khách, trở về phòng ngủ của mình, khi cậu nằm trên giường thì phát hiện thân thể vô cùng mệt mỏi, cánh tay vô lực nện bên giường, kỳ thật từ lúc phát sinh việc lạ tới nay, thần kinh của cậu như lên dây cót. Hiện tại yên ổn xuống, ngủ trong căn phòng quen thuộc tinh thần cậu rốt cuộc cảm thấy thả lỏng. Cậu xoay người, cảm giác thân thể càng ngày càng chìm. Lúc này mới nghĩ đến kỳ thật cậu đã vài ngày chưa trải qua cảm giác ngủ đang hoàng.

Cậu bắt đầu có chút mệt mỏi, cậu trở mình, nằm nghiêng cuộn tròn trên giường. Bên ngoài mưa bắt đầu tí tách rơi, đây đã là lần thứ tư trời mưa trong tuần. Chu Quyết ngo ngoay vài cái, nhưng thật sự không cách nào ngăn được cảm giác mệt mỏi, liền ngủ say, còn phát ra tiếng ngáy nho nhỏ. Thình lình một tiếng chuông điện thoại dồn dập reo lên, gọi cậu dậy từ trong giấc ngủ say, cậu giật mình một cái, đứng dậy nhận điện thoại. Đầu dây bên kia truyền đến thanh âm của Tam Béo, hần nói hần cũng đã về đến nhà rồi, hết thấy bình an.

Chu Quyết nói cho hần biết mình cũng đã về đến nhà, hết thấy cũng đều rất bình thường. Vì vậy cúp điện thoại cậu một lần nữa ngã trên giường. Lúc này đây cậu không cách nào ngủ nữa, tiếng chuông đánh tan cơn buồn ngủ của cậu, hai mắt thẳng trừng trừng nhìn trần nhà. Phía trên dán áp phích của Gundam, một góc áp phích đã vênh lên, lộ ra mặt sau vách tường có chút trắng. Lúc này Chu Quyết nghe thấy thanh âm cửa phòng mở ra, cậu trở mình phát hiện không có ai vào, cánh cửa lại tự động mở một khe hở.

Cậu cho rằng đó là gió, kỳ thật thỉnh thoảng cũng sẽ có chuyện như vậy xảy ra, rõ ràng không có bao nhiêu gió, nhưng cánh cửa lại tự động mở. Loại này trong mắt người già là không tốt, tục gọi là quỷ mở cửa. Thuyết minh nam nhân trong phòng này sẽ mắc bệnh, nữ nhân sẽ hồng hạnh xuất tường (ý chỉ người phụ nữ trèo tường đi ngoại tình). Bất quá đó là một loại mê tín. Chu Quyết cho rằng đó chắc chắn chỉ là gió mà thôi.

Cậu quá mệt mỏi, không muốn suy nghĩ mấy vấn đề này nữa. Tự nhủ quay đầu, sau đó lại rơi vào trong giấc ngủ say. Sau một lúc lâu, cậu cảm giác bàn chân có chút ngứa ngứa, cậu rung rung chân, cảm giác ngứa này chậm rãi di chuyển tới phía sau lưng, tiếp theo là gáy. Cậu mạnh nghiêng người. Phát hiện con mèo không thân thiện với cậu đang im ắng ghé vào cạnh cậu, đang dùng đuôi quét phía sau lưng cậu. Như đang lầy lòng.

Con mèo này mặt cực kỳ nhỏ, cho nên con mắt vô cùng lớn. Loại màu xanh ngọc như hồ sâu này, tựa như muốn hút người vào. Chu Quyết xoay người, muốn đùa mèo nhỏ một chút, nhưng con mèo lập tức phát hiện cử động của cậu, nó vươn móng vuốt cứ như vậy hạ xuống.

Tay Chu Quyết lập tức đỡ ửng, cậu cảm tức hất con mèo nọ xuống, con mèo meow một tiếng, vung vẩy đuôi vài cái, rồi im lặng vụt chạy đi. Cậu nhìn tay mình,

lòng bàn tay xuất hiện một vết rách màu đỏ, còn chảy máu. Chu Quyết không làm gì cả chỉ lắc lắc tay, máu trên vết thương rất nhanh không chảy nữa, mà thoáng sưng lên.

Chu Quyết không nhìn được trở mình xuống giường bôi thuốc sát trùng, cậu cũng không muốn vì đùa một con mèo mà bị bệnh. Cậu thấm chút cồn i ốt lau lòng bàn tay. Cậu phát hiện trong vết thương lộ ra một điểm nhỏ màu đen, cỡ kim châm không sai biệt lắm. Cậu tìm cái nhíp khều một chút, nhưng không khều rớt. Như có thứ gì mắc trong thịt. Điều này khiến trong lòng cậu có chút sợ hãi, cậu dùng nhíp kẹp điểm đen này, cứ nhiên từ trong tay mình kéo ra một sợi tóc dài. Cậu càng luống cuống, vội vàng kéo ra ngoài, sau khi kéo đứt vài lần vẫn còn tóc màu đen từ bên trong, sau đó tiếp tục khều. Trên tay vì vậy mà chảy rất nhiều máu, lúc này cả tay cậu đều bắt đầu cực kỳ sưng đau, cậu vén tay áo lên, phát hiện cánh tay của mình cứ nhiên sưng như bánh bao lên men. Bắp thịt bên trong cánh tay phát ra thanh âm sần sật, như là tóc đang quấn quanh.

Khiến cậu cảm thấy sợ hãi chính là, loại súng tủy quái dị này cứ nhiên không ngừng kéo dài. Cậu hoảng sợ vịn phần đùi rú lên, nhưng cha mẹ lại như không hề nghe thấy tiếng rống của con trai mình. Cậu lật trong ngăn kéo một con dao thủ công. Không nói hai lời liền cắt cánh tay mình, bên trong quả nhiên là bó tóc lớn như bánh quai chèo quấn bên trên đầu khớp xương của cậu, máu thịt đỏ tươi, đầu khớp xương trắng, tóc đen, ba loại màu sắc này dây dưa một chỗ. Tóc thì không ngừng kéo dài hướng vào trong. Tiến vào trong máu thịt cậu, như đang mở đường. Cậu cực kỳ sợ hãi, điên cuồng lôi kéo đám tóc cổ quái này, từng chút từng chút hợp với máu thịt mình cùng xé ra, từng chùm tóc trộn lẫn máu, bị cậu ném khắp nơi. Nhưng vô luận cậu kéo nhanh thế nào, vẫn không nhanh bằng tốc độ dài của tóc. Tóc như có ý thức hướng về phía trước sinh trưởng, chui vào cơ thể Chu Quyết, rất nhanh cũng đã kéo dài tới cổ cậu, nhưng lúc này Chu Quyết căn bản đã bị sợ hãi chi phối, cậu chỉ muốn ngăn cản đám tóc chết tiệt này tiếp tục mở rộng. Cậu cứ nhiên cầm dao nhỏ mạnh hướng trên cổ đâm đến, nhất thời máu tươi và tóc đều phun ra. Mà cậu thì suy sụp ngã vào trong vũng máu, trong mắt tràn ngập sợ hãi.

Cuối cùng xuất hiện trước mắt Chu Quyết chính là một bóng lưng ngồi xổm trong góc, tóc đen nhánh, chỉ có tóc là cảnh tượng cuối cùng Chu Quyết nhìn thấy. Bóng lưng kia phát ra một tiếng kêu thê lương, như cười cũng như. mèo kêu.

Chu Quyết mở choàng mắt, ngẩng đầu liền nhìn thấy áp phích Gundam, cậu một tay theo bản năng đỡ lấy cổ mình, cảm giác gáy đều là mồ hôi, còn có chút cảm giác thô. Mà tay cậu thực sự cực kỳ nặng nề, nguyên lai con mèo nọ đích xác vẫn luôn ghé vào bên cạnh cậu, nửa thân thể của nó đều đặt trên tay Chu Quyết. Chu Quyết nhanh chóng rút tay ra, con mèo lim dim mắt kêu một tiếng, một đôi con ngươi xanh ngọc bích gắt gao nhìn chằm chằm Chu Quyết, sau đó quay đầu hậm hực rời đi. Chu quyết nhìn tay mình, giống như đang nhìn một khối thịt nát. Cậu nhắm mắt lại nỗ lực

làm cho mình hiểu được trước đó chỉ là mộng, chỉ là một cơn ác mộng mà thôi. Ai chưa từng gặp ác mộng chứ?

Sau đó điện thoại lại vang lên, cậu nhận máy, lại là Tam Béo gọi tới. Tam Béo nói hẳn đã về đến nhà, giống hệt lời thoại lúc trước, Chu Quyết không nhịn được cắt ngang lời hắn nói: "Mày không phải trước đó đã gọi điện sao? Tại sao lại gọi nữa?"

Tam Béo a một tiếng, sau khi nói không đầu không đuôi rồi cuộc phun ra một câu: "Lão tử vừa về nhà, đây là lần đầu tiên gọi điện cho mày a!"

Chu Quyết bưng trán dùng sức lắc đầu, sau đó cậu nói: "Tao trước đó gặp ác mộng. Có thể đó là chuyện trong mộng. Không sao, nếu trở về an toàn là tốt rồi nghỉ ngơi đi."

Tam Béo lúc này mới an tâm cúp điện thoại.

Chu Quyết thở dài, cúp điện thoại, cậu nghĩ ác mộng này có chút đột ngột, sinh ra hứng thú vì điều với con mèo này, cậu chuẩn bị đi hỏi mẹ lai lịch của con mèo này, nhưng ngay khi cậu xoay người rời khỏi phòng giây tiếp theo, áp phích vốn dán trên trần nhà đột nhiên rơi xuống, từ phía trên rũ xuống một bó tóc to, tóc không tiếng động đong đưa, sau đó liền như tia chớp thu về trần nhà, trên giường chỉ còn lại tấm áp phích nọ, mà trên băng keo hai mặt vẫn còn dính vài sợi tóc dài đen nhánh.

Đi tới đại sảnh, mẹ cậu mở TV xem cổ phiếu, trong tay đan áo len. Con mèo đen nọ chơi đùa quả cầu len bên cạnh bà, lăn ra rất nhiều sợi len. Sợi len dây dưa khiến Chu Quyết nghĩ đến cơn mộng kia, nhớ tới cánh tay lại bắt đầu ngứa.

Chu Quyết dời tầm mắt hỏi: "Mẹ, mèo này từ đâu tới đây?"

Mẹ nói: "Tự nó chạy đến cửa nhà chúng ta, chính là tuần trước. Mẹ thấy không bản, lại không kêu ồn ào nên nuôi. Dù sao cũng không có gì xấu."

Chu Quyết nói: "Tự chạy tới? Nó sẽ leo cầu thang?"

Mẹ Chu Quyết ngừng công việc trên tay, dừng một chút, hiển nhiên bà không nghĩ tới điểm này, song lập tức trả lời nói: "Aiz, cũng có thể là ai đó ném, sau đó nó chạy đến cửa nhà chúng ta, buổi tối trời mưa, mẹ nửa đêm thấy nó trú trên thảm cửa chúng ta, ngày thứ hai cứ nhiên vẫn không đi. Thật sự rất đáng thương. Con không thích con mèo này?"

Chu Quyết cười nói: "Sao vậy được, rất dễ thương."

Mẹ Chu Quyết cũng mỉm cười nói: "Bất quá rất kỳ quái, con mèo này cái gì cũng ăn, nhưng không ăn cá, con nói xem mèo nào lại không ăn cá?"

Chu Quyết không để tâm, cậu qua loa lắc đầu, cầm điều khiển từ xa chuẩn bị chuyển kênh.

Mẹ Chu Quyết lâu như vậy chưa gặp con mình, bắt đầu mở máy hát, tiếp tục nói: "Nói cũng thật khéo, con mèo này có lẽ thật là thứ tốt, lúc đầu ba con đi câu cá, cũng thật sự quái, một con cá cũng không câu được, cuối cùng trên bãi gheghen phát hiện

một con cá bụng trắng mắc cạn, cũng chẳng biết là loại nào. Dù sao thấy cá không chết liền ném vào trong thùng. Để cho mẹ chuẩn bị sạch sẽ đem nấu canh. Mẹ lên đem đầu cá cho con mèo này ăn, mẹ từng nói rồi, con mèo này không ăn cá, chẳng những không ăn còn làm đổ nồi canh cá. Ba con thiếu chút nữa đá thẳng con mèo ra ngoài, may là mẹ phát hiện cá này kỳ thật không tươi, trong đầu cá có rất nhiều sâu nhỏ, giống như sâu bột. Thế nhưng trong nội tạng cá, con nói xem mẹ có phải già rồi mất trí nhớ không? Làm thế nào lúc rửa cá không phát hiện chứ? Mèo đánh đổ canh cá, thịt lật xuống đất, có vài con sâu chết dính vào trên thịt cá. May mà mẹ mắt tinh, mới không để ba con oan uổng con mèo này a."

Chu Quyết nghe đến đó, cảm thấy con mèo này chẳng lẽ thật có linh tính? Nó tại sao hết lần này tới lần khác xuất hiện ở cửa nhà cậu, trong đầu cậu nhớ tới con mòng kia. Trong đại não vẫn còn vang lên tiếng sần sật.

Cậu cúi đầu nhìn mèo đen vẫn như cũ chơi đùa cuộn len, sau đó như phát hiện Chu Quyết đang dõi theo nó, ngẩng đầu quay về hướng cậu kêu meo meo hai tiếng, sau đó tiếp tục vo tròn cuộn len.

Nó như đang nghe bọn họ nói chuyện, thường thường sẽ ngẩng đầu nhìn bọn họ, sau đó lại không một tiếng động tiếp tục chơi đùa cuộn len.

Mẹ để Chu Quyết đặt tên cho mèo đen, Chu Quyết tùy tiện nói một câu: "Vậy gọi A Meo đi."

Mẹ mím miệng, ủy khuất nói: "Không thể nghĩ ra tên tốt hơn sao, mẹ gọi nó meo meo nửa ngày, nó cũng không đáp lại mẹ."

Chu Quyết ha ha nở nụ cười, cậu híp mắt nói: "Như vậy đi, nó đến vào buổi tối thứ tư phải không. Con nhớ hình như. A, ngày đó chính là một đêm mưa."

Không ngờ nói ra hai chữ đêm mưa này, con mèo cư nhiên meo một tiếng, như đang đáp ứng. Chu Quyết thấy nó hăng hái kêu, lại gọi một tiếng Dạ Vũ, nó lắc lư đầu vài cái, ngẩng đầu nhìn cậu, thời điểm này cậu phát hiện con mèo cư nhiên giống người đang mỉm cười. Lộ ra hàm răng trắng đều, nụ cười này khiến cả người Chu Quyết không nhịn được run rẩy.

Lúc này hai người mê cờ rớt cuộc đã tận hứng (rất có thể là đói bụng) , rớt cuộc thu cờ đi tới phòng khách, nhìn thấy hai mẹ con đều đang chơi với mèo, cũng sang giúp vui, ông nội Chu Quyết đã ngoài bảy mươi tuổi, có chút bệnh đục thủy tinh thể nhẹ, ông híp mắt nhìn con mèo nói: "Hai mẹ con thật thích con mèo này ha, nhưng mà con mèo này quả thực đặc biệt, linh khí dồi dào đó!"

Chu Quyết rất thích nghe ông nội tán gẫu, ông nội của cậu trước đây từng học tư thực, từng học viết sách, lúc vừa giải phóng còn viết cho tòa soạn chút bài. Xem như một tiền bối của thành phần trí thức, ông biết rất nhiều thứ Chu Quyết chưa từng nghe qua. Cho nên ông những chỗ ông nói luôn khiến Chu Quyết cảm thấy kinh ngạc.

Ông cụ vuốt chòm râu bạc dưới cằm nói: "Con mèo này nha, kỳ thật phân ra, chó đen trừ tà, mèo đen thông linh. Nhưng trong đám mèo đen khắc quỷ nhất, phải tính đến huyền miêu!"

Chu Quyết nói: "Huyền miêu? Có phải. Huyền miêu, vật trừ tà. Đặt yên ổn ở hướng nam. Tôn tử đều yên ổn. Kỵ di dịch?"

Ông cụ chép miệng vài cái gật đầu nói: "Không sai, không sai, chính là cái này. Đây chỉ chính là Huyền Miêu cổ đại."

Chu Quyết nghi ngờ hỏi: "Không phải là. . . . hắc miêu sao?"

Ông cụ lắc đầu nói: "Không phải a, mèo đen thuần sẽ không phải là huyền miêu rồi. Con xem này, ông viết cho con xem. Chữ tiểu triện (kiểu chữ thời nhà Tần) huyền viết thế nào hả, phía dưới là một sợi tơ xoắn bên, phía trên tơ xoắn là đế của chữ hệ, kỳ thật chính là một loại tơ nhuộm cổ đại dùng làm nút kết tơ. Cho nên ý tứ của nó kỳ thật không phải màu đen thuần, mà là trong đen chứa đỏ."

Chu Quyết nhắm hai mắt mèo nói: "Con mèo này. Chính xác a, phần trán nó có một khối màu đỏ thẫm. Aiz, thật đúng là huyền miêu a!"

Ông cụ đổi vẻ vui đùa trước đó, thoáng nghi hoặc nói: "Ừm, nhưng mà, huyền miêu này chỉ xuất hiện ở nơi sát khí nặng, xuất hiện ác quỷ. Bình thường muốn nhìn thấy cái bóng của nó cũng khó. Ở nhà chúng ta. Chẳng lẽ đến cảnh báo chúng ta? Mấy đứa đều cẩn thận một chút cho ông. Bất quá con mèo này khắc ác quỷ nhất, có nó hẳn sẽ không sao. Dưỡng tốt nó cho ông. Đầu năm đến miếu thành hoàng một lần, phải xá xá nhang."

Ông nội Chu Quyết nói nói rất nhẹ nhàng, người trong nhà cũng chỉ nghe cho vui tai, cha còn cười ha hả, nhưng Chu Quyết nghe được, mỗi một câu đều tựa như một dạng đả kích cậu. Cậu biết con mèo này kỳ thật hướng cậu mà tới, nghĩ tới cơn ác mộng kia, lại nghĩ con mèo tại sao Chu Quyết chưa đến trước mặt nó, liền phát ra tiếng kêu chói tai. Tại sao tới nhà mình vào buổi tối quỷ hồn Lão Cửu xuất hiện. Tại sao gọi nó Dạ Vũ, nó sẽ nở nụ cười như vậy, hết thấy đều giống như đang cảnh báo sự tình sắp xảy ra.

Nhưng có một việc, Chu Quyết cho rằng ông nội đưa ra đáp án nọ, là muốn lưu lại con mèo này. Bởi vì nó là huyền miêu khắc ác quỷ nhất. Nó là tới để lại cho bọn họ cảnh cáo cực kỳ trọng yếu. Có lẽ vào thời điểm mấu chốt nó sẽ là pháp bảo giữ mạng cả nhà Chu Quyết.

Chương 14: Xe hò

---oOo---

Nói về hai phía, nhà Chu Quyết mặc danh kỳ diệu có một con hắc miêu quái dị đến, mà lúc Tam Béo về đến nhà lại phát hiện trong nhà thiếu một thứ - - Bức ảnh cũ, đó là lúc trước hắn đến sông Tiền Đường du ngoạn cùng chụp hình với bốn người bạn Chu Quyết. Hắn đặt nó dưới bàn thủy tinh. Bởi vì thời điểm đó hắn còn chưa béo như hiện tại, cho nên hắn thường thường sẽ cúi đầu nhìn bức ảnh, tìm một chút tâm lý an ủi. Hiện tại tâm lý an ủi này biến mất khó hiểu.

Hắn hỏi mẹ, nhưng lại được báo không có ai từng động đến phòng ngủ của hắn, cho nên bức hình không cánh mà bay chỉ tìm kiếm không có kết quả. Việc này Tam Béo không kể cho Chu Quyết, hắn không muốn dẫn tới phiền toái không cần thiết.

Mà một đầu khác, Khi Còi đón xe lửa giường nằm chạy về quê Liêu Ninh, trên xe rộn ràng nhộn nhạo, Khi Còi kỳ thật là gan không nhỏ, hắn là người gan dạ trầm ổn nhất trong đám. Nhưng chính là như vậy, hắn cũng có chút nơm nớp đến hoảng, ngồi trên xe lửa, hút thuốc, trong lòng không cách nào quên hết thấy phát sinh những ngày gần đây, hắn đã gọi điện thoại cho Chu Quyết và Tam Béo, hai người mặc dù ngoài mặt đều nói không gặp chuyện gì đặc biệt. Nhưng từ trong giọng nói hắn có thể phán đoán, kỳ thật hai người bọn họ hoặc nhiều hoặc ít đã phát hiện gì đó dị thường. Chỉ là ai cũng không muốn bóc trần thừa nhận trước, mà hắn cũng lẳng lặng chờ đợi chuyện sắp xảy ra với hắn.

Khi Còi vốn tên là Hầu Hiểu Vĩ, tên tiếng Mãn của hắn là A Khắc Đôn, ý tứ là khỏe khoắn cường tráng. Nhưng Khi Còi lớn lên không chắc khỏe, nhưng rất mạnh mẽ. Vóc người của hắn vô cùng thấp bé, cho nên rất nhiều người nhìn thấy hắn đều cho rằng hắn nhiều nhất chỉ mới trung học. Điều này làm cho hắn vô cùng tự ti, hắn từ nhỏ đã bắt đầu luyện tập võ thuật, từng tham gia thi đấu, còn hơn những tay Karate nghiệp dư có thể nói xem như người chơi thượng đẳng. Chỉ cần ai dám can đảm ra vẻ ta đây với chiều cao của hắn, hắn liền khiến tên đó biến thành đầu heo. Cho nên hắn tin chắc không có lý lẽ gì có thể xúc phạm tới hắn, nhưng hắn lại vô cùng để ý đến sự vật huyền hoặc mờ ảo này. Hắn tin quỷ thần, là đứa tin nhất trong đám.

Tàu lại một lần nữa ghé bến, người cách vách hắn nằm nâng rương hành lý thật lớn chen ra ngoài. Người nọ hướng Khi Còi chào hỏi, biến mất trong dòng người.

Sau một lát an tĩnh, lại một nam tử bước vào. Cao gầy, mặc một thân áo khoác màu lam xám, quần tây màu xanh đen. Xem chừng là một người văn hóa, cực kỳ lịch sự, trong tay của gã chỉ cầm một túi du lịch màu xanh biếc, còn anh trai trước đó là kẻ buôn nước bọt, thật là thoải mái hơn nhiều.

Nam nhân lại cực kỳ lãnh đạm, gã cũng không thèm nhìn tới Khi Còi, đi tới chỗ nằm của mình, sau đó từ trong bao lấy ra một cái tách, từ trong tầng ngăn rút ra một

túi trà. Rồi đi ra ngoài, qua vài phút gã rót một chén trà, ngồi trở lại vị trí, thẳng trừng trừng nhìn cảnh sắc bên ngoài cửa sổ, ngơ ngẩn tựa như một người mù mờ to mắt.

Cứ như vậy, nam nhân kia duy trì một tư thế, đối mặt cửa sổ, mãi đến khi mặt trời xuống núi, gã mới hơi nhấp nháy mí mắt, sau đó uống một ngụm trà sớm đã lạnh lẽo. Khi Còi cũng không phải cố ý muốn quan sát người khác, chẳng qua hắn cảm thấy động tác và biểu tình của gã có phần quá đơn điệu, nếu không phải có hô hấp, thật đúng là tưởng một người giả.

Khi Còi nhìn đồng hồ, nên ăn cơm chiều rồi, trước đó hắn đã tự mình mua mì ăn liền, đổ nước nóng vào là có thể ăn, nam nhân kia ngửi được mùi thơm của mì ăn liền, lại thoáng chớp mắt, lúc này nhân viên tàu đang rao bán thức ăn nhanh trong thông đạo. Nam nhân chậm rãi đứng lên, hắn bước đi cực kỳ chậm, nhân viên tàu đã đi rất xa, gã mới gọi người ta lại, nhân viên tàu đành phải lùi về trước mặt gã, gã mua một hộp thức ăn nhanh, thanh toán tiền, sau đó lại cực kỳ thông thả đi về ghế ngồi, mở hộp cơm bắt đầu ngụm nhỏ ngụm nhỏ ăn, nếu như là một nữ nhân, có lẽ khí chất sẽ cực kỳ diễm đạm nho nhã, nhưng là một nam nhân, ăn cơm thông thả như vậy, khiến người ta có một loại cảm giác cực không thoải mái, Khi Còi ghét nhất tính ảo lả, cho nên vốn ngay từ đầu, hắn không thích Chu Quyết lắm, trong mắt hắn bề ngoài của Chu Quyết thật sự rất không có khí khái nam tử. Nhưng sau đó hắn lại phát hiện Chu Quyết chỉ là bộ dạng giống nữ nhân, tính cách vẫn cực kỳ đàn ông, hơn nữa xử lý sự tình cũng rất thích hợp. Đích xác có vài phần khí phách của Tiểu Chu Lang.

Khi Còi cau mày, nam nhân mặc dù ngụm nhỏ ngụm nhỏ ăn, đến cuối cùng thức ăn đều nguội lạnh, gã đối với trà lạnh, ăn cơm lạnh. Lại không chút nào để ý, Khi Còi cũng đã ghé vào trên giường đọc tạp chí. Gã lúc này mới ăn xong hộp cơm. Khi Còi nhìn điện thoại di động, hắn ước chừng ăn hai tiếng. Từ năm giờ rưỡi ăn đến bảy giờ rưỡi, tiệc cưới người ta phỏng chừng cũng đã ăn xong rồi.

Người nam nhân này lấy ra một khăn tay màu trắng lau miệng, thị lực Khi Còi rất tốt, hắn nhìn thấy trên khăn tay có in chữ nhà tang lễ gì đó, nam nhân này phỏng chừng là làm nghề mai táng.

Nam nhân chậm chạp thông thả này rốt cuộc phát hiện Khi Còi vẫn luôn len lén nhìn gã, gã ngừng lại, đối diện với ánh mắt của Khi Còi. Cứng nhắc kéo ra một nụ cười, Khi Còi cảm thấy gã thà không cười còn bình thường hơn.

Người ta nở nụ cười với bạn, bạn tốt xấu cũng phải đáp lại một câu. Khi Còi ho khan một tiếng nói: "Ông anh đang đi đâu a."

Khuôn mặt nam nhân kia vốn đã hòa hoãn xuống, rút ra một nụ cười cực kỳ vui vẻ. Gã nói: "Đến Nham Tự."

Khi Còi thoáng sửng sốt, xe lửa này là đến Liêu Ninh, bắt quá đường sắt của Liêu Ninh độ dày đứng đầu toàn quốc. Cho nên có lẽ gã có thể xuống từ đó. Khi Còi nghĩ vậy, hắn cũng nhìn về phía cảnh sắc ngoài cửa sổ xe.

Đêm mùa thu đã về khuya, sắc trời ám tối chỉ có thể đủ nhìn ra được vài điểm ánh sáng mơ hồ, cũng không biết là ánh đèn, hay là ánh sao. Bởi vì quá thấp, cho nên ánh trăng cũng nhìn không thấy, bên trong đèn nghịt như vậy, Khi Còi chỉ có thể thông qua song cửa thủy tinh nhìn cái bóng trong gian xe, giống như bóng ngược của một không gian khác. Tại không gian kia cũng có mình, cũng ngồi trên xe lửa, ngơ ngác nhìn cửa sổ thủy tinh, nhìn chính bản thân mình trong thủy tinh. Hai người này là hai người bất đồng, bọn họ sở hữu tâm tư bất đồng.

Thần kinh của Khi Còi trước đây không tinh tế như vậy, hắn đang kỳ quái hôm nay làm sao vậy, tại sao trong đầu lại chui ra nhiều liên tưởng cổ quái thế này. Hắn cười cười tự giễu, chuẩn bị tiếp tục xem tạp chí.

Lúc này tên 'đầu gỗ' kia cư nhiên mở miệng nói: "Cậu muốn đi đâu?"

Khi Còi vội từ trong ngơ ngác trở về, thanh âm của nam nhân cực kỳ nhỏ, cảm giác như có chút cảm cúm, hoặc nói gã như là từ trong bụng phát ra tiếng bụng, Khi Còi quay đầu hướng nam nhân nói: "Liêu Ninh, là trạm cuối của chuyến xe này."

Nam nhân hé ra một nụ cười rất không tự nhiên, Khi Còi phát hiện gã vẫn diện vô biểu tình thì tốt hơn. Nam nhân cười nói: "Trạm cuối của xe lửa này là Nham Tự."

Phản ứng đầu tiên của Khi Còi chính là tìm vé xe. hắn hoài nghi mình nhầm xe. Nhưng khi hắn vừa định đến phía trước kiểm tra vé hắn còn có ý hỏi nhân viên tàu, hắn cười khan nói với nam nhân: "Chuyến xe này là đến Liêu Ninh, anh nhầm rồi. Bằng không bây giờ anh đi hỏi nhân viên tàu, có lẽ còn có thể đổi lại vé."

Nam nhân không tiếp nhận đề nghị của Khi Còi, gã chỉ thẳng trừng trừng nhìn ngoài cửa sổ xe, sau đó không hề phản ứng Khi Còi nữa. Khi Còi bị bẽ mặt, hắn thấp giọng xì một tiếng. Cũng không nói nữa, tiếp tục đọc tạp chí.

Nam nhân ngồi đối diện hắn, vẫn không nói câu nào, Khi Còi buông tạp chí muốn đi nhà xí. Hắn đi tới hành lang, thời điểm này căn bản mọi người đều ngủ trên giường, cho dù không ngủ cũng sẽ không ở lại trong hành lang. Nhưng đèn xe lửa lại mở sáng choang, có vẻ không một chút nào biết tiết kiệm và bảo vệ môi trường.

Khi Còi phát hiện nhà xí có người, hắn chỉ có thể tựa bên cạnh xe chờ. Hồi lâu rồi cuộc một bà lão từ bên trong đi ra. Bà già nhìn thấy bên nhà xí có một thanh niên đứng thủ, vẻ mặt cảnh giác kéo dây lưng quần dùng giọng nói đầy quê mùa xem thường vài câu. Khi Còi nghe không hiểu bà đang nói gì. Chỉ hướng bóng lưng của bà đảo trắng mắt xem thường.

Trong lòng Khi Còi nghĩ bà già này khản trương cái gì, bản thân cũng không phải có thường thức biến thái. Muốn tập kích cũng phải tập kích mỹ nữ nha.

Đi nhà xí xong, hắn phát hiện nam nhân kia vẫn ngồi vị trí cũ, nhìn cửa sổ, duy trì vẻ mặt nhìn chăm chú về phương xa kia. Điều này khiến Khi Còi cảm giác tên này nếu không phải mắc chứng trầm cảm, cũng là một người mắc chứng tự bế.

Nam nhân thấy hấn trở lại giường, nhả cầu hơi chuyển một chút, như cá chết đột nhiên vùng dậy, sau đó lại khôi phục trạng thái ban đầu.

Lúc này nam nhân kia bất chợt nói: "Cậu biết cái gì nổi tiếng nhất Nham Tụ không?"

Khi Còi mặc dù học đại học, nhưng hấn là sinh viên khoa học tự nhiên, bạn hỏi hấn định luật Newton và định luật điện học có lẽ hấn sẽ nói cho bạn biết công thức, nhưng bạn hỏi hấn phương diện nhân văn, còn không bằng đi hỏi bọn Chu Quyết.

Khi Còi thân nhiên lắc đầu, nam nhân không ngoài ý muốn, gã cười nói: "Có một câu ngạn ngữ, sinh ở Dương Châu, ngắm cảnh ở Tô Hàng (Tô Châu và Hàng Châu), chết ở Huy Châu."

Khi Còi kỳ quái hỏi: "Lời này giải thích thế nào?"

Nam nhân nghe Khi Còi hỏi, lúc này mới thả lỏng bờ vai, gã tựa trên song cửa, quay về phía hấn cười nói: "Bởi vì năm đó, Mãn Thanh vào cửa quan, xuôi xuống Giang Nam, mười ngày Dương Châu (*), Gia Định tam đồ (**). Cho nên dẫn đến việc Dương Châu cơ hồ không có nam trưởng thành, do đó mạnh mẽ khởi xướng sinh đẻ, bảo vệ đàn bà và trẻ em, thậm chí thời kỳ nữ nhân thất tiết so với chết còn nghiêm trọng hơn này, cư nhiên còn cổ vũ quả phụ tái giá, ngoài ra đều không đáng truy cứu. Đây là lý do sau này có Dương Châu phồn hoa."

(Bánh Tiêu: * Tháng 4 Thuận Trị năm thứ hai (1645), sau khi quân dân Dương Châu chống quân Thanh vây công thất bại, quân Thanh triển khai trận đại đồ sát tàn ác vô nhân đạo với nhân dân trong thành Dương Châu, liên tục mười ngày, tử nạn hơn mười vạn người

** Thuận Trị năm thứ hai (1645), Quân Thanh phát lệnh bách tính cả nước phải cạo tóc. Thương tổn nghiêm trọng tình cảm dân tộc của bách tính người Hán, dẫn đến khởi nghĩa kháng Thanh. Trong đó nhân dân Gia Định đấu tranh kháng Thanh đặc biệt kịch liệt cương ngạnh. Phân biệt ba ngày cùng năm 13 tháng 6, 14 tháng 6, 16 tháng 8 ba lần dân trong thành bị tàn sát hàng loạt. Sử gọi là "Gia Định tam đồ".)

Khi Còi gật đầu, nhưng khi hấn nghe thấy người Mãn tàn sát hàng loạt dân trong thành, trong ngực hoặc nhiều hoặc ít cũng có chút khúc mắc và khó chịu. Còn ngắm cảnh ở Tô Hàng, cho dù nam nhân không nói, hấn cũng biết. Cho nên hấn trực tiếp hỏi: "Tại sao nói. Chết ở Huy Châu chứ?"

Nam nhân nghe thấy vấn đề cuối cùng của hấn, bả vai run run bắt đầu phát ra tiếng cười khanh khách, gã vừa cười vừa nói: "Quan tài ở đó là nổi tiếng nhất."

Khi Còi tò mò: "Làm sao anh biết?"

Nam nhân ngừng cười, gã nói: "Bởi vì tôi chính là chuyên bán quan tài."

Khi Còi nghe đến đó, lúc này mới không tự giác ngửa về phía sau, bắt quá hấn lại cho rằng làm vậy quá rõ ràng, không tự giác nhún vai.

Nam nhân không tiếp tục nói nữa, gã chỉ như cũ nhìn bên ngoài cửa sổ. Khi Còi vẫn chưa buồn ngủ, hẳn bị nam nhân bán quan tài này ảnh hưởng, cũng nhìn cảnh sắc bên ngoài cửa sổ.

Trong đầu Khi Còi chỉ có một màu đen nhem, tối từ. Khi Còi hồi lâu bắt đầu cảm thấy cảnh sắc đơn độc này có chút quỷ dị nói không nên lời, hình như có chỗ không bình thường. Hắn đang suy tư xem rốt cuộc chỗ nào xảy ra vấn đề, Khi Còi lập tức phát hiện ra chỗ sai đó, cửa sổ tối đen này tại sao. Vẫn cứ là hai điểm sáng ọ?

Hắn nhớ kỹ, trước khi hắn đi nhà xí từng nhìn thấy hai điểm sáng ọ đã ở vị trí này, lúc trước hắn nghiêng đầu nhìn lâu như vậy, làm thế nào hai điểm sáng ọ một chút cũng chưa từng thay đổi chứ?

Khi Còi cảm giác đốt xương cụt của mình có một loại hàn ý bị đóng băng, hắn chợt dạ xoa xoa cửa sổ. Phát hiện đích xác cảnh sắc bên ngoài này như một phong màn cố định. Mặt Khi Còi trong nháy mắt liền cứng đờ, hắn ý thức được bản thân có thể đã gặp quỷ.

Lúc này hắn phát hiện ánh mắt của nam nhân ngồi bên cạnh kia kỳ thật không phải nhìn cảnh sắc, gã đang nhìn chăm chăm một loại phản quang trên thủy tinh. Cổ Khi Còi đã cứng ngắc đến không cách nào chuyển động, bởi vì hắn phát hiện hắn trong phản quang đối diện ngồi một người chết hình dáng khô héo, 'người chết' hắn đây vẫn luôn duy trì một tư thế ngồi, nhìn chăm chăm cửa sổ. Mà khiến Khi Còi sụp đổ nhất chính là, trong kính tay của hắn cầm một quyển sách! Hắn cư nhiên đang đọc sách, hơn nữa ánh mắt phi thường chuyên chú, thi thể đã nửa hư thối đối diện kia đang chăm chú đọc nội dung trong sách.

Đôi mắt Khi Còi mở to đến hốc mắt phát đau, hắn không biết phản quang này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, cuối cùng bản thân trong gương kia đã phát hiện Khi Còi đã nhận ra hắn, hắn cư nhiên mạnh quay đầu, cười cười quái đản với mình, nụ cười này căn bản không phải Khi Còi. Khi Còi phát hiện người này không phải mình, nhưng hắn lại mặc y phục của mình. Người trong phản quang cười với Khi Còi xê dịch thân thể, giống như muốn tới gần hắn, lúc này Khi Còi cảm giác thân thể phảng phất như bị một vật gì đó tiếp cận, rồi sau đó, người trong gương chia sách cho hắn xem. Hắn thấy rõ ràng, đó chính là 《 Vòng Bảy Người 》. Những chữ khác hắn không nhìn thấy, hắn chỉ nhìn thấy một câu kia: Thứ đó đã bắt đầu động thủ rồi.

Lúc này xe lửa truyền đến thanh âm chói tai như cào trên tấm sắt. Tiếp theo một thanh âm băng lãnh truyền ra: "Đã tới trạm Nham Tự, xin mời các hành khách từ trong quan tài bước ra, đừng quên vật phẩm. Xin mời các hành khách."

Khi Còi rốt cuộc không thể chịu đựng được nữa, hắn kêu lên, cầm ba lô xông ra ngoài. Kẻ bán quan tài kia ôm trụ tay hắn, hắn phát hiện tay của nam nhân đã thành xương trắng thối rữa. Trong phản quang, người mặc quần áo Khi Còi kia phi thường

bi ai, giống như ánh mắt của bác sĩ đối mặt với bệnh nhân hết thuốc chữa, trong băng lãnh cư nhiên còn mang theo một tia trào phúng. Mà người bán quan tài kia lại cười lạnh nói: "Câu chuyện còn chưa chấm dứt đâu."

Khi Còi theo bản năng một quyền đánh vào bụng tên kia, hắn phát hiện trong thân thể gã cư nhiên chỉ có khung xương, một quyền đánh xuống chợt nghe một tiếng răng rắc. Khi Còi nổi điên bỏ bàn tay khô kia ra, hắn nổi điên chạy khỏi toa xe. Hắn phát hiện trong xe vẫn như cũ không một bóng người, chỉ có ngọn đèn sáng choang, nhưng bày biện của toa xe đã hoàn toàn thay đổi. Trong xe biến thành kết cấu chất gỗ, có lót tơ lụa màu tím đỏ. Loại bày trí này, quả thực giống như là. Bên trong quan tài a! Toa xe trở thành một quan tài thật lớn!

Khi hắn ý thức được sự khủng bố, là lúc hắn phát hiện từ trên vách tường của toa xe chảy ra rất nhiều huyết dịch màu đỏ. Một cỗ mùi vị nồng đặc mà tanh hôi tràn ngập cả toa xe. Khi Còi chạy như mắc chứng cuồng loạn, khi hắn quay đầu lại phát hiện bà già đi nhà xí kia đang đảo trắng mắt, như một khối cương thi nhảy về phía hắn, phía sau bà ấy là dây lưng thật dài kéo lê trên mặt đất, lúc này Khi Còi phát hiện bà già mặc một thân áo liệm. Mà trong miệng còn đang ngậm một đồng tiền cổ. Đó dùng để trừ tà, nhưng có vẻ căn bản không có tác dụng. Khiến hắn nổi điên chính là từng toa xe đều truyền đến xôn xao, toa xe vốn an tĩnh đều truyền ra tiếng nức nở cổ quái. Từ bên trong đều bò ra mấy thứ cương thi gì đó. Đều không ngoại lệ hướng Khi Còi mà đến. Cả toa xe như đang trình diễn Resident Evil bản Trung Quốc.

Khi Còi nổi điên kéo cửa xe, hắn phải rời khỏi nơi này, nhưng hắn đã quên trên xe lửa này chạy cực nhanh. Nhảy xe chẳng khác nào tự tìm chết. Bất quá chờ đợi cũng là tự tìm chết.

Hắn không hề do dự, hắn thà rằng nhảy xe mà chết, có lẽ hôm sau trên báo sẽ đăng một thiếu niên nhảy xe mà chết. Hắn cũng không muốn bị quái vật này xé thành mảnh nhỏ.

Hắn nhắm mắt lại nhận mệnh nhảy ra ngoài. Hắn ngã trên mặt đất. Hắn không có cách nào dựa vào khí lực của bản thân đứng lên, hắn cảm thấy rất đau, nhưng không có đau như trong tưởng tượng của hắn, cũng không phải đau đớn như nát bấy. Tiếp đó có một bàn tay lạnh lẽo kéo trụ hắn. Tiếp đó nữa. Khi Còi mở mắt. Trước mặt hắn không phải Diêm Vương gia, mà là một nhân viên tàu cầm đèn pin. Gã đang dùng một loại ánh mắt cổ quái nhìn hắn.

Khi Còi lại dùng một loại ánh mắt hoảng sợ theo dõi gã, thanh âm trong lỗ tai hắn nghe được đều có chút biến âm. Phát hiện giọng của nhân viên tàu này cùng giọng người đàn ông bán quan tài kia phi thường giống nhau. Hắn nghe nhân viên tàu kia hỏi: "Cậu học sinh kia, sao cậu từ trên xe nhảy xuống nha."

Khi Còi sờ sờ cổ, xoa đầu gối. Hắn phát hiện hắn cư nhiên lông tóc vô thương, nhưng hắn vẫn như cũ quỳ rạp trên mặt đất, nhân viên tàu túm hắn lên. Khi Còi xoa mắt, hắn phát hiện hắn vừa mới từ trong cánh cửa xe lửa đã ngừng nhảy ra.

Xe này. Làm thế nào ngừng?

Khi Còi nói năng không đầu không đuôi ấp úng hồi lâu, hắn không biết đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Nhân viên tàu dùng một loại ánh mắt hoài nghi đánh giá hắn. Khi Còi vuốt đầu, hắn hỏi: "Ở đây là đâu?"

Nhân viên tàu cực kỳ hoài nghi nói: "Trạm nam Thượng Hải, cậu học sinh không phải muốn lên xe lửa đó chứ, nhà cậu ở đâu? Cậu học trường gì? Đang đi học sao? Trình giấy tờ được không?"

Khi Còi vừa nghe, phát hiện mình cứ nhiên căn bản chưa ra khỏi thành phố, cứ nhiên căn bản chưa về! Điều này khiến hai chân hắn mềm nhũn, trực tiếp ngã nhào trên đất, nhân viên tàu hảo tâm nâng hắn dậy lần nữa.

Ánh mắt của Khi Còi đã mất tiêu điểm, trong miệng hắn tự nhủ: "Chưa đi? Nhưng mà. Nhưng mà mình đã ở trên xe gần một ngày rồi mà! Đúng rồi! Thời gian hiện tại! Ông anh, xin hỏi bây giờ là ngày mấy tháng mấy, mấy giờ?"

Nhân viên tàu dùng một loại ánh mắt nhìn nào tàn theo dõi hắn, gã bắt đầu hoài nghi thiếu niên diện mạo không tồi này, trên thực tế là một tên thiếu năng. Gã nhìn đồng hồ đeo tay nói ra thời gian, hơn nữa chuyển tới bộ đàm, gã phải đưa đũa nhỏ này đến sở cảnh sát.

Khi Còi sau khi nghe được thời gian, lão đảo lùi vài bước, hắn hiểu ra, một ngày của hắn căn bản đều không tiêu hao trong xe, hắn đột nhiên nghĩ đến gì đó, từ trong túi lấy ra cuống vé đưa cho nhân viên tàu kia nói: "Ông anh, anh thay tôi nhìn xem vé xe này đúng không?"

Nhân viên tàu vừa cúi đầu nhìn, mặt lập tức liền đen, thanh âm gã dè cực kỳ thấp, gã nói: "Chuyến tàu lần này, năm năm trước từng phát sinh sự cố. Lật xe, chết rất nhiều người, hình như đến Nham Tự. Toa xe này hiện tại đã báo hỏng. Cậu lấy phiếu này từ đâu ra?"

Khi Còi vừa cúi đầu nhìn, phát hiện thời gian của vé tàu này cứ nhiên là năm năm trước! Mà đích đến cứ nhiên cũng thật là Nham Tự! Hắn gắt gao nắm vé trong tay, hắn đeo ba lô lui về phía sau vài bước, hướng cửa ra vào quay đầu chạy vội đi. Hắn hiện tại phải tìm được bọn Chu Quyết.

Ra khỏi trạm nam, Khi Còi phát hiện sớm đã nửa đêm, hắn lấy điện thoại di động ra bấm số và đợi điện thoại nói, hắn cúi kính vỗ ốt, bên cạnh mấy người của tiệm uốn tóc thanh nữ đi qua, muốn tiến lên mời chào khách. Khi Còi phất tay bức bối nói: "Mẹ nó! Cút xa một chút."

Các nữ nhân chửi rửa rời đi, mà lúc này điện thoại cũng đã thông. Chu Quyết vừa ngủ, kỳ thật cậu cả đêm đều không có cách nào ngủ bình thường, đến gần sáng, lúc này mới buồn ngủ. Nhưng lại bị cú điện thoại này đánh thức. Cho nên có chút lè nhè.

Cậu hàm hồ alo một tiếng, đầu điện thoại bên kia chỉ truyền đến tiếng thở dốc dồn dập của Khi Còi.

Cậu lập tức ý thức được, đã gặp phải phiền toái lớn, ngay cả trầm tĩnh như Khi Còi còn như vậy, cậu bất an hỏi: "Khi Còi? Làm sao vậy? Đã về đến nhà?"

Khi Còi thở hồng hộc, hần nói: "Đến nhà cái rắm. Tao căn bản chưa ra khỏi Thượng Hải!"

Chu Quyết alo nửa ngày, Khi Còi sau khi thở sâu vài lần, hơi có chút trấn định, hần đem việc này đại khái nói rõ với Chu Quyết, Chu Quyết càng nghe mặt càng đen, cậu nhìn ra ngoài cửa, cha mẹ sớm đã đi ngủ. Cậu hướng loa nói: "Cậu tới ký túc xá của trường trước đi."

Khi Còi mắng một câu thô tục, hần nhin xuống khuôn hoảng và tức giận cực độ nói: "Không thể đi, Lão Cửu kia khẳng định không đúng, tao không đi."

Chu Quyết nhìn thời gian, cũng đã 1h30 đêm, thời điểm này cậu nghĩ tới Trần Hạo. Kỳ thật cũng chỉ có lúc này cậu mới nghĩ tới Trần Hạo, cậu gãi đầu nói: "Cậu tới nhà Trần Hạo trước đi. Mà chờ tao, tao chạy ra ngoài."

Khi Còi nghe cậu nói vậy, ừ một tiếng liền cúp điện thoại, Chu Quyết vội vàng cầm lấy điện thoại di động kết nối số Trần Hạo, đối phương nhận điện thoại.

Chu Quyết nói: "Alo, anh Trần, là tôi."

Trần Hạo ừ một tiếng, chờ cậu tiếp tục nói mục đích. Chu Quyết nói chuyện của Khi Còi, cũng tỏ vẻ xem chừng Khi Còi không trở về được, hy vọng có thể để Khi Còi ở chỗ anh một thời gian ngắn.

Trần Hạo do dự một chút, nhưng vẫn đáp ứng, tiếp theo Trần Hạo nói: "Cậu cũng cùng đến đi, có một việc tôi phải nói cho cậu biết. Tôi chờ cậu."

Chương 15: Trong dự liệu, ngoài suy luận

---oOo---

Chu Quyết để điện thoại xuống, lén lút gỡ áo khoác trên giá áo và ba lô. Đeo ba lô rón rén đi tới cửa, cha mẹ sớm đã ngủ say, cậu mở cửa, trong đêm tối tìm kiếm giày của mình, lúc này cậu phát hiện trong nhà vệ sinh có một đôi mắt sáng lục sắc đang dõi theo cậu. Trong quang sáng lục sắc lóe ra một loại màu lam quý mị, giống như hai viên ma trơi hấp dẫn tâm mắt của Chu Quyết.

Chu Quyết ngừng động tác, ánh sáng lục sắc đảo mắt liên biến mất trong bóng tối. Ngay cả một chút thanh âm cũng không có. Chu Quyết sững sốt vài giây, nhưng cậu vẫn rất nhanh đóng cửa chính.

Đêm thu đã có chút cảm giác mát mẻ, Chu Quyết chỉ mặc một kiện áo khoác đơn bạc, một trận gió mùa thu qua, Chu Quyết chỉ cảm thấy một loại lãnh liệt cổ quái vây quanh mình. Tiếp đó từ phía sau cậu truyền đến vài tiếng mèo kêu.

Cả người Chu Quyết run lên, cậu cúi đầu nhìn con mèo nọ không biết từ lúc nào cư nhiên đã chạy tới. Nó không chạy trốn, mà đứng sau lưng Chu Quyết, dùng cái đuôi móc trụ mắt cá chân của Chu Quyết. Chu Quyết và hắc miêu hai mắt nhìn nhau, con mèo nọ lại phát ra tiếng kêu meo meo, cậu nghe được trong nhà truyền đến tiếng ho khan của mẹ. Chu Quyết cuống quýt ôm lấy hắc miêu lao xuống cầu thang, không khí ban đêm cực kỳ thanh lãnh. Trong tiểu khu ngoại trừ mình Chu Quyết ôm một con hắc miêu ra, không còn nhân ảnh nào khác.

Kỳ thật nội tâm Chu Quyết ngoài lo âu, còn có một tia may mắn mơ hồ, nếu ban ngày để cho mọi người nhìn thấy mình ôm một con mèo ra ngoài, chung quy cảm thấy có chút quái. Đương nhiên cậu hoàn toàn không ngờ, nửa đêm canh ba để người ta phát hiện cậu ôm một con gì đó mắt xanh đi trên đường, kia mới càng đặc biệt quái hơn ấy chứ!

Bất quá cậu rất nhanh liền phát hiện vấn đề này, cậu đi trên đường cái, thỉnh thoảng một hai người đi đường ngang qua, đều bị cậu dọa sợ. Cậu chỉ có thể nhét con mèo này vào ba lô của mình, lộ ra một khe hở, để con nhóc này thông khí. Cũng may con mèo này coi như thông nhân tính, vào ba lô cư nhiên bắt đầu ngủ bù.

Cậu đi tới ngã tư đường, vẫy một chiếc taxi thẳng đến nơi ở của Trần Hạo.

Khi Chu Quyết ấn chuông cửa nhà Trần Hạo, Khỉ Còi sớm đã tới mở cửa cho cậu, lúc này Trần Hạo vừa đổi một bộ áo dệt kim phi thường hưu nhân, anh một tay chống trán, tay kia lật xem vật gì đó. Bộ dáng cực kỳ chuyên chú, ngay cả Chu Quyết đi tới trước mặt anh anh cũng chưa phát hiện.

Chu Quyết cúi đầu hô một tiếng: "Anh Trần, tôi tới rồi."

Suy nghĩ của Trần Hạo bị Chu Quyết quấy rầy, anh xoa mũi ngẩng đầu nhìn Chu Quyết, nhưng chưa tới giây thứ hai. Anh đã dùng một cái hắt hơi như chào hỏi Chu

Quyết, tiếp đó lại hắt hơi lần nữa. Bộ dáng tiêu sái thông dong lúc trước bị hắt hơi liền tiếp hoàn toàn đánh nát.

Chu Quyết lại rất linh mãnh, nhanh chóng né tránh. Trần Hạo bụng mũi nói với Chu Quyết: "Cậu, cậu mang theo cái gì đến!"

Chu Quyết không rõ ý tứ của anh, lắc đầu. Trần Hạo còn muốn nói gì đó, nhưng anh căn bản không có biện pháp dừng hắt hơi. Lúc này Khi Còi đứng bên cạnh anh nói: "Lão nhị, sao ba lô mày động đậy hả, bên trong có thứ gì? Có vẻ là vật sống."

Chu Quyết lúc này mới đột nhiên tỉnh ngộ, cậu nhanh chóng mở ba lô ra, bẻ con hắc miêu từ bên trong ra. Hắc miêu hiển nhiên còn chưa thể hiểu được bản thân đang ở chỗ nào, hoảng sợ vụn phần nịt quần áo Chu Quyết không buông. Mà Trần Hạo mắt vừa nhìn thấy hắc miêu, mặt liền tái đi. Tiếp theo là hắt hơi càng thêm khoa trương, anh gian nan đứng dậy, sau đó đẩy Chu Quyết ra. Chính mình cũng lui vài bước. Anh vọt vào phòng rửa tay lấy ra một khăn lông ướt bụng mũi đi ra. Anh hung tợn nhìn Chu Quyết nói: "Cậu không có việc gì mang mèo tới làm chi?"

Chu Quyết khó xử cười nói đại khái sự tình một chút, Trần Hạo cực kỳ bất đắc dĩ, muốn mắng chửi người nhưng hắt hơi không ngừng. Cuối cùng chỉ có thể trướng đỏ mặt, dứt quãng nói: "Đem nó, hắt xì! Ném đi cho tôi!"

Chu Quyết nhìn con mèo nọ, mèo vẫn như cũ chưa thể từ trong hoảng sợ khôi phục lại, không an phận từ trong ngực Chu Quyết nhảy xuống, nó cảm thấy rất hứng thú với Trần Hạo, người nọ lại sợ nó như hổ răn. Lui liền vài bước, hắt hơi không ngừng. Chu Quyết biết không thể ném con mèo này, nếu không về nhà mẹ cậu thế nào cũng lải nhải chết cậu. Cho nên làm bộ giả ngu. Chỉ cần anh không lấy dao chém con mèo, tùy tiện bọn họ nháo thế nào cũng được. Khi Còi biết loại cá tính này của Chu Quyết, do đó hắn chỉ coi như không thấy.

Trần Hạo vội vàng né tránh 'công kích' của hắc miêu, anh bụng mũi chỉ vào nhà vệ sinh, như ra lệnh con mèo này vào đó. Nhưng hắc miêu căn bản không nghe theo anh, nhàm chán nhìn người này như đang nhìn đồ đàn. Trần Hạo liên tục lui về phía sau mấy bước, cứ như vậy giữa người và mèo dây dưa ít nhất 5 phút, Chu Quyết nhìn ra, tiếp tục nữa có khả năng tên họ Trần này sẽ vứt nhà bỏ chạy. Hắc miêu lúc này cũng cảm thấy chơi đủ rồi, quay về hướng Chu Quyết và Khi Còi meo một tiếng, tự tiện vào phòng chị của Trần Hạo, khí thế bá đạo ngay cả Chu Quyết cũng có chút kinh ngạc. Cảm thấy ở đây nó mới là lão đại.

Trần Hạo muốn ngăn cản, nhưng lại không dám tiến lên. Bất quá lúc con mèo rời đi, anh quả thật ngừng hắt hơi. Anh túm lấy Chu Quyết còn đang cười trộm, đem cậu xô trên vách tường quả đấm liền muốn tung tới, Chu Quyết ôm hai tay Trần Hạo liên tục hô cứu mạng.

Cậu vội vàng hướng Khi Còi nháy mắt cầu trợ, người nọ vẫn như cũ giả vờ không phát hiện. Chu Quyết chỉ có thể chịu lại lần nữa bị xử đẹp. Cậu phát hiện Khi Còi cư nhiên từ trong quá trình Trần Hạo bạo lực với cậu thì nghiên cứu tốc độ đường quyền

của Trần Hạo. Đột nhiên có một loại bi ai của một lần làm chuột bạch. Trong lòng cậu than thở nói: Đây là huyết án do một con mèo dẫn phát a.

Chu Quyết ôm bụng vội vàng cầu xin tha thứ nói: "Đừng, đừng đánh nữa. Anh hùng! Hảo hán, đại ca! Đừng đánh nữa! Em cũng không còn cách nào mà, nó muốn theo tới mà. Đúng rồi, anh không phải nói có việc muốn nói với tôi sao! Hãy nói chuyện nghiêm túc đi."

Trần Hạo cảm thấy giáo huấn khá đủ rồi, cuối cùng cho một quyền móc trái. Lúc này mới buông Chu Quyết ra, anh sửa sang lại đầu tóc, sau đó điêm nhiên như không chỉ vào vị trí thư phòng bên cạnh nói: "Các cậu ngồi đi. Trước khi nghe chuyện của tôi. Nghe Khi Còi nói cậu ấy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì đi."

Khi Còi ừ một tiếng, sau khi ngồi vào chỗ tỉ mỉ đem quá trình kể ra, cuối cùng hần lấy ra vé xe nọ nói: "Nè, chính là vé xe này."

Chu Quyết che miệng, đầu đang không ngừng suy nghĩ, nhưng vẫn như cũ không cách nào suy ra được đầu mối. Cậu chỉ mơ hồ cảm giác được, sức mạnh có vẻ ngoài thần bí kia, đã bắt đầu ăn mòn bọn họ, hơn nữa dẫn bọn họ bước lên cái mà nó gọi là 'lữ trình'. Hơn nữa mấu chốt nhất chính là, trên vé xe này còn có chút ám chỉ cụ thể hơn. Chẳng qua. Bọn họ còn chưa phát hiện.

Chu Quyết trầm mặc hồi lâu, cậu ngẩng đầu nói với Trần Hạo: "Anh nói, anh cũng có chuyện cần kể cho chúng tôi, chuyện gì?"

Trần Hạo thay đổi tư thế ngồi, anh thở dài nói: "Sách ở chỗ tôi."

Nghe được một chữ sách này, Chu Quyết và Khi Còi đều nhảy dựng lên, bọn họ mở to mắt nhìn Trần Hạo, rồi người nọ lại lộ ra nụ cười khổ, anh chán nản nói: "Đúng vậy, nó không buông tha tôi. Tôi cũng đã đọc quyển sách."

Chu Quyết cau mày, cậu hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

Trần Hạo nhún vai nói: "A. Ngay mấy hôm trước, tôi nhận được một bưu kiện chuyển phát nhanh. Là từ một khu gọi là Giang Ninh thành phố Nam Kinh gửi tới. Không có ký tên, chỉ có một số di động, tôi gọi qua nhưng là số không đúng. Tôi mở ra phát hiện chính là quyển 《Vòng Bảy Người》 nọ. Tôi vốn muốn lập tức thông báo cho các cậu, song. Cũng giống như các cậu, tôi không không chế được dục vọng của mình, vẫn đọc."

Chu Quyết hút khí, anh nửa ngày, nhưng vẫn không nói nên lời nào. Cậu chỉ đành bất đắc dĩ gật đầu nói: "Đều như nhau rồi, anh cũng trở thành một trong bảy người."

Nhưng thật ra ánh mắt Trần Hạo âm trầm không ít, trên mặt cũng mất loại cảm giác bình tĩnh trước đây. Chu Quyết tưởng rằng anh sợ, nhưng không ngờ tới Trần Hạo lại nói: "Nếu tôi thành một trong bảy người, vậy lời của chị gái tôi sẽ thành chân ngôn. Chị ấy rất có thể đã. qua đời."

Chu Quyết nghĩ đến đoạn cuối nhật ký của chị Trần Hạo quả thật có nói, nếu chị chết, Trần Hạo sẽ trở thành kẻ thay thế của chị ấy. Nhưng cậu thì sao chứ? Cậu là kẻ thay thế của ai?

Cậu vuốt huyệt thái dương nói: "Hiện tại có thể khẳng định, trước chúng ta còn có một nhóm người, bọn họ. Bọn họ là vòng bảy người tiền nhiệm. Đúng không?"

Trần Hạo nhắm mắt lại, anh nỗ lực không chế nội tâm bị thương và bất an. Sau khi anh mở mắt thoáng hồi phục một ít bình tĩnh, anh nói: "Đúng vậy, chị gái tôi là của nhóm bảy người trước, mà bọn họ rất có thể cũng đã không còn ở nhân thế nữa. Mà chúng ta chính là một nhóm mới, kỳ thật hiện tại đã bước lên dấu chân của bọn họ, bị lực lượng nào đó không biết rõ lôi kéo. Thụ động như năm năm trước."

Khi Còi ừ một tiếng, hần nói: "Tôi, lão nhị, Tam Béo, anh, cùng với Lão Cửu chúng ta tổng cộng năm người, còn hai người không biết tên, nếu đủ bảy người, vậy sự tình sẽ ra sao đây?"

Chu Quyết cảm giác sau lưng lại thổi tới một luồng gió lạnh, cậu vuốt cổ nói: "Trước đó mặc kệ, nhưng có một điểm khẳng định, chúng ta phải cùng người trước có điểm bất đồng! Nếu hoàn toàn dựa theo phương pháp của nhóm người trước để lo liệu, kết quả cuối cùng sẽ chỉ lặp lại một lần nữa mà thôi. Chỉ có hoàn toàn phá vỡ quy luật, mới có thể nắm được tiên cơ."

Trần Hạo đồng ý gật đầu, anh tiếp tục nói: "Cho nên, chúng ta không những phải biết rằng nhóm bảy người chết rồi cuộc chết như thế nào, còn có, chúng ta phải làm rõ ràng lai lịch của quyển sách này đồng thời phòng ngừa việc lại tiếp tục phát sinh. Về phần hai người khác, có lẽ bọn họ còn chưa đọc quyển sách này, cũng có lẽ bọn họ đã đọc. Nói tóm lại có một chút chuyện có thể khẳng định, chúng ta phải biết rõ lai lịch của quyển sách."

Chu Quyết và Khi Còi đồng thời mở miệng nói: "Điều tra!"

Ba người nhìn nhau, sau đó đều phát ra tiếng cười, tiếng cười kia nhiều ít có chút bất đắc dĩ. Lúc này từ trong phòng của chị Trần Hạo thành linh truyền ra một tiếng mèo kêu rất nhỏ, thoát đầu vừa nghe cực kỳ giống một nữ nhân cười lạnh. Tiếp theo là vật gì đó bị lật nhào. Phát ra thanh âm lộp bộp.

Trần Hạo vội vàng chạy vào, nhìn thấy con hắc miêu nọ đang ghé vào trên tủ nhìn bọn họ chằm chằm. Mà trên mặt đất đều là mảnh nhỏ thủy tinh. Trần Hạo nghiêng răng nghiêng lợi trừng con mèo nọ, nhưng rồi lại không dám tới gần, anh đẩy Chu Quyết nói: "Đem con thú đó khóa vào nhà vệ sinh cho tôi!"

Chu Quyết vừa mới lĩnh giáo qua sự lợi hại của Trần Hạo, không muốn lại bị giáo huấn lần thứ ba. Cho nên cũng chỉ có thể hậm hực tới gần mèo, sau đó tóm lấy mèo bắt nó từ trên tủ xách xuống. Khi cậu bước vào đám mảnh nhỏ thủy tinh, cậu phát hiện trong mảnh nhỏ hỗn loạn có một tờ giấy, có dấu vết rõ ràng bị đốt trụi. Chu

Quyết không để ý hắc miêu nữa, sau khi cầm lấy tờ giấy giao cho Trần Hạo nói: "Anh Trần, anh xem đây là cái gì?"

Trần Hạo bịt mũi, chuyển lực chú ý từ trên người hắc miêu qua tay Chu Quyết, anh tiếp nhận tờ giấy nhìn vài lần sau đó ánh mắt xuất hiện nghi hoặc, anh nói: "Tờ giấy này là một tờ chứng nhận gửi nhận thư. Nhưng địa chỉ bưu ký phía trên đã mờ rồi."

Y lẩm bẩm đi tới đám mảnh vụn thủy tinh, cẩn thận lật lật, quả nhiên anh còn lật ra được tàn tích của mẫu khác chưa thiêu hủy.

Khi Còi nói: "Chị gái anh tại sao muốn đem mảnh nhỏ này bỏ vào trong lọ hoa? Nếu muốn thiêu hủy, dứt khoát hủy sạch sẽ không phải tốt hơn sao?"

Trần Hạo cầm hai tờ giấy sau đó trở về thư phòng, bày tờ giấy lên bàn. Anh gọi hai người sang nhìn xem.

Ba người phát hiện, bên ngoài chứng thư nhận gửi nọ, còn có một bức hình, cùng với loại giấy trên bản ghi chép xé xuống.

Chu Quyết đầu tiên cầm lấy bức hình nọ, bức hình chỉ còn bảo lưu lại một phần ba, mà sở dĩ Chu Quyết có thể nhận ra, là nhờ bằng hướng dẫn cố định của viện bảo tàng, nếu không thật sự nhìn không ra đây là quầy hàng của nơi nào.

Trong bức ảnh này không có nhân vật, chỉ là chụp một đồ vật. Nhưng bởi vì 'đồ vật' đã bị thiêu hủy, chỉ để lại một góc quầy trưng bày thủy tinh mà thôi. Cho nên không biết được đây rốt cuộc là quầy trưng bày vật gì.

Trần Hạo lấy ra một quyển sổ, anh rất nhanh ghi chép xuống văn tự trên trang giấy. Sau đó lấy di động ra chụp lại hình vẽ của bức ảnh kia. Anh sai bước qua lại trong phòng, sau đó nói với Chu Quyết: "Con mèo này. Thật là huyền diệu?"

Chu Quyết nghiêm túc gật đầu, Trần Hạo khó xử ho khan, từ trong ngăn kéo lấy ra một cái khẩu trang yên lặng không nói gì mang lên. Chu Quyết phát hiện gân xanh trên trán anh đều bạo nổi. Trong lòng lại nổi lên chút hả hê không kiềm được.

Trần Hạo từ trong xấp văn kiện lấy ra đơn chuyển phát nhanh, sau đó anh chỉ vào chứng thư bưu điện nọ nói: "Chữ viết cùng loại, hơn nữa nếu đoán không sai thì là cùng một nơi."

Chu Quyết và Khi Còi kề sát vào nhìn, bọn họ phát hiện trên góc trái mảnh giấy, có chữ giang, hơn nữa từ nét bút đến xem quả thật cùng loại. Bất quá muốn xác định là cùng một người viết, thì không cách nào đưa ra bằng chứng hữu lực hơn.

Chu Quyết mở miệng nói: "Mặc dù đầu mỗi quá ít, nhưng có còn hơn không. Chúng ta có thể từ cả Nam Kinh và thư viện này điều tra. Tóm lại tôi cảm thấy đầu mỗi này chưa bị thiêu hủy, rất có thể là tin tức cuối cùng chị gái anh lưu lại cho chúng ta."

Hai tay Trần Hạo chống bàn, dựa người nhìn. Anh thông thả mở miệng: "Có mấy vấn đề, các cậu đã quên."

Chu Quyết hỏi: "Vấn đề gì?"

Trần Hạo không ngẩng đầu nhìn cậu, thanh âm của anh bởi vì cách một lớp khẩu trang, có chút trầm, anh tiếp tục nói: "Thứ nhất, quyển sách này cũng không dày lắm, dựa theo năng lực đọc của một người bình thường mà nói, cơ hồ có thể trong bốn giờ có thể đọc xong. Nhưng từ khi cậu lấy được quyển sách này, đến bây giờ, chúng ta ngay cả một phần ba còn chưa xem xong. Có một loại sức mạnh thúc đẩy chúng ta đọc đứt quãng. Đây là vì sao? Các cậu có nghĩ tới chưa?"

Chu Quyết và Khi Còi nhất thời không nói gì, đích xác bọn họ luôn đọc đứt quãng tiểu thuyết này, mỗi một lần đều có loại sức mạnh không hiểu nổi ngăn cản bọn họ xem đầy đủ cả quyển tiểu thuyết. Hơn nữa trong bọn họ không ai nghĩ đến chuyện lật tới tờ cuối cùng đọc kết quả của truyện. Kỳ thật Chu Quyết biết, nguyên nhân lớn nhất mà bọn họ không đọc kết quả cuối cùng là vì bọn họ sợ hãi tình cảnh trong truyện sẽ trong lúc bọn họ vô pháp dự liệu phát sinh biến hóa. Mà tình huống kia chính là, quyển sách này tự mình chủ đạo tiến độ và tiết tấu đọc của người đọc sách.

Chu Quyết nhìn chằm chằm sườn mặt của Trần Hạo nói: "Còn gì nữa?"

"Điểm thứ hai, Phùng Lão Cửu đã chết kia hẳn đọc tới đâu, có hẳn đọc xong toàn bộ tiểu thuyết chưa, vậy hẳn tại sao lại chết. Rồi sau đó tiếp tục xuất hiện Lão Cửu, hẳn rốt cuộc có phải là thật không. Hẳn có lẽ cũng là một cửa đột phá, chúng ta không thể lựa chọn trốn tránh."

Chu Quyết bất đắc dĩ cười nói: "Rất khó nói, hiện tại hẳn hoàn toàn không có biểu hiện gì thất thường, so với chúng ta còn bình thường hơn gấp trăm lần."

Trần Hạo nhìn chằm chằm trang giấy, lắc đầu nói: "Không. Kỳ thật ngay từ đầu hẳn đã không bình thường."

Chu Quyết nghi hoặc hỏi: "Cái gì?"

Trần Hạo như hồi tưởng lại chuyện tình có chút đặc biệt, nheo mắt nói: "Hắn đang nói dối."

Chu Quyết và Khi Còi đều có chút không hiểu được ý Trần Hạo, Trần Hạo cũng không dự đoán bọn họ không thể giải thích, tự nói một mình: "Hắn nói hẳn đến Tân Cương một tháng, nói cách khác hẳn ở Tân Cương lúc còn đang vào mùa hè. Nhưng da tay của hắn lại rất trắng. Cho dù mặc đồ bảo hộ tốt nhất phơi nắng sương, cũng không có khả năng trắng như vậy, khẳng định duy nhất chỉ có thể là hắn đang nói dối. Hẳn căn bản chưa từng đến Tân Cương."

Chu Quyết phảng phất như bị sét đánh trực tiếp xuyên qua đại não, Khi Còi bên cạnh hắn cũng mở to miệng vừa đủ có thể nhét một cái trứng gà to. Bọn họ mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, Chu Quyết phịch một tiếng ngồi trở lại trên ghế. Cậu nhìn Trần Hạo mang khẩu trang, Trần Hạo vẫn như cũ nhìn trang giấy, không ngẩng đầu.

Chu Quyết tiếp tục hỏi: "Còn gì nữa?"

Trần Hạo cười lạnh vài tiếng, anh nói: "Một điểm cuối cùng, cũng là điểm khiến người ta không có biện pháp giải thích. Chính là quyền sách này thông qua cái gì tới tìm bảy người. Bảy người này là tùy tiện chọn lựa, hay có quy định. Tại sao quyền sách này lại vẫn luôn ở lại trong thư viện. Nói cách khác trong thư viện nhất định có nhân tố nào đó bảo vệ quyền sách này."

Chu Quyết nói: "Chúng ta có thể đến hỏi Cố Lão, nếu như có chuyện ông khẳng định biết."

Trần Hạo nghe thấy tên Cố Lão, thân thể nao nao, anh hơi gật đầu đồng ý quyết định của Chu Quyết.

Chu Quyết cúi đầu nhìn bức hình nọ, cậu nói: "Khỉ Còi, gọi Tam Béo tới, chúng ta tiếp tục đọc quyền sách." Cậu nhìn Trần Hạo nói: "Nếu chúng ta có nhiều nghi vấn như thế, vậy chúng ta cứ đọc xem, quyền sách này rốt cuộc xảy ra chuyện gì. Lúc này đây chúng ta thử đừng ngừng nữa. Vẫn cứ đọc tiếp. Thử xem có thể đọc đến mức độ nào."

Trần Hạo ngẩng đầu nhìn Chu Quyết, anh nói: "Hiện tại đã quá muộn, các cậu lưu lại ngủ trước đi. Ngày mai lại đọc sách. Tôi đề ý mọi người cùng nhau đọc, bảy người bảo trì tiến độ đồng dạng, ai cũng không đọc nhiều hơn. Như vậy có thể an toàn một chút."

Vì thế, lúc này đã cách hừng đông không còn bao nhiêu thời gian. Mặc dù nói đi ngủ, nhưng tất cả mọi người đều không có tâm tư này, vì vậy ba người mỗi một điều thuốc, liền hút đến tảng sáng. Trong phòng sương khói lượn lờ có chút ma huyền.

Ba người ngay từ đầu còn nói chút chuyện, nhưng đến cuối cùng đều cầm đầu hút thuốc. Ai cũng không nói thêm câu nào nữa, bởi vì đưa ra nghi vấn không cách nào giải đáp. Đã đến buổi sáng, Chu Quyết gọi điện thoại tới nhà Tam Béo.

Tam Béo cũng một đêm không ngủ, kỳ thật trong lòng cũng rất sợ hãi. Sáng sớm nghe được Chu Quyết gọi điện, vừa biết chuyện Khỉ Còi, cơ hồ ngay cả răng hăng cũng có vẻ run rẩy. Càng nghe hẳn cảm thấy càng sợ hãi, còn chưa nghe xong đã quăng điện thoại xuống. Vụt chạy đến nhà Trần Hạo, cảm giác có chút giống như nơi đó là chỗ tránh nạn.

Hắn chỉ tiện tay cầm hai cái bánh bao nhân đậu đỏ trên bàn, mẹ của Tam Béo cũng là một người mập mạp, bà lúc la lúc lắc từ trong phòng bếp chạy đến. Cao giọng oán giận đứa nhỏ này sao cả kỳ nghỉ cũng chạy ra ngoài, đương nhiên Tam Béo cũng không quay đầu lại, mà mẹ của hắn lại từ trong khe cửa, phát hiện bức ảnh.

Bức ảnh nọ rất giống bức mà Tam Béo vẫn đặt dưới bàn thủy tinh. Nhưng không cùng một dạng, trên bức ảnh này có thêm ba người, ba người mà mẹ hắn cũng không nhận ra. Mẹ của hắn có chút buồn bực, nhưng vẫn nhặt bức ảnh lên, một lần nữa đặt ở vị trí vốn để hình kia. Nhưng mẹ Tam Béo không chú ý tới, phía sau bảy người kia

Vòng Bảy Người

là một nơi rất kỳ quái, phi thường hoang vu. Đây tuyệt đối không phải thắng cảnh du lịch gì.

Chương 16: Ngôi miếu đổ nát trong mưa

---oOo---

Tam Béo đi tới nhà Trần Hạo, đã gần 10h, trên đường kẹt xe, hơn nửa khoảng cách cực kỳ xa. Trì hoãn không ít thời gian. Hắn vừa vào nhà, cũng cảm giác được ba cặp mắt phức tạp nhìn chằm chằm cuốn tiểu thuyết nọ. Nhất thời hắn cũng cảm giác được một loại tâm tình cổ quái khó nhin.

Bốn người bọn họ không nói nhiều, chỉ dùng ánh mắt chào hỏi, cảm giác có chút giống kẻ nghiện hít thuốc phiện, chỉ cần dùng tay ra hiệu, đồng loại liền biết hắn đang mượn ống chích.

Chu Quyết lại một lần nữa lật xem sách, loại khuynh hướng cảm xúc thô ráp này, cùng mùi máu thôi mơ hồ lại bắt đầu lan tràn, giống như đang mở một bình khí ga nhỏ, khí ga từng chút từng chút tràn ra.

Câu chuyện tiếp tục diễn biến quái đản:

Lâm Húc và Thúy Nương cuối cùng cơ hồ cùng thầy ma hồi sinh giống nhau dựa vào bản năng đi về phía trước. Bất quá trong lòng Lâm Húc rất rõ ràng, anh chỉ cần đem đồ vật này đưa đến nơi kia, Thúy Nương cùng những người trong hội gì đó sẽ gặp mặt, anh có thể đỡ xuống trọng trách trên vai. Nghĩ tới đây trong lòng anh tự nhiên có một tia chần chừ, anh không biết kế tiếp còn có thể gặp lại Thúy Nương không. Rồi sẽ ở dạng trường hợp nào gặp lại nàng, thời điểm đó Trung Quốc có tốt lên chưa. Chỉ ít có thể vào lúc xuân về hoa nở, mang theo nàng ngao du sông Tân Hoài còn gì chuẩn hơn chứ.

Song đây chỉ là tâm tư anh vẽ nên, Lâm Húc không dư sức để nằm mơ, anh phải dẫn nữ nhân này, đến một nơi mà anh căn bản chưa từng đi qua, thấy một đám người anh căn bản không biết rõ ràng.

Dọc theo đường đi, bọn họ luôn men theo nơi hoang vu nhất để đi, tách khỏi chiến hỏa. Ít nhất trong tay bọn họ còn có một cây súng, bên trong còn có ít đạn, Lâm Húc có nắm chắc bắn chết một đầu sói, nhưng anh không tin từ trong tay một đại đội giặc ngoại xâm bảo trụ được mạng của hai người bọn họ. Bọn họ rất ít ăn gì, thật sự đói bụng đến không chịu nổi, bọn họ muốn bắt một vài con thú hoang nhỏ, mùa đông động vật đều tinh khôn tựa kẻ trộm. Song vận khí của bọn họ không tồi, ở trên đường bọn họ bắt được một con thú tương tự heo rừng, có lẽ bị lạc đàn. Dù sao nó cũng đã lọt vào tầm mắt hai kẻ chạy nạn bụng đói kêu vang này rồi.

Đêm hôm đó, đêm mùa đông lại bắt đầu nổi mưa to. Phương nam không giống phương bắc, trời lạnh không dễ đổ tuyết, nhưng cực kỳ dễ đổ mưa. Trong mưa còn có thể mang theo hạt băng, đánh vào trên mặt cực kỳ đau đớn.

Lâm Húc lau mặt nói: "Không thể đi lại nữa, phía trước có một ngôi miếu, chúng ta đến trú, ban ngày lại đi."

Nàng bắt đầu dĩ hướng Lâm Húc gập đầu, Lâm Húc kéo cánh tay nàng rất nhanh chạy vội đến ngôi miếu nhỏ vô danh kia. Tiến vào trong miếu, bọn họ mới nặng nề thở hổn hển một hơi, thần kinh buộc chặt thả lỏng, bọn họ cảm thấy được rét lạnh, là loại lạnh không cách nào chịu được này.

Môi Thúy Nương đã đông lạnh phát tím, nàng bưng cầm, không để cho miệng mình run rẩy quá kịch liệt. Lâm Húc lập tức vơ vét tất cả những thứ có thể đốt, anh đốt vải vóc trước, sau đó là bỏ đứt một cái ghế đầu làm củi đốt.

Bộ dáng của Thúy Nương có chút mất hồn, Lâm Húc cảm giác được, nàng có khả năng đã bị cảm. Quả nhiên Thúy Nương liền bắt đầu hắt hơi, một cái tiếp một cái, thân thể cũng run rẩy càng lợi hại, anh rất nhanh từ trong hòm thuốc lấy ra vài viên thuốc cảm cúm, bảo Thúy Nương nhanh chóng uống vào, sau đó anh một mình nhóm cho Thúy Nương một đồng lửa, rồi dùng vải rách làm một cái rèm nói: "Thúy Nương cô nương, cô phải cởi quần áo ra sau đó hong khô, nếu không cô sẽ bị cảm. Như vậy sẽ không cách nào chạy đi nữa."

Thúy Nương không phản ứng, Lâm Húc quơ quơ tay, Thúy Nương lúc này mới ý thức mơ hồ gập gập đầu, nàng run rẩy đứng dậy sau đó vào trong rèm, bắt đầu thoát y phục. Lâm Húc thì canh giữ ở cửa, anh sợ gió lạnh xông vào, đem ván cửa đã ngã một bên dựng thẳng lên.

Mưa bên ngoài đánh vào trên ván cửa, thanh âm như có người dùng toàn bộ khí lực đập vào mặt cửa. Lâm Húc cảm thấy đầu bắt đầu có chút trướng căng, anh biết bản thân anh cũng sắp chống đỡ đến cực hạn rồi. Thúy Nương ở mặt rèm bên kia, anh bên này có thể nhìn thấy bóng của Thúy Nương trên tường. Vóc người của nữ nhân rất tốt, mặc dù cảm giác có chút gầy, nhưng đường cong của cổ cực kỳ ưu mỹ. Thúy nương cong lưng rúc bên đồng lửa, như lại đang len lén khóc.

Lâm Húc nghĩ bản thân có chút hạ lưu, bắt quá anh cho rằng đó là do choáng đầu não trướng, Thúy Nương không nói gì, anh cũng không có khí lực tiếp lời. Dần dần Lâm Húc cảm thấy thân thể bắt đầu rất trầm, giống như linh hồn bắt đầu chìm xuống.

Anh đầu tiên cảm giác được lạnh, tiếp đó là cảm giác được thân thể trở nên thật căng, thật trầm. Anh sợ hãi anh cứ như vậy ngủ, có thể sẽ chết luôn. Cho nên anh liều mạng làm cho bản thân tập trung tinh thần. Anh cắn đầu lưỡi, dùng móng tay bấm trụ cánh tay mình.

Nhưng anh vẫn cứ ngủ, anh tiến vào một giấc mộng, trong mộng này ngoại trừ hắc ám chỉ có một nơi là có điểm sáng. Lâm Húc hướng điểm sáng khó hiểu thần bí kia đến gần. Anh phát hiện điểm sáng này là một cây nến - - một cây nến sắp đốt hết.

Trong một mảnh bóng tối, chỉ có một cây nến. Lâm Húc thuận tay cầm lên, nến không có chút nhiệt độ. Phảng phất như ngọn lửa này cũng băng lãnh.

Anh bắt đầu xem xét, nhưng nơi ánh lửa chiếu đến vẫn là một mảng đen nghịt, anh bắt đầu cảm nên đi về phía trước, bắt quá anh phát hiện ngoại trừ cây nến này, cái gì

anh cũng đều không nhìn thấy. Anh mở to hai mắt, muốn tìm xung quanh, anh đi bốn năm bước, cảm giác dường như đã tới cuối. Anh muốn dùng tay chạm đến, dựa vào cảm giác để xác định. Anh nghi hoặc mà đem bàn tay hướng về phía hắc ám. Sau khi tiếp xúc anh phát hiện anh đang mò tới, cư nhiên là. . . . Một bó to tóc đen! Tóc này như rèm rũ xuống, bao bọc lấy không gian cổ quái này. Mà Lâm Húc ngay trung tâm của đám tóc đen này.

Lúc này nên trong tay anh phụt một tiếng, tắt ngúm.

Tóc bắt đầu run rẩy, phát ra tiếng vang sột soạt, Lâm Húc chỉ có thể nắm thật chặt nên trong tay, lúc này anh phát hiện trừ tay anh ra, còn có một bàn tay khác bao trùm lên tay anh, cùng nhau nắm cây nên đã lụi tắt kia. Cái tay kia rõ ràng không phải tay người, lạnh như băng khiến cho da đầu Lâm Húc tê dại. Anh sợ đến lão đảo lui bước, nhưng lúc này anh mới phát hiện, tóc này đã áp sát vào anh, cánh tay kia là từ giữa đám tóc này vươn tới. Anh bật người muốn hất cái tay kia, cái tay kia phảng phất như cảm giác được ý thức công kích của Lâm Húc, giây tiếp theo liền rút về trong tóc. Lâm Húc không ngừng chuyển người, đề phòng tay trong đám tóc đen.

Dưới tình huống xung quanh chỉ còn lại hắc ám. Trên trán Lâm Húc đều là mồ hôi, anh chỉ có thể thông qua thanh âm để phân biệt. Anh tự nói với mình phải tỉnh dậy. Mộng này không thể mơ tiếp. Tóc vẫn phát ra tiếng sột soạt chói tai, tiếp theo, anh cảm giác lại có một người đến gần anh. Anh theo bản năng đưa tay chống cự. Anh đụng phải một khuôn mặt, anh cảm thấy trên mặt người này toàn chất lỏng, không biết là máu hay nước mắt. Bởi vì anh nhìn không thấy.

Tiếp đó anh lại cảm thấy phía sau anh cũng có một người dựa vào anh, từ phía sau anh vươn đến một đôi tay, chậm rãi đặt trên mắt Lâm Húc. Lâm Húc chỉ nghe một thanh âm căn bản không giống như con người phát ra, anh cảm giác tóc lại bắt đầu phát ra rồi loạn bất an, mà phạm vi di động của Lâm Húc cũng càng ngày càng ít, anh cuối cùng ngay cả xoay người đều có vẻ cực kỳ khó khăn. Anh hiểu được, tóc đã bắt đầu bao vây anh. Anh cảm thấy hô hấp bắt đầu khó khăn, phảng phất bản thân cũng đã bị tóc này quấn trụ.

Trong lòng anh bắt đầu lo lắng, anh biết đây là một giấc mộng, nhưng mộng này lúc nào có thể tỉnh dậy đây? Đây mới là chuyện khủng bố nhất, bạn biết đây là hư ảo, nhưng không cách nào thoát khỏi nó.

Tiếp theo Lâm Húc cảm giác được tóc này bắt đầu nhích lại gần thân thể của mình, phía sau anh vẫn như cũ cảm giác được người cứng rắn kia. Anh bắt đầu gào thét, làm một người quân nhân, nếu không phải gặp sợ hãi thật sự không cách nào thừa nhận, chắc hẳn sẽ không gào thét. Cho dù là một viên đạn từ trong não anh xuyên qua, nếu kỷ luật không cho phép anh kêu lên, anh cũng sẽ không phát ra thanh âm nào. Nhưng lúc này đây, Lâm Húc nghĩ bản thân đã quay về lúc năm đó chỉ là một đứa nhỏ 12 tuổi, anh lạc đường, vì vậy bắt đầu khóc hô, anh muốn tìm được anh trai mình. Nhưng tìm khắp nơi thế nào cũng không được, cuối cùng dưới sự sợ hãi

cực độ và suy yếu, anh nhìn thấy anh trai mình đốt đèn lồng, trên tóc đều là mồ hôi, anh trai tìm anh một buổi tối, anh cũng nghĩ đến anh trai một buổi tối.

Trên thế giới này, anh yêu nhất chính là anh trai mình, không muốn nhớ tới nhất cũng chính là anh trai này. Lâm Húc biết anh không làm sai, giết anh ấy là đúng, nhưng trong lòng anh lại có một thanh âm, thanh âm kia thuộc về đứa nhỏ 12 tuổi, Lâm Húc lớn đã giết người yêu đầu duy nhất của Lâm Húc 12 tuổi kia. Điểm này, Lâm Húc cảm thấy thông khổ hơn bất cứ ai.

Cơn ác mộng của Lâm Húc chính là bắt đầu từ khi giết anh trai anh, có lẽ từ lúc người Nhật Bản bắt đầu bước vào Trung Quốc, có lẽ là lúc anh bắt đầu phát hiện anh trai mình phản quốc. Có lẽ. là lúc anh bắt đầu phát hiện anh chỉ còn lại một mình.

Tóc quần quanh anh, anh cảm thấy không cách nào hô hấp. Người sau lưng giống như một nắp quan tài dán sau lưng anh. Gắn với anh cùng nhau khóa trong tầng tầng lớp lớp tóc này.

Anh nghe được phía sau truyền đến một thanh âm cực kỳ quen thuộc mà ôn nhu, thanh âm kia nói: "Húc Nhi, đừng sợ bóng tối, đèn vẫn luôn sáng mà."

Tức thì, Lâm Húc mạnh mẽ mở mắt, anh phát hiện anh rốt cuộc đã từ trong mộng tỉnh dậy. Anh cảm giác thân thể mình vẫn cực kỳ lạnh, tay chân đã lạnh đến tê dại. Anh dùng bàn tay lạnh như băng sờ trán, anh phát hiện nguyên lai bị cảm chính là anh. Lộ trình này lại càng khó đi.

Anh bắt đầu ho khan một tí, phát hiện phổi hít thở cực kỳ gian khổ, anh là một bác sĩ, thời điểm này anh biết anh cần uống nước, nhưng nơi này lấy đâu ra nước cho anh uống đây. Anh nhớ tới Thúy Nương, muốn đi xem tình hình của nàng. Anh quay về hướng rèm thấp giọng nói: "Thúy Nương cô nương, cô còn thức không?"

Trong rèm Thúy Nương không hề động, chỉ thoáng gật đầu. Lâm Húc không thể tiến vào, anh an tâm gật đầu. Tiếp đó anh muốn lấy một ấm nước ra ngoài hứng một ít nước mưa đun uống. Khi anh uể oải kéo thân thể, hứng đầy nước trở về phát hiện sau rèm đã không còn bóng của Thúy Nương nữa. Trong lòng anh rung mình, vội vàng buông ấm nước vọt tới sau rèm. Thúy Nương đã không thấy nữa. Anh lo âu ra ngoài gọi Thúy Nương, bên ngoài mưa to như trút, trong ngôi miếu đồ nát chỉ có hai đồng củi này miễn cưỡng duy trì nhiệt độ. Lâm Húc gắng gượng chống thân thể, vọt vào trong mưa. Nhưng ngoài phòng một mảnh đen ngòm, đừng nói một người, cho dù là một đám người anh cũng chưa chắc thấy được.

Khi anh nghĩ tới đây, anh phát hiện trong bóng đêm truyền đến tiếng cười của nữ nhân, loại thanh âm này giống như sau khi rống đến khàn giọng, hoàn toàn là run rẩy phát ra trong cổ họng, thanh âm lúc cao lúc thấp, Lâm Húc không cách nào xác định nơi phát ra thanh âm này. Nhưng anh tìm không được Thúy Nương, lúc anh liền quyết định đuổi theo thanh âm kia, thỉnh thoảng từ phía sau anh truyền ra một bóng người. Động tác cực nhanh quả thực khiến người ta không thể tưởng tượng nổi, Lâm

Húc phản ứng không kịp, cảm giác thân thể bị người nọ túm một cái. Cả người ngã vào trong ngôi miếu đổ nát phía sau, bay qua cánh cửa, trực tiếp ngã vào trong.

Lâm Húc cảm thấy sau nảo oanh một tiếng, cơ hồ mất vài giây đồng hồ trống rỗng, anh gian nan bò người lên. Quay đầu phát hiện, một người cũng mặc áo liệm, đeo đai lưng đỏ. Người này tuổi cực kỳ trẻ, diện mạo thanh tú khôi ngô, nhưng ánh mắt lại lộ ra một cổ lãnh sát.

Lâm Húc chậm rãi bò dậy, thiếu niên chỉ thoáng lui về một bước. Mắt lạnh nhìn Lâm Húc vung về đứng thẳng lên. Lâm Húc đỡ trán hỏi: "Bạn là ai?"

Ánh mắt thiếu niên vẫn như cũ không biểu lộ một tia cảm xúc, hần hơi hé môi nói: "Một trong bảy người."

Lâm Húc rút cuộc bắt đầu ho khan, anh biết anh đã nhiễm phong hàn. Thiếu niên kia vẫn như cũ diện vô biểu tình nhìn anh, phảng phất như sống chết của anh cùng hần không quan hệ. Lâm Húc đành phải hỏi: "Vậy. Bạn làm gì vậy? Tôi đau, đầu của tôi rất đau a."

Lâm Húc đến bên đồng lửa, mở hòm thuốc của mình ra, từ bên trong lấy ra một viên thuốc không dùng nước liền nuốt xuống. Thiếu niên lúc này đã vô thanh vô tức ngồi trước mặt anh, hần nói: "Tôi tên là Lưu Phi. Nhân xưng Liễu Tử Yên."

Lâm Húc không biết xưng hô của giang hồ, nghiêng đầu chờ hần nói tiếp, mà thiếu niên lại vì thái độ của anh kỳ quái nói: "Anh không phải người cùng một đường?"

Lâm Húc cảm giác những người này nói chuyện đều dùng tiếng lóng, có vài câu nghe không hiểu. Lâm Húc đầu càng nghiêng. Điều này khiến trên khuôn mặt diện vô biểu tình của thiếu niên kia, rốt cuộc xuất hiện một tia kinh ngạc. Hần nói: "Nếu anh không phải người cùng một đường, anh Hồ sao có thể cho anh thay thế anh ấy chứ?"

Lâm Húc bất đắc dĩ thở dài, mặt của thiếu niên tối xuống, hần nói: "Tại sao anh quen bọn họ?"

Lâm Húc cười khổ mấy tiếng, kể cho thiếu niên anh làm thế nào quen biết hai người này, mà Hồ Tử lại làm thế nào trọng thương mà chết. Lưu Phi nghe được Hồ Tử đã chết. Không nhịn được hoảng hốt. Đây là thần tình kinh ngạc và khoa trương nhất mà khuôn mặt thanh tú kia có thể biểu hiện. Hần nắm đấm tay tự nhủ: "Anh Hồ cư nhiên đã chết. Tôi còn tưởng rằng anh thay thế Thúy Nương, nói vậy. Hiện tại anh là người đứng đầu của chúng tôi rồi?"

Lưu Phi không đợi Lâm Húc tiếp lời, trực tiếp lắc đầu nói: "Người như anh căn bản không được, sự tình tiếp nhận anh làm không được."

Lâm Húc có chút căm tức lời của hần, dù sao một thằng nhóc lông tóc chưa đủ so với mình nhỏ hơn mấy tuổi, luôn nhắc đi nhắc lại mình không được, đây là một loại chuyện rất mất mặt.

Lâm Húc ô ô nói: "Cậu dựa vào cái gì nói vậy?"

Lưu Phi nhú mày nhìn anh nói: "Anh biết đám người chúng tôi đang làm gì không?"

Lâm Húc tức giận nói: "Không phải đảo đầu sao!"

Lưu Phi bị Lâm Húc chọc cười, híp mắt nở nụ cười nói: "Không, tôi là một phật gia."

Lâm Húc mặc dù không hiểu tiếng lóng của đảo đầu này, nhưng dù sao anh trước đây từng tham gia quân đội, từ xưa binh tắc như nước với lửa không đội trời chung. Cho nên anh hiểu được kỳ thật tiểu tử Lưu Phi này là một tên đầu trộm đuôi cướp.

Một quân sĩ quan trung cấp, một kẻ trộm, lúc này mặt đối mặt ngồi trong ngôi miếu đồ nát, bên ngoài mưa to như cột nước, mà trên người cả hai đều mặc một bộ áo liệm. Loại tình tiết này có thể chỉ xuất hiện trong Phù Thế Hội quái đản nhất.

(Bánh Tiêu: Phù Thế Hội là tranh phong tục, tranh khắc bản của Nhật Bản. Là nghệ thuật làng chơi điển hình. Chủ yếu miêu tả cuộc sống thường nhật của người thường, phong cảnh, và diễn kịch)

Lưu Phi cảm giác được Lâm Húc đối với thân phận của hắn rồi rấm, trước anh một bước phá tan trăm mặc, hắn nói: "Vậy một phần nợ của anh Hồ ở trên người anh?"

Lâm Húc gạt đầu vượt khỏi vật cứng nợ trong lòng, trong ánh mắt của Lưu Phi dần hiện ra một loại tình tự hoài nghi và khó hiểu. Hắn lại hỏi: "Anh mở nó ra chưa?"

Lâm Húc nghĩ thầm: Ta dọc đường đi cơ hồ đều bên ba, đừng nói mở bọc này, ngay cả thờ dọc cũng không có cơ hội. Lâm Húc cười khổ lắc đầu, bọn họ đồng thời mở miệng nói: "Anh/cậu làm thế nào bị cuốn vào?"

Lời vừa nói ra, hai người đều nở nụ cười, điều này khiến cho bầu không khí giữa song phương thoải mái hơn nhiều. Lưu Phi bắt đầu dĩ nhún vai nói: "Chạy nạn a, đám chó Nhật Bản kia, nói cái gì muốn tàn sát cả thành, vì vậy tôi đi theo sư phụ cùng nhau từ bắc xuôi nam, không ngờ tới phía nam rồi, phát hiện cũng không thua gì đông bắc. Cuối cùng sư phụ chết, một mình tôi theo dòng người cùng trốn, cuối cùng lại cùng bọn anh Hồ một chỗ."

"Vậy các người tới cùng đã gặp cái gì?"

Lưu Phi như là hồi tưởng lại một cơn ác mộng cực kỳ đáng sợ, hắn vỗ trán, thân thể thoáng có chút run rẩy, thanh âm hắn có chút run, nói: "Giặc đuổi tới, trong chúng tôi có vài người bị bọn giặc đánh chết, mắt thấy chúng tôi cũng sắp chết, anh Hồ nói nơi này có một động vào trộm mộ. Chúng tôi liền vào cái huyệt kia."

Lâm Húc vừa thở một hơi tức giận, chuẩn bị truy vấn. Chợt nghe ngoài cửa truyền đến tiếng gọi ầm ĩ suy yếu của Thúy Nương. Hai người vội vàng đứng dậy, vọt tới

cửa, trong một mảnh đen kịt căn bản không tìm được thân ảnh của Thúy Nương, mà lúc này thanh âm cũng đã biến mất. Chỉ còn lại tiếng vang của mưa to tầm tã, Lâm Húc thử hô vài tiếng. Thanh âm đều bị cơn mưa này hút đi. Trở nên phi thường vô lực.

Thân thể Lâm Húc bắt đầu nóng lên, anh gian nan bước về phía trước vài bước. Liền ngã về phía sau, Lưu Phi vội vàng lấy tay đỡ anh. Thời điểm này bọn họ lại nghe thấy tiếng Thúy Nương kêu, bất quá lúc này đây thanh âm là từ phía sau bọn họ truyền đến, bọn họ quay đầu lại phát hiện Thúy Nương đang tựa bên cạnh cánh cửa rách nát, lo lắng nhìn bọn họ.

Lưu Phi nâng Lâm Húc trở lại ngôi miếu đổ nát, hẩn hỏi: "Thúy Nương chị từ bên trong đi ra sao."

Thúy Nương gật đầu nói: "Ừ, tôi phát hiện chỗ này có một mật đạo. Bên trong có thể thông đến một mật thất nhỏ. Bên trong mật thất có một người chết."

Nói xong ba người đồng thời đi theo Thúy Nương vào trong miếu, tượng phật trong miếu đã ngã trái ngã phải, đổ nát không chịu nổi, có một đầu La Hán tọa thậm chí đã rơi trên mặt đất, nhưng loại thần sắc trợn mắt nhìn này, cũng chưa từng vì bụi bặm mà biến mất, lục tổ Tuệ Năng đại sư từng bảo: "Bồ đề vốn không phải cây, mình kính cũng không phải đài. Vốn không phải vật, sao có thể rước lấy bụi. Lúc này ngôi miếu đổ nát bị lãng quên tựa hồ càng có thể xác minh chân lý của bài thơ này, phật tại tâm, mà không tại biểu tượng. Tâm tại ý mà không tại Phật. Lâm Húc mặc dù không tin phật giáo, nhưng vẫn như cũ cung kính chấp tay, quay về tượng phật bốn phía xá một cái.

Khi anh ngẩng đầu, anh đột nhiên phát hiện, đầu La Hán trợn mắt kia không biết tại sao, đã trở thân mình, hướng vào bên trong, quay ột về phía Lâm Húc.

Lâm Húc nghi hoặc nghĩ: Trước đó rõ ràng là mặt hướng mình. Nói xong anh đi sang đầu kia, phát hiện đầu kia căn bản không phải La Hán gì, mà là đầu của một người chết, trừng đôi mắt, miệng há hốc, xem chừng như vẫn đang duy trì vẻ hoảng sợ khi bị chém đầu. Người chết chuyển động miệng, phát ra thanh âm như nữ nhân bị bóp trụ yết hầu nói: "Đi mau." Lâm Húc bị dọa đến lập tức lùi vài bước, đứng vào Lưu Phi phía sau. Lưu Phi nhìn anh hỏi anh đã phát hiện gì, anh chỉ vào đầu kia, Lưu Phi thuận thế nhìn lại. Không cho là đúng nói: "Đầu phật mà thôi, đi lính có rất ít người nhát gan như anh đó."

Lâm Húc nhắm mắt lại, phát hiện nơi đó đích thật là đầu phật.

Lưu Phi phớt lờ Lâm Húc, đi theo Thúy Nương mở ra bệ thờ, phía dưới tượng phật là một lỗ đen thật lớn, Thúy Nương ra hiệu bọn họ nhặt cây đuốc lên. Sau đó họ cùng nhau đi vào, thông đạo không dài lắm, đi mười bước đã đến đầu ra, bọn họ cũng hiểu được tại sao thanh âm của Thúy Nương lại từ cửa truyền đến, nàng nhất định đã nhìn thấy thi thể kinh hoàng kêu lên.

Cuối đường là một mật thất bốn bức tường gạch, bên trong không có bài biện gì, chỉ có kinh văn chất đồng cùng vài quyển trục. Một đồng đã có chút mục nát. Nhìn qua giống như một quây vải rách.

Mà người chết kia nếu không phải Thúy Nương đã nhắc nhở trước, không chú ý, thật sự sẽ bị dọa phát bệnh. Bộ dáng của thi thể này không giống như cao tăng kim thân tọa (Tiêu: Mọi người thấy mấy tượng phật đều màu vàng ngồi không, đó gọi là kim thân tọa đó : D) mà chết, cảm giác như là bị người hại chết ở đây. Gã ngã vào trong chõng kinh quyển, không biết là trong kim thư có chất liệu gỗ đặc thù gì hay vì nguyên nhân khác, khối thi thể này cư nhiên trở thành xác ướp chống phân hủy.

Bất quá ngoại trừ Thúy Nương lính mới đảo đầu ra, hai nam nhân khác đều là người quen nhìn thấy sinh tử, cũng không biểu hiện kinh ngạc quá lớn. Bọn họ trở mình thi thể, để gã mặt hướng lên trời đối diện ba người bọn họ, lúc này bọn họ phát hiện trên người thi thể mặc quần áo Minh triều, cùng áo liệm của bọn họ hiện tại rất giống. Dù sao áo liệm chính là dựa theo quần áo Minh triều làm ra, Mãn Thanh vào biên quan, có tập tục sinh mặc Mãn phục, chết mặc Minh y.

Cho nên nếu không phải bím tóc trên đầu thi thể kia, thật đúng là rất khó nói đó là xác ướp cổ của triều đại nào.

Lâm Húc sau khi nhìn kỹ cổ thi thể kia, anh thật hút một hơi lãnh khí nói: "Gã giống chúng ta a."

Thúy Nương nghiêng đầu nhìn anh, trái lại Lưu Phi bên cạnh anh lập tức hiểu được ý tứ của anh, cũng không khỏi a một tiếng. Lâm Húc nhìn Thúy Nương nói: "Khối thi thể này là Thanh triều, nhưng mọi người đều biết Mãn Thanh vào biên quan, thi thành chính sách 'Cạo tóc đổi trang phục'. Sau đó mới có cách nói 'lưu đầu không lưu tóc, lưu tóc không lưu đầu'. Do đó nếu gã là người Thanh triều làm sao có thể quang minh chính đại mặc phục sức của Minh triều? Mà lão bách tính của Thanh triều phải mặc trang phục Minh triều chỉ có một loại hình thức, đó chính là áo liệm. Người chết có thể khôi phục y phục dân tộc Hán mình mặc vào."

Lưu Phi bổ sung nói: "Các người nhìn xem, các người nhìn xem, trong miệng thi thể này hình như có vật gì a."

Chương 17: Chương ngại đọc

---o0o---

"Ding doong! Ding doong!"

Ngay khi đám Chu Quyết, Trần Hạo đọc đến thời khắc mấu chốt, đúng như dự đoán lại bị người cắt đứt tiến độ, mọi người ngẩng đầu, Trần Hạo ra hiệu mọi người dừng trước, anh đi mở cửa.

Cửa mở ra, phát hiện không phải ai khác, chính là Phùng Lão Cửu. Trong tay của hắn cầm một bưu kiện, có lẽ đi cầu thang có chút gấp gáp, tỏ ra vài phần thở không ra hơi. Trần Hạo bất động thanh sắc để cho Lão Cửu vào nhà, Phùng Lão Cửu khách khí hàn huyên vài câu, liền vào phòng. Phát hiện Chu Quyết, Tam Béo và Khỉ Còi đều có mặt, liền đi tới trước mặt bọn họ nói: "Tao đoán bọn mày sẽ ở đây mà, gọi điện đến nhà Chu Quyết, mẹ mày nói sáng sớm đã không thấy bóng dáng mày đâu, trước không nói chuyện này, tao tới đưa đồ cho các người."

Đã được Trần Hạo chỉ rõ, mọi người đều biết Lão Cửu này là một cao thủ nói dóc, hành động của hắn đã đạt tới cấp bậc của Dustin Hoffman rồi. Cho nên mặc dù trên mặt không có biểu hiện bài xích bao nhiêu, nhưng ánh mắt của cũng lộ ra cảnh giác.

(Bánh Tiêu: Dustin Hoffman là ngôi sao lừng danh của Hollywood từng đoạt 2 giải Oscar. Rất thix bác này nha, film đầu tiên mình xem bác đóng là Rain Man với Tom Cruise : 3 còn gần đây nhất là lồng tiếng cho sư phụ hồ ly trong Kungfu Panda á : 3)

Lão Cửu nói: "Tao vừa nhận được một phần chuyển phát nhanh, người nhận hàng là Chu Quyết. Bọn mày đoán xem người gửi là ai?"

Chu Quyết hỏi: "Là ai?"

Lão Cửu nâng kính, lấy tay chỉ vào Trần Hạo nói: "Là chị gái anh ấy, Trần Như Lan."

Chu Quyết xoay người hỏi Trần Hạo nói: "Đây là có chuyện gì?"

Khuôn mặt Trần Hạo vẫn bình tĩnh lắc đầu nói: "Không biết, để cậu ấy tiếp tục nói xong."

Lão Cửu gật đầu nói: "Nơi chuyển phát là Nam Kinh. Tao cảm thấy có chút kỳ quặc liền vội vã đưa tới cho tụi mày."

Chu Quyết nói: "Kỳ quái quá, chị ấy không có khả năng gửi hàng chuyển phát nhanh cho tôi, bởi vì chúng tôi căn bản chưa từng gặp mặt."

Lão Cửu từ trong bọc lấy ra một túi giấy cứng chuyển phát nhanh, sau đó đưa cho Chu Quyết, Chu Quyết phát hiện hàng chuyển phát nhanh đã bị mở. Cậu nhìn thoáng qua Lão Cửu, Lão Cửu cũng thần nhiên thừa nhận là hắn mở. Hắn giải thích: "Chính

là vì người gửi là Trần Như Lan, mà chị ấy nghe nói đã mất tích năm năm. Cho nên tao mới hiểu kỳ, không có ý tứ tự tiện mở ra."

Chu Quyết xua tay bảo Lão Cửu không cần tiếp tục nói nữa. Cậu lấy thứ gì đó bên trong ra, phát hiện bên trong có một cuộn phim kiểu cũ, bên trong còn có tờ giấy, phía trên viết: Đến tận đây, toàn bộ tin tức đã đưa xong. Ước hẹn bảy người, chớ quên.

Chu Quyết đưa tờ giấy cho bọn Trần Hạo, Trần Hạo nhìn giấy tự nói với chính mình: "Đây. Đây đích thật là chữ viết của chị gái tôi."

Chu Quyết nghi vấn nói: "Chẳng lẽ chị gái anh chưa chết?"

Trần Hạo nghi hoặc lắc đầu nói: "Không biết."

Tam Béo ở một bên rốt cuộc cũng tóm được cơ hội để nói chuyện, hấn ước chừng lực cần thận hỏi: "Trước mặt kệ đây rốt cuộc là ai viết, nhưng nó nói chúng ta đã có đầy đủ toàn bộ tin tức? Có ý tứ gì? Thứ này chính là toàn bộ tin tức?"

Trần Hạo buông tờ giấy nhìn thoáng qua Lão Cửu, anh nói: "Cậu thu được phần chuyển phát nhanh này khi nào?"

Lão Cửu nói: "Chính là buổi sáng, tôi đi phòng chúng tôi lấy tư liệu tham khảo. Nhìn thấy trên tài liệu tham khảo còn có thêm phần hàng chuyển phát nhanh này, cũng là đưa đến phòng ngủ của chúng tôi."

Chu Quyết nhìn Trần Hạo, nhưng người nọ lại tỉnh bơ gật đầu, như đã tiếp nhận loại giải thích này. Bất quá trong lòng Chu Quyết rất rõ ràng, Lão Cửu này khẳng định có vấn đề, hơn nữa chắc chắn hấn cùng suy luận 《Vòng bảy người》 không thoát được quan hệ.

Trần Hạo cầm lấy bức ảnh xuyên thấu qua ánh sáng nhìn xem, cuộn phim mặc dù so ra kém hình ảnh, nhưng vẫn như cũ có thể đại khái nhìn ra chút bóng. Anh xuyên thấu qua ánh mặt trời, phát hiện trong bức ảnh có người cũng có cảnh vật. Nếu không phải từ trong tay Lão Cửu cầm tới, đại khái cùng loại ảnh chụp phong cảnh chung không sai biệt lắm.

Lão Cửu thấy tất cả mọi người trầm mặc, hấn mở miệng nói: "Nếu như không còn chuyện gì, vậy tôi trở về đây, còn luận văn phải viết nữa."

Trần Hạo thấy hấn phải đi, mở miệng ngăn lại nói: "Trò Phùng, chúng tôi ở đây có một quyển sách, không biết cậu có hứng thú cùng nhau đọc hay không?"

Phùng Lão Cửu nghiêng đầu nhìn Trần Hạo, bất quá Chu Quyết từ khoảnh khắc hấn xoay người nọ, phát hiện trong ánh mắt Phùng Lão Cửu này xẹt qua một tia âm ác, loại cảm giác này Phùng Lão Cửu trước đây tuyệt đối sẽ không có, nhưng thật sự quá rõ ràng, dẫn đến Chu Quyết cho rằng đây chẳng qua là ảo giác của cậu.

Phùng Lão Cửu cười nói: "Tôi thật sự rất vội, lần sau nhé."

Trần Hạo lại căn bản không nghe vào lời của Phùng Lão Cửu, anh độc đoán từ trên bàn học quơ lấy quyển Vòng Bảy Người, hướng Phùng Lão Cửu ném qua. Chu Quyết trong lòng căng thẳng, cũng may quyển sách đủ dày, nếu không bị anh làm như bánh Ấn Độ vung một cái, phỏng chừng cũng liền biến thành giấy vệ sinh rồi.

Phùng Lão Cửu không ngờ sẽ có 'sách' bay ngang tới, hấn vô ý thức lấy tay đón, biểu tình có vẻ cực kỳ kinh ngạc, nhưng lại có một chút phần nộ.

Trần Hạo đan mười ngón tay chống cằm nói: "Quyển sách này, cậu không xa lạ gì."

Phùng Lão Cửu hồi đáp: "Không, tôi lần đầu tiên nhìn thấy. Trước kia chỉ nghe đám Lão Nhị nói qua."

Trần Hạo ý vị thâm trường nhìn thoáng qua hấn, ngược lại nói với Chu Quyết: "Trước đó chúng ta đã đọc tới đâu?"

Chu Quyết sững sốt, cậu vội vàng nhớ lại nói: "Ừ, chúng ta đọc đến đoạn Lâm Húc bọn họ gặp một người mới, sau đó cùng nhau tiến vào mật thất kia, trong mật thất có một người chết mặc áo liệm giống bọn họ."

Trần Hạo che miệng hồi lâu nói: "Mọi người đọc đã lâu như vậy, vẫn như cũ không bị gián đoạn, nhưng tới chỗ máu chốt thể nào cũng sẽ có sự tình hoặc người nào đó cắt ngang. Khiến chúng ta ở một điểm nào đó bị bắt dừng lại, tận lực bồi tiếp việc lạ dựa theo trình tự trong sách phát sinh biến dị."

Chu Quyết gật đầu nói: "Không sai, nếu như nói đây là do con người làm ra, dựa theo tỷ lệ luận mà nói, chính là một logic sai lầm. Nhưng nếu nói có một loại sức mạnh siêu nhiên đặc biệt chỉ định, vậy liền."

Trần Hạo gật đầu: "Chúng ta hiện tại trước mắt biết nhân vật trong nội dung đã mở rộng tới ba người rồi, nói cách khác trong truyện đã có ba trong 'bảy người' xuất hiện, mà tôi thì lại là một người mới xuất hiện trong hiện thực cuộc sống, trước cậu, Tam Béo, Khi Còi, còn có." Anh cố tình phiêu mắt liếc tới Phùng Lão Cửu bên kia một cái, nói tiếp: "Cho nên nói, số liệu trong hiện thực và trong tiểu thuyết không ăn khớp. Nói cách khác, chúng ta đã lệch khỏi quỹ đạo của tiểu thuyết."

Chu Quyết cảm thấy hơi bất được ngụ ý trong lời nói của Trần Hạo rồi, cậu tiếp lời: "Ý anh là. Chúng ta giống như một trái bida bị sai lệch, mặc dù dựa theo lộ tuyến đại khái để đi, nhưng sẽ luôn ở khâu nhỏ phát sinh biến hóa vi diệu. Chẳng lẽ nói năm năm trước chị gái anh bọn họ tới cùng đã xảy ra chuyện gì? Dẫn đến hiện tại phát sinh sai lệch?"

Trần Hạo lắc đầu, anh cau mày nói: "Chỉ có thể thuyết minh một vấn đề, bọn họ khẳng định đã cực kỳ tiếp cận chân tướng, nhưng còn kém một bước, dẫn đến phí công nhọc sức."

Tam Béo nghe đến đó có chút ngồi không yên, hần chen ngang nói: "Vây, vây chẳng khác nào chúng ta có thêm nhiều chênh vênh, không thể đủ biết được nhân tố sao?"

Trần Hạo gật đầu, anh nói tiếp: "Đúng vậy, nhưng điều này cũng cho phép chính chúng ta cùng địa phương trước đây bất đồng, tại điểm ấy chúng ta chiếm tiện nghi."

Chu Quyết ngẫm hiểu nói: "Ý của anh là, chúng ta có thể dẫn dắt."

Trần Hạo búng ngón tay một cái thật vang, gật đầu nói: "Thông minh!"

Hai người phát hiện suy nghĩ đến quá mức xuất thần, người xung quanh đang dùng một loại ánh mắt cực kỳ quái dị nhìn chăm chú vào bọn họ, vì vậy biểu tình của bọn họ cũng cực kỳ lúng túng. Điều tự họ khan tách ánh mắt khỏi nhau. Trần Hạo phát hiện lỗ tai của Chu Quyết có chút đỏ lên.

Tam Béo ý vị thâm trường nhún vai, lúc này Khi Còi vẫn không nói gì thời điểm này cũng tỏ ra chút phần chán, bởi vì ít nhất qua một phen phân tích này, bọn họ cảm thấy bọn họ hình như so với u linh trong sách này sớm hơn một bước bắt được tiên cơ. Hần giục mọi người tiếp tục trở lại chủ đề.

Lúc này, Phùng Lão Cửu vẫn cầm sách đã vô thanh vô tức thả xuống, Khi Còi lơ đãng quét qua phía sau Phùng Lão Cửu, kỳ thật hần vẫn luôn lưu ý thần sắc của Phùng Lão Cửu. Hần phát hiện con huyền miêu nọ không biết từ lúc nào đã ghé vào bên chân hần cách không quá ba bước, hơn nữa động tác cực kỳ quái, nó vênh đuôi, chân trước phủ phục trên mặt đất, lông trên người phảng phất như đều dựng thẳng đứng lên, nhưng nó không kêu, mà như một con mèo cầm xù lông.

Mà khóe mắt của Phùng Lão Cửu cũng gắt gao nhìn chăm chăm con mèo này. Khi hần chú ý tới Khi Còi đang nhìn hần, hần vội vàng cúi đầu nhìn quyển sách trong tay kia, bất quá Khi Còi phát hiện hần vẫn chưa từng mở quyển sách này.

Trần Hạo cũng chú ý tới động tác rất nhỏ này của Phùng Lão Cửu, anh mỉm cười nói: "Vây, trò Phùng, nghe đến hiện tại, cậu có phải đã có hứng thú cùng đọc quyển sách này rồi không? Quyển sách này quan hệ đến tính mạng của ba người bạn cậu, có lẽ cũng liên quan đến cậu."

Phùng Lão Cửu không biết duyên cớ gì, vẻ mặt bình tĩnh suy nghĩ thật lâu, lúc này mới ngẩng đầu nói: "Này. Cũng được."

Tam Béo thấy mặt mọi người đều tự lộ ra thần sắc suy xét, nhìn nhìn hần, lại nhìn nhìn hần. Nhưng không ai nói nữa, hần nói: "Vây tiếp đi, chúng ta có nên tiếp tục đọc sách rồi không? Đừng dừng nha."

Nhưng không ngờ tới Phùng Lão Cửu lại nói: "Chúng ta vẫn nên nhìn xem cuộn phim này trước đi. Nếu thật sự đúng như lời của thầy Trần nói, vây chúng ta hần nên nắm chắc đầu mối chúng ta đã có trong tay trước."

Tam Béo không đợi hắn nói hết lời liền lộ ra vẻ mặt không tín nhiệm, Chu Quyết lúc này nói: "Tôi đồng ý với cái nhìn của Lão Cửu, cuộn phim này xuất hiện không minh bạch, chúng ta hẳn là nên xem đầu mỗi trước."

Vì vậy đặt trước mắt mọi người ngoại trừ quyển tiểu thuyết quỹ dị nọ ra, còn có một túi phim không biết có thể rửa ra hay không.

Hai thứ đồ vật đều vô cùng mê người, có hấp dẫn bất đồng tính chất. Song cuối cùng mọi người vẫn lựa chọn cuộn phim, ai bảo người ta là 'toàn bộ tin tức' chứ.

Vì vậy binh chia hai đường, do Trần Hạo Tam Béo bọn họ đi rửa hình, còn Chu Quyết, Khi Còi và Lão Cửu lưu lại trông coi quyển sách này, kỳ thật Chu Quyết và Khi Còi ngoài việc phải trông coi quyển sách này, còn có nhiệm vụ kín đáo giám thị Lão Cửu.

Chu Quyết ôm con mèo nọ, ngồi đối diện Lão Cửu, Khi Còi khoanh tay tựa bên tủ. Ánh mắt Lão Cửu vẫn luôn mơ hồ, hắn chốc chốc nhìn quyển sách kia, chốc chốc lại nhìn thoáng qua con mèo nọ trong lòng Chu Quyết. Mà con huyền miêu nọ sau khi Lão Cửu tới liền không thấy kêu lên nữa, nó cảnh giác nhìn Lão Cửu, giống như một vị lính trinh sát.

Chu Quyết chỉ thỉnh thoảng vì không để bầu không khí quá đông đặc, sẽ nói một ít chuyện xoa dịu, Chu Quyết giả lả cười nói: "Không biết trong bức ảnh sẽ có những thứ gì."

Lão Cửu lắc đầu, Khi Còi này giờ vẫn không nói gì, hắn chỉ cúi đầu nhìn ngón chân. Lão Cửu nói: "Tội mày nghĩ quyển sách này sẽ đem đến cho mày thứ gì?"

Chu Quyết nghĩ lời này một ngữ hai nghĩa, cậu cẩn thận nhìn thoáng qua Lão Cửu, ánh mắt của Lão Cửu cực kỳ bình thản, loại bình thản này khiến Chu Quyết hơi vui bót kiêng kỵ với hắn. Cậu hỏi đáp: "Không biết, có lẽ sẽ làm chúng ta vạch trần một thiên đại bí mật nào đó chẳng."

Lão Cửu nở nụ cười, hắn không trả lời Chu Quyết, một lát sau hắn chậm rãi đứng lên, Khi Còi cũng thay đổi tư thế đứng, hắn cảnh giác nhìn Lão Cửu, Chu Quyết nghĩ Khi Còi giám thị quá lộ liễu, khoát tay áo với hắn. Lão Cửu đến nhà vệ sinh đóng cửa lại. Khi Còi khôi phục tư thế ban đầu dựa vào tường, nhưng ánh mắt lại cố định ở nhà vệ sinh.

Chu Quyết thấp giọng nói với Khi Còi: "Khi Còi, đừng quá lộ liễu, phải ngoài lòng trong chặt. Đừng để hắn kiêng kỵ."

Khi Còi lắc đầu nói: "Không phải, hắn căn bản không quan tâm đến ánh mắt của chúng ta, hắn trở về khẳng định có mục đích của hắn."

Chu Quyết hiểu được ý tứ của Khi Còi, song cá tính của Chu Quyết là loại nhiều ít cũng phải biểu hiện khách khí ngoài mặt, cho nên cậu không muốn dùng phương thức này để chung sống với Lão Cửu. Nếu có thể cậu sẽ lựa chọn tin tưởng lời hắn, người như thế tới một mức độ nào đó, có hội chứng Stockholm nhẹ. (Tiêu: Hội chứng

Stockholm là thuật ngữ mô tả một trạng thái tâm lý, trong đó người bị bắt cóc lâu ngày chuyển từ sợ hãi và căm ghét sang thông cảm và quý mến chính kẻ bắt cóc mình)

Khi Còi nhìn thoáng qua cậu, nhưng vẫn gật đầu, ngồi xuống bên cạnh Chu Quyết. Lão Cừ từ nhà vệ sinh đi ra, hất ngùi trở lại vị trí, ngẩng đầu nhìn đồng hồ nói: "Bọn họ còn chưa trở lại sao?"

Chu Quyết nói: "Không thể nhanh như vậy, hiện tại máy ảnh số vừa xuất hiện, rất nhiều nơi rửa phim cũng không còn."

Lão Cừ ừm một tiếng, hất thoáng nhìn bức ảnh không trọn vẹn trên giấy kia nói: "Thứ này là từ đâu tới?"

Khi Còi cau mày, hất nhìn về phía Chu Quyết, Chu Quyết nói: "Đây là đầu mối Trần Như Lan lưu lại."

Lão Cừ lại ừm một tiếng, sau đó đối với thứ này không cảm thấy hứng thú nữa. Chẳng qua Chu Quyết phát hiện ở vị trí hất ngay từ đầu dùng tay chỉ, ảnh ngược của quây thủy tinh hình như phản chiếu ra cái gì đó mơ hồ. Bởi vì bức ảnh này cậu cũng không quá cẩn thận cân nhắc, rất nhiều chi tiết chưa từng được nhìn thấu. Bị hất chỉ như vậy, lực chú ý trong lúc ngẫu nhiên bắn trúng hình ảnh mơ hồ kia.

Chu Quyết nhanh tay lẹ mắt cầm lấy bức hình, đúng lúc trên bàn học có một kính lúp, cậu chiếu ánh sáng vào nơi đó nhìn, phát hiện thứ mơ hồ đó hình như là một chân người, vốn chỗ ảnh ngược của tủ kính có một bóng chân rất bình thường, nhưng cậu phát hiện chân này không phải đứng trên mặt đất, nó là mũi chân nhón trên đất, bay thẳng đứng lên không trên sàn nhà, mà khiến cậu cảm thấy sau lưng bốc lên hàn khí chính là, chân này cư nhiên mang một đôi giày thêu đỏ rực. Đó là một thọ hải mang cho người chết!

Tay cầm kính lúp của Chu Quyết đều run rẩy, xem như vậy cái chân này liền phẳng phất như đang đong đưa qua lại, cậu vội vàng kêu Khi Còi cùng nhìn xem, Khi Còi rút cuộc cũng nhìn thấy nửa chiếc giày thẳng đứng trên mặt đất. Trán nhất thời liền toát ra mồ hôi.

Chu Quyết trước tiên ngẩng đầu liếc mắt nhìn Lão Cừ, Lão Cừ quay về hướng Chu Quyết ý vị thâm trường cười cười, Chu Quyết cứng rắn nhìn xuống nghi vấn và sợ hãi trong lòng, quay đầu nói với Khi Còi: "Bức hình này rốt cuộc là ai chụp?"

Khi Còi mày cau đến trình độ lớn nhất, hất dứt quăng nói: "Mày, mày sẽ không cho rằng, người chụp bức ảnh này chính là đôi giày kia chứ?"

Chu Quyết chợt dạ cười nói: "Sẽ không phải. là quỷ chụp bức ảnh này chứ?"

Khi Còi không cười, khóe mắt thoáng co quắp. Chu Quyết cũng bị loại ý nghĩ này của chính mình dọa mất hồn mất vía. Bọn họ quay đầu lại nhìn Lão Cừ, Lão Cừ lại cười nói: "Rất có thể, thật đúng là một con quỷ chụp. Quỷ này có thể chính là Trần Như Lan hay không?"

Chu Quyết âm thầm nén một hơi, sắc mặt của cậu tái nhợt, cậu nói: "Loại khả năng này quá nhỏ, bởi vì Trần Như Lan thời điểm kia hẳn còn chưa gặp chuyện không may. Chỉ ấy. Chính là một trong bảy người a!"

Lão Cửu vẫn như cũ cười cười, không nói gì nữa. Khi Còi đẩy Chu Quyết, ám chỉ cậu đừng tiếp tục cùng Lão Cửu đối thoại nữa. Vì vậy ba người lâm vào cục diện bế tắc so với trước kia còn quái dị hơn. Chu Quyết phát hiện con mèo vốn ngủ trên ghế nọ, chạy tới bên chân cậu, dùng đuôi gắt gao quấn trụ chân cậu. Như đem nó từ bên bàn kéo trở về.

Lúc Chu Quyết bọn họ bất an chờ đợi, Trần Hạo và Tam Béo đang vội vàng đi khắp nơi có thể rửa hình. Đúng như Chu Quyết đoán, bọn họ hỏi thật nhiều tiệm, nhưng ngày nay kỹ thuật số phát đạt như thế, cơ bản cũng đã từ súng bắn chim đổi đại bác, thành tiệm in kỹ thuật số.

Tam Béo đi hơn một giờ, cơ hồ đã trở thành lê bước mà đi, hẳn quay về hướng Trần Hạo chỉ lo tự mình đi trước vầy vầy tay. Trần Hạo cực kỳ không tình nguyện dừng lại. Tam Béo vừa nói vừa lau mồ hôi trên cổ: "Gần nhà anh không có, bằng không chúng ta trở về trước đi, ngày mai rồi tính sau."

Trần Hạo lắc đầu nói: "Không được, tin tức này rất quan trọng, hôm nay nhất định phải rửa ra."

Tam Béo nghĩ người này mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế rất lợi hại, nhưng lại không lay chuyển được anh, khi hẳn chuẩn bị nhận mệnh mà tiếp tục đi, Trần Hạo lại đứng yên, Tam Béo tưởng rằng anh đã hồi tâm chuyển ý, bất quá sự thật chứng minh đồng chí Tam Béo mỗi một lần ước vọng cơ hồ đều sai. Trần Hạo chỉ đang đưa tay vẫy một chiếc taxi, sau đó nói với hắn: "Nơi này phỏng chừng thật sự không tìm được nữa, cậu theo tôi đi, tôi biết ở đâu có."

Trần Hạo căn bản là không lo lắng đến trong túi đồng chí Tam Béo chỉ có 4 đồng 6 hào, liền đem hắn tùm vào xe. Xe giẫm ga, thẳng đến một đầu khác của sông Hoàng Phố, sau đó dựa theo chỉ dẫn của Trần Hạo bảy rẽ tám quẹo tiêu sái tiến vào khu vực lão thành, thẳng đến khi tài xế không còn cách nào chạy vào được nữa, Trần Hạo lúc này mới xuống xe.

Bất quá may là Trần Hạo mang theo ví tiền, chuyện Tam Béo lo lắng rốt cuộc cũng không phát sinh. Tam Béo nhìn trái nhìn phải, phát hiện nơi này là một xóm kiểu cũ, cư dân vẫn sử dụng xô, thời điểm này vừa vặn là buổi chiều, mấy cụ già dưới chòi hóng mát trong ngõ chơi mặt chược, còn có một phụ nữ trung niên mặc áo ngủ bán trong suốt đang đồ ống nhỏ. Mà một lão đầu đang mô phỏng đánh Thái Cực Quyền.

Trần Hạo quen thuộc sải bước vào trong một hẻm tên là Đức Hưng phố, anh kéo ra cánh cửa sắt dày rỉ sét, chui vào trong. Tam Béo đi theo anh xuyên qua một con đường nhỏ không có đèn đường nói: "Anh muốn dẫn tôi đi đâu? Sòng bạc ngầm?"

Trần Hạo nói: "Cậu chưa từng ở loại xóm này sao? Tôi trước kia ở đây, biết nơi này có một hiệu chụp ảnh, hiện tại đã không còn buôn bán với bên ngoài nữa, nhưng bác ấy vẫn thích dùng máy ảnh kiểu cũ sau đó rửa ra."

Tam Béo hớn hên nửa ngày, nói: "Anh biết có chỗ này, sao ngay từ đầu không chạy sang đây? Hiện tại phải tìm một hiệu rửa ảnh cùng tìm một nhà bán thùng bắp rang khó như nhau."

Trần Hạo cười lạnh một tiếng, anh đẩy ra cánh cửa gỗ cuối cùng, một tia dương quang chiếu vào căn phòng tối đen, bên trong truyền ra tiếng chuột kêu, Tam Béo lập tức ngửi được một cỗ mùi lạ cực kỳ khó ngửi, ngoại trừ mùi mốc còn có một loại mùi nước thuốc, trộn lẫn cùng một chỗ có chút giống mùi món ăn nào đó hư hỏng. Tam Béo vừa ngẩng đầu nhìn liền phát hiện giữa ánh sáng yếu ớt có một khuôn mặt của lão đầu, khuôn mặt nọ tái nhợt gần như sáp đèn cầy, ánh mắt u ám mà ngây ngô. Chủ yếu nhất chính là hấn phát hiện lão đầu này cư nhiên không có thân thể!

Hấn sợ đến ngã về phía sau nhưng chân bị vướng cánh cửa, trực tiếp đặt mông ngồi trên mặt đất. Trần Hạo bình tĩnh nói: "Lão nhân trước đây mở tiệm chuyên chụp hình thẻ cho người ta, đương nhiên còn có chụp di ảnh cho người chết. Bức ảnh này là chú ấy tự chụp cho mình, cũng là bức ảnh hài lòng nhất của chú, chú ấy lấy làm bằng hiệu."

Tam Béo run rẩy thịt mỡ trên mặt nói: "Đem. Đem hình mình để trên xà cửa? Đây không phải là biến thái sao!"

Trần Hạo không quan tâm đến hấn, mà đi vào trong phòng, anh quay về buồng trong tối đen hô: "Chú Ân, người có nhà không?"

Quả nhiên từ trong thông đạo hắc ám truyền đến tiếng bước chân thông thả, tiếp đó liền truyền đến tiếng nói chuyện âm dương quái khí căn bản không nhận ra được nam nữ, trong bóng tối hồi đáp: "Ai đó?"

Tam Béo quả thực sợ đến mất hồn mất vía, hấn trừng mắt liếc Trần Hạo, Trần Hạo lộ ra loại tươi cười 'cậu hiện tại đã biết nguyên nhân không đến ngay từ đầu rồi chứ', Tam Béo lúc này mới lần đầu tiên cảm giác được ngay cả Chu Quyết cũng cảm thấy thằng cha này phiền toái rốt cuộc là loại nhân vật như thế nào. Dưới tình huống hoàn toàn chưa chuẩn bị tâm lý trái tim Tam Béo đã đột nhiên ngừng ít nhất hai lần.

Trần Hạo hướng bóng tối nói: "Là con, A Hạo, tìm đến người nhờ một chuyện gấp."

Rốt cuộc chú Ân kia đi tới cửa, mặt của ông cư nhiên cùng khuôn mặt trên di ảnh giống nhau như đúc, Tam Béo há hốc miệng, trái tim lần thứ ba đột nhiên ngừng đập. Chú Ân âm âm nhìn mặt Tam Béo, sau đó hừ một tiếng nói: "Bé mập mập này là ai?"

Trần Hạo cười nói: "Là học trò của con."

Tam Béo phát hiện chú Ân nguyên lai là một người tàn tật, khó trách đi lâu như vậy mới ra, ông khập khễnh bước tới cửa sau đó trong bóng tối tìm được một sợi dây điện cẩu bần cơ hồ phát mốc, ông kéo một cái trong gian phòng mới có hơi chút ánh sáng, song bóng đèn cũng chỉ là một ngọn 40 oát mà thôi. Trên bóng đèn đều là dầu mỡ, cho nên cường độ chiếu sáng yếu.

Thời điểm này Tam Béo mới phát hiện, nơi này treo đầy các loại di ảnh khác nhau, có cái là đen trắng, có cái là ảnh màu, còn lại ảnh đen trắng chuyển sang ảnh màu. Loại quý dị nhất này, quả thực giống như đang chụp ảnh quý. Bất quá Tam Béo nghĩ thâm, chụp đều là người chết, vậy đương nhiên đều là quý rồi. Sau đó hắn lập tức thấy được thần tượng mà hắn yêu thích nhất, hình của "Chương Bách Chi", một khắc kia hắn lệ rơi đầy mặt. (Tiêu: Ta nghĩ là Trương Bá Chi đó, nhưng mà tác giả phải viết lái đi để tránh cho gây thị phi ^^ vì dù gì đây cũng là di ảnh mà =]])

Chú Ân chỉ vào một băng ghế dài trong góc nói: "Các cậu ngồi, tôi đi rót nước cho các cậu."

Trần Hạo chỉ vào ghế gỗ nói với Tam Béo: "Sang ngồi đi."

Chú Ân từ buồng trong cầm tới hai cái ly tráng men, đưa cho hai người, Tam Béo phát hiện lá trà trong ly này đã không thể được gọi là trà nữa rồi, độc dược của Đường Môn trong võ hiệp phỏng chừng chính là loại hình dáng này. Hắn liếc mắt nhìn Trần Hạo, quả nhiên Trần Hạo chỉ làm ra vẻ, cũng không hề uống trà này.

Trần Hạo sau khi lễ phép 'uống' một ngụm trà nói với chú Ân: "Chú, có thể giúp bọn con rửa một ít hình không, chúng con cần gấp."

Chú Ân ừ một tiếng, Trần Hạo từ trong túi lấy ra vài cuộn phim nói: "Chính là cái này."

Chú Ân rút ra, ông nhìn một chút nói: "Chiều mai tới lấy đi."

Trần Hạo nhú mày nói: "Chẳng lẽ không thể lập tức làm ngay sao? Chú Ân tụi con thật sự rất gấp."

Chú Ân nhìn Trần Hạo nói: "Hình này tới cùng có vấn đề gì?"

Trần Hạo hạ giọng, nghiêm túc nói: "Nó liên quan đến tung tích của chị gái con."

Chú Ân thoáng rung lên, hỏi: "Tung tích của Như Lan? Việc này trái lại là đại sự a."

Trần Hạo gật đầu nói: "Đúng, cho nên vô luận thế nào xin chú giúp cho. Nhanh một chút rửa ra."

Chú Ân từ trong túi quần rút ra một bao Đại Tiền Môn, sau khi châm một điếu nói: "Được, ta lập tức rửa cho mấy đũa."

Trần Hạo sau khi cảm ơn chú Ân, chú Ân cầm cuộn phim này đi vào buồng trong, sau đó bọn họ nghe được thanh âm chú Ân bắt đầu lục lọi tìm đồ.

Trần Hạo nói với Tam Bé: "Cậu về trước đi, nói Chu Quyết bọn họ tôi lấy được hình lập tức trở về hội hợp với bọn họ."

Mặt Tam Bé lộ vẻ khó xử nói: "Tôi cũng muốn nha, nhưng tôi không có tiền gọi xe trở về."

Trần Hạo bắt đặc dĩ từ trong túi tiền lấy ra ví da, sau đó đưa tờ tiền đỏ cho hắn nói: "Vậy là đủ rồi, cậu sau khi trở về bảo bọn họ tự về nhà, chỗ ở của tôi không có cách nào ở nhiều người như vậy, nếu Khi Còi thật sự không có chỗ ở, thì có thể ở nhà tôi."

Tam Bé lúc này mới như trút được gánh nặng rời khỏi căn phòng này. Khi hắn xoay người rời đi, chú Ân từ trong phòng đi ra, trên người của ông mặc một bộ quần áo lao động màu lam. Ông buồn rầu nhìn Trần Hạo, rồi sau đó cũng chỉ nhàn nhạt nhìn anh.

Chú Ân nói: "Sự tình năm năm trước này, cuối cùng cũng khiến cậu đụng phải."

Trần Hạo thoáng sửng sốt, nét lãnh đạm trên mặt anh xuất hiện một tia thống khổ, anh không thể tưởng nổi nhìn chú Ân, anh hỏi: "Chú."

Mặt người nọ chôn trong âm u, như ẩn như hiện nhìn không ra biểu tình, Trần Hạo thật không ngờ ông cư nhiên cũng biết sự tình kia, từ trong khẩu khí của chú Ân anh cảm giác chú Ân biết đến sự tình này so với trong tưởng tượng của anh còn nhiều hơn.

Chú Ân âm dương quái khí cười vài tiếng, nghe như có người bóp cổ con vịt già phát ra tiếng nghẹn ngào. Trần Hạo muốn mở miệng hỏi, nhưng vẫn không làm vậy.

Chú Ân cười nói: "Con rất thông minh, chị con vẫn khen con, nó không hy vọng con gặp chuyện bất trắc."

Trần Hạo khôi phục ngữ khí bình tĩnh đáp: "Con cũng không hy vọng chị ấy gặp chuyện bất trắc, bất quá hiện tại con thậm nghĩ muốn biết sống chết của chị, còn muốn biết chuyện này rốt cuộc là như thế nào!"

Chú Ân bắt đặc dĩ thở dài, ông nói: "Cái gì nên tới thì cũng sẽ tới, con trốn không thoát, chị con vẫn không hy vọng con sẽ dính vào sự tình này cho nên mới ngăn lại hết thảy, hơn nữa trong thời gian cuối cùng còn lưu lại tin tức này cho con, con bé đến cùng vẫn như cũ hy vọng con có thể bình an."

Chương 18: Hiệu chụp ảnh

---oOo---

Anh cười khỏ nói: "Giống như năm năm trước, lại có rất nhiều người vô tội bị liên lụy vào, con không biết làm như vậy rốt cuộc là đúng hay sai."

Chú Ân cười lạnh nói: "Con còn có lựa chọn sao? Là nó tìm tới con. Bất quá năm đó Như Lan cũng từng nói như vậy, giống tình cảnh hiện tại của con như đúc."

Trần Hạo gãi đầu, trên khuôn mặt anh tuần của anh hiện ra một tia thống khổ, anh nói: "Con sẽ bảo vệ bọn họ, chuyện chị không làm được, con nghĩ con có thể làm được."

Chú Ân ý vị thâm trường nhìn thoáng qua Trần Hạo, ông nói: "Con và chị gái con bất đồng, chị gái con trừ con ra, sẽ không lo lắng đến sống chết của người khác. Sự tình này một mình con thật sự không làm được!"

Trần Hạo nhìn ông nói: "Con làm được, con tin tưởng người bên cạnh mình."

Chú Ân cười nhạo nói: "Vậy bọn họ thì tin tưởng con được bao nhiêu?"

Trần Hạo nhất thời nghẹn giọng, anh bắt đắ dĩ lắc đầu trong đầu anh xẹt qua hình ảnh Chu Quyết luôn vui đùa, nhưng ánh mắt lại cực kỳ nhu hòa. Trần Hạo ngẩng đầu nói: "Đã tới nước này, chỉ có thể đi một bước tính một bước thôi."

Chú Ân cười hút thuốc, ông gãi mái tóc hoa râm nói: "Chị gái con cũng từng nói những lời này, nhưng về mặt lại kém nhiều lắm, đánh cuộc đi, chú Ân giúp con."

Trần Hạo hé miệng phảng phất như muốn hỏi rất nhiều vấn đề, nhưng cuối cùng chỉ cúi đầu nhìn hai tay nói: "Cám ơn chú, chú Ân."

Nói xong chú Ân khập khễnh vào phòng tôi, mà Trần Hạo vẫn như cũ duy trì tư thế kia, ánh sáng hôn ám, nhìn không ra sắc mặt của anh, Trần Hạo lẩm bầm nói: "Bọn họ sẽ tin ta sao. ?"

Trong con hẻm an nhàn này thường thường truyền đến tiếng ồn ào của trẻ em, đôi khi cũng có thể nghe được tiếng chuông thanh thúy của xe đạp. Trần Hạo nhớ tới bản thân lúc nhỏ vẫn đi theo sau chị chơi đùa trong hẻm, anh nghe được chị khi còn bé phảng phất như trốn trong một góc tối nào đó, nhẹ giọng hô tên Trần Hạo, anh lại tìm không ra bóng dáng của chị. Cứ như vậy tâm tư Trần Hạo dây dưa giữa hiện tại và năm năm trước, bất tri bất giác anh lâm vào trạng thái nửa mộng nửa tỉnh, kỳ thật anh trong khoảng thời gian dài tới nay đều mắc chứng suy nhược thần kinh nghiêm trọng, trí nhớ của anh quá tốt, thế nên anh không cách nào quên một ít chi tiết không thể tưởng nổi, anh phải nhớ kỹ chi tiết đáng ghét này, bức bách bản thân phân tích suy tính, trí nhớ của anh là cơn ác mộng của anh. Cả đời cũng không thoát khỏi được nhà giam, mặc dù cực kỳ thống khổ, nhưng chỉ cần phù hợp logic anh cũng có thể trước tiên suy đoán ra phát triển kế tiếp, rất nhiều người đều cho rằng những hiền giả

kia đều có di năng tiên tri, kỳ thật Trần Hạo là một học giả lịch sử dân tộc, anh biết rõ, tiên tri gì đó, vô luận là Khổng Minh thần cơ diệu toán, hay Lưu Bá Ôn bày mưu tính kế. Bọn họ đơn giản đều nắm giữ phương pháp suy đoán chi tiết, bọn họ hiểu được quy luật vận động phức tạp bên trong sự vật. Hiểu được quy luật liền có thể đoán tương lai, đây là đạo lý Trần Hạo từ lúc nhỏ đã sáng tỏ.

Nhưng chi tiết về Trần Như Lan lại không giống, nó như ma trời quỷ mị. Căn bản không cách nào để anh đoán được gì, anh từ một người lý trí tự kiểm chế, trở nên nóng nảy hốt hoảng, anh sợ hãi, cũng cảm thấy một loại phần hận vô lực. Năm năm rồi, anh ở trong loại sợ hãi này giày vò năm năm. Trong năm năm này anh sống trong cơn ác mộng quyền sách kia mang lại cho anh, anh vừa sợ hãi cái chết của Trần Như Lan, vừa sợ hãi quyền sách kia cuối cùng sẽ vẫn rơi xuống đầu mình, anh phát hiện thứ anh sợ hãi có một cái đã thành sự thật. Kỳ thật trong lòng anh đều bàng hoàng hơn so với bất cứ người nào trong bọn Chu Quyết.

Y vẫn không nói với Chu Quyết tất cả chi tiết anh biết, bởi vì chi tiết hiện tại nói ra, anh không dám cam đoan bọn Chu Quyết có thể lựa chọn cùng anh đối mặt hay không, anh không nắm chắc việc này. Song độ nhạy của Chu Quyết so với trong tưởng tượng của anh còn cao hơn, khi Chu Quyết bình thản bày tỏ cậu cũng không hoàn toàn tín nhiệm mình, một khắc kia trong lòng Trần Hạo anh có một loại đau lòng khó hiểu, anh vốn có thể rất đơn giản, rất đơn thuần đối với sự không tín nhiệm của Chu Quyết tỏ vẻ thất vọng, nhưng anh biết anh không có tư cách này, đối với Trần Hạo mà nói, sự tín nhiệm của Chu Quyết sẽ khiến anh càng thêm bất an. Nhưng trong lòng anh vẫn tồn tại một loại thanh âm khác, anh hy vọng Chu Quyết có thể hoàn toàn tín nhiệm mình, bởi vì đến cùng giữa bọn họ nhất định còn có thể xuất hiện vấn đề dạng này.

Trần Hạo biết ngày nào đó nhất định sẽ tới, nhưng anh vẫn cứ không muốn để Chu Quyết đối với mình thất vọng. Anh còn nhớ rõ lần đầu tiên anh nhìn thấy tiểu tử này là vào kỳ nghỉ hè, ngày đó anh đi ngang qua thư viện, vẫn không đi vào, nhưng khi anh ngẩng đầu là lúc nhìn thấy bên cửa sổ kia có một người tựa vào, mang theo tai nghe, trốn ở góc phòng ngủ gà ngủ gật, Trần Hạo chỉ có thể nhìn mặt nghiêng của cậu, ánh sáng mặt trời chiếu trên tóc cậu, hiện ra một loại quang sáng. Lúc đó cậu mặc một áo sơ mi ngắn tay màu trắng, cảm giác đặc biệt sạch sẽ. Anh đột nhiên nghĩ tới chị gái đã mất tích của mình, trước đây anh thường xuyên đi tới cửa sổ này, Trần Như Lan trực tiếp đem đồ ném xuống cho anh, vì để anh có thể tiết kiệm thời gian đọc sách. Trần Như Lan là một người chị, đối với Trần Hạo có sự mong đợi cực kỳ cao, cô biết em trai cô là một sự tồn tại đặc biệt, cô hy vọng anh có thể tạo ra con đường mà cả đời cô không cách nào đạt được. Mùa hè năm ấy, khiến Trần Hạo nhớ kỹ dung mạo của thiếu niên này. Cực kỳ thanh tú, cực kỳ sạch sẽ. Mà Trần Hạo vẫn chưa biết tính hướng của mình có thể có chút không giống với người khác, đến hiện tại nữ giới nào cũng không thể khiến anh có xúc động gì, anh từng cố gắng qua lại vài lần với bạn gái, nhưng anh phát hiện anh đối với nữ nhân có một loại cảm giác

kháng cự trời sinh, anh không cách nào như tình nhân bình thường ôm các nàng, nhưng anh cứ nhiên đối với thiếu niên mặc sơ mi trắng kia có chờ mong nào đó. Thậm chí anh có một loại xúc động muốn đi tới hôn môi tên nhóc này.

"Xèo." một tiếng, lúc Trần Hạo từ trong cõi mộng của chuyện cũ tỉnh lại, anh cúi đầu nhìn xuống đồng hồ đeo tay, đã là 5h30 chiều, bầu trời đã xuất hiện ráng chiều màu tím, tia sáng mờ nhạt vô lực tiến vào trong gian phòng nhỏ. Gia đình đối diện đang chiên cá, thanh âm chói tai nọ chính là tới như vậy, rất nhanh liền truyền đến một cỗ mùi thơm của cá chiên. Chú Ân vẫn như cũ làm việc trong phòng tối, Trần Hạo nghe được thanh âm nước chảy truyền đến từ trong phòng cùng với tiếng ho khan theo thời gian của chú Ân.

Trần Hạo vượt gương mặt có chút tê dại, anh hô một tiếng chú Ân, chú Ân lên tiếng, Trần Hạo đứng dậy ra ngoài đi đi lại lại, ra cửa gặp rất nhiều hàng xóm cũ, tất cả mọi người rất kinh ngạc khi nhìn thấy anh, anh chỉ nói là trở về nhìn mọi người một chút. Mọi người lâu như vậy chưa gặp Trần Hạo, đều vô cùng hưng phấn, một bà già nhìn thấy Trần Hạo, cười cơ hồ miệng không khép lại được. Liền kiên quyết muốn kéo vào nhà ăn cơm, trong lúc đó anh phát hiện bọn họ cũng đều biết chuyện Trần Như Lan, hơn nữa tận lực tránh đàm luận về cô trước mặt anh. Sau khi ăn xong lúc tán gẫu, anh hỏi về chuyện của chú Ân.

Lời còn chưa dứt, tay bác gái châm trà cho anh khẽ run lên, bà cau mày nói: "Lão Ân? Ông ấy một năm trước đã trở về với con trai, con dâu ông, nghe nói chưa được mấy tháng thì bị ung thư chết. Sao vậy?"

Trần Hạo nghe những lời này, tay cầm ly run rẩy kịch liệt, anh vội vàng duỗi tay xuống dưới bàn, bắt quá sắc mặt anh đã cực kỳ tái nhợt, bác gái hỏi anh làm sao vậy? Trần Hạo nghĩ anh chung quy không cần nói cho bà trước đó anh còn nhờ người đã chết kia rửa hình cho anh đâu!

Trần Hạo chỉ có thể không chế tâm tình của mình hỏi: "Việc này. Chắc không?"

Bác gái a một tiếng, nói: "Chắc chắn a, chúng ta đây còn có người đến tham gia lễ truy điệu, bắt quá ta không có đi, nghe nói ông già kia sau khi chuyển khỏi đây có một đoạn thời gian rất cổ quái, sau đó mặc danh kỳ diệu mà chết, lúc chết trong miệng còn nhắc đến chị gái của cậu, có thể nhìn mấy đứa lớn lên." Bác gái phát hiện mình lại nói tới chuyện của Trần Như Lan, vội vàng dừng lại.

Trần Hạo đã không còn cách nào không chế tâm tình của mình, anh hô hấp càng ngày càng dồn dập. Anh buông lỏng hai tay thật vất vả nặn ra một nụ cười nói: "Bác à, con còn có việc gấp, sau này trở lại thăm mọi người." Bác gái tưởng anh đối với chuyện Trần Như Lan cảm thấy khổ sở, nghĩ mình nói sai, cũng không giữ lại nữa, khó xử tiễn Trần Hạo ra cửa.

Trần Hạo vừa rời đi, liền rào bước trở lại phòng của chú Ân. Nhưng ngay khi đi tới cửa, anh thả chậm tốc độ, anh cảm thấy cực kỳ nghi hoặc, đây rốt cuộc là có vấn

đề chỗ nào? Nếu chú Ân thật đã chết rồi, vậy trong phòng nọ là ai chứ? Nếu ông chưa chết, là một người? Tim anh ngừng đập nửa giây, anh phát hiện một vấn đề. Tại sao tình huống này tương tự Lão Cửu vậy chứ! Đã chết vì cái gì còn có thể sống lại? Đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì chứ? Tới cùng để chứng minh cái gì đây? Anh do dự thật lâu, cuối cùng vẫn đi vào cửa sắt.

Vẫn là một mảnh đèn nhánh, vẫn là bóng đèn 40 oát nọ, nhưng Trần Hạo lại cảm giác được một loại quỷ khí không rõ căn nguyên, anh đi vào buồng trong, trên bàn vẫn đặt hai cái ly tráng men nọ, nước trà bên trong đã sớm nguội. Một trận gió lạnh quỷ dị luồng vào nhà, Trần Hạo mạnh quay đầu lại nhưng không nhìn thấy gì dị thường, diện tích phòng không lớn rất nhanh anh liền chú ý tới phòng tối ở buồng trong, cửa phòng tối đóng kín mít, nhưng từ giữa khe cửa vẫn lộ ra ánh sáng đỏ rất nhỏ. Lộ ra một cổ yêu dị. Chứng tỏ đích xác có người đang dùng phòng tối.

Bất quá trong phòng đã không còn tiếng nước chảy, yên tĩnh phảng phất như một căn phòng trống. Trần Hạo lấy hết dũng khí gọi một tiếng chú Ân, nhưng trong phòng không có hồi đáp. Cả căn nhà bày đầy di ảnh, Trần Hạo nghĩ những bức ảnh này đều đang nhìn trộm anh. Đột nhiên trong phòng tối truyền đến tiếng vang của ngăn kéo.

Trần Hạo cảm giác trái tim nâng lên nửa centimet. Anh trừng mắt từng bước một tới gần phòng tối, anh tận lực không nhìn tới di ảnh của những kẻ khác xung quanh phát ra sợ hãi. Anh đi tới cửa mới phát hiện nguyên lại cửa phòng không bị đóng chết, nó hé ra một khe hở. Trần Hạo nhẹ nhàng đẩy, cánh cửa liền 'cọt kẹt' mở ra.

Vàng sáng màu đỏ sậm chiếu cả căn phòng không khác gì trong phim kinh dị, Trần Hạo bước vào phòng, thỉnh thoảng anh nghe cửa sắt phát ra thanh âm chói tai, dường như có người giựt ra cánh cửa han gỉ nọ. Trần Hạo vội vàng quay đầu lại, nhưng anh lại không nhìn rõ lắm tình huống bên ngoài, thanh âm chói tai này dọa anh mồ hôi lạnh ứa ra không ngừng sau lưng.

Song anh cũng không lui về phía sau, mà tiến vào phòng, bày biện trong phòng cực kỳ hỗn độn. Một tấm màn cửa màu đen chia phòng ra làm hai nửa, màn cửa được xuyên qua một sợi dây, phía trên treo đầy phim chụp chưa rửa.

Bên trái phòng có một máng nước, anh hướng mắt khắp nơi cũng chưa phát hiện bóng dáng của chú Ân, song nơi này đích xác như vừa mới có người sử dụng qua. Trên bàn còn đặt lọ nước thuốc dùng một nửa.

Cuối cùng Trần Hạo đưa mắt dừng phía sau tấm màn màu đen. Lúc này chẳng biết từ nơi nào thổi tới một trận âm phong, nhấc một góc màn lên, Trần Hạo nhìn thấy trên sàn của bức màn dường như có một vật gì đó nằm úp sấp. Nhưng gió chỉ thổi một chút, căn bản còn chưa kịp thấy rõ ràng.

Trần Hạo nắm chặt đấm tay, anh đi tới trước mặt vải bố màu đen, anh kếp mảnh vải ra, cảnh tượng trước mặt anh thật khiến người ta hút một ngụm khí lạnh, mặt sau màn cửa màu đen cư nhiên dán đầy hình ảnh, mà hình ảnh đều không ngoại lệ cùng

là người chết nằm trong quan tài, người chết này đều mặc áo liệm đủ loại kiểu dáng. Khiến da đầu Trần Hạo tê dại chính là đôi mắt người chết này cứ nhiên đều đang mở to. Tại trong đám ảnh của một đồng người chết kia anh cứ nhiên còn tìm được chị gái anh Trần Như Lan, Trần Như Lan mặc một thân áo liệm màu xanh sapphire, thẳng tắp nằm trong quan tài. Đôi mắt mở thật lớn, anh bị bức hình này dọa đến đại não không cách nào suy nghĩ nữa, anh một bên nhìn bức hình này, một bên lùi về phía sau. Nhưng anh phát hiện phía sau có một người ngăn anh lại.

Y nhìn lại, chính là chú Ân, chú Ân mặc một thân tây trang màu đen, sơ mi trắng siết cổ rất chặt, đến có thể nhìn thấy mạch máu màu tím đỏ trên cổ. Loại âu phục này quả thực giống như một bộ áo liệm cứng nhắc. Trong tay ông cầm một cuộn phim rất dài, ánh mắt âm lãnh nói không nên lời. Ông nhìn bộ dáng hoảng sợ của Trần Hạo, chỉ cười lạnh một tiếng, Trần Hạo cũng may tố chất tâm lý không tồi, trán anh chỉ toát mồ hôi lạnh, còn chưa bị dọa đến ngất xỉu.

Chú Ân thoáng nhìn hình ảnh bên trong, ông từng bước đi về phía Trần Hạo, Trần Hạo cũng cảm thấy chung quanh anh rét lạnh tựa như tử địa. Chú Ân âm âm hừ một tiếng, ông nhìn Trần Hạo nói: "Ảnh đã rửa xong."

Trần Hạo nhìn chằm chằm chú Ân, anh hỏi: "Chú Ân kỳ thật chú cũng đã đọc quyền sách kia, giống chị gái con, chú là một trong nhóm bảy người."

Chú Ân nở một nụ cười thê lương lạnh lẽo, ông nói: "Đúng vậy, ta là một người cuối cùng của 'Bảy người'. Chúng ta đã thất bại."

Trần Hạo nghe đến đó trái tim phảng phất như bị vật gì túm xuống, anh biết Trần Như Lan đã không có khả năng còn sống trên thế giới này nữa. Anh hơi gật đầu đáp lại một tiếng, tỏ vẻ anh đã đoán được ông chính là một trong bảy người, chú Ân nhìn những người đang nằm trong quan tài này, anh rút ra một bức ảnh trong đó đưa cho Trần Hạo. Chú Ân nặn ra một nụ cười quái dị, ông nói: "Người trong bức ảnh này chính là người trong nhóm vòng bảy người trước."

Trần Hạo cúi đầu nhìn, cảm thấy gã tựa hồ có chút quen mắt, anh rất nhanh liền phát hiện người này. Cứ nhiên là lão Triệu ở thư viện! Như thế chẳng lẽ nói nhóm vòng bảy người trước còn chưa chết hết toàn bộ sao? Vậy bọn họ làm thế nào lại bị cuốn vào chứ?"

Trần Hạo muốn quay đầu lại truy vấn chú Ân, nhưng phát hiện chú Ân đã không thấy nữa, mà trên bàn đặt một túi giấy, đây là hình vừa được rửa ra. Anh nhìn lại bốn phía một phen, nhưng làm thế nào cũng không tìm được chú Ân, anh lúc này đem tất cả bức hình người chết trên màn cửa gom vào ba lô chạy khỏi phòng tối.

Y chạy đến cửa, cuối cùng quay đầu nhìn thoáng qua căn phòng nọ, trong phòng vẫn là quang âm màu đỏ giao thoa. Dưới ngọn đèn đỏ, ánh ra một bóng người. Bóng người kia bước đi cực kỳ tập tễnh, anh tựa vào cạnh cửa, xem chừng vô cùng thống khổ. Trần Hạo do dự vài giây, anh vẫn quyết định quay đầu lại nhìn rõ. Vừa lúc đó, trong phòng truyền ra một tiếng la thống khổ: "Đi mau! Đừng để nó tìm ra các con!"

Còn có, chị gái con. A, đi mau!" Trần Hạo cảm thấy chú Ân hình như đang liều mạng tóm lấy thứ gì đó, mà thứ kia bởi vì trốn trong bóng râm căn bản không biết là cái gì.

Trần Hạo vẫn muốn cố gắng vọt vào, nhưng rất nhanh anh đã ngửi thấy một cỗ mùi thối mục nát tới gần mình, mùi kia cực kỳ buồn nôn. Mà thân ảnh chú Ân cũng đã biến mất, tiếp đó anh phát hiện di ảnh nọ của chú Ân, bộ dáng lúc này đã hoàn toàn thay đổi, ánh mắt ngây ngô u ám trở nên hoảng sợ vạn phần, thất khiếu(Tiêu: 7 lỗ trên đầu đó, tự đếm đi các bạn nhé :]]) chảy ra huyết dịch màu đỏ đen. Ông há to miệng giống như muốn gào to lên, bộ dạng của chú Ân trong ảnh cùng những người chết trong tay Trần Hạo giống nhau như đúc. Trần Hạo hút ngược một ngụm lãnh khí, anh phát hiện phong nền u tối ở mặt sau của bức hình dần dần ánh ra bóng của một khuôn mặt người, khuôn mặt nọ dường như đang cười, nhưng lại tựa như đang rít gào thống khổ.

Trần Hạo nhìn lại trong phòng lần nữa, đã không còn bóng dáng chú Ân, nhưng mùi huyết tinh nọ so với trước còn nồng nặc hơn, Trần Hạo cảm giác được tiếng hít thở vô cùng trầm trọng, anh không còn cách nào, chỉ có thể chạy ra ngoài.

Lúc này trời đã có chút tối sầm, trong ngõ chỉ có vài trần đèn đường lập lòe bất định. Trần Hạo cảm giác mùi huyết tinh kia vẫn đi theo mình, phảng phất như một cánh tay vô hình muốn tóm lấy anh, mà anh lúc này cũng cảm thấy thân thể vô cùng nặng nề, nhưng đại não lại đặc biệt rõ ràng. Trong đầu anh phản chiếu ra từng chút từng chút của năm năm trước, anh cảm thấy đầu đau muốn nứt ra, bất tri bất giác anh thả chậm tốc độ, anh vừa cúi đầu nhìn phát hiện có một cái bóng vẫn theo anh, anh trốn không thoát nữa. Thời điểm này đầu óc anh rối cuộc trở nên trống rỗng, anh nhắm mắt lại, cảm giác mình chậm rãi chìm xuống.

Ngay khi anh cảm giác cả người đều bị loại mùi thối rửa tanh hôi này bao trùm, anh nghe được một tiếng mèo kêu bén nhọn, sau đó anh cảm giác lực đạo trầm trọng trên người chậm rãi giảm bớt, anh cuối cùng cũng có thể ngửi được một luồng không khí tươi mát. Anh ngẩng đầu phát hiện Chu Quyết cự nhiên đang ở trước mặt anh, cậu đưa tay kéo cánh tay Trần Hạo, rồi người nọ muốn nâng anh dậy.

Chu Quyết khẩn trương nói: "Xảy ra chuyện gì? Làm thế nào phía sau anh lại có mùi máu tanh nặng như vậy?"

Trần Hạo khoát tay nói: "Về trước đi, huyền miêu đã cứu tôi một mạng."

Chu Quyết hỏi: "Bức ảnh nọ đâu?" Trần Hạo vỗ vỗ ba lô nói: "Đây, nhưng còn có thứ không tưởng được."

Chu Quyết cau mày nói: "Anh nói thu hoạch không tưởng được chính là thứ quái dị phía trước?"

Trần Hạo cười khò lắc đầu, anh hỏi ngược lại: "Cậu thật hài hước, sao cậu lại đến nơi này?"

Ánh mắt Chu Quyết có chút khó xử, cậu dờ mắt nói: "Tam Béo bỏ anh một mình hành động, tôi thấy quá ầu. Cho nên tôi liền chạy tới xem. Không ngờ thật sự bị tôi đoán trúng rồi."

Trần Hạo nhàn nhạt nở nụ cười, anh nói: "Đừng nói nữa, đi nhanh thôi."

Trở lại nhà Trần Hạo, Khi Còi thấy hai người chật vật quay về, vẻ mặt sừng sốt, Trần Hạo đảo mắt nhìn quanh phòng hỏi: "Hai người bọn họ đã rời đi?"

Khi Còi hồi đáp: "Ừ, cha mẹ Tam Béo vội tìm cậu ấy trở về, Lão Cửu thấy Tam Béo đi không lâu, cũng rời đi."

Trần Hạo ừ một tiếng, đi tới thư phòng đem ảnh đặt trên bàn nói: "Ảnh này chính là tất cả tin tức chị gái tôi lưu lại. Cùng với tin tức chú Ân lưu lại cho chúng ta."

Chu Quyết và Khi Còi cúi đầu nhìn những bức hình này, Chu Quyết lập tức phát hiện trong tranh cư nhiên xuất hiện lão Triệu, cậu trong lúc nhất thời thất thanh kêu lên, cậu chỉ vào trong bức ảnh nọ ngẩng đầu nhìn Trần Hạo, Trần Hạo đồng thời cũng ý vị thâm trường nhìn lại cậu. Ánh mắt hai người giao thoa vài giây, nhưng không ai nói gì, Chu Quyết dần dần thu hồi tầm mắt, cúi đầu tiếp tục xem những bức ảnh khác.

Cậu phát hiện những bức ảnh này cực kỳ hỗn độn, nói cách khác vật gì cũng có, có công trình kiến trúc, có báo, còn có một ít bản đồ vẽ tay xem không hiểu. Nhưng Chu Quyết bọn họ rất nhanh phát hiện trong những bức ảnh này có một điểm giống nhau, đó là toàn bộ bức hình đều có mức độ phơi sáng không đủ.

Chu Quyết hỏi: "Cái này chứng tỏ điều gì, máy ảnh bị hư?"

Trần Hạo lắc đầu nói: "Không nhất định như vậy, bình thường mà nói, phơi sáng không đủ là dưới tình huống nóng lòng chụp ảnh sẽ dễ dàng phát sinh."

Khi Còi nói: "Vậy đúng rồi, bọn họ đang dưới tình huống cấp bách chụp những bức ảnh này? Vậy chứng tỏ cái gì?"

Trần Hạo xoa mũi có vẻ hơi mệt, sắc mặt của anh từ khi trở về nhà liền cực kỳ tái nhợt, anh nhìn những bức ảnh này yếu ớt nói: "Chứng tỏ bọn họ đang cùng thứ gì đó chạy đua thời gian, có lẽ. Bị thứ gì đó truy đuổi."

Chu Quyết lập tức nghĩ đến trong tiểu thuyết vẫn nhắc tới 'nó' kia, sau lưng không nhìn được một trận âm lãnh, cậu nói: "Không phải là thứ kia chứ."

Trong ánh mắt Khi Còi cũng toát ra sợ hãi, Trần Hạo cười cười nói: "Các cậu chẳng lẽ không muốn khảo chứng tính xác thực của câu chuyện nọ sao?"

Chu Quyết và Khi Còi liếc mắt nhìn nhau, chưa kịp phản ứng. Trần Hạo nhún vai dựa vào ghế ngồi nói: "Chú em A Quyết, làm thầy của cậu, tôi thật sự không biết có lý do gì có thể khiến cậu đủ tư cách, dân tộc gì cũng có tính chân thật của nó, cho dù là đồn đại hoang đường ở quê. Gọi là không có gió làm sao có sóng, quyền tiểu thuyết này nếu có thể sinh ra ảnh hưởng quỷ dị với hiện thực, vậy tuyệt đối không

phải là không có căn cứ, tôi muốn tìm tòi nghiên cứu tính xác thật của quyển sách này. Nói cách khác tôi muốn ăn theo phương pháp như trong quyển sách này nói đi tìm nơi mà năm đó Lâm Húc bọn họ muốn đến."

Chu Quyết giật mình, cậu hỏi: "Anh muốn dựa theo phương hướng trong tiểu thuyết đi tìm nơi kia? Nhưng anh biết nó dù sao cũng là tiểu thuyết, anh làm sao tìm được? Cùng tác giả đi vào cõi thần tiên? Nơi này có biết bao thứ là hư cấu ra nha."

Trần Hạo nhìn Chu Quyết tranh phong tương đối (sách lược, quan điểm của song phương đối lập. Trong tranh đấu nhằm vào lời nói và việc làm của đối phương chờ áp dụng hành động tương ứng mà tìm biện pháp), cũng nỗ lực, anh cười nói: "Những bức ảnh người chết trong tay tôi là tin tức của nhóm vòng bảy người trên lưu lại, tôi có thể đánh cược với cậu, chị gái tôi tuyệt đối đã dựa theo tình huống trong tiểu thuyết đi tìm điểm cuối trong câu chuyện. Tôi nhìn ra việc này rất có khả năng chính là ngọn nguồn cho một loại lời nguyền rửa tương tự của chúng ta."

Chu Quyết không cho là đúng chế nhạo nói: "Anh cũng nói, nếu hoàn toàn dựa theo tin tức Trần Như Lan cung cấp để tìm, nhiều nhất cũng chỉ đi theo con đường cũ của bọn họ, chẳng lẽ chúng ta lại tranh đấu một hồi nữa, chờ một đám oan tử quỷ nữa đến nhặt xác chúng ta?"

Trần Hạo khoanh tay nói: "Vậy, Chu đại thiếu gia, cậu còn có cao kiến gì đây?"

Chu Quyết không ngờ tới Trần Hạo trở tay bất ngờ, nhất thời bị anh hỏi ngược, cậu chỉ chỉ ô ô khoa tay múa chân hồi lâu, cuối cùng nhụt chí nói: "Tôi bây giờ còn chưa có cách nào, nhưng tôi nghĩ cách làm của anh quá mạo hiểm."

Lúc này Khi Còi lại nói: "Tôi nghĩ chúng ta có thể từ đầu mối của quyển sách này tra lên, tác giả này rốt cuộc là ai?"

Trần Hạo và Chu Quyết đều trầm mặc, bọn họ không phải chưa từng nghĩ qua vấn đề này, nhưng trong tay bọn họ căn bản không có bất cứ tin tức gì về tác giả này, Trần Hạo nói: "Nếu chúng ta không có tin tức trực tiếp, vậy chúng ta có thể thử dùng chút phương pháp loại trừ."

Chương 19: Lừa Gạt

---o0o---

Trần Hạo vừa dứt lời, huyền miêu liền phát ra một tiếng kêu rất nhỏ, sau đó nghiêng đầu trốn trong góc của giá sách. Một đôi mắt lục sắc lại thủy chung nhìn chăm chăm bọn họ nói chuyện.

Chu Quyết, Khi Còi đồng thời hỏi: "Loại trừ như thế nào?"

Trần Hạo hơi nhíu mày, sau khi y suy nghĩ một phen nói: "Đầu tiên. Nếu các cậu là tác giả, các cậu nghĩ các cậu sẽ vì nguyên nhân gì viết xuống quyển tiểu thuyết này?"

Khi Còi suy nghĩ vừa chuyển nói: "Có lẽ trong lúc lơ đãng tán gẫu nghe được người nào đó nhắc tới, sau đó thêm mắm thêm muối chế ra một câu chuyện."

Trần Hạo lấy bút ra rất nhanh viết trên giấy bốn chữ 'nghe tin via hè'. Viết xong y ra hiệu cho Chu Quyết cũng đưa ra một nguyên nhân, Chu Quyết ậm ừ nửa ngày, nói: "Tôi nghĩ cũng có thể chính là bản thân người đó tham dự vào sự kiện, hoặc nói người ấy trải qua chuyện gì đó, sau đó biến tướng mà đem nó viết thành tiểu thuyết."

Trần Hạo nhanh chóng viết ra bốn chữ 'kinh nghiệm bản thân', sau đó y tiếp tục nhìn hai người bọn họ, nhưng bọn họ đều lắc đầu tỏ vẻ tìm không ra khả năng thứ ba nữa.

Trần Hạo nở nụ cười thần bí, y nói: "Còn có một loại khả năng đó chính là tác giả này không phải một người. Bản thân người ấy chính là một con quỷ, một con quỷ tự thuật câu chuyện của nó."

Trên mặt Chu Quyết lại xẹt qua một chút co quắp, cậu nói: "Thầy Trần, ý của ngài là nói vị sáng tác văn này bản thân chính là một con quỷ? Còn có chúng ta nên hiểu vị sáng tác văn này hiện tại hẳn phải treo rồi, dù sao chuyện người đó nói thực đã qua hơn nửa thế kỷ rồi."

Trần Hạo nhanh chóng viết xuống trên giấy bốn chữ 'quỷ hồn kể chuyện', nhưng y ở mặt sau ở bốn chữ này thêm vài cái mở ngoặc đóng ngoặc, bên trong viết sau khi sáng tác trở thành quỷ, trước khi sáng tác trở thành quỷ, trong khi sáng tác thì trở thành quỷ.

Khi Còi hỏi: "Tại sao còn có trong khi sáng tác văn trở thành quỷ chứ?"

Trần Hạo nói: "Chúng ta không thể loại bỏ lúc người đó sáng tác là một tác giả bình thường, người đó chỉ là muốn viết về một tiểu thuyết tường thuật về chiến tranh xâm lược Trung Quốc, nhưng trong quá trình sáng tác người đó bị quỷ nhập. Vì vậy từ một quyển tiểu thuyết chiến tranh bình thường thành tiểu thuyết quỷ thế này."

Chu Quyết miễn cưỡng ừ một tiếng, tựa như đang nỗ lực tiếp nhận loại phương thức suy nghĩ nhảy cách này của Trần Hạo. Mà ánh mắt của Khi Còi đã cực kỳ mê

mang. Trần Hạo đầu tiên trên tin đồn đánh một dấu chấm hỏi, y nói: "Giải thích đầu tiên có một vấn đề rất lớn, chính là sự kiện thần quái này, các cậu nghĩ nếu một câu chuyện đến từ lời đồn, có khả năng uy hiếp lớn như vậy?"

Khi Còi lắc đầu, Chu Quyết xoa trán nói: "Có thể tài liệu của sách mang đến tác dụng gì hay không?"

Trần Hạo búng ngón tay, nói: "Đáp rất tốt! Cuộc thi tiếp theo, tôi cộng thêm cho cậu 5 điểm." Nói xong y ở bên cạnh viết các vấn đề tài liệu.

Trần Hạo nói tiếp: "Vậy kinh nghiệm bản thân thì sao?"

Lần này Chu Quyết thật sự bất lực, Trần Hạo trên kinh nghiệm bản thân đánh một dấu chấm hỏi, tiếp theo y chỉ vào quỹ hồn kể chuyện nói: "Nếu như là cái này, vậy quỹ hồn này là ai, cho dù là quỷ nó cũng có tung tích lúc còn sống. Nếu người đó bị nhập thì sao? Vậy chúng ta cũng phải làm rõ con quỷ nhập người đó đến tột cùng là cái gì." Trần Hạo dứt lời đem kinh nghiệm bản thân gộp vào trong quỹ hồn kể chuyện, y tiếp tục nói: "Tiếp theo chúng ta phải làm rõ ràng tin tức của con quỷ này khi còn sống, nó rốt cuộc là ai, một trong bảy người trong tiểu thuyết nọ, hay là kẻ hiểu rõ tình hình, hay là. Chủ mưu?"

Chu Quyết cảm thấy có thể bắt được một chút mô hình tư duy của Trần Hạo rồi, cậu thử hỏi: "Chúng ta có phải nên từ tài liệu tương đối đơn giản bắt đầu tra vấn đề hay không?"

Trần Hạo gật đầu nói: "Đúng, còn có ba chuyện đồng bộ tiến hành. Tổng cộng là bốn chuyện."

Hai người hỏi: "Chuyện gì?"

Trần Hạo nói: "Chuyện thứ nhất, phân tích thông tin trong bức hình, việc này các cậu để đấy, tôi xử lý. Chuyện thứ hai tra ra quan hệ giữa thư viện và quyển sách này, Chu Quyết sự tình này cậu đi làm tương đối thích hợp, bởi vì dù sao cậu từng làm ở đó. Chuyện thứ ba chính là điều tra chất liệu của sách kể cả mực viết, bìa gì gì đó, ngay cả một phần tử cũng không thể bỏ qua. Sự tình này giao cho Khi Còi và Tam Béo. Chuyện thứ tư. Chính là tiếp tục đọc quyển sách này, tôi quyết định chúng ta mỗi ngày đều phải đọc một lần, vô luận đọc đến đâu, dừng lại ở đâu đều không sao cả, chỉ cần bảo trì tiến độ, chúng ta phải chờ đợi hai người khác xuất hiện, trước đó chúng ta phải tận lực nắm được nhiều đầu mối hơn.

Hai người lập tức đáp ứng, trong lòng bọn họ đều có một thanh âm: Rốt cuộc đến lượt mình ra tay rồi.

Vì vậy Trần Hạo vẫn lưu Khi Còi ở lại, mà Chu Quyết thì mang theo đứa con ghẻ hắc miêu trở về nhà. Vừa về mẹ thân yêu liền hỏi sao cậu sáng sớm đã không thấy bóng dáng, cậu chỉ nói hiện tại cùng thầy môn dân tộc làm một chuyên đề nghiên cứu, thầy vô cùng coi trọng cậu, cho nên để cậu làm trợ thủ cho thầy. Hiên nhiên loại

nói dối này Chu Quyết dùng đầu ngón chân cũng có thể bịa rất hoàn mỹ, mẹ Chu Quyết nghe chuyện là vậy, mặt mày hớn hờ đi lấy coca cho cậu.

Chu Quyết trở lại gian phòng của mình, trong não bắt đầu hồi tưởng hết thầy đã phát sinh hôm nay, trong hình cậu đích xác thấy được người rất giống lão Triệu, điều này khiến cho cậu bị đả kích rất lớn, kỳ thật lúc đầu cậu cũng từng hoài nghi trong thư điện có vấn đề gì đó, song lão Triệu bình thường khôn khéo như con hồ ly già, làm sao có thể cùng quan hệ với vòng bảy người chứ? Nhưng thi thể trong bức hình nọ tuyệt đối đúng là chú ấy. Đây chứng tỏ điều gì? Nhưng nêu chuyện về thư viện này do cậu phụ trách trông coi, cậu phải dốc hết sức đi làm. Cậu nằm trên giường trần trọc trần trở, cậu chuẩn bị lý do ngày mai trở về thăm bọn họ, để xem có thể tìm được đầu mối của năm năm trước hay không, Chu Quyết cảm giác được trong thư viện còn có thứ gì đó cậu chưa biết.

Theo lý thuyết, thời gian đầu Chu Quyết gặp phải quái sự, nên đến thư viện tra đến cùng, cậu lúc ấy cũng nghĩ như vậy. Nhưng đột nhiên sự kiện quỷ dị dồn đến khiến cậu không chưa chuẩn bị trước, trốn còn không kịp, làm sao có thời gian đi thăm dò? Hiện tại lại đến tình huống không còn cách nào khác, nếu cậu còn không đi điều tra ngọn nguồn của quyển sách này, rất có khả năng sẽ không còn cơ hội điều tra nữa. Cho nên trong lòng Chu Quyết rất không tình nguyện trở về thư viện kia lần nữa, cậu cảm giác mỗi người nơi đó đều vô cùng đáng sợ, dường như dưới lớp da mặt của bọn họ còn có một khuôn mặt dữ tợn khác.

Nhưng cậu lại cần phải đi, kỳ thật nói cho cùng cậu vẫn như cũ có chút hoài nghi Trần Hạo, lúc mỗi một lần cậu nhìn kỹ Trần Hạo, đều phát hiện y phảng phất như sẽ cố tình tách khỏi ánh mắt cậu, ngoài loại tránh né trong ánh mắt này, tựa hồ còn có một phần tội lỗi. Cho nên Chu Quyết biết Trần Hạo còn có chuyện y chưa nói hết, việc này tuyệt đối có quan hệ đến bí mật của Trần Như Lan. Xem ra điểm này, Chu Quyết có rất nhiều chuyện tình phải tự mình đi làm, chỉ ít cậu có thể xác định phần tin tức cậu có được là trực tiếp nhất mà không bị giấu giếm đi. Chu Quyết chán ghét bị lừa dối đến tận xương tủy.

Ngay khi Chu Quyết chuẩn bị đứng dậy tắm rửa ăn cơm, mẹ Chu Quyết cầm coca đi đến, hiện tại tâm tình của bà rất tốt, ngồi xuống đầu tiên là cùng Chu Quyết nói một vài chuyện nhân sinh đạo lý, cùng với ngôn hành cử chỉ thể nào đối mặt với thầy giáo trưởng bồi. Trong lòng Chu Quyết nghĩ muốn cười, mẹ cậu hoàn toàn đem Trần Hạo lý giải như loại lão hủ hời đầu bụng bịa đeo kính. Nếu để mẹ biết đó là một lưu manh không hơn không kém, thật sự chẳng biết vẻ mặt của mẹ sẽ thành dạng gì.

Mẹ cậu sau khi nói một tràng lớn đạo lý, mới hỏi: "Thầy giáo con là dạng người gì? Bao nhiêu tuổi hả?"

Chu Quyết có chút buồn cười, cậu nói: "Cùng lắm thì hơn con vài tuổi, dù sao làm việc rất nghiêm túc. Người. người coi như dễ ở chung."

Mẹ Chu Quyết thấy Chu Quyết không tình nguyện nói như vậy, bà cau mày nói: "Cũng không thể nói vậy, lớn hơn con vài tuổi cũng là lớn, đáng lý ra đừng gọi người ta là thầy, gọi anh nghe thân thiết hơn. Với lại người ta đã dạy học. Có lẽ khi cùng tuổi với con, người ta chính là tấm gương sáng trong các bạn cùng lứa. Con tốt hơn nên hướng người ta học tập, đây là một tấm gương tốt, đúng rồi hỏi thầy con một chút xem, vừa vặn người khác tặng mẹ một hộp cua đồng, mẹ mời cậu ấy đến nhà chúng ta ăn cơm."

Chu Quyết thấy mẹ càng nói càng quá trớn, lại càng không muốn cho Trần Hạo nhìn thấy chuyện mất mặt như vậy, liền từ chối nói: "Người ta bận rộn, thời gian rồi đâu đến nhà chúng ta ăn chùa chứ? Cua đồng của mẹ cũng không phải bào ngư vì cá, nói như của hiếm gì chứ?"

Mẹ vỗ đầu Chu Quyết, nói: "Nói con bình thường cũng rất ra dáng đại nhân, làm thế nào tới lúc này rồi còn không phóng khoáng như vậy chứ? Đây không phải là kéo gần quan hệ sao? Nghe mẹ con nói tuyệt đối đúng, mẹ của con còn có thể khiến con thiệt thòi sao?"

Chu Quyết không muốn cùng bà tiếp tục dây dưa loại chuyện nhỏ nhặt này nữa, cậu lầm bầm: "Còn chưa đủ gần sao, bảy người, châu chấu trên một sợi thừng a."

Mẹ nói: "Cái gì? Bảy người?"

Chu Quyết thấy mình lỡ miệng, vội vàng nói không có việc gì, nôn nóng đẩy mẹ ra ngoài, nhưng không ngờ tới về mặt bà thoáng đổi nói: "Đúng rồi, mẹ thiếu chút nữa đã quên một chuyện."

Chu Quyết dãi mặt không nhịn được hỏi: "Chuyện gì?"

Mẹ nói: "Trên lầu chúng ta vừa có một hàng xóm mới chuyển đến."

Chu Quyết chẳng hề để ý nói: "Thế thì sao, lần sau gặt đầu chào hỏi là được."

Mẹ méo miệng nói: "Nhưng mà. Sự tình là như vậy."

Nguyên lai sáng sớm hôm nay có một nhà chuyển đến, mẹ Chu Quyết lúc mua thức ăn vừa vặn đối mặt với hàng xóm mới tới nọ. Đối phương là một nam nhân trẻ chưa tới 30 tuổi. Mẹ Chu Quyết lần đầu tiên nhìn thấy gã đã cảm thấy kỳ quái, nam nhân này mặc dù nhìn qua coi như lễ độ chu đáo, chào hỏi lẫn nhau, nhưng mẹ Chu Quyết lại rõ ràng cảm giác được con người của nam nhân này từ đầu tới cuối vẫn chưa từng chuyển động, ngay từ đầu nàng vẫn không biết nam nhân có phải người mù hay không, nhưng nhìn bộ dáng của gã lại không giống, chung quy không cần thiết đi hỏi người ta có mù hay không. Nam nhân chỉ nói một hồi rồi lên lầu, sau đó chưa tới một giờ, liền truyền ra tiếng khóc của con nít. Sau đó toàn bộ tòa nhà cả ngày đều nghe tiếng khóc của đứa bé kia, cảm giác như đang liều mạng khóc hô. Tiểu hài tử ở đây đều đã lớn, sẽ không vô duyên vô cớ mà khóc nháo, cũng không thấy người nhà dạy bảo đứa nhỏ. Hơn nữa rõ ràng tiếng khóc khắc khoải này từ trên

lầu truyền xuống, hàng xóm xung quanh tới chiều thật sự chịu không nổi tiếng khóc duy trì liên tục không ngừng này nữa, gọi sở cảnh sát đến xem. Cảnh sát gõ cửa hồi lâu, nam nhân mới chậm chạp mở cửa, vẫn là con người luôn không nhúc nhích, gã lắc đầu nói gã còn chưa kết hôn, làm sao có con nít, sau đó cảnh sát đi vào dạo qua một vòng, đích xác không tìm được bóng dáng của trẻ con, liền rời đi, nhưng cảnh sát vừa đi tiếng khóc của đứa bé kia lại bắt đầu vang lên.

Chu Quyết hỏi: "Vậy hiện tại sao không có tiếng động?"

Mẹ lắc đầu nói: "Mẹ làm sao biết được, có thể là đứa bé khóc đến mệt mỏi, dù sao cũng không tìm được đứa bé kia, hiện tại ngay cả tiếng khóc cũng không còn, chúng ta không cách nào tìm. Con nói xem có thể là đám người buôn lậu không a?"

Chu Quyết bưng trán, cậu cảm thấy tởm bảu não cậu hôm nay bị chết quá nhiều, tiếp tục hao tổn tinh thần nữa, rất có thể sẽ hói đầu. Cậu qua loa túm tóc nói: "Làm sao có thể, nơi này là Thượng Hải, mẹ cho rằng là trong khe núi sao? Cho dù có, bọn buôn người làm sao có thể bình tĩnh vậy a. Còn để cảnh sát lục soát?"

Mẹ nghe có lý, lại thấy con trai mình thật mệt mỏi, liền khép cửa phòng cho cậu nghỉ ngơi tốt.

Chu Quyết thấy mẹ đi chuẩn bị thức ăn cho mình, liền đứng dậy đi vào phòng rửa tay, thỉnh thoảng cậu cảm giác trong góc trên trần nhà mơ hồ truyền đến tiếng bước chân. Như là một đứa bé đi chân trần đang chạy trốn.

Buổi tối này mấy người bọn Chu Quyết đều mắt ngủ nghiêm trọng, Trần Hạo còn hơn thế suốt đêm phân tích hình ảnh. Cả một buổi tối, thư phòng y hoàn toàn giống hệt phong cách của phòng ban điều tra hình sự. Hình ảnh dùng sợi dây xuyên qua treo trên tường, trên mặt đất có rất nhiều giấy bỏ bị Trần Hạo vo thành cục, trên bàn học càng hỗn độn hơn. Khi Còi thật ra chỉ ngủ một lát, tỉnh ngủ Khi Còi nhìn thấy Trần Hạo một mình ngồi trong một đống giấy lớn với vài quyển sách to cầm đầu hút thuốc, khuôn mặt vốn đẹp trai bịt kín một tầng bóng mờ xám đen. Hắn chào hỏi một tiếng tìm Tam Béo liền lạc về việc tra sách.

Trần Hạo bóp tắt điếu thuốc lá, lại bắt đầu lật quyển sách tiếp theo, tay kia của y trên laptop gõ xuống số liệu. Điện thoại di động của Trần Hạo vang lên, y nhanh nhẹn đẩy một đồng hồ bàn vẽ và bản đồ ra nhận điện thoại, đầu dây bên kia là Chu Quyết gọi tới. Cậu nói hiện tại cậu đang trên đường đến thư viện, hỏi y có chuyện gì cần giúp cùng nhau tìm hiểu không.

Trên mặt Trần Hạo lộ ra một tia nhu hòa tươi cười, y cười nói: "Nghe có vẻ, cậu tối qua hình như ngủ không ngon giấc."

Chu Quyết cười khổ nói: "Không phải hình như, mà căn bản là như vậy, không biết tại sao trên lầu luôn truyền đến tiếng nói chuyện của con nít, nhưng tôi nghe không rõ lắm bọn họ nói cái gì. Anh nói xem có quái đản không?"

Trần Hạo khôi phục nghiêm túc nói: "Con nít?"

Chu Quyết nói: "Đúng vậy, con nít. Trên lầu có một người đàn ông vừa chuyển đến, nhưng người đó nói gã không có con, việc lạ hàng năm đều có, năm nay đặc biệt nhiều. Có thể thật là gặp phải tên buồn người rồi."

Trần Hạo không trả lời, Chu Quyết alo vài tiếng, Trần Hạo mới nói: "Cậu đến thư viện trước, buổi chiều tới nhà tôi. Tôi đã bảo Khỉ Còi và béo ú đi điều tra chất liệu của sách. Đến lúc đó chúng ta hãy nói sau. Còn có. . . . Trên đường cẩn thận một chút, tốt nhất có thể ngủ bù thêm chút nữa."

Chu Quyết cười cúp điện thoại, nhưng vẫn như cũ giống một đứa ngốc cười thâm.

Lúc Chu Quyết đi tới thư viện, tất cả mọi người rất nhiệt tình, sau đó cười cười tán gẫu chút chuyện phiếm, trong lúc này Chu Quyết thường xuyên chú ý lời nói và việc làm của lão Triệu, nhưng lão Triệu vẫn bộ dáng như cũ, căn bản dò xét không ra thật hư.

Cổ Lão nói mất đi người dồi dào sinh lực như Chu Quyết, mấy việc thể lực này ông đều làm, thật đúng là luyện tiếc cậu. Rồi tán gẫu chút chuyện khác. Chu Quyết rốt cuộc trong một chủ đề thành công xoay chuyển tới năm năm trước.

Chu Quyết thờ ơ như nói chuyện phiếm: "Ông còn nói thể, trước đây lúc chưa có con không phải cũng vậy sao, đúng rồi thời điểm kia có một nữ sinh tới đây làm việc. Hình như là một chị khóa trên của con đấy."

Cổ Lão nghe thấy Chu Quyết tán gẫu tới Trần Như Lan, vẻ mặt có chút cứng nhắc, nhưng ông nhìn Chu Quyết vẫn như cũ bộ dáng nói chuyện thoái mái cũng không thể làm gì.

Chu Quyết tiếp tục nói: "Nói đến cũng khéo, mấy hôm trước con còn nghe mấy bạn học nói về cô gái này, nghe nói là đại mỹ nữ, song không biết xảy ra chuyện gì, cứ nhiên phát điên, sau đó liền mất tích. Aiz, con lúc ấy còn đùa giỡn gọi cái này coi như là trời ghen tỵ với hồng nhan a."

Sắc mặt lão Triệu hơi có chút biến hóa, trong bụng Chu Quyết đã cười thành tiếng, xem chừng cậu đã thử được rồi. Cậu tiếp tục nói: "Hơn nữa con nói với mọi người nha, nghe đồn nàng bị cái gì đó không sạch sẽ quán lấy, cho nên mới mất tích đó, rất có thể đã chết. Hình như chính là có quan hệ tới một quyển sách. . . ."

Cổ Lão nhìn lão Triệu, trên mặt nụ cười chợt dạn dụa đã không còn sót lại chút gì, ánh mắt bắt đầu bập bênh bất định. Mà nhãn thần của lão Triệu cũng trở nên có chút âm lãnh, gã cười khan vài tiếng nói: "Tiểu Chu, cậu đây đều là nơi nào nghe đó, không ngờ tới hiện tại sinh viên đại học thật đúng là nhàn rồi nha."

Chu Quyết nếu không phải có tóc mai che đây, bằng không gân xanh trên đầu cậu tuyệt đối có thể làm phi tiêu, cậu nén cơn tức cũng cười một tiếng nói: "Đúng là rất nhàn rồi tịch mịch, mỗi máy tính trong phòng ngủ luôn có thể tìm được ảnh của người đẹp Aoi Iijima (Tiêu: người đẹp Nhật Bản từng đóng AV đó =]). Nhưng mà

tin đồn này có đúng hay không còn rất khó nói, chẳng lẽ nhị vị không có chút tin tức nào có thể tiết lộ tí? Cũng có thể để con đi xóa bỏ 'tin đồn' này a."

Lão Triệu ý vị thâm trường gật đầu nói: "Vậy cậu làm thế nào nghĩ chúng tôi sẽ biết chuyện về quyền sách kia chứ?"

Chu Quyết nheo mắt nhìn Lão Triệu nói: "Chú Triệu, con cũng chưa nói rằng mọi người biết về chuyện quyền sách kia nha."

Lão Triệu nhất thời ghen giọng, gã phát hiện mình hoàn toàn bị Chu Quyết dẫn vào thông lọng, khước mắt gã co quắp, miễn cưỡng bảo trì ý cười trên mặt, nhưng Chu Quyết biết hai ông già này đã không sai biệt lắm rồi. Trên mặt Chu Quyết giờ phút này rốt cuộc cũng lộ ra một phần thân bí, cậu cười lạnh nói: "Chú Triệu, Cố Lão, không phải con chưa nhắc nhở hai người, con còn nghe được một tin đồn, nghe nói gần đây có người nhìn thấy Trần Như Lan xuất hiện gần thư viện, hơn nữa."

Cố Lão khản trương hỏi han: "Hơn nữa cái gì?"

Chu Quyết hạ giọng nói: "Chị ấy mặc một thân áo liệm, đầu bù tóc rối, nói là phải về tìm sáu người khác gì đó."

Cố Lão nghe câu này, nhin không được lão đảo về phía sau, ông đỡ giá sách nhìn lão Triệu, trên mặt lão Triệu âm tình bất định, mà Chu Quyết lại lạnh lùng nhìn nét mặt của bọn họ. Lão Triệu cuối cùng chậm rãi mở miệng nói: "Tiểu Chu, có lời gì cứ việc nói thẳng đi. Cậu có phải đã đọc cái gì không nên đọc hay không."

Chu Quyết vẫn như cũ diện vô biểu tình nói: "Chú Triệu chú nói gì con hoàn toàn nghe không hiểu, cái gì không nên đọc chứ?"

Lúc này vẫn bị vây trong trạng thái tinh thần sụp đổ Cố Lão thỉnh linh phun ra một câu: "Nó không có khả năng trở về, nếu nó trở lại, con bé còn có thể xem như là một con người sao?"

Lão Triệu lập tức lớn tiếng cắt đứt lời Cố Lão, gã gầm nhẹ nói: "Lão Cố! Ông nói bậy bạ gì đó!"

Cố Lão không nghe vào lời của lão Triệu, ngược lại quay đầu nhìn Chu Quyết, trong ánh mắt toát ra sợ hãi và lo lắng, ông nói: "Nhóc con, con hẳn là chưa đọc quyền sách kia chứ."

Nghe câu này, Chu Quyết cảm thấy sống lưng như bị khối băng đập vào, khẩu khí của cậu cũng không thoải mái như trước, cậu dồn dập truy vấn: "Cố Lão ông nói cho con biết cái gì gọi là con bé không tính là người?"

Cố Lão mím môi, Chu Quyết từ trong ánh mắt đục ngầu của Cố Lão nhìn thấy bóng dáng của mình, Cố Lão nhếch môi nói: "Nếu con bé thật sự trở lại, nó chính là một con quỷ. Cho nên ta mới hỏi con nó thật sự trở lại?"

Trong ánh mắt Chu Quyết xuất hiện mâu thuẫn, Trần Như Lan rõ ràng chưa trở về, cậu nói vậy hoàn toàn để lừa hai ông già này, bắt quá xem ra lượng được hạ quá

lớn. Hai ông già này rõ ràng bị hù dọa rồi. Vấn đề là tên đã lên dây không thể không bắn, hiện tại nói tất cả đều là con lừa hai ông, hết thấy việc này đều là giả. Phòng chừng giây tiếp theo Chu Quyết sẽ bị đánh thành đầu heo, hơn nữa cũng đừng hòng nghĩ ra câu nói dối nào nữa. Cậu chợt dạ ừ một tiếng nói: "Đúng vậy. Nghe, nghe nói thật sự trở lại."

Sau khi Chu Quyết nói xong, lão Triệu như sợi dây thần kinh điều khiển cuối cùng đứt đoạn, gã phát ra tiếng gầm nhẹ thống khổ như dã thú nắm lấy tóc, khom người xuống, Cổ Lão thì vẫn như cũ đứng cứng còng. Chu Quyết vội đến đỡ lão Triệu, lão Triệu như phát tác bệnh tim bùm ngực thống khổ hỏi: "Con bé thật sự trở lại?"

Chu Quyết lúc này thật sự rối rắm, dù sao bị người dùng vẻ mặt như vậy đặt câu hỏi, tiếp tục bịa lời nói dối thật rất không có nhân tính. Ánh mắt của cậu rất do dự, lão Triệu cầm lấy bả vai Chu Quyết kéo cậu đến bên cạnh mình, ở bên tai cậu nói: "Cậu thật sự đã nhìn thấy con bé?"

Chu Quyết vẫn như cũ cắn môi trái lương tâm gật đầu, lực đạo trên tay lão Triệu đột nhiên buông lỏng. Thời điểm này Cổ Lão lại bắt lấy Chu Quyết nói: "Đứa nhỏ, con đã đọc quyền sách kia sao."

Chu Quyết rút cuộc thành thật gật đầu, khoe mắt Cổ Lão tràn ra nước mắt, ông nói: "Cổ Lão ta không giúp được gì cho con, chỉ có thể nói với con một câu, cẩn thận sáu người còn lại, trong bọn họ có một người sẽ hại chết mọi người các con. Trốn đi, trốn càng xa càng tốt."

Cổ Lão nói xong câu đó cũng không quay đầu lại mà quay đi, lưu lại hai người lão Triệu và Chu Quyết, lão Triệu đã hoàn toàn không còn khí lực, trong miệng gã chỉ âm thầm nhắc con bé đã trở lại. Mà trong lòng Chu Quyết thì như lâm vào một vùng lầy âm hàn, từng chút lún xuống. Chu Quyết thấy thăm dò quá mức quyết liệt rồi, hai ông già này hoàn toàn không cách nào thừa nhận. Trong lòng có chút hối tiếc, cậu còn muốn nói thêm gì đó để bù đắp, nhưng lão Triệu lại khoát tay áo, gã nỗ lực dựa vào chính mình đứng thẳng, gã run rẩy muốn đi trở về.

Chu Quyết nhanh tiến lên một bước, đỡ lão Triệu đến phòng nghỉ, cậu phát hiện trong phòng làm việc không có thân ảnh của Cổ Lão. Lúc này lão Triệu cảm giác như một con khỉ già gặp phải nguy hiểm cực điểm, ánh mắt vĩnh viễn không có tiêu cự. Chu Quyết rất sợ hãi chính cậu sau này cũng sẽ biến thành như vậy, một quái vật không biết sống hay chết, mỗi thời mỗi khắc đều sợ hãi hết thảy mọi thứ bên người. Nghĩ tới đây cậu đã cảm thấy vô cùng tội lỗi, cậu quá cầu thả, chí ít không nên đem chuyện Trần Như Lan đe dọa hai người kia, rõ ràng mục đích của cậu chưa hoàn toàn đạt được, hai ông già này đã bị dọa đến bẽ mặt rồi. Muốn hỏi ra cái gì so với trước kia còn khó hơn. Nhưng câu nói kia của Cổ Lão lại khiến Chu Quyết cực kỳ sợ hãi. Cẩn thận sáu người còn lại. Lời này là ý tứ gì chứ?

Cậu thu xếp ổn thỏa cho lão Triệu, vẫn là quyết định tự mình trở lại khu vực sách cũ lần đầu tiên phát hiện quyền sách kia. Chí ít hôm nay cậu nhất định phải lấy được

một vài thông tin có giá trị, cậu tự nhủ có thể thời gian không chế cục diện đang càng ngày càng ít đi.

Có lẽ đã lâu không tới, Chu Quyết cảm giác lúc đi vào khu vực đọc sách cứ nhiên cảm thấy có chút xa lạ. Đường như mình là lần đầu tiên đến chỗ này, hiện tại vừa vặn là thời gian nghỉ, lẻ loi lác đác vài độc giả đang đọc. Lúc cậu đi qua còn có người ngẩng đầu nhìn cậu vài lần. Chu Quyết không đi mấy, đã đến khu vực sách cũ, nơi này vẫn âm u không thấy một tia ánh mặt trời. Cậu nhớ kỹ lần trước cũng là bầu không khí như vậy, cậu đầu tiên là nghe được tiếng bước chân, sau đó là thân ảnh của nữ nhân, sau đó quyển sách kia liền hiện ra. Sự tình quá khứ như chiếu phim trong não Chu Quyết lướt qua một lần.

Rất nhanh Chu Quyết đã đi đến cửa của kho hàng, nơi đó vẫn như cũ, cánh cửa che một nửa, ánh nắng yếu ớt từ cửa sổ đằng xa xuyên qua, nói thật nơi này một năm bốn mùa ba trăm sáu mươi lăm ngày đều có một cỗ mùi mốc khó chịu, hơn nữa hoàn cảnh tối mờ không ánh sáng, an tĩnh đến một cây kim rơi xuống cũng khiến người ta sợ đến hai mắt trắng dã. Hoàn toàn là chốn khủng bố hoàn mỹ nhất, cho nên thư viện, nhà xác, phòng học mỹ thuật cùng rạp chiếu phim là khung cảnh dùng đến nát như trong tiểu thuyết kinh dị hiện nay. Bất quá kia cũng chỉ là tiểu thuyết kinh dị, nếu khiến người ta thật sự đi trong hoàn cảnh như vậy, thế thì không dễ chịu rồi. Truyện kinh dị đều phát sinh trên người kẻ khác, bản thân nhiều nhất chỉ xem náo nhiệt. Nhưng nếu từng thứ rơi xuống đầu mình, cảm giác đó thật là khóc không ra nước mắt.

Chu Quyết đi tới dãy giá sách cuối cùng, đến dãy sách cũ đã bị bỏ, trên giá sách này chỉ còn một nửa sách. Xuyên thấu qua giá sách có thể nhìn thấy kho hàng âm u nọ, Chu Quyết xưa nay không phải anh hùng rơm, cậu do dự không biết nên vào hay không, vạn nhất đi vào nghênh diện đánh tới một Sadako phiên bản Trung Quốc đây chẳng phải khiến cậu từ nay về sau nhìn thấy mỹ nữ tóc dài cũng không cách nào hưng phấn được nữa? (Tiêu: Sadako là con bé trong phim Ringu. Có cuộn băng mang lời nguyền, ai xem xong sẽ có cú điện thoại gọi đến, rồi bảy ngày sau Sadako sẽ từ dưới cái giếng trong cuộn băng chui ra, hù chết đứ xem băng : 3)

Ngay khi Chu Quyết tự mình an ủi, tự mình thôi miên nơi này không có gì dị thường, cánh cửa nửa khép của kho hàng nọ thình lình bị đẩy ra từ bên trong. Chu Quyết còn chưa kịp phản ứng thì phát hiện một con chuột cực bự từ trong kho hàng chạy trốn ra, tên trộm đó chuyển chuyển mắt liếc Chu Quyết một cái, lập tức lặn xuống dưới giá sách không thấy bóng dáng đâu. Chu Quyết khẳng định dựa vào khí lực của con chuột to này tuyệt đối không có cách nào mở cửa được. Chu Quyết nuốt một ngụm nước miếng xuống cổ họng khô khốc, cậu hướng cánh cửa kia cất bước, cậu cảm thấy chân mình mềm nhũn vô lực như cây bông.

Chương 20: Câu đố trong rương

---oOo---

Trong kho hàng vẫn chất đống đầy giấy báo và sách cũ bó thành từng bó. Còn có vài chiếc cúp đồng dựa vào góc, chỉ có lúc lãnh đạo đến kiểm tra mấy thứ này mới có thể được lấy ra lau chùi đặt trong tủ kính. Ở trong góc Chu Quyết còn phát hiện rất nhiều cút chuột, phỏng chừng nơi này rất nhanh sẽ biến thành hang ổ của mấy tên kia. Chu Quyết bịt mũi nơi này lạt lạt, nơi kia tìm tìm.

Chu Quyết phát hiện phía dưới một đồng báo cũ có một rương gỗ cây nhãn, tất cả đồ chứa nơi này đều là hộp giấy, qua vài lần cậu tới đây để báo cũ, cũng chưa từng thấy qua cái rương như vậy. Hôm nay đột nhiên xuất hiện một cái rương lớn quét sơn đèn đỏ rực như vậy thật sự vô cùng đột ngột. Chu Quyết dời bó giấy báo trên rương đi, trên rương không có hoa văn gì, cảm giác tựa như của hòm mìn lúc kết hôn ở thập niên năm mươi mọi nhà đều mua sắm.

Cậu phát hiện phía trên cư nhiên còn có khóa, nhưng loại khóa này thùng rỗng kêu to, chính là loại khóa có trụ xuyên qua đơn giản nhất, chỉ cần có một cây dài mỏng một chút, cứng một chút là có thể đem thứ này cạy mở, việc này không khó, Chu Quyết lúc học trung học cũng đã là cao thủ trong cao thủ, dựa theo cách nói của cậu chính là chỉ cần cho cậu một công cụ thích hợp, cậu có thể nạy cả két bảo hiểm của phòng hiệu trưởng.

Cậu từ trong kho hàng tìm được một tua vít đầu dẹp số nhỏ nhất, thứ này vừa vặn thích hợp, Chu Quyết nhẹ nhàng che lại cửa kho hàng, nơi này cơ bản không ai đến cậu chỉ cần không gây ra động tĩnh gì quá lớn, gõ một cái rương nhỏ tuyệt đối không ai phát hiện. Qua 5 phút Chu Quyết nghe được tiếng răng rắc nhỏ cậu cười hắc hắc hai tiếng tháo gỡ khóa xuống.

Cậu không thể chờ được mở cái rương ra, thứ gì đó bên trong lại ngoài dự liệu của Chu Quyết, Chu quyết lập tức rút người đặt mông ngồi dưới đất, cậu điều chỉnh hô hấp, rồi run run rẩy rẩy nhìn thoáng qua trong rương.

Trong này cư nhiên là một bộ hài cốt, thi thể hẳn là một nữ nhân. Tóc của cô ta rất dài, tóc đen sì không hề sáng bóng, tử khí âm trầm quanh quẩn trên bộ xương khô màu xám trắng, màu sắc thật sự có đủ âm đủ khủng bố, loại tử vong này thẳng đánh vào nỗi sợ hãi bóp chết Chu Quyết ngay cả hô hấp cũng rất khó khăn. Thi thể mặc một thân áo liệm màu xanh lơ, y phục này không phải kiện áo liệm ngoài cùng, mà là đồ lót bên trong. Cho nên rất đơn bạc, Chu Quyết mơ hồ cảm giác được nữ nhân này có lẽ chính là Trần Như Lan mất tích quý mị kia.

Nhưng Chu Quyết lập tức bắt đầu nghi hoặc, cậu ở chỗ này làm thuê cũng không phải ngày một ngày hai, tại sao cậu chưa từng nhìn thấy có một cái rương như vậy chứ? Mà Trần Như Lan là chết như thế nào, rốt cuộc là ai giết chị ấy?

Chu Quyết không nghĩ tới bản thân cư nhiên sẽ có phát hiện khoa trương như vậy, cậu liên tục thụt lùi hơn vài bước, cậu phải mau chóng báo cho Trần Hạo, thì thể chị gái thân yêu của anh hiện tại đang nằm trong một cái rương lớn không biết đã bao lâu. Nhưng khi cậu cuống quýt lui về phía sau cậu cảm thấy cậu đụng phải một người, người này cứng rắn như làm từ thạch cao.

Chu Quyết hút ngược một ngụm khí lạnh, thở hỗn hển vài hơi, mạnh quay đầu lại hô: "Ai!"

Nhưng quay đầu lại không nhìn thấy gì, Chu Quyết chật vật quét mắt khắp kho hàng, trừ tiếng hô hấp của cậu ra cậu căn bản không nghe được một chút động tĩnh nào, cậu rõ ràng cảm giác được phía sau đột nhiên thêm ra một người, khiến cậu sởn tóc gáy chính là người này ngay cả một chút khí tức của con người cũng không có. Cậu cảm thấy tựa như đụng phải một cỗ thi thể khác.

Ngay khi cậu hết sức kinh ngạc hoảng sợ, cậu chợt nghe thấy cánh cửa kho hàng đột nhiên khóa, cậu vội vàng chạy trở ra, quả nhiên không biết là ai đem cậu khóa lại trong kho hàng. Cậu nghĩ thầm hẳn không phải cụ Cố và lão Triệu hai người muốn giết người diệt khẩu chứ. Nhưng bọn họ vì sao muốn giết cậu?

Cậu dùng lực tông ra ngoài, nhưng cỗ quái chính là dựa theo sức lực của một nam nhân loại cửa nát nhà tan này sẽ không bền chắc như vậy được, dùng hết toàn lực trùng kích, chỉ cần ba bốn cái cửa sẽ bị phá vỡ, nhưng Chu Quyết liên tục tông đến mười cái, đụng đến bả vai và cánh tay đều đau nhức mất đi tri giác. Nhưng cánh cửa cư nhiên không chút suy sụp.

Cậu chỉ có thể quay đầu lại nhìn trừng trừng cái rương lớn nọ. Cậu lúc này lập tức móc điện thoại di động ra bấm gọi cho Trần Hạo.

Qua hồi lâu đầu dây bên kia mới truyền tới thanh âm của Trần Hạo, Chu Quyết cảm giác thanh âm của mình đều đang run rẩy, cậu nói: "Anh Trần, đến thư viện nhanh lên, tôi có khả năng đã tìm được chị gái anh rồi." Nói xong cậu nhìn thoáng qua miệng cái rương lớn kia.

Trần Hạo hỏi: "Có ý tứ gì? Cậu nói chị gái của tôi ở thư viện?"

Chu Quyết hơi từ trong khùng khoảng khôi phục trấn định, cậu nuốt nước miếng nói: "Anh Trần, tôi nói với anh, anh nhất định phải bình tĩnh, tôi ở trong kho hàng phát hiện một rương gỗ lớn chứa một bộ nữ thi, tôi hoài nghi có thể là chị gái của anh Trần Như Lan, bất qua tôi không thể khẳng định, hiện tại tôi bị người khóa trái trong kho hàng, không ra được nữa!"

Trần Hạo trầm mặc ít nhất ba giây, Chu Quyết chỉ có thể cảm giác hô hấp của anh cũng càng ngày càng nặng nề, anh thấp giọng nói: "Cậu khẳng định thi thể kia là Như Lan sao?"

Chu Quyết đỡ trán lại nhìn thoáng qua bộ thi hài nọ, sau đó lập tức dờ mắt nói: "Không thể khẳng định, nhưng nhất định là một bộ nữ thi. Mau nghĩ biện pháp đưa tôi ra trước đi."

Trần Hạo nói: "Trước tiên cậu đừng gấp, tôi lập tức tới ngay, hiện tại cậu nhìn thử xem trong rương nọ còn có gì?"

Chu Quyết vặn vẹo mặt nói: "Anh Trần, độ khó quá cao, hài cốt nọ còn nằm đó, anh chung quy không cần thiết phải bảo tôi lật hài cốt ra chứ." Thanh âm của Trần Hạo có vẻ hơi tức giận, anh mắng: "Cậu điếm này thật không có tiền đồ. Bảo cậu nhìn thì cậu nhìn đi, thi thể thôi cậu sợ cái gì? Sẽ bò ra cắn chết cậu hả?"

Chu Quyết ủy khuất lâu bầu, nhưng cũng không dám ngắt điện thoại, cậu nghe được thanh âm Trần Hạo vội vã xuống lầu, biết anh đã xuất phát. Cậu nhắc lá gan lên đưa tay vói vào trong rương, cậu cảm giác tóc này cực kỳ khô ráp, giống như sợi dây bị hút khô hơi nước. Phía dưới thi thể Chu Quyết mò được một cái túi, túi rất bình thường, chính là túi xách tay phổ biến. Chỉ là mặt ngoài nhìn qua cực kỳ cũ, nếu ném ra ngoài có lẽ sẽ không ai nhặt.

Chu Quyết rất nhanh rút túi kia ra, giống như từ một trong rương đầy rắn độc lấy ra chìa khóa kết sắt. Cậu mở túi xách tay ra, bên trong có một bao giấy ăn dùng một nửa, một thỏi son bóng, trừ thứ đó ra chính là một bọc giấy, chỉ dùng để báo cũ gói, Chu Quyết buông túi xác kia, sau đó mở bọc giấy, bên trong có một đĩa CD cùng với một khối gì đó giống bản dập. Hình vẽ phía trên có vẽ vô cùng quái dị, như là một loại ký hiệu nào đó của Đạo giáo, nhưng lại như là một tấm bản đồ. Chu Quyết đem mấy thứ này một lần nữa gói lại nhét vào balo của mình.

Cậu quay về điện thoại di động nói: "Có một túi xách tay nữ. Bên trong có một hộp CD một khối bản dập."

Hồ hấp của Trần Hạo cực kỳ dồn dập, anh hỏi: "Tiếp tục tìm, nhìn xem còn có gì, hơn nữa. Cậu có thể xác định thân phận của người chết không?"

Chu Quyết cười khỏ nói: "Không có khả năng lắm, đừng nói tôi chưa từng thấy qua Trần Như Lan, cho dù gặp rồi, nhưng hài cốt mặc áo liệm này, đã là một đồng xương trắng, thật sự không có biện pháp nhận ra."

Tiếng nói Trần Hạo có chút trầm thấp, anh nói: "Không thể xác nhận sao?"

Chu Quyết lặp lại lần nữa, Trần Hạo liền để cậu tìm kiếm xem còn đầu mối gì có giá trị không.

Chu Quyết quay đầu lại muốn từ dưới đầu thi thể tiếp tục lục lọi một chút, khi cậu đưa tay duỗi đến giữa đồng tóc kia, một khắc ấy cậu cư nhiên cảm thấy như chạm tới da người! Cậu vội vàng rút tay về, mồ hôi lạnh trên trán chảy xuống tới cổ, cậu cảm giác xương cột sống của mình như bị ướp lạnh. Từ giữa đám tóc của một bộ hài cốt lại chạm đến da người mềm mại? Hơn nữa loại cảm giác da này không giống như là

người chết, mà là một người sống. Cậu cũng có thể cảm nhận được độ nhăn nhui và co dãn của da.

Chu Quyết vội vàng hướng di động run run gọi: "Trần Hạo! Mau tới đây! Cái, cái khối thi thể này không đúng!"

Nhưng cậu phát hiện đầu kia điện thoại không còn thanh âm, cậu vừa cúi đầu nhìn phát hiện điện thoại đã tắt. Tối qua cậu nhớ rõ đã sạc pin, làm thế nào nhanh như vậy đã hết pin? Chu Quyết không dám suy nghĩ nhiều, càng nghĩ trong lòng càng sợ hãi. Cả kho hàng chỉ có cậu cùng bộ thi hài cổ quái, mà lúc này đèn khẩn cấp an toàn đột nhiên sáng lên, cả kho hàng tối tăm bị một loại ánh huỳnh quang xanh lá kỳ lạ bao phủ cực kỳ quỷ dị. Chu Quyết rút cuộc không cách nào không chế tâm tình khủng bố của bản thân tăng vọt, cậu dùng lực đập vào phiến cửa của kho hàng, cậu căn bản không trông cậy vào Trần Hạo có thể trong vài giây chạy tới, nói không chừng đợi được anh xuất hiện, cậu đã thành một cỗ thi thể khác. Nghĩ đến điểm này cậu càng thêm sợ hãi, nhưng vô luận cậu làm thế nào tông cửa kho hàng, cư nhiên không hề có người nghe được, theo đạo lý thanh âm này tuyệt đối là tiếng ồn trong thư viện an tĩnh như vậy. Nhưng lúc này. Cư nhiên không ai nghe được tiếp đập cửa của cậu?

Chu Quyết thở hắt hắt ngừng loại hành động vô nghĩa này, cậu chậm rãi quay đầu lại, phát hiện hài cốt vốn toàn bộ ở trong rương cư nhiên có một nửa thân thể đã bỏ ra, tóc giống như vải mảnh màu đen mắc bên ngoài rương. Chu Quyết sợ đến mức cảm thấy như một chỗ nào đó của trái tim đã nứt ra rồi.

Không biết đã qua bao lâu, Chu Quyết cứ như vậy cùng một bộ hài cốt cổ quái mặt đối mặt nhìn nhau. Thành linh Chu Quyết nghe được có thanh âm từ trong đồng tóc nọ truyền ra, thanh âm kia giống như một bà lão tám mươi tuổi không ngừng niệm cái gì đó.

"Còn chưa chấm dứt. Người thứ bảy còn chưa xuất hiện. Vĩnh viễn không có kết cục."

Chu Quyết dựa vào ván cửa, cậu hiện tại hận không thể ép thân thể mình mỏng như tờ giấy, như vậy cậu có thể từ trong khe cửa chuồn ra. Cậu cũng không biết có phải não nhỏ của mình bị dọa cho động kinh rồi không, hay thời gian dài hành hạ khủng bố khiến cho lá gan cậu sợ đến lớn ra. Cậu cư nhiên hỏi lại: "Người thứ bảy gì?"

Thanh âm bà lão tám mươi tuổi tiếp tục xuất hiện: "Khi người thứ bảy xuất hiện, có nghĩa là sự thất bại của vòng bảy người."

Lưng Chu Quyết đầm mồ hôi, cậu không ngờ tới quái vật này cư nhiên còn có thể cùng cậu đối thoại, cậu liếm môi tiếp tục hỏi: "Thất bại? Vòng bảy người rốt cuộc là tồn tại thế nào?"

Hài cốt phát ra tiếng vang kèn kẹt, cô ta nói: "Đây là một bí mật ẩn tàng thật lâu thật lâu rồi, mấu chốt của bí mật ngay cuối cùng trong sách. Nhưng đọc đến một tờ cuối cùng cũng liền đại biểu cho việc 'nó' đã tìm được các người."

Chu Quyết tựa trên cửa, cậu hỏi: "Vậy có biện pháp nào có thể tránh né không?"

Hài cốt âm âm nói: "Trong sách có đáp án, nhưng đáp án này lại không hoàn toàn chính xác, bản thân quyền sách này chính là một sai lầm."

Chu Quyết không cách nào giải thích được ý của cô ta, nhưng cậu có thể mơ hồ biết hoàn toàn dựa theo nội dung trong sách là cực kỳ không đáng tin cậy. Chu Quyết muốn tiếp tục hỏi nữa, nhưng thi thể lại nói trước: "Mấu chốt của quyền sách này không quyết định ở sự phát triển của câu chuyện, mà là do ẩn tình sau lưng câu chuyện, nếu dựa theo phát triển đơn thuần của câu chuyện để suy đoán kết quả cuối cùng chỉ có thất bại."

Chu Quyết hỏi: "Vậy thất bại sẽ ra sao?"

Hài cốt lại một lần nữa phát ra tiếng vang kèn kẹt, cô ta không nói gì, nhưng Chu Quyết biết nếu thất bại tuyệt đối sẽ không khá hơn kết cục của cô ta là bao.

Cậu run run hỏi: "Vậy, vậy cô có thể nói cho tôi biết cô. Cô có phải Trần Như Lan không?"

Ngay khi Chu Quyết hỏi xong câu cuối cùng, cậu đột nhiên cảm giác phía sau có người khua mạnh ván cửa. Cậu bật người, tiếp đó Trần Hạo thẳng hướng đi vào, anh chạy đầu đầy mồ hôi trong tay cứ nhiên còn cầm một cái cờ lê. Thật không biết anh từ nơi nào lấy được. Xem chừng anh đập nát cánh cửa mới vào.

Chu Quyết bị bất ngờ dọa khủng hoảng trong lúc nhất thời nói không nên lời, kỳ thật cậu nghĩ cậu chưa tè ra quần đã phi thường đàn ông rồi. Dù sao đây mới thật là thuộc về khiêu chiến cực hạn thần kinh nhân loại.

Trần Hạo hướng mặt Chu Quyết vỗ liên vài cái, Chu Quyết rớt cuộc mới khép miệng, Trần Hạo hỏi: "Hài cốt đâu?"

Chu Quyết giống như nhân chứng trong phim xã hội đen mềm như chân tôm chỉ chỉ rương gỗ nọ. Trần Hạo một bước dài vọt tới. Anh nhìn tới nhìn lui hài cốt bên trong vài lần. Cuối cùng quay đầu lại nhìn Chu Quyết, Chu Quyết rõ ràng còn chưa xoay sang, cậu chỉ là theo bản năng lùi về phía sau. Trần Hạo nói với cậu: "Cậu lại đây nhìn xem."

Chu Quyết nuốt nước miếng, cậu thật sự không muốn nhìn lại vật kia, nhưng vì mặt mũi khiến cậu phải kiên trì. Cậu nhìn hướng trong rương, phát hiện nơi đó nào có thi thể gì, ở đây chỉ có một bộ áo liệu màu xanh lơ, cùng với một đồng lớn vải lạnh màu đen, mà trong đồng vải lạnh này cứ nhiên là một con chuột con. Nhãn thần Trần Hạo quái dị nhìn Chu Quyết, mà biểu tình của Chu Quyết lúc này đã không cách nào dùng lời lẽ để hình dung được. Tiếp đó phía sau bọn họ theo vào viện trường và lão Triệu, hai người bước ra phía trước nói: "Trần tiên sinh, thật xin lỗi, có

thể là cánh cửa đột nhiên khóa, may là Tiểu Chu gọi điện cho cậu, nếu không chúng tôi cũng không biết bên trong có người. Tiểu Chu sao cậu không kêu lên chứ?"

Chu Quyết cảm thấy mặt mũi trong ngoài đều mất hết, một bên là Trần Hạo rõ ràng đang hoài nghi lời cậu nói trước đó, mà hiện tại viện trưởng cơ bản xem cậu như trẻ em kém phát triển để đối đãi. Cậu ấp úng cũng giải thích không rõ ràng, thời điểm này Trần Hạo đóng rương lại nói: "Viện trưởng, sao nơi này lại có một cái rương vậy?"

Viện trưởng nhìn cái rương quay đầu lại hỏi: "Lão Triệu anh biết cái rương này từ đâu tới không?"

Lão Triệu lắc đầu nói: "Cái rương này không phải tôi chuyển đến, có thể là cụ Cố, vậy phải hỏi ông ấy rồi."

Viện trưởng thoáng nhìn cửa nói: "Cố Lão đâu? Sao không thấy ai khác?"

Lão Triệu lắc đầu nói không biết. Viện trưởng mắt húng ừ một tiếng nói: "Đem cái rương lớn này bỏ đi, bên trong cư nhiên còn có chuột, các anh thật là. Aiz! Nếu đến kiểm tra đây không phải thành trò cười sao?"

Lão Triệu liên tục gật đầu, đi theo viện trưởng ra ngoài. Trong kho hàng chỉ còn lại hai người Trần Hạo và Chu Quyết.

Chu Quyết thấy không có người ngoài nữa, liền vội vàng kéo cánh tay Trần Hạo nói: "Anh Trần, anh phải tin tôi, tôi thật sự nhìn thấy có hài cốt, hơn nữa cô ta còn nói nữa!"

Trần Hạo nói: "Cô ta đã nói gì?"

Chu Quyết nhìn vào mắt Trần Hạo nói: "Cô ta nói nếu lúc người thứ bảy xuất hiện, chúng ta liền thất bại. Đã thất bại thì chúng ta liền xong đời!"

Trong lòng Trần Hạo trầm xuống, anh nhìn thoáng qua bộ áo liệm màu xanh lơ, hỏi tiếp: "CD và bản dập ở chỗ cậu sao?"

Chu Quyết gật đầu, cậu chột dạ vuốt balo, xác định hai thứ đồ này không biến mất nữa nói: "Đồ đây! Trước đó tôi khẳng định không phải ảo giác!"

Trần Hạo lặng lẽ tới gần Chu Quyết, lúc đi tới trước mặt cậu anh cúi đầu nói vào lỗ tai Chu Quyết: "Tôi tin tưởng cậu, cậu xem." Nói xong anh lén lút chìa tay, trên tay có một sợi tóc rất dài.

Chu Quyết hoảng sợ ngẩng đầu, Trần Hạo đã nhanh chóng giấu tóc vào trong túi quần. Anh vỗ vai Chu Quyết nói: "Đi, về nhà."

Lúc Chu Quyết trở lại nhà Trần Hạo, cậu đặt mông ngồi trên sofa vịn lồng ngực mình, cậu nói: "Anh Trần, anh thật sự chưa thấy đâu, thật là đáng sợ. Cái này so với phim kinh dị 3D còn ghê hơn."

Trần Hạo từ trong tủ lạnh lấy ra một lon bia lạnh nói: "Uống đi, cho đỡ sợ, phát hiện của cậu hôm nay rất cuộc thế nào?"

Chu Quyết một ngụm uống xuống nửa lon bia, sau khi thở ra một hơi đứng thẳng dậy nói với Trần Hạo: "Tôi có thể xác định Cổ Lão, lão Triệu bọn họ đều là một trong bảy người, còn có chính là CD và bản dập này."

Trần Hạo cầm bản dập qua, vội vàng đưa tờ giấy phô tô trong tay nói: "Cậu xem hai tờ này có phải rất giống không?"

Chu Quyết nhận giấy phô tô, hình vẽ phía trên quả thực cực kỳ tương tự, nhưng cũng không giống lắm. Trần Hạo để bản dập vào máy quét, sau đó lại in ra. Anh đặt hai tờ giấy cùng nhau trên bàn nhìn một hồi, sau đó lại lục ra một đồng tư liệu lớn. Sau đó anh đưa lưng về phía Chu Quyết nói: "Cậu có từng nghe nói qua Sát Sát chưa?"

Chu Quyết ừ một tiếng hồi đáp: "Tháp bùn trong Tạng truyền phật giáo."

Trần Hạo cười cười nói: "Đúng vậy, kỳ thật nó là tiếng Bạc Lai dịch âm ra Phạn văn, nó trong Phạn văn ý là phục chế. Ước chừng lọt vào nội địa Trung Quốc vào thế kỷ 13. Mà trong những tài liệu cuối cùng Như Lan lưu lại kia thì có ba tờ cùng loại hình ảnh của Sát Sát, mà trên mấy thứ đó có cùng loại hình vẽ của bản dập này. Nhưng nội dung của hình vẽ tạm thời vẫn chưa cách nào hiểu được."

Chu Quyết cau mày nói: "Nó có quan hệ gì với phật giáo sao?"

Trần Hạo lấy lại giấy phô tô tiếp tục nói: "Việc này rất khó có thể xác định. Cho dù là phật giáo chúng ta quen thuộc nhất, dựa theo tông phái có thể chia làm mười loại, phân biệt là Thiên Thai tông, Tam Luận tông, Duy Thức tông, Hoa Nghiêm tông, Luật tông, Mật tông, Thiền tông, cùng Tịnh Thổ tông (Hiền giáo) trong Đại Thừa phật giáo, còn có hai tông Câu Xá, Thành Thật trong Tiểu Thừa phật giáo, chúng trong tư tưởng và giáo nghĩa có khác nhau rất lớn. Điều tự có bí pháp và ký hiệu bí mật không truyền ra ngoài. Cậu nếu từ trên mặt này tìm nhất định vòng vào quanh co."

Chu Quyết cầm lon bia nói: "Cổ thi thể kia từng nói, nếu hoàn toàn dựa theo khuôn mẫu trên sách chúng ta sẽ thất bại, hơn nữa tuyệt đối không thể để cho người thứ bảy xuất hiện. Nếu không chúng ta cũng xong đời. Hiện tại chúng ta đã xuất hiện năm người, không biết lúc nào sẽ xuất hiện người thứ sáu, người thứ bảy."

Trần Hạo tỏ vẻ suy nghĩ sâu xa, thời điểm này lại có người gõ cửa, Tam Béo, Khi Còi và Lão Cửu đứng ở cửa, ba người họ đều bôn ba cho tới trưa, chạy đến đầu đầy mồ hôi."

Tam Béo sau khi xả giọng kêu mẹ nửa ngày đặt mông ngồi bên cạnh Chu Quyết, hần nói: "Anh Trần, viện nghiên cứu anh giới thiệu thật quá xa. Tôi chạy muốn gãy chân rồi. Bất quá anh yên tâm, bản thảo giao cho tôi, chúng tôi đều tự thân tự lực làm không hề để qua tay người khác, người bạn nọ của anh thật đúng là bạn chí cốt,

chẳng những giúp chúng tôi lo máy móc, phân tích ra chất liệu. Còn nói xạo gọi chúng tôi là cái gì. Chuyên viên tới từ Bắc Kinh, khoác lác thế này mà không sợ lòi tẩy ha? Đúng không Khi Còi?"

Ánh mắt Khi Còi xẹt qua một tia bất an, gật đầu.

Trần Hạo lạnh nhạt hỏi han: "Không có gì, đây là tôi bảo cậu ấy ứng phó như vậy. Tra ra tài liệu gì không?"

Tam Béo uống một ngụm trà, vuốt miệng nói: "Đã điều tra ra, giấy hoàn toàn không có vấn đề, mực in cũng không có vấn đề, có chuyện chính là cách đóng sách của nó."

Trần Hạo không nói chen vào, Tam Béo ngại còn khát nước lại uống một ngụm lớn, hắt mớ ra bản in thử cùng với một tá đơn báo cáo tiếp tục nói: "Nói như thế, đóng bìa sách của thập niên năm mươi cơ bản đều chọn dùng chỉ buộc Mả hiện tại về cơ bản đều là phương pháp đính không có chỉ buộc, mà quyển sách này vừa nhìn chính là thứ của thập niên năm mươi, cho nên nó áp dụng chính là chỉ buộc đồng thời sử dụng đóng sách giá thành cao, do đó, bên trong bản thảo anh đưa cho tôi trên sợi đính chúng tôi phát hiện chất liệu đặc thù."

Tam Béo nhăn chau thêm động, hẩn thần bí hỏi: "Anh đoán xem. Là chất liệu gì?"

Chu Quyết nóng lòng muốn chết, đầu rảnh cùng hẩn pha trò, trái lại Trần Hạo ở một bên nói: "Tóc?"

Tam Béo búng ngón tay, hẩn vỗ đùi nói: "Anh Trần! Thật trâu a, anh làm thế nào đoán được?"

Trần Hạo nói: "Tôi cũng là đoán thôi."

Chu Quyết hoài nghi lén liếc mắt nhìn Trần Hạo, mặt Trần Hạo lập tức chuyển hướng sang cậu, Chu Quyết đành khó xử sờ tóc. Trần Hạo liếc cậu một cái nói: "Đây là có căn cứ, bởi vì Chu Quyết lần đầu tiên nhìn thấy sách cậu ấy đã từng nói, có một nữ nhân đầu tóc rất dài. Tiếp đó cậu thấy được sách, sau này là cơn ác mộng của cậu ấy, mà trong truyện cũng nói tới tóc. Cho nên tôi đã nghĩ tóc ở phương diện này nhất định có tác dụng nào đó rất then chốt, sau tôi lại từ trong rương tìm được tóc, mà cậu béo nói chỉ trong chỉ dán xuất hiện vấn đề, vậy rất có khả năng chính là bên trong chất liệu có tóc cùng bị quấn vào trong chỉ."

Chu Quyết thấy Trần Hạo giải thích tròn vẹn như vậy, cậu cũng ngượng ngùng không nói gì nữa, chỉ có thể khó xử nở nụ cười xin lỗi vài tiếng nói: "Anh Trần. Tôi cũng không có hoài nghi anh, chỉ là không nghĩ tới anh thật sự có thể đoán vậy."

Trần Hạo cũng cười xấu xa nói: "Nguyên lai cậu còn đang hoài nghi tôi sao? Tôi còn chưa biết đó."

Chu Quyết lúc này cười đến càng thêm quẩn bách, cậu vội vàng nói sang chuyện khác: "Vậy nói trong chỉ của quyển sách này có tóc giống người? Vậy là tóc nữ nhân sao?"

Tam Béo gật đầu nói: "Khẳng định như vậy, thập niên năm mươi a, mà cho rằng là hiện tại? Mỗi người đàn ông đều trang điểm xinh đẹp, tóc so với nữ nhân còn phiêu dạt hơn, tao có thể khẳng định đây là tóc nữ nhân!"

Trần Hạo nói: "Tôi biết, cậu để báo cáo xuống đi. Hiện tại nên tiếp tục nội dung kế tiếp của chúng ta."

Tất cả mọi người không nhắc lại, mà nhìn chăm chăm Vòng Bảy Người đặt chính giữa bàn. Lại sắp mở ra một chương mới.

Chương 21: Quái thi

---oOo---

Lưu Phi nhanh chóng vói vào trong miệng thi thể, từ bên trong kẹp ra một khối đồ, mọi người vừa nhìn phát hiện đó là một khối hồ phách, hồ phách này vô cùng đặc biệt, hồ phách là nhựa thông mấy vạn, thậm chí mấy ngàn vạn năm trước trùng hợp bị chôn giấu, sau đó chuyển hóa thành một loại hóa thạch của cây, là một loại khoáng vật giống hữu cơ. Phần lớn có màu vàng hoặc màu đỏ. Nhưng khối hồ phách này cư nhiên có một loại màu đen như mực. Giống như mã não bán trong suốt. Mà giữa hồ phách có một con sâu hình dạng cực kỳ cô quái, nói nó cô quái là bởi vì bề ngoài con sâu này nhìn qua phi thường cùng loại với một ống sáo rất rất nhỏ, phía trên lấm tấm sáu hạt màu đỏ giống như lỗ trên ống sáo, mà thân thể bày ra một loại màu xám trắng cùng loại với màu xương.

Lâm Húc chưa từng thấy qua con sâu nào như vậy, anh nhìn hai người bạn khác, Thúy Nương lắc đầu, trái lại ánh mắt Lưu Phi có chút thẳng, Thúy Nương hỏi hẳn từng thấy thứ này rồi sao?

Lưu Phi không dám chắc nói: "Thấy thì chưa thấy qua, nhưng tôi nghe sư phụ tôi nói ông thật ra đã gặp loại hồ phách màu đen này, nó tên là ngọc thạch 'Nước Bọt Mạnh Bà', thứ này giá trị rất cao, các người nghe nói qua hồ chôn vạn người chưa? Chính là mỗi khi thời xưa có đại chiến nhất định sẽ sinh linh đồ thần, vì nơi của những thi thể này sẽ xuất hiện loại giống thứ ngọc này. Cực kỳ lệ khí, nghe nói có thể gọi quý. Có vài đạo sĩ Mao Sơn dùng nó dưỡng tiểu quý, bất quá chưa bao giờ gặp qua trong 'Nước Bọt Mạnh Bà' có sâu.

(Tiêu: Mạnh Bà sống bên cầu Nại Hà ở địa ngục. Chức trách đảm bảo tất cả quý hồn trước khi đi đầu thai sẽ không nhớ kiếp trước của mình và hết thảy trong địa ngục.)

Thúy Nương hừ mũi một tiếng nói: "Thảo luận cả nửa ngày, nói chung là cậu cũng không biết. Vậy sao thi thể vẫn ngâm thứ này? Làm vật bồi táng? Chẳng lẽ kỳ thật đây là một khối ngọc hàm?"

Lưu Phi gãi đầu hỏi: "Ngọc hàm là cái gì?"

Thúy Nương vẻ mặt nghiêm túc nói: "Chính là thứ ngâm trong miệng người chết đó!"

Lưu Phi cực kỳ hoài nghi nhìn nàng, Lâm Húc vô lực bổ sung nói: "Ngọc hàm kỳ thật là ngọc dùng trong miệng người chết, thời Hán thường dùng nhất, hơn nữa đa số là ngọc thiên (ngọc hình con ve sầu), bởi vì đặc điểm lớn nhất của ve sầu chính là hóa bướm sống lại, cho nên cổ nhân cũng hy vọng người chết có thể từ cõi chết sống lại, hoặc nói hy vọng linh hồn bọn họ có thể thăng lên thiên giới. Kỳ thật là một loại pháp khí hộ thi thể."

Thúy Nương ngạc nhiên hỏi han: "Làm sao anh biết được nhiều như vậy?"

Lâm Húc ngại ngần hồi đáp: "Cha tôi là người thạo nghề sưu tập ngọc khí, cùng mấy chương quỹ hiệu đồ cổ có giao tình. Cho nên tôi cũng mắt thấy tai nghe chút ít, biết chút thường thức trong đó."

Lưu Phi cười lạnh nói: "Vây rất quái. Ngậm trong miệng đều là thứ tốt diêm tốt gì đó, thứ lệ khí nặng như 'Nước Bọt Mạnh Bà' cứ nhiên mắc trong miệng, vậy còn thăng thiên cái rắm?"

Lâm Húc ân huyệt thái dương, anh nhìn hồ phách màu đen trong lòng bàn tay, trong lòng cũng vô cùng quái dị, anh có một loại cảm giác như con sâu này còn sống.

Lưu Phi lại lật lật quần áo của thi thể, hần nói: "Đúng vậy, người này mặc nhất định là áo liệm, y chẳng lẽ biết y sẽ sống không lâu nữa? Cho nên tự mặc cho mình?"

Lâm Húc không cho là đúng, anh nói: "Nếu thật là như vậy, tại sao gã lại có biểu tình kinh ngạc thể này, biểu tình đó không phải là biết mình sắp chết. Ngược lại là vô cùng khủng hoảng."

Thúy Nương cũng không nhân rồi, bắt đầu lục soát bốn phía, nàng đi tới bên rìa, gọi hai người nói: "Lưu Phi! Cậu mau nhìn!"

Lưu Phi xoắn bước một cái, Thúy Nương chỉ vào một bức tranh trên tường nói: "Cậu xem! Đây. Đây chẳng phải là."

Lưu Phi thấy Lâm Húc sang đây, lập tức ra hiệu, Thúy Nương liền không nhắc nữa, Lâm Húc thấy hai người dường như có gì đó gạt anh, trong ngực cũng thực không hài lòng, hướng Lưu Phi nắm quyền nói: "Lưu huynh, khối thi thể này có liên quan gì đến chúng ta?"

Lưu Phi lạnh lùng liếc mắt một cái nói: "Có quan hệ, bất quá bây giờ còn chưa phải lúc nói cho anh biết, đợi tới mục đích, chỉ cần tôi còn mạng, tôi sẽ nói rõ đầu đuôi ngọn ngành một lần cho anh. Hiện tại anh đừng nên hỏi gì cả, đi theo chúng tôi là được. Thúy Nương chị lại đây nhìn xem, bức tranh này vẽ ai?"

Thúy Nương ngưng thần nhìn khối tường Lưu Phi chỉ, phía trên dùng dao khắc một ít đồ án đan xen, Thúy Nương kinh ngạc bụng miệng mình, nàng trừng mắt nói: "Đây! Đây chẳng phải là."

Lưu Phi tự nhủ: "Cứ nhiên nơi này lại có thứ kia. Chẳng lẽ nói khối thi thể này cũng là."

Lâm Húc hỏi: "Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Hình vẽ này đại biểu cho ý nghĩa gì?"

Thúy Nương muốn nói lại thôi, vẻ mặt vô tội bắt đầu nhìn Lâm Húc, Lâm Húc nhất thời cảm giác mình phảng phất như đã phạm vào sai lầm lớn gì đó, bắt đầu lắc đầu buông tha không hỏi nữa, Thúy Nương áy náy liền đổi đề tài nói: "Hai người nhìn xem từ trên người gã còn có thể lục được vật gì nữa không?"

Lưu Phi hừ lạnh nói: "Đều chết thành cương thi rồi, còn có thể có thứ gì cho chúng ta phát hiện."

Lâm Húc ngược lại có cách nhìn của riêng anh, anh nói: "Tôi lúc du học ở Nhật từng học một bộ phương pháp khám nghiệm tử thi của phương Tây, bọn họ chiếu theo hiện trường phát sinh án thứ nhất và hiện trường phát sinh án thứ hai, có thể thông qua hoàn cảnh xung quanh và biến hóa của thi thể diễn toán suy luận logic, hoặc nhiều hoặc ít có thể tra ra vài thứ."

Lưu Phi nghe được anh từng đến Nhật Bản, ánh mắt lập tức dần hiện ra một tia hung quang băng lãnh, hần lạnh lùng nói: "Anh nếu không muốn chết, tốt nhất chớ ở trước mặt tôi nhắc đến bọn giặc kia, nếu không cẩn thận tôi không khách khí với anh."

Thúy Nương cắt đứt cảnh báo của Lưu Phi nói: "Cậu đừng nói vậy, Lâm đại ca là người tốt, anh ấy dọc đường chiếu cố tôi và anh Hồ Tử không ít. Cậu đừng không nhìn được lòng người tốt như vậy, nếu Lâm đại ca có biện pháp, để anh ấy xem đi."

Lưu Phi âm ức hừ một tiếng, quay đầu dựa vào bàn không nhắc nữa, Lâm Húc xắn tay áo, anh kiểm tra thi thể trước, thi thể đã thành xác khô, nhưng ngoài dự liệu của mọi người chính là móng tay của nó lại thật sự rất dài, con ngươi của thi thể đã hoàn toàn hiện ra màu xám trắng, thân thể uốn cong như tôm ôm trứng, Lâm Húc cố gắng vặn bung hai tay của thi thể ra, nhưng vô luận anh có dùng lực thế nào, thi thể cũng không chút suy yếu. Nhưng nhìn biểu tình của cổ thi thể, Lâm Húc bằng kinh nghiệm phán đoán, thi thể này là chết do ngạt thở. Bộ dáng của gã như bị thứ gì đó bóp chết. Lâm Húc thử thăm dò thi thể, trong giây lát anh phát hiện ở cổ thi thể cư nhiên cực kỳ mềm mại, cảm giác giống như mớ tơ cổ của người sống, anh kéo áo liệm ra, áo liệm vô cùng khó xé, Lâm Húc hung hăng dùng lực, cư nhiên xé quần áo ra hơn phân nửa, mọi người phát hiện khối thi thể này cư nhiên từ đầu trở xuống da thịt đều chưa thối rữa, nếu chỉ nhìn thân thể còn tưởng rằng là một người sống nào đó hoặc thân thể của người vừa mới chết. Đầu và tay chân xác khô như vậy, nhưng thân thể lại có loại co dãn này. Lâm Húc đột nhiên nghĩ tới khối 'Nước Bọt Mạnh Bà' trong tay anh, anh nói: "Khối hồ phách này! Chẳng lẽ nó có hiệu quả chống phân hủy mạnh mẽ sao? Thật ngạc nhiên!"

Lưu Phi nhíu mày vuốt cằm nói: "Có lẽ thật sự là một hồi sự như vậy, nhưng nó làm thế nào ngăn cản được sự thối rữa của thân thể, đầu này đều thành xác khô rồi."

Lâm Húc lắc đầu, việc này thật sự anh cũng không biết. Trong lòng anh vẫn đang tính toán đám người Thúy Nương kia tới cùng đã trêu chọc vào vật gì. Anh trước đây cho rằng là thủ lĩnh quân phiệt gì đó, sau anh lại phát hiện thứ truy đuổi bọn họ rất có khả năng không phải nhân loại. Bọn họ như đang trốn tránh một loại ác ma nào đó, mà việc này Lâm Húc hoặc nhiều hoặc ít cũng có thể từ trong đối thoại của bọn họ kết luận được thứ này cùng cổ mộ bọn họ lãnh nạn có quan hệ rất lớn.

Anh chuyển lực chú ý về trên người thi thể, nơi này khắp chốn đều là quyền trục, mà thi thể chính là ngã vào trong đồng quyền trục này, anh cầm lấy một quyền cách anh gần nhất, nhưng anh chạm một cái, quyền trục yếu ớt này liền hóa thành tro tàn, giống như không muốn để anh nhìn thấy bí mật bên trong. Lâm Húc ngửi được một loại mùi rất thơm, tựa như mùi đàn hương năm xưa sau khi được đốt cháy, Lâm Húc nói: "Quyền trục này thơm quá a."

Lâm Húc ngửi được mùi thơm nhất thời cảm thấy thân thể vốn nặng nề đã thoải mái không ít, anh kinh hãi phát hiện nói: "Trong quyền trục này cư nhiên có phối được. Mùi vị trong này có hương khí của quế chi."

Thúy Nương nói: "Mấy thứ này ít nhất cũng có hơn trăm năm lịch sử, làm sao có thể bảo tồn được hương vị của được chứ?"

Lâm Húc nói: "Đây không phải không có khả năng, trước đây thầy luyện đan lưu lại kinh quyền được xưng là Vô Tự Thiên Thư (quyển sách không có chữ), cái gọi là người có duyên sẽ được, kỳ thật nó cũng không phải là vô tự, mà là vật chất trong quyền sách này chính là bí phương của phương sĩ luyện đan lưu lại."

Thúy Nương mở to mắt khó hiểu nhìn chằm chằm Lâm Húc, Lâm Húc mỉm cười nói: "Haha, đó cũng là lý luận, trên thực tế nơi này cũng không có mơ hồ như vậy."

Vẫn chưa nói tiếng nào Lưu Phi nói: "Nếu Dát Tử ở đây thì tốt rồi, nó tốt xấu gì cũng là học đồ của lang trung, nhận ra không ít bài thuốc."

Thúy Nương nghe được Lưu Phi nói về Dát Tử, ánh mắt không khỏi có chút lảng tránh và sợ hãi. Lâm Húc chen ngang hỏi: "Dát tử các người nói là ai vậy?"

Thúy Nương than vãn: "Tiểu huynh đệ đầu tiên chết, rất thảm."

Lưu Phi sợ Thúy Nương sẽ nói lỡ miệng, bình thần tự kể ra: "Dát Tử mệnh không đủ kiên cường, mới ra ngoài nó liền gặp chuyện, nó trước đây là học đồ của lang trung. Nhỏ tuổi nhất, không ngờ cũng chết sớm nhất."

Lâm Húc vuốt trán nói: "Vậy ai thay thế nó?"

Thúy Nương nhìn Lưu Phi, Lưu Phi nhíu mày nói: "Là Khất Nhi, nàng là con gái nuôi của Khôi Lục gia."

Lâm Húc tiếp tục hỏi: "Vậy bảy người các người gồm có ai?"

Lưu Phi gãi đầu nói: "Tôi, Thúy Nương, anh Hồ, Dát Tử, Khôi Lục gia, Mao Hạc Tử còn có Phùng Lộc Hỷ xứng tiểu khúc."

Lâm Húc nói tiếp: "Vậy tôi thay thế Hồ huynh đã chết, Khất Nhi thay thế Dát Tử?"

Lưu Phi gật đầu nói: "Đúng vậy, nếu tôi chết, vậy các người phải thay tôi tìm một người thay thế, nếu không tôi sẽ thi biến, sau đó luôn đi theo các người. Mãi đến khi các người đều chết hết mới thôi."

Lâm Húc nhìn Thúy Nương, Thúy Nương cắn môi nghiêng đầu sang một bên, Lâm Húc nghĩ thâm nguyên lai đây là ý tứ kia của ánh mắt Thúy Nương. Bất quá anh đối với mấy thứ này vẫn như cũ ôm thái độ hoài nghi, chỉ là muốn biết rõ bọn họ tới cùng đang tránh vật gì.

Lâm Húc tiếp tục cúi đầu quan sát thi thể, nhưng ngay khi anh phân tâm nghe Lưu Phi Thúy Nương nói chuyện, thi thể cứ nhiên không thấy nữa. Đại não Lâm Húc đột nhiên liền muốn nổ bung như hoa, anh chỉ vào thi trên mặt đất hồi lâu, cũng chưa nói nên lời. Mà hai người khác thì đã mở to hai mắt hô lên thành tiếng. Lâm Húc lớn tiếng hỏi: "Thì, thi thể đâu!"

Lưu Phi hoảng sợ tới gần bên cạnh Lâm Húc: "Tôi làm sao biết! Không phải anh nói muốn khám nghiệm tử thi sao! Khám nghiệm tử thi có thể đem thi thể nghiệm mất luôn? Anh thật con mẹ nó là do đám giặc kia dạy dỗ khám nghiệm tử thi nha!"

Lâm Húc không nghe lọt ác ngữ của Lưu Phi, khước mắt anh co rút, không biết dùng định luật khoa học nào tới giải thích việc này. Trái lại Thúy Nương cuối cùng chỉ vào cửa hô: "Các anh xem này! Thi thể đó! Nó. Nó làm thế nào di động được?"

Thi thể vốn tư thế cong lưng, hiện tại tứ chi như thần lẫn gấp khúc, ghé vào cửa cách đó không xa. Hơn nữa lấy một loại tốc độ cực kỳ thông thả bò ra ngoài. Giống như dưới thi thể đó có một con rùa đang kéo gã vậy.

Lưu Phi tự nhủ: "Gã muốn tự mình bò ra ngoài?"

Lâm Húc cũng bất chấp nho nhã, anh mắng, "Khốn kiếp, thi thể làm sao có thể bò đi?"

Thúy Nương nói: "Chẳng lẽ! Xác chết vùng dậy rồi?"

Lưu Phi đã lấy ra phi đao giấu bên hông, hấn nói: "Thúy Nương! Thứ của anh Hồ còn ở chỗ chị không?"

Thúy Nương cười khan nói: "Ở, ở cửa!"

Lưu Phi co rút mặt nói: "Chị nói xem cương thi này tại sao không hướng về phía chúng ta? Nó chạy ra ngoài để làm chi?"

Lâm Húc nhất thời cũng tìm không ra đầu mối, anh đột nhiên nghĩ đến gì đó nói: "Chẳng lẽ là khối hổ phách nọ?"

Lưu Phi nói: "Có ý tứ gì?"

Lâm Húc nói: "Lưu Phi, không phải cậu nói khối hổ phách nọ rất tà môn sao? Có thể nó sợ thứ này hay không?"

Lưu Phi nói: "Ý của anh là nói nó sợ dĩ thành thành thật thật lui ở chỗ này chính là vì hổ phách này, mà chúng ta lấy nó từ trong miệng thi thể kia ra, gã mới vùng dậy?"

Lâm Húc không dám khẳng định, nhưng anh nghĩ đây là giải thích tốt nhất, nếu không còn có thể vì cái gì đây. Ba người đồng thời trầm mặc không nói, Lưu Phi nói: "Gã không công kích chúng ta, hiện tại trời cũng sắp sáng, nơi này cũng tra không ra cái gì! Không nên ở lâu, đi!"

Ba người đối mặt trong chốc lát, Thúy Nương áp a áp ứng nói: "Vây. Thi thể kia cần."

Lưu Phi nhận tình vừa chuyển, thuận tay hai phi tiêu liền trực tiếp gắt gao ghim tay của thi thể trên mặt đất. Lâm Húc hoảng hốt, anh không hề biết nguyên lai ngoại trừ loại tiểu phi đao này ra, phía sau hắn cứ nhiên còn cất giấu hai thanh dao găm lưỡi dài khoa trương như vậy. Chính yếu là mặt đất xây bằng đá phiến, mà thi thể hiện tại tất bị gắt gao ghim trên mặt đất, cho dù nó vùng dậy muốn đứng lên gã cũng không cách nào dậy nổi thân thể. Loại công lực và độ chính xác, không khó tưởng tượng nếu hắn muốn giết một người, quả thực bình thường giống như lấy đồ từ trong túi.

Thi thể bị gắt gao ghim trên mặt đất, tứ chi nó như động kinh mà gãy dựa, móng tay màu xám đen càng không ngừng gõ mặt đất. Ngộ ngាយ một hồi, thi thể cứ nhiên không tranh đấu nữa, không nhúc nhích quỳ rạp trên mặt đất.

Lưu Phi cũng không quan tâm đến ánh mắt giật mình của Lâm Húc, hắn phát phát tay nói: "Đi."

Thúy Nương nhìn thoáng qua Lâm Húc, ý bảo anh cũng nhanh lên bắt kịp, Lâm Húc nắm 'Nước Bọt Mạnh Bà' trong tay, anh suy nghĩ trong chốc lát vẫn là đem vật kia cất vào trong túi. Mà anh lúc ấy cũng không biết vì sao phải làm như vậy. Chỉ bất quá anh cảm giác thứ đồ này anh phải mang theo trên người. Anh đi theo phía sau Thúy Nương, đột nhiên anh phát hiện Thúy Nương không biết xảy ra chuyện gì, chợt cúi đầu nhìn thoáng qua thi thể kia. Sau đó lại mỉm cười cực kỳ âm ngoan, khuôn mặt trắng bệch nọ, biểu tình dữ tợn nọ cùng khi bọn họ rời khỏi hoang thôn giống nhau như đúc, Lâm Húc dừng bước, anh nhìn không được cúi đầu nhìn thoáng qua cổ thi thể kia, anh chợt phát hiện vốn là một thân khô, nhưng lúc này cơ thể của cái xác cứ nhiên bốc lên rất nhiều bọt nước màu trắng ngà, hơn nữa bắt đầu xuất hiện dấu hiệu thối rữa, anh phát hiện trong bọt nước màu trắng ngà kia chui ra rất nhiều giòi bọt màu trắng. Một khối thân khô cứ nhiên bắt đầu kỳ quái mà thối rữa phân hủy. Mà đôi mắt vốn màu xám trắng của thi thể, đột nhiên lật xuống hai khối nhãn cầu đen tuyền, nhãn cầu gắt gao nhìn chăm chăm Lâm Húc, Lâm Húc phát hiện đồng tử của thi thể sắp thối rữa này cứ nhiên nở lớn, Lâm Húc sợ hãi nhìn thi thể, anh thầm nghĩ: "Chẳng lẽ đại não của khối thi thể này chưa chết hẳn? Vây quá kỳ kỳ rồi!"

Anh ngờ ngẩn không thể di chuyển, lúc này Thúy Nương gọi anh một tiếng, anh như từ trong mộng mới tỉnh, phát hiện Thúy Nương lại khôi phục khuôn mặt thanh tú quyen rũ ban đầu, khuôn mặt âm lãnh quỷ dị nọ phẳng phát chỉ là một ảo giác. Nhưng Lâm Húc anh vẫn có một loại cảm giác sâu sắc, chính cái gọi là "bảy người"

này chung quy cảm thấy cùng người. Có chỗ nào đó không đúng, bọn họ hình như không thể xem như người. Lâm Húc lập tức cắt đứt loại ý nghĩ này, anh bước nhanh đuổi theo hai người kia, lúc này anh nghe được phía sau truyền đến thanh âm có người thấp giọng nói.

Quả nhiên, khi bọn họ ra khỏi mật thất, bầu trời đã hửng sáng. Mưa to cả đêm khiến cho buổi sáng sương mù càng thêm dày đặc. Trong không khí ẩm ướt âm lạnh, tràn ngập mùi khói thuốc súng mờ mờ, thứ này nhắc nhở ba người Lâm Húc bọn họ vẫn chưa hoàn toàn rời xa chiến tuyến, sống trên thế giới này, đôi khi sinh tồn chính là hy vọng xa vời lớn nhất, về phần sống thế nào căn bản không phải vấn đề có thể đi suy nghĩ.

Ba người trong dạng sương mù dày đặc này vội vã tiến về phía trước, không ai nói chuyện với nhau. Lưu Phi thay thế Lâm Húc mở đường tiên phong, Thúy Nương đi giữa, Lâm Húc bọc hậu, trong tay anh có súng. Kỳ thật hẳn phải càng thích hợp làm tiên phong, phát hiện có trạng huống trước có thể nổ súng. Nhưng Lưu Phi lại nói vậy: "Anh cảm thấy súng của anh nhanh, hay là phi tiêu của tôi nhanh?" Nói xong trong nháy mắt cậu liền xuất thủ đánh rớt một con bồ câu bay qua. Nói xong cầm bồ câu ném cho Lâm Húc nói: "Đi nường đi."

Từ đó về sau, Lâm Húc tuyệt nhiên không hề nói gì về chuyện súng ống nữa. Xem như vũ khí lạnh phá lệ dẫn trước một trận chiến thắng vũ khí nóng.

Lâm Húc phát hiện bọn họ đã từ từ tiến vào trong biên giới An Huy. Thế núi cũng rõ ràng trở nên càng cao và dốc, Huệ Châu vốn có danh xưng là Hoãn Sơn Hoãn Thủy, trong cổ ngữ, hoãn chính là ý mỹ hảo, xinh đẹp. Cho nên phong cảnh An Huy, chính là đẹp để tú lệ nổi danh hậu thế. An Huy là tỉnh nội địa lớn phía đông sông hồ chằng chịt đổ ra biển, vắt qua Trường Giang, sông Hoài, lấy sông làm giới hạn, chia làm Hoãn Nam, Hoãn Bắc. Đông nối liền Giang Tô và Chiết Giang, tây nối liền Hồ Bắc và Hà Nam, nam dựa gần Giang Tây, bắc dựa Sơn Đông. Cho nên mặt đông của An Huy chính là Nam Kinh. Mà Nam Kinh xưa nay có núi ngầm vương khí, mà danh xưng là đất đến của Long thần. Chính là phong thủy bảo địa của các triều đại dòng dõi quý tộc để vương kiến lăng tạo mộ. Nhưng mọi người đã quên kỳ thật An Huy cũng là một khối long mạch bảo địa phong thủy rất tốt.

Năm đó Chu Nguyên Chương 16 tuổi, còn chưa trở thành phản tặc, cũng chưa thành hòa thượng, cha của y chết vì ôn dịch, lúc táng cha gặp mưa to lũ cuốn bất ngờ, cuối cùng thi thể bị đẩy tới một nơi, vì vậy y ngay tại đó chôn cha, Chu Nguyên Chương lúc đã làm hoàng đế cảm thấy có lỗi với tiên phụ, nghĩ muốn dời mộ. Xây dựng đế lăng. Lúc ấy quân sư của y Lưu Cơ đã nói nơi đây là bảo huyết hưng long vượng đế, mạch long phượng, đất để thiên táng. Phong thủy bảo địa như vậy không thể tùy tiện di chuyển, nên ở phần mộ cũ xây mã cao thêm, thành lập đế lăng miếu đường.

Lâm Húc cứ như vậy một đường miên man suy nghĩ đi theo sát, trong lúc ngẫu nhiên nghe được vài tiếng súng vang, nhưng thanh âm truyền đến từ nơi rất xa. Sức chân của Lưu Phi rất tốt, cơ hồ là một được chạy chậm mà đi, đôi khi hẳn sẽ chạy trước rất xa, thăm dò sau khi xác định không có nguy hiểm mới gọi Thúy Nương sang.

Chẳng biết tại sao, Lâm Húc chung quy cảm giác được Lưu Phi đối anh có địch ý mơ hồ, song Lâm Húc cũng không muốn cùng một kẻ trộm quan hệ xã giao làm gì. Với anh mà nói anh chỉ cần hoàn thành hứa hẹn, tiếp đó anh còn phải lao vào kháng Nhật.

Rốt cuộc bọn họ đi tới Đán Lý Dư, phía trước phần lớn đều là rừng núi, nơi này chỉ là một thôn trang nhỏ dưới đèo. Lưu Phi chỉ vào phía trước nói: "Thúy Nương mục đích của chúng ta ở ngay đây?"

Thúy Nương nhìn phía trước nhíu mày nói: "Phải. . . . Nhưng anh Hồ Tử nói chúng ta kỳ thật phải đi hẳn là Hoàng Cô Sơn, nhưng Hoàng Cô Sơn chúng ta không cách nào lập tức đến được, nhất định phải ở Đán Lý Dư chờ bảy người hội hợp tiếp đó mới thông qua thứ trong tay chúng ta mới có thể tiến vào."

Lưu Phi nhìn cánh rừng hoang vu ngoài kia, hần thán khí nói: "Trước tìm một chỗ trú chân, sau đó chậm rãi chờ thôi. Hy vọng chờ tới không phải là cương thi."

Ba người đi vào thôn, nơi này cư nhiên còn có hộ nhà dân, bất quá đều là một vài cụ già phụ nữ và trẻ em, các nam nhân hoặc đang nhập ngũ, hoặc bị giết. Tóm lại chỉ còn có lại những người trốn không được, đánh không xong này.

Ba người đều mặc áo liệm, thôn dân nhìn qua còn tưởng rằng gặp quỷ, không có nhà nào đồng ý thu lưu bọn họ. Bất quá nơi này có không ít nhà đồ nát không ai ở, nói là nhà đồ nát kỳ thật cũng chính là bị cướp sạch chỉ còn lại vỏ không. Ba người ử rũ tinh thần vào nhà, đặt mông ngồi xuống, cũng cảm giác trong bụng tròn tròn, đầu cũng theo đó mà ngơ ngác ngác.

Lưu Phi nói: "Tôi ra ngoài xem có thể săn chút chim để ăn không, các người dọn dẹp trước một chút."

Lâm Húc ngăn Lưu Phi lại nói: "Tôi và cậu cùng đi."

Lưu Phi lại cho Lâm Húc một ánh mắt hết sức khinh thường. Nhưng cậu không nói gì, Lâm Húc cầm súng quay lại dận dò Thúy Nương vài câu, liền cùng Lưu Phi rời khỏi thôn.

Vào mùa đông vốn không có dã thú phi cầm gì, bọn họ đảo qua đảo lại mấy vòng ngay cả bóng một con chuột cũng không thấy. Hơn nữa Lâm Húc vốn là có chút cảm mạo, đi vài bước sẽ không nhịn được ho khan. Lưu Phi dừng lại nói: "Anh ho khan như vậy nữa, thở chưa bắt được, bọn giặc cũng bị anh dẫn tới."

Lâm Húc phất tay nói: "Không đâu, nơi này cách chiến tuyến chênh lệch nhiều lắm, xe thiết giáp cỡ lớn không cách nào chạy vào. Nếu không mang ý nghĩa chiến lược, người Nhật Bản sẽ không việc gì đến nơi này."

Lưu Phi không nhắc lại, hấn ngồi xổm người trong bụi cỏ lục lọi một hồi, túm ra một nắm cỏ màu vàng đất nói: "Cầm sắc uống đi, nếu có gừng thì càng tốt."

Lâm Húc tiếp nhận thảo dược để lên mũi ngửi, mặc dù anh có chút ghê tởm, vẫn như cũ cảm giác được một cỗ mùi cực kỳ chua cay xông lên mũi. Lưu Phi nói xong thì không phản ứng Lâm Húc nữa, tiếp tục tìm thứ có thể ăn.

Rốt cuộc bọn họ trong góc bụi cỏ phát hiện tổ một con gù đó tượng tự thỏ, tiếp đó bọn họ lại chờ ít nhất hai giờ ôm cây đợi thỏ nữa, lúc này mới bắt được một con. Con thỏ này vóc dáng không lớn, nhưng đó cũng là thức phẩm duy nhất của bọn họ. Lưu Phi đâm chân con thỏ, thỏ dài nói: "Cứ vậy đi, chung quy so với không có gì ăn chịu đói còn tốt hơn, đại thiếu gia anh nói xem có đúng không?"

Lâm Húc thấy Lưu Phi lại bắt đầu trút giận lên người mình, cũng cảm thấy có chút ghen ghét, anh cười lạnh nói: "Tôi cũng không phải đại thiếu gia gì."

Lưu Phi đảo trắng mắt nói: "Thôi đi, ngài còn không phải thiếu gia sao? Ngài nhìn tay tôi này, vì làm một phật gia, lúc bái sư chính là từ trong chảo dầu vớt tiền đồng, khi đó tôi mới sáu tuổi, chỉ là một đứa trẻ, đến giờ tôi nghe được tiếng dầu chiên tim vẫn còn nhảy dựng đó."

Lâm Húc biết Lưu Phi là người xuất thân khổ cực, ai cũng không muốn trời sinh liền là một kẻ trộm, dù sao điểm này cũng không vẻ vang gì. Lâm Húc ôn hòa nói: "Tôi biết Trung Quốc hiện tại rất khó khăn, nhưng chúng ta nếu là người Trung Quốc, không thể thoát khỏi, chung quy không cần thiết phải đi làm Hán gian chứ? Tôi đây thà chết. Trung Quốc sẽ tốt hơn."

Lưu Phi nghe nói thế lại trầm mặc không nói, hấn nắm con thỏ trong tay nhìn mây trôi trên bầu trời nói: "Anh nói. . . . Trung Quốc thật sự sẽ tốt hơn chứ?"

Lâm Húc khẳng định gật đầu, anh chưa bao giờ hoài nghi. Lưu Phi cúi đầu hắc hắc nở nụ cười, Lâm Húc phát hiện bộ dáng hấn cười lộ lên cực kỳ e lệ thanh tú, anh cười hỏi: "Người khác đều gọi cậu là Liễu Thượng Phi Yến?"

Lưu Phi ngao khí gật đầu, Lâm Húc tiếp tục hỏi: "Vậy cậu bao nhiêu tuổi rồi?"

Lưu Phi khó xử gãi đầu, hấn không hy vọng người khác nhắc tới tuổi tác của mình lắm, bởi vì sẽ khiến mình có vẻ không đáng tin cậy. Hấn trắng mắt liếc Lâm Húc nói: "Việc gì tới anh?"

Lâm Húc không giận ngược lại còn cười nói: "Tôi thế nào so ra cũng lớn hơn cậu một chút, sau này tôi sẽ xem cậu như em trai, chờ sau khi việc này chấm dứt cậu đi theo tôi nhé. Cùng nhau tòng quân, quốc nạn đương đầu bằng bản lĩnh của cậu nhất định có thể có chuyện để làm."

Trong mắt Lưu Phi lộ ra thần sắc tâm động, nhưng rất nhanh liền ảm đạm xuống, hần thấp giọng nói: "Vậy cũng phải đợi chúng ta đều có thể sống sót đã, ôi, Lâm Húc anh là người tốt, làm thế nào bị kéo vào việc này chứ?"

Lâm Húc đem mọi chuyện của anh cùng Hồ Tử, Thúy Nương gặp nhau kể cho Lưu Phi.

Thình lình Lưu Phi như nghe được chuyện gì ghê gớm, con thỏ trong tay thoáng cái rơi trên mặt đất, liền mạng tranh đấu muốn chạy thoát. Trong mắt Lưu Phi tràn ngập khủng bố, hoàn toàn không giống bộ dáng của hần trước đây.

Lâm Húc lo lắng hỏi han: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Sắc mặt của Lưu Phi vô cùng trắng bệch, hần kinh hoảng thất thố nhặt con thỏ trên mặt đất lên nói: "Không có việc gì, không có gì. Chúng ta trở về thôi."

Thói quen của Lâm Húc là không miễn cưỡng người khác, đó cũng là lý do tại sao Thúy Nương gạt anh nhiều chuyện như vậy, còn tồn tại nhiều thứ anh chưa cách nào giải thích được vẫn như cũ bị bọn họ nắm mũi dắt đi. Mà động tác trước đó của Lưu Phi lại khiến anh cảm thấy, trong câu chuyện anh kể lại, có gì đó kỳ quặc. Mà việc kỳ quặc này không phải bảy người đều biết.

Lưu Phi cùng Lâm Húc trở lại căn nhà đồ nát, Thúy Nương đang dựng bếp đun nước, xem chừng nàng muốn ở chỗ này trường kỳ chờ đợi.

Lưu Phi ném con thỏ cho Thúy Nương nói: "Tôi nghỉ ngơi trước đã, có tình huống gì thì gọi tôi." Nói xong hần nhìn thoáng qua Lâm Húc, rồi dựa vào đồng cỏ khô ngủ.

Thúy Nương vui cười hơn hờ nói với Lâm Húc: "Lâm đại ca anh cũng nghỉ ngơi chút đi, tôi ở bếp này tìm được một túi hạt bắp, mặc dù có chút mốc. Nhưng tôi nhặt những cái chưa mốc ra, đợi lát nữa vẫn có thể làm ra một bữa cơm đó."

Lâm Húc muốn nói gì đó, nhưng vẫn không mở miệng cũng cảm giác ngực một khó chịu, tiếp đó bắt đầu kịch liệt ho khan. Anh nghĩ đến thảo dược Lưu Phi cho anh, liền nói với Thúy Nương: "Tôi sắc được trước, cô cũng uống một ít đi hai người chúng ta đều bị cảm."

Thúy Nương sau khi gạt đầu đáp ứng liền đi xử lý thịt thỏ. Mà Lâm Húc tìm một mảnh gói vỡ sắc thuốc uống. Sau khi uống thuốc xong anh dựa vào bên cạnh Lưu Phi nhìn cửa.

Lâm Húc lơ đãng quay đầu lại, phát hiện Lưu Phi đang dùng một loại ánh mắt sợ hãi cực độ nhìn anh, mà lúc Lưu Phi phát hiện Lâm Húc chú ý tới mình, trên mặt hần lại toát ra mê mang hiềm thấy. Cuối cùng hần cuối đầu tách khỏi ánh mắt của Lâm Húc. Chân chính nhắm hai mắt lại.

Chương 22: Phản hồn hương

---oOo---

Tối ban đêm, Thúy Nương đun một nồi thịt thỏ, nàng rất thông minh mà đem hạt bắp tán đều thành bánh bột ngô để ăn. Như vậy chỉ ít có thể cho non nửa túi bắp này phát huy tác dụng lớn nhất của nó. Ăn xong, Lâm Húc lại uống ngay một chén thảo dược. Cảm giác cả người bắt đầu nóng lên, lòng bàn tay, ót đầu bắt đầu không ngừng đổ mồ hôi. Lưu Phi nói đã phát huy hiệu quả, chờ đổ hết mồ hôi, hàn khí cũng đã bị bức ra khỏi cơ thể. Bệnh thương hàn này liền xem như đã tốt hơn phân nửa.

Màn đêm rét đậm, ngoài phòng gió bắc như một bệnh nhân ho lao rên rỉ trước khi chết. Thanh âm này so với thời tiết còn muốn âm hàn hơn. Thúy Nương ôm đầu gối ngơ ngác nhìn đồng lửa. Trong miệng xướng một bài tiểu khúc địa phương, tiếng ca cực kỳ trầm thấp, tựa như Thúy Nương chỉ vì mình mà xướng. Lâm Húc ra một thân mồ hôi, cảm giác thân thể vô cùng suy yếu. Anh vô lực tựa ở góc tường. Tham lam dựa sát vào nhiệt độ của đồng lửa. Lưu Phi sau khi ăn xong vẫn luôn cúi đầu đùa nghịch mấy thanh dao găm của hắn.

Giữa ba người không ai nói gì, bọn họ đang đợi bốn người còn lại. Lâm Húc suy yếu vượt bực đồ nọ trong ngực. Anh đến giờ vẫn chưa có cơ hội mở nó ra. Ban ngày chạy trốn bạt mạng, buổi tối bị cầm mở bọc đồ ra. Mà kỳ quái là anh dường như có một loại sợ hãi với bọc đồ này, bản thân bọc đồ có một loại ma lực, khiến người ta như muốn rời khỏi nó. Lâm Húc nghĩ đến mấy năm trước anh nhập ngũ từ trong miệng lão binh của đội nghe được chuyện vùng Tây Vực có người ngoại quốc buôn bán văn vật (hiện vật văn hóa khảo cổ) , một người tên là Sideke người Bồ Đào Nha gã từ trong tay một dân chăn nuôi mua một phật đầu, vào ban đêm dân chăn nuôi liền run run đem tiền nhét về tay Sideke, muốn cầm lại phật đầu nọ. Gã đương nhiên không chịu, dân chăn nuôi cực kỳ sợ hãi, cơ hồ muốn cướp. Trong lúc giằng co, Sideke dùng súng bắn chết người dân chăn nuôi kia. Tiếp đó việc lạ liền nổi gót kéo tới, trong đội thám hiểm của bọn họ bắt đầu có người mặc danh kỳ diệu mà tự sát, tiếp theo là nghe được tiếng tụng kinh kỳ quái, sau đó Sideke bắt đầu không ngừng xuất hiện ảo giác. Gã còn chưa ra khỏi hành lang Hà Tây (Tiêu: con đường quan trọng thông giữa nội địa Trung Quốc và Tân Cương). Liền phát điên, cuối cùng Sideke ôm phật đầu kia một mình trả lại nơi bọn họ phát hiện phật đầu, từ đó về sau không còn ai nhìn thấy bóng dáng của Sideke đâu nữa. Nhưng dân bản xứ nói, bọn họ phát hiện trên đồng tàn tích của tường thành có một hòn đá rất giống gương mặt của Sideke, về mặt phi thường dữ tợn.

Anh đột nhiên nghĩ đến bọc đồ trong lòng ngực mình, cùng phật đầu kia có chút tương tự, tựa như những thứ kia đều thuộc về khí cục của âm phủ, người sống không thể cầm vào. Bằng không sẽ như cầm lấy chìa khóa mở cổng âm phủ.

Lâm Húc đưa tay từ trong lồng ngực vươn ra, đang lúc hốt nhiên cửa căn nhà nát bị đẩy ra, một luồng gió lạnh xen lẫn băng tuyết không kiêng kỵ vọt vào căn nhà nát. Ngoài cửa có rất nhiều người đứng, nhân ảnh bọn họ lay động đứng ở cửa. Thúy Nương bị dọa sợ trốn phía sau Lâm Húc, còn Lưu Phi lúc này đã nắm chặt phi đao trong tay, vận sức chờ chuẩn bị phóng vào người đầu tiên tiến vào cửa.

Chu Quyết xoa mũi buông sách, cậu phát hiện mấy người khác cũng đã không chịu nổi nữa, mọi người có lẽ vì chút việc lạ liên tục không ngừng này, tinh thần cực độ căng thẳng, cho nên đọc thời gian dài sẽ mệt hơn vài lần so với bình thường, hơn nữa Chu Quyết phát hiện bọn họ càng xem đến phần sau, chữ sẽ càng ngày càng trở nên mơ hồ, giống như trong mấy giờ ngắn ngủi, từ một người thị lực bình thường, thoáng cái trở thành một kẻ cận thị độ cao.

Khuôn mặt núc ních của Tam Béo tựa trên bàn như vậy, trong mắt Chu Quyết cực kỳ giống một cái đầu heo đã được ướp muối. Cậu buông sách nói: "Chúng ta nghỉ ngơi mười phút rồi đọc tiếp."

Tam Béo phe phẩy đầu nói: "Lần này chỉ nghỉ ngơi 10 phút không đủ, kéo dài cho tao một giờ đi."

Khi Còi liếc mắt nhìn hần nói: "Một giờ? Mà còn xe đi về được sao?"

Tam Béo im miệng, bởi vì trước đó mẹ của hần đã gọi điện thoại, ra tối hậu thư với hần. Chu Quyết bắt đầu dĩ thời dài nói: "Đọc như vậy thật sự quá gian nan. Mọi người cũng đều phát giác sau khi đọc một giai đoạn chúng ta rõ ràng đều xuất hiện chóng mặt, tầm mắt mơ hồ, thậm chí lần nghỉ ngơi trước Tam Béo xuất hiện nôn mửa nghiêm trọng. Loại hiện tượng này căn bản không bình thường."

Trần Hạo bổ sung nói: "Ngoại trừ nhân tố bản thân ra, tổng hội đều gặp phải ảnh hưởng trùng hợp từ ngoại giới. Sự tình này rất khó bề tưởng tượng."

Chu Quyết khép sách lại, Trần Hạo tiện tay đưa cho cậu một hộp dầu gió, sau khi Chu Quyết xoa xoa huyết thái dương cảm giác ngưng thần không ít, không còn khó chịu như trước kia nữa. Tam Béo đảo trắng mắt dài mặt nói: "Thầy Trần, tôi cũng là học sinh của ngài nha, sao anh chỉ biết bung trà chuyển dầu cho trò Chu Quyết thôi vậy? Thiệt là phân biệt đối xử quá đi."

Chu Quyết bị nói đến thẹn thùng, che miệng ho khan tránh ánh mắt của mọi người, Trần Hạo đem dầu gió hướng trước mặt Tam Béo ném qua nói: "Học được phân biệt đối xử là điều kiện tiên quyết đi vào xã hội. Trò Lý Thần Hạo, cậu không biết tôi đang hướng dẫn cậu làm thế nào để sớm dung nhập vào xã hội sao?"

Tam Béo ghen nín buồn bực cầm dầu gió, Khi Còi khoanh tay không ngừng lắc đầu. Lúc này Phùng Lão Cửu thì vẫn bị vây vào bộ dáng trầm mặc không nói, hần không giống như đã bị ảnh hưởng của sách mà thần trí mơ hồ, ngược lại là một loại bộ dáng lâm vào tầng suy nghĩ thâm sâu nào đó. Điều này làm cho một loại cử động

này của Phùng Lão Cửu khó có thể nắm bắt, khiến người khác đều cảm thấy không an ổn.

Trần Hạo nói: "Trước mọi người đến đây thôi. Chúng ta làm một cái kết luận nhỏ đi."

Chu Quyết đồng ý nói: "Anh Trần anh đến nói đi."

Tam Béo thấp giọng phỉ nhổ nói: "Ngàn xuyên vạn xuyên mộng ngựa không xuyên."

(Bánh Tiêu: Những lời này ý nói ngàn vạn đồ vật đều có thể phá, vô hiệu, chỉ có vượt mộng ngựa nịnh nọt mới hữu dụng. Mấu chốt dựa vào mỗi người đều vui vẻ khi người ta nịnh bợ mình)

Trần Hạo ho nhẹ một tiếng, anh cầm lấy ly cafe bên cạnh nói: "Chúng ta lần này thu hoạch được rất nhiều, có thể nói so với bất luận thứ gì trước đó đều muốn nhiều hơn. Đầu tiên, chúng ta biết tên của tất cả bọn họ, cũng biết trước đó trong bọn họ có một học đồ của lang trung tên Dát Tử đã chết, hơn nữa đã có người thay thế hắn. Trừ lần đó ra chính là cổ thi thể kia cùng khối hổ phách nọ."

Trần Hạo đứng dậy đi đến giá sách, anh từ trong văn kiện hồ sơ lấy ra một phần tư liệu nói: "Trong tư liệu có liên quan của Như Lan có ghi lại hổ phách này. Nàng nhắc tới một loại thần bí gì đó. Thông qua cả chỉnh hợp tư liệu, tôi phát hiện thứ này rất có thể là chỉ có trong thần thoại mới đề cập tới."

Mọi người dò hỏi: "Vật gì vậy?"

Trần Hạo mỉm cười nói: "Phản hồn hương."

Chu Quyết lắc đầu cười nói: "Phản hồn hương? Anh nói chính là thứ khởi tử hồi sinh kia?"

Trần Hạo không cho là đúng nói: "Không sai, phản hồn hương ở Trung Quốc và Nhật Bản đều có ghi lại, nghe nói có hiệu quả kinh ngạc 'hương khí tỏa mấy trăm dặm, xác chết trên mặt đất, ngửi khí thì sống dậy', hiệu quả kinh ngạc của phản hồn hương ngày nay chúng ta biết đều tồn tại của tình trạng thối rữa cơ thịt, song phản hồn hương này cũng không phải cùng một thứ như ở cổ đại kia nữa rồi."

Tam Béo vội vàng nói: "Nhưng mà, nhưng mà! Phản hồn hương nó phải là một loại hương liệu a. Làm thế nào lại là hổ phách chứ?"

Trần Hạo tiếp tục giải thích: "Bản thân hổ phách chính là nhựa thông đọng lại mà thành. Nếu đun ở nhiệt độ cực nóng nó sẽ tan chảy. Nhựa thông tan chảy thì có mùi thơm, có thể làm một loại hương liệu tên là tùng hương, hoặc cũng có tên là tùng cao. Hơn nữa vốn 《Hải nội thập châu ký》 của Đông Phương Sóc ghi lại, phản hồn hương là công phẩm cao nhất Nguyệt Thị quốc Tây Vực tiến cống cho Hán Vũ Đế Lưu Triệt. Hình dáng của nó lớn như trứng chim yến, đen như quả dâu tằm, nghe đâu đốt có mùi hương, người bệnh ngửi liền tức thì khỏi bệnh, kẻ chết chưa đến ba ngày,

hun liền lập tức sống. Hình dạng của nó cùng loại với bảo thạch, rất có khả năng chính là đặc thù của từng hương. Theo truyền thuyết năm đó Hán Vũ Đế bởi vì tưởng nhớ Lý phu nhân đã chết, cơm nước không màn, vì vậy Đông Phương Sóc liền dùng 'Bách hòa chi hương', 'hoài mộng chi thảo' cùng với phản hồn hương để Lý phu nhân tái sinh, cùng Hán Vũ Đế tái tục tiền duyên."

Chu Quyết khó hiểu nói: "Đã có phản hồn hương, vậy cổ thi thể kia tại sao còn có thể hóa thành cương thi? Gã không phải nên sống lại sao?"

Trần Hạo nói: "Dã sử ghi lại không khỏi có chút thêm mắm thêm muối, hiện tại chúng ta chỉ có thể nói rằng có loại đồ vật này, nhưng hiệu quả của nó thật có thể đạt tới hiệu quả khởi tử hồi sinh hay không, còn chưa biết được. Bất quá có một chút có thể khẳng định, nó có hiệu quả chống phân hủy rất mạnh. Nhưng lại có vấn đề nữa, thi thể tại sao chỉ có phản ngược là nguyên vẹn chứ?"

Vẫn im lặng trầm mặc Khi Còi nói: "Có thể đây gọi là 'bất tử' hay không, các cậu nghĩ nếu bộ phận ngực có tim tạng, nếu tim đập, vậy hoàn toàn có thể khiến không chết."

Trần Hạo xoa mũi, anh ghi lại trên sổ ba chữ phản hồn hương, lúc này anh viết ra tất cả tên của mọi người xuất hiện trong sách, hơn nữa còn vẽ bảng quan hệ tương ứng, còn có chuyện tình mà mỗi người bọn họ tạo ra.

Ví dụ Lâm Húc, anh ở mặt sau hai chữ này viết vài đặc điểm của anh, còn người chưa xuất hiện thì không biết.

Y đóng dấu ra cho mỗi người một phần tư liệu, sau đó nói: "Chúng ta tới đây thôi, ngày mai tiếp tục."

Tam Béo rũ đầu hỏi: "Nhiệm vụ ngày mai là gì?"

Trần Hạo nhìn thoáng qua Chu Quyết nói: "Tôi hy vọng ngày mai có thể tra ra tư liệu liên quan của phản hồn hương, cùng với hàm nghĩa của hình vẽ cổ quái kia."

Tam Béo hừ thoát nói: "Có phải tiến độ quá nhanh hay không? Tôi sắp thở không nổi nữa rồi."

Trần Hạo không nói gì, mà nhìn Chu Quyết và Khi Còi nói: "Có vấn đề gì sao?"

Chu Quyết mím môi nhìn vào mắt anh, hai người kiên định hồi đáp: "Không thành vấn đề."

Tam Béo nhìn thoáng qua Lão Cửu, Lão Cửu vẫn chỉ yên lặng nghe bọn họ nói chuyện, Tam Béo bất đắc dĩ gật đầu nói: "Tôi cũng không thành vấn đề."

Khi Còi tiếp tục ở nhà Trần Hạo, Tam Béo kiên trì đi chung đường với Chu Quyết, Lão Cửu giống như ngoại tộc bị bài xích, một mình về nhà. Trong lòng Khi Còi có chút áy náy, dù sao trước đây cảm tình của hắn và Lão Cửu tốt nhất. Chu Quyết nhìn thấu nỗi niềm khó nói trong đó. Liền bảo ba người họ cùng nhau trở về. Dù sao cũng không còn xe buýt, chỉ có thể bắt xe.

Nửa đêm canh ba, bắt xe cũng đặc biệt khó khăn. Ba cái đầu ngậy ngốc hứng gió lạnh thổi đến ước chừng hai mươi phút, mới bắt được một chiếc xe. Chu Quyết bởi vì chỗ ở cách nhà Trần Hạo không xa lắm, cậu xuống xe trước, Tam Béo hận không thể cùng cậu đổi nhà. Dưới sự thúc giục của tài xế Tam Béo vẽ mặt khóc tang hướng Chu Quyết phát phát tay. Chu Quyết lo lắng nhìn thoáng qua Lão Cửu, Lão Cửu lộ ra một loại tươi cười không sao cả. Chu Quyết chỉ có thể một ngữ hai nghĩa nói: "Tam Béo. Lão Cửu đi đường cẩn thận, về nhà đều gọi điện cho tao báo bình an."

Nói xong liền đóng cửa xe đi vào tiểu khu.

Tam Béo cuối cùng chỉ đành kiên trì đi cùng Lão Cửu, tài xế đang nghe đài phát thanh, hình như đang kể chuyện, hơn nữa còn là chuyện ma. Tài xế nghe đến hăng say nồng nhiệt, hình như đang kể về một đám người kẹt trên đỉnh núi tuyết, bọn họ là người trượt tuyết, lúc này một người trong bọn họ đã chết. Nhưng những người khác đều không có cách nào rời khỏi đó, chỉ có thể cùng một khối thi thể tránh gió tuyết.

Tam Béo lại bị dọa đến mặt trắng bệch. Lão Cửu chỉ nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ căn bản không nghe, bản thân Tam Béo lá gan cũng rất nhỏ, hắn không dám cùng nói chuyện với Lão Cửu. Chỉ không ngừng hướng sườn mặt của Lão Cửu len lén nhìn.

Tài xế chú ý tới sự khác thường của Tam Béo, gã cười nói: "Vị bạn học này, sao cậu cứ nhìn chằm chằm bạn học cậu vậy chứ? Người ta cũng đâu phải con gái."

Lão Cửu nghe nói thế, mới chậm rãi quay đầu nhìn Tam Béo, Tam Béo sợ đến cuồng quít dịch mông ra ngồi phía ngoài. Lão Cửu cười nhạo nhìn Tam Béo, lúc hắn cười Tam Béo phát hiện bờ môi hắn dường như có chút phát tím, rồi lại có chút bong da.

Tam Béo chợt dạ cười nói: "Không có, tôi chỉ nhìn hàng quán ngoài cửa sổ thôi. Ha ha."

Tam Béo tìm một lý do qua loa cực kỳ ngốc, Lão Cửu cười lắc đầu nói: "Tam Béo, mày cần gì sợ tao chứ?"

Tam Béo cười khan nói: "Sao có thể như vậy, tao một chút cũng không sợ mày, mày xem chúng ta. Chúng ta là huynh đệ mà đúng không."

Lão Cửu cười càng thêm ý vị thâm trường, hắn nói: "Đương nhiên, chúng ta bây giờ là huynh đệ đồng sinh cộng tử, Trần Hạo không phải đã nói rồi sao, mỗi người chúng ta đều đã bị ảnh hưởng của sách."

Tam Béo ra sức gật đầu, muốn cực lực lấy lòng Lão Cửu này, kỳ thật trong lòng Tam Béo hắn là một quái vật. Nhưng trên miệng vẫn như cũ gọi hắn huynh đệ.

Lão Cửu tiếp tục nhìn ngoài cửa sổ, mà giọng đàn ông kể câu chuyện ma trên radio kia có chút thấp cơ hồ không nghe được, thoáng cái kính hô lên. Tài xế nghe được cũng theo đó rùng lên. Tam Béo sợ đến đầu đầy mồ hôi, hắn nguyên rửa Chu Quyết vứt bỏ hắn mà chạy, không đủ đạo nghĩa giang hồ.

May mà tài xế lái rất nhanh, lập tức đã tới nhà Lão Cửu. Lão Cửu chậm rãi từ trong túi móc ra hai mươi đồng xem như phí xe của mình. Lúc Tam Béo nhận tiền, cảm thấy tay hắn vô cùng băng lãnh.

Lão Cửu hướng hắn khoát tay rồi xuống xe. Tam Béo vẫn nhìn theo hắn biến mất trong bóng tối. Tam Béo cảm giác Lão Cửu giống như bị đêm tối nuốt chửng.

Tài xế tiếp tục khởi động xe, Tam Béo thấy Lão Cửu rời đi, rốt cuộc buông xuống lá gan nâng tới cổ họng. Hắn vỗ đầu thư hoãn một chút tình tự khẩn trương. Tài xế nhìn động tác của hắn cười nói: "Hiện tại học sinh đều về nhà rồi vậy sao?"

Tam Béo lờ mờ dạ nói: "Dạ, ngày nghỉ của đại học mà."

Tài xế chuyển vô lăng nói: "Con chú cũng đang học đại học, nó học đại học X."

Tam Béo cười nói: "Ừm, đại học thật tốt a, có thể nở mày nở mặt với bên ngoài rồi."

Tài xế hắc hắc cười nói: "Đúng vậy, hiện tại kiếm tiền đều là vì thằng nhóc này a. Đúng rồi cậu trước đó làm chi mà khẩn trương thế? Người vừa xuống là bạn học của cậu sao?"

Tam Béo vỗ bụng nói xạo: "Là bạn học của tôi, tôi thật không dám nghe chuyện ma, haha, đặc biệt buổi tối, bác tài chú thật là trâu bò, lái xe nghe chuyện ma mà cũng không sợ nha."

Tài xế mặc danh kỳ diệu nói: "Cậu nói gì hả? Tôi nghe Đặng Lệ Quân, không phải truyện ma."

Tam Béo nghe được lời ấy, như bị người quát xuống xương sườn. Ngồi phịch một chỗ, hắn phát hiện trong radio đích xác truyền đến tiếng ca của Đặng Lệ Quân. Mà trong tiếng ca lại lộ ra thanh âm trầm thấp âm lãnh của nam nhân: "Trong đó một người là quý. Trong đó một người là quý."

Chu Quyết bởi vì trở về quá muộn, mấy cửa sau đều bị đóng. Cậu chỉ có thể đánh một vòng lớn từ cửa chính đi vào. Ông già bảo vệ của cửa chính chỉ nhìn Chu Quyết vài lần, khi phát hiện dân tiểu khu cũng không nói thêm gì liền thấp đầu tiếp tục nghe đài bằng tai nghe. Trong tiểu khu an tĩnh chỉ có thể nghe được tiếng gió rất nhỏ, cũng chỉ có vài trần cửa sổ là sáng đèn. Đây là tiểu khu dân cư kiểu xưa, dọc theo đường ngoại trừ đèn đường màu da cam, chỉ có một vườn nhỏ tối ngòm. Thình thoảng sẽ từ chính giữa chạy tới một mặt bóng trắng. Quay về phía Chu Quyết meo một tiếng. Chu Quyết phát hiện là một con mèo màu trắng, cậu mới nhớ tới con hắc miêu nọ còn ở lại nhà Trần Hạo. Nghĩ đến tiểu tử kia dị ứng với mèo, sẽ không được dễ chịu, xem chừng đêm nay anh sẽ rất âm ỉ.

Lúc này cậu đã đi tới tòa nhà của người chết khi trước. Cậu không tự giác mà ngẩng đầu, phát hiện cửa sổ nhà nọ cư nhiên vẫn sáng. Chỉ là ánh sáng lại là màu xanh biếc quỷ dị.

Chu Quyết bị ngọn đèn này chiếu đến da đầu có chút tê dại, trong lòng cậu rất kinh sợ người nhà này. Bởi vì lần đưa tang quái đản đó, khiến cậu đối với người tử vong khó hiểu này có một loại cảm giác khủng bố không thể nói rõ.

Cậu lập tức cúi đầu, không hề nhìn cửa sổ nọ, lúc này cậu đột nhiên phát hiện có một người đứng trước mặt đưa lưng về phía cậu. Chu Quyết hít ngược một hơi lui về phía sau một bước dài. Bởi vì cậu không biết tại sao người này trong lúc hốt nhiên xuất hiện trước mặt cậu, cậu nhớ kỹ phía trước cậu không có ai. Người này sừng sững đứng trước mặt cậu, mặc một thân y phục màu đen có hoa văn, quá mờ, căn bản nhìn không rõ là dạng quần áo gì. Chỉ cảm thấy người này toàn thân một mảnh đen tuyền, cùng so sánh với sự bóng tối hôn ám xung quanh còn sáng hơn nhiều.

Chu Quyết đối mặt với loại sợ hãi thình lình xảy ra này, vẫn như cũ có vẻ cực kỳ luống cuống. Cậu không có động tác gì, chỉ thẳng trừng trừng nhìn bóng lưng kia. Qua thật lâu bóng lưng mới giật một cái, sau đó Chu Quyết phát hiện gã chậm rãi nghiêng đầu, hé ra một khuôn mặt rất xinh đẹp. Chỉ là ngũ quan quá tái nhợt, y phục màu đen làm khuôn mặt này tựa như sáp nến.

Chu Quyết chưa từng gặp người này, gã là một thanh niên chưa đến 20 tuổi, tóc chải đến cực kỳ gọn gàng, Chu Quyết thoát đầu nghĩ đôi mắt của gã cực kỳ lớn, nhưng sau khi cẩn thận nhìn phát hiện tròng mắt gã so với người thường lớn hơn rất nhiều. Bị đôi mắt như vậy nhìn chằm chằm, thật sự khiến cho người ta khó bề chịu được.

Người đó mở miệng trước nói: "Cậu có nhìn thấy mèo của tôi không?"

Chu Quyết lắc đầu nói: "Mèo nào?"

Miệng người đó rất mỏng, gã kéo ra một cái cười lạnh nói: "Một con mèo màu đen. Tôi tìm nó đã lâu."

Trong lòng Chu Quyết thoáng ngừng, cậu nghĩ tới huyền miêu, cậu nghĩ thầm hẳn là sẽ không trùng hợp vậy chứ. Cậu cười nói: "Buổi tối mà anh tìm một con mèo đen, việc này khó khăn rất lớn đó."

Nam nhân đưa ngón tay đặt bên miệng nói: "Suyt, cậu nghe, có đúng là tiếng mèo kêu không?"

Chu Quyết bị động tác của gã dọa sợ, cậu kỳ thật căn bản không muốn nghe gì cả. Cậu chỉ muốn nhanh chóng về nhà, cậu kiên trì nói: "Tôi không nghe thanh âm nào. Muộn rồi tôi muốn về nhà, anh từ từ tìm đi."

Chu Quyết băng qua cạnh nam nhân, cậu nghĩ được trên người nam nhân có một cỗ mùi vị vô cùng thơm mát, loại mùi thơm này cực kỳ lạnh. Như là hương hoa mai, hoặc như là mùi nhang cúng người chết. Cậu phát hiện người nam nhân này vẫn như cũ quay về phía cậu mỉm cười, trong lúc hốt nhiên nụ cười của nam nhân biến mất, gã lãnh khốc nhìn Chu Quyết nói: "Con mèo nọ sẽ không mang đến vận may, nó là tử thần, chỉ biết đi theo kẻ sắp vong mạng."

Chu Quyết nghe đến lời này, cậu không nhịn được nhớ tới con mèo nọ còn ở chỗ Trần Hạo, trong lòng cậu một trận kinh hoàng, Chu Quyết nhất thời bị loại tình tự chột dạ và tức giận này bao trùm, cậu thấp giọng hung tợn mắng một tiếng đồ bệnh! Rồi nhanh chóng chạy vào tòa nhà. Ngay khi cậu muốn đóng cửa sắt, nam nhân kia cũng im lặng tiến đến gần.

Chu Quyết hoàn toàn bị chọc giận rồi, cậu đè nén cơn tức nói: "Anh bạn không phải muốn tìm mèo sao, làm chi mà đi theo tôi!"

Đôi mắt nam nhân nháy một cái nói: "Tôi tìm không được nó, đành phải về trước."

Chu Quyết hừ trượng thanh thế hừ một tiếng. Nhanh chóng đi lên lầu, nam nhân kia chậm rãi đi theo cậu. Nhưng vô luận Chu Quyết đi nhanh thế nào, cậu quay đầu lại đều phát hiện, người nam nhân này luôn ở phía sau cậu. Bước đi vô cùng thông thả. Trong lòng Chu Quyết hoảng hốt, cậu hoài nghi người này có khả năng không phải con người. Cậu ôm cặp sách chạy như bay lùi lên trên. Rót cuộc tới cửa nhà, cậu bắt đầu điên cuồng ấn chuông cửa, nhưng vẫn không có ai mở cửa, nam nhân đi tới bên cạnh cậu, dùng đôi mắt vô thần nọ nhìn thoáng qua cậu.

Chu Quyết cảm giác cậu bị một con quái vật theo dõi. Cậu dùng tay gõ ván cửa, giống như trút giận mà kêu cửa. Một lát sau mẹ Chu Quyết mắt mông lung ngái ngủ mở cửa cho cậu. Cậu lập tức đi vào nhà khóa trái cửa.

Mẹ ngáp một hơi oán giận nói: "Ranh con, trẻ như vậy dứt khoát đừng về nữa. Còn hỏi mẹ vội ra mở cửa cho con."

Cậu đỡ ngực không phản ứng lại mẹ, cậu ngẩng đầu nhìn đồng hồ, ba giờ nữa trời sẽ sáng. Chu Quyết thất thần đứng ở cửa, cậu mơ hồ nghe thấy ngoài khe cửa truyền đến một tiếng mèo kêu rất nhỏ. Cậu không dám mở cửa, trở về phòng ngủ. Phía sau mẹ oán giận vài câu, rồi cũng đi ngủ. Nhưng cậu vẫn như cũ không cách nào an tâm. Lúc này tiếng điện thoại di động vang lên.

Cậu nhận điện thoại, đầu kia truyền đến thanh âm của Trần Hạo.

Trần Hạo thấp giọng nói: "Cậu về đến nhà rồi?"

Chu Quyết nghe được thanh âm của anh lúc này mới hơi chút khôi phục lại bình tĩnh, cậu nói: "Rót cuộc còn sống trở lại rồi."

Trần Hạo nghe ra thanh âm Chu Quyết không ổn định, anh thắc mắc hỏi: "Cậu đã xảy ra chuyện gì?"

Chu Quyết nói: "Không có gì, đúng rồi, hắc miêu còn đang ở nhà anh sao?"

Trần Hạo than nhẹ nói: "Ừa, tôi để Khi Còi hầu hạ nó, tóm lại con mèo này cùng bát tự của tôi không hợp lắm." (Tiêu: Bát tự là giờ ngày tháng năm sinh viết theo Thiên Can và Địa Chi)

Trong đầu Chu Quyết còn nhớ lời quái nhân kia, cậu không yên tâm nói: "Nếu, tôi nói nếu anh phát hiện con mèo nọ có gì bất thường, cứ đem nó đuôi ra ngoài đi thôi. . . ."

Trần Hạo nói: "Ý của cậu đây là gì?"

Chu Quyết nghĩ cũng không cần phải đem chuyện vừa rồi gặp quái nhân kia nói cho Trần Hạo, cậu nói: "Không có gì, có thể tôi đa tâm thôi."

Trần Hạo không hỏi tới, anh nói: "Tôi muốn nói với cậu chuyện này. Ngày một tôi chuẩn bị đi Nam Kinh một chuyến, cậu có nguyện ý đi cùng tôi không?"

Chu Quyết nhất thời còn chưa hiểu được cậu hỏi: "Anh đi Nam Kinh làm gì?"

Trần Hạo nói: "Trước đó tôi tiến một bước phân tích tư liệu của Như Lan lưu lại. Tôi phát hiện chị ấy ở Nam Kinh còn giữ thứ gì đó còn trọng yếu hơn, tôi muốn đi lấy về, thuận tiện điều tra đích xác địa chỉ bưu điện này."

Chu Quyết nhìn lịch treo tường trên tường nói: "Kỳ nghỉ của chúng ta còn năm ngày, nếu tôi và anh đi, tiến độ của sách chẳng phải sẽ bị kéo chậm sao?"

Trần Hạo nói: "Có lẽ, nhưng phần tư liệu này rất then chốt đối với chúng ta, còn nhớ rõ trước đó tôi có nói với cậu, có thể khối hồ phách trong tiểu thuyết là phản hồn hương trong truyền thuyết không? Kỳ thật chủng loại của phản hồn hương cực kỳ đa dạng, nó có lẽ bao gồm cả dẫn hồn hương. Thứ này xuất hiện sớm nhất vào thời Ngụy Tấn. Lịch sử văn hiến cụ thể đã rất xa lạ, nhưng thứ này không giống bình thường, nghe nói nó có thể dẫn ác quỷ tới."

Chu Quyết nghe được anh lại một lần nữa nhắc tới khối hồ phách nọ, trong lòng cả kinh, cậu không an lòng hỏi: "Anh nói thứ gì đó trọng yếu? Chẳng lẽ là phản hồn hương? Sao anh có thể xác định đầy đủ?"

Trần Hạo cũng có chút kích động, anh nói: "Không xác định, chỉ là giữa chút tranh ảnh kia tôi nhìn thấy bên người Như Lan có một cái hộp, hộp chỉ lộ một góc nhỏ, nhưng sau khi thông qua phân tích phần tử ảnh bội số lớn nhìn ra được tính chất của vật kia là bảo thạch. Cho nên tôi đoán Như Lan lúc lấy được quyển sách kia, khẳng định dựa theo diễn tiến lấy được đạo cụ trong sách - - Phản hồn hương."

Chu Quyết nhìn đồng hồ nói: "Vậy những người khác thì sao?"

Trần Hạo nói: "Tôi và Khi Còi đã thương lượng, Lão Cửu là một điểm đột phá, lúc đầu tôi kéo hắn đến chính là hy vọng chúng ta cùng nhau quan sát cử động của hắn, chỉ ít từ hiện tại xem ra hắn đã ngầm thừa nhận mình đang nói dối sự tình này. Để lại Khi Còi một mình tôi không yên tâm, chỉ ít để Tam Béo cùng hắn."

Chu Quyết nghe có đạo lý, cậu nói: "Thôi vậy để Tam Béo đi cùng anh đi, nơi này tôi có thể giúp Khi Còi phối hợp."

Chu Quyết nói xong, Trần Hạo thật lâu cũng chưa trả lời, cậu tưởng rằng tin hiệu xảy ra vấn đề, đi tới cửa sổ alo vài tiếng. Trần Hạo rút cuộc hồi đáp: "Tôi hy vọng cậu đi cùng tôi."

Chu Quyết phút chốc sững sốt, cảm giác một góc nào đó của trái tim ngừng đập nửa nhịp. Nhất thời nghĩ không ra nên nói tiếp thế nào. Chỉ nghe Trần Hạo nói: "Bởi vì kiểu như chúng ta có thể thuận tiện tra đầu mối ở Giang Ninh, năng lực phân tích của cậu so với Tam Béo tốt hơn. Như vậy tiến độ của chúng ta có thể nhanh hơn."

Khẩu khí của Chu Quyết có chút phức tạp, cậu ra vẻ sảng khoái nói: "Được, vậy lúc nào đi?"

Trần Hạo thở phào nhẹ nhõm nói: "Chuyến tàu tối mai lúc 10h30, chúng ta có thể đến đó vào buổi tối. Chỗ ở và một ít thủ tục liên quan tôi đều đã thực hiện thỏa đáng."

Chu Quyết nói không thành vấn đề, Trần Hạo lại giao phó chút sự tình, rồi để Chu Quyết nghỉ ngơi. Nhưng đáy lòng Chu Quyết chung quy nghĩ Trần Hạo có lời gì đó chưa nói ra, Chu Quyết không muốn suy nghĩ quá mức tự phụ hoặc quá đà. Cậu chỉ coi như là một loại tín nhiệm của Trần Hạo đối với cậu. Sau đó cậu nhắm mắt lại cuối cùng chìm vào giấc ngủ.

Một đêm kia cậu gặp một giấc mơ kỳ quái, trong mộng cậu về tới thời điểm vừa tiến vào đại học, cậu nhất nhất hướng phía bạn cùng phòng chào hỏi, Tam Béo, Khi Còi, Lão Cừ. Tiếp đó cậu hướng người thứ tư chào hỏi. Người đó ngồi trên giường, vô luận Chu Quyết chào thế nào, người đó cũng không trả lời. Hắn vẫn không nhúc nhích ngồi bên giường, đột nhiên Chu Quyết phát hiện người này không phải ai khác, mà chính là cậu. Trong lúc hốt nhiên cậu nghĩ, người này là Chu Quyết, vậy cậu là ai chứ!

Cậu bị cơn ác mộng cổ quái thức tỉnh, lúc này trời vừa tờ mờ sáng, Chu Quyết cảm giác có lẽ mình chỉ chưa ngủ được bao lâu. Cậu dùng sức khởi động thân thể. Cơn ác mộng này vô cùng mệt mỏi, Chu Quyết nằm xuống muốn ngủ tiếp một lát, nhưng vô luận thế nào cậu đều không cách nào ngủ trở lại. Cậu không biết mộng này đại biểu cho cái gì, nhưng cậu nghĩ bên trong thân thể cậu có một thứ gì đó cậu không rõ ràng đang chạy tán loạn.

Chương 23: Cố hồn phách

---oOo---

Trần Hạo cúp điện thoại, anh yên lặng châm một điếu thuốc. Anh biết Chu Quyết đã có chút nhận thấy được sự dị thường của anh, song Trần Hạo nghĩ bây giờ còn chưa phải lúc nói ra. Dù sao ngay cả chính anh cũng chưa thể xác định loại cảm giác này thuộc dạng tình cảm gì.

Y nhìn những tư liệu trên máy tính kia, nhúu mày suy nghĩ, anh từ trong ngăn kéo lấy ra một cái hộp, vuốt ve bên mép hộp. Ánh mắt cô đơn cùng bất đắc dĩ nói không nên lời. Anh yên lặng nói: "Rốt cuộc là dạng kết cục gì đây?"

Ngày thứ hai, mọi người cơ hồ đều tranh thủ từng phút từng giây mà tiến hành công tác trong tay mình, tư thái này tuyệt đối không thua gì đội trình sát hình sự, mọi người cơ bản không tán gẫu, không cười cợt, không nô đùa. Theo cách trực tiếp hay gián tiếp đem sự tình giao phó giải thích một cách rõ ràng.

Cho tới giữa trưa, mọi người đã có chút chịu không được, tiến độ cũng thả chậm rõ ràng. Tam Béo xoa mồ hôi từ bên ngoài trở về nói: "Anh Trần, thứ anh muốn tôi đều đã làm cho anh, vài chương nữa Khi Còi và Lão Cửu còn đang ở bên ngoài tra cho anh, có tin tức gì liền fax sang đây."

Trần Hạo cầm tư liệu qua nhìn vài lần, dùng bút đánh dấu tìm trọng điểm. Tiếp theo anh mở một quyển sách cổ giống như viên gạch, tiếp đó lại bổ sung trên giấy thuyết minh vài thứ. Còn chưa viết xong điện thoại đã vang lên, Trần Hạo một tay viết, một tay nghe điện thoại nói: "Alo?"

Chu Quyết nói: "Tra được rồi, anh muốn tôi tìm hiểu về phản hồn hương gì đó, tôi hiện tại đã góp nhặt cho anh ít nhất hơn hai mươi tin tức hỗn tạp, chỉnh hợp rồi sẽ đem cho anh xem. Đợt lát nữa tôi sẽ cùng bọn Khi Còi gặp mặt. Buổi chiều trở lại."

Trần Hạo hồi đáp: "Ừ." Rồi cúp điện thoại, tổng cộng chỉ dùng hai chữ.

Tam Béo thấy tạm thời không cần đến hần, ghé vào trên băng ghế ngồi lười biếng, hần nhìn cả phòng toàn giấy A4, bảng biểu, tranh ảnh, sách vở, giấy báo. Lại nhìn Trần Hạo bị chôn trong máy tính này, hần đột nhiên nghĩ người này có lẽ kết cấu bên trong làm bằng cốt thép.

Tam Béo miễn cưỡng đánh một cái ngáp, thỉnh linh hần nghe Trần Hạo mạnh vỗ bàn nói: "Là nó!"

Tam Béo khó hiểu nói: "Anh nói gì?"

Trần Hạo không để ý đến hần, mà tiếp tục nhảy vào đồng sách. Về mặt vô cùng quái dị, Tam Béo cảm thấy chẳng biết lúc nào thì anh sẽ vùng lên như thế, cho nên làm công tác chuẩn bị cuối cùng để ngăn chặn. Loại cảm giác này thay vì nói lo lắng, không bằng nói là phép ẩn dụ của khủng bố.

Cùng anh một chỗ sẽ có một loại tâm tình bất an không lời nào có thể diễn tả được lan tràn. Tay Trần Hạo lật tư liệu ngừng lại, ánh mắt của anh nhìn chăm chú phía trước, nhưng lại cảm giác anh không nhìn đồ vật gì.

Anh cứ như vậy yên tĩnh nhìn chăm chú, từ ánh mắt của anh trông không ra được nhiệt độ nào, mãi đến.

"Chúng tôi đã trở lại!"

Chu Quyết đẩy cửa ra, cậu buông balo, từ bên trong móc ra một tập tư liệu nói: "Đồ đây, quả nhiên phản hồn hương là thật có chuyện lạ, từ xưa đến nay trong rất nhiều truyền thuyết đều có tung tích của nó, hiện tại tất cả truyện huyền huyền, tiểu thuyết kinh dị đều có quan hệ tới nó. Nhưng trong đó có một cách nói cực kỳ quái dị, nói phản hồn hương cùng một pháp thuật cổ đại nào đó có quan hệ mật thiết."

Nói xong cậu cầm một tờ giấy lên nói: "《Hương Phổ》 của Hồng Sô thời Tống có một ghi chép thế này 'Chủ bộ ti thiên (phụ trách quan sát thiên tượng để đoán lành dữ) Từ Triệu, con trai Ngô Tô thị Đức Ca giả, sở trường làm phản hồn hương, cầm trong tay lưu hương, trong ngực lấy một miếng dán mỏng như hương bạch đàn, vo lại ném vào trong lò, mùi khói bốc xoáy thẳng lên, còn hơn cả long não. Đức Ca ngâm viết: 'Đông Hải Từ Triệu muốn thấy linh hồn tổ tiên, nguyện khói hương này, dùng để dẫn đường, gắng thấy phụ mẫu, ông bà, cố sơ.' Đức Ca nói, kẻ chết đã hơn tám mươi năm, thì không thể trở về.'"

Vì vậy có thể xác định phản hồn hương là một loại đạo cụ của nghi lễ hoặc pháp thuật nào đó, cái đó và nghi lễ hoàn hồn có quan hệ mật thiết."

Trần Hạo nhìn tư liệu cậu mang đến cũng không nói thêm gì, Chu Quyết kẻ sát Trần Hạo, thấp giọng nói: "Tôi nghĩ, đây chính là người đã chết, lại vì một nguyên nhân nào đó mà còn sống, ví dụ Lão Cửu."

Trần Hạo khoát tay nói: "Vẫn chưa thể khẳng định, Lão Cửu hẳn là một máu chốt, tôi cảm thấy tình huống của hắn không đơn giản như vậy đâu. Chỉ ít hắn hiện tại chưa làm ra chuyện gì uy hiếp được chúng ta, cho nên chúng ta hiện tại vẫn như cũ đưa hắn vào một trong bảy người."

Chu Quyết thấy Trần Hạo không tán thành suy đoán của mình, nhún vai tỏ vẻ không sao cả.

Trần Hạo chỉ vào bình nước uống nói: "Khi Còi và Lão Cửu đâu?"

Chu Quyết hiểu anh đang bảo mình đi uống nước trước, cậu một bên rót nước một bên nói: "Bọn họ phát hiện thứ gì đó so với tôi còn muốn hay ho hơn, bắt quá mấy thứ này nhất thời chưa làm ra được, hơn nữa không cách nào mang ra. Cuối cùng bọn họ đành xin pháp xem, rồi dùng bút chép lại."

Trần Hạo rút từ giữa ra một tờ giấy thì thầm: "Huệ chết lan khô cúc héo dưới hiên. Phản hồn hương sớm nhập Giang Nam. Trúc nghiêng bên ngoài một cảnh càng tốt."

Ai nào hiểu rõ. Nay duy chỉ có cụ Đông Pha. Năm qua choáng váng người xưa say đảo. Hoa rơi tỉnh rượu hiềm nỗi người đã lướt qua. Người đi chưa về xuân lại đến. Hoa cỏ nổi liền cả núi xanh. "

Tam Béo nghe xong nửa ngày nói: "Cái này nghe có chút mùi vị của điệu văn nha. Cảm giác như một bài thơ tiết thanh minh. Chẳng lẽ một tiết mục ngắn của nghi thức phản hồn hương?"

Trần Hạo nói: "Không, đây là một bài thơ thời Tống, tên làn điệu là Ngự Gia Ngạo. Bài này đại khái là làn điệu Nam Khúc, nhưng tác giả lại chẳng biết là kỳ nhân nào. Phản hồn hương nhắc đến trong bài là một mùa hoa mai nở. Trong 《 Bên đình nghỉ chân thấy hoa mai làm một khúc tặng Quý Thường 》 của Tô Thức thì có câu thơ 'Huệ chết lan khô cúc cũng diệt, phản hồn hương nhập lĩnh đầu mai' như vậy.

(Tiêu: Tô Thức chính là Tô Đông Pha đó ^^~

_Trần Quý Thường: tên là Tháo, hiệu là Phương San Tử, người Thanh Thần My Châu [nay thuộc tỉnh Tứ Xuyên]. Khi trẻ từng cùng nhà thơ bàn binh pháp, đến sau vẫn cứ đi lại.

_Lĩnh đầu mai: Lĩnh ở đây là Lĩnh Thượng tức ải Mai Quan, nơi này nở đầy hoa mai vàng)

Tam Béo ậm ừ nói: "Nói nửa ngày không phải phản hồn hương, vậy PASS này có thể giải rồi. Tiếp nữa còn cần tư liệu gì nữa hả?"

Trần Hạo nói: "Còn có chính là một ít ghi chép loạn thất bát tao, mấy thứ Chu Quyết đưa cho chúng ta ý nghĩa không lớn, nhưng đích xác nghi thức phản hồn hương kia rất có khả năng tương đối có giá trị. Chu Quyết cậu nói một chút tin tức xấu liên quan đến nghi thức kia xem?"

Chu Quyết uống trà nói: "Đồ vật này không có trong tư liệu, là tôi cùng nhân viên quản lý kia trong lúc tán gẫu nghe được, hắn nói cho tôi biết ở Trung Quốc phản hồn hương là thủ đoạn chính yếu làm cho người ta sống lại, thời Ngụy Tấn, thì có phương thức chuyên môn lợi dụng phản hồn hương để cho người chết và người sống gặp nhau, nhưng không phải vĩnh viễn cùng một chỗ, mà chỉ có trong mấy tháng ngắn ngủi. Dương khí hao hết sẽ lại ngủm. Hắn nói cho tôi biết một câu chuyện, kể về một cô gái cùng một tú tài kết hôn, khi tú tài đi thi, nhưng ba năm sau chưa trở về, một chút thư từ cũng không có. Tiếp đó người nữ bị ép tái giá, nên đã treo cổ chết. Sau đó tú tài làm quan trở về tìm vợ, vợ đã chết rồi, tú tài thống khổ thối tiêu, không ngờ tới vợ cư nhiên xuất hiện ngoài cửa sổ. Nói đến gặp hắn, hai người trải qua cuộc sống vợ chồng, cuối cùng người nữ sinh hài tử. Tú tài vẫn tưởng rằng vợ đã chết chỉ là lời đồn, cho nên căn bản không hoài nghi nữ nhân tới sinh hài tử cho mình là người hay quỷ, nên sinh hài tử xong xuôi. Hắn phát hiện vợ hắn cư nhiên đã chết, hơn nữa đã chết một quãng thời gian rồi. Sau đó ông chủ nói trên thực tế người đàn bà kia chính là nữ quỷ ngửi phản hồn hương sống lại, trên thực tế trạng thái đan xen

giữa không chết mà cũng không sống, nhưng sinh hài tử xong dương khí của nàng đều bị tiêu hao hầu như không còn, vì vậy lại thành một khối thi thể chân chính."

Trần Hạo nói: "Đây phỏng chừng là căn cứ một câu chuyện nhỏ của 《Sưu Thần Ký》 mà đổi thành. Câu chuyện cùng loại kể về việc hoàn hồn cùng trượng phu đoàn tụ. Nhưng nó không có phần sau."

Tam Béo nói: "Nếu thật sự như lão nhị nói, trong truyện này tiểu tiên tử Thanh triều mặc áo liệm, giống như bọn Lâm Húc. vậy cái gọi là bảy người chẳng phải đã kéo dài rất lâu rồi sao, trong lúc đó tới cùng đã có bao nhiêu cái bảy người rồi a?"

Trần Hạo nói: "Sẽ không đâu, kéo dài bảy người là có dụng ý của nó, nhưng trong quyển sách kia khẳng định có hàm nghĩa đặc thù gì đó, hơn nữa mặc dù người Thanh triều kia đích thật là mặc áo liệm, nhưng chúng ta không cách nào nhận định được mặc áo liệm thì là bảy người. Trên logic như vậy chính là sai. Nhưng có một chút việc có thể khẳng định người Thanh triều chắc chắn cùng bảy người có quan hệ. Hoặc có thể nói như vậy, cùng bí mật của bảy người này mang theo có quan hệ. Cho nên tôi."

Y còn chưa nói dứt lời, điện thoại di động lại vang lên, Trần Hạo nhận điện thoại nói: "Xin chào, tìm ai?"

Đầu kia điện thoại truyền đến thanh âm của Khi Còi nói: "Xảy ra chuyện lớn rồi! Lão Cửu không thấy đâu nữa."

Trần Hạo liền vội vàng hỏi: "Không phải bảo cậu trông chừng hẩn sao?"

Khi Còi ảo não trả lời: "Lão Cửu sớm đã tính kế rất tốt, chắc chắn hẩn không phải Lão Cửu ban đầu kia. Thôi, bây giờ trong điện thoại không thể nói rõ, tôi về trước đây. Mọi người chờ tôi."

Nói xong liền ngắt điện thoại, từ trong lời nói trước đó, Chu Quyết và Tam Béo liền đại khái biết được chút sự tình. Trần Hạo nói cho bọn họ biết Lão Cửu đã chạy, biểu tình của hai người trong nháy mắt hóa đá.

Trần Hạo nói: "Bình tĩnh chớ nóng vội, Lão Cửu lần này đột nhiên biến mất nói không chừng là một đột phá của chúng ta."

Chu Quyết hỏi: "Có ý gì?"

Trần Hạo lộ ra một nụ cười tươi, anh lấy một thiết bị cỡ nhỏ nói: "Hệ thống định vị GPS, mọi người đều xem qua đều xem Vượt Ngục rồi nhĩ."

Tam Béo huýt sáo nói: "Thứ này rất đắt tiền."

Trần Hạo nói: "Chúng ta chờ Khi Còi về trước. Sau đó nhìn xem Lão Cửu sẽ mang đến cho chúng ta đầu mối gì khác."

Chu Quyết nhìn Trần Hạo, hai người ý vị thâm trường mà cười với nhau một tiếng.

Cuối cùng, ba người đợi đến lúc Khi Còi trở về. Hắn đầu đầy mồ hôi vọt đến, chưa kịp ngồi xuống liền bắt đầu nói: "Anh Trần, hóa đơn tạm anh đưa cho đích xác tiến vào phòng hồ sơ của sở nghiên cứu kia, ở đó quả thật có vài tư liệu mà anh muốn. Nhưng nói thế nào bọn họ cũng không cho chúng tôi chụp ảnh hoặc photocopy, cuối cùng chỉ đành đáp ứng để chúng tôi chép tay."

Trần Hạo đương nhiên mà nói: "Đó là chắc rồi, mấy thứ này đại đa số là đồ cổ, nếu cho các cậu chụp ảnh, nói không chừng sẽ cầm đi làm giả. Luật này vô luận là hóa đơn tạm gì đều vô dụng."

Khi Còi tỏ vẻ đã hiểu gật đầu, Tam Béó ngắt lời hỏi: "Các người tra ra thứ gì thế? Thần bí như vậy?"

Khi Còi nói: "Anh Trần cho phần tư liệu này là một loại văn hiến diễn biến và lịch sử của thuật pháp. Trong đó còn nói thêm phương thức dùng thử thuật pháp này."

Trần Hạo nói: "Hắn sau khi sao chép xong mới biến mất?"

Khi Còi nói: "Đúng vậy, hắn sao chép nửa đoạn sau, tôi sao nửa đoạn trước. Sau khi tôi chép xong muốn nhìn tiến độ của hắn, phát hiện người đã không thấy nữa. Aiz! Tôi hẳn phải để hắn sao chép, còn mình theo dõi hắn là được rồi."

Trần Hạo khoát tay nói: "Vậy chứng tỏ mấy thứ chúng ta muốn này đều ở nửa đoạn sau, bằng không hắn tuyệt đối sẽ không biến mất."

Khi Còi lập tức nói: "Vậy bây giờ tôi trở về, chép xuống nửa đoạn sau!" Nói xong liền đứng dậy rời đi.

Trần Hạo nói với Tam Béó: "Cậu cũng đi cùng hắn phối hợp lẫn nhau."

Tam Béó cầm balo nói: "Biết rồi, chúng ta sẽ lập tức quay lại."

Chờ hai người hùng hùng hổ hổ lại một lần nữa ra ngoài, trong phòng lại khôi phục an tĩnh. Chu Quyết mở miệng nói: "Con hắc miêu nọ còn ở đây không?"

Trần Hạo thoáng sửng sốt, anh không rõ Chu Quyết làm thế nào đột nhiên nghĩ đến con hắc miêu nọ, anh chỉ vào phòng Trần Như Lan nói: "Nó một mực ở trong phòng, không chịu ra ngoài. Cũng tốt, tôi dị ứng với chó mèo, nó không ra tôi cũng có thể chuyên tâm điều tra."

Chu Quyết thoáng do dự, nhưng cậu vẫn nói: "Tôi nghĩ con mèo này xuất hiện quá kỳ quặc, làm thế nào nó sớm không hiện, muộn không hiện. Lại cố ý sau khi tôi gặp quyển sách kia mới xuất hiện. Hơn nữa nó dường như biết chuyện gì đó của vòng bảy người."

Trần Hạo buông tư liệu, anh nhìn cánh cửa kia nói: "Chuyện kỳ quái không chỉ có nó, tất cả việc lạ chúng ta gặp phải lúc này nhất định có căn nguyên. Hiện tại tôi đang đợi."

Chu Quyết hỏi: "Đợi cái gì?"

Trần Hạo nhìn vào mắt Chu Quyết, kiên định nói: "Người thứ sáu."

Chu Quyết nheo mắt nhìn Trần Hạo, cậu khẽ sát vào Trần Hạo, Trần Hạo nhất thời bị động tác của cậu dọa sợ. Không dám hít thở chẳng biết nên làm thế nào ứng phó. Chu Quyết bình tĩnh nói: "Kỳ thật, anh còn có rất nhiều điều chưa tiết lộ cho chúng tôi."

Trần Hạo giả vờ làm bộ dáng diện vô biểu tình, song Chu Quyết từ trong ánh mắt của anh bắt được thần sắc tránh né. Cậu vỗ vai Trần Hạo nói: "Kẻ giấu giếm không che giấu được bao lâu, bí mật anh giữ kín lúc này có lẽ tương lai đều sẽ biết, đã như vậy anh cần gì muốn vẽ vờ cho thêm chuyện. Nói ra đổi lấy sự tin nhiệm của mọi người."

Trần Hạo đè lại bàn tay đặt trên vai anh, Chu Quyết cảm thấy tay anh rất nóng, Chu Quyết chột dạ cười. Trần Hạo nói: "Tôi không nói là vì nếu lúc này tôi nói ra, các cậu sẽ mất đi hy vọng tiếp tục tra tìm. Tôi không muốn các cậu tuyệt vọng."

Chu Quyết nhíu mày hỏi: "Rốt cuộc là dạng tin tức gì? Có đúng hay không. Là về chuyện của người thứ bảy?"

Khi cậu nói xong, cậu rõ ràng cảm giác được lực đạo của Trần Hạo tăng thêm, Trần Hạo nói: "Cố Lão đã nói cho cậu biết?"

Chu Quyết không trả lời, Trần Hạo buông tay cậu ra, Chu Quyết vẫn không rút về, mà tăng thêm lực đạo nói: "Bất kể thế nào, tôi sẽ cho anh sự tin nhiệm tuyệt đối. Tôi hy vọng anh cũng đồng dạng như vậy."

Trần Hạo cười nói: "Lúc nào đến lượt cậu tới cùng tôi ngang vai ngang vế rồi? Từ bỏ chuyện điểm học rồi?"

Chu Quyết thoáng sửng sốt, cười gian xảo thu hồi tay nói: "Haha, chúng ta đều là huynh đệ đồng sinh cộng tử, thứ điểm học loại này giữa huynh đệ chúng ta thật sự không đáng nhắc tới, tôi cũng không cần ngại cho tôi điểm cao. Đạt chuẩn vạn tuế, chớ để nợ môn a."

Trần Hạo cười ha ha, Chu Quyết cũng cười theo, hai người cười ngã trước ngã sau, mãi đến khi cười đến mỗi miệng. Chu Quyết ôm bụng nói: "Không ngờ tới phương pháp cười SB (viết tắt của ngớ ngẩn) như vậy thật sự giảm sức ép."

Trần Hạo dần ngưng cười, anh nhìn Chu Quyết nói: "Cậu chuẩn bị ngày mai cùng tôi đi Nam Kinh chưa?"

Chu Quyết ừ một tiếng nói: "Tôi nói rồi, sẽ cho anh sự tin nhiệm tuyệt đối, đây không phải là nói suông đâu."

Trần Hạo nói tiếp: "Cho dù phải quay lưng với mấy người anh em tốt kia của cậu?"

Chu Quyết cắn môi nói: "Không, tôi không thể phản bội bọn họ, anh cũng giống như bọn họ đều là người mà tôi tin nhiệm nhất."

Ánh mắt Trần Hạo bắt đầu có chút mê ly, anh trầm giọng nói: "Người tín nhiệm nhất."

Trần Hạo không nói gì nữa, tiếp tục nghiên cứu tư liệu trong tay. Qua hồi lâu anh nói: "Còn sững sờ đó làm gì, lại đây hỗ trợ. Trước đó Tam Béo không nói, ngay cả cậu cũng muốn lười biếng?"

Chu Quyết ờ một tiếng, liền đến giúp. Đoạn đàm luận ban nãy của bọn họ rốt cuộc không nhắc tới nữa, nhưng trong lòng hai người bọn họ đều chôn xuống một phần bất an và âm thầm lo lắng. Chu Quyết hiểu được tình trạng hiện tại kỳ thật yếu ớt như tờ giấy. Nó chưa từng được lật thử.

Chu Quyết lựa chọn trầm mặc, Trần Hạo thì lựa chọn tiếp tục giấu giếm. Giữa bọn họ đều đang tận lực bảo toàn quan hệ giữa hai người. Mà nguyên nhân lại không thể nói cho rõ, làm cho thông.

Giờ phút này trong bóng đêm, có một đôi mắt lục u u nhìn chăm chăm cử động của bọn họ, trong đôi mắt lạnh lùng của nó lộ ra một tia cười miệt thị lạnh lùng.

Trần Hạo phân nhiệm vụ cho Chu Quyết giám thị máy định vị GPS, Chu Quyết cơ bản chỉ cần chú ý địa điểm Lão Cửu ở, sau đó nhất nhất ghi chép. Mà Trần Hạo vẫn như cũ đang thu thập, cuối cùng anh quăng bút nói: "Tốt lắm, hiện tại công tác cơ bản tôi đều đã làm xong rồi, tiếp theo sẽ chờ phần tài liệu kia của Khi Còi, cùng với hai điểm đầu mối bí mật mà Lão Cửu cung cấp cho chúng ta."

Chu Quyết chỉ vào thiết bị GPS nói: "Hắn sắp ra khỏi Thượng Hải rồi! Phương hướng hình như là đến nơi nào đó của Nam Kinh."

Trần Hạo mỉm cười nói: "Quả nhiên là vậy, hẳn chính là muốn trước chúng ta một bước lấy được thứ kia."

Chu Quyết nói: "Phản hồn hương?"

Trần Hạo hí mắt nói: "Không, thứ này không phải phản hồn hương, tác dụng của thứ này kỳ thật trái ngược với phản hồn hương."

Chu Quyết hỏi: "Đó là thứ gì?"

Trần Hạo nói: "Cổ hồn phách."

Chu Quyết khó hiểu nói: "Tôi điều tra nhiều văn hiến như vậy, không có ghi chép về đồ vật này a."

Trần Hạo khoanh tay trước ngực nhìn Chu Quyết nói: "Đương nhiên là không rồi, bởi vì cái tên cổ hồn phách này là tôi đặt cho nó, cậu tìm ra trong văn hiến, có chết liền đó."

Chu Quyết phát hiện mình lại bắt đầu không theo kịp lối suy nghĩ của người kia rồi. Trần Hạo vẻ mặt không kiên nhẫn tiếp tục giải thích: "Đương nhiên không có khả năng tìm được, vì thứ này chỉ là nghe đôi câu vài lời mà nói, nhưng mỗi lần xuất

hiện thân ảnh của nó đều loạn thế, mọi người chỉ xem nó như một loại dấu hiệu điềm xấu của một triều đại sắp biến đổi."

Chu Quyết tiếp tục hỏi: "Chẳng lẽ không có ai từng tiến thêm một bước mà nghiên cứu nó sao?"

Trần Hạo rút cuộc lộ ra biểu tình tán thưởng, anh gật đầu nói: "Đương nhiên là có, người này còn rất nổi tiếng. Ông tên là Quách Phác."

Chu Quyết hít một hơi nói: "Tác giả của 《 Thanh Tương thư 》 ? 《 Táng thư 》 ?"

Trần Hạo nói: "Đúng, Quách Phác người này nghiên cứu sâu sắc về thuật số đạo pháp, nhưng cả đời chịu vất vả của khói lửa chiến tranh, tư tưởng vô cùng tiêu cực, đặc biệt coi trọng đắc đạo thành tiên. Cổ hồn phách chính là từ trong văn hiến của ông tra được, phỏng chừng thứ này cũng tồn tại từ trong Thanh Nang Thư. Nhưng Quách Phác lại cực kỳ mịt mờ về nó, thậm chí ngay cả tên cũng không nói. Chỉ nói hình dạng đại khái và công năng của nó. Một câu vài lời có thể bảo lưu đến nay cũng thật không dễ dàng rồi."

Chu Quyết nhìn GPS nói: "Anh nói xem thứ này có tầm quan trọng gì?"

Trần Hạo nói: "Không biết, nhưng cậu có nghĩ tới một vấn đề hay không, chính là quyền tiêu tuyệt này nếu không phải hư cấu, vậy nhất định có người còn sống sót. Mà cơ hội sống tiếp có thể chính là nhờ vào khối cổ hồn phách này hay không?"

Chu Quyết không trả lời, chỉ nhìn chăm chăm vào GPS, cậu thấp giọng nói: "Thứ này nhất định phải giành được."

Trần Hạo vỗ vai cậu nói: "Đây là nguyên nhân tại sao tôi vội vã muốn đến Nam Kinh."

Quả nhiên, lúc Khỉ Còi và Tam Béo trở lại lần nữa, bọn họ mang về tư liệu thật sự là giấy tờ bản sao 《 Táng thư 》 của Quách Phác, bản đầu Khỉ Còi sao chép đều là một ít về cái nhìn của thuật số và phong thủy, kỳ thật coi như là thâm ảo khôn khéo, nhưng đối với chuyện của bọn họ không hề có tác dụng, mà ở đoạn cuối thật đúng là một đoạn miêu tả vô cùng mịt mờ. Nó là thể văn ngôn cổ, ý tứ đại khái như vậy:

Nguyên Đế thời nhà Tấn, Nguyên Đế một mình triệu kiến Quách Phác, nói Tây Vực dâng một khối bảo vật hiếm thấy, cung nhân xem xong, nói đây là phản hồn hương. Nguyên Đế mừng rỡ. Cho mời Quách Phác vào điện, Quách Phác nhìn thấy tảng đá kia liền nói nếu như là phản hồn hương nhất định có tác dụng khởi tử hồi sinh, có thể làm một thí nghiệm. Vì vậy Nguyên Đế gọi một thái giám tới, ra lệnh cho hắn tự sát. Quách Phác chặn lại nói nếu dùng mạng người, cho dù là trân bảo hiếm thấy vậy cũng sẽ bị nhiễm sát khí, sau đó quyết định dùng một con nai đến thí nghiệm. Tóm lại tiếp đó con nai đã mang đến, nhưng việc lạ cũng xảy ra. Quách

Phác dâng thư cho hoàng đế, nói đây không phải là phản hồn hương, tác dụng của nó trái ngược với phản hồn hương, tóm lại ý nói chính là thứ này hoàng đế phải giấu đi, không bao giờ để người khác nhìn thấy nữa, nếu không sẽ đưa tới tai họa. Nói xong rồi đi. Mà sau đó, lịch sử ghi lại Quách Phác quần vào sự kiện Vương Đôn đóng ở Kinh Châu mưu phản, bị giết chết. Đến đây danh tự này cũng chưa từng nhắc tới thứ gì đó cũng theo cái chết của Quách Phác mà chôn vùi dưới hoàng thổ.

Chu Quyết hỏi: "Vậy anh Trần, tại sao anh muốn gọi nó là cổ hồn phách chứ?"

Trần Hạo nói: "Bởi vì nếu không ngoài dự đoán, kết hợp tình tiết trong tiểu thuyết, khối đồ vật này kỳ thật có tác dụng chính là phong tỏa linh hồn, kỳ thật nói trắng ra nữa, thứ này dường như có thể không chế hồn phách của người chết."

Chương 24: Người thứ sáu

---oOo---

Mọi người nghe được lời ấy, trong lúc nhất thời còn chưa rõ ràng được tình huống. Lúc này con hắc miêu bí hiểm kia trong lúc hốt nhiên lại nhảy lên bàn, Trần Hạo cúi kinh phát tay xua đuổi. Muốn nhanh chóng nói tiếp chủ đề. Nhưng thân mình hắc miêu nhanh nhẹn dị thường, vừa nhẹ nhàng nhảy cư nhiên rơi vào bên cạnh Chu Quyết. Hướng phía Chu Quyết làm nũng meow một tiếng. Trần Hạo dùng ánh mắt uy hiếp Chu Quyết, Chu Quyết cũng không dám bao che.

Chu Quyết nhìn thấy con mèo nọ trên chạy dưới nhảy, mọi người đều bị con mèo này làm cho loạn thành một đoàn. Nhưng cậu nhìn đôi mắt con mèo nọ, trong đại não chẳng biết tại sao liền nhớ tới nam nhân nửa đêm tìm mèo tối qua. Cậu phát hiện con mèo này có cùng ánh mắt thần bí với nam nhân kia, chung quy cảm thấy nó đang nhìn trộm cái gì đó. Trần Hạo chú ý tới ánh mắt của cậu có chút ngớ ra, hỏi: "Chu Quyết, cậu có phải đã gặp sự tình gì hay không?"

Chu Quyết mới từ trong hoảng hốt lấy lại tinh thần, cậu vội nói: "Cũng không thể xem như gặp chuyện gì lớn, chỉ là hôm qua gặp một quái nhân."

Tam Béo nghe được Chu Quyết cũng gặp được việc lạ, liền nhớ tới chuyện bản thân đã gặp, liền nhanh nhẩu nói xen vào: "Tôi cũng gặp quỷ đánh lừa a!"

Tam Béo không đợi Chu Quyết tiếp lời, liền không thể chờ được mà nói: "Các cậu không biết đâu, sau khi Chu Quyết xuống xe, tôi bắt đầu nghe được máy phát DVD trong xe kể chuyện ma, tôi tưởng rằng tài xế kia tổ chức tâm lý trâu bò, nửa đêm cũng dám nghe thứ này. Không ngờ tới người ta căn bản không có nghe cái đó, mà là nghe Đặng Lệ Quân. Cố sự kia rất mơ hồ tôi cũng nhớ không rõ, bất quá nó hình như một mực lặp lại rằng trong đó có một người là quỷ."

Hắn càng nói càng kích động, càng nói tâm tình của bản thân cũng càng vang dội. Cuối cùng lực chú ý của tất cả mọi người đều tập trung vào trong câu chuyện của Tam Béo, mà Chu Quyết nghĩ cũng không cần phải bàn luận lại về chuyện quái nhân kia. Sau khi mọi người gọi thức ăn bên ngoài, Trần Hạo rốt cuộc đem suy nghĩ của mình nói cho họ: "Tôi chuẩn bị mang Chu Quyết đến Nam Kinh một chuyến."

Khi Còi và Tam Béo đồng thời biểu hiện sự kinh ngạc bất đồng, song rõ ràng Khi Còi giật mình hơn, hắn nói: "Hai người quên rồi sao? Lúc đầu tôi cũng muốn rời khỏi Thượng Hải, nhưng căn bản đi không được."

Trần Hạo nói: "Lúc đầu cậu không đi được rất có thể là vì thời cơ còn chưa tới, nhưng hiện tại chúng ta vô luận thế nào cũng phải đến Nam Kinh một lần. Lão Cửu đã xuất phát, chúng ta không thể chậm hơn hắn."

Khi Còi mặc dù vẫn như cũ không phục, nhưng hắn căn môi cuối cùng vẫn ừ một tiếng, miễn cưỡng tỏ vẻ đồng ý. Tiếp theo Tam Béo nhảy ra nói: "Không dễ dàng

như vậy đâu! Dựa vào cái gì là hai người các cậu đi? Để tôi và Khi Còi ném ở Thượng Hải chờ chết?"

Chu Quyết không ngờ tới Tam Béo và Khi Còi không tin nhiệm Trần Hạo như thế, nhanh chóng muốn đứng ra hòa giải, lại bị Khi Còi dè dặt, xem ra Khi Còi hoàn toàn đứng về phía Tam Béo. Chu Quyết không có lập trường nói chuyện, bầu không khí thoáng cái trở nên cực kỳ kích động. Trần Hạo nhìn Tam Béo nói: "Cái gì gọi là để các cậu chờ chết?"

Tam Béo cười lạnh đặt mông ngồi xuống ghế nói: "Các người đi Nam Kinh, Lão Cửu đi Nam Kinh. Sao hai người chúng tôi thì đóng giữ ở đây? Vạn nhất thứ quái quỷ các người nói kia là vật mấu chốt, vậy không phải các người còn vội đoạt lấy, thậm chí hai tên gốc chúng tôi còn đợi ở Thượng Hải?"

Nói xong hắn đặc biệt nhìn thoáng qua Chu Quyết, tiếp tục nói: "Đừng cho là tôi không biết suy nghĩ của anh, anh nghĩ Chu Quyết còn có giá trị lợi dụng, dù sao quyền sách này cũng là do cậu ấy phát hiện, chúng tôi còn chưa xác định cậu ấy có phải đã nói ra tất cả chi tiết hay không. Tôi và Khi Còi sẽ không giống vậy, hoàn toàn bị liên lụy vào. Vốn rắm cũng đánh không ra, hiện tại khiến cho chúng tôi cũng theo đó mà xong đời. Anh cho rằng anh vớt chúng tôi sang một bên như vậy thì xong chuyện?"

Trong mắt Trần Hạo rõ ràng đã xuất hiện hỏa khí, song phương giương cung bạt kiếm, lực tay Khi Còi ấn bả vai Chu Quyết cũng càng ngày càng nặng, Trần Hạo nói: "Vây ý tứ của các người nói chính là cũng muốn đi theo?"

Tam Béo thật không ngờ anh sẽ hỏi lại, nhất thời không biết nói gì tiếp, hắn nhìn thoáng qua Khi Còi, Khi Còi kiên quyết nói: "Đúng vậy, muốn đi bốn người chúng ta cùng đi."

Trần Hạo cũng không khách khí nói: "Nếu lần này đi, ngược lại toàn bộ chết ở đó. Các người cũng đừng hồi hận."

Tam Béo nghe được lời ấy, chột dạ nói: "Có nguy hiểm như vậy sao?"

Trần Hạo nói: "Nói vậy cũng không chính xác, tôi nghĩ dựa theo tiến độ của chúng ta, kỳ thật đã đến ít nhất một nửa, dựa theo tin tức Như Lan lưu cho chúng ta, chúng ta bây giờ mới bắt đầu gặp nguy cơ. Nói cách khác chúng ta hiện tại mới chính thức tiến vào thời kỳ nguy hiểm, trước đó chỉ là thời gian ẩn náu, tiếp đến rất có khả năng bất cứ sự tình gì cũng có thể bộc phát. Đến lúc đó toàn bộ chúng ta đều đã thông suốt, sẽ không còn đường thoái lui nữa. Kết cục của chú Ân cậu cũng thấy đấy."

Tam Béo có chút lùi bước, song lúc này Khi Còi nói: "Tôi và các anh cùng đi, tôi không tin cứ chờ đợi thì có thể chờ ra được kết quả gì, mạng của tôi tôi có thể tự phụ trách, không cần người khác thay tôi trông coi."

Tam Béo thấy chỉ có hắn bị bỏ lại một mình, vỗ đùi nói: "Tôi cũng đi! Đừng nghĩ có thể bỏ tôi lại một mình!"

Chu Quyết aiz một tiếng, hắc miêu bên cạnh cũng phát ra một tiếng kêu rất nhẹ, như là tiếng cười của cô gái. Mọi người nhìn con mèo nọ, Tam Béo nói: "Bắt nó mang theo đi."

Chu Quyết lập tức bác bỏ: "Không được, con mèo này rất quái, nó tuyệt đối không thể đi."

Tam Béo nói: "Đây không phải là huyền miêu sao, đặc biệt trừ tà, có nó cũng tốt có bảo đảm, không phải lúc đầu nó còn cứu Trần Hạo một mạng sao?"

Chu Quyết bắt đặc dĩ cười nói: "Tôi cũng không thể chắc chắn 100% nó chính là huyền miêu, nếu không phải thì sao? Hơn nữa con mèo này quá quý dị, nó dường như là đặc biệt vì sự kiện này mà xuất hiện, quái nhân kia nói nó sẽ hại chết người!"

Trần Hạo và Khi Còi đồng thanh hỏi: "Quái nhân?"

Chu Quyết thấy lại nhắc tới việc này, bây giờ mới đem quãng thời gian tối hôm qua quái nhân kia tìm mèo nói ra, Khi Còi lắc đầu nói: "Cảm giác này không giống như người, mày có nhìn thấy hắc lân nào nữa không?"

Chu Quyết cười khỏ nói: "Làm sao có thể, tao sáng sớm liền đến đây, nhưng mà tao nghĩ gã rất có thể chính là tên hàng xóm quái đản mới chuyển đến mà mẹ tao đã nói."

Tam Béo vội ngắt lời: "Nói vậy người đó có khả năng cũng biết chuyện vòng bảy người?"

Trần Hạo không nói tiếp, anh trầm mặc nhìn Chu Quyết, Chu Quyết biết mình nên kể đầy đủ chuyện tình, kỳ thật cậu cũng biết không nhiều, chưa được hai ba câu mọi người lại lâm vào trầm mặc.

Trần Hạo mở miệng nói: "Nếu gã ấy nói con mèo rất đặc biệt, vậy chúng ta liền mang con mèo này theo xem nó tới cùng đặc biệt chỗ nào. Về phần gã nếu thật sự có liên quan đến vòng bảy người, vậy gã nhất định sẽ tới tìm chúng ta, chí ít sẽ trở về tìm con mèo này."

Khi Còi hỏi: "Vậy lúc nào chúng ta bắt đầu lên đường? Đúng rồi, quyền sách kia có muốn tiếp tục đọc hay không?"

Trần Hạo cau mày cười khỏ nói: "Vốn tôi dự định đọc sách trước, sau khi an bài tốt rồi mới cùng Chu Quyết buổi tối khởi hành, hiện tại chúng ta hãy cứ mau chóng chạy tới Nam Kinh đi, dù sao trước khi chúng ta phải lấy được thứ đó trước Lão Cửu."

Trên mặt mọi người đều lộ ra biểu tình thất vọng, chính bọn họ đều kinh ngạc tại sao lại muốn biết kết quả phía sau như thế, nhưng rồi lại không cách nào đọc một lần cho xong, phảng phất như tình tự của bọn họ đã bị nhân tố nào đó không biết tên khuấy nhiễu, song đây dù sao cũng là khuấy nhiễu tâm tình, sự kiện liên tiếp xảy ra trước mặt, Chu Quyết cảm giác được dần dần có một loại sức mạnh mới đang thôi

thúc bọn họ, cậu cảm thấy có hai cỗ lực lượng đối kháng, mà bọn họ phải tranh thủ thời gian đến cùng.

Cứ như vậy hành trình vốn quyết định đến giờ G thì thay đổi, bất quá Trần Hạo vẫn tìm được vé xe lửa tới Nam Kinh, vài người tạm thời tan họp, đều quay về nhà mình đem tất cả những thứ cần thiết mang theo, ngoại trừ Trần Hạo, biểu hiện của tất cả mọi người có chút kích động, chung quy cảm thấy bọn họ cách chân tướng càng ngày càng gần rồi.

Trần Hạo sắp xếp cho hai người bọn họ thời gian mấy tiếng để chuẩn bị, thời gian rất sát sao, kỳ thật thời gian này vốn là dùng để đọc chương cổ sự tiếp theo, song Trần Hạo quyết định tiến hành đọc cổ sự trên xe lửa. Khi Còi nghe thấy xe lửa trên mặt xuất hiện biểu tình u ám. Khi Còi là dân tộc Mãn, hẳn duy trì loại sợ hãi và cẩn thận với những sự kiện phi tự nhiên thế này.

Nhưng mà nan đề chính là Tam Béó nhất định phải đem con quái miêu kia mang theo, vấn đề lớn nhất cũng là kiểm tra an ninh của xe lửa, một con mèo như thế nào có khả năng không một tiếng động thành công trà trộn vào xe lửa bọn họ. Cuối cùng Chu Quyết mưu mô nhiều nhất nghĩ ra một biện pháp, chính là đem tay chân con mèo này trói lại, sau đó nhét vào trong một túi du lịch, bên trong để nhiều búp bê gì đó một chút, giả vờ như là quà tặng cho con nít.

Hôm nay tốc độ thái dương ngã về tây đặc biệt nhanh, mới hơn năm giờ đã lộ ra một hình cầu mờ nhạt. Biểu tình của bốn người đều rất phức tạp. Cô đơn, bất an, nghi hoặc. Đủ loại tâm tình như là tấm lưới yêu đã gom bốn người liền cùng một chỗ.

Ai cũng giãy không thoát.

Cứ như vậy, bọn họ bám vé, tìm chỗ ngồi, buông hành lý, trầm mặc ngồi ở vị trí, xe bắt đầu chậm rãi chuyển động, lay động rất nhỏ. Tận đến khi trên xe không còn tiếng âm ỹ chưa từng ngơi nghỉ. Chỉ có không khí bốn phía bọn họ phảng phất như ngăn cách với gian ngoài, yên tĩnh đáng sợ.

Tam Béó không mang túi du lịch giấu mèo để vào giá để hàng, hẳn đang cầm túi đồ đang hé ra một khe nhỏ này, mà con hắc miêu nọ phảng phất như hiểu được ý đồ của bọn họ, cũng không kêu, chỉ cào món đồ chơi lông tơ kia phát ra tiếng sần sật rất nhỏ. Trừ nhóm bốn người bọn họ ra, ai cũng không nghe được thanh âm bên trong túi.

Bên trong toa xe không thể hút thuốc, Trần Hạo không quen vuốt ngón tay, anh nhìn chăm chú vào Chu Quyết ngồi đối diện anh nói: "Hiện tại chúng ta có ba giờ, trong khoảng thời gian này có thể tiếp tục đọc sách."

Khi Còi đối với hồi ức về xe lửa thật sự không tốt, hẳn không được tự nhiên mà nhìn quanh. Dường như những người bên cạnh đều không bình thường, Tam Béó

phất tay với hắn nói: "Chớ khẩn trương, đã ra khỏi thành phố, hiện tại có vẻ cũng bình thường mà."

Khi Còi cứng nhắc gật đầu, không hề nhìn khắp nơi nữa, mà nhìn chằm chằm bình nước uống trên bàn gần người. Ánh mắt Chu Quyết vẫn chưa từng rời khỏi Trần Hạo, cậu đang chờ người này hành động bước tiếp theo. Trần Hạo tiếp tục nói: "Mọi người chuẩn bị tốt chưa?"

Ba người nhìn mặt nhau, Chu Quyết khô khốc hỏi đáp: "Có thể rồi, tiếp tục thôi."

Trần Hạo mở ba lô, anh lấy sách ra đặt trước mặt bốn người. Xe lửa vẫn như cũ hơi chút lắc lư, lúc này không biết hành khách nào mở cửa sổ ra, có thể nghe được bên ngoài tiếng đường ray dồn dập, mà bên ngoài quyển sách nọ cũng bị gió thổi đến từ ngoài cửa sổ phàn phật run rẩy. Mọi người tôi nhìn anh, anh nhìn tôi, ai cũng không tình nguyện là người đầu tiên mở quyển sách này, cuối cùng Chu Quyết hít sâu một hơi, cậu nói: "Tôi đọc trước, mọi người tiếp nối."

Cậu cầm lấy quyển sách kia, rút ra thẻ đánh dấu Trần Hạo kẹp phần trang chưa đọc xong hôm qua, bắt đầu đọc tiếp. Cậu nhìn dòng chữ đầu tiên, giọng rõ ràng muốn bắt đầu khẽ đọc sách, nhưng trong lúc hốt nhiên cậu nghe được một thanh âm quen thuộc, có người đang gọi tên cậu, cậu chợt ngẩng đầu không biết từ lúc nào cậu phát hiện trước mặt bọn họ có một người đang đứng, người này đang diện vô biểu tình nhìn bọn họ, gã không một tiếng động tới bên cạnh bàn của bọn họ, tựa như người này ngay từ đầu đã đứng đó, hai tay gã buông xuống hai bên, cúi đầu như đang nhìn bọn họ. Vô luận xe lửa xóc nảy thế nào, gã cũng như đang đứng trên mặt đất bằng phẳng, không chút lung lay nào. Chu Quyết kinh ngạc phát hiện người này chính là quái nhân nửa đêm canh ba còn tìm mèo kia! Gã cũng tới!

Cậu đứng dậy nói: "Tại sao anh lại ở đây?"

Quái nhân không trả lời cậu, mà lộ ra một nụ cười cực kỳ ảm đạm, gã nhẹ giọng nói: "Rốt cuộc đã tìm được."

Chu Quyết muốn đẩy Tam Bé ra túm lấy quái nhân kia, nhưng Tam Bé quá mập, Chu Quyết chen nửa ngày cũng không ra ngoài được, ngay sau khi cậu đã đẩy được Tam Bé ra, quái nhân kia cũng đã sớm vô ảnh vô tung.

Chu Quyết vẻ mặt không thể tưởng nổi nhìn bốn phía, cậu quay về nói với ba người còn lại: "Các cậu thấy không?"

Tam Bé nổi giận dề dề hỏi: "Thấy cái gì?"

"Quái nhân kia a!"

Chu Quyết nói xong, ba người còn lại đều trầm mặc không nói, chính cậu nhất thời cũng không nói nên lời.

Trần Hạo nhìn Chu Quyết nói: "Chúng tôi đều không nhìn thấy."

Chu Quyết chậm rãi trượt trên bàn, cậu nói: "Có lẽ các cậu không chú ý tới."

Trần Hạo cầm lấy sách nói: "Cứ để tôi mở đầu trước thôi."

Chu Quyết không cậy mạnh, cậu đưa sách cho Trần Hạo, Trần Hạo tiếp nhận sách, anh lo lắng nhìn vào mắt Chu Quyết. Ánh mắt Chu Quyết vẫn như cũ đang trong đồng người tìm kiếm quái nhân mặc áo đen kia.

Thình lình Tam Béo lại đột ngột nhảy dựng lên, hấn nói: "Mèo mất rồi!"

Trần Hạo đặt sách xuống, Tam Béo mở túi du lịch nói: "Mèo bị trói, làm sao có thể chạy mất?"

Khi Còi nói: "Có thể là tự nó giãy thoát ra hay không?"

Tam Béo dờ khóc dờ cười nói: "Mày nghĩ có thể sao?"

Chu Quyết làm bầm hỏi: "Quái nhân kia nói, gã tìm được rồi. Có lẽ là gã đã lấy con mèo đi?"

Tam Béo đảo trắng mắt, hấn chịu đựng cơn bức tức hỏi: "Lấy thế nào? Mà cho rằng tao chết rồi hả?"

Chu Quyết còn muốn nói nữa, nhưng Khi Còi ngăn hai người lại, hấn chỉ vào xe lửa nói: "Bọn mày nghe?"

Trong thanh âm ồn ào, bọn họ giữa lúc mơ hồ nghe thấy từ chỗ sâu nhất trong toa xe truyền đến tiếng mèo kêu rất nhỏ, thanh âm kia như đang cười nhạo bốn người trì độ. Tam Béo vỗ bàn nói: "Chết tiệt! Thật sự chạy rồi, đuổi theo!"

Chu Quyết kéo Tam Béo đang xúc động lại, cậu nói: "Không đúng, thanh âm này không đúng. Mèo sao có thể kêu kỳ quái như vậy, đây không giống tiếng mèo kêu."

Khi Còi nhìn chằm chằm toa xe nói: "Như tiếng người cười."

Tam Béo buông túi, hấn chột dạ nói: "Rốt cuộc là mèo kêu hay là người gọi? Sao càng nghe càng sợ muốn hoảng vậy nè."

Trần Hạo để sách vào balo mang bên người, anh nói: "Chu Quyết nói đúng, có thứ gì đó đã đi theo."

Chu Quyết tiếp tục nói: "Có muốn. Đi xem hay không?"

Trần Hạo đứng lên, anh nói: "Tôi đi xem."

Chu Quyết nói: "Tôi và anh cùng đi."

Tam Béo nhìn thoáng qua Khi Còi, Khi Còi khoanh hai tay nói: "Xe đang chạy, ai trong chúng ta cũng đi không được nữa. Để lão nhị bọn họ đi xem cũng tốt."

Tam Béo khó xử xê dịch thân thể, hần nhỏ giọng nói xin lỗi Chu Quyết, Chu Quyết cười vỗ vỗ bờ vai hần. Với cậu mà nói, hiểu lầm có thể giải thích sau, mạng sống trước mắt mới là quan trọng nhất.

Chu Quyết cùng Trần Hạo đi trong thông đạo của toa xe, thông đạo cực kỳ chen chúc có lúc chỉ có thể nghiêng người đi về phía trước. Khi bọn họ ra khỏi một toa xe, liền nhìn thấy toa xe kế tiếp, Chu Quyết và Trần Hạo cực nhanh xuyên qua một cái lại một cái toa xe, bọn họ cảm thấy dường như mỗi một toa đều giống nhau như đúc, hành khách giống nhanh cùng nhân viên phục vụ giống nhau, bọn họ lập đi lập lại ở trong cùng một toa xe qua lại như đưa thoi. Tựa như càng không ngừng đi tới, càng không ngừng đảo ngược lại.

Trần Hạo thả chậm tốc độ đầu tiên, anh quay đầu lại nhìn thoáng qua lối đi, thông đạo của toa xe kéo dài thành một điểm đen, phía trước cũng giống nhau, Chu Quyết chạy đầu đầy mồ hôi, cậu thở hồng hộc nói: "Làm sao bây giờ? Không nhìn thấy bọn họ."

Trần Hạo nói với Chu Quyết: "Không đúng, không ra khỏi được."

Chu Quyết hỏi đáp: "Về trước đi."

Trần Hạo lắc đầu nói: "Cậu không phát hiện ra sao, chúng ta vẫn luôn đi cùng trong một đoạn toa xe, trở về không được."

Trong lòng Chu Quyết bắt đầu lo lắng, cậu hít thở dồn dập muốn bảo trì trấn tĩnh, người xung quanh thoát nhìn rất bình thường, có cảm hành lý, có đang ăn điểm tâm, tóm lại cùng một xe lửa bình thường không có gì khác biệt, nhưng Chu Quyết lại phát hiện một màn này dường như cực kỳ quen thuộc, nhưng phản cảm giác quen thuộc này lại tìm không ra đầu mối.

Trần Hạo nhìn xung quanh, anh phát ra tiếng cười lạnh, anh bưng trán mở miệng nói: "Đừng đùa nữa, có thời gian để làm loại trò bịp bợm này, không bằng đối mặt nói chuyện."

Lời vừa dứt, người trong xe nhất thời đều đình chỉ động tác, giống như thời gian trong nháy mắt đứng hình. Không có thanh âm nào, Chu Quyết chỉ có thể nghe thấy thanh âm thở dốc của cậu và Trần Hạo, cậu nhẹ giọng hỏi: "Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?"

Trần Hạo hướng về cuối thông đạo nói: "Nếu anh còn không xuất hiện, vậy thì đừng cản trở chúng tôi tiếp tục. Chơi đùa loại mảnh lối này quá nhàm chán đó, cũng là vì anh muốn tái diễn lại tình huống năm năm về trước?"

Chu Quyết nghe Trần Hạo cư nhiên đề cập đến năm năm trước, cậu khó hiểu nhìn Trần Hạo, tình tự của Trần Hạo có chút kích động, bộ dáng của anh giống như đang miễn cưỡng chịu đựng tâm tình, không cho phép nó khổng chế.

Nhưng vẫn như cũ không hề có thanh âm nào, cơn tức của Trần Hạo càng lúc càng lớn, anh nắm đấm tay nhìn phía trước. Rốt cuộc vài tiếng mè o kêu rất nhỏ từ

sâu bên trong xe lửa truyền ra, thanh âm dần dần rõ ràng lên, thanh âm của mèo kêu cũng càng ngày càng chói tai, từ giữa hàng ghế của toa xe bước tới một người, trong tay của gã ôm con hắc miêu tà khí nọ.

Nam nhân vẫn như cũ mỉm cười, đôi mắt của gã lớn kinh người giống như hai lỗ thủng màu đen. Chu Quyết nhìn phản ứng của Trần Hạo như vậy liền hỏi: "Anh biết người này?"

Trần Hạo nói: "Biết."

Nam nhân rút cuộc mở miệng nói: "Cám ơn cậu còn nhớ rõ tôi, cậu so với năm năm trước càng thành thực hơn."

Trần Hạo nói thẳng vào đề: "Con mèo nọ là của anh? Anh còn đang điều tra chuyện lần đó?"

Nam nhân vuốt ve hắc miêu, hắc miêu như rất hưởng thụ mà nheo mắt lại, gã đi tới trước mặt hai người Trần Hạo nói: "Tôi vốn cho rằng cậu sẽ tìm đến tôi, nhưng cậu lại lựa chọn làm một mình? Cậu cho rằng mang theo mấy học sinh chưa trải chuyện đời này có thể đi được xa hơn so với chị gái cậu sao?"

Trần Hạo hé miệng không nói, Chu Quyết có chút nhịn không được, cậu vừa định mở miệng, nam nhân tiếp tục nói: "Tôi nói rồi con mèo này đối với khí tức tử vong rất chấp nhất, nó không rời khỏi các người đại biểu cho việc các người cách cái chết càng ngày càng gần. Đứa nhỏ cậu còn chưa rõ sao?"

Chu Quyết cảnh giác nhìn gã, cậu không bị loại khiêu khích thấp kém này chọc giận, cậu bình thân hỏi: "Anh rút cuộc là ai?"

Đôi mắt nam nhân vẫn như cũ nhìn chằm chằm Trần Hạo, gã trả lời: "Tôi? Một người Trung Quốc."

Chu Quyết bị gã trả lời có như không, Trần Hạo nói: "Gã là một linh môi, chuyên kết nối với người chết. Trong vòng tròn kia của bọn họ có chút danh tiếng, còn tinh thông phương pháp yểm thắng (Tiêu: người dùng pháp thuật lời nguyên hoặc cầu khấn để đạt được điều gì đó, giống yểm bùa vậy á). Là một thần côn (Tiêu: kẻ lấy danh nghĩa quỷ thần để làm trò lừa bịp) không hơn không kém."

Nam nhân không vì lời giới thiệu gay gắt này mà tức giận, ngược lại ý cười càng đậm.

Chu Quyết lạ lùng nhìn Trần Hạo nói: "Anh có tin không?"

Trần Hạo nói: "Thật ra, gã là bạn của Như Lan."

Đôi mắt của nam nhân từ đầu tới cuối không hề chớp, gã cười nói: "Tôi có thể cảm giác được các cậu bài xích tôi, nhưng tôi lần này tới là do Như Lan an bài. Cô ấy muốn tôi giúp cô ấy vài chuyện. Tôi đã đáp ứng giúp cô ấy, tuyệt sẽ không nuốt lời."

Trần Hạo cúi đầu, tâm tình của anh rất cuộc cũng không không chế được, anh hỏi: "Anh biết tung tích của Như Lan?"

Nam nhân lắc đầu, anh hơi cau mày nói: "Không, tôi không biết."

Nam nhân tiếp tục nói: "Bởi vì tôi không thể xác định sinh tử của cô ấy."

Trần Hạo vội vàng nói: "Anh không cảm giác được linh hồn của chị?"

Nam nhân trầm mặc một lát sau mới nói: "Không, tôi có thể cảm giác được sự tồn tại của chị cậu, nhưng lại không phải linh hồn, mà là một loại truyền đạt thông tin."

Chu Quyết vội vàng nói: "Đan xen giữa sự sống và cái chết?"

Lông mày xoắn tít của nam nhân thoáng giãn ra nói: "Vị bạn nhỏ này của cậu có phương thức suy nghĩ cực kỳ giống Như Lan, đều là người vô cùng thông minh, một chút liên thông suốt."

Chu Quyết tiếp tục nói: "Vậy anh lần này xuất hiện có mục đích gì?"

Nam nhân nói: "Tôi muốn gia nhập với các cậu, trở thành người thứ sáu."

Hai người đồng thời kinh ngạc, nam nhân cũng không có động tĩnh gì, Chu Quyết kịp phản ứng đầu tiên, cậu lập tức nói: "Không được anh quá khả nghi, một Lão Cửu cũng đã làm chúng tôi sút đầu mẻ trán rồi, giờ thêm một thần côn? Phiền phức của chúng tôi liền sẽ càng cuộn càng lớn."

Nam nhân cười nói: "Có lẽ chờ sau này cậu sẽ phát hiện chính là một thần côn như tôi đây sẽ thành bùa bảo mệnh cho các cậu."

Chu Quyết hừ lạnh nói: "Chỉ bằng anh?"

Trần Hạo ngăn cản Chu Quyết khiêu khích, anh hỏi: "Cho tôi một lý do."

Nam nhân thu liễm biểu tình trên tức, gã nghiêm túc nói: "Chỉ bằng cái này."

Gã từ trong túi lấy ra một tờ giấy đưa cho Trần Hạo, Trần Hạo vừa mở ra nhìn trong nháy mắt nhãn thần trở nên dao động, anh giật mình nhìn nam nhân, trong ánh mắt nam nhân lóe lên một tia khó hiểu. Chu Quyết nhìn thấy trên tờ giấy nọ là một bộ đồ án của bản đập, đồ án này cùng hình vẽ xuất hiện đi xuất hiện lại trong tư liệu cực kỳ giống nhau, nhưng cũng có hơi bất đồng.

Trần Hạo trả tờ giấy lại cho nam nhân, anh mở miệng nói: "Được, anh có thể gia nhập với chúng tôi."

Chu Quyết không giải thích được ý trong đó, cậu hỏi: "Anh Trần, tại sao đáp ứng gã?"

Trần Hạo nói: "Bởi vì cho dù không đáp ứng, gã vẫn như cũ sẽ là một trong bảy người. Không phải chúng ta lựa chọn gã, mà là quyền sách kia chọn gã."

Chu Quyết hỏi: "Hắn cũng đọc sách rồi?"

Nam nhân nói: "Sách thì tôi chưa trực tiếp xem qua, nhưng mà sở hữu thứ kia thì đại biểu cho thân phận của bảy người." Nói xong gã nhìn Trần Hạo nói: "Tôi nói đúng chứ? Trần Hạo?"

Trần Hạo không trả lời gã, Chu Quyết nhú mày nói: "Đây là bí mật anh che giấu? Bản đồ kia trên thực tế còn có một tầng hàm nghĩa khác?"

Trần Hạo không trả lời vấn đề của cậu, mà hỏi ngược lại: "Lựa chọn của cậu là gì?"

Sắc mặt Chu Quyết cực kỳ khó coi, cậu nắm đấm tay, ánh mắt cũng có thể bắn ra lửa đến nơi, đầu óc của cậu chuyển qua rất nhiều thứ, hoài nghi mọi người, cậu cơ hồ chuẩn bị từ bỏ, trong lòng cậu muốn dẹp hết con mẹ nó vòng bảy người, dẹp con mẹ nó người sẽ chết gì đó, nói không chừng còn không phải mình chết ấy chứ? Nhưng cuối cùng cậu vẫn buông lỏng nắm tay, Chu Quyết biết hiện tại chỉ có nhìn xuống, nén trụ tính khí, nếu không sẽ chỉ làm cho những đau khổ phải chịu trước đó vô ích, hơn nữa trên người cậu còn gánh tính mạng của hai người huynh đệ khác, cậu cười lạnh vài tiếng, bất đắc dĩ gật đầu nói: "Được, tôi đồng ý anh ta gia nhập."

Chu Quyết vừa dứt lời, cậu liền cảm giác cảnh sắc chung quanh thoáng cái bắt đầu vặn vẹo, không đợi Chu Quyết bọn họ từ trong choáng váng khôi phục lại, tình cảnh đã biến đổi, dòng người bên cạnh như thoi đưa đáng vẻ vội vàng, những người này cầm hành lý trong tay, LCD trên vách tường đưa tin số chuyến và thời gian của xe lửa, hiện tại là 3h50 chiều, Chu Quyết phát hiện nguyên lai bọn họ căn bản chưa lên xe lửa.

Chu Quyết kỳ quặc nhìn chung quanh, cậu nhất thời hồi lâu căn bản tìm không ra được ngôn ngữ gì để hình dung, cậu nhìn quái nhân vẫn như cũ tươi cười hơn hờ, ánh mắt giống như đang nhìn một ma pháp sư, cấp bậc Gandalf. (Bánh Tiêu: Pháp sư áo xanh sau này trở thành áo trắng bên phe chính nghĩa trong phim Chúa Tể Chiếc Nhẫn đó : 3)

Hắc miêu trong tay nam nhân đã không thấy đâu, thay vào đó chính là một túi du lịch xách tay màu đen, gã vươn tay về hướng Chu Quyết nói: "Xin chào, tôi gọi là Diệp Vỹ."

Chu Quyết bắt tay một cái tượng trưng, phát hiện tay gã lạnh như một khối băng. Cậu cười khan nói: "Anh biết pháp thuật?"

Diệp Vỹ nói: "Tổ tiên tôi là thợ mộc, thuật mộc công yểm thắng (*) vô cùng thành thạo."

Chu Quyết không hỏi nữa, ba người đi lên xe lửa, Tam Béo và Khỉ Còi đã chờ ở đó, cùng tình cảnh trước đó giống nhau, Tam Béo cầm trong tay túi du lịch có giấu con mèo nọ, Khỉ Còi vẽ mặt cảnh giác.

Bọn họ đối với sự có mặt của Diệp Vỹ vô cùng giật mình, nhưng không có thời gian hỏi chi tiết, xe lửa lần này thật sự sắp chạy rồi.

(*) 'mộc công yểm thắng' là một loại vu thuật yểm thắng, nguồn gốc từ vu thuật cổ đại. Loại phong tục tập quán này nguồn gốc cụ thể đã không cách nào khảo chứng được, nhưng ít ra hẳn là sau khi nhân loại bắt đầu cuộc sống định cư cần xây dựng nhà cửa. Tập tục 'mộc công yểm thắng' cùng tín ngưỡng sâu xa của Trung Quốc cổ đại cực kỳ lâu đời, điểm này trong tài liệu lịch sử có thể tìm thấy rất nhiều bằng chứng.

Trong 《tây thực tạp kí》 quyền bảy có mấy cổ sự:

1 - Ngẫu nhiên đánh nhau: có thợ mộc thừa dịp chủ nhân không chú ý mang hai tượng gỗ trần truồng đầu bù tóc rối đang đánh vật giấu trên xà nhà, khiến cho nhà đó mỗi tối đều nghe thấy trong phòng có tiếng đánh đấm không dứt bên tai.

2 - Gạch để tang: Do mộc công quấy phá mà khiến nhà họ Hàn suốt hơn 40 năm tang sự không ngừng, sau lại trải qua trận mưa bão xà nhà hư hại, mới từ giữa vách tường phát hiện một khối khăn tang bọc gạch.

3 - Đốt long cốt: Phú thương nước Ngô mời mộc công đóng thuyền, do 'đồ cung cấp hơi mỏng', vì vậy hoài nghi mộc công sẽ toan tính riêng, cho nên lúc thấy mộc công kết thúc công việc, ban đêm trốn đến đuôi thuyền nghe lén động tĩnh, vừa vặn nhìn thấy mộc công dùng búa gỗ gõ long cốt (gỗ dùng để đóng khung sườn) đọc chú ngữ, về sau đưa thuyền ra được hai năm quả nhiên ứng nghiệm, không gặp gió thì gặp mưa, chưa từng được thuận lợi. Phu ông sinh nghi, liền phá thuyền lấy gỗ long, đem nó ném vào trong dầu sôi rán lên, mộc công nhà bên cạnh liền phát bệnh, biết sự tình bại lộ, sang thỉnh cầu tha mạng, nhưng phú ông mặc kệ thỉnh cầu của gã tiếp tục rán gỗ, mộc công ngã xuống đất bỏ mình.

Chương 25: Âm binh

---o0o---

Diệp Vũ mua vé đứng, cho nên gã không có cách nào ngồi cùng đám Chu Quyết, mà đứng bên cạnh nhìn bốn người, điều này làm cho Chu Quyết nghĩ đến bộ dáng gã đứng bên cạnh trong ảo giác trước đó, ảo giác lúc trước cùng tình tiết hiện tại dung hợp một chỗ, hiển nhiên Diệp Vũ nhìn ra đích ý của mọi người, chẳng qua gã lại xem như hoàn toàn không thấy việc ta ta làm mà dùng bình nước thể thao ngâm trà. Tam Béo theo lên xe lửa ít nhất đã đánh giá Diệp Vũ mười mấy lần, hắn không ngừng nháy mắt với Chu Quyết. Ý là sao mày mang theo một quái nhân như vậy.

Chu Quyết cũng cảm thấy rất buồn bực, nhưng dù sao lựa chọn cuối cùng của cậu vẫn là tiếp tục tin tưởng Trần Hạo, cho nên cậu cũng chỉ có thể như người câm ăn hoàng liên (Tiêu: hoàng liên là vị thuốc Đông y siêu đắng) , có khổ mà nói không nên lời. Tam Béo cực kỳ hiểu rõ Chu Quyết, mặc dù hắn tỏ ra rất khó hiểu, nhưng nhìn biểu tình và ánh mắt Chu Quyết đại khái cũng biết việc này là cậu ấy thân bất do kỷ (Tiêu: 'thân bất do kỷ' là bản thân không muốn những vẫn phải làm, ko do mình quyết định).

Mà Khi Còi lại bất đồng, hắn có một loại bài xích nói không nên lời đối với Diệp Vũ , khi Diệp Vũ hữu hảo bắt tay từng người, nhưng chỉ có Khi Còi không vươn tay. Nhân thân hắn nhìn Diệp Vũ không giống như nhìn một con người, mà là nhìn một con quỷ.

Mà biểu hiện của Diệp Vũ lại hoàn toàn trái ngược, gã tựa hồ cực kỳ cảm thấy hứng thú với Khi Còi, thậm chí mặt dày đứng bên cạnh hắn. Xe lửa khởi động có chút xóc nảy, Diệp Vũ lễ độ hỏi một tiếng có thể để gã ngồi cùng một chút không.

Khi Còi nhìn Tam Béo và Chu Quyết đích xác chưa không ra chỗ trống, hắn đành phải gật đầu miễn cưỡng dành ra một vị trí cho gã. Sau khi Diệp Vũ ngồi xuống, Khi Còi vẫn không cảm giác được nhiệt lượng của người bên cạnh, tựa như ngồi bên cạnh hắn chính là một thứ gì đó không có sinh mệnh. Hắn nhìn Diệp Vũ, Diệp Vũ cười nói: "Đúng rồi, còn nhớ rõ về chuyện quan tài lần trước không?"

Khi Còi nghe nói thế, vụt một tiếng đứng lên, tất cả hành khách xung quanh đều nhìn hắn, ánh mắt của hắn cơ hồ có thể phun ra lửa, Diệp Vũ vẫn đang cười như cũ, gã cười nói: "Đừng hiểu lầm, tôi không phải quái nhân kia, nhưng tôi biết chuyện tình của quái nhân kia. Cậu muốn biết chi tiết không?"

Khi Còi liếc xuống, hắn từ trong ánh mắt người nọ nhìn thấy thần sắc trêu tức, hắn nổi giận dùng dùng ngồi xuống, chỉ phun ra hai chữ: "Không muốn!"

Tam Béo đối với người này cũng mười phần oán khí, oán khí không có nơi nào phát tác chỉ đành dồn sức run đùi, ánh mắt của Chu Quyết hiển nhiên đã sớm giống như phi tiêu bắn về phía Diệp Vũ, Trần Hạo thấy mọi người đối với người này thành

kiến thâm sâu, hơn nữa mấy phen cử động của Diệp Vũ đều có ý tứ khiêu khích. Nếu không phải ba người nể mặt mũi anh phòng chừng đám người Chu Quyết đã sớm lật bàn đánh người rồi.

Y vốn không muốn quan tâm đến Diệp Vũ, nhưng hiện tại thật sự không thích hợp phát sinh đầu khẩu, liền mở miệng nói: "Đừng chộn rộn nữa, bắt đầu xem tiếp thôi."

Vì vậy bốn người này mới đem lực chú ý tập trung trên quyền sách.

.....
.....

Nhân ảnh ngoài cửa tựa hồ cũng không dự định hướng vào trong, loại tình tự bất an này khiến cho tinh thần của ba người Lâm Húc gần như hồng mất, Lưu Phi không cách nào chịu được nữa, hắt liên tiếp phóng ra vài thanh phi tiêu, chợt nghe vèo vèo vài tiếng lóe ra ngoài phòng, kế tiếp không phát hiện có người ngã xuống, cũng không phát hiện có người tránh né, chỉ nghe vài âm thanh rơi xuống đất, phi tiêu cứ nhiên vô không khí rơi trên mặt đất, ba người hoảng hốt, cũng hiểu được bên ngoài phòng có khả năng không phải người.

Thúy Nương ngăn cản Lưu Phi tiếp tục động tác, nằng nhẹ giọng nói: "Không đúng, những người đó không có thực thể? Là quỷ?"

Súng sẵn của Lâm Húc lúc này đã lên nòng, đáng tiếc ngay cả phi tiêu sắc bén như thế cũng giống như bay vào trong không khí, hướng chỉ súng lúc đầu đã lép vế so với nó chứ?

Trong lòng Lâm Húc cũng không nắm chắc lắm, hiện tại anh đối với sự việc quái dị thế này đại khái đã quen dần rồi, hơn nữa bằng tốc độ cực nhanh mà thích ứng với sự tồn tại của những thứ kia. Lâm Húc nói với Thúy Nương: "Không được, cứ tiếp tục cầm cự như vậy, không có lợi cho chúng ta, địch ngoài sáng ta trong tối không phải biện pháp, tôi cùng Lưu Phi hai người ra trước cửa nhìn xem, nếu gặp nguy hiểm chí ít cũng có thể đóng cửa lại, cản bớt lại, mặc dù tiêu cực dù sao so với đàn ra chờ như vậy cũng tốt hơn."

Lưu Phi gật đầu, Thúy Nương cũng không phản bác gì, chỉ nhẹ giọng nói: "Cẩn thận một chút, nếu không được thì nhanh chóng quay đầu lại."

Lúc này trong tay Lâm Húc cũng không cầm cây súng kia, mà đưa cho Thúy Nương, anh hỏi mượn Lưu Phi một thanh dao găm. Ánh mắt ra hiệu cho Lưu Phi bọn họ cùng nhau đi tới, hai người đồng thời đi đến cửa, chưa bước ra đến hành lang đã cảm giác âm phong đập vào mặt, bên ngoài chẳng biết từ khi nào đã nổi lên một trận quái phong dày đặc sát khí, thổi đến lá cây xào xạc rung động.

Lưu Phi nói: "Anh thấy những nhân ảnh đó có thể chỉ là bóng cây hay không?"

Lâm Húc hí hóp mắt muốn nhìn rõ ràng nhân ảnh trong bóng tối, anh nói: "Nhìn không rõ, những nhân ảnh này giống như thật lắm, quả tình không giống như bóng cây, tôi đi trước xem một chút, cậu yểm hộ tôi."

Lưu Phi liếc nhìn anh một cái nói: "Tôi yễm hộ anh độ khó quá cao, anh yễm hộ tôi tương đối dễ dàng hơn, được rồi, tôi đếm hai ba, tôi lao ra anh thấy tình hình không đúng liền đóng cửa. Bên ngoài có phát sinh chuyện gì cũng đừng mở, rõ chưa?"

Không đợi Lâm Húc phản đối, Lưu Phi một bước dài lập tức xông ra, trái tim Lâm Húc co rút lại cơ hồ vì hành vi to gan của hắn mà tim đột ngột ngừng đập, anh gào nhẹ một tiếng Lưu Phi, nhưng người nọ căn bản không nghe, hắn nhảy vào trong bóng tối, Lâm Húc mở to hai mắt nhìn phát triển kế tiếp.

Sau khi Lưu Phi vào rừng, liền như yểm đêm vào rừng, căn bản mất đi thanh âm, Lâm Húc nóng lòng vạn phần, cuối cùng chờ không được cũng ló một đầu ra ngoài, anh vừa ra khỏi phòng liền phát hiện bên ngoài phòng gió to đến dọa người, tiếng gió vạn phần thê lương.

Anh tìm khắp bốn phía không thấy bóng dáng Lưu Phi, nghĩ Lưu Phi có khả năng lẩn ít dữ nhiều, anh lại vương bận xoa dịu Thúy Nương phòng trong. Đang lúc do dự lại thấy Lưu Phi một mình thả người nhảy đến trước mặt anh, Lâm Húc bị hắn dọa giật nảy mình, lão đảo một cái thiếu chút nữa đụng vào thân cây. Lưu Phi phát câu hỏi: "Không phải bảo anh đừng theo ra ngoài sao?"

Lâm Húc nhú mày, vương bận trong lòng lại buông lỏng, nhưng khó tránh khỏi nộ khí tăng lên, anh xụ mặt nói: "Cậu làm vậy quá mạo hiểm, nếu cậu chết rồi, chúng tôi đi đâu tìm người thay thế cậu đây?"

Lưu Phi thấy Lâm Húc cư nhiên giáo huấn hắn, liền lạnh lùng nói: "Tôi khi nào yêu cầu anh tham gia đội ngũ để giáo huấn, nói cho anh biết nếu không vì trước mắt cần phải cùng anh một chỗ, tôi ngay từ lúc mới gặp đã lấy mạng chó của anh, giờ anh còn đứng được ở nơi này nói chuyện sao?"

Lâm Húc nghĩ thầm tên đạo chích thô lỗ kia quả nhiên vô giáo dục, cũng không muốn cùng hắn so đo thêm nữa, anh đè nén cơn tức hỏi: "Không nói chuyện này, vậy cậu đã nhìn thấy gì trước đó?"

Mặt Lưu Phi lộ vẻ tàn khốc nói: "Có người không chào đón chúng ta đến đây."

Lâm Húc không hiểu ra sao, Lưu Phi mang theo Lâm Húc tiến vào trong rừng, bọn họ nhìn thấy giữa cánh rừng cư nhiên có rất nhiều bù nhìn, mà đám người rơm này không ngoại lệ đều có cơ quan xảo diệu, chỉ cần có ai chuyển động trực lẫn, đám người rơm này sẽ cùng tiến về phía trước, bởi vì dị động vô cùng xóc nảy cho nên cảm giác giống như đang lắc lắc lư lư.

Lâm Húc nhìn hồi lâu mới biết có người cố ý hù dọa bọn họ, nổi sợ trong lòng cũng đã tiêu trừ. Anh nói: "Đây là ý tứ gì?"

Lưu Phi nói: "Lúc tôi lao ra, cũng không thấy nhân ảnh nào, có lẽ bọn họ chỉ đem người rơm đặt trước mặt chúng ta, người thì rời đi. Nhưng có thể khẳng định đây không phải quỷ mị, mà là có người giở trò."

Lâm Húc cười nói: "Giờ trò chứng tỏ nơi này có người, có người thì có thể nói chuyện. Chờ qua đêm nay chúng ta sẽ lục soát đàng hoàng xem thôn dân này tới cùng đã đi đâu rồi."

Lưu Phi làm mặt cười xấu xa nói: "Cần gì? Một cây đuốc đốt sạch nơi này xem bọn họ có thể nén được bao lâu!"

Lâm Húc vội lắc đầu, anh nói: "Phóng hỏa không nói đến sẽ chết cháy người vô tội, bây giờ là ngày đông giá rét, gặp phải gió lớn rất có thể ngay cả chúng ta cũng sẽ bị thiêu chết, phương pháp này của cậu quá ngu xuẩn."

Lưu Phi sầm mặt cười lạnh nói: "Ồi chào, khẩu khí của anh sao giống bọn tú tài hủ lậu thế, vậy anh nói xem nên làm thế nào đây?"

Lâm Húc hướng rừng cây đen ngòm bốn phía nhìn lại, anh nghiêm túc nói: "Bây giờ trời rét đậm, trời rét đất đóng băng, bốn phía ngoại trừ chúng ta lại không có dấu hiệu nhóm lửa, cũng không có ánh sáng, chỉ có một khả năng. Bọn họ đều ẩn núp dưới đất."

Lưu Phi chậm rãi hiểu được suy nghĩ của Lâm Húc, hắn nói tiếp: "Bọn họ đều ở dưới đất, vậy có đường ngầm?"

Lâm Húc nói: "Việc này không có gì kỳ quái, hiện tại chiến tranh loạn lạc, có rất nhiều trường thôn đều cho đào địa đạo, đến lúc đó có thể tránh né tai họa."

Lưu Phi nói: "Vậy anh nói xem, bọn họ sẽ ở đâu?"

Lâm Húc hướng bốn phía nhìn lại, anh nói: "Hiện tại quá khó tìm, chúng ta trở về đợi đến sau hừng đông nhìn nguồn nước xung quanh xem, nếu như có thể ở nơi nào đó đợi lâu dài nhất định phải có nguồn nước cố định, bằng không dù có thức ăn cũng sẽ chết khát."

Lưu Phi khó xử ho khan vài tiếng, hắn nói: "Chẳng cần anh suy đoán, tôi đã sớm biết đám chuột nhắt kia trốn dưới đất, bất quá thỉnh thoảng cũng phải xem bản lãnh của anh chút thôi, nếu không anh không có tư cách thay thế vị trí của anh Hồ."

Lâm Húc thấy hắn nhắc tới Hồ Tử, liền thuận nước đẩy thuyền hỏi: "Cậu nói vị trí của Hồ huynh là có ý gì? Anh ấy đảm đương vai diễn gì trong các người?"

Lưu Phi nhìn Lâm Húc, hắn muốn nói lại thôi, cuối cùng thờ dãi nói: "Anh nếu không gặp gỡ chúng tôi thì tốt rồi, không phải tôi đã nói rồi sao, gặp gỡ chúng tôi anh nói không chừng so với chết sẽ còn thảm hơn."

Lâm Húc hỏi: "Rốt cuộc là có ý tứ gì?"

Lưu Phi nói: "Hiện tại tôi chỉ có thể nói, chúng ta bị một thứ quái dị đuổi theo, lúc đầu là anh Hồ mang theo bảy người chúng tôi chạy ra khỏi cổ mộ kia, xem như ân nhân cứu mạng của chúng tôi, hơn nữa cũng là người dẫn đầu lần tụ họp này. Nhưng chúng tôi phát hiện thứ kia cũng đuổi tới, tiếp đó chúng tôi chỉ có thể dựa theo ám thị trong cổ mộ tới đây, nhưng bước tiếp theo nhất định phải đến khi bảy người tập hợp

mới có thể biết được. Chỗ này tôi biết không nhiều lắm, bởi vì cuối cùng mộ thất kia tôi không tiến vào."

Lâm Húc vội hỏi: "Vậy có ai đã đi tới cuối cùng?"

Lưu Phi nhếch miệng, cuối cũng vẫn lựa chọn khép lại, hần hiem khi có được khẩu khí hòa hoãn, có chút bất đắc dĩ nói: "Anh đừng hỏi nữa, tôi biết đến thế này thôi, dù sao nếu vào sẽ không có đường lui, còn không bằng đi cùng chúng tôi, anh yên tâm tôi biết anh không phải người xấu, mặc dù tôi chán ghét loài lang sói khoác quân phục như các anh, bất quá tôi cảm thấy anh coi như là một hán tử có tâm huyết. Tôi sẽ không hại anh."

Lâm Húc có chút bất đắc dĩ, Lưu Phi an ủi anh giống như gãi không đúng chỗ ngứa, chẳng giải quyết được vấn đề gì cho anh, song có một vài thứ anh có thể tự nghiền ngẫm ra, thứ đi theo bọn họ kia là từ trong một cỗ mộ nào đó ra, mà có liên hệ đến bọc đồ này, bảy người sẽ có một cuộc hội họp không thể tránh được, hẳn là vì thứ đang truy đuổi bọn họ kia.

Lưu Phi thúc giục Lâm Húc nhanh chóng trở về, bọn họ trở lại căn nhà tồi tàn, Thúy Nương đang ôm gối trốn bên cạnh đồng lửa, thấy bọn họ trở về vội vàng đứng lên hỏi: "Thứ gì vậy?"

Lưu Phi nhỏ một tiếng nói: "Thứ gì? Một đám người giả thần giả quỷ thôi, chờ hừng đông chúng ta sẽ bắt lại bọn họ."

Ánh mắt Thúy Nương vẫn có chút không yên lòng, Lâm Húc đem chuyện nhìn thấy trước đó nói một lần cho nàng, gồm cả chuyện mình đoán những người đó trốn dưới đất cũng giải thích một phen.

Sau khi Thúy Nương nghe xong trầm mặc không nói, qua thật lâu nàng mới bảo: "Vậy xem ra, nơi này có ít nhất một cao nhân am hiểu cơ quan, nếu không nhân ảnh giống y thật như vậy không phải thứ thôn dân bình thường có thể làm được."

Lâm Húc và Lưu Phi sau khi nghe xong, cảm giác như được tưới sữa tươi lên đầu (Tiêu: trong phật giáo Phật giáo có nghĩa là: truyền thụ trí tuệ; giúp người triệt đi giác ngộ khai sáng), bọn họ đều nói: "Đúng vậy, khẳng định có cao nhân như thế."

Thúy Nương nói: "Có lẽ Lục Gia bọn họ cũng. Bị thứ này dọa sợ nhỉ?"

Lưu Phi lắc đầu nói: "Không đâu, nếu chỉ riêng Phùng Lộc Hỷ và Mao Hạc Tử bọn họ, có lẽ bị dọa chạy, nhưng Khôi Lục Gia đầu gì cũng là nhân vật vang danh giang hồ, làm sao có thể bị nhân ảnh dọa được? Huống chi bên cạnh anh ấy còn có nhân vật lợi hại như Khất Nhi mà."

Thúy Nương gật đầu đồng ý với quan điểm của Lưu Phi, Lâm Húc không rõ những người còn lại rốt cuộc là những loại nhân vật gì, anh cũng không hao tâm tốn trí quan tâm đến chuyện của bọn họ nữa, nếu như không thể chạy thoát cuối cùng cũng phải gặp, anh bảo mọi người luân phiên nhau ngủ, cứ như vậy sau nửa đêm vẫn không có việc lạ phát sinh, liền ngủ một giấc thẳng tới bình minh gà gáy sáng.

Lưu Phi đánh thức Lâm Húc trong lúc ngủ mơ, anh phát hiện, Lưu Phi lại bắt được hai con thỏ. Chí ít cùng người này một chỗ không lo chết đói. Hơn nữa tay nghề của Lưu Phi không tồi, là một đầu bếp tốt, chí ít so với thức ăn Thúy Nương làm vẫn ngon hơn, song nếu Thúy Nương động thủ, Lưu Phi tuyệt đối sẽ không nhúng tay vào.

Lâm Húc nở nụ cười, anh hỏi: "Thúy Nương đâu?"

Lưu Phi nướng thỏ nói: "Đi múc nước, chị ấy nói mình đã lâu chưa gội đầu rửa mặt, tôi cảm thấy cũng không sao, cùng lắm thì gặp nước nhúng đầu vào vẩy vẩy là xong. Nữ nhân thật phiền toái."

Lâm Húc đối với loại quan điểm này của Lưu Phi không dám gạt bừa, anh không tiếp lời, Thúy Nương không biết từ nơi nào tìm được một bồn gỗ, cư nhiên không bị rò rỉ nước, nàng múc một chậu nước trở về nhìn thấy Lâm Húc liền cười nói: "Lâm đại ca tỉnh rồi, đến rửa mặt, mấy ngày nay chưa từng rửa sang lại đàng hoàng, nhìn chúng ta chật vật vô cùng."

Lưu Phi thấy Thúy Nương múc nước cho Lâm Húc, ngay cả nửa lời cũng không nhắc tới hắn, không hài lòng nói: "Vốn thế nào cũng không đẹp mắt, rửa sang nhiều như vậy có ích gì?"

Thúy Nương trừng mắt nói: "Vì sao bảo không có gì đẹp mắt? Một thằng nhóc lông tóc còn chưa đủ như cậu biết cái gì đẹp mắt với chẳng xấu mắt chứ!"

Lưu Phi bùng bùng lửa giận ngẩng đầu nhìn Thúy Nương, nhưng rõ ràng là trừng không lại nàng, nhìn một hồi khí thế không chịu được liền nhắc tay đầu hàng nói: "Phải, bà cô chị chính là thất tiên nữ, được rồi chứ."

Thúy Nương yêu kiều hừ một tiếng, không thêm phản ứng Lưu Phi, Lưu Phi sầm mặt tiếp tục nướng thỏ. Lâm Húc đứng giữa giảng hòa: "Thúy Nương cô nương, cô đừng hiểu lầm ý tứ của Lưu huynh đệ, cậu ấy không có ý nói cô."

Thúy Nương lại hừ một tiếng, không cảm kích nói: "Anh mới cùng nhóc ấy ở chung chưa lâu, đã nói đỡ giúp người ta nha, hừ, quên mất đàn ông các anh chính là dạng hơi một tí đã nói nữ nhân, cũng không nhìn lại dáng vẻ của chính mình đi."

Lưu Phi nghe thấy thật sự nhịn không được nữa, hần ngẩng đầu lên nói: "Chị muốn thế nào? Lớn lên như Nhạc Phi? Như Quan lão gia?"

(Bánh Tiêu: Nhạc Phi là nhà quân sự nổi tiếng trong lịch sử Trung Quốc, danh tướng chống quân Kim thời Nam Tống. Người Trung Hoa luôn lấy Nhạc Phi làm gương, đời đời kính nhớ người con chí hiếu, cũng là một người anh hùng dân tộc, một bậc sĩ phu dũng liệt trung thần.

Còn Quan lão gia chính là chỉ Quan Vũ)

Thúy Nương lườm hắn một cái nói: "Chí ít không giống như cậu, cậu giữ lại bím tóc người khác còn tưởng rằng là một đại cô nương ấy chứ."

Lưu Phi ném chạc cây xuống đứng bật dậy, Lâm Húc thấy Lưu Phi thật sự nổi bão, liền vội vàng ngăn cản hắn nói: "Tất cả mọi người bớt nói vài câu, không có chuyện gì to tát đừng vì thế mà mất hứng."

Lưu Phi tức giận mặt trắng bệch, hắn chỉ vào Thúy Nương hồi lâu, cuối cùng đành phải vút một câu: "Hảo nam không cùng nữ đấu! Ông đây không đánh nữ nhân!"

Thúy Nương còn muốn nói trả vài câu, nhưng bị Lâm Húc ngăn lại. Ngay khi ba người đang ngơ ngác một câu ta một câu, Lưu Phi như chợt nhìn thấy gì đó, một bước dài xông ra ngoài.

Thúy Nương và Lâm Húc liếc mắt nhìn nhau một cái, cũng theo sau xông ra ngoài. Bọn họ phát hiện Lưu Phi đứng ở một chỗ trống trải, hết sức chăm chú nhìn chăm chăm cánh rừng bốn phía, Lâm Húc hỏi: "Cậu nhìn thấy gì vậy?"

Lưu Phi một đầu mồ hôi lạnh, sắc mặt trắng bệch cơ hồ như tờ giấy trắng. Hắn cũng không trả lời vấn đề của Lâm Húc, rất nhanh bọn họ nghe được một tiếng thét chói tai, tiếp theo từ trong rừng ném ra một thứ, ba người tập trung nhìn vào, phát hiện cư nhiên là một cánh tay người. Thúy Nương hô lớn: "Đây là tay của Mao Hạc Tử! Hắn gặp nạn rồi!"

Lâm Húc nói: "Sao cô chắc chắn như vậy?"

Lưu Phi lạnh nhạt nói: "Chỗ lòng bàn tay Mao Hạc Tử hẳn có một vết bớt hình con dơi."

Lâm Húc nhìn cánh tay kia, như bị một thứ vũ khí sắc bén nào đó trong nháy mắt cắt xuống, mặt ngoài vết thương cực kỳ lưu loát, trong lúc nhất thời anh không thể đoán nổi vết thương như vậy là làm thế nào tạo thành.

Thúy Nương khẳng định nói: "Mao Hạc Tử phỏng chừng lạnh ít dữ nhiều!"

Lưu Phi mở miệng nói: "Chẳng lẽ bọn họ đã đến? Vậy những người khác. Đang ở đâu?"

Lâm Húc nói: "Vậy Mao Hạc Tử đã đến nơi này sớm hơn cậu. Hắn hiện tại rất cuộc còn sống hay đã chết rất khó nói, nhưng nhóm chúng ta phải tìm được tung tích của những người khác, có lẽ Mao Hạc Tử chỉ bị mất tay, chưa chắc đã chết?"

Thúy Nương che miệng nói: "Các anh nói xem, việc này có thể có liên quan đến cơ quan tối qua của cao nhân kia không?"

Lâm Húc nhìn bốn phía, anh nói: "Cô xác định cao nhân kia là con người sao?"

Thúy Nương hỏi: "Có ý gì?"

Lâm Húc chỉ vào xung quanh nói: "Nửa đêm hôm qua tuyết bắt đầu rơi, trên mặt đất có một tầng sương mỏng, cô xem mặt đất này ngoại trừ dấu chân của ba người chúng ta, không tìm được người thứ tư, vậy cánh tay kia là làm thế nào ném tới?"

Bản thân Lâm Húc cũng bị lời nói của mình dọa đến mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, nhưng anh vẫn phải ra về trấn định, Lưu Phi cảnh giác nhìn bốn phía nói: "Nếu không phải người, vậy tối qua còn muốn làm ra mấy thứ kia để làm gì chứ? Dụ anh chơi à?"

Lâm Húc không biết trả lời thế nào, Thúy Nương hỏi tiếp: "Đúng vậy, nếu là quỷ tại sao còn phải làm cơ quan? Còn có các anh không phát hiện sao? Bắt đầu từ tối hôm qua, chúng ta đã không thấy có thôn dân đi lại trong thôn nữa. Theo lệ mà nói lúc này chung quy phải có người ra ngoài làm việc rồi."

Nghe được lời này, Lâm Húc và Lưu Phi đều thoáng sửng sốt, đích xác theo lý mà nói thời gian hiện tại, tốt xấu cũng phải có một vài người thôn dân ra ngoài đi lại, nhưng nơi này ngoại trừ thỉnh thoảng nghe được vài tiếng chim muông kêu hót, tiếng gà gáy cũng không nghe đâu. Thôn này phẳng phất như đã chết. Mọi người càng nghĩ càng thấy không thích hợp, bọn họ đều cảm thấy trong một đêm này dường như cả thôn đều đã thay hình đổi dạng. Lưu Phi xông ra ngoài đầu tiên, hắn đá văng một nhà nông gần đó nhất. Sau khi chột nghe hắc kỳ quái kêu một tiếng, Lâm Húc chạy tới là lúc phát hiện trên ghế ngồi trong phòng cư nhiên có hai cỗ thi thể ngồi thẳng đứng, lỗ khí chảy ra máu đen, thi thể bày ra một loại biểu cảm cực kỳ cổ quái, ngũ quan cơ hồ đều vặn thành một khối. Ở trên giường cư nhiên còn một bộ thi thể của trẻ con đang nằm, cũng loại vẻ mặt này, thi thể lại không có biểu hiện tư thế vùng vẫy, ngược lại không khác gì cuộc sống bình thường.

Lâm Húc vội vàng tiến đến kiểm tra thi thể, kết luận đưa ra càng khiến anh ghen hống nhìn trần trời, anh nói: "Thi thể cư nhiên là vừa mới chết. Cơ thể còn chưa kịp cứng, vô cùng đàn hồi."

Lưu Phi nhanh chóng chạy đến nhà tiếp theo, đá văng cánh cửa nhìn thấy vẫn là những biểu cảm quái dị, lại là những thi thể thất khiếu chảy máu mà chết.

(Bánh Tiêu: thất khiếu chính là bảy lỗ trên mặt á, mọi người tự đếm để kiểm chứng nhé ^^~)

Lâm Húc nói: "Bộ dáng của bọn họ cảm giác như bị độc chết. Nhưng trong một đêm độc chết toàn bộ người trong thôn, việc này căn bản không có khả năng làm được. Hơn nữa tử trạng của bọn họ quá kỳ quái."

Lưu Phi cứng nhắc quay đầu, Lâm Húc phát hiện sắc mặt hắc tái nhợt nhìn chăm chú vào mình, hắc nói: "Anh biết, trước đó tôi đã thấy ai không?"

Lâm Húc hỏi: "Ai?"

Mắt Lưu Phi lộ vẻ sợ hãi nói: "Tôi đã nhìn thấy anh Hồ! Anh ấy quay về hướng chúng ta cười lạnh vô cùng quỷ dị, tiếp đó liền biến mất."

Lâm Húc lập tức phản bác nói: "Không thể nào, tôi cùng Thúy nương tận mắt nhìn thấy anh Hồ tắt thở, hơn nữa nếu anh ấy thật sự may mắn thoát khỏi kiếp nạn, thế thì anh ấy cũng sẽ không trốn tránh chúng ta, mà sẽ cùng chúng ta hội hợp."

Lưu Phi như hồi tưởng lại cơn ác mộng, hai tay đỡ trán nói: "Anh không biết, chúng tôi đã gặp phải thứ gì đâu."

Lâm Húc níu lấy Lưu Phi đã xụi lơ, bắt lấy cánh tay Lưu Phi nói: "Tôi đương nhiên không biết các người rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, các người tới cùng có bí mật gì gạt tôi? Tôi chết không lo, nhưng tôi không muốn đến cuối cùng chết không nhắm mắt."

Lưu Phi ngẩng đầu nhìn Lâm Húc, thấy Lâm Húc hé miệng không nói, hần mở miệng nói: "Nơi này nói chuyện không tiện, thôn này quá cổ quái, cũng không biết Mao Hạt Tử bọn họ gặp phải cái gì, nha! Đúng rồi, Thúy Nương chạy đâu rồi?"

Lâm Húc vỗ ót một cái, anh trước đó một lòng thầm nghĩ muốn truy hỏi Lưu Phi, cư nhiên bỏ Thúy Nương lại chỗ cũ, nếu thật là Hồ Tử đã trở lại, vậy Thúy Nương chẳng phải đang trong tình thế hung hiểm vạn phần sao?

Vì vậy trong lòng hai người đều luống cuống, bọn họ vội vàng chạy trở về, căn nhà hoang trống không, Thúy Nương đã chẳng thấy bóng dáng. Lâm Húc ảo não hết sức, nghĩ thầm tại sao mình sơ suất như vậy. Lưu Phi cũng không biết làm sao, vốn đang trong tình trạng không mấy lạc quan, hiện tại cơ hồ trở thành rơi vào tuyệt cảnh rồi.

Ngay khi hai người hoàn toàn mất hết hy vọng, giống như con ruồi không đầu, chợt nghe giữa cánh rừng xuất hiện thanh âm sột soạt, hai người còn chưa kịp xác nhận, đã vội lao ra, trong lòng hy vọng đó là Thúy Nương phát tín hiệu.

Lưu Phi một bước dài, nhảy vọt vào rừng, Lâm Húc cũng theo sát phía sau, nhưng sau thanh âm chỉ trong phút chốc đó, liền không còn tiếng động gì truyền đến nữa, giữa cánh rừng phẳng phất an tĩnh tựa như chết.

Có chăng cũng chỉ là tiếng hít thở dồn dập hoang mang của hai người, ánh mắt Lưu Phi quét khắp xung quanh, Lâm Húc thì chú ý động tĩnh phía sau bọn họ, đề phòng bị đánh lén.

Thình lình Lưu Phi nhìn thấy một vũng máu đỏ trên mặt đất, trên đó cư nhiên còn có đái lưng màu đỏ tươi của Thúy Nương, trên đái lưng toàn là vết máu, nhuộm đến cả đái lưng càng thêm quỷ dị.

Lưu Phi cầm lấy đái lưng nói: "Thúy Nương lần này e rằng chết chắc rồi."

Trong lòng Lâm Húc sợ hãi cùng phần nộ đan xen, nhưng anh vẫn tỉnh táo nói với Lưu Phi: "Không, có lẽ vẫn chưa thể khẳng định, máu này mặc dù nhìn qua rất chói mắt, nhưng chưa đến mức đẩy người ta đến mức tử vong, đái lưng không có tổn hại, chủ yếu nhất chính là không tìm được thi thể, chúng ta không thể nói rằng cô ấy đã chết."

Lưu Phi cười khô nói: "Anh cho rằng sau khi chúng ta đã chết sẽ là thi thể sao? Anh lúc đầu không nhìn thấy Thúy Nương xử lý thi thể của Hồ Tử thế nào sao?"

Lâm Húc bị hấn hỏi vặn lại cả người bốc lên hàn khí, anh lại lần nữa nhớ đến trạng thái quỷ dị lúc Hồ Tử chết đi. Lưu Phi không tiếp tục nói nữa, hấn chỉ nói: "Tìm tiếp, bằng không nếu Thúy Nương thật đã chết rồi, chúng ta không tìm được thi thể, ngược lại càng thêm đáng sợ. Đến lúc đó chúng ta ngoại trừ đối mặt với Hồ Tử, còn phải đối mặt với cương thi của Thúy Nương."

Lâm Húc thấy Lưu Phi hoàn toàn tuyệt vọng, nếu chính anh cũng tuyệt vọng nữa, chờ bọn họ ngoại trừ cái chết ra không còn con đường nào khác nữa. Lâm Húc cầm lấy đai lưng nói: "Đi, bây giờ không phải lúc để ủ rũ, chúng ta phải tìm được mật đạo của thôn này, nếu tôi đoán đúng, trong địa đạo nhất định có một trong bảy người chúng ta. Mặc kệ có đúng là đã chết hay không, chí ít phải tìm được bọn họ."

Lưu Phi thở dài thật sâu, song vẫn đứng lên cùng Lâm Húc đi vào thôn, Lâm Húc vừa đi vừa nói với Lưu Phi: "Lúc chúng tôi đi cũng từng gặp một cái thôn kỳ quái, theo lời Thúy Nương nói đó là một tà thuật. Thôn này tôi nghĩ mặc dù không giống hoang thôn, nhưng cũng đồng dạng lộ ra một cỗ tà khí. Tôi cảm thấy hai thôn này có lẽ có liên quan."

Lưu Phi tâm tình không yên, cũng không quá chú ý tới lời Lâm Húc, hấn nói: "Mặc kệ có phải tà thuật hay không, anh phải hiểu được một điểm lúc còn sống bảy người là bạn, nhưng chỉ cần vừa chết đi, thì nhất định sẽ là mối uy hiếp lớn nhất."

Lâm Húc cùng Lưu Phi kiểm tra từng nhà một. Nhưng không thu hoạch được gì, mãi đến khi bọn họ tra được một chỗ giống như từ đường (nơi thờ cúng), nơi đó chỉ là một tứ hợp viện nhỏ (là căn nhà có bốn dãy nhà vây quanh một sân nhỏ tạo thành bốn cạnh), Lưu Phi một cước đá văng cửa viện, phát hiện cửa chính cư nhiên không cài then, kéo kẹt từ từ mở ra.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, cảm thấy nơi này dường như có chỗ nào đó không đúng, Lâm Húc thấp giọng nói: "Cẩn thận một chút."

Lưu Phi từ phía sau lưng luôn ra một thanh dao găm ánh chừng, dẫn đầu bước vào từ viện trước.

Viện cũng không lớn, phân biệt là đại sảnh, đông sương phòng, tây sương phòng cùng một khoảnh sân. Nhưng trong tây sương phòng của viện không có gia cụ gì, nhưng lại đặt vài bộ quan tài lớn màu son, mà bên trong đại đường của từ đường lại không treo bài vị, mà là một tảng đá thật lớn, tảng đá kia bề ngoài nhìn qua rất bình thường, cùng nhám thạch trên núi quanh đây không khác nhau là mấy. Bất quá trên tảng đá lại có khắc vài chữ, phía trên khắc bốn chữ to "Âm Quân Vũ Hịch"

Lâm Húc nhìn tảng đá phân tích: "Đây là một bản văn thư, Vũ Hịch là một thứ gì đó cùng loại với hồ phù (dấu hiệu để điều binh thời xưa, hình con hồ, chia làm hai mảnh), nhưng không giống với hồ phù, hồ phù đại biểu cho quyền chỉ huy cao nhất của một quân đội, mà Vũ Hịch lại biểu thị cho điều phối khẩn cấp, đây là một khối gì đó điều khiển binh lực thời xưa."

Lưu Phi vượt cằm cân nhắc hồi lâu, đột nhiên hấn giựt mạnh cánh tay Lâm Húc nói: "Toi rồi, nơi này là tiền đạo của âm binh đó!"

Tâm tình hắn có chút kích động nói: "Căn bản không có địa đạo gì cả, chúng ta sai rồi, nơi này là tiền đạo của âm binh, toi rồi."

Tác giả: Lưu Phi trong truyện kỳ thật rất trẻ tuổi, tôi đặt hắn giữa 18 hoặc 19 tuổi, người trẻ tuổi thời đó tương đối thông khổ. Không có tiền học hành. Cho nên cũng không được dạy dỗ gì, mà Lâm Húc chính loại cảm giác điền chủ, có chút tiền bạc, đi du học, sau đó tòng quân. Tóm lại chính là sĩ quan thanh niên chủ nghĩa tư bản. Cho nên từ giai cấp mà nói hai người kia có hình thái xã hội khác nhau. *Sờ cằm* cảm giác này cực kỳ YY nha *gật gù* (Tiêu: YY là viết tắt của 'ý dâm' đó =)) ta cũng nghĩ như Thanh Khâu, Lâm Húc Lưu Phi quả thật là có gian tình mà =]] ta còn nghi ngờ 2 bạn oan gia Diệp Vũ Khi Còi rất có tiềm năng cơ =]])

Nhìn loại văn treo đầu dê bán thịt chó này của ta nè, cứ muốn khai thác JQ (gian tình) mập mờ, mâu thuẫn, bằng không thật đúng là một miếng thịt chó, cho nên nếu muốn thỏa mãn thịt thịt mà các đồng chí muốn, có lẽ sau khi kết thúc ta sẽ làm, viết một phiên ngoại nhỏ, thưởng cho mọi người xem như ăn xong thịt rồi nha ~~~

Chương 26: Cục diện khốn đốn

---oOo---

Ngay khi mấy người Chu Quyết xem đến chỗ máu chót, Diệp Vỹ đột nhiên khép sách lại nói: "Đọc trước tới đây thôi."

Tam Béo đập bàn giận dữ hét: "Anh tới cùng đang làm gì, hiếm khi chúng tôi mới có thể đọc mà không xuất hiện hiện tượng bài xích gì. Biết thêm chút chuyện sau đó nữa có gì không tốt chứ?"

Diệp Vỹ không trả lời, trái lại Chu Quyết nhìn khuôn mặt tươi cười ý vị thâm trường của Diệp Vỹ nói: "Ý của anh có phải là nếu tiến độ của chúng ta quá nhanh, việc lạ tương ứng phát sinh cũng sẽ càng nhiều, ngược lại càng nguy hiểm đúng không."

Ánh mắt Diệp Vỹ rốt cuộc có chút lập lờ, hần lần đầu tiên thu liễm nụ cười, trực tiếp hồi đáp: "Đúng vậy."

Chu Quyết không dị nghị nữa, bởi vì quả thật cậu cũng phát hiện nếu đọc quá nhiều, đối với mọi người mà nói ngoại trừ gánh nặng tinh thần, ngoài ra còn có tần suất sự kiện bất ngờ cũng sẽ tăng thêm. Điểm này kỳ thật Chu Quyết cũng có phát hiện, nhưng cậu không biết vì sao Trần Hạo đối với việc này lại không ngăn cản gì, anh phảng phất như cùng đợi tất cả việc lạ phát sinh. Tựa như anh đang chờ gì đó trong những quái sự này.

Ngay khi mọi người một mảnh trầm mặc tự suy nghĩ nỗi băn khoăn của mình, xe xóc nảy theo quy luật, trong lúc thỉnh thoảng có thể nghe được thanh âm rao hàng của nhân viên tàu. Lúc này trên mặt hành khách đều lộ vẻ mệt mỏi, có thể bởi vì trời đã sắp tối, người trên xe lửa vô cùng an tĩnh, tất cả mọi người đều rầu rĩ, một chút cũng không hề huyền ảo như xe lửa ban ngày. Tam Béo không được tự nhiên mở miệng nói: "Chuyến đi lần này tới cùng có nguy hiểm hay không? Tôi nói với mẹ mình đi du lịch, nên dừng"

Chu Quyết cắt ngang lời hần nói: "Đừng đoán mò, có thể xảy ra chuyện gì? Chỉ cần lấy được thứ đó chúng ta sẽ có biện pháp đối phó với quyển sách kia, đến lúc ấy tất cả mọi người có thể được giải thoát."

Tam Béo mặc dù không hề rối rắm nữa, nhưng ánh mắt hần vẫn chưa hề thả lỏng. Khỉ Còi vẫn luôn nắm đấm tay, cau mày nhìn ngoài cửa sổ, song hần cũng không phải vì sợ hãi, nguyên nhân chủ yếu là vì không muốn nhìn mặt Diệp Vỹ. Bởi vì nhìn gã chung quy sẽ khiến hần nhớ tới quái nhân bán quan tài kia, từ trên người Diệp Vỹ có bóng dáng của kẻ đó.

Giờ phút này, Diệp Vỹ nhìn Trần Hạo vẫn bảo trì trầm mặc nói: "Cậu bị cuốn vào sự tình này như bây giờ, kỳ thật không phải là mong muốn của chị gái cậu, cô ấy hy vọng cậu có thể tránh được."

Trần Hạo rút cuộc mở miệng nói: "Tôi hiểu được cách nghĩ của chị ấy, nhưng tôi không thể để cho việc này tiếp tục kéo dài nữa, năm đó tôi còn bất lực, nhưng hiện tại không giống vậy nữa. Trái lại là anh, năm đó anh không chịu ra tay, bây giờ tại sao lại muốn tham gia?"

Diệp Vỹ hồi đáp: "Tựa như cậu đã nói, năm đó tôi không đủ sức, hiện tại tình huống không như vậy nữa. Năm đó nếu tôi nhúng tay vào, các cậu chỉ sẽ có thêm nhiều phiền toái, nhưng hiện tại không giống vậy nữa, Như Lan đã tạo cho các cậu cơ hội, cơ hội này chỉ có cậu mới có thể nắm lấy, cho nên tôi lựa chọn giúp cậu."

Trần Hạo cười lạnh trào phúng nói: "Anh một chút áy náy với Như Lan cũng không có?"

Diệp Vỹ lần đầu tiên xuất hiện một ít biểu tình không được tự nhiên cùng chột dạ, mặc dù chỉ trong nháy mắt, nhưng vẫn như cũ bị Trần Hạo bắt được, anh không tiếp tục nói nữa, Diệp Vỹ thở dài cũng không kéo dài chủ đề, phảng phất như gã chấp nhận câu nói của Trần Hạo. Xe lửa vẫn như cũ chạy băng băng, cảnh sắc xung quanh trở nên đơn điệu, cây cối tựa như từng đám từng đám quỷ sứ mặc hắc y, bầu không khí kỳ quái khiến tất cả mọi người cảm thấy như đang đưa tang.

Gọi là đưa tang kỳ thật chính là một loại hành trình, tiễn người chết lên một chuyến hành trình.

Chu Quyết là người đầu tiên từ trong loại tình tự áp lực này lấy lại tinh thần, cậu nghĩ vẫn nên tiếp tục thảo luận, không thể lãng phí thời gian. Cậu mở miệng nói: "Anh Trần, anh cho rằng lần này trong câu chuyện có tiết lộ thứ gì không?"

Trần Hạo ho khan vài tiếng, anh khoanh tay ngẩng đầu nhìn Chu Quyết nói: "Tổng cộng bốn điểm, một là trong sách rốt cuộc có gợi ý với mọi người, chúng ta biết tên của bảy người bọn họ cùng với tính cách mơ hồ. Phương diện này Mao Hạo Tử cùng Phùng Lộc Hỷ khá yếu thế, những nhân vật khác đều lợi hại, hơn nữa có phân công rõ ràng và thân phận đặc thù.

Hai là rốt cuộc cũng nhắc tới một vài chi tiết về nguồn gốc của đồ vật kia, ví dụ như Lưu Phi nói hẳn cuối cùng không tiến vào mộ thất đó, vậy nhất định có người đã tiến vào, người đi vào có lẽ biết bí mật sau cùng. Ba chính là sự xuất hiện của Hồ Tử, ở đây các cậu cũng đã phát hiện một vấn đề chính là hiện tượng người đã chết lại trở về, chúng ta kỳ thật cũng đã từng được gặp. Hơn nữa không chỉ một người."

Tam Béo chen ngang nói: "Lão Cừ! Còn có. Ân thúc bọn họ? Vòng bảy người trước."

Trần Hạo gật đầu tiếp tục nói: "Đúng vậy, cho nên nói trong bảy người tử vong không phải cái chết theo ý nghĩa bình thường, mà là một loại tình huống sinh tử đan xen, có chút cùng loại với cương thi, nhưng rồi lại có tư duy của riêng mình. Đây là giải thích của tôi, nếu các cậu cảm thấy có ý kiến gì có thể bổ sung, mà một điểm cuối cùng chính là sự mất tích của Thúy Nương, điều này cũng coi như là một gợi ý."

Tam Béo và Khi Còi đồng thanh hỏi: "Gợi ý gì?"

Trần Hạo không trả lời, ánh mắt lại cực kỳ khó xử, Chu Quyết thấp thòm nói: "Đừng nói là. Trong chúng ta sẽ có người mất tích nhé?"

Trần Hạo mặc dù không nói gì, nhưng từ trong ánh mắt của anh có thể nhìn ra, bọn họ rất có khả năng sẽ gặp phải phiền toái như vậy, song chuyện tình xui xẻo này sẽ rơi xuống đầu ai? Ai cũng không thể chắc chắn, việc này càng khiến người ta cảm thấy bất an. Mọi người bắt đầu sợ hãi đối mặt, bốn phía đánh giá lẫn nhau.

Trần Hạo không ngừng phân tích, anh tiếp tục nói: "Ở đây còn xuất hiện một thôn trang rất tương tự hình thức của hoang thôn lúc đầu, bọn họ là hai người duy nhất đi qua nơi có vài hộ dân cư, đều là quý thôn. Cảm giác giống như bị thế giới chối bỏ, tới chỗ nào cũng đều là quý, cảm giác bọn họ như không còn ở nhân gian nữa. Quanh quần bên trong một không gian quý dị."

Chu Quyết gật đầu nói: "Cảm giác bọn họ vẫn chưa từng tiếp xúc với người sống, hơn nữa không phải đang giao chiến sao? Người Nhật Bản sau lần đầu tiên xuất hiện cũng không lộ đầu ra nữa. Bọn họ thật đang ở Nam Kinh sao?"

Càng nghĩ đầu mối càng mơ hồ, bầu không khí giữa năm người cũng càng bất thường, tất cả mọi người bắt đầu bất an cúi đầu. Trong lòng cảm giác như trong câu chuyện đã cho ra rất nhiều ám thị, chỉ là bọn họ không cách nào biết được. Có một loại cảm xúc khủng hoảng bất không được cọng rơm cứu mạng.

(Tiêu: Rơm cứu mạng ở đây tựa như câu người chết vớ được cọc. Có một câu chuyện về người đàn ông bị đắm tàu, chỉ còn mỗi ông ta sống sót, người này để rơm ở trong mắt, ông ấy cứ luôn muốn tiến về phía trước để bắt được cọng rơm và sau này được cứu thoát. Có thể thấy rơm là một ảo tưởng người ta dùng để bầu vịu vào)

Lúc này xe lửa vẫn phát ra thanh âm xình xịch đều đều, hiện tại nghe vào lại vô cùng chói tai. Khi Còi cậy mạnh vỗ bàn. Hấn nói: "Đã như vậy, thì năm người chúng ta cùng tiến cùng lùi, mọi người cẩn thận, biến hóa có khả năng phát sinh, ít nhất cam đoan không để đi lạc một mình. Chỉ ít hiện tại phải phòng ngừa có người mất tích."

Tam Béo gật đầu đồng ý với quan điểm của Khi Còi, Chu Quyết bất đắc dĩ nói: "Cũng chỉ có thể như vậy, anh Trần anh nói cuối cùng bên trong sách nhắc tới gian mộ thất nọ, là cái gì?"

Ánh mắt Trần Hạo trượt trên người Diệp Vỹ, anh nói: "Việc này phải xem bọn họ tiến vào mộ thất gì, song dựa theo những tư liệu chuẩn bị lúc trước, rất nhiều tư liệu trong tay chúng ta đều đến từ khoảng thời kỳ nào đó giữa Đông Hán đến Nam Bắc triều (một giai đoạn trong lịch sử Trung Quốc từ cuối thế kỉ IV đến cuối thế kỉ VI. Phía nam Trung Quốc lần lượt có Tống, Tề, Lương, Trần, gọi là Nam Triều; phía bắc có Bắc Ngụy, Bắc Tề, Bắc Chu gọi là Bắc Triều. Hay thường gọi chung là Nam Bắc Triều). Nhưng thời gian bọn họ đặc biệt kéo dài, lại là loạn thế, khiến cho những thứ

của thời đại đó trở nên càng thần bí phức tạp. Trong đó đã nói về một loại bí pháp, năm đó Trương Giác của quân Khăn Vàng đạo Thái Bình chính là thông qua một loại bí pháp phù chú cổ quái trị liệu cho rất nhiều người sắp chết, nghe nói phương pháp đó có thể khởi tử hồi sinh. Sau đó tín đồ càng ngày càng nhiều, đã kiểm soát số lượng lớn quân khởi nghĩa. Trở thành lãnh đạo tinh thần, cho nên được xưng 'Thương thiên đã chết, Hoàng thiên sẽ lập, tại một giáp (60 năm), thiên hạ đại cát', tự phong 'Thiên Công tướng quân'. Mà loại phù chú này xuất hiện sớm nhất trên lịch sử văn hiến cũng ở nơi này."

Chu Quyết trâu đùa tự giễu nói: "Thật sự tam quốc vô song sao?"

Mọi người bị lời của Chu Quyết làm cho thoáng sửng sốt, rồi lập tức ha ha cười, xoa dịu đôi chút nỗi bất an trước đó.

Trần Hạo nói: "Mặc dù tình huống hiện tại bất ổn, nhưng tôi có một cảm giác, chúng ta hiện giờ vẫn đang bước theo dấu chân của Như Lan. Nói cách khác còn đang trong mô hình của sách, rất nhanh sẽ bước ra thôi. Đây là chuyện tốt."

Chu Quyết hiểu được ý tứ của những lời này, đây phảng phất như một loại trò chơi lòng liên tiếp ba vòng, hiện tại bọn họ đang trong một vòng, một đầu nối liền với thứ gì đó trong sách, mà một đầu khác nối liền với Trần Như Lan bọn họ. Chỉ có điều hiện tại một vòng tựa hồ đã bắt đầu từ từ rơi ra.

Trong lúc hốt nhiên, giữa năm người truyền đến một tiếng kêu kỳ quái, thanh âm có chút na ná đánh rắm, năm người nhìn nhau, cuối cùng Tam Béo khó xử nói: "Không phải, không phải đánh rắm, là bụng tôi kêu."

Khi Còi không cười nhạo Tam Béo, ngược lại chân thành nói: "Quả thật là đói bụng, còn chưa ăn cơm chiều đâu. Mọi người có mang gì ăn không?"

Chu Quyết nói: "Thời gian gấp gấp chưa kịp mua, định lên xe lửa mua mì ăn liền á, có hơi mắc một chút."

Nói xong Chu Quyết muốn đứng lên đi mua đồ ăn, Trần Hạo kéo cậu lại nói: "Đừng đi một mình, tôi và cậu cùng đi."

Tam Béo thấy thế cũng đứng lên nói: "Muốn đi thì cùng đi, để thần côn này lại coi hành lý."

Diệp Vỹ cũng không tức giận, cầm lấy ly uống một ngụm nói: "Được thôi, mì ăn liền tôi chỉ ăn của Khang Sư Phụ, cảm ơn."

Tam Béo một bộ biểu tình tiểu nhân đắc chí nói: "Đi, bạn hiền."

Bốn người hùng hổ hướng đến xe đẩy hàng, nhân viên phục vụ bị khí thế của bốn người này dọa sợ đến thụt lùi vài bước, hỏi: "Các cậu muốn mua gì?"

Khi Còi nhin không được mở miệng nói: "Mì ăn liền."

Chu Quyết suy nghĩ một chút còn bổ sung nói: "Khang Sư Phụ vị bò kho."

Sau khi mua xong liền quay đầu bỏ đi. Chợt nghe nhân viên phục vụ nhẹ giọng mắng: "Đồ điên, mua mì ăn liền mà như xã hội đen thu phí bảo vệ vậy đó."

Trên đường trở về bốn người nhân tiện đem ngâm mì, Trần Hạo thán phục trình độ ngâm mì thuần thục của bọn họ, Chu Quyết thoáng đắc ý nói: "Luyện được thế, đây là kỹ năng tâm đắc nhất của tụi này."

Khi bọn họ trở về chỗ ngồi, Diệp Vỹ vẫn còn ở đó, gã len lén đùa với con mèo nọ, đôi mắt hí thành một khe hở. Xem ra gã rất thích con mèo nọ, Chu Quyết không rõ tại sao gã nhắc tới con mèo sẽ mang đến tử vong.

Song gã không mất tích cũng làm cho mọi người thở phào, dù sao nếu thật sự mất tích bọn họ cũng không thể để mặc gã được. Chu Quyết đặt mì trước mặt gã nói: "Mua rồi nè, ngâm một lát rồi hãy ăn."

Diệp Vỹ khách khí gật đầu, lễ độ mà để Trần Hạo và Khi Còi ngồi vào chỗ, Khi Còi không muốn ngồi, nhưng nhìn đến tướng tá này của Tam Béo cũng chỉ đành bất đắc dĩ mà ngồi vào. Hắn vẫn như cũ không cách nào cảm giác được một tia khí tức của người sống từ Diệp Vỹ. Mà thứ khiến hắn bài xích là bởi hắn từ trên người của nam nhân này cảm nhận được một loại xúi quẩy, hắn chán ghét loại u ám này, chán ghét sự thân thiện dối trá của nam nhân này.

Chu Quyết hiểu rõ Khi Còi, nếu không phải thời kỳ đặc biệt, với cá tính của Khi Còi căn bản không cần phản ứng lại người kia, nhưng hiện tại hắn lại không có biện pháp. Mà cậu cũng không có biện pháp nào tốt hơn, bởi vì mối liên hệ giữa bọn họ đều quá mỏng manh yếu ớt, không cách nào chân chính tin tưởng ai. Đến nay cậu cũng không cách nào giải thích được mục đích chân chính của Trần Hạo đối với sự tình này.

Ngay khi Chu Quyết đang phân tâm suy nghĩ, Tam Béo hô: "Chết tiệt, cái gì đây, mì này hư rồi."

Chu Quyết hỏi: "Mày nói gì?"

Tam Béo ném cái nĩa, cầm lấy ly mì nhìn hồi lâu nói: "Thật quá đáng, hết hạn lâu như vậy rồi cứ nhiên còn mang bán? Xe lửa này muốn người ăn chết hả. Lão nhị mày có mang thuốc xổ không?"

Chu Quyết nâng mì của mình lên nhìn phát hiện cũng đồng dạng hết hạn đã lâu. Hơn nữa mì ăn liền quả thật cũng đang tan mát ra một cỗ mùi chua hồng hóc, trong lòng cậu không nhịn được nổi lên một trận buồn nôn.

Chu Quyết cầm lấy mì nhìn thoáng qua, sau đó nói: "Nhưng lúc ngâm, mì vẫn còn tốt nha, không ngửi ra mùi gì hết."

Khi Còi tiếp nhận mì vừa nhìn nói: "Đúng là đã lâu, mì cũ như vậy còn đem bán, thật sự là muốn người ăn chết tốt mà."

Tam Béo thở phì phì đang nghĩ muốn cầm mì đi tìm người tính sổ. Trong miệng hắn hét lên: "Mì năm năm trước rồi còn đem bán, thật sự quá thất đức."

Trần Hạo nghe được lời này của hắn, hai vai cứng đờ, vỗ bàn đứng phắt dậy nói: "Nguy rồi, mọi người phải cẩn thận!"

Tất cả mọi người còn chưa kịp hiểu, anh nói: "Ngày tháng của mì này là sản xuất vào năm năm trước!"

Mọi người khó hiểu hỏi thế đại biểu cho cái gì?

Diệp Vỹ bắt chợt chêm vào một câu: "Vòng đã bắt đầu chuyển động."

Chu Quyết nhìn Trần Hạo, Trần Hạo không có tâm tư trả lời vấn đề của bọn họ, mà nhìn xe lửa, anh đi tới bên cạnh túm lấy tay của một hành khách nói: "Có thể nói cho tôi biết bây giờ là năm nào không?"

Người nọ chẳng hiểu ra sao nói: "Cậu đang nói gì vậy? Hiện tại không phải năm 2003 sao? Tâm thần!"

Tam Béo bĩu môi nói: "Bệnh gì chứ, rõ ràng là năm 2008, sao nói thành năm 03, vượt thời gian trở về quá khứ hả?"

Hành khách khó hiểu kỳ quái nhìn hắn, nhưng Chu quyết bên cạnh lại từ trong ánh mắt của hành khách bình thường nọ nhìn thấy một tia thần sắc quái dị. Phảng phất như đang cười lạnh gì đó, khi cậu còn chưa cân nhắc ra tại sao gã lại có loại vẻ mặt này. Đột nhiên Khi Còi kêu lên: "Tôi nhớ ra rồi! Vé xe nọ cũng là năm 2003, vé của năm năm trước! Chẳng lẽ chúng ta đang trên chuyến xe lửa của năm năm trước nữa rồi?"

Tam Béo còn chưa kịp phản ứng, Khi Còi đã túm lấy áo Diệp Vỹ nói: "Nói! Có phải mày đã sớm biết không! Có đúng là mày lại giờ trò hay không?"

Diệp Vỹ lần đầu tiên không mỉm cười trả lời, đôi mắt băng lãnh nhìn Khi Còi nói: "Tôi nói rồi, vòng đã chuyển động, Như Lan chỉ có thể giúp chúng ta đến đó. Thông tin cuối cùng của bọn họ chính là trên xe lửa này. Trần Hạo cậu còn chưa hiểu sự an bài của chị mình sao?"

Trần Hạo nhú mày hỏi: "Có ý gì?"

Diệp Vỹ từng chữ từng chữ nói: "Kỳ thật lúc đầu bảy người bọn họ chưa có ai hoàn thành nhiệm vụ cuối cùng, vì vậy chị gái cậu dùng phương pháp này, trì hoãn hành trình của bảy người. Nơi này có thông tin cuối cùng cô ấy để lại cho cậu. Còn nhớ bản dập trên người tôi không? Đây là đồ vật cuối cùng chị gái cậu để lại cho tôi, thật sự là một nữ nhân lợi hại nha, đến cuối cùng vẫn muốn kéo tôi xuống nước."

Trần Hạo xem nhẹ lời nói móc của Diệp Vỹ, ngược lại tự nhủ: "Chẳng lẽ nói. Chúng ta hiện tại cùng Như Lan bọn họ năm năm trước chồng chéo nhau, chúng ta có thể nhìn thấy bọn họ?"

Diệp Vỹ không trả lời, thỉnh linh Trần Hạo như nghĩ ra gì đó, thoáng cái cả người đều cứng đờ, trán anh toát mồ hôi lạnh quay lại nói với mọi người: "Hiện tại đến trạm chưa?"

Chu Quyết ngẩng đầu nhìn phiều thời gian nói: "Hiện tại phỏng chừng còn 40 phút nữa sẽ đến Nam Kinh."

Trần Hạo cố làm cho mình tỉnh táo lại, anh thở hồng hộc nói: "Mau nghĩ biện pháp xuống xe, chiếc xe này sắp lật rồi!"

Chu Quyết sửng sốt, cậu không hiểu ý tứ của lời này, đột nhiên cậu nhớ đến Khi Còi từng nói chuyện xe kia năm năm trước ở trạm cuối cùng xảy ra tai nạn, đã chết rất nhiều người. Cậu thoáng cái cứng đờ người, sợ đến không dám nói chuyện.

Khi Còi vác hành lý, hần nói: "Nhảy xe đi, tôi lần trước cũng từng nhảy rồi."

Tam Béo vội vàng lắc đầu nói: "Tao không muốn tự sát."

Chu Quyết ép mình phải tỉnh táo lại, cậu cũng vội vàng đeo hành lý lên nói: "Không thể nhảy, nhảy xuống khẳng định sẽ chết, Diệp Vỹ, anh biết nên làm thế nào chứ. Không phải lúc đầu anh đã hỏi Khi Còi về chuyện quan tài nợ sao? Chẳng lẽ anh đã biết được gì đó?"

Mọi người đồng loạt nhìn Diệp Vỹ, gã không chút hoang mang nói: "Cũng coi như không biết hơn gì nhiều, chẳng qua người bán quan tài nợ chính là một trong bảy người năm đó, gã lần đó đã mất mạng trên chiếc xe lửa này."

Khi Còi khó hiểu hỏi: "Nhưng gã không biến thành dạng như lời các anh nói."

Diệp Vỹ phá lệ thờ dãi, gã nói: "Anh bạn nhỏ, chẳng lẽ cậu không thể biến tướng lối suy nghĩ một chút sao? Đạn xen giữa trạng thái không sống không chết, vị tất chỉ có một loại hình thức. Người này có năng lực đem chấp niệm của mình tập trung trên xe lửa, cho nên gã đem tất cả đầu mỗi đầu lưu lại trên xe lửa, đổi lại mà nói chính là tất cả 'bảy người' xuất hiện trên xe lửa đều có thể bị liên lụy. Bọn họ cho chúng ta thông tin cuối cùng."

Tam Béo nói: "Vậy chúng ta phải tìm ra người đó?"

Nhưng lúc này đầu Diệp Vỹ nghiêng qua, nhìn Trần Hạo bên cạnh nói: "Cậu cảm thấy thế nào?"

Trần Hạo đến giờ vẫn trầm mặc, ánh mắt của mọi người rơi trên người anh. Trong ánh mắt này ngoại trừ lo lắng, còn có vài phần không tín nhiệm cùng hoài nghi. Trần Hạo nhìn thoáng qua Chu Quyết, nhưng lần đầu tiên Trần Hạo không thể từ trong mắt Chu Quyết nhìn ra được gì, anh phát hiện Chu Quyết chỉ đang nhìn anh, ánh mắt lại không để lộ chút tình cảm nào. Đây là một loại ánh mắt phòng bị, từ đáy lòng Trần Hạo như có thứ gì đó bị lụi tắt. Anh lặng lẽ nói: "Hiện tại tìm người đã không còn kịp rồi, chúng ta phải để cho người đó tự hiện thân."

Mọi người hỏi: "Làm thế nào?"

Trần Hạo bảo Diệp Vũ mang bản dập của gã đến, sau đó anh từ bên hông túi lấy ra ba bản gì đó cùng loại, tiếp theo anh đem thứ đó đặt trên bàn, mọi người vây quanh bàn nhìn lại, Khi Còi và Tam Béó nhận ra mấy thứ này là trong tư liệu bọn họ từng mất thật nhiều thời gian đi sao chép, thì có một phần đồ án này. Nhưng bọn họ không biết ý nghĩa của mấy thứ này.

Trần Hạo nói: "Mấy thứ này chính là thông tin cuối cùng Như Lan lưu lại năm đó, nếu Như Lan có thể tìm đủ được bản dập cuối cùng, không biết chừng bọn họ đã có thể thành công, đương nhiên cũng sẽ không có chuyện gì đến chúng ta."

Diệp Vũ hé miệng, muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng chỉ mỉm cười cay đắng, rồi tiếp tục yên lặng không nói, Trần Hạo chỉ vào bản vẽ nói: "Trong đồ án này cất giấu một 'con quỷ', nó là ngọn nguồn của hết thảy, nhưng tôi hiện tại vẫn chưa biết đây là thứ gì. Tôi tra tìm khắp nơi về nội dung của đồ án này, cuối cùng chỉ tra ra được bốn chữ 'Kẻ giữ tất mất'. Kết cục cuối cùng của Trương Giác cũng là bình bại như núi đổ, sau cùng mắc bệnh lạ mà chết."

Nghe bốn chữ này, gáy mọi người đều phảng phất như bị rót vào một luồng gió lạnh, sợ đến mọi người không nhìn được rùng mình, Chu Quyết hỏi: "Thứ này có phải chính là thứ Lâm Húc mang theo bên người hay không?"

Trần Hạo nói: "Có lẽ đúng, cũng có lẽ không. Nhưng Như Lan đến cùng cũng chỉ lưu lại ba bản dập này, không ngờ tới trên tay Diệp Vũ cư nhiên cũng có một bản, hiện tại chúng ta tổng cộng có bốn phần bản dập. Nhưng nếu tôi đoán đúng hẳn là có bảy phần."

Tam Béó muốn nói xen vào vài câu, đột nhiên hấn phát hiện Khi Còi nhìn bản dập này đến xuất thần, hấn tự nhủ lẩm bầm vài câu, nghe dường như không phải Hán ngữ, hiển nhiên cũng không phải tiếng Anh. Ngược lại có chút giống tiếng Mãn của quê hấn.

Trần Hạo tiếp tục nói: "Nếu như nói u linh trên xe kia thật là một trong bảy người, gã nhất định sẽ bị bản dập này hấp dẫn. Có lẽ chúng ta có thể tóm được cái thứ năm."

Chu Quyết bỗng hiểu ra ngụ ý của Trần Hạo, cậu nói: "Ý của anh là, năm người chúng ta mỗi người giữ một phần, cũng là hình thức tiếp cận gần hơn với vòng bảy người trong sách?"

Trần Hạo lắc đầu nói: "Có thể nói là vậy, nhưng cũng không nhất định, bởi vì Như Lan sẽ không để cho chúng ta và bọn họ giống nhau hoàn toàn, nếu không sẽ đại biểu cho việc chị ấy đã thất bại. Hiện tại năm người chúng ta đã đến thời điểm mấu chốt, chúng ta phải tìm ra phần thứ năm, bằng không chúng ta sẽ lặp lại thất bại của Như Lan năm đó."

Tam Béó chợt dạ hỏi han: "Anh tin tưởng chị gái mình vậy sao? Vạn nhất."

Lúc này Diệp Vỹ lại nói: "Không, cô ấy đã thành công, bởi vì một phần tôi cầm trong tay chính là thứ cuối cùng cô ấy cho tôi. Chứng tỏ chỉ ít cô ấy đã rời khỏi xe lửa."

Tam Béo buồn bực hỏi: "Anh làm thế nào lấy được?"

Diệp Vỹ nói: "Tôi nhận được một phần chuyển phát nhanh từ Nam Kinh, thời gian phía trên cũng vào năm năm trước."

Tam Béo nói: "Công ty chuyển phát nhanh sẽ không gác lại thời gian dài như vậy, vấn đề này là sao?"

Trần Hạo nắm đấm tay nói: "Không biết, nếu chị ấy chưa chết nói không chừng sẽ cho chúng ta một đáp án, song hiện tại chúng ta phải đối mặt với cục diện khó khăn lúc này."

Chu Quyết nói: "Không biết mọi người có chú ý tới không, bây giờ không phải chỉ là trở về năm năm trước, mà là năm năm trước cùng hiện tại đan xen vào một không gian hỗn loạn, ví dụ như chúng ta thật sự trở về, vậy tại sao mì ăn liền lại bị hỏng?"

Diệp Vỹ vẫn không nói gì, Khi Còi từ đầu đến giờ vẫn chưa lên tiếng lại nói: "Lỗ sâu."

(Tiêu: nói theo cách đơn giản, lỗ sâu là đường ống nối liền giữa lỗ trắng và lỗ đen, lỗ đen hút vật còn lỗ trắng giải phóng vật)

Khi Còi nói: "Giáo viên chuyên ngành của chúng ta vẫn luôn dạy chúng ta khái niệm về tiềm năng hai chiều, nói đơn giản chút chính là sự vận vẹo thời không. Cảm giác là đem một thời không nào đó xoắn ốc với một cái khác nối liền cùng một chỗ, như là dựng xếp gỗ vậy."

Tam Béo hiển nhiên nghe tương đối khó khăn, Chu Quyết mặc dù hiểu chút chút, nhưng dù sao khoa chuyên đề của cậu cũng không phải cơ học chạy điện và cơ học lượng tử. Cho nên cậu đối với loại khái niệm này không thể cụ thể hóa.

Lúc này Trần Hạo nói: "Không sai biệt lắm, ngôn ngữ nói 'Trong động chỉ bảy ngày, thế gian đã ngàn năm'. Nói cách khác chúng ta hiện tại vẫn đang ở năm 2008, nhưng tình cảnh xung quanh chúng ta lại là năm 2003, vì vậy chỉ cần tiếp xúc đến cơ thể chúng ta. Thì chỉ có thể là sự vật năm 2008."

Chu Quyết không thể giải thích nói: "Nhưng đám người Như Lan làm thế nào tạo thành thời không vận xoắn chỉ có trên lý luận mới xuất hiện chứ? Đến cả Einstein tái thể cũng không thể làm được đâu."

Trần Hạo nói: "Không phải không có khả năng, nếu có đủ cái gọi là chất âm nói không chừng có thể làm được, nói cho cùng trong huyền học Trung Quốc có rất nhiều bí pháp, nhưng lại không dễ thể nhân biết."

Trần Hạo sau khi nhìn quanh bốn phía nói thêm: "Bất quá các cậu có phát hiện một vấn đề hay không."

Chu Quyết hỏi: "Vấn đề gì?"

Trần Hạo nói: "Thời không này rất không ổn định, cậu xem người bên kia."

Chu Quyết theo ánh mắt của anh tìm kiếm, phát hiện ở xa xa bắt đầu trở nên cực kỳ mơ hồ, người ngồi kế nhau khuôn mặt mờ nhạt tựa như đang biến đổi, bắt đầu vặn vẹo không ngừng, tựa như hai người ở thời không bất đồng đang không ngừng đan xen. Chu Quyết nhìn lại, lũ khách vốn đang ngồi bên cạnh trả lời ngày tháng vừa này cư nhiên đã đột nhiên biến mất một cách khó hiểu, sự vật bên cạnh bọn họ bắt đầu trở nên vô cùng mơ hồ, cậu phát hiện dường như có hai đoàn tàu hỏa bất đồng đan vào với nhau, không ngừng xáo trộn.

Chu Quyết nói: "Xem ra không gian như vậy rất không ổn định, Khi Còi người lần trước mà nhìn thấy là bộ dáng gì?"

Hắn mất tự nhiên nhìn thoáng qua hướng Diệp Vũ, sau đó nói: "Rất giống cảm giác đối với anh ta, gã nói gã bán quan tài. Hơn nữa động tác của gã rất chậm!"

Trần Hạo nói: "Vậy đúng rồi, gã dựa vào năng lượng của bản thân căn bản không cách nào chống đỡ được dạng thời không vặn xoắn như vậy, cho nên hiện tại gã đã đến cực hạn."

Tam Béo hưng phấn thêm vào: "Chúng tôi chúng ta không nhất định sẽ bị lật xe? Chúng ta có thể khôi phục bình thường?"

Chu Quyết cau mày nhìn sâu bên trong làn xe, cậu nói: "Không, chúng tôi chúng ta gặp xui rồi."

Tam Béo còn chưa kịp phản ứng, liền cảm thấy cả toa xe của bọn họ bắt đầu lung lay bất ổn, tựa như động đất. Chu Quyết nói: "Quả nhiên, trên thực tế bây giờ hẳn là thời gian bọn họ gặp nạn, chúng ta bị kẹt trong khe hở giữa năm 2003 và 2008. Mặc dù chúng ta bởi thời không của gã bán quan tài nọ kém chất lượng mà bảo vệ được một mạng."

Thế là mọi người đồng thời mở miệng nói: "Làm thế nào để ra ngoài?"

Chương 27: Quá khứ đình trệ

---oOo---

Không đợi có người trả lời, trong phút chốc liền cảm giác được một tiếng vang thật lớn, lập tức toa xe bắt đầu đông đưa kịch liệt. Hơn nữa còn bắt đầu cấp tốc xiêu vẹo. Năm người còn chưa kịp đeo hành lý lên, hành lý đặt hai bên giá đã bắt đầu không ngừng từ trên kệ trượt xuống. Hết thấy phát sinh quá nhanh, năm người còn chưa kịp chuẩn bị sẵn sàng, bên trong toa xe lại đột nhiên tối đen như mực, tiếp theo là chấn động kịch liệt. Tiếp theo là thanh âm lượng lớn hành lý rơi xuống, chung quanh bọn họ tiếng kêu thảm không dứt, giữa một mảnh đen ngịt không phân rõ tới cùng có bao nhiêu người bị thương, Chu Quyết chỉ có thể nghe được trong bóng đêm có tiếng khóc của trẻ em, tiếng rên rỉ của nữ nhân, còn có tiếng kêu thê lương của con mèo đen nọ. Có lẽ con mèo này bị vật gì đó đè trụ, Diệp Vũ nhanh chóng ném mấy ba lô cho đám người Chu Quyết, tự mình túm con mèo đen lên hô: "Chạy mau!"

Chu Quyết hoàn toàn không kịp phản ứng, chỉ cảm thấy trong bóng đêm có người lôi kéo mình, cậu trực tiếp xông thẳng về phía trước. Tiếp đó chính là tiếng âm âm vang lên, chung quanh hình như lại có lượng lớn thứ gì đó rơi xuống. Cậu chỉ nghe bên cạnh truyền đến tiếng hừ nhẹ của Trần Hạo, Chu Quyết biết Trần Hạo bị đập trúng rồi, cậu lo lắng hỏi một tiếng: "Anh Trần, anh không sao chứ."

Trần Hạo chỉ có thể miễn cưỡng nặn một câu: "Chết tiệt, trong hành lý ai còn nhét thêm cây sắt vào vậy."

Chu Quyết thấy Trần Hạo coi như còn sức nói chuyện, cũng không lo anh đã bị đập chết nữa.

Ngay trong nháy mắt đó, bọn họ cảm thấy đột ngột bùng sáng, chung quanh lại khôi phục toa xe lửa như bình thường, bốn phía hành khách đều đang vững vững vàng vàng ngồi đó, còn năm người bọn họ vẫn duy trì tư thế ngồi chồm hổm quý dị, nhưng Diệp Vũ phản ứng trước tiên, gã nói: "Mau! Rời khỏi đây, không gian có thể lại thay đổi, giờ là hiện tại!"

Chu Quyết nâng Trần Hạo có thể đã bị thương dậy, cậu hỏi: "Anh Trần, anh không sao chứ. Trước đó cảm ơn anh."

Trần Hạo gật đầu tỏ vẻ không bị thương, chỉ là bả vai có khả năng đã bị đập trúng. Anh liếc Chu Quyết một cái nói: "Có thời gian nói loại lời thừa này, còn không bằng dùng sức lực chạy thoát thân."

Bọn họ khom thắt lưng vịn ghế nhỏ bên cạnh di chuyển hướng một đầu toa xe khác. Còn chưa đi được vài bước, liền cảm thấy ngọn đèn cột kẹt rung động, cảnh vật tự nhiên lần nữa biến hóa. Trần Hạo bụm vai nói: "Bằng ký ức, tận lực hướng nơi không có chướng ngại vật mà đi. Hiện tại chúng ta chỉ có thể dựa vào không gian lần lượt thay đổi mới có thể ra ngoài. Mọi người đi theo tôi."

Mọi người hiểu ngầm trong lòng, thế nhưng vẫn như cũ có thứ gì đó từ trên giá rơi xuống, còn có ghé trong lúc bất ngờ gãy đoạn, mỗi bước đi đều vạn phần nguy hiểm. Thình lình một túi du lịch thật to từ trên giá rơi xuống, nhưng Tam Béo căn bản không kịp chắn, mắt nhìn thấy sẽ rơi vào đầu hắn, ngay lúc hắn rụt đầu nhắm mắt, hắn lại cảm giác được không hề có vật gì cả, túi nọ cũng tiêu thất vào hư không, nhìn nhìn lại bốn phía, vẫn là xe lửa an tĩnh, chỉ có năm người bọn họ quỳ rạp trên mặt đất.

Lúc này các hành khách như đang xem nghệ thuật biểu diễn mà nhìn bọn họ, khó hiểu chỉ chỉ trỏ trỏ, thậm chí có người còn nhạo báng bọn họ bệnh thần kinh. Chu Quyết xấu hổ muốn thẳng người dậy bước đi. Nhưng mới vừa đứng lên, cậu phát hiện bên cạnh cậu liền rớt xuống một túi du lịch. Xẹt qua bả vai cậu nặng nề rơi trên mặt đất, Trần Hạo thở hồng hộc kéo cậu nói: "Kệ đi, mau tiến lên phía trước."

Thân thể Tam Béo vốn mập mạp, hiện tại khiến hắn co thành một đồng còn phải cầm hành lý, hiển nhiên là làm khó hắn quá rồi. Hắn thở hổn hển nói: "Rốt cuộc muốn chạy đi đâu hả? Ông anh cho một mục tiêu đi, chí ít học tập Tào Tháo ấy, nhìn mơ giải khát (ví với việc dùng ảo tưởng để tự an ủi. Do tích: quân lính trên đường hành quân rất khát. Thấy vậy Tào Tháo liền bảo rằng, họ sắp sửa hành quân qua rừng mơ. Nghe vậy, ai nấy đều ứa nước miếng và cảm thấy đỡ khát hẳn) , lừa cái thân mập mạp này của tôi cũng tốt mà."

Trần Hạo vất vả túm Chu Quyết, đề phòng đầu cậu bị hàng hóa đập trúng, anh không nhịn được nói: "Còn Tào Tháo cái búa, Diêm Vương đang chờ chúng ta phía trước kia! Hiện tại chính là thời điểm chiếc xe kia phát sinh sự cố, chúng ta vận khí tốt, kẹt vào giữa khe hở của thời gian, hiện tại tận lực hướng một đầu xe khác chạy đi. Xe lửa không có khả năng bị lật toàn bộ, tôi đã điều tra, xe lửa lần đó, tới gần đầu xe thì không có việc gì. Ngàn vạn lần đừng quay đầu lại, bằng không sẽ không kịp nữa! Bị nện chết là game over ngay."

Mọi người gian nan di chuyển giữa khe hở của xe lửa, đôi khi là xe lửa bình thường, nhưng đôi khi lại là địa ngục nhân gian vô cùng thâm hiểm, có hành khách nửa người bị đè dưới ghế, có người bị thương đang liều mạng giãy dụa, Khi Còi muốn đi cứu người, Diệp Vũ ôm hắn lại nói: "Bọn họ đã chết từ năm năm trước rồi, cậu còn muốn làm gì?"

Khi Còi hô tôi hồi lâu, Diệp Vũ túm một cái lôi Khi Còi đến bên cạnh mình nói: "Mau, hiện tại không phải lúc biểu đạt thiện tâm, không muốn chết thì tiếp tục chạy." Nói xong kéo Khi Còi xông về phía trước.

Dần dần bọn họ cũng đã hiểu rõ tập quán, chính là lúc đèn phát sáng, chứng tỏ là xe lửa của năm 2008, nhưng bọn họ biết tình huống như vậy nhiều nhất cũng chỉ duy trì vài giây đồng hồ, quá lắm cũng chỉ hơn mười giây. Bọn họ cấp tốc chạy trốn, dần dần bọn họ nắm được bí quyết, chính là mỗi khi đèn phát ra thanh âm cọt kẹt, sau đó tắt ngúm, đó là khi xe lửa phát sinh vượt rào, lúc này chính là khoảnh khắc hai thời

không luân chuyển. Bọn họ chỉ có thể dựa vào ghi nhớ này để duy trì không để bị va trúng hoặc vùi lấp.

Có lẽ nhờ vận khí, có lẽ là ông trời đã an bài, tóm lại năm người ngoại trừ Trần Hạo và Tam Béo hơi trầy xước một chút ra thì không còn ai khác bị thương, mỗi lần sắp xuất hiện mối nguy, đều xảy ra thời không biến hóa, dường như có người không muốn để bọn họ dễ dàng chết như vậy. Cứ thế bọn họ một mạch chạy ra khỏi toa xe xảy ra sự cố nọ, nhưng không ngờ tới chính là một đầu toa xe khác cũng một mảnh hắc ám. Không có chút đèn đóm nào. Tất cả bọn họ đều choáng váng, căn bản đã không còn rõ ràng nơi này rốt cuộc là chỗ nào nữa.

Tiếng hít thở nặng nề, không ai đặt vấn đề nữa, mọi người đều hụt hơi kiệt lực. Trong bóng tối nhìn không thấy bất luận kẻ nào, Chu Quyết theo bản năng muốn xác nhận đồng bạn, nhưng khi bọn họ tiến vào toa xe này đã không còn nhìn thấy đường quay đầu lại. Cậu lo lắng nhìn xung quanh, nhưng vẫn không dám phát ra mảy may thanh âm nào, ngay cả hô hấp đều phải vô cùng cẩn thận. Cậu cảm giác bốn phía tràn ngập uy hiếp. Cậu không thể tùy tiện lên tiếng, không thể để cho thứ nguy hiểm chưa rõ kia biết được vị trí của mình, nhưng rồi lại không thể cứ mãi như vậy.

Mà trong bóng tối vẫn đều đều truyền đến tiếng tí tách cực kỳ rõ ràng, như có vật gì đó không ngừng khua gõ vào mặt đất. Trừ thứ đó ra không còn thanh âm nào, những người khác đều không dám tùy tiện lên tiếng, bọn họ cứ như vậy lắng nghe tiếng gõ cổ quái chẳng biết đã qua bao lâu. Trong lúc hốt nhiên tiếng gõ im bặt. Tim mọi người đều ở một khắc kia mà đột ngột ngừng đập. Tiếp đó cả không gian lại trở về một mảnh tĩnh mịch, không còn thanh âm nào khác.

Nội tâm Chu Quyết vô cùng sợ hãi, cậu cảm thấy mảnh hắc ám này có chút bất thường, dường như bản thân nhìn không thấy đồ vật gì chứ không phải bốn phía không có ánh sáng. Cậu lập tức loại bỏ ý nghĩ điên cuồng này, nếu mù thì cậu hoàn toàn xong rồi. Cố lấy hết dũng khí cuối cùng, cậu thấp giọng hô một tiếng: "Trần, Trần Hạo. ? Anh có đó không?"

Nhưng trong bóng tối không hề có hồi đáp, Chu Quyết có chút luống cuống, cậu vội vàng hô: "Tam Béo? Khi Còi? Diệp Vỹ? Mọi người có đó không?"

Vẫn không hề có tiếng động.

Chu Quyết gắt gao nhìn chăm chăm vào mảng tối đen, trong đầu đột nhiên nhớ tới phân tích cuối cùng của Trần Hạo, trong năm người rất có thể có một người sẽ mất tích. Cậu hiểu được bản thân xem như đã trúng mánh rồi. Khi cậu ý thức được điểm này, tảng đá trong ngực rơi xuống, nhưng theo đến lại là tầng tầng khủng hoảng càng sâu hơn.

Cậu không biết mình nên làm gì bây giờ, chỉ có thể theo bản năng lui về phía sau, ngay sau khi lùi lại mấy bước, cậu phát hiện không biết chuyện gì xảy ra, cư nhiên thật sự có lỗi ra, một hơi còn chưa kịp thở xong, cậu phát hiện cậu về tới toa xe lửa, song vẫn là cái của năm năm trước, chỉ là hiện tại sự nhảy thời không kinh khủng đã

châm dứt. Hiện trường cơ hồ không còn cái ghế nào nguyên vẹn, đồ bày biện bên trong xe lửa đều bị đè bẹp dúm. Bên dưới một đồng lớn gì đó còn có thể thấy tóc người, hoặc là tứ chi tái nhợt. Chúng nó không hề nhúc nhích, tựa như mô hình nhựa dẻo.

Chu Quyết không dám nhìn kỹ, cậu sợ nhìn mặt của người chết. Dù sao không phải pháp y khám nghiệm tử thi gì, đối mặt với thi thể, Chu Quyết có cùng nỗi sợ hãi và bài xích như người bình thường.

Cậu cẩn thận đi về phía trước, trong lòng cậu ôm một sự may rủi, có lẽ đi qua một toa xe khác, cậu sẽ trở lại năm năm sau, lúc ấy bọn Trần Hạo đều sẽ có ở đó.

Bất quá hiện tại cậu phải đơn độc anh dũng chiến đấu, chỉ ít hiện tại không ai có thể tóm cậu kéo đi nữa.

Nhưng ngoài dự liệu, cậu cứ nhiên ra khỏi toa xe, bên ngoài là một mảnh đất hoang vu, lúc này cậu một cái ba lô cũng không có, không có thức ăn nước uống, nếu đột nhiên nhảy ra một dã thú, cậu ngay cả vật phòng thân cũng không có. Người đến trình độ này liền có vẻ cực kỳ yếu ớt, nhưng kỳ quái chính là độ nhạy lại tốt như một con khi.

Lỗi tai Chu Quyết dưới loại tình huống cực độ tĩnh mịch này, quả thực có thể nghe được cả thanh âm nhỏ nhất. Cứ như vậy cậu vẫn cảm thấy bốn phía như đang ngưng kết, ngay cả thanh âm nhỏ nhất cũng không có. Cậu đang rối rắm có nên ra khỏi đoàn tàu này hay không, trực giác của cậu cho rằng đi ra ngoài nói không chừng sẽ không còn trở lại được nữa. Đến lúc đó có thể thất lạc với bọn Trần Hạo, cậu sẽ biến mất trong hiện thực cuộc sống. Ngay khi cậu lùi bước xoay người, phía sau đột ngột bị người đẩy mạnh một cái, Chu Quyết vốn không đứng vững, thoát cái liền từ trên xe lửa ngã nhào xuống. Ngay khi mặt Chu Quyết sắp va vào mặt đất, cậu dưới tình thế cấp bách lấy tay chống đỡ thân thể, liền cảm giác khớp xương đau buốt muốn chết. Cậu gian nan bò dậy, xoay xoay hai tay, có thể gân cốt đã bị thương, đau đến ớn ứa ra mồ hôi lạnh.

Cậu khó hiểu rốt cuộc là ai cố ý đẩy cậu xuống xe. Nhưng quay đầu lại bên trong xe vẫn tĩnh mịch như trước, cậu đang đứng tại chỗ. Lúc này cậu thật sự nóng nảy rồi, lần đầu tiên như một đứa trẻ bất lực nhìn bốn phía. Bên trong toa xe ngay cả một tí ti sinh khí cũng không có, giống như bị quăng vào một cái hũ vò thật lớn. Chu Quyết cảm thấy nơi nơi đều có nguy hiểm, thật có thể nói là tiến thoái lưỡng nan. Ngay khi đầu óc cậu chậm rãi bị sự yên tĩnh này làm cho chết lặng, đột ngột cậu nghe được từ trong rừng cách đó không xa truyền đến tiếng vang soàn soạt, như túi nhựa ma sát phát ra tiếng vang. Cậu bị loại xôn xao bất ổn này hấp dẫn, trong lòng vừa mâu thuẫn, rồi lại bất giác xoắn bước đầu tiên, đi về hướng khu rừng kia.

Cậu giẫm lên sườn đá dốc bò ra khỏi đường sắt, lao đảo đi về phía trước. Hiện tại trời vừa vào thu, nhưng cậu cảm giác vô cùng lạnh, cậu ngẩng đầu nhìn bầu trời, mờ mịt đến nỗi như sắp có bụi tro rơi xuống, cậu chợt nhớ tới trò chơi Silent Hill, đến

giờ cậu đều không thể hiểu nổi người bên trong trò chơi này rốt cuộc là đã chết hay còn sống, tựa như cậu hiện tại cũng bắt đầu hoài nghi về sinh tử của mình vậy.

Sâu bên trong cánh rừng nổi lên từng đợt gió lạnh, tựa như đối diện có một cây quạt liên tục thổi ra. Cậu quần chặt áo khoác trên người, nhưng tóc vẫn bị thổi đến cực kỳ hỗn độn. Cậu cảm thấy mùa này như là trời đông giá rét chứ chẳng phải mùa thu. Cậu cắn răng, đẩy ra cỏ dại khô héo hai bên, lại phát hiện vẫn như cũ một bóng người cũng không có, nhưng nơi này lại chất rất nhiều thứ, có xẻng, có dây thừng, thậm chí có cả thuốc nổ.

Bên cạnh mấy thứ này còn có vài túi du lịch, cậu đi qua, phát hiện bên trong có một vài hộp thức ăn, còn có một ít giấy, cậu nhận ra mấy thứ kia cùng tư liệu khó hiểu gửi đến nhà Trần Hạo giống nhau như đúc. Cậu phát hiện giữa mấy thứ này có một bản vẽ đầy đủ, thứ này trong tư liệu không có. Đó là một tấm bản đồ, phía trên là chữ Hán, số liệu còn có một chút ký tự tiếng Anh. Mấy thứ này tạo thành một tổ hợp như thông tin bản đồ và giải mã ám hiệu, nhưng cậu không tài nào hiểu được. Vì vậy Chu Quyết rất thông minh mà thực tế lựa chọn đem tấm bản đồ này bỏ thẳng vào trong ngực. Ngay khi cậu sợ có người phát hiện ra, quả nhiên liền nghe thấy một tiếng kêu kịch liệt, tiếp theo đó là tiếng cãi vã.

Chu Quyết tưởng rằng hành vi của cậu đã bị người phát hiện, lại không biết thân phận của những người đó. Trong lúc bối rối liền chọn trốn trong một góc khuất. Trong tay của cậu không có vũ khí phản kháng, suy nghĩ trong đầu cậu chính là làm thế nào xử lý và chống cự. Thế nhưng, vẫn không có nhân ảnh tiến vào tầm mắt của cậu, mà thanh âm lại càng ngày càng rõ ràng, giống như chỉ có thanh âm từ từ tiến đến, người thì tàng hình. Chu Quyết nghe được trong tiếng ồn ào cư nhiên có thanh âm mà cậu quen thuộc, đó là lão Triệu và Cố Lão, thanh âm của bọn họ cực kỳ kích động, trong đó thỉnh thoảng sẽ truyền đến vài câu có tiếng của nữ nhân, thanh âm nữ nhân vô cùng lạnh lùng, thậm chí có thể dùng băng lãnh để hình dung, không mang theo mảy may cảm tình.

"Con tới cùng muốn thế nào? Chúng ta cho con tư liệu, cho con phương tiện. Con cuối cùng lại giỡn với chúng ta? Con từ đầu đến cuối đều không định nói!"

"Con sẽ nói, chẳng qua không phải bây giờ, hiện tại thứ kia còn đó."

"Chẳng phải con đã nói thứ kia không thể uy hiếp được chúng ta nữa sao? Sao xe lửa kia còn có thể bị lật? Còn nữa con tới cùng còn có chuyện gì không giấu giếm không dám nói?"

"Chúng ta vẫn luôn đi cùng nhau, việc lạ gặp phải một lần so với một lần đều nguy hiểm hơn, mặc dù con nói không có việc gì, nhưng thứ trên tay con kia, con tới cùng có từng lo lắng đến cảm thụ của chúng ta không? Như Lan."

"Lão Cố, đừng nói nữa, chúng ta đi. Dù sao chúng ta đã biết biện pháp làm thế nào để tránh né thứ kia rồi. Không cần phải vì con bé này mà mạo hiểm nữa, mạng là của chúng ta, để cho đứa điên này tự mình làm khổ mình đi."

"Ê, Kiến Quốc, cậu cùng đi với chúng tôi không? Ở lại sẽ mất mạng đó. Cậu thật sự tin tưởng có cái mộ kia sao?"

"Không, tôi ở lại, tôi nhìn con bé lớn lên, tôi tin nó."

"Chú Ân, chú cũng đi đi. Con đường phía trước có lẽ con thật sự không thể không chế được đâu."

"Con bé này, không cần nói nữa, đi thôi, đưa đồ đây ta mang cho."

"Chú Ân, chú đi đi."

"Đừng nói nữa, đi, Tiểu Diệp đã chết. Lão Cao không biết còn sống không, ta nếu không kéo con theo, một đứa con gái như con không đi tiếp được đâu."

"Chú Ân, chú vẫn nên đi thôi. Bằng không cứ tiếp tục, sẽ không còn cơ hội nữa."

"Đúng vậy, chúng ta đi thôi, hiện tại không đi sẽ mất mạng. Chúng ta tội gì chứ."

"Lão Cố, kệ thôi, còn không đi sẽ muộn mất!"

"Ê! Hai người các cậu. Ê!"

"Nhóc con, bọn họ thật sự đi rồi, chúng ta nên làm gì đây?"

"Chúng ta đã đến rất gần rồi, nhưng hiện tại chỉ có hai người. Mà hắn còn đang chờ chúng ta. Nếu chúng ta không qua được sẽ không kịp gì nữa, lúc ấy Cố Lão và lão Triệu còn có Cao Vỹ đều có khả năng sẽ lập tức bị chú ý tới."

"Vậy nhóc con, con muốn làm gì đây?"

"Đánh cược một lần, nhưng nếu thua. Chú Ân chú chớ có trách con. Con nhất định phải tạo ra một cơ hội. Thậm chí vì thế con có thể phải đền bằng tất cả mọi người các chú, kể cả bản thân con."

"Nhóc con, con không cần nói ta cũng biết, giờ thì nói xem nên làm sao đây?"

"Chú Ân. Được, vậy nói thôi. Lúc đầu vì tránh né thứ kia, chúng ta lựa chọn làm cùng cách với người trong sách, đó chính là mô phỏng tử vong. Thứ kia có mối liên hệ đặc biệt với tử vong. Nhưng chúng ta từng thử mặc áo liệm, vẫn không có tác dụng. Con phát hiện cái gọi là sợ hãi tử vong, cùng từng biến động của thời đại có sự khác nhau rất lớn, trước giải phóng cơ bản đều là thổ táng, người chết mặc áo liệm nhập quan, nằm trong quan tài đặt ở linh đường suốt thời gian dài, nên kiêng kỵ nhiều hơn so với người hiện đại. Bởi thế con lựa chọn đi ảnh, nó là môi giới không thể tách rời với cái chết hiện nay. Con bảo chú chụp đi ảnh của mỗi người chúng ta sau khi chết, quả nhiên những bức ảnh này thật sự có tác dụng. Nhưng con nghĩ vấn đề không phải dựa vào hình thức."

"Vậy vấn đề nọ là gì?"

"Là tư duy sợ hãi với tử vong."

"Thứ kia chỉ có khi tư duy của chúng ta đạt tới sợ hãi nhất định mới có thể ngừng hoạt động, hấn muốn chúng ta chịu hành hạ trong nỗi sợ hãi cái chết, nói cách khác chỉ cần tinh thần chúng ta thả lỏng, hoặc nói cho rằng mình đã an toàn, thì nó sẽ xuất hiện. Con lấy một ví dụ khác, chính là lúc chú mỗi một cực độ, thì có thứ gì đó không cho chú ngủ, chú chỉ có thể miễn cưỡng mà duy trì thanh tỉnh. Như vậy rất thống khổ."

"Hiểu rồi, đây là lý do chúng ta mặc áo liệm không được, mà nhìn thấy di ảnh của mình sẽ hiệu quả, bởi vì, áo liệm đối với chúng ta mà nói kỳ thật đã không còn tác dụng gì nữa. Nhưng hình ảnh tử vong lại khiến chúng ta nghĩ đến đáng về của bản thân lúc chết. Cho nên chúng ta liền sợ. Chúng ta sợ chết!"

"Đúng."

"Nhóc dự định thế nào?"

"Con muốn phá giải vòng này, nếu thất bại con sẽ thay đổi ngược lại quy luật của vòng này, khiến thứ kia tạo ra lực cản đầu tiên lớn nhất chính là muốn thay đổi thêm vào khuôn mẫu của loại sợ hãi đối với tử vong này. Còn nữa chính là."

Chu Quyết không cách nào nghe được thanh âm cuối cùng, Trần Như Lan cũng không nói ra thanh âm nào nữa. Tiếp đó, Chu Quyết chỉ nghe được tiếng bước chân thưa thớt. Cậu liền xông ra ngoài, chỉ nhìn thấy xa xa có hai nhân ảnh mờ hồ, cậu nhìn thấy một bóng người trong đó đột nhiên quay đầu lại, hướng cậu làm một động tác rất cổ quái, như đang cấm Chu Quyết đi tới. Hoặc như muốn chỉ dẫn cậu nhìn thứ gì đó. Tiếp đó nó nghiêng đầu, lấy tay chỉ vào một đỉnh núi xa xa.

Lại chớp mắt một cái, hai người kia đã biến mất bên trong cánh rừng. Chu Quyết nhìn con đường nhỏ bọn họ rời đi, dùng sức quần chặt áo mùa thu đơn bạc trên người, cậu cảm thấy thứ cuối cùng Trần Như Lan gặp được nhất định cực kỳ đáng sợ, cậu chợt cảm giác rét lạnh vô cùng, không khí bỗng chốc hầu như rơi xuống điểm đóng băng, cậu cảm thấy phía sau luôn có một thứ đang theo dõi cậu, tựa như lần đầu tiên cậu nhìn thấy quyền sách kia.

Hiện tại một mình cậu ở trong một không gian không biết tên, cậu không biết nên làm cái gì bây giờ, cậu muốn trở lại xe lửa, nhưng cậu cảm thấy toa xe tràn ngập yêu dị kia nói không chừng sẽ một lần nữa phát sinh biến hóa gì đó, còn những thi thể khủng bố kia.

Chu Quyết lại một lần nữa nhìn thoáng qua tình cảnh xung quanh, cậu nhặt tất cả những trang giấy rơi tản mát trên mặt đất lên, tiếp đó cậu ở giữa những mảnh giấy phát hiện một khối đồ dùng vải bố vàng bọc quanh, Chu Quyết cầm trên tay, đang muốn mở gói đồ ra, cậu đột nhiên cảm thấy cổ mình bị thứ gì đó thoáng sờ vào, nhất thời sau lưng một mảnh âm hàn, cậu nghe được phía sau dường như có thứ gì đó đang thì thầm.

Đó là một loại ngữ điệu rất cổ quái, như là một loại tiếng nói địa phương rất cổ xưa, Chu Quyết không rõ, cậu vội vút bọc vải trong tay, mạnh quay đầu lại, phát hiện phía sau không hề có gì cả, chỉ là cảnh cây vốn yên tĩnh bất động lại lắc lư xào xạc. Chu Quyết nhìn bóng của mình, cậu dần dần ý thức được phải rời khỏi đây. Cậu đem mọi thứ hữu dụng xếp vào một cái bao, cậu đeo bao trên lưng hướng đường nhỏ đi đến, tóm lại cậu hiện tại đợi ở chỗ này cũng vô ích. Không bằng ra ngoài nhìn xem.

Càng an tĩnh, thì cảm giác khủng bố càng sâu, cậu đi càng lâu, ngược lại càng cảm thấy tuyệt vọng. Chu Quyết ngẩng đầu nhìn bầu trời mờ mịt, cậu phảng phất như cảm thấy có viên tuyết rơi vào trên mặt mình, chỉ là khi cậu vuốt mặt lại không cảm giác được gì.

Cậu đi một mạch, không biết xuyên qua bao nhiêu lối rẽ, cách mỗi hai bước sẽ nhìn thấy một trần đèn đường, cột đèn màu xám trắng như một cây nến thật lớn cắm ven đường, bầu trời không có ánh trăng, nó âm thầm lan tràn một mảnh sáng xám trắng, phân không rõ nguồn sáng là màu của ngọn đèn hay của bầu trời kia. Ven đường có rất nhiều cỏ dại, thỉnh thoảng còn có thể nhìn thấy một hai tòa nông trại bỏ hoang, bên trong không người, cửa sổ loang lổ rơi dưới góc tường, dựa vào chút đỉnh ốc đã gỉ sét khổ cực chống đỡ, gió thổi qua phát ra tiếng vang cọt kẹt. Chu Quyết không dừng lại vào nhà nghỉ ngơi, cậu thà tiếp tục đi, ở nơi như vậy cùng một khối mộ phần cắm trại dã ngoại rất giật gân.

Cậu tìm gần một giờ, ra khỏi cánh rừng hoang vu, thấy được quốc lộ. Nhưng trên quốc lộ trống trải ngay cả một chiếc xe cũng không có. Sau đó cậu cảm giác đi càng lâu, cảnh vật xung quanh trở nên càng ngày càng mờ, ánh sáng màu xám trắng nọ cũng đã không cách nào xuyên thấu qua đám mây đen nữa. Cậu có chút do dự, nghĩ thầm có lẽ nên quay trở về, nhưng hai chân vẫn không dừng lại. Lý trí khiến cậu không thể bỏ đi.

Trong miệng Chu Quyết thì thầm nói: "Một chết đi được, còn đi nữa chân cũng hỏng mất."

Chung quanh chính là những thứ đơn điệu, bảng hiệu xe chạy, đèn đường, nhà tranh bỏ hoang, nhiệt độ càng ngày càng thấp, Chu Quyết nhịn không được hít hít mũi. Cậu vội chà xát tay, miễn cưỡng vực dậy tinh thần, trong lòng cậu rõ ràng, phải tiếp tục chạy đi.

Lại qua thật lâu sau, có lẽ là một giờ, cũng có khi là hai giờ. Mãi đến lúc cậu không còn suy nghĩ được nữa, cũng không cảm giác được những biến hóa quanh mình. Rốt cuộc cậu cũng cảm giác được ở xa xa dường như có thứ gì đó phát ra ánh sáng yếu ớt mỏng manh, cậu dừng lại, hơi thu liễm tâm tư và tinh thần, xa xa bên trái đường quốc lộ, quả thật có chút điểm sáng màu nâu vàng yếu ớt mỏng manh. Ánh sáng này cùng bầu không khí trước mắt thật sự quá mất cân đối. Như một loại cảnh cáo, lần này cậu thật sự cân nhắc có nên dừng lại hay không, đi tới hiện tại ngay cả

một người cũng không có, trên quốc lộ ngay cả một chiếc xe cũng chưa từng chạy qua. Cự nhiên đột nhiên hiện ra ánh sáng như vậy, điểm này một chút cũng không thể làm cho người ta cảm thấy tin cậy. Nhưng có thể trở về thế nào? Trốn vào căn nhà nát ngay cả gió cũng chặn không nổi kia? Hay trở lại toa xe nhồi đầy người chết? Có lẽ lúc cậu gặp gỡ đám người Trần Như Lan, chính là lúc bọn họ còn là người sao? Cậu cau mày, cắn răng nói: "Mình không được đến thứ tà ma đó."

Cậu tiếp thêm dũng khí cho mình, tiếp tục đi về phía trước, cậu phát hiện mình đi tới một chợ nhỏ, nơi này tựa như khu phố bình thường của thôn trấn miền nam, phòng ốc màu than chì, mái ngói đen ngòm. Từng khối từng khối lớn đá tảng lót đường, gồ ghề nhấp nhô, cực kỳ khó đi. Ven đường còn dựng thẳng thật nhiều dụng cụ làm nông hư hỏng không dùng đến, chung quanh có cửa hàng nhỏ bán tạp hóa, còn có bán bánh ngọt và rượu. Cửa chất đóng rất nhiều hộp giấy, nhìn không rõ bọn họ bán gì.

Người không nhiều lắm, nhưng vẫn như cũ có người đi lại ở khu phố, nhưng người này xem ra không nhìn thấy Chu Quyết, Chu Quyết đi sát bên cạnh những người đó, nhưng không ai chủ động hỏi, cậu cảm thấy những người này nhìn rất quen mắt, dường như đã gặp ở nơi nào, chỉ là hồi tưởng lại cũng không biết được, mà trên thực tế, bọn họ đích xác cũng chưa từng quen biết. Chỉ là loại cảm giác quen thuộc đến khó hiểu này khiến trong lòng Chu Quyết rét run, cậu cảm thấy cậu đã tới nơi này, uống qua rượu lâu năm ở đây, tại trong quán nhỏ người qua lại không ngớt đây, đã từng dừng chân. Mà trên thực tế, cậu khẳng định chưa từng. Bên trong đại đa số quán nhỏ này đều trống không, một chút sinh ý cũng không có, nhưng thật ra từ trong những bình rượu đầy tro bụi này tản mát ra một cỗ mùi rượu Cao Lương quen thuộc, Chu Quyết cảm giác được nơi này từng có nhân khí, từng tràn ngập khí tức thanh lãnh.

Cậu không biết tại sao cậu lại từ cánh rừng hoang đến thôn nhỏ như vậy, loại thôn này kỳ thật ở ven đường cũng rất bình thường, khắp các ngoại ô miền nam đều có thể thấy được, ở một vài lao động nhập cư làm vài việc vặt hoặc duy tu quốc lộ, còn có một số nông dân địa phương, ở phía sau thôn bình thường đều là lô đất nông nghiệp nhỏ, phục vụ một số thức ăn theo thời vụ. Chẳng qua, giờ phút này cảm thấy thôn nọ sao có chút quá đột ngột.

Thình lình cậu nghe được từ trong một căn nhà của thôn xuất hiện tiếng khóc hô, gào đến khản cả giọng, hơn nữa thanh âm cũng có chút quen thuộc, kỳ thật cậu chung quy cảm thấy người nơi này thật sự dường như đã thấy qua đâu đó. Cậu muốn đi đến nhìn đến cùng, thì bất ngờ có người kéo cánh tay cậu lại, cậu quay đầu nhìn phát hiện cự nhiên là Trần Hạo.

Chu Quyết kinh ngạc hỏi: "Sao anh lại ở chỗ này?"

Trần Hạo nói: "Đi theo tôi."

Chương 28: Một đáp án khác

---o0o---

Chu Quyết không rõ chính mình đang ở nơi nào, gió lạnh lãnh liệt bốn phía cơ hồ đem hết thấy đều phủ kín than chì. Trong đầu Chu Quyết hiện lên vấn đề đầu tiên là: Anh có phải là Trần Hạo thật không?

Trần Hạo thấy cậu còn chưa hoãn thần, liền kéo cánh tay cậu nói: "Đừng ngần người nữa, mau đi cùng tôi."

Dứt lời liền tóm Chu Quyết chạy vội vào một hẻm nhỏ, trong nháy mắt khi cậu chạm vào Trần Hạo chỉ cảm thấy nơi đại não hợp với xương sống một trận đau đớn, tựa như có vật gì bị kéo đứt. Cậu bung trán nhìn bóng lưng của Trần Hạo, rất nhanh, cậu đã bị Trần Hạo dẫn vào sâu bên trong trần nhỏ. Chu Quyết dần dần ngửi được từ phía sau đột ngột truyền đến một cỗ mùi cháy khét, màu sắc bốn phía nhất thời chiếu rọi một loại sắc đỏ cổ quái.

Chu Quyết buồn bực hỏi: "Bọn họ đang đốt gì vậy?"

Trần Hạo không buông tay Chu Quyết, anh nói: "Có người chết, đang bước qua lửa."

Quả nhiên trên một khoảnh đất trống ở góc rẽ, có một đám người đeo đai lưng trắng từng bước từng bước như nhảy dây từ trên ngọn lửa lướt qua. Đây là một loại nghi thức cổ quái, Chu Quyết thử đếm nhân số, tổng cộng là bảy người.

Chu Quyết cảm giác được một loại sợ hãi không an ổn. Cậu nhìn chăm chăm bả vai Trần Hạo, lòng bàn tay Trần Hạo truyền đến nhiệt lượng. Chu Quyết nắm chặt tay anh nói: "Anh Trần, đây là nơi nào?"

Chu Quyết nắm tay Trần Hạo, mà Trần Hạo lại vẫn như cũ đưa lưng về phía Chu Quyết, vừa đi vừa nói: "Không biết. Có lẽ là một trần nhỏ nào đó phụ cận Trần Giang. Tóm lại chúng ta nửa đường xuống xe."

Chu Quyết muốn buông tay Trần Hạo ra, nhưng cậu lại bởi vì phần độ âm nộ mà chần chờ, cậu tiếp tục truy vấn: "Các anh làm sao đến được đây?"

Chu Quyết chờ Trần Hạo trả lời, cậu cảm thấy nhiệt lượng từ lòng bàn tay Trần Hạo truyền đến càng ngày càng ít, dường như đây chẳng qua chỉ là lỗi giác trong lòng cậu. Chu Quyết thử hỏi: "Anh Trần? Tại sao anh không nói gì?"

Trần Hạo vẫn không quay đầu, bóng của hai người bị đèn đường hôn ám kéo đến có phần vắn vẹo. Hồi lâu, Trần Hạo mới mở miệng nói: "Cậu đã gặp được chị ấy?"

Trong lúc nhất thời Chu Quyết chưa phản ứng kịp người anh chỉ là ai, Trần Hạo chậm rãi xoay mặt sang, ánh mắt Trần Hạo trở nên cực kỳ băng lãnh, trong lòng Chu Quyết mơ hồ dâng lên một cỗ hàn ý, cậu vội vàng bỏ tay Trần Hạo ra, lui về phía sau vài bước. Cậu cảnh giác hỏi: "Cái gì?"

Trần Hạo cau mày nói: "Nhu Lan, chị ấy hẳn là đã để lại thông tin cuối cùng ở đây, chị ấy. Còn sống không?"

Chu Quyết cảnh giác nhìn Trần Hạo nói: "Không biết, tôi không thấy chị ấy."

Trần Hạo cũng lắc đầu: "Có lẽ không còn cơ hội nữa, chị ấy hẳn đã mất rồi."

Trần Hạo vỗ bả vai Chu Quyết nói: "Đi thôi, Tam Béo Khi Còi bọn họ đều đang chờ, yên tâm, tôi không có vấn đề gì cả. Chuyện cậu gặp, Diệp Vỹ có thể giải thích cho cậu."

Chu Quyết thấy Trần Hạo nhìn thấu tâm tư mình, trong lòng nhất thời như bị mất đi một loại căng thẳng nào đó, trực tiếp rơi vào sâu bên trong. Cậu bắt đầu nói: "Tôi không gặp được Trần Như Lan, nhưng tôi lại nghe được chị ấy cùng Cố Lão và Lão Triệu nói chuyện. Cố Lão và Lão Triệu cuối cùng đã bỏ rơi chị ấy và chú Ân."

Ánh mắt Trần Hạo rớt cuộc lại dấy lên hy vọng, anh nói: "Chị ấy đã nói gì?"

Chu Quyết nói: "Chị ấy nói nếu thất bại sẽ hại chết cả bảy người, do đó cho chúng ta cơ hội sáng tạo mới. Tôi dám khẳng định chị ấy đã làm vậy."

Y lẩm bẩm nói: "Đã thất bại sao. Đã phạm sai lầm ở chỗ nào. ?"

Chu Quyết nhìn chăm chăm vào mắt Trần Hạo, Trần Hạo thoáng khôi phục bình thường, anh nhìn Chu Quyết đang ở bên cạnh nhìn chăm chăm mình nói: "Cậu không tin nhiệm tôi."

Chu Quyết do dự trong chốc lát nhưng vẫn gật đầu, Trần Hạo cười khổ nói: "Nhưng tôi tin cậu."

Chu Quyết hơi khó xử nói: "Tôi không biết nên nói thế nào, tin hay không tin không phải hứa hẹn có thể ngoài miệng, Chu Quyết tôi mặc dù không phải người xem nặng chữ tín và hứa hẹn, nhưng tôi chỉ muốn dưới tình huống an toàn, tuyệt đối không phải làm ra chuyện gì trái với lương tâm. Tôi không muốn làm tổn thương tâm của bất luận ai bên cạnh mình, anh Trần tôi không muốn tổn thương tâm của anh, nhưng."

Trần Hạo hỏi: "Nhưng cái gì?"

Chu Quyết nói: "Nhưng anh Trần, tôi rất sợ chết, tôi sẽ không lấy tính mạng của mình ra nô đùa. Cho nên nếu tôi phát hiện có người lấy tính mạng tôi để đánh cược, tôi tuyệt đối sẽ không để kẻ đó làm vậy. Anh Trần, tôi hy vọng anh đừng như chị gái mình đối đãi với chúng tôi như vậy. Chúng tôi không muốn dùng mạng đổi lấy cơ hội gì cả, bảo vệ tính mạng là mục đích của tôi. Tôi không có giấc mộng cao như vậy. Tôi sẽ lựa chọn giống cách làm của Lão Triệu bọn họ, tự mình lựa chọn đường sống, nhưng tôi cũng không muốn phản bội anh. Tôi."

Trần Hạo châm một điều thuốc, mùi khói thuốc cùng khói đặc từ xa xa truyền đến trộn thành một loại mùi xú uế, những người đó còn đang nhảy, dường như vĩnh viễn cũng không nhảy xong. Chu Quyết nhìn nhẵn tình của Trần Hạo, nhưng người nọ chỉ lẳng lẳng nhìn đất. Cuối cùng chỉ nhàn nhạt nói một câu: "Tôi hiểu."

Nói xong anh cười khổ bảo: "Đi thôi, bọn họ còn đang chờ chúng ta. Ăn chút đồ trước, cậu hẳn đã đói bụng lắm rồi."

Chu Quyết nhìn ánh mắt Trần Hạo, đem lời còn muốn nói nuốt trở vào trong bụng. Cậu sóng vai cùng Trần Hạo chuyển vào một hẻm nhỏ, đẩy ra một cánh cửa gỗ, bên trong có một sân nhỏ đơn sơ. Phía trên viết 'Nhà khách Thanh Hà Ngạn'.

Nhà khách nhỏ này kỳ thật là từ một tòa nhà ba tầng của khu dân cư sửa thành. Ngồi ở quầy là một phụ nữ trung niên, mục liếc mắt nhìn Trần Hạo, rồi tiếp tục xem phim truyền hình.

Bọn họ vào phòng, phát hiện Tam Béó và Khi Còi bọn họ đang ăn cơm hộp. Không khí ẩm áp cùng mùi thức ăn nhất thời khiến đại não Chu Quyết thoáng dịu đi. Tam Béó nhìn thấy Chu Quyết lập tức buông hộp cơm nói: "Cuối cùng cũng chờ được mày tới rồi, bạn hiền mày không sao chứ."

Chu Quyết thấy bọn họ tảng đá trong ngực cũng rơi xuống, cậu nói: "Không có việc gì, chẳng qua trong đầu còn hơi hỗn loạn, vẫn chưa rõ ràng được tình huống."

Khi Còi đưa cho Chu Quyết một chai nước khoáng nói: "Ăn trước đi, việc này phải hỏi tên kia."

Khi Còi vẫn như cũ cực kỳ chán ghét Diệp Vỹ, vẫn gọi gã là tên này tên nọ, cũng luôn tránh cùng gã trực tiếp nói chuyện. Lúc này Diệp Vỹ đang ngồi trên giường nhìn cửa sổ. Nhìn chạch cây ngoài phòng, gã thấy Khi Còi nhắc tới mình, liền quay đầu lại cười cười với Chu Quyết, con hắc miêu quý dị nọ chui bên cạnh gã, lười biếng liếm bộ lông của mình, bộ dáng của nó tựa như chẳng hề quan tâm đến bất cứ thứ gì, lúc Chu Quyết tiến vào, cậu cảm giác như con mèo quý dị nọ đã trừng mắt liếc cậu. Chu Quyết nhìn Khi Còi nói: "Đều đã ra ngoài rồi? Chuyện gì xảy ra?"

Khi Còi nói: "Anh ta mang bọn tao ra. Tao đã xem lịch, bây giờ là năm 2008, chỉ ít chúng ta cũng đã an toàn trở lại."

Tam Béó cười lạnh nói: "Phiền anh ta lợi hại, lúc đi cái gì cũng không mang chỉ dắt theo con mèo chết tiệt nọ. Bất quá trái lại cứu Khi Còi một mạng, xem như thằng cha này có chút nhân tính."

Diệp Vỹ vẫn không xuống giường, bộ dáng của gã nhìn qua vô cùng mệt mỏi, sâu trong ánh mắt còn có một tia bi ai cùng loại với Trần Hạo. Diệp Vỹ chỉ hướng cậu suy yếu gật đầu. Gã nói với Chu Quyết: "Cậu đã lấy được thứ gì?"

Chu Quyết vượt ba lô, nhìn thoáng qua Trần Hạo, gã quay về hướng Diệp Vỹ nói: "Anh rốt cuộc đã làm trò gì?"

Diệp Vỹ chỉ vào cơm hộp nói: "Cậu ăn chút gì đi. Phỏng chừng cậu cũng đã mệt muốn chết rồi."

Tam Béo đưa cho cậu một phần hủ tiếu xào nói: "Aiz, đúng vậy, xui xẻo nhất chính là chúng ta có một phần hành lý không giữ được, có vài tư liệu bị mất. Nhưng mà anh Trần nói anh ấy nhớ kỹ, có thể khôi phục."

Chu Quyết đem túi đồ đưa cho Trần Hạo nói: "Anh nhìn xem thứ này có hữu dụng không."

Trần Hạo nhìn những tư liệu này, hướng bọn họ nói: "Phương diện này tư liệu chúng ta không có, còn nữa. Chờ một chút, đây là." Anh mò tới bọc hàng nọ. Tất cả mọi người đều sáp đến, Diệp Vỹ nhìn thấy gói đồ nọ sắc mặt thoát cái đổi thành tái mét, gã vội vàng nói: "Chưa từng gặp qua thứ nào sát khí nặng như vậy, ngàn vạn lần đừng mở ra!"

Nói xong gã từ trong túi lấy ra một lá bùa chú màu vàng quần bên ngoài bọc hàng, nhưng chưa đến vài giây sau. Bùa chú liền tự bốc cháy. Trần Hạo không có biện pháp cầm được bọc hàng, "bịch" một tiếng ngã trên mặt đất, con mèo nọ kêu thảm một tiếng, chui vụt vào gầm giường, chỉ lộ ra một cái đầu nhìn chăm chăm bao đồ nọ, trong miệng phát ra tiếng kêu the thé.

Phù chú cháy hết, nhưng món đồ lại hoàn hảo không tổn hao gì. Diệp Vỹ hút ngược một ngụm khí lạnh, gã nói: "Chính là thứ đồ này. Diệp Đình sở dĩ có thể bảo lưu ý thức thời gian dài như vậy, hoàn toàn chính là vì sự tồn tại của thứ đồ này."

Trần Hạo yên lặng giấu bọc đồ vào trong túi xách, Chu Quyết muốn ngăn cản, Diệp Vỹ lắc đầu chặn lại.

Trần Hạo thấp giọng nói: "Tôi nhìn xem thứ này có giá trị gì, cậu ăn trước gì đó đi."

Chu Quyết ăn vài ngụm, rốt cuộc cảm giác được trong cơ thể mình cũng có chút nhiệt lượng. Lúc này bà chủ của nhà khách đem tới một đồ dùng vệ sinh dùng một lần, mù lạnh lùng nhìn thoáng qua mặt của mấy người, rồi buông đồ rời đi. Chu Quyết chú ý tới trên đầu của mù cài một đóa hoa trắng. Chu Quyết nhìn thấy thôn dân cơ hồ đều mặc đồ tang, phảng phất như cả thôn đều đang cử hành tang lễ. Một cổ âm lãnh nói không nên lời tràn ngập trần nhố này.

Tam Béo nói: "Không ngờ cư nhiên để bọn này chạy ra, lúc ra tới bọn này quay đầu lại nhìn thoáng qua mây, phát hiện mây cư nhiên chạy hướng ngược lại, mây đó, gọi mây thế nào cũng không chịu quay đầu lại."

Chu Quyết không hiểu được lúc ấy bọn họ đã gặp tình cảnh gì. Nhưng nhất định là hai phiên bản bất đồng, cậu để Tam Béo tiếp tục nói, Tam Béo hít một hơi nói: "Việc này thật đúng là kích thích đó, bọn này chạy chạy cư nhiên chạy ra ngoài, nhìn lại thì phát hiện toa xe cư nhiên đã nghiêng 45 độ. Tựa như đang xem phim kinh dị ấy, tao

hận không thể mọc cánh bay đi. Nhưng mà mây cứ nhiên hướng nơi xảy ra sự cố chạy đi, bọn này gọi mây không được. Chuyện sau đó phải hỏi Trần Hạo và Thần Côn rồi."

Diệp Vũ lúc này rút cuộc từ trên giường đứng dậy, vừa đứng lên liền nhìn không được ho khan, ho khan kịch liệt khiến thân thể gã như một con tôm cong người lại. Hắc miêu meow một tiếng, lập tức từ bên cạnh gã né ra, nhảy tới bên người Chu Quyết, hướng cậu meow meow vài tiếng. Khi Còi thật sự nhìn không được, đưa qua một ly trà. Gã uống một ngụm mới ngừng ho khan đáng sợ như vậy. Mọi người phát hiện trong lòng bàn tay gã cứ nhiên có một bụm máu, gã lấy giấy ăn ra chùi mỉm cười nói: "Đừng lo, không phải bệnh lao đâu."

Chu Quyết hỏi: "Rút cuộc xảy ra chuyện gì?"

Diệp Vũ một lần nữa ngồi xuống, ánh mắt của gã có chút mê ly, gã nói: "Em trai duy nhất của tôi, cậu ấy tên là Diệp Đình, chúng tôi rất giống nhau. Nhưng cậu ấy đã chết." Nói xong gã nhìn Khi Còi: "Người bán quan tài cậu nhìn thấy trên xe lửa kia chính là cậu ấy. Cậu ấy cũng là một trong bảy người, cậu ấy vì bảo vệ Trần Như Lan, lựa chọn vĩnh viễn ở lại trong đoạn ký ức tử vong nọ. Bảo lưu cho các cậu một trạm gác cuối cùng. Thằng nhóc này, nó vốn có thể không cần dính vào."

Diệp Vũ nhàn nhạt kể lại chuyện năm năm trước, cũng tiết lộ một ít sự tình của gia tộc gã. Diệp gia trước đây là lão làng trong giới thợ mộc, vẫn luôn ở khu vực Giang Nam hành nghề, am hiểu nhất chính là đóng quan tài, cho nên đời đời kiếp kiếp mở cửa hàng bán quan tài kiếm sống. Hiển nhiên hiểu được bí thuật mà rất nhiều người khác kiêng kỵ xa lạ. Mặc dù bị xem thường, nhưng là người dù sao cũng phải chết, đã chết thì liền giúp Diệp gia có thêm tiền của. Dần dần gia tộc cũng thịnh vượng hơn, trên thực tế bọn Chu Quyết đều đã hiểu lắm, Diệp Vũ kỳ thật không phải linh môi sư gì, gã cũng là một thợ mộc, nhưng bọn họ lại cùng thợ mộc bình thường có sự khác biệt, bọn họ am hiểu thuật yểm thặng. Đó là một loại thuật pháp thần bí lưu truyền trong nghề thợ mộc từ xa xưa, nghe nói nguồn gốc là ở sách Lỗ Ban do Lỗ Ban sáng chế. Anh em Diệp Vũ, Diệp Đình là số ít thợ mộc còn có thể vận dụng yểm thặng ngày nay.

Diệp Đình cùng Trần Như Lan là bạn trung học, tốt nghiệp trung học, Diệp Đình không tiếp tục lên đại học, mà bắt đầu sinh ý của gia tộc, buôn bán gỗ quan tài, cũng làm quan tài gì gì đó, sau này vẫn giữ liên lạc. Có một đoạn thời gian, Diệp Đình từng theo đuổi Trần Như Lan, nhưng thái độ của Trần Như Lan lại không lạnh không nóng, mãi đến khi Trần Như Lan cầm đến quyển sách này, Diệp Đình liền xung phong đảm nhận tỏ vẻ nguyện ý trợ giúp cô, Trần Như Lan quả thật cũng cần sự hỗ trợ của cậu ta, nhưng Diệp Đình phát hiện sự tình càng ngày càng vượt khỏi phạm vi năng lực của cậu ấy, vì vậy cậu ấy chỉ có thể xin viện trợ từ Diệp Vũ, nhưng Trần Như Lan không để Diệp Vũ trực tiếp tham dự vào. Mà Diệp Vũ cũng chỉ có thể ở bên cạnh trợ giúp cho em trai một chút, nhưng trợ giúp như vậy sau cùng lại phát triển càng ngày càng liên tu bất tận. Mãi đến cuối cùng Diệp Đình cùng Trần Như

Lan đồng loạt mất tích. Diệp Vỹ nói đêm đó, Diệp Đĩnh tìm gã nói chuyện cả đêm, Diệp Đĩnh muốn thông qua bí thuật, sau đó đem tất cả thông tin của mình lưu lại ở một nơi nào đó, nếu cậu đã chết có thể có tác dụng giữ lại thông tin.

Chẳng biết có phải Diệp Đĩnh có dự cảm hay không, cảm thấy mình có thể sống không lâu nữa. Nhưng cậu ta đích xác đã chuẩn bị hết thảy cho cái chết của mình. Diệp Vỹ hiển nhiên không muốn để cho em trai mình đi chịu chết, chẳng qua Diệp Đĩnh đã nói một câu, khiến gã đến giờ vẫn còn cảm thấy khủng bố.

Diệp Đĩnh nói chỉ cần là một trong bảy người, cái chết chẳng còn nghĩa lý gì nữa, không có đường để quay đầu.

Đám người Chu Quyết nghe câu này, toàn thân đều cảm giác được một trận băng lãnh bao phủ, bọn họ lần đầu tiên cảm thấy sống so với chết còn muốn khủng khiếp hơn.

Diệp Vỹ tiếp tục nói: "Lần đầu tiên tôi cũng cảm thấy khủng khiếp, cái chết tôi chạm trán còn xa hơn nhiều so với bất cứ thứ gì trong tưởng tượng của các cậu, chết với tôi mà nói chỉ là một kết quả tất nhiên, tôi đời đời kiếp kiếp dựa vào nghề này kiếm sống, cho dù là bản thân mình, chết đi cũng chỉ là cho một cái quan tài tốt chút mà thôi. Nhưng sự tình này của Diệp Đĩnh khiến tôi cảm thấy được một loại xúc động, lần đầu tiên tôi đối với một việc có hứng thú lớn như vậy. Cuối cùng mặc dù tôi biết Diệp Đĩnh nhất định đã chết, nhưng nó chết thế nào, câu nói kia của nó có ý gì. Khiến tôi vẫn luôn vô cùng hiếu kỳ, ha ha, đương nhiên, năm đó Trần Như Lan từng muốn tôi tham dự, nhưng cuối cùng lại cự tuyệt. Mãi đến thời gian gần đây, tôi nhận được bưu phẩm từ Giang Ninh. Cùng với. Di ảnh của Diệp Đĩnh."

Chu Quyết cau mày nói: "Lại là ảnh."

Diệp Vỹ không cho là đúng nói: "Đúng vậy, di ảnh của nó, trong bưu kiện ngoài tài liệu ra, trong nháy mắt tôi cầm được vật kia liền cảm giác được khí tức của Diệp Đĩnh, cùng với. Tử khí nồng đậm. Tôi lập tức biết mình đã được chọn. Điều làm cho tôi lần đầu cảm thấy sợ hãi, thật sự khiến người ta hưng phấn mà. Có thể khiến cho tôi cảm giác được thứ đó đáng sợ a."

Nói xong gã hướng hắc miêu vẫy vẫy tay, hắc miêu như được triệu hoán, nhảy tót một cái trở về trong lòng Diệp Vỹ.

Khi Còi vẫn không nhin được phun một câu: "Biến thái."

Diệp Vỹ dừng lại động tác, gã có chút nhú mày nói: "Xin lỗi, tôi chỉ muốn biểu đạt ảnh hưởng của sự tình này đối với tôi rất lớn. Hơn nữa là nó đã lựa chọn tôi. Có thể có người an bài thâm sâu như vậy, thật sự không đơn giản."

Chu Quyết vội vã truy vấn tiếp: "Có phải Trần Như Lan không?"

Lúc Diệp Vỹ nghe được ba chữ Trần Như Lan, sẽ luôn vô thức mà khựng lại. Nữ nhân này đối với gã mà nói dường như có ý nghĩa đặc biệt. Nhưng gã lại phủ định nói: "Không có khả năng lắm, không đủ thời gian. Trần Như Lan cho dù thông minh

tới đâu, cần thận tới đâu. Cô ấy cũng chỉ là một con người, nhưng. Tôi cảm thấy an bài hết thấy không phải con người. Bộ cục thâm sâu của nó đã vượt khỏi giới hạn của thời không. Huống chi."

Thình lình Trần Hạo đứng phắt dậy, anh đi qua đi lại mấy lần, mọi người chưa bao giờ gặp qua Trần Hạo chân tay luống cuống như vậy, anh mất đi sự bình tĩnh trước sau như một ngày xưa, đột nhiên đặt mông ngồi xuống, nói với bọn họ: "Quả nhiên không sai."

Tam Béo lo lắng hỏi han: "Có ý gì?"

Những người khác cũng không hiểu nổi, Trần Hạo bưng trán bắt đầu nở nụ cười, anh nói: "Như Lan để lại cho chúng ta hai tuyến thông tin, thông tin thứ nhất chính là thông tin chúng ta có được ở Thượng Hải, mà thông tin thứ hai chính là do Chu Quyết mang đến. Như Lan giúp chúng ta thoát khỏi giám thị của Lão Cửu! Hai thông tin này dung hợp mới là đầu mối chân chính của chị ấy! Mà trọng điểm hắc là thứ trong bọc, hiện tại tôi nghĩ chúng ta vẫn chưa thể mở ra. Chưa tới lúc."

Chu Quyết thoáng sửng sốt, đại não cậu chợt như bị vật gì đó khuếch đại, cậu lớn tiếng nói: "Trần Như Lan biết sự tồn tại của Lão Cửu này, hơn nữa cho chúng ta một bộ tài liệu đã được trù tính tốt trước đó, để cho Lão Cửu tự mình đi trước, sau đó trên đường xe lửa, thông qua sự trợ giúp của Diệp Đình, lưu lại thông tin chân thật nhất tại không gian kia?"

Trần Hạo kích động gật đầu, thanh âm anh đều đang run rẩy, anh nói: "Đúng vậy, nhưng Như Lan còn chưa biết Lão Cửu bất thường, chẳng qua chị ấy biết trong chúng ta có một người sẽ bán đứng chúng ta."

Trần Hạo mở ra thứ gì đó như bản đồ cho bọn họ nói: "Đây là một bản đồ ghép, phía trên có hai lộ tuyến, một là đường Lâm Húc đi trong cố sự, mà một cái còn lại là con đường xa lạ, nhưng khởi điểm của nó chính là chỗ này của chúng ta. Thôn này đây!"

Mọi người vây quanh bản vẽ nhìn xem, Chu Quyết nói: "Cái này thông đến đâu?"

Trần Hạo nói: "Còn chưa biết, nhưng tôi phát hiện vài đặc điểm, thứ nhất chính là lộ tuyến này có một đoạn trùng lặp với con đường Lâm Húc đi trong cố sự, tôi suy đoán đường kia rất có thể chính là cổ mộ mà bọn Hồ Tử tị nạn. Bưu kiện gì đó cùng bưu kiện nhắc tới trong cố sự Lâm Húc rất giống nhau."

Tam Béo nói: "Chị gái cậu thật trâu bò, cái này cũng bị chị ấy tìm thấy? Có thể là lừa đảo không."

Khi Còi nói: "Trọng điểm là cổ hồn phách kia ở đâu? Ở Nam Kinh? Hay đang ở cổ mộ kia? Chúng ta đừng bị đầu mối vô nghĩa làm xáo trộn."

Trần Hạo dừng lại vài giây, anh nói: "Tôi suy đoán khả năng ở cổ mộ lớn hơn, bởi vì nhánh lộ tuyến đến Nam Kinh rõ ràng là sai lầm, mà con lộ tuyến này nếu là do Diệp Đình dùng tính mạng bảo lưu, vậy độ tin cậy phải cao hơn nhiều."

Chu Quyết nói: "Ý của anh là chúng ta phải dựa theo lộ tuyến của Hồ Tử năm đó trở lại cổ mộ theo như lời bọn họ kia? Quá mạo hiểm đó."

Tam Béo vội nói: "Đúng vậy, quá nguy hiểm. Mấy người bọn họ đều là nhân vật ngạo mạn hồng hách, cuối cùng cũng đều thất bại, vậy chúng ta càng không cần phải nói thêm nữa. Quá vô ích."

Nhưng Khi Còi lại lắc đầu nói: "Chưa chắc, chúng ta quả thật cần phải đi một lần, nếu đầu mối Lão Cửu phát hiện là sai, hẳn nhất định sẽ nghĩ biện pháp tìm về. Hơn nữa Lão Cửu kia đã không thể xem như con người nữa, có quỷ mới biết hắn sẽ làm thế nào tới đây."

Trần Hạo mím môi không nói gì, mà nhìn Chu Quyết, cậu lại một lần nữa thành người quyết định, cậu càng nghĩ càng cảm thấy năng lực phân tích của mình đã vô pháp khống chế cục diện như vậy, Chu Quyết do dự nói: "Các cậu cảm thấy thế nào?"

Khi Còi nói: "Đi."

Tam Béo do dự không quyết, nhất định không chịu lên tiếng.

Diệp Vũ này giờ vẫn không chen vào nói: "Tôi đồng ý đi."

Tam Béo thấy thế nói: "Đi thật sao? Được rồi, vậy thì cứ đi thôi. Nhưng tóm lại có đáng tin không."

Diệp Vũ trào phúng nói: "Sợ cái gì? Cậu ít ra còn có thể an ổn ăn một bữa cơm, không phải sao?"

Tam Béo đứng dậy định xông lên, bị Khi Còi dè lại, Khi Còi nhìn Diệp Vũ, hắn nói: "Nếu tôi phát hiện ra anh đang lợi dụng chúng tôi, đến lúc đó tôi nhất định không buông tha cho anh."

Diệp Vũ lại không hề mỉm cười, mà ánh mắt thoáng cái đã không còn thần sắc trên tức, gã lạnh lùng nói: "Mục đích của tôi chính là điều tra rõ việc này. Tôi sẽ không để cho Diệp Đình chết vô ích, người nhà họ Diệp chúng tôi sẽ không để người vô tội bị lợi dụng."

Chu Quyết đứng lên nói: "Cứ quyết định vậy đi, chúng ta dựa theo lộ tuyến này mà đi, anh Trần, anh sắp xếp tiếp nhé."

Trần Hạo gật đầu, anh viết trên giấy vài chữ, rồi đem bản đồ lộ tuyến nọ giấu trong túi xách. Chu Quyết từ trong mắt Trần Hạo thấy được một loại lo âu, anh nói: "Chúng ta ở trước một đêm, tôi đã liên lạc với bạn bè ở Nam Kinh, đến lúc đó tôi sẽ bảo cậu ấy chuẩn bị cho chúng ta những thứ cần thiết. Nhưng tôi hy vọng mọi người đối với lần hành động này giữ bí mật, nếu không có thể sẽ phá tan cục diện mà Như Lan vất vả cực nhọc tạo ra."

Chu Quyết đồng ý nói: "Tôi hiểu, cái giá chị ấy phải trả để tạo cơ hội cho chúng ta quá lớn."

Ở một đêm, mọi người đều không dám ngủ, chỉ có thể thay phiên gác đêm, nhưng Trần Hạo lại cả buổi tối cũng không ngủ, anh không ngừng viết, càng không ngừng hút thuốc. Anh cơ hồ đem tất cả tế bào não của mình đều dùng vào lần này, Chu Quyết gác cuối cùng, lúc cậu ngồi dậy nhìn thấy Trần Hạo, bên cạnh anh đều là khói, trong miệng anh ngậm một điếu thuốc nhìn cửa sổ, bên người đã chồng chất số lượng giấy vô cùng khoa trương.

Chu Quyết rót cho anh một chén trà, cậu xin Trần Hạo một điếu thuốc, ngồi bên cạnh anh. Trong mắt Trần Hạo đều là tơ máu, anh thỉnh thoảng rít vài ngụm thuốc, nhưng không hề nói một câu với Chu Quyết bên cạnh.

Chu Quyết yên lặng ở bên cạnh anh hút thuốc, cậu nhìn tư liệu chất đống bên người Trần Hạo, phát hiện anh tìm cả một buổi tối đã đem tất cả chuyện tình có thể gặp phải phân tích, còn căn cứ tư liệu anh mang đến mà bổ sung. Nói cách khác anh ít nhất cũng đã tính toán trước 10% khả năng xuất hiện ngoài ý muốn, chẳng qua vẻ mặt của anh nhìn qua rất mệt mỏi.

Chu Quyết áy náy nhẹ giọng nói: "Anh Trần, anh đi ngủ chút thôi. Gần sáng rồi."

Trần Hạo ấn tắt đầu lọc, uống một ngụm trà nói: "Không buồn ngủ."

Chu Quyết gỡ tóc nói: "Chuyện tôi nói với anh ban sáng, anh đừng để trong lòng."

Trần Hạo ừ một tiếng, nói: "Không sao, lời cậu nói đều là lời trong lòng, thế là đủ rồi."

Chu Quyết không biết nên làm thế nào tiếp tục nói nữa, hai người lại lâm vào trầm mặc. Trần Hạo phá tan trầm mặc đầu tiên, anh nói: "Có một việc tôi phải nói cho cậu biết. Nhưng trước hết cậu đừng nói cho những người khác, thế sẽ làm hỏng việc."

Chu Quyết nói: "Chuyện gì?"

Trần Hạo xoay người nhìn vào mắt Chu Quyết, Chu Quyết bị anh nhìn trong lòng phát hoảng. Sắc mặt Trần Hạo rất trắng, trắng cơ hồ dọa người. Chu Quyết chợt dạ cười nói: "Rốt cuộc là chuyện gì?"

Trần Hạo nói: "Người thời trước chưa chết hết toàn bộ, có một người hoặc nói một con quỷ trà trộn đến hiện tại. Rất có khả năng nó sẽ dẫn chúng ta vào bẫy."

Chu Quyết nói: "Lão Cửu?"

Trần Hạo tiếp tục nói: "Không phải, bởi vì dựa theo tính toán hiện tại, Như Lan vẫn chưa phạm sai lầm, vậy nguyên nhân chị ấy thất bại là gì, khẳng định có một chỗ mà chị ấy rất không ngờ tới. Cho nên chị ấy đã thất bại, mà nhân tố này đến cùng chị ấy vẫn chưa kịp nói cho chúng ta biết. Tôi phát hiện trong bức hình ban đầu này còn thiếu một người, nói cách khác chỉ có sáu người. Còn một người đến giờ còn chưa có tin tức, cổ quái nhất chính là Như Lan không hề đề cập đến người này."

Chu Quyết nói: "Chính xác, nữ thi trong cái hộp nọ từng nói người thứ bảy xuất hiện thì có nghĩa là chúng ta đã thất bại.

Trần Hạo nói: "Ý này cũng không sai biệt lắm, nhưng thứ này rốt cuộc là cái gì? Là một người, hay một sự vật. Nhưng vật gì đây, tôi không phỏng đoán được, hiện tại tư liệu trong tay chúng ta đều căn cứ theo đầu mối của Như Lan mà ra, mà đầu mối của Như Lan đâu ra? Chị ấy từ chỗ nào có được nhiều tư liệu như vậy. Còn có bọc đồ vốn chỉ có trong cổ sự nọ, nhưng thật sự đã xuất hiện. Tôi nghĩ còn có một lực lượng thần bí đang kiểm chế chúng ta."

Chu Quyết không cách nào tiếp tục nữa, cậu bất an nhìn đám bạn đang ngủ nói: "Ý của anh là còn có một người sau lưng chúng ta? Đó chính là người thứ bảy chúng ta chưa biết?"

Trần Hạo châm một điếu thuốc nữa, anh nói: "Không biết, nhưng nếu thật là như vậy, chúng ta thật sự rất nguy hiểm. Có lẽ ngay một khắc cuối cùng chúng ta sắp thành công, người này rất có khả năng xuất hiện phá hoại chúng ta."

Chu Quyết có vẻ cực kỳ băn khoăn, cậu mất tự nhiên nhìn tư liệu trên tay, cậu nói: "Vậy anh có biện pháp gì?"

Trần Hạo nói: "Tạm thời chưa có biện pháp, nhưng tôi có thể khẳng định người này không phải Lão Cửu."

Chu Quyết buồn bực hỏi: "Tại sao?"

Trần Hạo nói: "Bởi vì Lão Cửu bại lộ quá nhanh, hấn cơ hồ ngay từ đầu đã bị chúng ta nhận định không 'bình thường'. Nhưng dựa theo chỉ thị của Như Lan nội dung trong cổ sự sẽ nhiều ít ảnh hưởng đến cuộc sống của chúng ta. Bảy người trong tiểu thuyết đều đã xuất hiện, nhưng Như Lan vẫn không xuất hiện người thứ bảy kia. Đây là khác biệt trong hiện thực và trong cổ sự, mà khác biệt này tôi có thể kết luận chính là mấu chốt."

Chu Quyết không nhắc lại câu hỏi, mà không ngừng tiêu hóa lời Trần Hạo nói, mỗi một lần cùng Trần Hạo nói chuyện riêng, cậu luôn cảm thấy sẽ là một khởi đầu mới. Cậu biết trong bụng Trần Hạo cất giấu nhiều chuyện lắm, cậu biết người này miệng đầy ác ý, nhưng nội tâm lại thật sự vô cùng mềm mại. Anh ấy quá mức hà khắc với bản thân, đem mình thành siêu nhân, nhưng trên thực tế anh ấy cũng chỉ là một người bình thường, một người thường bằng xương bằng thịt. Chu Quyết nghĩ tới đây trong lòng chua xót, cậu chậm rãi mở miệng nói: "Anh Trần, tôi nghĩ có một số việc anh có thể nói ra, không cần một mình gánh vác, có lẽ tôi có thể giúp anh, thật đó, tôi rất nguyện ý tin tưởng anh. Dù sao."

Chu Quyết phát hiện Trần Hạo đang cúi đầu không nghe lời cậu nói, Chu Quyết nhẹ giọng kêu tên anh, Trần Hạo cúi đầu phát ra tiếng hít thở nho nhỏ, có lẽ vì quá mệt mỏi, anh tựa trên bả vai Chu Quyết cư nhiên cứ thế bất giác ngủ thiếp đi.

Chu Quyết thở dài cảm điều thuốc còn ngậm trong miệng Trần Hạo qua, yên lặng hút tiếp. Cậu khẽ nói với Trần Hạo đang ngủ: "Ngủ đi, anh Trần."

Ngày thứ hai, lúc Khi Còi rời giường, phát hiện tất cả mọi người đang ngủ say. Có lẽ thật sự đã quá mệt mỏi, không ai cố gắng gác đêm đến cùng.

Hắn gọi Chu Quyết dậy, Chu Quyết vẻ mặt xin lỗi nói mình quá mệt không chịu nổi. Khi Còi cũng thả lỏng, dù sao cũng không có việc gì xảy ra. Hai người lục tục đánh thức những người khác. Lúc này Diệp Vỹ mới từ bên ngoài trở về, cầm trong tay một túi bánh bao, vẫn lộ ra nụ cười làm cho người ta không ưa nổi.

Gã cười nói: "Tất cả mọi người đã rất mệt rồi. Cuối cùng là tôi gác đêm."

Tam Béo xoa mắt nói: "Ôi chao, bánh bao của cái trấn nhỏ này thật đúng là thơm muốn chết luôn nha. Bột mì tinh lọc sao?"

Diệp Vỹ nói: "Trên trấn có vài cửa hàng mở sớm, nhưng rất kỳ quái, dường như mọi nhà đều đang cử hành tang lễ, cửa từng hộ nhà đều đầy tro giấy tiền vàng bạc, treo đèn lồng trắng. Thật giống như đang ở khoảng cách giữa âm và dương."

Trong miệng Trần Hạo lẩm nhẩm, đột nhiên ý thức được gì đó, anh lập tức lao xuống lầu, người đàn bà trung niên kia còn đang xay đậu hũ, sắc mặt mụ cùng nước đậu mụ xay tái nhợt giống nhau, mọi người vây quanh đi tới, mụ căn bản không buồn ngẩng đầu nhìn bất luận kẻ nào, chỉ mãi xay đậu hũ. Trần Hạo hỏi: "Thím à, hỏi thím chuyện này!"

Thanh âm người đàn bà trung niên nghe cực kỳ nhỏ, giống như từ giữa kẽ răng phát ra. Mụ nói: "Chuyện gì hả?"

Trần Hạo hỏi: "Thôn này tên là gì?"

Người đàn bà trung niên cũng không ngẩng đầu lên hỏi đáp: "Tên trấn Nghênh Tân."

Sắc mặt Trần Hạo cũng bắt đầu phiếm trắng, lúc này từ cửa đột ngột truyền đến tiếng gọi âm ỉ, như là đội ngũ đưa tang. Sau đó tiếng pháo trúc lộp bộp cũng lập tức vang lên.

Người đàn bà trung niên vẫn như cũ cúi đầu xay đậu. Trong miệng không ngừng thầm thì gì đó, nhưng ai cũng không rõ lắm mụ đang nói gì.

Chu Quyết hỏi: "Đây là nơi nào?"

Trần Hạo nói: "Trấn âm binh."

Chương 29: Quái thạch

---oOo---

Tam Béo kinh ngạc hô: "Đùa kiểu gì vậy, tình tiết trong cổ sự làm sao có thể phản ứng ra trắng trợn như vậy?"

Chu Quyết cũng có chút trở tay không kịp, cậu bắt đầu hoài nghi, sau khi từ trên xe lửa xuống, bọn họ đã thật sự thoát khỏi ảo cảnh mà Diệp Đình tạo ra chưa, cậu quay đầu lại nhìn Diệp Vỹ, ánh mắt Diệp Vỹ không có hoảng sợ như những người khác, nhưng sắc mặt tái nhợt đã bán đứng gã, gã cũng không biết tại sao lại như vậy, trong lòng cũng bắt đầu có chút luống cuống.

Trần trên này tràn ngập bầu không khí cổ quái, mà loại không khí này quan hệ trực tiếp với cái chết. Người đàn bà cũng không thèm nhìn nhóm năm người bọn họ, thu dọn đầu hũ xong liền đi vào buồng trong.

Chu Quyết ngăn cản người đàn bà kia, mục dừng bước. Chu Quyết liền tiếp tục hỏi: "Bác gái, tại sao nơi này nhiều người chết như vậy?"

Người đàn bà thoáng sửng sốt, mục nhìn mấy thanh niên trước mặt này, mở miệng nói: "Người bên ngoài?"

Chu Quyết gật đầu nói: "Từ Thượng Hải."

Người đàn bà đặt thùng bên cạnh nói: "Nơi này không có ai chết, đừng nói bậy."

Tam Béo chỉ vào lễ tang bên ngoài nói: "Không có người chết? Vậy đây là khuê nữ xuất giá? Vòng hoa đó làm pháo?"

Người đàn bà trừng mắt liếc hẩn một cái, nói tiếp: "Nói cái gì vậy hả? Đây là quy củ của nơi này, hằng năm đều có, mỗi một thành viên trong gia đình chúng tôi đều phải tổ chức tang lễ một lần. Sau đó đem người già đặt trong quan tài nâng đến từ đường bên kia."

Trần Hạo hỏi: "Có nguyên do gì sao? Vì lý gì phải làm như vậy?"

Người đàn bà lắc đầu nói: "Tôi được gả tới đây, không rõ ràng lắm. Nếu cậu muốn hỏi, từ đây đi đến cuối thôn, nơi đó là chỗ lo liệu tang sự, tất cả người chết đều nâng đến đó. Dù sao mỗi thành viên trong nhà chúng tôi đều phải làm một lần, bằng không năm thứ hai thật đúng là sẽ có người chết. Không nói chuyện với các cậu nữa, tôi phải chuẩn bị cơm chay đây."

Mấy người Chu Quyết đi ra sân, quả nhiên mọi nhà như ăn tết đem phòng ốc trang trí thành linh đường. Trong thông đạo nhỏ hẹp bày đầy vòng hoa, nhưng trên vòng hoa không hề viết chữ lưu niệm, chỉ mang ý tượng trưng đặt ở cửa. Nơi nơi đều tràn ngập mùi khói của giấy tiền vàng mã. Nhưng sắc mặt mọi người lại nhìn không ra chút bi thương, giống như đang tạo một tiết thanh minh bình thường.

Trần Hạo vỗ vai Chu Quyết nói: "Đến đó nghe ngóng xong rồi nói."

Chu Quyết cau mày nói: "Anh không sợ gặp phải âm binh mượn đường trong cổ sự kia sao?"

Trần Hạo vừa đi vừa gật đầu, anh nói: "Âm quân vũ hịch trong cổ sự kia rốt cuộc là thứ gì, tôi cảm thấy phải làm rõ lai lịch của cửa thứ này, dù sao vẫn cảm thấy chúng ta sẽ không vô duyên vô cớ mà tới thôn trấn nhỏ này đâu."

Chu Quyết yên lặng ghi nhớ lời Trần Hạo, tự mình chậm rãi phân tích tiêu hóa. Cậu cảm giác sự tình trong cổ sự sẽ không phản ánh trắng ra như vậy, quá khứ đã nhiều năm, cho dù thật sự có một quỷ trấn như thế, cũng sẽ không để cho bọn họ mấy mươi năm sau lại chạm mặt lần nữa.

Diệp Vũ rất hứng thú vãn về vòng hoa bên cạnh, phảng phất như đó là một đóa hoa tươi thật sự, gã ngắt xuống một đóa thoải mái đưa cho Khi Còi. Khi Còi giống như bị điện giật đầy tay gã ra, Khi Còi cơ hồ bị tức đến nói không nên lời. Hắn ghen nửa ngày mới rộng lên: "Anh, anh là tên biến thái! Thứ của người chết đưa cho tôi làm gì?"

Chu Quyết thấy Khi Còi sắp bạo phát, bật người kéo tay Khi Còi nói: "Ý tứ của Diệp Vũ hình như là muốn chúng ta hòa nhập với nơi này? Ý rằng chúng ta cũng phải sắm vai người đưa tang đó."

Diệp Vũ giống như hoàn toàn không thấy ánh nhìn hàm hàm của Khi Còi, mỉm cười nói: "Chính xác, cậu nhìn bầu không khí xung quanh đi, chúng ta vẫn nên nhập gia tùy tục thì tốt hơn."

Khi Còi khinh bỉ nói: "Tôi mặc kệ đó, cha mẹ tôi vẫn còn, chơi trò này chẳng phải rửa bọn họ chết sao?"

Diệp Vũ nhún vai tỏ vẻ tùy cậu nghĩ thế nào, năm người cứ như vậy đi tới con phố cạnh hẻm nhỏ yên tĩnh. Rêu xanh ven đường cơ hồ đã nhuộm đá lót hai bên thành màu than chì. Đi bên cạnh tùy thời tùy chỗ sẽ bị trượt chân, thông đạo nhỏ hẹp chỉ có thể để một người lọt qua, năm người đành phải đi trước đi sau, con phố rất sâu, nhánh cây từ trong viện vươn ra tạo thành lều trại thiên nhiên, ánh mặt trời ngờ ngợ xuyên thấu qua những chạc cây tua tủa này chiếu trên mặt đường. Càng đi vào sẽ cảm thấy ánh sáng càng yếu, mãi đến cuối cùng cảm giác đã phảng phất như không cách nào đoán được rốt cuộc có phải là ban ngày hay không, mà đèn lồng màu trắng mờ nọ đang treo cuối thông đạo.

Cuối thông đạo là một khoảnh sân rộng, có một chút mùi vị như thể một tòa phủ đệ thâm trạch, xung quanh không có bất luận cây cối gì, nơi nơi đều là bia đá cùng cỏ dại, mà bên cạnh chất rất nhiều quan tài hỗn độn, quan tài đã phai màu. Trong quan tài không có thi thể, bên trong nhét rất nhiều đá tảng. Trên đá tảng dùng mực nước vẽ ra ngũ quan của con người, ở hai bên cổng chính sáng lập lòe treo hai đèn lồng bằng giấy hồ trắng, có vẻ quái gở.

Tam Béo nhìn chằm chằm cảnh tượng này hồi lâu, quay về nói những người khác: "Các cậu cảm thấy nơi này thật sự sẽ có người ở? Sao tôi cảm thấy như nghĩa trang trong phim kiếm hiệp quá nha."

Trần Hạo ngập ngừng dừng bước, lúc này một bóng người lóe ra bên cạnh cổng, dường như là một nữ nhân mặc áo trắng, tóc đặc biệt dài, bóng lưng của cô ta anh nhớ đã từng gặp qua ở đâu đó, nhưng làm thế nào cũng không nhớ nổi.

Tốc độ quá nhanh, anh không xác định được mọi người có nhìn thấy cô ta hay không, anh chỉ vào cổng lớn kia nói: "Các cậu nhìn thấy gì phía trước không?"

Sắc mặt mọi người rất khó coi, như là gặp quỷ, Tam Béo gật đầu nói: "Thấy, tay áo phát phơ, giống như Tiểu Thiên vậy."

(Bánh Tiêu: Có ai xem Thiên Nữ U Hồn chưa? ? ? là chị gái hồ ly áo trắng, nhân vật nữ chính trong phim đó ^^~)

Đám người Chu Quyết thấy thế dừng lại nửa giây, Trần Hạo là người đầu tiên bước vọt tới, nhưng khoảng cách thật sự quá xa. Khi bọn họ chạy vội tới cửa chính, nhân ảnh đã sớm biến mất không thấy nữa, bọn họ phát hiện sân cực kỳ lớn, nhưng bốn phía lại hoang vu như chết, ngay cả một hộ dân cư cũng không có, chỉ có con đường bọn họ đã đi nằm lẳng lẳng nơi xa xa.

Chu Quyết chỉ có thể nhẫn nại gõ cửa nói: "Có ai không, mở cửa."

Bên trong cánh cửa không có hồi đáp, Chu Quyết đành điều chỉnh ngữ khí nói tiếp: "Có ai không, chúng tôi chỉ cảm thấy hứng thú với phong tục của thôn này, chúng tôi đều là sinh viên đại học khoa dân tộc học."

Vẫn như cũ không hề có thanh âm.

Tam Béo vỗ vai Chu Quyết, ý là không có người, cứ xông vào. Cậu hơi do dự, Tam Béo a nha một tiếng kéo Chu Quyết về bên cạnh, hấn gọi Khi Còi xuất ra toàn lực đẩy cửa, nhưng cánh cổng lại chẳng hề mảy may nhúc nhích. Tay hai người dồn sức đều run lên, cánh cửa vẫn không bị đẩy ra được nửa thước nào.

Tam Béo xoa xoa lòng bàn tay, chỉ vào tấm bia đá bên cạnh nói: "Chết tiệt, thật chắc TMD luôn, khóa giữ cửa, bò dọc theo tường vào thôi." (TMD là viết tắt của Tha Mụ Địch - > Con mẹ nó)

Chu Quyết gật đầu, Khi Còi là người đầu tiên vọt tới, tay chân hấn phi thường linh hoạt, thoáng cái đã bò lên trên tường. Hấn nhìn phía dưới nói: "Phía dưới quá tối, không nhìn rõ được có gì bên dưới cả."

Chu Quyết nói: "Đừng xuống trước. Tôi cảm thấy nơi này quá quỷ dị."

Khi Còi lắc đầu, một mực quyết tâm trực tiếp nhảy vào trong viện, sau đó liền nghe được hấn phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Tam Béo sốt ruột hô: "Khi Còi, mày làm sao vậy?"

Chu Quyết nhìn thoáng qua Tam Béo, không nói hai lời cũng bò theo tới. Đích xác, bởi vì khuất sáng, phía dưới là một mảnh mơ hồ. Cậu từ từ nhắm hai mắt vừa nhảy xuống, liền cảm giác hình như mình rơi vào bên trong cái gì đó, nhưng không bị ngã đau, phía dưới có đệm rất mềm mại. Tiếp tục nhìn phát hiện nơi này chất đầy quan tài, cậu đang nằm trong quan tài, trong lúc bối rối bò mãi không ra, dùng cả tay chân giãy giụa thật lâu, rốt cuộc bò ra khỏi quan tài. Khi Còi lúc này cũng đang cực kỳ chật vật, Khi Còi quay về hướng Chu Quyết thấp giọng hô: "Trong quan tài thật sự có thi thể!"

Chu Quyết lúc này mới nhìn lại, phát hiện quả nhiên có một đồng xương trắng bọc tầng tầng áo liệm nằm dưới thân cậu, đầu khớp xương cực kỳ giòn, Chu Quyết đè như vậy, trực tiếp đè xương ngực người ta gãy đoạn. Lúc này cậu cũng không cách nào không chế nữa, sợ đến thoáng cái nhảy dựng lên, cậu quát một tiếng như vậy, Trần Hạo cũng từ trên tường nhảy vào trong một miệng quan tài khác.

Trần Hạo hiển nhiên cũng cả kinh, bất quá may mà không hô thành tiếng, thanh âm nghẹn giữa yết hầu lại lộn ngược về. Anh bò ra khỏi quan tài lập tức hướng người ở ngoài nói: "Các cậu cẩn thận, phía dưới đều là quan tài, bên trong có thi thể."

Tiếp theo Diệp Vỹ cũng nhảy đến, lúc gã nhảy vào quan tài trên mặt hoàn toàn không có chút biểu cảm, phảng phất như thi thể bên trong với gã mà nói chỉ là người giả làm bằng nhựa. Gã nhìn quan tài nói: "Bên ngoài đều là người đá nhưng bên trong lại đều là thi thể thật, này."

Đang lúc mọi người chờ Tam Béo nặng như bom từ trên trời giáng xuống, nhưng đợi thật lâu, cách một mặt tường, Tam Béo lại không nhảy sang, Chu Quyết tưởng Tam Béo bị lời Trần Hạo dọa sợ, không dám nhảy sang, cậu quay hướng ngoài tường thấp giọng hô: "Tam Béo, đừng sợ, chỉ là người chết thôi không có gì dị thường đâu. Đã hóa thành xương trắng rồi."

Đầu tường bên kia không trả lời.

Khi Còi cũng vội la lên: "Tam Béo, đừng lè mề nữa, mau nhảy sang đây. Chúng ta không có thời gian đâu."

Nhưng vẫn không có người trả lời, trong lòng Chu Quyết dâng lên một nỗi dự liệu điềm xấu, chẳng lẽ Tam Béo đã không còn bên ngoài nữa, cậu chỉ có thể tiếp tục gọi: "Tam Béo, mày còn đó không?"

Khi Còi kêu to không tốt, hần nhìn Diệp Vỹ nói: "Lúc anh nhảy xuống cuối cùng, có phát hiện gì dị thường không?"

Diệp Vỹ ngẩng đầu nhìn tường nói: "Không biết. Tôi không rảnh quan tâm chuyện phía sau."

Chu Quyết ôm trụ Khi Còi lại muốn nhào tới đánh người, cậu nghiêm mặt nói: "Diệp Vỹ, tốt nhất anh nên rõ ràng, hiện tại mọi người cùng trên một sợi dây thừng, một người chết những kẻ còn lại cũng chạy không thoát, đừng tưởng rằng mình trâu

bò có thừa. Kỳ thật anh cũng chỉ là một con người mà thôi. Sống chết của đồng bạn với chúng tôi mà nói so với bất cứ thứ gì cũng đều quan trọng hơn."

Ánh mắt Diệp Vũ hiện lên một tia miệt thị, nhưng rất nhanh liền mỉm cười nói: "Tôi hiểu rồi."

Trần Hạo nhìn bốn phía nói: "Nơi này là hậu viện, hơn nữa cũng không có thứ gì để treo ra ngoài. Chúng ta đi điều tra trước xem có đầu mối gì."

Khi Còi lập tức nói: "Tam Béo làm sao bây giờ?"

Trần Hạo nhìn Chu Quyết, Chu Quyết ngược lại kiên trì nói: "Mặc kệ, tìm Tam Béo trước, không thể để cậu ấy xảy ra chuyện. Chúng ta ra ngoài trước, cùng lắm thì sau này tiếp tục dò xét, Tam Béo là anh em của chúng tôi, chúng tôi không thể bỏ mặc cậu ấy."

Nhưng Diệp Vũ âm trầm nở nụ cười quái gở, gã chỉ vào chung quanh nói: "Chúng ta còn ra được sao?"

Khi Còi nóng mặt giận dữ, nói: "Ý anh là sao?"

Diệp Vũ chỉ vào tường nói: "Cậu không phát hiện thấy nơi này không có cửa sao?"

Trần Chu Quyết giật một cái, cậu rõ ràng nhìn thấy nữ nhân từ bên ngoài đi vào. Sao ở đây lại không có cửa? Chu Quyết vừa thuận thế nhìn, phát hiện không phải không có cửa, mà là cửa hoàn toàn bị một tấm bia đá thật lớn chèn vào. Một tấm bia đá lớn như vậy chèn cửa, nữ nhân kia chẳng lẽ có thuật xuyên tường?

Khi Còi nhìn quan tài cũ nát bốn phía nói: "Có lẽ. Nơi này căn bản không có nữ nhân nào."

Chu Quyết liếc mắt trừng Khi Còi, Khi Còi cũng hiểu mình lỡ lời, căn môi nhìn tấm bia đá nọ.

Trần Hạo mở điện thoại di động chiếu bốn phía nói: "Đi trước nhìn xem, rõ ràng là ban ngày, tại sao ở đây lại tối như vậy chứ? Giống như ban đêm vậy."

Chu Quyết ngẩng đầu nhìn bầu trời, phát hiện quả thực vô cùng mờ tối, bầu trời bày lộ ra một loại màu xám tối phi thường chẳng lành. Hết thấy chung quanh phẳng phất như đều kéo dài trong bóng mờ, thi thể, quan tài hỗn độn vút đông. Như bãi rác vậy.

Mà số lượng quan tài nơi này vô cùng kinh người, đại đa số thi thể cũng đã hóa thành xương trắng, có chút da thịt còn sót lại. Thi thể nam nữ già trẻ đều có, quan tài không có nắp, thi thể cứ như vậy bại lộ ra ngoài, phía trên đã tích rất nhiều tro bụi. Song người đã chết cũng không còn cảm giác gì, chẳng qua đám người Chu Quyết nhìn thấy trong lòng thật sự phát rét, sợ từ trong quan tài nhảy ra một khối cương thi.

Bọn họ gian nan xoải bước ngang qua đám quan tài này, rốt cuộc đi tới cửa. Trên tấm bia đá đã che kín rêu xanh, phía trên ngò ngợ có thể nhìn thấy hoa văn từng được chạm trổ, chẳng qua thật sự quá mờ, nhìn sơ qua rất vất vả.

Chất liệu của tảng đá cực kỳ chắc chắn, hai tay sờ lên băng lãnh đến tận xương. Phảng phất như đứng bên cạnh nó cũng cảm giác được hàn khí phát ra.

Khi Còi nói: "Tảng đá kia không biết là tính chất gì, sao hàn khí nặng như vậy, những thi thể vây quanh tấm bia đá này còn có thể yên nghỉ sao?"

Diệp Vỹ nói: "Kiểu dáng của loại bia đá này rất giống đá xưa nay chặn trước cửa lăng mộ, là một loại cơ quan dùng để chống đỡ cửa phòng trộm."

Trần Hạo lấy tay vuốt bề mặt tấm bia đá, thỉnh thoảng anh như mò tới vật gì đó mà mở to hai mắt, nói với Chu Quyết: "Đưa bật lửa cho tôi."

Chu Quyết mở bật lửa, tia sáng mỏng manh chiếu trên tấm bia đá, Trần Hạo phui lớp tro bụi trên bia đá, nói: "Các cậu có cảm thấy đồ án này rất quen hay không."

Chu Quyết tròn tròn mắt, cố hết khả năng có thể từ giữa đồ án thừa thớt mơ hồ mà trừu tượng này tìm kiếm đầu mối gì đó, nhưng làm thế nào cũng không phân biệt được.

Trần Hạo nói: "Đồ án phía trên này cùng một đồ án trong bản dập của chúng ta rất giống hình như có thể nối tiếp. Diệp Vỹ bản dập trong tay anh đó, kỳ thật cùng cái chúng tôi sở hữu cũng liền cùng một chỗ, có thể tạo thành một đồ án lớn hơn. Trên tấm bia đá này là một mảnh khác."

Ánh lửa của hộp quẹt cực kỳ yếu ớt, chiếu trên tấm bia đá căn bản không cách nào phân biệt, Chu Quyết vô pháp xác nhận rốt cuộc có đúng không, nhưng Trần Hạo chỉ cần rảnh rỗi một chút sẽ nhìn khối bản dập nọ ngẩn người, trong đầu của anh chàng này bản dập giống như tiến vào máy quét hình mà chạy vào bộ não của anh để xử lý.

Trần Hạo nhắm mắt lại, anh dùng hai tay vuốt ve tấm bia đá. Mí mắt càng giật không ngừng, anh muốn nhớ kỹ đồ án này với mức độ lớn nhất. Sau khi nhắm mắt lại trong đầu anh liền biểu thị dấu vết khắc trên đá được hai tay chạm vào, dấu vết này ở trong đầu anh cấu thành một tổ hợp hình vẽ cụ thể. Lúc đồ án này càng tường tận càng rõ ràng, Trần Hạo lại cảm thấy thân thể càng trầm nặng, trong đầu anh càng không ngừng hồi tưởng lại hình ảnh của chị gái. Dường như ngoại trừ đồ án nọ, còn có thông tin gì khác dũng mãnh chảy thẳng vào đầu óc mình, anh không biết đó là gì. Nhưng phạm vi này đã vượt quá khả năng anh có thể tiếp nhận. Anh cảm thấy nơi này có vật gì đó đang dẫn dắt anh, mà lại có một thứ gì đó cũng đang bài xích anh.

"Tiểu Hạo. Cẩn thận."

Y đột ngột mở mắt, trong đại não cuối cùng hiện ra bộ dáng một nữ nhân xa lạ, nữ nhân này không chỉ gái anh, đầu tóc cô ta rối bù bộ dạng phi thường nghèo túng, nhưng thanh âm kia là thuộc về Trần Như Lan. Ánh mắt của nữ nhân này cực kỳ băng lãnh, trong con ngươi đen như mực toát ra một loại cổ quái nói không nên lời.

"Anh Trần?"

Trần Hạo lắc lắc đầu, anh nhắm mắt lại muốn đem đồ án của khối bản dập nhớ kỹ lần cuối, khi tay anh đặt trên tấm bia đá, đột nhiên anh cảm thấy anh đang sờ tới da của con người, anh mở choàng mắt thứ đầu tiên nhìn thấy cư nhiên là khuôn mặt của nữ nhân kia, gò má tái nhợt, tóc tai tán loạn. Đôi mắt không hề tức giận thẳng trừng trừng dõi theo anh. Nữ nhân kia chẳng biết tự lúc nào cư nhiên lại đột ngột xuất hiện trước mặt anh.

Y hít ngược một ngụm lãnh khí, Chu Quyết vội vàng đỡ lấy cánh tay anh nói: "Xảy ra chuyện gì?"

Trần Hạo nhìn kỹ lại, phát hiện tấm bia đá vẫn như cũ chỉ là tấm bia đá, căn bản không có người. Nhưng cặp mắt âm ngoan kia tuyệt đối không thể nhìn lầm. Mà xúc cảm hai tay càng không thể lẫn vào đâu được. Thứ anh đụng vào trước đó chính là khuôn mặt của một nữ nhân.

Diệp Kỹ hỏi: "Nhớ kỹ chưa?"

Trần Hạo gật đầu, ánh mắt của anh phi thường mê hoặc. Chu Quyết truy vấn: "Anh Trần, không phải anh đã cảm giác được thứ gì chứ?"

Trần Hạo xoa huyết thái dương, anh nhìn tấm bia đá nói: "Căn bản đều đã nhớ kỹ, trở về tôi sẽ vẽ xuống đầy đủ."

Khi Còi nói: "Kỳ quái tại sao tảng đá lại nằm ở cửa? Nếu dựa theo cách nói của tên này tảng đá đó vốn đặt ở cửa mộ dùng để chèn cổng, vậy chẳng khác nào chúng ta đang ở trong mộ ư?"

Khi Còi vừa dứt lời, Trần Hạo lập tức như được tưới sữa tươi lên đầu (Tiêu: trong phật giáo Phật giáo có nghĩa là: truyền thụ trí tuệ; giúp người triệt để giác ngộ khai sáng). Anh nói: "Tình hình trong này kỳ thật chỉ là bố cục mô phỏng theo lăng mộ cổ đại, chúng ta đang vào một kiểu lăng mộ nhỏ mở cửa."

Chu Quyết nhìn bốn phía nói: "Vậy những thi thể này, kỳ thật trước đây chính là giữ nhiệm vụ kẻ chôn cùng? Nếu quả thật là vậy." Cậu xoay người nhìn căn phòng lớn chính giữa đại viện trước mặt tiếp tục nói: "Đây là chủ mộ thất? Bên cạnh này chính là Hưởng Đường?" (Tiêu: hưởng đường là phòng đặt bài vị của tổ tiên để thờ cúng)

Diệp Vỹ nói: "Nữ nhân kia có lẽ còn ở bên trong."

Khi Còi nói: "Vậy cũng xem như một con người, mà không phải quỷ à, vậy Tam Béo làm sao bây giờ?"

Diệp Vỹ nhìn tấm bia đá nói: "Chúng ta leo tường tiến vào 'mộ thất' nhỏ này, vậy sẽ không thể dễ dàng đi ra ngoài đâu, tôi cảm giác được chỗ này cùng bên ngoài cách biệt. Đây là một loại thuật pháp cực kỳ lợi hại, ngay cả tôi cũng chưa từng gặp, đạo hạnh của người sử dụng pháp thuật này tương đối cao, trên tôi! Quả nhiên lần này tôi

đến là đúng rồi. Haha, có lẽ Tam Béó bây giờ còn ở bên ngoài chờ chúng ta, mà chúng ta đã ra không được nữa, nguy hiểm chính là bốn người chúng ta đây."

Ngay khi Diệp Vỹ nói xong câu đó, bọn họ rõ ràng cảm giác được từ bên ngoài bức tường cao thổi tới một trận gió, lúc này bọn họ mới chú ý tới hết thấy ở đây đều tĩnh lặng đến đáng sợ, phảng phất như mọi thứ bình thường đều là yên ắng như thế, không có chút sinh khí nào.

Trần Hạo nhìn bốn phía, quan tài mục nát, tấm bia đá cổ quái, cùng một đại viện bày biện như cổ mộ. Hết thấy những thứ này đều có vẻ phi thường tỉ mỉ, có người tận lực an bài hết thấy những thứ này, có lẽ để chờ mấy người bọn họ đến, đồ án trên tấm bia đá đặc biệt kia, đó là một phần trong bản dập, Trần Hạo cũng chưa nói ra một mẩu xích quan trọng nhất trong bí mật - - Bí mật liên quan đến bản dập.

Trần Hạo nhìn hoàn cảnh bốn phía, không hề nghi hoặc, anh kiên định xoắn bước, đầu tiên hướng đến chính phòng của đại viện đi đến, về mặt của anh dường như đã hạ quyết tâm cuối cùng, về mặt cực kỳ dứt khoát. Chu Quyết và Khi Còi liếc mắt nhìn nhau, lúc này Diệp Vỹ đã đi theo sau Trần Hạo, Khi Còi bất an nói: "Mày tin tưởng họ?"

Chu Quyết cười khỏ nói: "Bây giờ còn cách nào khác sao?"

Khi Còi bất an càng sâu thêm, hấn bắt đắc dĩ lắc đầu cũng đi theo sau Diệp Vỹ. Chu Quyết quay đầu lại nhìn tấm bia đá nọ thờ dài một hơi. Ngay khi cậu cũng chuẩn bị đuổi theo mọi người, cậu phát hiện chất liệu trên tấm bia đá này đột nhiên trở nên rõ ràng, phảng phất như đặc biệt để cho cậu nhìn thấy, Chu Quyết nhìn thấy phía trên có khắc một chữ cổ quái, chữ này không phải là chữ Triện, cũng không phải chữ Khải (một trong những cách viết chữ Hán cơ bản gồm các cách sau : Triện, Khải, Lệ, Hành, Thảo, Giáp Cột, Chung Đình Vãn). Chữ này. Tựa như đột ngột xuất hiện trên tấm bia đá. Giống như u linh cứ thế hiện lên. Trong lòng Chu Quyết lẳng lẳng đem hình dạng của chữ này nhớ kỹ. Rồi sau đó đi theo Trần Hạo bọn họ cùng tiến vào đại sảnh.

Cửa đại sảnh chỉ khép tượng trưng, Trần Hạo gắng sức đẩy, cánh cửa liền kêu kệt một tiếng, theo âm thanh vang lên mà mở ra. Trên cánh cửa rơi xuống lượng lớn tro bụi. Bày trí trong đại sảnh hoàn toàn như một linh đường, ở chính giữa có một cỗ quan tài màu đỏ thẫm, lớp sơn phía trên như lấy máu quét lên, cùng những quan tài cũ kỹ bên ngoài căn bản không có cách nào so sánh cùng. Quan tài chỉ khép hờ một nửa, chung quanh có hình nhân giấy, hình nhân này đã cũ đến ngay cả mắt mũi đều nhìn không ra nữa. Chỉ mang ý tượng trưng mà đặt ở đây, bên cạnh còn có rất nhiều rương hòm, bên trong hình như chất rất nhiều vật bồi táng làm bằng giấy. Phía trước quan tài là một bàn thờ, phía trên có một tấm linh bài. Bốn phía đều là vải trắng mục đến có thể nát vụn, bốn phía che kín tro bụi, Trần Hạo không tiếp tục đi nữa, anh dừng bước, đôi mắt nhìn chằm chằm bài vị, hơi hé miệng, giống như muốn nói gì đó.

Nhưng cho dù là Chu Quyết đứng gần anh nhất cũng không cách nào nghe rõ. Anh chậm rãi đi tới, cầm lấy bài vị, mặt trên rõ ràng viết: "Thúy Nương chi vị."

Bốn người đồng thời niệm ra cái tên kia, trong lòng nhin không được thất kinh. Thúy Nương vốn là nhân vật chỉ xuất hiện trong truyện, cư nhiên thật có người này, hơn nữa cư nhiên còn có liên quan đến đại viện quý dị này, Thúy Nương đến cùng đã chết ở đây? Vậy là ai lập linh vị cho cô ta?

Nghi vấn trong lòng mọi người từng đợt từng đợt kéo đến, Chu Quyết nói: "Chẳng lẽ là linh bài Lâm Húc lập cho cô ta, không đúng, Lâm Húc không có pháp thuật, không gian mật thất quý dị này không phải anh ta làm ra."

Khi Còi nói: "Các cậu quên rồi sao, cuối cùng Thúy Nương đã mất tích, có lẽ là một trong bảy người bọn họ làm ra đây."

Diệp Vỹ không nói gì, gã rút cuộc không híp mắt cười tà nữa, mà hết sức chăm chú nhìn bày trí bốn phía, mà Trần Hạo cũng vẫn chưa nói chuyện, ánh mắt của anh gắt gao nhìn chăm chăm cổ quan tài nọ. Phảng phất như muốn từ quan tài nhìn đến khoét ra một cái động.

Hô hấp của anh càng ngày càng nặng nề, anh chậm rãi đi tới cạnh quan tài, trong quan tài quả nhiên nằm một bộ nữ thi, lúc Chu Quyết nhìn thấy thi thể kia, con người đều muốn lòi ra, cậu a nửa ngày, túm tóc nói: "Đệt, thi thể này tôi đã gặp, chính là thứ nhìn thấy trong rương kia. Không sai được đâu! Chính là cô ta!"

Khi Còi nghi hoặc nhìn bộ thi thể kia, hấn hỏi: "Đây là. Thúy Nương?"

Trần Hạo mím môi không nói gì, anh thoáng cái dời quan tài đi, anh run rẩy xóc lên tay áo phải màu xanh lơ của nữ thi, bọn họ phát hiện trên đầu khớp xương của thi thể kia có một đoạn thép. Trần Hạo thụt lùi phía sau vài bước, sắc mặt tái nhợt như người chết.

Khi Còi nói: "Không đúng. Người thời đó đã biết ghép khung thép sao? Thúy Nương là thời dân quốc mà."

Chu Quyết cảm thấy được gì đó, cậu nhẹ giọng hỏi: "Đây. Có lẽ không phải Thúy Nương."

Lúc này Trần Hạo khô khốc mở miệng nói chuyện, thanh âm của anh quả thực không còn là của chính anh nữa, khàn khàn khiến người nghe khó chịu. Anh trả lời: "Cô ấy là Như Lan, chị gái của tôi Trần Như Lan."

Chu Quyết nhìn nữ thi nằm giữa quan tài kia, thi hài rút lại vô cùng nhỏ, cảm giác rất không thật, Chu Quyết nhìn Trần Hạo, mà Trần Hạo chỉ nhìn bộ thi thể kia, anh cúi đầu sờ tóc thi thể, Chu Quyết không cách nào thấy rõ vẻ mặt anh, nhưng tay Trần Hạo run rẩy vô cùng kịch liệt.

Khi Còi muốn nói gì đó, Chu Quyết kéo hấn lắc đầu ra hiệu, ý bảo hiện tại đừng nói gì cả.

Trần Hạo chải xong mái tóc của thi hài, một lần nữa đẩy quan tài lại. Anh quay đầu nhìn mọi người nói: "Hiện tại Như Lan có thể giúp nhóm chúng ta chính là những thứ này, đây là bí ẩn cuối cùng chị ấy lưu lại cho chúng ta."

Chu Quyết nhìn quan tài, cậu muốn nói vài lời an ủi trước, Trần Hạo hiểu được ý định của cậu, anh khoát tay nói: "Không sao, đây kỳ thật đã sớm định, năm năm trước chị ấy đã chết. Chỉ là tôi vẫn không muốn thừa nhận mà thôi."

Diệp Vỹ bất chợt phun ra một câu: "Vậy cậu sớm đã biết, nằm ở nơi này chính là chị cậu?"

Chu Quyết hung tợn nói: "Anh câm miệng, anh không nói không ai bảo anh bị câm đâu."

Diệp Vỹ lần đầu tiên lộ ra vẻ mặt hung ác, gã đi từng bước về hướng Chu Quyết, một tay Khi Còi đã chắn trước mặt Chu Quyết, cái gì cũng không nói quay đầu nhìn về hướng Diệp Vỹ, ánh mắt cực kỳ gay gắt thế này của Khi Còi, Chu Quyết chỉ từng nhìn qua một lần, lần đó là lưu manh ngoài trường đến sinh sự, lại nhiều lần ức hiếp Tam Béo, mỗi lần quay về ký túc xá trên mặt đều bầm tím, nhưng làm sinh viên mới không ai nguyện ý thay hấn ra mặt, Tam Béo cũng không nói việc này, chỉ có Khi Còi, một mình canh giữ ở cổng trường, đợi bốn, năm tên lưu manh, Khi Còi không nói hai lời, nhìn đúng một tên hung ác nhất trong đó, trực tiếp một cước bay tới, thẳng nhóc kia lập tức bị đá khỏi cổng trường, cũng chính nhờ việc này Tam Béo và Khi Còi thành anh em thân thiết.

Mà lần này ánh mắt Khi Còi càng lạnh hơn, Chu Quyết cảm thấy sự khoan nhượng của Khi Còi đối với Diệp Vỹ đã đến cực hạn. Tiếp tục nữa hấn có thể sẽ không không chế được. Thằng cha Diệp Vỹ này tuyệt đối có 100% khả năng bị Khi Còi đánh mềm xương.

Diệp Vỹ đối với thân thủ của Khi Còi vẫn có chút cổ ky, vẻ mặt của gã cũng thoáng hòa hoãn xuống, nhưng mặt vẫn như cũ cương nghị nói: "Những lời này, chớ nên nói tôi, Trần Hạo cậu còn muốn giấu giếm bao lâu nữa? Chị gái cậu không phải ngẫu nhiên lấy được quyển sách kia sao. Hay cậu vẫn như cũ muốn lừa gạt những người bằng hữu chân chính này của mình?"

Lần này đến phiên sắc mặt của Trần Hạo cứng nhắc, anh quay đầu nhìn quan tài, lại nhìn Chu Quyết, anh không dám nhìn mặt cậu lâu, anh cảm thấy trong ngực có một thứ gì đó bị bong ra, nhưng lại không cảm được đau đớn, mà là một loại thất lạc đến chết lặng. Anh không nói gì mà nhìn quan tài, cũng không nhúc nhích.

Cuối cùng Chu Quyết mở miệng nói: "Đi ra ngoài rồi nói, anh Trần, đừng thương tâm nữa."

Trần Hạo ngạc nhiên nhìn Chu Quyết, Chu Quyết miễn cưỡng gạt ra một nụ cười, Khi Còi vẫn như cũ lạnh mặt đứng cạnh Chu Quyết, hấn không ngăn cản. Trần Hạo thật không ngờ cho đến nước này, hai người bọn họ vẫn nguyện ý lựa chọn tin tưởng,

tựa như lời Chu Quyết đã nói ngay từ đầu vậy, cậu sẽ cho Trần Hạo sự tín nhiệm lớn nhất.

Trần Hạo không ngờ tới sẽ nhận được sự ủng hộ của hai người, anh sờ trán, cay đắng cười nói: "Được rồi, nếu Diệp Vỹ đã nói đến vậy, tôi sẽ cho các cậu biết lai lịch thật sự của quyển sách này, nhưng có một số việc các cậu phải tin tưởng tôi, cũng là sau khi điều tra mới phát hiện ra đầu mối này. Hiện tại người biết bí mật này chỉ còn lại mình tôi, người từng tiếp xúc với bí mật này hiện giờ hẳn là đã chết hết rồi."

Chương 30: Bí ẩn trong bí ẩn

---oOo---

Trần Hạo ngồi bên cạnh quan tài, anh từ trong túi lấy ra một gói thuốc lá, nhưng không có bật lửa, anh chán nản khoanh tay nâng cằm. Anh nhìn bốn phía, tựa như nơi này không hề xa lạ đối với anh, mà trong quan tài chính là chị gái anh một mực tìm kiếm. Nơi này là phần mộ của chị gái anh.

Anh bắt đầu tự thuật lại quá khứ của Trần Như Lan. Mà sự tình này, kỳ thật chính là nội dung Trần Hạo giấu trong cuốn nhật ký biến mất nọ cùng kết quả năm năm qua Trần Hạo đã điều tra được. Hết thấy những việc này Trần Hạo cuối cùng cũng bắt đầu rủ rỉ kể, trong bình tĩnh lộ ra một tia đau thương.

Trần Như Lan là loại hình nữ nhân có thể xem như vô cùng hoàn mỹ, năng lực rất cường hãn. Cô là nữ sinh duy nhất trong đội thám hiểm của trường đại học, cũng là nữ đội trưởng đội thám hiểm duy nhất trong mấy mươi năm nay. Cô từng nói cô muốn trở thành một nhà khảo cổ học ưu tú.

Nhưng bởi vì chỉ là một học sinh, giáo viên chỉ cho bọn họ một vài nhiệm vụ độ khó không cao, trong mấy năm liền, cũng chỉ thỉnh thoảng mới có vài cơ hội đi khảo sát thực địa.

Vốn mọi thứ đều rất yên ổn, nhưng một buổi tối năm năm trước, Trần Như Lan nhận được một tin nhắn lạ, yêu cầu lập tức cùng cô gặp mặt, mà ký tên là giáo viên của cô. Trong trí nhớ cô vị giáo sư này vẫn luôn phụ trách hướng dẫn đội thám hiểm và tổ chức công tác của trường đại học, cũng là một trong số ít học giả nghiên cứu khảo cổ của trường. Nhưng rất ít khi giao thiệp với cô, bình thường ngoại trừ đi học ra có rất ít cơ hội tiếp xúc, ông ta hẳn không có số di động của cô được, Trần Như Lan nghi hoặc bấm dây số này, nhưng gọi lại thì hiển thị không nằm trong vùng phủ sóng.

Cô cuối cùng vẫn đi, nhưng đợi đến nửa đêm, vẫn không nhìn thấy vị giáo sư kia, cô bắt đầu hoài nghi có phải ai đó mạo danh, cố ý đùa giỡn hay không. Cuối cùng ngay khi cô muốn rời đi, thỉnh linh một đám người lao xuống từ trên một chiếc xe tải, không nói hai lời trực tiếp bắt Trần Như Lan lên xe, mà sau khi lên xe cô liền phát hiện, vị giáo sư kia thật đúng là đang an vị bên cạnh, chỉ có điều bị 'giáo huấn' rất thâm. Chỉ còn có thể gật đầu ra hiệu.

Người lái xe nói chuyện cực nhỏ, nhưng có thể khẳng định bọn họ không phải người địa phương. Ô tô chạy đến khu vực ngoại thành, mấy tên đô con kia liền từng người một như lôi gà con mà đem Trần Như Lan và giáo sư của cô kéo đến một công trường bỏ hoang, nơi này cực kỳ kín đáo, lại là nửa đêm canh ba, cho dù vút xác nhất định sẽ không ai phát hiện được, mặc dù Trần Như Lan mặt ngoài không tỏ ra bối rối, nhưng tình thế có thể nói là nguy cấp vạn phần.

Lúc này, từ trong đám ác ôn kia một nam nhân trung niên mặc áo lãnh tụ bước ra. Bộ dáng của gã nhìn qua không giống đám xã hội đen này, khí chất vô cùng đặc biệt, nhưng ánh mắt lộ ra một loại quỷ khí. Nhìn vào mắt người này cực kỳ khó chịu. Nam nhân này nhìn thoáng qua vị giáo sư, sau đó ánh mắt rơi trên người Trần Như Lan, gã ngay từ đầu đã thẳng thắn, nói lần này mời bọn họ đến là vì muốn bọn họ hỗ trợ, thay chúng điều tra một loại cổ vật, nhưng rồi lại nói thứ này bọn họ vô luận thế nào cũng không được miệt mài theo đuổi, sau đó cũng không thể nói cho bất luận kẻ nào về chuyện này, nếu không sẽ khiến tất cả người tiếp xúc với bọn họ và sự tình biến mất khỏi thế giới này. Khẩu khí một chút cũng không để hai người Trần Như Lan cự tuyệt.

Trắng trợn uy hiếp cũng không khiến Trần Như Lan hoảng hốt lo sợ, cô ngoài miệng đáp ứng yêu cầu của nam nhân, sau đó nam nhân đưa bọn họ đến một biệt thự nhỏ, ở đó có một tầng hầm kín đáo, thiết bị bên trong cực kỳ tiên tiến. Trong đó có vài thiết bị chưa từng thấy qua.

Cô cảm thấy không thể tưởng nổi vì sao người sở hữu thiết bị tiên tiến như vậy lại mời một sinh viên đại học và một giáo sư bình thường đến tiến hành nghiên cứu, bọn họ cũng không có chỗ nào đặc biệt xuất sắc cả.

Nam nhân mở kết sắt của phòng tối, thận trọng từ trong kết sắt phòng tối lấy ra một khối bản dập, gã đặt trước mặt hai người. Trần Như Lan kinh ngạc phát hiện trên khối bản dập này có rất nhiều hình vẽ đan xen, chung quanh hình vẽ còn có rất nhiều văn tự, có điều hình vẽ này không giống văn tự, chỉ có thể nói chúng là đồ án cùng loại với chú văn. Loại đồ án này Trần Như Lan lần đầu nhìn thấy, nhưng chung quy nghĩ dường như đã gặp qua loại đồ án này ở đâu đó.

Trần Như Lan hỏi nam nhân thần bí kia đây là thứ gì, nam nhân nói chỉ cần bọn họ có thể giải đáp hàm nghĩa của khối bản dập này thì chuyện tình sau đó không cần quản nữa.

Trần Như Lan tỏ vẻ nếu như không có biện pháp biết rõ ngọn nguồn của khối bản dập này, vậy căn bản không cách nào triển khai công tác giải độc.

Nam nhân chẳng hề nghe lọt lời Trần Như Lan, tựa như đối với ý kiến nghiêm túc này của Trần Như Lan chẳng hề mảy may quan tâm. Gã cứ thế mà đặt đồ vật xuống rồi mang theo thủ hạ rời đi, chỉ để lại hai tên ác ôn một béo một gầy giám thị Trần Như Lan và thầy của cô.

Vị giáo sư này nghiên cứu bản dập coi như không tồi, ông chỉ nhìn vài lần đã nói thứ này cách ngày nay ít nhất phải hơn 1700 năm rồi. Hẳn là di sản của thời Ngụy Tấn. Nhưng giá trị của món đồ vật này không đáng để bọn chúng cần phải phạm tội bất cớ. Nhưng lại thần bí thận trọng như thế càng khiến người ta không thể tưởng nổi.

Trần Như Lan cầm lấy khối bản dập nọ trong lòng đã cảm thấy cực kỳ khác thường, loại cảm giác quen thuộc này khiến trong lòng cô lộ bộ phận vang lên một

tiếng, chẳng lẽ thứ này cô từng gặp qua sao? Cho nên bọn chúng mới chộp cô tới đây, nhưng tại sao còn phải bắt thầy của cô nữa chứ?

Trong bụng vị giáo sư này cũng rất nghi hoặc, nhưng ông nghĩ cứ tùy tiện điều tra một lần, sau đó đánh lừa thoát thân trước, chờ sau khi ra khỏi sẽ báo cảnh sát. Tâm tư Trần Như Lan lại không đơn giản như vậy. Vì vậy bọn họ nghiêm túc điều tra khối bản dập. Không ngờ tới cơn ác mộng cũng từ lúc đó mà bắt đầu.

Trải qua hơn mười ngày điều tra, bọn họ phát hiện khối bản dập này chỉ là một phần của đồ án, nói cách khác còn có những đồ án khác nữa, đây chỉ là một phần nhỏ của đồ án đầy đủ, chỉ dựa vào một khối bản dập, căn bản không có biện pháp tra ra được đầu mối gì.

Ngay khi bọn họ nghiên cứu khối bản dập này lâm vào cục diện bế tắc, đột nhiên một cuộc điện thoại thần bí gọi tới, hai tay ác ôn một béo một gầy nọ nhận điện thoại xong, thất thời kinh hoàng thất thổ, ngày thứ hai sau đó lại đột nhiên biến mất không thấy tăm hơi, cả phòng thí nghiệm chỉ còn lại Trần Như Lan và vị giáo viên nọ, mà điện thoại thì chưa từng có thêm cuộc gọi nào nữa. Lúc này Trần Như Lan tỏ ý phải trốn ngay, bằng không sẽ không còn cơ hội.

Nhưng giáo sư của cô lại mơ hồ phát hiện khối bản dập này sở hữu một bí mật vô cùng sâu xa, nếu tháo mở bí mật này, ông sẽ một bước trở thành nhân vật đình đám trong giới khảo cổ. Từ một giáo sư đại học không tên tuổi, trở thành nhân vật trọng yếu của giới khảo cổ, sức hấp dẫn như vậy ông không có cách nào cũng không có lý do gì để từ bỏ. Cuối cùng hai người bọn họ quyết định cùng đem bản dập này mang đi. Sau đó tìm một nơi an toàn kín đáo tiếp tục nghiên cứu, thẳng đến khi nghiên cứu ra thành quả mới báo cảnh sát.

Trong thời gian một tháng sau đó, Trần Như Lan ngoại trừ đến trường ra, tất cả thời gian đều dùng để phối hợp với giáo sư nghiên cứu bản dập trên.

Rốt cuộc bọn họ phát hiện khối bản dập này kỳ thật có bảy khối tạo thành, mỗi một khối bản dập đều có thể trở thành một đồ án đơn, đồ án hẳn là một loại phù lục (bùa chú) thời Hán đã thất truyền từ lâu, như mọi người đều biết, Đạo giáo là tôn giáo bản thổ Trung Quốc, diễn biến quá trình này phi thường phức tạp, nguồn gốc lịch sử càng vô pháp định nghĩ ra được thời gian chuẩn xác. Trong phe phái của Đạo giáo thời kỳ đầu, chỉ biết 'Phù lục phái' và 'Đan đình phái', thẳng đến thời hậu Đông Hán mới bắt đầu xuất hiện kinh thư lý luận trên ý nghĩa Đạo giáo chân chính: 《

Thái Bình kinh》 và 《Chu Dịch Tham Đồng Khế》, Đạo giáo tới thời kỳ Ngụy Tấn đạt tới độ phát triển rất lớn, mà đạo của lão Trang cũng bắt đầu trở thành ngọn nguồn trọng yếu của Đạo giáo, hơn nữa trở thành thiên nhân hợp nhất, hoàng quyền thần thụ quan trọng cho giai cấp thống trị nương vào. Đạo giáo đến triều Đường tiến vào thời kỳ cường thịnh.

(Bánh Tiêu: Đan Đỉnh nghĩa là nội luyện đan. Hoàng Quyền Thần Thụ nghĩa là quyền lực của nhà vua là do thần linh trao cho)

Đồng dạng, phù lục là một trong những đẳng phái sớm nhất của Đạo giáo, đã trải qua quá trình diễn biến cực kỳ phức tạp, trong đó có rất nhiều thuật bí mật của môn phái chỉ lưu truyền trong tộc từ đời này sang đời khác, trải qua bất luận một hồi tai họa chiến loạn, ôn dịch gì đều dẫn đến sự thất truyền của rất nhiều phù lục thần bí, cho đến hiện tại cũng chỉ còn lưu lại bốn loại hình thức của phù lục, bốn loại này phân biệt là: phục văn, văn triện, linh phù, phù đồ. Mà những hình thức này kỳ thật đều có trình độ nông cạn nhất. Khỏi bản dập này chính là một loại bên nhánh phù đồ, cho nên dù bọn họ tìm được mấy khối bản dập trong đó cũng không cách nào biết được thông tin của cả phù lục, thậm chí cho dù lấy được toàn bộ, gom lại từng loại cũng có thể xuất hiện đồ án bất đồng, như vậy sẽ hình thành một loại phù lục hàm nghĩa khác, cái này như là trò chơi xếp hình vậy. Có đủ loại khả năng.

Ngoài ra khỏi bản dập này cách hiện tại ít nhất hơn hai ngàn năm, sớm nhất may ra có thể ngược dòng đến thời hậu Đông Hán, trong những đầu mối được biết đến hiện nay cũng chỉ có phù lục cùng loại được phát hiện trong lăng mộ của Tấn nguyên đế, bất quá đồ án hoàn toàn không giống, học giả chuyên nghiệp đều cho rằng tám phù lục trong lăng mộ Tấn nguyên đế nọ rất có khả năng xuất phát từ tay đại sư lý học thuật số Quách Phác. Mà hàm nghĩa của nó thể nhân vẫn không cách nào bóc trần rõ ràng được, dường như đó là một hình vẽ mật mã viễn cổ. Khả năng hiện giờ đã không còn bất luận kẻ nào có thể giải đáp mật mã này nữa.

Hai người Trần Như Lan cũng không phải chuyên gia phương diện này, bọn họ càng không có khả năng giải đọc loại mật mã phù lục này, nhưng trong cả quá trình này Trần Như Lan đều cảm thấy dường như đã từng nhìn thấy thứ gì đó cùng loại. Nhưng cô làm thế nào cũng không nhớ ra nổi.

Cái gì Trần Như Lan cũng chưa làm rõ ràng, thầy cô lại bắt đầu có chút khác thường, ông ta bắt đầu không đến trường, thậm chí có ý tách khỏi Trần Như Lan, từ đó về sau ông ta cũng mượn cớ không cho phép Trần Như Lan vào phòng nghiên cứu, ông ta tự giam mình trong phòng, sau đó Trần Như Lan nhiều lần tới thăm, lúc đó ông ta căn bản không hề bước ra khỏi cửa, mà trong phòng làm việc cũng không có thức ăn. Trần Như Lan mỗi lần đều đem thức ăn mua xong đặt ở cửa, nhưng ngày thứ hai đến thức ăn vẫn đặt ở cửa như cũ. Cứ thế qua hơn vài ngày, Trần Như Lan cảm thấy tiếp tục thế này giáo sư rất có thể đã xảy ra chuyện, cô mời thợ khóa đến giúp vào phòng. Nhưng trong phòng trống không, trên vách tường cả căn phòng đều là hình ảnh các loại ký hiệu cô quái, thợ mở khóa kia bị dọa xoay người bỏ chạy, Trần Như Lan ở trong phòng tìm hồi lâu vẫn không tìm được thầy, cũng không thấy khỏi bản dập cô quái nọ, cuối cùng Trần Như Lan ở giữa ngăn kéo bàn làm việc tìm ra được một tờ giấy. Phía trên thầy nói mình đi tìm một quyển sách, nếu như có thể tìm được sẽ trở về cùng cô hội hợp, tiếp theo có lẽ có thể phá giải được bí mật của phù lục. Ông ta bảo Trần Như Lan nhất định phải giữ bí mật với bên ngoài, còn phải

cẩn thận tình hình xung quanh. Cuối cùng câu cẩn thận người bên cạnh kia, khiến cho Trần Như Lan cảm thấy sống lưng rét lạnh. Thầy dường như đã đoán ra được chuyện gì đó đích xác sẽ phát sinh.

Cô chỉ có thể trở lại trường học, nghe lời không cùng bất luận kẻ nào nhắc tới việc này. Nhưng cô phát hiện mặc kệ thời điểm nào đều tựa như có người đang đi theo cô, tiếng bước chân lúc nửa đêm, trong bóng tối thoắt ẩn thoắt hiện thăm thẳm, dù một mình một phòng cũng sẽ như có một ánh mắt đang nhìn chăm chú vào cô. Cho dù khi ngủ cô cũng có thể cảm giác được bên cạnh có người đang nhìn chằm chằm mình.

Cứ bất an như vậy trải qua một tuần, giáo sư vẫn không có bất cứ tin tức gì, Trần Như Lan cuối cùng chỉ có thể lựa chọn báo cảnh sát, nhưng việc lạ xảy ra, cảnh sát điều tra phát hiện trong đại học của Trần Như Lan căn bản không hề có vị giáo viên kia, Trần Như Lan không tin, dẫn cảnh sát thẳng đến nhà giáo sư, nhưng phát hiện căn nhà nọ cư nhiên có một hộ gia đình xa lạ đang ở, mà bọn họ đã ở căn nhà kia 15 năm rồi, căn bản chưa từng nghe nói có một người như vậy.

Cảnh sát kiến nghị cô đi giám định vấn đề tinh thần. Kỳ thật ý tứ nói chính là cô điên rồi.

Trong cuộc sống tiếp đó, Trần Như Lan cũng không dám nói gì về bản dạp hay giáo sư nữa. Bởi vì người xung quanh đã dùng một loại ánh mắt khác thường nhìn cô. Cô chỉ có thể tiếp tục ở thư viện làm thuê, sau đó đến trường, trở nên kiệm lời với mọi người. Bởi vì cô không thể khẳng định trong những người cô tiếp xúc đó có phải là những chuyện tồn tại thực sự hay không. Cô rất sợ hãi có một lúc nào đó mình tỉnh dậy, chính bản thân cũng sẽ biến mất.

Cứ như vậy qua vài tháng, thời gian cũng không làm giảm đi nỗi bất an của Trần Như Lan, cô bắt đầu trở nên hoài nghi hết thảy xung quanh, cả ngày vui mình trong thư viện, tựa như không cần đối mặt với mọi người có thể có được khả năng an toàn lớn nhất vậy. Nhưng mà, cô sai rồi.

Đầu tháng 4 là thời gian cao điểm để tảo mộ, Trần gia cũng sẽ đến cổ viên Tân Hải tảo mộ, ngày đó đổ mưa to, trong trí nhớ Trần Hạo, Như Lan đi được nửa đường thì tách ra. Gọi điện cho cô vài lần, nhưng đều không ai nghe máy, mà bắt đầu từ ngày đó Trần Như Lan liền phát điên. Cuối cùng Trần Hạo ở trong nhật ký phát hiện chuyện đã phát sinh hôm đó.

Ngày đó. Trần Gia đi tới Tân Hải, bởi vì bọn họ tới sớm, cho nên Tân Hải vẫn chưa có nhiều người, chung quanh đổ mưa to, tầm mắt cực kỳ mờ hồ, đường nhỏ vô cùng hẹp, chỉ có thể cho phép từng người đi qua. Trần Như Lan đi phía sau Trần Hạo, nhưng vòng đến một nhánh rẽ sâu bên trong nghĩa trang, cô phát hiện người nhà vốn còn đó đã không thấy bóng dáng. Trong nghĩa trang to như vậy cũng không có, chỉ còn lại mỗi mình cô. Cô nhìn xung quanh, xa xa có thể ngửi được một cỗ mùi khét của giấy tiền mã, nhưng cô lại không nhìn thấy người, cô mở điện thoại di động

bấm gọi Trần Hạo, nhưng đôi phương vẫn đều hiền thị đang có cuộc gọi. Cô bất đắc dĩ chỉ có thể dựa vào trí nhớ tìm kiếm mộ bia của thân nhân mình.

Mộ bia dày đặc cơ hồ giống nhau như đúc, nhìn sơ lược qua ngay cả tranh ảnh cũng phi thường giống, cô đột nhiên bắt đầu sợ hãi khó hiểu, từ sau sự kiện kia, thần kinh của cô liên yếu ớt dị thường, cô nghĩ loại cảm giác sợ hãi bất an này lại trở về. Cô cần môi mau chóng đi về phía trước, cô muốn ra khỏi khu mộ cổ quái này, cô biết nơi này không phải chỗ cô muốn tới. Hơn nữa nơi này cô căn bản chưa từng tới.

Nhưng mỗi lần cô đi vào đường nhỏ chữ thập, cô sẽ phát hiện mình lại tới một phần mộ xa lạ khác, càng chạy phần mộ ở đây càng xa xưa, ban đầu là đá cẩm thạch, càng về sau là mộ đá kiểu cũ, tới cuối cùng cô dừng chân, trước mặt đã là loại nấm mồ bánh bao cổ đại này. Chỉ có một khối mộc bài dựng trước ụ đất.

Cô quay đầu lại lần nữa, phát hiện bốn phía đều là loại nấm mồ bánh bao, nhang phúng điều tiết thanh minh cảm hỗn độn bên trên. Mà bầu trời vẫn như cũ đổ xuống mưa to như trút, cô lui lại phía sau mấy bước, cơ hồ như trốn chạy trở về. Song vô luận cô chạy trốn thế nào, hoàn cảnh cũng không biến hóa. Mãi đến khi cô rút cuộc chạy đến kiệt sức, thở phì phò tựa trên một cây khô cổ nghiêng ngả. Cô vừa ngẩng đầu nhìn trời, tầng mây đen ngịt đã phủ kín cả vùng chân trời.

Cô không biết mình ngẩn người nhìn bao lâu, nhưng vẫn như cũ chỉ có mỗi mình cô. Dần dần, cô tự làm cho mình tỉnh táo lại, cô thử nhắm mắt lại, lúc cô một lần nữa mở mắt ra. Cảnh tượng vẫn không thay đổi. Cô như bỏ cuộc mà đứng thẳng. Một lần nữa đi về phía trước, giờ phút này cô bắt đầu chú ý tới phần mộ xung quanh, trên phần mộ có vài cái tên căn bản không nhận ra, cảnh này khiến phần mộ nhìn qua cực kỳ không chân thật, Trần Như Lan hoài nghi trong phần mộ này có thật sự chứa thi thể hay không?

Ngay tích tắc ý niệm này hiện lên trong đầu cô, mưa to trên bầu trời đột ngột ngừng lại. Giống như đóng cửa đập nước mà bỗng im bật. Cô nhìn phần mộ cách mình gần nhất, phía trên chỉ có mấy chữ địa danh mơ hồ, dưới mộ bia bày một cái chén bẻ đã biến đen, cũng không biết trước đây bên trong chứa gì, hiện tại đã sớm hư thối hầu như không còn.

Đột nhiên cô ở trên mộ bia loang lổ kia thỉnh thoảng thấy được một khuôn mặt lộ ra, cô sợ đến cây dù cầm trên tay đánh rơi trên mặt đất. Cô do dự chỉ chốc lát, nhưng vẫn hướng tới phần mộ kia, phát hiện trong khu mộ có chút cổ xưa này cư nhiên còn có xuất hiện một phần mộ hiện đại, loại đá cẩm thạch màu đen ở giữa đám mộ phần thô ráp rách nát này có vẻ vô cùng chói mắt, có cảm giác như là hai mồ mà bất đồng thời không lồng vào nhau. Cô phát hiện trong đó cư nhiên có một cái chính là của giáo sư kia, bức ảnh của ông ta cứ như vậy đặt chính giữa mộ bia, khuôn mặt trắng bệch không có chút biểu cảm nào, Trần Như Lan lúc này hồi tưởng lại thời gian cùng vị giáo sư này qua lại, khiến cho cô sợ hãi chính là cô cư nhiên không hề

có chút ấn tượng nào, người này chỉ dừng lại trong ký ức từ khi bản đập kia xuất hiện.

Trần Như Lan bừng trán, cô bắt đầu muốn nôn mửa, thân thể cô bắt đầu chịu không nổi suy nghĩ quỷ dị như vậy. Cô không rõ đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, cô nghĩ hết thấy hiện tại cũng giống như một giấc mộng. Cô quay đầu phát hiện những bức hình trên các mộ bia còn lại cô đều quen biết, những người này chính là những nam nhân đã bắt cóc cô. Cô phát hiện trước mộ bia của giáo sư nọ, đặt một hộp giấy, cô mở hộp, bên trong quả nhiên có khối bản đập thần bí nọ, mà phía dưới bản đập còn có một quyển sách.

Trần Như Lan nghĩ đến lời cuối cùng của giáo sư chỉ cần tìm được quyển sách, ông ta sẽ trở về.

Lúc cô cầm lấy quyển sách kia, cô liền cảm giác một trận xây xẩm, bên tai vang lên một thanh âm quen thuộc: Nó lại đến rồi.

Cô vừa liếc mắt nhìn mộ bia kia, cô phát hiện khuôn mặt trên bức ảnh của thầy giáo thay đổi, máu loãng màu đen từ trong ngũ quan của bức ảnh chảy ra, mà toàn bộ ảnh trên các mộ bia xung quanh cũng bắt đầu chảy ra máu đen. Cô nghe trong phần mộ có người thấp giọng nức nở.

Trần Như Lan chưa từng trải qua nỗi sợ hãi giống như bây giờ, cô chịu đủ rồi, cô phải thoát khỏi hết thấy những thứ này, lý trí cô gần như hỏng mất rồi. Cô sợ hãi hướng tới đường trở về chạy như điên, nhưng vô luận chạy thế nào cô đều có thể nhìn thấy mộ bia của những người đó và quyển sách kia. Cô khóc lóc quỳ rạp xuống trước mộ bia, cô kinh hoàng thất thố lấy điện thoại di động ra, nhưng bởi vì sợ hãi căn bản không cách nào bấm gọi được, cô chỉ không ngừng ấn số, bên tai vẫn như cũ kèm theo thanh âm quen thuộc mà xa lạ nọ: Khất Nhi! Chạy mau! Nó lại đến rồi.

Lúc Trần Hạo tìm được Trần Như Lan trời đã sập tối, anh ở trong bụi cỏ phát hiện Trần Như Lan. Cô tựa trong góc ôm điện thoại di động không ngừng ấn số, mà trong miệng vẫn lầm rầm nói nó lại đến rồi.

Trần Hạo lập tức đưa Trần Như Lan đến bệnh viện, bác sĩ chỉ nói cô đã bị kinh sợ cực kỳ nghiêm trọng, nhưng cũng không có dị trạng gì khác. Vì vậy bọn họ cứ thế về đến nhà, Trần Như Lan tự giam mình trong phòng. Tư duy của cô giống như một đồng hồ dán sên sệch, cô không cách nào suy nghĩ được, chỉ theo bản năng muốn ngủ. Trần Hạo ở ngoài gõ cửa, hỏi, nhưng cô chỉ lãnh đạm nói một câu: Ngủ.

Nhưng, làm thế nào ngủ đây, ngồi trước bàn làm việc, cô nỗ lực làm cho mình tỉnh táo lại, cô hiểu được càng sợ hãi sẽ càng làm bản thân sụp đổ. Cô mở ngăn kéo, nhưng cô phát hiện hộp giấy đặt trước phần mộ cư nhiên cứ thế xuất hiện trong ngăn kéo của cô. Cô không thét chói tai, tựa như hết thấy cô đều đã có dự cảm. Cô run rẩy bắt đầu mở quyển sách này ra.

Sự tình sau đó giống như quả cầu tuyết càng lăn càng lớn, sau đó Trần Như Lan phát hiện người xung quanh đều đã bị ảnh hưởng của quyển sách này, quyển sách này phảng phất như chính là cái bóng của bản dập, giữa chúng nó có mối liên hệ quỹ dị nào đó. Cô bắt đầu điều tra sự tình này, hơn nữa thử nghiệm một vài phương pháp, nhưng cô phát hiện cô bắt đầu có chút không bình thường. Trong đầu cô bắt đầu xuất hiện một ít ký ức không thuộc về mình. Ký ức này dường như cùng nội dung trong sách trùng khít. Ký ức này có thể giúp cô làm thế nào vận dụng trận pháp thần bí khó lường trong câu chuyện, nhưng loại ký ức này có đôi khi cũng vô cùng mơ hồ, dường như đều là một loại suy nghĩ chủ quan.

Trong quá trình đọc sách Trần Như Lan phát hiện quyển sách này cũng không phải hư cấu, bên trong nó ghi lại rất nhiều thứ nhìn qua tưởng hoang đường vô lý, nhưng lại có rất nhiều nguồn gốc, mà cô vẫn bị một loại tình tự khó hiểu hấp dẫn. Cô có một loại cảm giác hăm sâu trong vũng bùn mà khó có thể tự kiềm chế. Cô gạt người nhà và bạn học, bắt đầu một mình điều tra về lai lịch của quyển sách này và bản dập, đồng thời trong lòng cô còn có một nghi vấn, chính là tại sao lại chọn cô, thanh âm giữa mộ phần cổ quái kia là của ai, Khất Nhi trong miệng người ấy chẳng lẽ chính là con gái nuôi của Khôi Lục Gia trong câu chuyện? Mà người trong câu chuyện rốt cuộc là thật hay hư cấu, bọn họ có bao nhiêu người còn sống. Mấy vấn đề này xoay quanh trong lòng Trần Như Lan, cô chỉ có một mình, lúc này rất cần một sự giúp đỡ.

Người đầu tiên cô nghĩ tới là em trai mình, đứa nhóc kia sở hữu trí nhớ siêu phàm. Song giây tiếp theo cô liền gạt bỏ ý niệm này ra khỏi đầu, cô mơ hồ cảm thấy sự tình này cực kỳ nguy hiểm. Cô đã không cách nào tự kiềm chế, cô không thể hại em trai mình. Vạn nhất cô xảy ra chuyện, gia đình này phải dựa vào Trần Hạo.

Nhưng chuyện tiếp tục quá mức quỷ dị, cô căn bản không có cơ hội lựa chọn đồng đội, đầu tiên là Lão Triệu mặc danh kỳ diệu mà đọc quyển sách này, sau đó là Cố Lão, tiếp theo là Cao Tri Hữu yêu thích sưu tầm đao kiếm, mà ngay cả chú Ân cũng không tránh được quyển sách quỷ quái này. Tiếp theo là Diệp Đình bị mình đưa tới cửa.

Trần Như Lan mỗi lần trong quá trình đọc sách đều đặt giả thiết và thí nghiệm của mình vào, rất nhanh cô hiểu được lộ tuyến của cỗ mộ thần bí trong câu chuyện là thật, chẳng qua bị tác giả cố ý mơ hồ hóa, phải tìm được con đường thật sự kia, mới có thể hiểu được bọn họ tới cùng trước khi đọc câu chuyện đã gặp cái gì. Đây mới là ngọn nguồn của hết thảy.

Mà khiến cho Trần Như Lan về sau càng thêm kinh ngạc chính là, nguyên lai cô đã từng gặp những người trong câu chuyện đó.

Bởi vì lúc cô đọc đến giây phút cuối cùng, cô đột nhiên nhớ đến một năm trước cô cùng bạn học trong một lần hoạt động thám hiểm sưu tầm dân ca đã đi tới một vùng quê gần Nam Kinh.

Địa phương nhỏ này, ngay cả một cái tên cũng không có. Bốn phía đều là rừng hoang, nơi này cùng cảnh sắc Lâm Húc đi qua trong câu chuyện cực kỳ gần gũi. Ngay cả hướng đi của dòng chảy sông cũng cùng một dạng.

Tối đó vốn không có trong kế hoạch, nhưng mưa to liên tiếp mấy ngày liền, ô tô không có cách nào đi về phía trước, chỉ có thể dừng lại cắm trại ở nơi này. Khi đó bạn học phụ trách đi múc nước đột nhiên chạy trở về, bọn họ nói có thể đã chứng kiến cái gọi là quỷ ảnh, đám người kia mặc áo liệm, cúi đầu đi về phía cánh rừng trước mặt.

Trần Như Lan tưởng rằng những người này đồng dạng là lũ khách bị kẹt lại, liền muốn mời đám người kia đến trại bọn họ trú mưa. Trần Như Lan cùng bạn bè nói một tiếng, chuẩn bị đi đến cánh rừng đối diện nhìn xem, bởi vì mưa to hơn nữa sắc trời đã tối. Vốn tưởng rằng khoảng cách không xa lắm, đi khoảng hơn 20 phút cư nhiên còn chưa đến gần.

Trong rừng có rất nhiều bụi rậm, chạc cây vô cùng phiền phức, cô cố sức đẩy nhánh cây ra hai bên, nhưng vẫn như cũ cảm giác dường như cây cối ở đây có ý thức mà ngăn cản cô đi tới.

Càng chạy cô cảm thấy khí trời càng trở nên lạnh hơn, lúc ấy là mùa xuân, cho dù đổ mưa to, cũng không nên lạnh thành như vậy. Lúc cô rút cuộc đi ra cánh rừng cô quá nọ, phát hiện người đã sớm đi không thấy bóng dáng nữa.

Thình lình chân cô bị vật gì đó vướng lấy, cô lao đảo một cái, phát hiện bên cạnh cư nhiên có một cái động, không lớn, chỉ rộng cỡ nửa cánh tay. Cô lấy đèn pin chiếu vào trong động, phát hiện động cực kỳ sâu, ánh sáng soi không tới đáy. Nhưng tất cả xung quanh đều dùng thạch bích xây nên, trong lúc mơ hồ còn có thể nhìn thấy bích họa màu đỏ son. Mà đồ án quanh bích họa cùng đồ án trong bản dập cực kỳ giống. Cô không tùy tiện xuống đó, mà ở xung quanh dạo một vòng, ngay khi cô tiếp tục ngồi chồm hồm người nghiên cứu bên trong động, cô cảm giác thân thể mình bị đẩy mạnh một cái, cô cơ hồ cảm đầu vào trong động, một cỗ mùi thối mục nát và mùi đất bụi thoáng cái bị cô hít vào trong mũi. Cô liền thấy đầu muốn tối sầm, dưới tình thế cấp bách cô lập tức dùng hai tay chống đỡ cửa động, lúc này mới níu được thân thể lại. Bởi vì đèn pin cũng xui xẻo lọt vào trong động, qua hồi lâu mới nghe được thanh âm rơi xuống đất, tiếng vang phi thường thanh thúy. Do chung quanh đều là đá tảng. Trần Như Lan mở to mắt, bên trong động vốn phải đen ngòm chẳng biết tại sao đột ngột xuất hiện một mặt ánh sáng màu lục nhạt, mà một chỗ khác trong động cư nhiên truyền đến tiếng cười của nữ nhân, thanh âm kia cực kỳ quý mị, Trần Như Lan là người theo thuyết vô thần nghe mà cũng nổi da gà đầy người. Sau đó liền có tiếng vang đinh đang liên tiếp.

Cô nhanh chóng từ trong động bò ra, ra tới cửa động, không khí ẩm ướt tiến vào xoang mũi làm cho cô thoáng thư thái, cô vội vàng quay đầu lại nhìn phía sau, nhưng mặt sau không có ai, mà là một tảng đá cỡ nắm tay nện trúng mình, hòn đá nhỏ như

vậy làm sao có thể tạo thành lực đẩy lớn như vậy? Cứ như cao thủ trong phim kiếm hiệp.

Đồng thời ngay khi cô đang buồn bực khó hiểu, cô lại một lần nữa quét mắt nhìn cánh rừng, chợt phát hiện giữa cánh rừng mơ hồ có bóng người chớp động, nhân số cũng không ít. Trần Như Lan lén lút đi tới cạnh cánh rừng cô đếm nhân số, tổng cộng bảy người, bảy người này đều mặc áo liệm, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, bảy người kia như quỷ mị không hề phát ra tiếng động. Trần Như Lan đồng thời chú ý phát hiện còn có một người mặc một thân hồng y đi theo phía sau những người này, bởi vì vẫn duy trì khoảng cách nhất định, cho nên bảy người kia căn bản không phát hiện sự tồn tại của người này. Mà trong tay hồng y nhân kia túm một vật gì đó, nhưng bởi vì tầm nhìn quá kém. Trần Như Lan thật sự không cách nào thấy rõ. Lúc mắt Trần Như Lan vừa chú ý tới người đó, 'hồng y nhân' giống như lập tức cảm ứng được từ xa xa quay đầu lại nhìn cô một cái. Thông qua phán đoán của Trần Như Lan đó là một nữ nhân, bởi vì tóc cơ hồ hoàn toàn che mất khuôn mặt nàng. Nàng chỉ dừng lại vài giây, sau đó liền đi theo đám người kia tiếp tục đi. Tám người này một đường hướng phía Nam Kinh đi tới.

Mà lúc này Trần Như Lan chẳng biết chuyện gì xảy ra, đột nhiên ngủi được một cổ máu tanh nồng nặc, tiếp theo tư duy tựa như bị cổ mùi máu này ăn mòn mất đi tri giác. Chờ tỉnh lại, cô phát hiện mình đã nằm trong lều, cô hỏi làm sao tìm được mình, các bạn đều về mặt mờ mịt, nói căn bản không có ai, sau khi bọn họ cắm lều bắt đầu nghỉ ngơi, Trần Như Lan là người đầu tiên đi ngủ. Sau đó Trần Như Lan vẫn đều cho rằng là mình nằm một giấc mộng vô cùng chân thật, mãi đến sau này cô mới phát hiện bảy người cô nhìn thấy chính là tình tiết đầu tiên bảy người từ trong cổ mộ thoát ra, mà nơi kia hẳn chính là ngôi cổ mộ thần bí nọ.

Trần Hạo nói đến đây thì không nói tiếp nữa, anh ngừng đầu nhìn Chu Quyết nói: "Tôi muốn tới cổ mộ kia, nơi đó mới là ngọn nguồn của hết thảy chân tướng."

Chu Quyết trầm mặc hồi lâu, cũng không tiếp lời Trần Hạo, lúc này Khi Còi mở miệng nói: "Hết thảy những việc theo như lời anh nói tôi nghĩ cũng không có gì đáng phải giấu giếm, tại sao anh không nói ngay từ đầu chứ?"

Trần Hạo bụng trán cười khan nói: "Bởi vì mặt sau của sách có nói tới Khất Nhi kia, mà Khất Nhi vốn tên là Trần Tinh. Khất Nhi là nhũ danh của cô ấy. Nếu xếp theo bối phận, cô ấy hẳn là di nãi của tôi và Như Lan, là chị em ruột của bà nội chúng tôi. Cho nên Trần gia chúng tôi cùng bảy người căn bản không thoát khỏi liên quan."

Chương 31: Đầu mối cuối cùng

---oOo---

Mọi người không thể tin được, bọn họ đồng thời nhìn về phía Trần Hạo, mà Trần Hạo chỉ cười khở, anh tiếp tục nói: "Các cậu đừng nhìn tôi như vậy, sự tình này Như Lan vào lúc cuối cùng mới biết được, bởi vì Khất Nhi, cũng chính là Trần Tinh có lẽ sớm đã chết rồi, mà sau này bà nội tôi gả ra ngoài, tóm lại cơ hồ cùng trong nhà cắt đứt liên lạc."

Chu Quyết nghe được loại lý do thoái thác như vậy, trong lòng nhất thời có một cỗ lửa ghen lại. Cậu lạnh mặt hỏi: "Vậy anh làm thế nào lại liên hệ được, cũng bởi vì chị gái anh chợt nghe được câu nói kia? Không phải vậy chứ, ngài tốt xấu cũng là một giáo viên, logic loạn thất bát tao gì đây hả."

Anh nhìn biểu tình tôi không tin của Chu Quyết, bắt đắc dĩ thở dài nói: "Tôi đã nói, cậu lại không tin, cậu muốn tôi làm thế nào đây? Nói cho cậu biết tôi mới là đầu tiêu phía sau? Sau đó thế nào, tôi quay lại giết chết các cậu?"

Chu Quyết nhất thời không biết nói gì, cậu chỉ có thể chột dạ nói: "Tôi không phải ý tứ này."

Trần Hạo tiếp tục nói: "Kỳ thật đoạn thời gian Như Lan mới phát bệnh, mọi người trong nhà chúng tôi đều không chú ý, tưởng rằng chị ấy áp lực học tập lớn, nên đưa chị về quê tĩnh dưỡng. Mọi người ở quê rất chiều cô chị ấy, chị ấy ở đó liền tự giam mình trong một ngôi nhà cũ một bước cũng không ra khỏi cửa. Sau đó chị ấy không biết thế nào mà nhận được một bức thư viết của bà nội tôi. Tôi nghĩ sự thật ẩn sâu bên trong có an bài tất yếu. Phần thư nhà nợ vừa vặn nói về chuyện tình Khất Nhi và mấy người Lâm Húc sau khi hội hợp. Sự tình này có lẽ cùng nội dung nửa phần sau của tiểu thuyết trùng khớp, nhưng nó không có gì quý giá, chỉ là một phong thư nhà rất bình thường, đây là lý do Như Lan biết được nhiều chuyện về sau như vậy."

Trần Hạo đang muốn nói tiếp, thỉnh linh phía sau bộc phát một tiếng nổ cực kỳ khoa trương. Bọn họ nhìn lại, chẳng biết khi nào khối đá xưa nay vốn vững như bàn thạch cư nhiên bắt đầu bắt ỏn lay động. Từ ngoài cửa tràn vào một trận gió lạnh rét thấu xương.

Sắc mặt Diệp Vũ cũng bắt đầu trở nên bất an, gã nói: "Trận pháp bị người phá hủy từ bên ngoài. Chúng ta phải nghĩ biện pháp thừa dịp lúc này đi ra ngoài, nếu không trận pháp bị vận vẹo, chúng sẽ vĩnh viễn không ra được nữa, chỉ có thể chôn cùng ở nơi này!"

Trần Hạo chống người bật dậy, anh nhìn thoáng qua thi hài bên trong quan tài lần cuối, không nói nhiều lời, anh đem trù ma xử trên cổ mình nhẹ nhàng đặt vào trong quan tài. Anh chạy đến cửa, thần sắc đã khôi phục như cũ, anh vừa đi vừa mắng: "Mẹ nó, còn muốn thử một chút! Xem ra không còn biện pháp nào. Trận này là

dựa theo bát môn sinh dị thuật trong kỳ môn độn giáp phát triển biến hóa mà ra. Tôi trước đây vẫn không rõ tại sao trong tư liệu của Như Lan lại trộn lẫn thuật lý của kỳ môn độn giáp, xem ra đây là khẩu quyết để mở ra nơi này. Các cậu bắt kịp nhé!"

Chu Quyết nhìn trời đất bốn phía bắt đầu lắc lư, cậu lo lắng hỏi: "Anh biết kỳ môn độn giáp?"

Trần Hạo liếc Chu Quyết một cái không trả lời, anh chỉ vào giữa phòng phía đông nọ nói: "Tam vị sinh khí ngũ vị tử, thắng tại tam này suy tại ngũ. Có thể thực du tam tị ngũ thời, tạo hóa chân cơ tu nhớ lấy. Nơi đó là hưu môn, tránh được tử kiếp."

Nói xong dẫn đầu hướng nơi đó đuổi đến, Diệp Vỹ khẽ cười một tiếng, nhưng rất nhanh liền đuổi kịp Trần Hạo, Khi Còi kéo Chu Quyết nói: "Mau, còn chờ gì nữa? Chờ làm cột người? Nơi này sắp sụp rồi."

Chu Quyết lôi kéo Khi Còi nói: "Mày có cảm thấy không, mặt thầy Trần của chúng ta cuối cùng đã không còn khổ đại thâm cừ nữa?"

Khi Còi dùng cánh tay che đỉnh đầu, như nhìn đũa ngọc nói: "Anh ta vốn đâu phải thứ thanh niên văn nghệ chó má gì đó! Đi mau!"

Nói xong Chu Quyết lộ ra nụ cười tự giễu, nguyên lai tín nhiệm một người khó khăn như vậy, cậu đối với Trần Hạo có nhiều cảm tình và băn khoăn rất khó nói rõ, song có lẽ chờ bí mật cuối cùng công bố, hẳn lúc đó cậu có thể hoàn toàn yên tâm. Cậu thở dài đuổi theo bóng lưng Trần Hạo rất nhanh rời khỏi linh đường.

Trần Hạo mang bọn họ vào một nhĩ phòng (Tiêu: phòng bằng đá đặt quan tài) , bên trong ngoại trừ lượng lớn quan tài hư hỏng, cái gì khác cũng không có, Khi Còi nhìn những thứ này nhin không được sót ruột nói: "Nguy rồi, đã hết đường!"

Diệp Vỹ nhìn cửa nói: "Các cậu nghe đi, ngoài phòng có thanh âm gì?"

Bốn người dựng thẳng lỗ tai, đều cảm giác như có tiếng rên rỉ của nữ nhân, cẩn thận nghe qua hình như hô tên của Trần Hạo. Trần Hạo nghe được thanh âm kia, cả người như phản xạ có điều kiện mà quay trở về, nhưng còn chưa kịp cất bước, anh liền thụt lùi. Anh nhắm mắt lại, mở ra đầu tiên nhìn thấy chính là Chu Quyết, mà Chu Quyết bị anh nhìn trong lòng như có thứ gì đột nhiên bị co rút, có một loại đau đớn nói không nên lời. Trần Hạo tỉnh táo nói: "Thiên bồng nhược đảo thiên anh thượng, cần biết tức là phản ngâm cung. Tắm cửa đều lặp lại như thế, sinh tại sinh mà tử tại tử." Nói xong anh một bước dài vọt tới phòng phía đông sát bên, nơi đó chất đầy ván quan tài. Anh không chút chần chừ, thô bạo đem tấm ván gỗ dựng thẳng kéo đến bên cạnh, tiếp đó một tấm ván quan tài màu son dựng thẳng xuất hiện trước mặt mọi người, Trần Hạo dùng sức dời về phía trái. Ván quan tài lại như bị ghim trên tường, không hề di động. Anh nhìn phía sau nói: "Còn gây ra đó làm gì, mau hỗ trợ!"

Chu Quyết phản ứng đầu tiên, cậu vội vàng kéo ván quan tài, cậu lo lắng nhìn thoáng qua Trần Hạo, Trần Hạo như biết cậu muốn nói gì mà lắc đầu cười khổ.

Không có đối thoại, Chu Quyết và Trần Hạo cùng nhau dùng lực đẩy ván quan tài. Cậu mới vừa dùng sức đẩy cậu liền phát hiện ván quan tài này không phải đặt ngang trên tường, mà là kẹt trong một rãnh lõm dưới vách tường, cấu tạo giống với cửa kéo kiểu Nhật. Chẳng qua không biết bị vật gì giữ dính trụ. Cho nên đẩy đứng lên cực kỳ tốn công.

Cậu vội vàng nói: "Đây là một cơ quan, mau, Khi Còi phụ một tay! Dem quan tài hơi nâng lên một chút."

Khi Còi chưa đợi cậu nói xong, đã sớm ở một đầu khác cầm đầu kéo. Mà Diệp Vỹ vẫn đứng ở cửa như cũ, gã từ từ nhắm hai mắt đứng phía sau bọn họ, trong miệng gã lẩm nhẩm gì đó, trên trán chảy ra mồ hôi hột to như hạt đậu.

Khi Còi muốn quát gã cùng hỗ trợ. Trần Hạo ngăn cản nói: "Đừng đừng, anh ta đang thay chúng ta chống lại chủ nhân ngoài cửa. Thật may có được nhân tài như anh ta, nếu không chúng ta xúi quẩy rồi."

Tiếp theo bọn họ cảm giác thanh âm của nữ nhân ở cửa trở nên càng ngày càng thê lương, liền sau đó chừng như là dã thú rít gào, hoàn toàn không còn nghe ra thanh âm của người nữa. Trần Hạo cắn môi như đang làm ra quyết định rất thống khổ, trong miệng anh lẩm bẩm nói: "Chị, nối đường cho em đi. Chị cứ yên tâm mà đi thôi."

Dần dần, tiếng gào thét bên ngoài biến thành nước nở, nước nở biến mất ngoài phòng. Không còn tiếng động nào nữa, nhưng trong nháy mắt thanh âm hoàn toàn biến mất đó. Đột nhiên từ cửa tràn đến một cỗ mùi máu tanh nồng nặc, mùi nọ quả thực không có cách nào dùng từ ngữ để hình dung, dù sao bốn người sau này cũng không bao giờ muốn ăn món huyết vịt nữa. Cỗ mùi nọ giống như mùi máu để trong kho mấy ngàn năm lên men bốc hơi. Thối không thể hình dung nổi, chỉ có thể miễn cưỡng gọi là cực kỳ tanh tươi.

Thân thể Diệp Vỹ bắt đầu run rẩy rõ rệt, cả thân hình như tùy thời tùy chỗ sẽ mất đi điểm chống đỡ. Gã hiển nhiên không nghĩ tới bên ngoài sẽ tụ vào mùi máu như thế, trong miệng bắt đầu phát ra thanh âm như ho khan.

Rốt cuộc ván quan tài lúc này bắt đầu chậm rãi chuyển động, giống như một cánh cửa cũ nát bị mở ra, phát ra tiếng vang kêu kẹt, ngay lúc ba người cầm đầu đẩy ván quan tài, mặt sau quan tài lại bất ngờ xuất hiện một nữ nhân mặc áo trắng, nàng nhắm mắt lại thẳng đờ đứng trước mặt mọi người, trên khuôn mặt trắng bệnh không có một tia huyết sắc. Giống như một cái xác thẳng đứng trước mặt bốn người.

Khi Còi trừng mắt, hẩn nhin không được hét lớn: "Đệt! Cương thi kìa!"

Tất cả mọi người bị một màn trước mắt dọa sợ mất vía. Mọi người đều lùi về sau, Trần Hạo kéo bọn họ nói: "Không phải! Không phải cương thi, các cậu nhìn xem, đây là một bức họa! Khi Còi cậu đừng rống to. Diệp Vỹ sẽ phân tâm!"

Diệp Vỹ hừ nhẹ một tiếng, tiếp tục niệm chú ngữ.

Chu Quyết bình ôn hồ hấp lại nhìn cô gái kia, thật sự nghĩ không ra tại sao phải vẽ bộ dáng một nữ nhân như vậy phía sau ván quan tài, từ cách ăn mặc của nữ nhân hẳn là một người cổ đại, nhưng chỉ mặc áo đơn trắng mỏng không có trang sức nên muốn phân biệt rốt cuộc là triều đại nào thật đúng là vô cùng khó khăn, nữ nhân khép hai mắt, nhìn qua phi thường bình yên. Tóc vừa đen vừa dài xõa trước ngực, tóc như vậy khiến cho trong lòng Chu Quyết bỗng dâng lên một cảm giác vô cùng quen thuộc, tóc như vậy. Đúng rồi! Chính là nữ nhân chột lóe qua trong thư viện vào lần đầu tiên gặp quyền sách kia! Quả đúng là cô ta!

Chu Quyết vội nói: "Tôi đã gặp cô gái này!"

Trần Hạo nhìn Chu Quyết nói: "Ở đâu?"

Mắt Chu Quyết vẫn nhìn chăm chăm bức họa kia nói: "Thư viện, mặc dù chỉ thoáng qua, nhưng tôi dám khẳng định là cô ta. Mái tóc kia, đúng rồi! Chính là cô gái này, cho nên tôi mới có thể gặp được quyền sách đó. Mẹ nó cô ta hóa thành tro tôi cũng nhớ rõ cô ta, chính cô ta để sách lại cho tôi."

Khi Còi nhìn chăm chăm bức họa kia cũng nhìn đến xuất thần, hần thấp giọng nói: "Các cậu nói xem, nữ nhân này là ai? Trần Như Lan?"

Trần Hạo lắc đầu nói: "Cô ta không phải Như Lan, chỉ là. Cô ta rất giống một người."

Những người khác hỏi: "Ai?"

Chu Quyết nói thay anh: "Thúy Nương?"

Khi Còi nghe được lời ấy cũng nhìn chăm chăm Chu Quyết, cậu chột dạ liếm môi nói: "Mày nghĩ xem, phần mộ này ngay từ đầu hẳn không phải là Trần Như Lan xây dựng. Trên bài vị viết tên Thúy Nương, mà trong câu chuyện Thúy Nương sinh tử chưa rõ. Trong tiểu thuyết, Thúy Nương mất tích, hơn nữa hẳn đã chảy lượng lớn máu. Nếu cô ta chết ở chỗ này, rất có khả năng cũng táng ở chỗ này. Nếu giả thiết như vậy thành lập, vậy trên người Thúy Nương khẳng định có bí mật gì đó, nếu không tại sao Trần Như Lan lại lựa chọn nơi này thành chỗ quy về cuối cùng. Nói cách khác Trần Như Lan cuối cùng hẳn đã tra được vấn đề xảy ra với Thúy Nương, cô ta là đầu mối cuối cùng Trần Như Lan lưu lại cho chúng ta."

Chu Quyết vừa nói xong, Khi Còi còn đang suy nghĩ về lý luận trong đó, Trần Hạo bổ sung nói: "Còn có một loại khả năng, không phải Như Lan điều tra được nơi này, mà là sức mạnh nào đó dẫn Như Lan tới đây, trên thi thể Như Lan không có ngoại thương, vậy chị ấy chết thế nào? Còn nữa nếu mộ thất này trước đây thật là để táng Thúy Nương, vậy thi thể nguyên bản của Thúy Nương đâu? Thi thể của cô ta đã đi nơi nào rồi?"

Trần Hạo dứt lời, Chu Quyết chỉ cảm thấy cả người thấm một trận hàn khí vô cớ, nhìn hình vẽ nọ cũng cảm thấy thêm phần quỷ khí âm trầm.

Khí Còi lấp bắp nói: "Đích, đích xác. Thúy Nương bây giờ là vấn đề lớn nhất. Các cậu còn nhớ rõ trong câu chuyện Lâm Húc hai lần nhìn thấy Thúy Nương xuất hiện dị trạng không? Cô ta hình như biết biến sắc mặt. Chẳng lẽ lần đó tiến vào mộ thất, cô ta đã xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ. Chẳng lẽ cô ta là quỷ?"

Bất thành linh, Diệp Vỹ nhìn vách tường thấp giọng hô: "Không tốt! Tới rồi!" Mọi người liền phát hiện bức họa vốn xinh đẹp như thiên tiên, đột nhiên bắt đầu nhả nhúm, giống như đột ngột lão hóa, da cũng bắt đầu chậm rãi bong tróc từng mảng. Vách tường vốn tuyết trắng phía sau cũng dần thấm ra vệt máu màu đỏ đen. Ba người sợ đến đồng thời lui về sau vài bước.

Trần Hạo quay đầu lại nhìn Diệp Vỹ, Diệp Vỹ rõ ràng đã kiên trì không nổi nữa. Vách tường bốn phía bọn họ đều bắt đầu thấm thấu vệt máu màu đỏ đen, mùi máu thối nọ càng thêm nồng nặc gay mũi. Anh nhìn bốn phía cảm lấy một cây cột gỗ quay hướng vách tường liền hung hăng đập nát. Mặt nữ nhân trong nháy mắt đã bị đập bể ra một lỗ thủng, vốn đang là một bức tranh mỹ nữ, hiện tại chỉ còn một bức tường đồ.

Trần Hạo quay lại nói với Diệp Vỹ: "Kiên trì thêm 3 phút nữa."

Diệp Vỹ gian nan gật đầu, từ bờ môi của gã đã tràn ra máu. Đúng như dự đoán vách tường cực kỳ mỏng, bị Trần Hạo đập vài cái như vậy liền xuất hiện một cái hốc. Anh quay lại nói với Chu Quyết Khi Còi: "Mau, đi vào!"

Chu Quyết lúc này cũng không muốn dùng tính mạng của mình để thỏa mãn hiếu kỳ, mặc dù đầy bụng nghi vấn, nhưng vẫn như cũ không nói hai lời mà chui vào.

Trần Hạo lập tức khom người, cũng vào theo, Khí Còi nhìn Diệp Vỹ nói: "Này! Mau vào."

Diệp Vỹ rớt cuộc mở mắt, Khí Còi nhìn mắt gã cơ hồ sợ đến mức cắn trúng đầu lưỡi mình, đôi mắt của Diệp Vỹ lúc này đỏ bừng giống như muốn nhỏ máu đến nơi. Diệp Vỹ đưa tay muốn bước qua, Khí Còi lúc này mới phát hiện, gã dường như đã không nhìn thấy gì nữa.

Khí Còi aizz một tiếng, từ trong hốc xông ra ngoài kéo một tay Diệp Vỹ. Hắn phát hiện trên tay Diệp Vỹ nổi gân xanh, nhiệt độ trong tay quả thực không phải một người thường có thể đạt tới. Tựa như mạch máu cả người tùy thời tùy chỗ có thể nổ tung.

Hắn sợ đến cơ hồ vô thức mà vẫy tay Diệp Vỹ ra, nhưng hắn vẫn kéo Diệp Vỹ lại nói: "Anh không sao chứ, anh sẽ không xuất huyết não mà chết đấy chứ!"

Diệp Vỹ nhắm mắt lại, gã hời hợt nói: "À, không sao, qua một thời gian ngắn sẽ khôi phục. Đi mau. Ngoài cửa có một tên cực kỳ lợi hại, bức tôi đến trình độ này là lần đầu tôi gặp phải." Nói xong ngược lại kéo Khí Còi chui vào trong động. Trong lòng Khí Còi chẳng biết nói gì, thằng cha này hình như đùa giỡn chưa bao giờ đúng lúc đúng chỗ phải không? Đến mức này rồi còn lần đầu, chết cũng chỉ được một lần

thôi. Không ai có lần thứ hai đâu. Động vô cùng chật hẹp, bốn người chỉ có thể khom thắt lưng mà đi, Diệp Vũ nói: "Huyết chú đối với nó căn bản vô dụng, thứ kia hình như bản thân chính là dựa vào máu để duy trì."

Diệp Vũ dần dần hồi phục nhiệt độ cơ thể bình thường, gã nói: "Chính là một thứ gì đó cực kỳ cổ quái, nó không phải ác quỷ cũng không phải oan nghiệt. Mà là một loại. Thực thể sống nào đó. Nó có linh hồn."

Trần Hạo dừng lại, anh lẩm bẩm: "Thực thể sống, không phải ác linh, cổ hồn phách, còn có. Huyết chú."

Chu Quyết nói: "Anh nghĩ tới điều gì?"

Ánh mắt Trần Hạo lại thoáng hiện một tia do dự, Chu Quyết chặc một tiếng tỏ vẻ anh đều đã đến nước này còn giấu giếm cái gì nữa. Trần Hạo quay lại bắt đầu nói với Chu Quyết: "Tôi không phải không muốn nói, chỉ là tôi cũng không chắc, tôi không thể nói ra thứ gì đó chưa chắc, khiến các cậu đi sai đường. Dù sao, đại khái có thể xác định chính là trong di thư của Khất Nhi, đề cập tới một chuyện, chính là cuối cùng bảy người bọn họ không phải bị ác quỷ gì làm hại, mà là bị người, bảy người bọn họ cuối cùng là bị người bán đứng."

Khi Còi nói: "Nói cách khác, cuối cùng thất bại của bảy người này không phải vì ác quỷ gì, mà là do con người gây ra?"

Mắt Trần Hạo lóe xuống, Chu Quyết chợt hiểu ra một số thứ, trong lòng như bị kim châm. Có lẽ Trần Hạo đối với cậu hoặc những người khác cũng có hoài nghi, chỉ là ngại tình cảm và thể diện không tiện nói rõ, tất cả mọi người không nói, loại tình tự không tin tưởng này giống như một bức màn phiền não gói mọi người vào trong. Nhưng mà, Chu Quyết không có tư cách oán giận Trần Hạo, bởi vì chính cậu không phải cũng có cùng tâm tư đó sao?

Cậu phức tạp phiêu mắt liếc Trần Hạo, lập tức tận lực biểu hiện như chẳng hề đề ý đến phản ứng của Trần Hạo, cậu tiếp tục suy luận nói: "Chẳng lẽ bên trong thuyết thư muốn nói cho chúng ta ngoại trừ sức mạnh bên ngoài kia, còn muốn nói cho chúng ta biết, ai là người cuối cùng bán đứng bọn họ? Quyền sách ngay từ đầu đã nói đây là một hành trình về cứu trợ và tìm kiếm đáp án. Nói cách khác ngay từ đầu sách đã nói cho chúng ta biết bên trong quyền sách này tồn tại hai bí mật?"

Trần Hạo gật đầu nói: "Hẳn là vậy, cô ta có thể là một trong những người sống sót cuối cùng, bằng không chị ấy không có khả năng biết đến cùng, sau đó viết xuống bức thư này. Song Khất Nhi từ đầu đến cuối vẫn không biết là ai bán đứng bọn họ. Cô ta cuối cùng đành phải cho ra một suy luận, mỗi một người thay thế trong bảy người đều có thể xuất hiện một kẻ phản bội. Mà sức mạnh thần bí kia, chính là bám vào trên kẻ phản bội này. Cho nên mới có ám chỉ gọi là nếu người thứ bảy xuất hiện nhất định sẽ thất bại là thế đó. Mà Như Lan chính là thông qua bức thư và nội dung trong tiểu thuyết tiến hành đồng bộ mới đến được đây. Nhưng trọng điểm, đầu mỗi cuối cùng của chị ấy đến đây thì hoàn toàn đứt đoạn."

Diệp Vũ tiếp tục nói: "Tư trạng thái của Trần Như Lan đến xem, cô ấy là từ Diệp Đình học được phương pháp bảo tồn linh hồn vào một không gian, tựa như tình huống các cậu gặp được trên xe lửa không sai biệt lắm. Cô ấy không ngừng lưu lại cho chúng ta đầu mối, hơn nữa vì phòng ngừa kẻ phản bội, mà lựa chọn in hai bản thật giả. Thật sự rất khó tưởng tượng cô gái này đã chuẩn bị những thứ ấy dưới tình huống thế nào."

Trần Hạo thống khổ nhìn ba người, anh nói: "Dưới tình huống chuẩn bị tất phải chết. Như Lan biết mình chắc chắn sẽ chết."

Diệp Vũ không tiếp tục nói nữa. Chu Quyết bưng trán, muốn sắp xếp rõ lại suy nghĩ, nhưng Trần Hạo thúc giục nói: "Đi mau, rời khỏi đây trước."

Chu Quyết đương nhiên biết chạy thoát thân mới là chính đạo, trước đem nỗi bức dọc này suy xét để sau đầu. Trần Hạo dẫn mọi người đi sâu vào trong ám đạo, nơi này thời chiến tranh trước đây đào làm hầm trú ẩn. Nhưng đã bỏ hoang nhiều năm, trong lòng Chu Quyết buồn bực: Không biết Trần Như Lan làm sao tìm được một chỗ chôn cốt như vậy. Cũng không biết dụng ý cuối cùng này của chị ấy là có nghĩa gì, chị ấy tựa như đem tất cả mũi nhọn đều chỉ hướng nữ nhân Thúy Nương này, chẳng lẽ chị ấy muốn ám chỉ kẻ phản bội là Thúy Nương? Trong lòng Chu Quyết âm thầm suy nghĩ hết thấy, trong lòng cậu bí ẩn kia dường như có một tia đầu mối đã bị cậu bắt được vậy. Nhưng cậu cảm thấy Trần Hạo còn giấu gì đó, anh ta quả thực chính là một cây kem đánh răng nặn không xong, vĩnh viễn sẽ không thông thống khoái khoái mà nói cho hết.

Diệp Vũ bởi vì cả người nóng lên, cơ hồ không có cách nào tự mình đi về phía trước, Khi Còi vẫn gian nan đi đầu, Diệp Vũ rất dứt khoát đem sức nặng đặt trên vai Khi Còi, trong bụng Khi Còi một bên âm thầm hỏi thành viên trong nhà Diệp Vũ, một bên phải mò vách tường chạy đi. Mặc dù Khi Còi cực kỳ không ưa người này, đối với hắn là một vạ cái không tín nhiệm, nhưng lúc này nếu quăng gã xuống sẽ không còn là tác phong của Khi Còi nữa. Hắn đỡ Diệp Vũ đi theo sau cùng, thường thường quay đầu lại nhìn tình hình phía sau. Mấy người bọn họ ngoại trừ thở sâu thì cứ mãi miết chạy vội đi.

Diệp Vũ cười nói: "Không cần nhìn nữa, nếu lúc để cậu thấy rồi tuyệt đối trốn không thoát nữa."

Khi Còi thấp giọng hỏi: "Anh biết đó là cái gì?"

Diệp Vũ thần bí cười nói: "Ây chà, tôi dựa vào cái gì phải nói cho cậu biết?"

Khi Còi lạnh mặt một câu cũng không thêm phản ứng Diệp Vũ nữa, túm gã chạy về phía trước.

Quả nhiên Trần Hạo mang bọn họ đi xấp xỉ 20 phút, trong địa đạo căn bản nhìn không ra ánh sáng nào, chỉ có thể thông qua sờ tường hai bên tìm ra đường, Trần

Hạo nói con đường này chỉ có một lối ra, cho nên chỉ cần dựa theo phương hướng này đi tuyệt đối sẽ ra được, bởi vì đây là cửa sinh duy nhất trong tám cửa hóa sinh.

Nhưng mà chất lượng không khí nơi này thật sự không tốt lắm, tất cả mọi người cảm giác hô hấp phi thường khó khăn. Mà loại cảm giác khủng bố này không chút nào suy giảm. Thật giống như quất roi bọn họ, khiến cho bọn họ căn bản không cách nào chậm lại thờ một chút. Thẳng đến cuối cùng, bốn người cơ hồ đều tưởng rằng sắp ngạt thở trong hành lang rồi, thì Trần Hạo đi tít đằng trước nhìn thấy trước mặt xuất hiện xuất hiện chút ánh sáng trắng chói mắt. Bốn người nhất thời như được tiếp sức. Hưng phấn tăng nhanh cước bộ, khi bọn họ chui ra khỏi động, bọn họ chợt phát hiện trước mặt mình là một cánh rừng hoang. Một cánh rừng hoang chưa từng đặt chân tới.

Lúc mọi người ở đây cho rằng mình lại một lần nữa xuyên qua thời không, thì từ sâu bên trong cánh rừng truyền đến vài tiếng mèo kêu quen thuộc, sau đó cánh rừng phát ra thanh âm sột sột soạt soạt, con mèo đen đột nhiên từ trong rừng chạy ra, không nói hai lời thẳng đến Diệp Vỹ, rồi phía sau rôt cuộc cũng lộ ra cái đầu béo mà hai người Chu Quyết Khi Còi không thể quen thuộc hơn nữa. Buồn cười nhất là trên cái đầu béo này cắm đầy nhánh cây, trên mặt cũng đều là vết xước của cây. Nếu không phải tình huống thật sự rất khẩn trương, bằng không mọi người sẽ cười bò lăn ra rồi.

Khi Còi hét lớn: "Tam Béo! Sao mày lại ở đây?"

Tam Béo thấy từ trong địa đạo bò ra là mấy người Chu Quyết, thờ dài một hơi thật lớn nói: "Mẹ nó, hù chết lão tử rồi, tao còn đang định hỏi bọn mày tại sao lại ở đây đó!"

Tam Béo vội vàng chạy tới nói: "Mấy người các anh quá ngu ngốc to gan lỗ mãng, sao nói nhảy thì liền nhảy mất rồi? Cũng không tìm hiểu rồi hãy hành động. Làm hại tôi xui xẻo thành dạng này."

Chu Quyết nói: "Tao không nghĩ nhiều như vậy, là tao thiếu cân nhắc. Trước không nói việc này, mày tại sao lại ở đây?"

Tam Béo quệt mồm, vẻ mặt ủy khuất nghĩ mà sợ nói: "Aiz, việc này thật là trẻ con không có mẹ(*) , nói ra rất dài dòng. Để tao bình ổn tâm tình một chút trước đã."

(Bánh Tiêu: Trẻ con là do mẹ sinh ra, nếu nói trẻ con không có mẹ là trái với quy luật tự nhiên cho nên muốn giải thích rõ sẽ rất dài dòng)

Trần Hạo nhìn bốn phía chen ngang nói: "Nơi này hình như cách thôn không xa lắm, chỗ này cùng nơi đám người Lâm Húc trong truyện tới rất giống."

Tam Béo gật đầu nói: "Đúng vậy, hẳn chính là nơi này. Làng mạc kia đích thật là thôn Thúy Nương mất tích trong truyện, cũng chính là trấn âm binh theo lời của anh đó."

Khi Còi nói: "Làm sao mày biết?"

Tam Béó vẻ mặt nghĩ mà sợ nói: "Bởi vì tao đã gặp quỷ."

Chu Quyết bưng trán, bọn họ dọc theo con đường này, gặp chuyện bình thường thì ít, chứ con mẹ nó chuyện về quỷ thì nhiều nhất. Hiện tại sợ thứ này có nghĩa lý gì nữa?

Tam Béó không nhìn thấy ánh mắt khinh bỉ của những người khác, đắm chìm trong ký ức của mình nói: "Tao không thể ngăn cản bọn mày bò tường, ngay lúc tao muốn vào, Diệp Vỹ anh ta ngăn cản tao rồi tự mình nhảy vào trước. Tao vốn muốn theo vào, nhưng tao còn chưa đi thì con mèo nọ từ trong bao xông ra, chạy ra bên ngoài, bọn mày biết đó, huyền miêu mà, làm sao có thể để mất được, tao liền vội đuổi theo. Con mèo này chạy như trộm, tao bắt cũng bắt không được, dù sao cuối cùng nó cũng ngừng lại, tao tưởng rằng nó mệt rồi. Không chạy nữa. Sau lại phát hiện nó cứ nhiên đang gặm một cánh tay người máu chảy đầm đìa. Tao sợ hãi vội vàng lui về phía sau, lúc này tao cảm giác tao hình như đụng phải ai đó, nhưng sau lưng lại không có ai. Thành linh chẳng biết xảy ra chuyện gì, cứ nhiên một tờ giấy nhẹ nhàng bay tới, có trời mới biết không có gió tờ giấy này làm thế nào mà bay tới được. Tao cầm trên tay vừa nhìn phát hiện cứ nhiên là giấy mà đốt cho người chết, miễn bàn đến việc có con mẹ nó bao nhiêu xúi quẩy, là người khẳng định đều biết không bình thường, tao cũng chẳng quản ba bảy hai mươi một gì nữa, xách con mèo lên muốn trở về tìm mày. Mọi người đoán xem. Tao cứ nhiên nhìn thấy đội người đưa tang. Kèn Xô-na nọ thổi đến cùng tiếng quỷ khóc giống nhau. Nhưng kỳ quái chính là bọn họ không nâng quan tài, mà là nâng một tảng đá. Trên tảng đá kia không biết vẽ máu hay thuốc màu nữa, dù sao thì nó cũng đỏ đến vô cùng buồn nôn. Sau đó liền đi về hướng từ đường kia, tao cảm thấy quá cổ quái, trong lòng lại nhớ mọi người còn đang ở bên trong, liền theo phía sau, cũng kỳ quái, con mèo gây rối này cứ nhiên không kêu. Đám người đưa tang mặc áo dài màu trắng, tao cũng nhìn không ra diện mạo thật của bọn họ, nhưng cảm thấy dường như đều rất trẻ tuổi, mặt không có vẻ gì già. Tao cảm thấy những người đó nhìn thế nào cũng có chút không được tự nhiên, nhưng thật sự quá xa, nhìn không rõ. Tao ôm con mèo này trong lòng tốt xấu có chút lo lắng, dứt khoát từ cánh rừng bên cạnh đi đường vòng trốn bên sườn trái bọn họ, một lần tới gần này đem cái mạng già của tao rút ngắn 20 năm, đám này căn bản không phải người, khó trách trẻ tuổi, đều là người giấy. Chúng nó cứ nhiên nâng một tảng đá đi chôn!

Tao sợ quá trực tiếp ba chân bốn cẳng bỏ chạy. Người giấy này phát hiện ra tao, cũng bay tới chỗ tao, dù sao cũng là giấy mà, chạy một chút cảm nhận cùng lực cản cũng không có. Chỉ chốc lát đã bay tới phía sau tao, mặt người giấy đó giả đến không thể nào giả hơn, dán trên mặt tao, bắt âm bắt dương mà trùng mắt tao. Tao liền bị dọa sợ đến ngay cả khí lực kêu to cũng mất luôn, chỉ có vừa đủ lực chạy về phía trước, cuối cùng bị bọn chúng bức tới rìa cánh rừng này, lòng tao nghĩ đây là người giấy, tao chạy vào rừng, chỗ này nơi nơi đều là chạc cây, đâm chọc thành giấy nát luôn. Quả nhiên chạy vào trong cánh rừng hoang này, đám người giấy kia cũng chỉ ở

bên ngoài lượn qua lượn lại. Chỉ cần tao vừa thò đầu ra là đám đồ vật kia tựa như nam châm dán qua.

Tao chỉ có thể trốn trong bụi cây dây đặc nhất, thật đúng là kêu trời trời không thấu kêu đất đất chẳng hay mà, sau đó thì mọi người tới, con mèo này hình như cảm giác được bọn mày, tao mới từ trong chạc cây chui ra. Bằng không tao phỏng chừng đợi đến trời tối đen, tao sẽ thật sự bị dọa đến đột quy luôn."

Trần Hạo sau khi nghe xong cũng nhú mày, anh hiểu được Tam Béo cũng không ngẫu nhiên gặp quỷ, mà là có cố ý sắp xếp bức hấn đến đây. Mọi người bất an nhìn bốn phía. Nếu thật sự như Tam Béo kể vậy giải thích duy nhất chính là bọn họ còn bị vây trong ảnh hưởng của quyển sách kia, tình tiết trong câu chuyện phản ánh tới trong hiện thực. Nhưng mà.

Trần Hạo nhìn mọi người mở miệng nói: "Hình như chúng ta hiện tại cùng nhân vật trong câu chuyện đang bảo trì quan hệ đồng bộ."

Chu Quyết thoáng sửng sốt, Khi Còi lập tức nói: "Kết nối của chúng ta với bên ngoài đã biến mất? Chẳng lẽ bởi vì lực kéo của Trần Như Lan đã chấm dứt?"

Nói xong hấn quay đầu lại nhìn Diệp Vỹ, ra vẻ muốn có được sự giải thích của thần côn chuyên nghiệp này.

Thần côn chuyên nghiệp ngược lại trào phúng nhìn Khi Còi, gã nói: "Đây là tình huống rất tự nhiên, tin tức Diệp Đình và Trần Như Lan gìn giữ trước khi chúng ta đến chính là sự tồn tại cuối cùng của bọn họ, sau khi chúng ta đã biết tất cả tin tức, bọn họ liền chính thức tử vong, vì vậy vật kia, cũng chính là thứ mùi máu khủng khiếp trước đó sẽ đem tất cả mũi nhọn chia hướng chúng ta, bởi vì nhóm người trước đầu đã chết sạch. Hiện tại đến lượt chúng ta."

Chương 32: Sinh tử ảo giác

---oOo---

Ngũ diệu Diệp Vỹ phi thường lãnh đạm, tựa như người chết kia chẳng qua chỉ là một người ngoài mà không phải là em trai ruột của mình. Điều này làm cho tình cảm người ta không thể tiếp nhận lắm.

Mập mạp nhìn không được cười lạnh nói: "Không đúng đâu, lão ngài mới vừa nhập bọn chưa bao lâu, có thể không biết tình hình của bọn tôi. Cố Lão và Lão Triệu cũng là hai trong bảy người. Bọn họ không phải cũng còn sống đó sao? Nếu dựa theo giải thích của anh, chỉ cần bọn họ không có việc gì chúng ta sẽ vẫn an toàn đúng không? Chúng ta bây giờ nên trở về ăn uống hát ca mà dâng cúng hai ông già kia, để cho bọn họ sống càng dai càng tốt là được thôi."

Diệp Vỹ cũng không trực tiếp trả lời, mà nhìn Trần Hạo, Trần Hạo bất đắc dĩ vuốt cằm nói: "Quả thật là như vậy, nhưng sự tình sẽ đơn giản thế nào? Còn nữa các cậu đã quên một người, người này hẳn có thể giải thích bí mật của hai người Cố Lão bọn họ. Mà nếu giả thiết này thành lập, cũng có thể giải thích câu nói cuối cùng theo như lời Diệp Đình sẽ không có hàm nghĩa tử vong chân chính, đem đầu mỗi tản mát lúc trước kết nối thành một đường."

Tam Béo hỏi: "Ai hả?"

Trần Hạo nói: "Anh em tốt của các cậu, Phùng Lão Cửu."

Nói đến Lão Cửu, trong mắt mấy người Chu Quyết đều hiện lên rất nhiều thần sắc phức tạp, có lẽ Lão Cửu đối với mấy người Chu Quyết mà nói, sự khiếp đảm càng thêm khắc sâu, dù sao đó là bạn học sống cùng mình thời gian dài như vậy. Nhất thời ba người thoáng cái đều thờ dài.

Chu Quyết hư thoát hỏi han: "Ý của anh tình huống của Cố Lão, Lão Triệu và Lão Cửu có liên hệ gì? Hay nói bọn họ kỳ thật đều là một loại tình huống? Thầy à, trí tuệ em có hạn, xin ngài dùng trình độ 9 năm giáo dục bắt buộc ra tay giải thích cho bọn em. Đừng mãi cao thâm thế nữa."

Trần Hạo hướng cậu gật đầu, dừng lại chốc lát, còn giống như đang thật sự lo lắng sắp xếp ngôn ngữ thế nào. Y ho khan vài tiếng nói: "Nếu tôi đoán đúng, Lão Cửu và Lão Triệu, Cố Lão đều là người đã từng chết một lần, về việc Lão Cửu chết thế nào? Các bạn học đều rõ ràng rồi."

Trong lòng Chu Quyết một trận co rúm, cậu nhìn Tam Béo và Khỉ Còi, Tam Béo thật đúng là như học sinh tiểu học nhắc tay reo lên: "Bởi vì cậu ấy là người đọc đến hết?"

Trần Hạo gật đầu nói: "Nếu nói như vậy, nhất định đọc xong quyển sách này thứ kia sẽ phát hiện ra chúng ta. Đúng rồi, Chu Quyết cậu còn nhớ rõ nam nhân sư tử tâm đao mà cậu gặp lần đầu tiên kia không?"

Chu Quyết gật đầu đột nhiên chợt ý thức được gì đó, nói: "Ý của anh là nói. . . .
."

Trần Hạo miễn cưỡng cười nói: "Đúng vậy, những người đó hẳn là cũng giống như Lão Cửu, từng chết qua một lần nhưng lại sống. Bởi vì trong nhật ký của Như Lan đã ghi lại và mấu chốt thoai ngắn mà cậu nhìn thấy, họ Cao này rất có khả năng chính là người sưu tầm đao kia, mà gã hẳn cũng là người treo. Ngoài ra sự khác biệt duy nhất của những người này chính là ảnh hưởng đối với bên ngoài, hai người là chết mà sống lại, mà hai người khác còn lại là theo tin tức truyền ra là chết vì bệnh, từ ý nghĩa nào đó suy ra, bọn họ đều tận khả năng nguy trạng thành người thường hoặc người chết bình thường. Sẽ không ai hoài nghi bố trí như vậy."

Tam Béo sợ đến cắn ngón tay cái nói: "Chết tiệt, loại kỹ thuật xác chết vùng dậy? Nhưng là vì lý do gì?"

Trần Hạo tiếp tục nói: "Cậu trước đừng nói chen vào, để tôi tiếp tục nói. Bên cạnh đó chính là sau khi bọn họ chết mà sống lại thì hết thảy chung quanh bọn họ đều thay đổi, người xung quanh sẽ không phát hiện sự thật bọn họ từng chết hoặc sau khi chết có thể sống lại, tựa như nội dung vở kịch bị bóp méo hoàn toàn, nhưng bất kể hoàn cảnh đặt ra là sống hay chết, tóm lại có bóp méo thể nào đi nữa vẫn sẽ lưu lại manh mối, nói ví dụ như lời nói dối sứt sẹo kia của Lão Cửu, cùng biến hóa quỷ dị của hắn sau đó. Cho nên chúng ta những người trong cuộc là người sống duy nhất biết rõ chân tướng."

Chu Quyết nỗ lực nhớ lại tình cảnh trước khi Lão Cửu nhảy lầu, rất nhiều chi tiết đã trở nên mơ hồ. Nhưng cậu cực kỳ nhớ kỹ một vài mấu chốt, chính là cậu tôi không thấy, tôi không biết, buông tha tôi đi kia. Cậu lại nghĩ đến tình tiết trong câu chuyện. Cậu nói: "Anh Trần, tôi nghĩ tới một khả năng, anh xem thử có được không."

Ánh mắt Chu Quyết không chắc mà nói: "Lão Cửu có phải bị thứ trong sách kia bắt mất không?"

"Giải thích thế nào?"

Chu Quyết nói: "Các cậu nghĩ xem, Lão Cửu là người cuối cùng còn đang đọc sách, mà chúng ta lúc ở cửa phòng ngủ nghe được câu nói sau cùng của Lão Cửu là buông tha cho tôi, tôi không thấy, tôi không biết. Nói cách khác hẳn đang cầu xin ai đó tha thứ. Có thể là thứ kia thì chẳng? Các cậu còn nhớ rõ lúc mới vừa vọt vào phòng ngủ được cỗ mùi máu tanh cùng bóng người mơ hồ nọ không? Cỗ mùi nọ các cậu không phát hiện cùng mùi lúc này vô cùng tương tự, hoặc nói kỹ thật chúng ta cơ hồ mỗi lần gặp nguy hiểm cỗ mùi nọ đều loáng thoáng xuất hiện. Tôi nghĩ cái kia chính là nguy hiểm mà những người trong sách vẫn né tránh. Bọn họ đang tránh né thứ này."

Chu Quyết nói tới đây cậu ngừng lại, tất cả mọi người đều chìm vào trong hồi tưởng của mình, từ trên mặt của mọi người, Chu Quyết hiểu được tất cả bọn họ đều cảm thấy thế.

Khi Còi nói: "Còn nhớ rõ Thúy Nương trong truyện xử lý thi thể Hồ Tử thế nào không?"

Chu Quyết nói: "Hủy thi diệt tích."

Tam Béo không tin nói: "Làm sao có thể, chẳng lẽ nói những người còn sống đều là cương thi rồi? Vậy Trần Như Lan và Diệp Đĩnh hai người bọn họ làm sao giải thích? Bì tình nam nữ thoát khỏi ma trảo? Cuối cùng thành công chết đúng chỗ? Không bị biến thành ác ma? Các cậu không thấy rất mâu thuẫn sao? Tôi nghĩ lộ tuyến của chúng ta khẳng định sai rồi. Còn có vấn đề thời gian tử vong, cũng không sai biệt lắm."

Trần Hạo lắc đầu phủ định nói: "Đầu mối của chúng ta là chính xác. Nếu không chúng ta căn bản không có khả năng đến được đây. Minh chứng tốt nhất chính là chúng ta đã tìm được lộ tuyến của Lâm Húc và Như Lan bọn họ. Mà Như Lan có thể trốn đến hiện tại phỏng chừng có quan hệ với Diệp Đĩnh, hai người kia đều là dị số, nhất định sự tồn tại của bọn họ mới có cơ hội cho chúng ta hiện tại. Bằng không mấy người chúng ta nhiều nhất cũng chỉ có thể làm được đến trình độ như Như Lan, để cho một nhóm người giải đáp. Chị ấy hiểu được dưới tình huống như vậy, chỉ có lựa chọn bảo lưu các loại đầu mối có thể bảo lưu. Tránh né luồng sức mạnh kia, cho chúng ta mạnh mẽ nhất. Chị ấy đã dồn vào đó rất nhiều thứ hữu ích cho chúng ta. Những đầu mối khác tôi còn chưa thể xác định, dù sao quyền sách này khiến người ta có cảm giác không chỉ đơn giản là tà khí, còn có một loại cảm giác nói không ra lời."

Vẫn sắm vai thánh giả trầm mặc Diệp Vũ bây giờ nói: "Trong tộc chúng tôi có một truyền thuyết."

Diệp Vũ bắt chập ánh mắt dò hỏi của người khác, chỉ như là tự nhủ mà nói: "Trong tộc vốn có một truyền thuyết, là về cái chết của Nam Triều (gồm Tống, Tề, Lương, Trần) Tống tiên phế đế Lưu Tử Nghiệp, dân gian đều truyền nhau chuyện hắn bị quỷ đao giết chết. Mà nội dung thì lại đa dạng đủ cách nói, chủ yếu bởi vì Lưu Tử Nghiệp là một tên tâm lý thật sự biến thái. Hoang dâm vô độ, loạn sát đại thần, dâm loạn hậu cung, làm đến nông nổi hoàn toàn đánh mất luân lý làm người. Có một tối hắn nằm mơ thấy một nữ nhân, trong lòng nổi lên dâm tâm, vừa muốn nhào tới, liền nhìn thấy nữ nhân kia máu me đầy người. Sắc mặt trắng bệch, chỉ vào mũi hắn rồi mắng hắn tội ác ngập trời, sống không lâu nữa đâu. Sáng hôm sau hắn thật đúng là nhìn thấy có một cung nữ bộ dáng giống hệt nữ quỷ trong mộng, còn lạnh lùng trừng mắt liếc hắn, hắn liền sai người đem cung nữ chém đầu, cung nữ trước khi bị xử tử căn bản không giãy giụa, tựa như hết thảy đều không liên quan đến mình. Nhưng vào ban đêm Lưu Tử Nghiệp lại nằm mộng, vẫn là cung nữ kia, vẫn gằm lên

rằng hắn không sống nổi, cư nhiên còn ném đầu mình về hướng hắn, Lưu Tử Nghiệp nhìn đầu trên mặt đất cười lạnh với mình, cùng nữ nhân ban sáng giống nhau như đúc. Nhất thời sợ đến mất hồn mất vía, thoáng cái tỉnh dậy, vì vậy ban ngày liền vội vàng vàng mang theo một nhóm lớn pháp sư cúng tế muốn đi Trúc Lâm Đường của Hoa Lâm Viên.

Hơn nữa đoạn ngắn tư liệu lịch sử ghi lại Lưu Tử Nghiệp tại thời gian kia gặp phải Tương Đông Vương Lưu bí mật liên hợp với chủ y (người chấp chương về quần áo cho vua) Thọ Tịch Chi, nội giám Vương Đạo Long, học quan lệnh Lý Đạo Nhi, trực các tướng quân Liễu Quang Thế chờ tru diệt. Bất quá. Bởi vì tiền nhân của bản tộc chính là một trong những pháp sư tham dự lần giết quý cúng tế năm đó, cho nên chỗ chúng tôi còn lưu trữ một bản bí văn Lưu Tử Nghiệp bị giết năm đó.

Bởi vì niên đại thật sự đã rất lâu đời, cho nên hiện tại chúng tôi chỉ đọc hiểu được một phần ba nội dung trong đó. Cùng loại là nói lúc ấy Lưu Tử Nghiệp vào giờ Tý dẫn dắt năm mươi nam nữ pháp sư, ba trăm thái nữ (cung nữ cấp thấp), xếp hàng đến Hoa Lâm viên Trúc Lâm đường. Lưu Tử Nghiệp hướng lên trời bắn ba mũi tên, sau đó chúng pháp sư cũng bắn tên, ngay khi Lưu Tử Nghiệp cho rằng nữ quý đã bị giết chết chuẩn bị dắt mọi người khởi giá hồi cung, trong đội ngũ cung nữ của hắn đột nhiên lao ra một nữ nhân, nữ nhân này kéo cánh tay Lưu Tử Nghiệp không để hắn đi. Lúc này Lưu Tử Nghiệp mới dùng tiền trong tay đâm chết cung nữ, cung nữ cả người máu me, nhưng vẫn như cũ không buông tay. Thành linh hắn mới chợt ý thức được, nữ nhân này chính là cung nữ hôm qua bị chém đầu, tại sao trước đó không nhận ra. Lưu Tử Nghiệp sợ hãi biến sắc hô to gặp nữ quý, cứu giá, sau đó đám người Thọ Tịch Chi liền chạy tới, Lưu Tử Nghiệp bỏ lỡ thời gian chạy thoát thân, ngay cả giường cung cũng làm không được. Trực tiếp bị người xông lên cho một đao mất mạng.

Nhưng tổ tiên tôi chứng kiến ngay lúc đó người đàn bà kia vẫn còn lôi kéo Lưu Tử Nghiệp, mãi cho đến khi Lưu Tử Nghiệp tắt thở mới thôi, nữ nhân cười ha ha, đầu đột nhiên từ trên cổ ngã nhào xuống. Nhất thời máu tươi phun tứ tán, theo đó thi thể cũng ngã trên mặt đất, nhưng về sau thế nào, lại bởi vì lúc ấy vô cùng hỗn loạn khủng hoảng, tổ tiên chỉ lo bảo vệ tính mạng, cũng không phát hiện nữ thi cuối cùng thế nào. Đây cũng chỉ là một bí sự trong ghi chép của tổ tiên chúng tôi mà thôi.

Nhưng tổ tiên cho rằng người từng chết một lần, đích xác có thể sống lại. Hơn nữa người xung quanh sẽ quên sự thật người đã từng chết đó, mà người này sẽ lấy một loại thân phận nửa người nửa quý tiếp tục tồn tại, nhưng bọn họ tồn tại là có mục đích. Chỉ cần mục đích đã đạt được, sẽ chân chính chết đi. Mà người duy nhất biết bọn họ có chết chưa, chỉ có những người tham dự vào nghi lễ cúng tế này cùng với người có quan hệ trực tiếp với cái chết. Nếu không người khác sẽ không biết được người này rốt cuộc đã chết hay chưa."

Khi Còi nói: "Vậy nói cách khác, Cố Lão bọn họ là vì có nhiệm vụ mới có thể sống lại? Nhiệm vụ của bọn họ là gì? Quá khó giải thích!"

Trần Hạo nhìn bọn họ nói: "Bởi vì quyển sách kia ở thư viện, cho nên nhiệm vụ của Cố Lão và Lão Triệu bọn họ chính là trông chừng quyển sách kia. Mà chú Ân và người sưu tầm đao lại trái ngược, tin tức bên ngoài là đã chết, nhưng khi tôi và Chu Quyết xuất hiện, bọn họ liền hiện ra. Bởi vì lúc đó chúng tôi đã xem quyển sách kia, Chu Quyết đọc quyển sách đầu tiên, cậu ấy phát hiện người giấu đao hoàn hảo không chút sót mẻ đứng trước mặt cậu ấy, phảng phất như đây là cảnh cáo đầu tiên của nhóm bảy người trước dành cho chúng ta, ám chỉ nội dung của câu chuyện sẽ xảy ra chuỗi đến hiện thực. Mà chú Ân thì tôi hiểu rồi, nhiệm vụ của chú ấy chính là đưa ra những bức ảnh cần thiết cho chúng ta bước lên lầu đồ. Còn nhớ rõ lần cuối cùng tôi chạy ra khỏi nhà cũ của chú Ân, tôi cũng rõ ràng cảm giác được cổ mùi máu đó."

Diệp Vỹ bổ sung nói: "Hai người bọn họ chỉ đem loại tồn tại quý dị này sử dụng ngược lại mà thôi. Người khác đều cho rằng bọn họ đã chết, còn nhớ rõ giáo sư bóc hơi khó hiểu trong nhật ký Như Lan không? Đạo lý phỏng chừng cũng giống nhau, sinh tử rối loạn chỉ là một hình thức, mục đích là dẫn mỗi một nhóm bảy người đều có thể dọc theo lộ tuyến bọn họ đã chỉ định mà đi thôi. Vận dụng loại phương pháp này có một chỗ tốt rất lớn, chính là vô luận tình thế chung quanh thay đổi thế nào, đối với bọn họ mà nói cũng không ảnh hưởng. Bởi vì sự vật chung quanh đã sớm ngăn cách với bọn họ. Vô luận hoàng đế nắm quyền gì, vô luận hình thái xã hội gì cũng không hề liên quan."

Tam Béo bụm mặt tận lực không để cho mình co rúm nói: "Đệt, quá khô hài rồi đó, quá vô nghĩa. Hơn nữa hai lão già kia rõ ràng cũng không việc gì phải bảo vệ quyển sách kia, chí ít mày đi theo bọn họ thời gian dài như vậy cũng không thấy bọn họ có gì cổ quái mà."

Chu Quyết nói: "Cổ quái? Chẳng lẽ bảo bọn họ COSPLAY thành hắc bạch vô thường? Hay như dạ xoa đứng bên cạnh giá sách? Anh bạn à đó là thư viện, không phải nhà tang lễ. Hơn nữa, nếu không phải chúng ta tận mắt thấy Lão Cửu chết, bằng không mày có cảm thấy Lão Cửu cầm hai túi nho khô đưa cho mày là một quái vật không?"

Tam Béo nghe Chu Quyết phản bác hiếm được không hề phát cáu, ngược lại nghiêm túc tự hỏi, nói: "Mày nói có chút đạo lý, chiếu theo lời mày vừa nói đó, nếu không phải đương sự căn bản không biết bọn họ đã chết hay chưa, chiếu theo lời này. Mày nói xem chúng ta."

Trần Hạo vội cắt đứt dòng suy nghĩ miên man của hắn nói: "Không có chúng ta gì hết, nếu đã chết, người đầu tiên biết chính là chúng ta, trong trí nhớ của cậu từng có hồi ức bản thân đã tắt thở hay không? Không có đúng không, chúng ta nhiều nhất chỉ có thể không biết người khác có thật đã chết hay chưa mà thôi. Quên đi, không nói chuyện này. Dù sao quyển sách kia là điểm tiếp xúc đầu tiên của chúng ta với nhóm bảy người trước, vấn đề hiện tại không phải nói quyển sách này tại sao xuất hiện ở thư viện, mà hắn phải hỏi tại sao lại tìm đến Chu Quyết, mà lần đầu tiên Chu

Quyết cầm được quyển sách kia đã gặp Thúy Nương, đây mới là mấu chốt của vấn đề. Người đã chết này mà lại sống dậy khẳng định có mục đích của bọn họ, mục đích không đạt thành bọn họ không cách nào yên tâm thoải mái mà ợ với cả đánh rắm đâu. Chúng ta phải cẩn thận, nhưng không thể bị mê hoặc."

Diệp Vỹ đột nhiên tinh thần tỉnh táo nói: "Đúng vậy, Trần Như Lan là bởi vì thông qua sự trợ giúp của Diệp Đình mới có năng lực đạt tới trạng thái bảo đảm như vậy, hơn nữa còn cho chúng ta ám chỉ và đầu mối này. Mà các cậu rất may mắn là có tôi. Cho nên dù có phải chết, tôi cũng sẽ cho các cậu chết một cách chân chính. Mọi người nhớ kỹ viết một phần di ngôn đưa cho tôi, tôi thay các cậu làm một trạm trung chuyển đầu mối so với Diệp Đình còn trâu hơn."

Khi Còi nhìn không được hướng gáy gã vỡ xuống, bất quá Diệp Vỹ độ nhạy cảm quá cao, Khi Còi công kích như chớp thể mà cũng chỉ quét qua ngọn tóc gã, Khi Còi nổi giận mắng: "Con mẹ nó sao anh cứ hề há mồm ngậm miệng thì là di thư, di thư cái đầu anh! Mục đích của chúng ta là bảo vệ tính mạng, thoát khỏi loại tình trạng biến thái này. Chứ không phải tìm anh tới kiểm chỗ cho chúng tôi tự sát đâu!" (Tiêu: Đánh là thương, mắng là yêu há há há)

Diệp Vỹ than thở bất đắc dĩ vừa muốn mở miệng, sau khi Khi Còi trừng liếc mắt một cái Diệp Vỹ ngược lại thật sự không nói nữa.

Tam Béo nhìn thấy tình cảnh này lén lút kéo tay áo Chu Quyết, ghé vào lỗ tai cậu thấp giọng nói: "Hai tên này hiện tại rất thân nha, điệu bộ này của Khi Còi tao cũng chỉ từng thấy qua trên người mấy đứa bọn mình thôi, trước đây cậu ấy nhìn ai không thuận mắt trực tiếp dứt khoát không thèm đến xia đến nữa mà?"

Chu Quyết mím miệng suy nghĩ hồi lâu, nói: "Phòng chừng là ở riết thành quen thôi. Mày không thấy Diệp Vỹ cũng không ET như trước nữa sao?"

(Bánh Tiêu: ET là tên phim, cũng là tên của một bé người ngoài hành tinh trong phim, phim mà có thằng bé trùm áo choàng đạp xe đạp chở ET trong giỏ bay ngang qua mặt trăng đó : > Sau này ET cũng dùng để gọi mí bạn người ngoài hành tinh)

Khi Còi nghe được hai người thăm thì, trừng bọn họ một cái nói: "Vậy làm sao bây giờ? Tiếp theo làm thế nào hả?"

Năm người lại một lần nữa trở nên trầm mặc, trong rừng cây hiu quạnh khí thu bao quanh bốn phía. Con mèo đen nọ lẳng lặng nằm trong lòng Diệp Vỹ, ánh mắt nó tự tiểu phi tiểu nhìn năm người, nhưng một tiếng cũng chưa từng kêu.

Vì vậy, tiếp theo làm sao đây, trở thành vấn đề lớn nhất của bọn họ.

Hiện tại tin tức của Trần Như Lan, Diệp Đình đến đây thì kết thúc. Mà tất cả đầu mối bây giờ có thể xác nhận là khẳng định có một người đã bán đứng mọi người, một cái khác là bí ẩn về sống chết của Thúy Nương, rồi tới những người chết đi sống lại thật sự không có cách nào xác định, nhưng Lão Cửu, chú Ân bọn họ đích thật là đã chết đi rồi sống lại. Nếu thật sự như vậy, Cố Lão và Lão Triệu nói không chừng

chỉ là vì bảo vệ cho vòng bảy người cũ mà tồn tại, vậy hiện giờ. Bọn họ còn sống không? Chu Quyết không dám nghĩ nữa, cũng không muốn nghĩ. Cậu càng không ngừng hồi tưởng lại trong trí nhớ, chỉ hy vọng từ trong chút việc lật vật trước đây tìm kiếm được một ít dấu vết và manh mối.

Chu Quyết nhìn thấy mọi người không nói gì, cậu mở lời nói: "Bằng không. Chúng ta tiếp tục đọc sách đi?"

Trong mắt Tam Béo xẹt qua một tia hoảng sợ, khóe mắt hần co rút nói: "Hiện tại? Phía trước còn chuyện ma quái gì nữa đây? Tôi nghĩ không thích hợp lắm."

Lúc này Chu Quyết mới ý thức được bọn họ còn đang trong khoảnh rừng hoang này, mà sắc trời lại càng ngày càng mờ. Mấy người bọn họ cộng thêm một con mèo, cả ngày chưa ăn uống, dưới loại trạng thái này đọc sách chẳng khác nào muốn tìm chết.

Chu Quyết nhìn sắc trời nói: "Về trước thôi, chúng ta không thể ở đây qua đêm, sẽ rất nguy hiểm."

Trần Hạo nhìn đồng hồ nói: "Đúng vậy, chúng ta không có thời gian nữa. Bây giờ là 6h20 chiều. Chúng ta mau chóng trở về, tôi trước đó có gọi điện cho người quen ở Nam Kinh, anh ấy sẽ mang đến thứ tôi cần."

Tam Béo nhìn bốn phía, âm u nói: "Trở về thế nào? Nửa đường xuất hiện quân đoàn người giặc nữa thì làm sao?"

Khi Còi lấy tay chỉ chỉ Diệp Vũ đang ôm con mèo thưởng thức cảnh thu. Tam Béo lập tức gật đầu hiểu được ý tứ của hắn. Mắt Chu Quyết đầy nghi hoặc nhìn bốn phía trong lòng chung quy cảm thấy còn bỏ sót thứ gì đó, song hiện tại quả thật cần phải rời đi, chỉ ít bọn họ đã chiếm được tất cả đầu mối Như Lan lưu lại, ít nhất là cậu nghĩ thế. Nhưng đầu mối này thật có thể gọi là đầu mối sao? Cậu cảm thấy nghi hoặc, mặc dù giải thích của Chu Quyết và Diệp Vũ có đạo lý và căn cứ của bọn họ. Nhưng cậu vẫn như cũ cảm thấy có rất nhiều vấn đề bị tóm lược mơ hồ, mấy vấn đề này có lẽ là Trần Hạo giấu giếm cậu, nhưng lý do là gì? Ý nghĩ đầu tiên thoáng qua trong đầu là Trần Hạo không tín nhiệm cậu. Cậu bất an nhìn thoáng qua Trần Hạo, trong lòng phản hoài nghi mơ hồ nọ khiến cậu không cách nào yên lòng. Cậu như là cam chịu nói: "Đi thôi, về trước, trở về rồi hãy nói."

Vì để ngửa vạ nhất, Diệp Vũ thành người dẫn đầu. Đoàn người rất cổ quái, nam nhân dẫn đầu mặc dù nhìn rất lịch sự, nhưng trong tay ôm con mèo còn thường thường cùng nó trò chuyện, còn có thể lộ ra một nụ cười cực kỳ vô hại. Mà từng người phía sau lộ ra khuôn mặt so với những khuôn mặt khác còn u ám hơn, phảng phất như mọi người trên thế giới này đều thiếu nợ bọn họ. Bọn họ giống như đang đi đòi nợ toàn bộ thế giới vậy.

Trong đội ngũ gây cảm giác biến thái này hơi mang theo một phần xơ xác tiêu điều. Mà ngạc nhiên thay cư nhiên dọc theo đường đi vô cùng an tĩnh, ngay cả một

mẫu giấy cũng không nhìn thấy. Nhưng Chu Quyết chú ý tới con đường này không phải con đường bọn họ tới, bởi vì không nhìn thấy ngôi mộ phần giả nơi đặt hài cốt Trần Như Lan đâu.

Diệp Vỹ về mặt bình thần dẫn mọi người đông quẹo tây rẽ mà đi, dần dần bọn họ phát hiện cái hẻm nhỏ khi bọn họ đến kia, sau đó dần dần ngửi được tiếng xào rau và tiếng nói chuyện của nữ nhân, tiếp tục đi bọn họ ngửi được mùi thơm của thức ăn, lúc này bụng Tam Béo không chịu thua kém bắt đầu phát tín hiệu đầu tiên, lập tức những người khác.

Rốt cuộc khi bọn họ ra khỏi hẻm nhỏ, đi tới tuyến đường chính của thôn trấn, bọn họ cuối cùng cũng tìm được nhà khách nhỏ. Lúc này cả nhà bà chủ đều đang ở cửa đốt đồ.

Mụ thấy mấy người đầy bụi đất trở về cau mày hỏi: "Sao các cậu thành thế này?"

Trần Hạo nói: "Chúng tôi lạc đường trong rừng. Bà chủ có thể cung cấp một bữa cơm tối không, bọn tôi đều rất đói bụng, chờ ăn xong xe đón chúng tôi tới, chúng tôi sẽ chuẩn bị tính tiền rời đi."

Người phụ nữ trung niên từ trên đầu gõ xuống đóa hoa trắng nọ ném vào đồng lửa, ngọn lửa trong nháy mắt cắn nuốt điểm trắng này, mụ nói với bọn họ: "Được, tôi chuẩn bị chút hoành thánh cho các cậu ăn, đứng rồi các cậu sao lại lạc đường trong rừng? Đông người như vậy không phải rất dễ trở về sao."

Ánh mắt Chu Quyết ra hiệu ngầm hỏi Trần Hạo có muốn nói ra hay không, ánh mắt Trần Hạo xẹt qua một tia do dự, nói: "Chúng tôi tìm thấy từ đường mà bà nói rồi. Ở đó mặt ngoài đều đá tảng không hề có thi thể?"

Người phụ nữ trung niên cũng không suy nghĩ gì hoặc tạm ngừng động tác, mụ nói thẳng: "Đúng vậy đó, bên ngoài đều là đá tảng. Chúng tôi hằng năm đều phải làm tang lễ một lần, thi thể ở đâu ra chứ, chỉ có dùng đá tảng thay thế. Đây là truyền thống thế hệ trước lưu lại, nghe nói trước giải phóng đã bắt đầu. Cụ thể tôi cũng không rõ ràng."

Trần Hạo tiếp tục hỏi: "Vậy bên trong từ đường thì sao. Mọi người chưa từng tiến vào?"

Người phụ nữ trung niên như đang nhìn đũa ngó ngắn mà nhìn bọn họ nói: "Đi vào, làm sao đi vào, bên trong từ đường nọ là ruột đặc, đều là gạch nhồi, bên ngoài chỉ là làm thành bộ dáng một cái từ đường, chúng tôi bình thường sẽ đem đá tảng nâng đến bên ngoài, thi thể thì chôn ở ven rừng. Nghe nói nơi đó phong thủy tốt."

Chu Quyết nhin không được chen ngang nói: "Nhồi? Dì chắc chứ? Chẳng lẽ mọi người không phá vỡ những tảng đá này sao?"

Người phụ nữ trung niên à một tiếng nói: "Từng phá rồi, việc này thật ra có chút quỷ dị, lúc ấy cách mạng văn hóa đó. Tất cả mọi người đều làm, nơi nơi đập bể miếu, đoạn thời gian kia chúng tôi ngay cả tang lễ cũng không làm chuẩn, năm này đã chết

rất nhiều người. Hàng năm đều đều có tráng niên chết, về sau tất cả mọi người len lén đến tối lo liệu. Khi có một hồng vệ binh từ nội thành tới, lá gan đặc biệt lớn, khiêng một cái đục nói muốn nhìn xem mặt sau đá rớt cuộc là cái gì.

Cứ như vậy tạc cả ngày, vẫn là đá. Hấn trở về chuẩn bị ngủ, buổi tối hấn nghe được dường như có nữ nhân đang khóc, hấn đẩy cửa ra nhìn thấy một nữ nhân mặc áo liệm kiểu xưa đầu bù tóc rối ngồi xồm bên cửa phòng mình. Hấn bị dọa mặt thoáng cái trắng không còn chút máu. Nữ nhân hai tay bịt mắt, tiếng khóc kia rất thâm. Hấn đột nhiên nghĩ nếu cứ vậy bị một nữ nhân dọa vỡ mặt, sau này danh tiếng can đảm của mình sẽ không còn. Hấn trực tiếp đi đến trước mặt nữ nhân ngồi chồm hổm nghĩ muốn nhìn nữ nhân kia, ai ngờ nữ nhân kia căn bản không khóc, mà là đang cười, hai hàm răng trắng hếu lộ ra, cả khuôn mặt trắng bệch bệch. Hấn sợ đến lao thẳng ra khỏi nhà, hướng gian nhà của đội trưởng đội sản xuất chui vào, nhưng ở trên đường hấn phát hiện cư nhiên có người đưa tang. Hấn cũng biết hiện tại thôn dân đều len lén đưa tang buổi tối, cho nên ngay từ đầu cũng yên bụng, dù sao chúng tôi nơi này đối với loại chuyện kia căn bản đã thành quen. Cũng sẽ không sợ nhiều, nhưng hấn phát hiện những người này hình như đều đặc biệt trẻ tuổi, nhìn kỹ đều là người giấy! Toàn thân hấn bị sợ đến choáng váng, trực tiếp rống to gào lớn. Người giấy này như có cảm giác, nhẹ nhàng bay thẳng sang, may là hấn chạy mau. Vọt tới nhà đại đội trưởng.

Sáng ngày thứ hai hấn mang theo đại đội trưởng đến nhà mình, phát hiện trong nhà không có nữ nhân nào. Chẳng qua thọ quan (quan tài dành cho người lớn tuổi) hấn vốn len lén giữ lại cho lão gia nhà mình không thấy đâu nữa. Hấn nghĩ thầm không phải là có người muốn chinh mình đó chứ, nhưng dù sao buổi tối đó cũng quá dọa người, hấn mang theo đại đội trưởng lại đi đến từ đường nọ, phát hiện đá vốn đục nửa ngày đã bị khối gỗ nhét vào, nhìn kỹ lại khối gỗ này chính là thọ quan của nhà mình, nước sơn phía trên chính tay mình quét lên, tuyệt đối không sai. Lần này hấn thật sự hoàn toàn mất hồn, nhưng lại không dám nói ra chuyện mình len giấu thọ quan làm của riêng, dù sao tiêu chí Phá Bốn Cũ (*), thứ này không thể sửa. Thẳng đến khi cách mạng văn hóa chấm dứt, thẳng nhóc này cũng gần ngoài 40 rồi, hấn mới nói cho người khác biết chuyện về từ đường này. Mọi người ngay từ đầu cũng không tin, nhưng nghĩ không làm tang lễ hằng năm liền có người chết, cũng cảm thấy từ đường bị tảng đá chèn vào kia không an ổn. cho nên đều không dám tìm hiểu chuyện từ đường kia nữa. Bất quá từ đường nọ hấn là nén đặc, dù sao vách tường nhà ai có thể tạo thành dày như vậy? Đào một ngày cũng vẫn là đá."

(*) Phá Bốn Cũ là khẩu hiệu giai đoạn đầu của cách mạng văn hóa, bao gồm "Đả phá tư tưởng cũ, văn hóa cũ, phong tục cũ, thói quen cũ."

Tam Béo không thể không nhìn những người khác, bởi vì bọn họ thật sự đã tiến vào từ đường kia, việc này không có cách giải thích nào khác. Diệp Vỹ nghe đến đó trong miệng nói thầm: "Cư nhiên dùng chiêu này. Nhưng mà không đúng."

Diệp Vỹ lắc lắc đầu cũng không nói gì, lúc này bà chủ đã vào phòng bếp chuẩn bị thức ăn cho bọn họ, Chu Quyết tiến vào phòng bếp tiếp tục hỏi: "Vậy bà chủ, người đó hiện giờ còn sống không?"

Bà chủ quán dừng lại nói: "Aiz, năm năm trước đã chết rồi."

Khi Còi không nhịn được buột miệng nói: "Lại là năm năm trước?"

Bà chủ quán bị hấn hỏi sững sốt, nói: "Làm sao vậy?"

Chu Quyết chuyển chủ đề nói: "Không có gì, bà chủ giúp chúng tôi chuẩn bị chút đồ ăn đi, chúng tôi sắp chết đói rồi, cả ngày chưa ăn gì."

Hoành thánh của bà chủ quán cực kỳ vừa miệng, mặc dù món ăn rõ ràng quá nhiều thịt, bất quá đối với mấy người Chu Quyết bữa cơm này đã tương đối đúng lúc.

Sau khi ăn xong, mấy người ngồi trong phòng khách, bà chủ quán thuận tiện chuẩn bị đầu cá trộn cơm cho huyền miêu. Huyền miêu cũng ăn rất vui vẻ, phỏng chừng cũng đói bụng. Cứ như vậy mọi người lấp đầy bụng, đều tự châm một điều thuốc. Nhưng cũng không ai nói chuyện, trong lòng mỗi người đều có rất nhiều nghi vấn và giả thiết.

Lúc này cửa nhà khách đột nhiên vang lên tiếng còi ô tô, Trần Hạo nói: "Người đến rồi."

Chương 33: Sự trở lại

---oOo---

Tình thần mọi người hơi rung lên, đều dụi tắt tàn thuốc liền xông ra ngoài. Mà ở cửa đang đậu một chiếc xe tải Jinbei cũ nát. Biển xe cơ hồ đã bị ma sát đến nhìn không rõ nữa, phía trên cửa kính tích một tầng tro bụi, sơn ở thành xe tróc loang lổ quả thực tựa như bệnh vẩy nến. Tôm lại xe nát như vậy còn dám cho chạy trên đường, tài xế nọ cũng là một loại anh hùng liều mạng. Bọn họ vừa ra tới, ô tô liền không ấn cái kèn nát nọ nữa, khiến bọn họ giật mình chính là từ trên xe cứ nhiên nhảy xuống một nữ nhân vô cùng trẻ tuổi.

Mọi người lần lượt giữ lại nước miếng đang chảy rùng rùng nhìn chăm chăm cô ta, mà Tam Béo khoa trương nhất, dứt khoát đem thân thể xoay thành một cái bánh quai chèo, tựa ở bên cạnh Chu Quyết không ngừng liếc mắt đưa tình. Mỹ nữ chỉ hơi cau mày, thẳng đến khi Trần Hạo từ cửa chính đi tới cô rút cuộc mới nở nụ cười sáng lạn đầu tiên. Một khắc kia nội tâm Tam Béo ngũ vị tạp trần. Hắn cứ nhìn mỹ nữ cơ hồ bỏ nhào tới bên cạnh Trần Hạo, rồi sau đó trên khuôn mặt anh tuấn của người nọ lại xuất hiện một loại thần sắc lùi bước.

Mỹ nữ cong miệng nói: "Không phải bảo ngồi xe lửa sao, thế nào lại ở nơi một con chim cũng không thềm để trứng thế này, nếu em không có GPS, em sẽ thật sự tìm không ra đường đâu."

Trần Hạo bình thản nói: "Gặp phiền toái, cho nên không có biện pháp đến Nam Kinh, chỉ có thể tìm các bạn đến đây. Tại sao lại là em? Lý Phóng đâu?"

Mỹ nữ than thở nói: "Anh ấy xuống đất rồi, mới vừa đào được một cụm nghĩa địa cỡ nhỏ, đành dùng biện pháp cứu hộ này."

Trần Hạo nói: "Thứ anh muốn mang đến thì sao? Còn nữa sở các em sao lại có chiếc xe nát này? Em cũng dám lái à?"

Mỹ nữ trắng mắt liếc Trần Hạo một cái nói: "Anh Trần đẹp trai, nếu không phải chiếc xe này, em còn chưa chắc mượn ra được. Thứ anh muốn Lý Phóng đã sớm chuẩn bị tốt cho anh, ngay trong toa xe sau, còn có vài cái trong chỗ ngồi. Em giúp anh đem ra, anh chờ chút."

Nói xong liền xắn tay áo trở về, Tam Béo thấy thể quả thực một bước uy vũ vọt tới kéo tay mỹ nữ, nói: "Này, đại lão gia chúng tôi đông như vậy còn cần một mỹ nữ như cô làm công việc nặng nhọc này sao? Đây không phải là chê cười mấy người chúng tôi không phải nam nhân sao."

Tiếp đó không nói hai lời thẳng đến thùng xe, nhưng đầu vừa vói vào, chợt nghe Tam Béo kêu thảm thiết một tiếng như heo chọc tiết. Sợ đến những người khác rút cổ lại gấp đôi, chỉ thấy Tam Béo mạnh từ trong thùng xe chạy trốn ra, không nói hai lời liền kéo áo Trần Hạo, đưa tay chuẩn bị cho một đám, bất quá Trần Hạo cũng

không ngồi yên chịu trận, một tay nắm đấm tay Tam Béo, tay kia đã chế trụ một quả đấm khác chờ vận sức phát động, nhưng tên kia rõ ràng còn chưa từ bỏ, trực tiếp dùng chân đá. Có thể nói là âm độc đến ngay cả Khi Còi bên cạnh cũng không dám nhìn.

Tính nhẫn nại của Trần Hạo vốn không cao, lúc Tam Béo ra cước thứ hai, anh liền một đầu gối chĩa vào bụng Tam Béo, Tam Béo thoáng cái liền quỵ rạp xuống đất, còn chưa nghĩ làm thế nào tranh đấu, hai tay đã bị quặt chéo sau lưng, dáng vẻ cả người như đang chờ bị chém đầu, đau đến oa oa kêu to. Mà như vậy cũng là kết quả Trần Hạo sau vài lần trộm nhìn về mặt Chu Quyết mới thủ hạ lưu tình.

Chiêu bắt tóm này động tác quá nhanh, trong lúc những người khác đều không kịp phản ứng, Tam Béo cũng mới ý thức được đánh nhau là điểm mạnh của Khi Còi, hấn vội gào lên: "Khi Còi, đập bẹp hấn. Tên tiểu nhân này, hấn lừa chúng ta!"

Khi Còi thoáng cái cũng không kịp phản ứng, mặc dù không muốn cùng Trần Hạo thật sự ẩu đả, nhưng dù sao Tam Béo bị khống chế như vậy rất có thể sẽ bị trật khớp. Vì vậy liền muốn ra tay, Chu Quyết hiểu sai ý của hấn, tưởng rằng thật sự muốn xông đến sống mái với nhau. Cậu liền vội vàng kéo Khi Còi, để hấn bình tĩnh một chút. Tam Béo vừa nhìn vậy, bật người mắng: "Chu lão nhị, mày. Mày là cái đồ khuỷu tay thò ra ngoài! Anh ta căn bản không muốn giúp chúng ta, mày còn muốn giúp anh ta!"

Trần Hạo cau mày trên tay tăng thêm lực đạo, Tam Béo đau đến oa oa kêu to, tức giận đến gân xanh trên đầu đều nổi lên, hấn hô lớn: "Họ Trần kia, uống cho chúng tôi tin tưởng anh, tôi cơ bản đều ngầm thừa nhận anh có ý đồ với lão nhị, con mẹ nó, anh xứng đáng với sự tin nhiệm của tôi với anh sao. Anh xứng đáng với lão nhị sao! Anh, anh là một tên Trần Thế Mỹ!"

(Tiêu: Là một nhân vật trong Bao Thanh Thiên, à một tú tài đã có vợ, lên kinh thành đi thi đậu trạng nguyên, lấy công chúa nên bội bạc hãm hại vợ cũ.)

Trần Hạo bị hấn nói đến sắc mặt từ trắng xanh, cuối cùng không khách khí nữa, trên tay dùng sức. Chợt nghe cổ tay Tam Béo rắc rắc một tiếng, sau đó là âm kêu thảm thiết cao lên quăng tám. Chu Quyết lúc này mới ý thức được khuỷu tay Tam Béo không chừng thật sự trật khớp rồi.

Ngay sau khi tình thế diễn biến từ một trò hề gia tăng thành thảm kịch, từ trong thùng xe một người bước xuống, sự xuất hiện của người này ngay cả Trần Hạo cũng dừng lại động tác. Khi Còi thất kinh, mà Chu Quyết là hút ngược một ngụm lãnh khí. Tam Béo thì thở hổn hển không ngừng thấp giọng mắng. Mọi người trăm triệu lần cũng không ngờ, đứng trước mặt bọn họ cư nhiên là Phùng Tường, người đáng lẽ phải chết lại không chết Phùng Lão Cừu!

Bộ dáng Phùng Lão Cừu vô cùng thâm trầm, trên trán hấn quần đầy băng gạc, trên mặt cũng có xây xước, có thể bởi vì vết thương, cũng không có kính mắt, mặt sung

phù như đầu heo, cả người bộ dáng vô cùng nghèo túng. Nếu không phải ở chung đã lâu, căn bản không nhận ra hẳn chính là Lão Cửu.

Mỹ nữ nhìn phản ứng của mọi người, có chút không xác định được tình hình, nói: "Làm sao vậy?"

Trần Hạo nói: "Các người sao lại đi cùng một chỗ?"

Mỹ nữ dùng ngón cái chỉ chỉ Phùng Lão Cửu, không chút để ý nói: "Nửa đường nhặt được đó, anh ta nói anh ta muốn đến Nam Kinh, một thân thương tích. Tôi nói anh ta nên đi bệnh viện. Nhưng mà không nghe, tôi nghĩ dứt khoát dẫn anh ta về Nam Kinh sau đó ném cho cảnh sát xử lý. Mấy người quen nhau?"

Tam Béo bưng cổ tay phun nước miếng nói: "Phi, quý mới tin."

Chu quyết đưa tay ngăn cản Tam Béo tiếp tục nói xong, cậu nhìn Phùng Lão Cửu. Phùng Lão Cửu đồng dạng có chút giật mình nhìn mọi người, khi nhìn đến Diệp Vũ, hẳn nhíu mày nhưng lập tức liền dời mắt.

Chu Quyết thử hỏi han: "Lão Cửu, sao lại biến thành như vậy?"

Phùng Lão Cửu rất nhanh quét mắt mọi người ở một bên, chợt dạ nói: "Các cậu sao lại ở chỗ này?"

Chu Quyết hơi chưa thờ xong, thiếu chút nữa hụt hơi, cậu vô lực nói: "Tôi còn đang muốn hỏi cậu đây, sao cậu biến thành như vậy?"

Phùng Lão Cửu bùm cánh tay, cúi đầu thấp giọng nói: "Không có gì, đừng quan tâm."

Mọi người càng thêm hồ đồ, mà về mặt Phùng Lão Cửu lúc này lại không có một tia quỷ dị hoặc nói âm u như kẻ phản bội BOSS, ngược lại khiến người ta cảm thấy cực kỳ thô lương, giống như một kẻ đáng thương cùng đường.

Trong lúc nhất thời, tâm của mấy người Chu Quyết mềm nhũn không ít, vốn đã đem hắn là quái vật, nhưng nghĩ dù sao cũng là bạn học bạn cùng phòng của mình. Thật sự tới tình trạng này rồi, là ai cũng đều không thể thật sự mạnh mẽ quyết tâm mặc kệ. Bốn người chỉ ngây ngốc đứng tại chỗ nhìn Phùng Lão Cửu. Nhưng thật ra Khi Còi kịp phản ứng trước hết, hắn đồng tình nói: "Cậu thế này mà không quan tâm, tại sao?"

Phùng Lão Cửu vẫn như cũ bảo trì trầm mặc, sau khi từ biệt quay đầu đi về ô tô. Chẳng chút nào có vẻ như muốn giải thích.

Chu Quyết cắn răng trừng mắt Lão Cửu, cậu nắm đấm tay áp chế cơn giận của mình. Cậu đối với tâm tính của Lão Cửu đã trở nên cực kỳ phức tạp, rồi lại không cách nào bỏ mặc hắn. Thương thế của hắn thành như vậy, nếu nói không đau lòng đây tuyệt đối là lời giả dối, cho dù biết Lão Cửu này có thể đã không phải cùng một người, nhưng hắn sở hữu hết thảy đặc thù của Lão Cửu. Lão Cửu này chính là Phùng Tường, không có bất luận giả thuyết gì. Chu Quyết đấu tranh nội tâm như vậy, cậu

đem tình tự của mình phần lớn đặt trên người Lão Cửu, nội tâm thì có một loại thống khổ và sợ hãi không thể nói rõ. Sở dĩ như thế vì cậu hiểu được cậu bây giờ còn có Trần Hạo và Khi Còi bọn họ, nhưng bên cạnh Lão Cửu hẳn có ai đây?

Chu Quyết hít sâu, nói: "Lão Cửu, trước mắt cậu chớ đi tới có lời muốn nói với cậu. Mặc kệ cậu rốt cuộc là người hay quỷ, chúng tớ hiện tại cũng không quan tâm nữa, hiện giờ tớ vẫn như cũ xem cậu là Lão Cửu của chúng tớ, hai chuyện cậu đối gạt chúng tớ trước đó sẽ không truy cứu nữa. Nhưng hiện tại mấy người chúng tớ đều tới bước ngoặt cuối cùng rồi, cậu sẽ không thể lấy mạng của mấy huynh đệ đẹp trai chúng tớ ra chơi trò trầm mặc chứ? Cậu tới cùng gây sức ép vớ vẫn thế làm gì!"

Khi Còi đi về phía trước một bước kéo Chu Quyết, Chu Quyết càng nói càng kích động, cơ hồ muốn xông qua cho Lão Cửu hai đấm để hắn thanh tỉnh lại. Lão Cửu dừng bước, hắn quay đầu nhìn mọi người, ánh mắt vô cùng thống khổ, thần sắc của hắn ảm đạm cơ hồ không có bất luận sự tức giận nào. Chu Quyết nhìn Lão Cửu, cậu đang đợi câu trả lời của hắn, có lẽ đây là một lần tin tưởng cuối cùng, cũng là cơ hội cuối cùng. Mà Chu Quyết tựa hồ đã làm tốt tâm lý chuẩn bị hoàn toàn từ bỏ Lão Cửu rồi, sau một khắc triệt để thương tâm kia, cậu cư nhiên có một loại sức mạnh kiên quyết tự đáy lòng bốc lên ngoài ý muốn, cậu lập tức nén lại xúc động này, cậu an ủi mình đây là vì trong tiềm thức cậu không xem Lão Cửu này như người sống. Suy nghĩ này của cậu khiến cho tâm cậu đau buốt phảng phất như trúng một đao, bởi vì thật sự không còn cách nào nữa, điều duy nhất hiện tại cậu có thể làm cho Lão Cửu dao động chỉ còn phần tình cảm bạn bè huynh đệ này là ràng buộc giữa Lão Cửu và ba người, cũng là lợi thế duy nhất.

Phùng Lão Cửu mím môi nhìn cậu, nhìn ước chừng hai phút, nhìn đến mức tâm Chu Quyết càng ngày càng không nắm chắc, cơ hồ tới hoàn cảnh vô pháp khống chế tâm tình. Lão Cửu thông thả mở miệng, khàn khàn nói: "Tôi không biết nói thế nào, nhưng nếu các cậu còn tin tưởng tôi, Lão Nhị cậu mang theo Tam Bé và Khi Còi nhanh chóng rời đi, chuyện kế tiếp tôi sẽ xử lý, có lẽ. Các cậu sẽ còn có cơ hội sống sót. Chỉ ít các cậu có thể như Cổ Lão và Lão Triệu vậy. Chỉ ít."

Tam Bé không có công lực nhãn nhin được như Chu Quyết, hắn ở bên cạnh gấp gáp quát: "Cái gì thế này, như vậy còn có thể tính là sống sao? Lão Cửu! Phùng Tường! Con mẹ nó mày đến lúc này còn có gì không thể nói ra! Mày rốt cuộc làm sao vậy?"

Lão Cửu đồng dạng cũng không khống chế được quay về hướng hắn quát: "Bọn mày cái gì cũng không biết! Tại sao phải tiếp tục! Chuyện Trần Như Lan bọn mày còn chưa thấy sao, đây là đường không lối về! Muốn tìm chết sao? Tao chính là tấm gương tốt nhất!"

Tam Bé bị rống sừng sốt, Lão Cửu run rẩy hai vai mãnh liệt ho khan, vết thương khe động khiến hắn đè vai mình nhắm mắt lại, qua một hồi, hắn mở mắt nhìn ba đứa

bạn, nản lòng nói: "Huynh đệ, còn nhớ rõ năm ngoái tôi rời trường suốt nửa tháng không?"

Tam Béo gật đầu, Lão Cửu do dự thật lâu, dừng lại thật lâu, cuối cùng vẫn quyết định tiếp tục nói cho xong: "Ông nội tôi mất, việc này các cậu cũng biết, khi đó các cậu còn an ủi tôi, tôi rất cảm kích. Ba mẹ tôi mất sớm, là ông nội một tay nuôi lớn tôi, ông đi tôi rất thương tâm. Nhà chúng tôi không có tiền, thân thích cũng không lạnh không nóng với chúng tôi, đoạn thời gian cuối cùng đó của ông nội, chỉ có mình tôi bận trước bận sau, tôi không trách người khác, thật sự không trách bất luận kẻ nào.

Nhưng tôi chậm rãi phát hiện cái chết của ông nội không đơn giản như vậy, ông nội trong đoạn thời gian cuối cùng đều cực kỳ sợ hãi, tôi vốn tưởng rằng ông bởi vì đau đớn, dần dần tôi phát hiện ông hình như đang sợ hãi một thứ gì đó trong phòng, ông nhìn chăm chăm vào cửa sổ, tựa như bên ngoài có thứ gì đó muốn vào vậy, tôi chỉ cần rời đi ông sẽ phát ra tiếng nức nở rất thống khổ. Ngoài ra ông rất bài xích nhìn thấy những thứ liên quan đến tang sự, tôi tận lực tránh để ông nhìn thấy thọ hải áo liệm, nhưng những thứ này còn đang chuẩn bị, dù sao không thể để cho ông nội lúc ra đi ngay cả quần áo, giày cũng không có. Lúc đó tôi quả thực bận sức đầu mề trán, căn bản không có tâm tư cân nhắc việc này, thẳng đến cuối cùng ông nội tắt thở, khi tôi lau người cho ông nội, tôi cư nhiên phát hiện thân thể ông xuất hiện hư thối cực độ, da vốn đang còn nhiệt độ lại bắt đầu mưng mủ nổi bọt nước, các cậu không thể hiểu được. Ông nội. Chỉ cần cậu lau một cái, thịt liền theo đó rơi xuống. Đó là ông nội tôi a!"

Đôi mắt Lão Cửu đỏ lên, ba người Chu Quyết đều yên lặng cúi đầu. Lão Cửu lấy tay xoa mắt tiếp tục nói: "Việc này tôi chưa nói với bất cứ ai, tôi phát hiện từ đầu ông nội trở xuống toàn bộ bắt đầu hư thối, lòng tôi nghĩ ông nội sao ngay cả chết cũng thống khổ thế này, ngay khi tôi vừa sợ vừa thương tâm, thành linh ông nội đã tắt thở mở mắt, đôi mắt ông đã đục ngầu chuyển một vòng, nhìn chăm chăm tôi, sau đó lộ ra nụ cười vô cùng kỳ quái, tôi cho tới bây giờ chưa từng gặp phải việc này, sợ đến ngay cả nói cũng không ra lời, sau tôi phát hiện ông nội kỳ thật không phải đang nhìn tôi, mà là đang nhìn thứ gì đó phía sau tôi, rồi sau đó ông chỉ nói một câu: "Bảy người vĩnh viễn không giới hạn." Lúc này mới nhắm mắt lại, tôi quay đầu lại nhưng cái gì cũng không phát hiện ra. Sau đó tôi giúp ông nội mặc vào áo liệm, trong lòng run sợ nhìn ông được đưa đến nhà hỏa táng, nhưng kỳ quái chính là. Không ai dị nghị gì với khối di hài này. Mãi đến sau này tôi mới biết tại sao, tựa như trạng thái của tôi hiện tại. Hiện tại các cậu biết rồi đó, tại sao các cậu đối với lần đầu tiên tôi chết rồi sau đó sống lại hoang mang như thế, những người nào không biết tôi từng chết, tôi vẫn như cũ còn sống, nhưng tựa như cùng thế giới này cách tầng đồ vật vậy. Ha ha, cho nên sau khi lão nhị cậu lấy được quyển sách kia, tôi vô pháp không chế sự hiếu kỳ của mình, bởi vì tôi muốn biết bảy người trong miệng ông nội tôi đã

xảy ra chuyện gì, cuối cùng rốt cuộc là thế nào lại biến thành như vậy. Hiện tại hối hận cũng không kịp nữa, nhưng tôi không được lựa chọn a."

Lão Cửu nói xong, không ai lên tiếng, cuối cùng Chu Quyết nói: "Ngay sau đó, thứ đồ cậu gặp trong sách kia, rốt cuộc là vật gì? Cậu làm thế nào sống lại?"

Lão Cửu lắc đầu chán chường nói: "Các cậu không thể tưởng tượng, thứ này. Nó không phải người, nhưng cũng vẫn có sự sống. Tôi không biết hình dung thế nào. Tóm lại tôi chạm vào nó. Nó có thực thể! Ngoài ra, tôi xác thực đã chết, tôi cũng nhớ kỹ cảm giác thân thể mình càng ngày càng lạnh, đã mất cảm giác đau đớn, theo thời điểm tôi đang hấp hối, đôi mắt của tôi đã nhìn không thấy bác sĩ và y tá nữa, nhưng không biết tại sao lại có thể nhìn thấy mấy quái nhân đứng bên giường tôi, vóc dáng bọn họ đều cực kỳ cao lớn, mang theo mặt nạ vô cùng cổ quái, ánh mắt trống rỗng. Trên người bọn họ có mùi máu cực kỳ nồng, bọn họ đứng bên cạnh tôi không ngừng lay động, trong miệng niệm những lời cực kỳ cổ quái, những lời này không giống hán ngữ, cũng không phải tiếng nước ngoài. Tôi nghe không hiểu, nhưng tôi chỉ cảm giác được đau đớn! Tôi cho rằng quỷ sứ tới đưa tôi đi, lòng tôi nghĩ vậy cũng tốt, lại có thể cùng ông nội ở bên nhau. Tôi nhắm mắt lại, nhưng trong đầu lại xuất hiện rất nhiều mặt người không có da, những khuôn mặt nhỏ máu này nhìn tôi, tôi vuốt mặt mình, phát hiện trên mặt tôi cũng đều là máu, tôi cũng giống như bọn họ rồi. Tôi sợ đến cả người phát run, tôi không biết lúc những người khác chết là dạng gì, nhưng tuyệt đối sẽ không phải như tôi, tôi nỗ lực giơ tay lên, muốn bắt lấy vật gì đó, tôi cảm giác tôi bắt được một cánh tay người, tay người này lạnh như tảng băng. Hắn cầm tay tôi, sức lực quả thực lớn không giống như con người, tôi cảm giác cả thân thể mình bị hắn treo lên. Nhưng tôi làm thế nào cũng không thể mở mắt, mà trong đầu vẫn là những người không có da mặt này gất gao nhìn chằm chằm tôi. Tôi cảm giác có người đến gần mình, hơi thở của hắn như hầm băng, tôi cảm giác một trận hàn khí trực tiếp chui vào lỗ tai mình, tiến vào trong đại não tôi, đem tất cả tế bào não của tôi đều đóng băng. Tôi sợ đến quên cả suy nghĩ, chỉ có thể tiếp nhận tư tưởng của hắn, tôi chỉ nghe được thanh âm phi thường trầm thấp hơn nữa căn bản phân không rõ nam nữ.

'Thế cục bảy người, sinh tử hội hợp, xương máu mai một, vĩnh viễn vô tận, khóa hồn kẻ, pháp vô chương, tâm quỷ giận, cảnh thuần oán. '

Niệm xong những lời này, tôi cảm giác lực đạo chộp trên tay mình thoáng cái biến mất, cả người tôi ngã trở lại giường. Mà những người không có da mặt này lại từng bước từng bước từ bên giường tôi biến mất.

Chuyện tình sau này tôi nghĩ các cậu cũng đoán được, tôi lại sống, hơn nữa không phải ở bệnh viện, là ở gian phòng của mình. Trong phòng trống không chỉ có chính mình. Tôi từ trên giường nhảy xuống, phát hiện trong phòng căn bản không có những người khác, nhưng nền trên linh đường của ông nội lại được đốt, ông nội đi lâu như vậy, tôi đã thật lâu không đốt nền rồi. Quái dị nhất chính là di ảnh của ông nội tôi chẳng biết bị ai dựng nghiêng trên bàn thờ, đầu tiên khi mắt tôi nhìn thấy di

ảnh ông nội liền cảm giác di ảnh của ông nội dường như đang sống, ánh mắt ông trong ảnh âm trầm nhìn chăm chăm một góc phòng, góc kia chính là nơi ông đã nhìn trước khi chết, nhà của chúng tôi là nhà cổ, ông nhìn chăm chăm chính là một song cửa sổ gác mái, từ cửa sổ có thể nhìn thấy nóc nhà bên ngoài. Tôi chợt muốn đến nhìn xem thử phiên cửa sổ ông nội nhìn chăm chăm trước khi chết đó, lúc cuối cùng tắt thở ông vẫn quay về cửa sổ nói câu kia. Tôi nghĩ cũng không nghĩ nữa, trực tiếp leo lên, mái ngói của nóc nhà cực kỳ yếu, tôi giẫm một cái liền giẫm ra một cái lỗ thiếu chút nữa từ trên lăn xuống, đột nhiên tôi phát hiện giữa mái ngói nóc nhà cư nhiên có một hộp sắt, hộp sắt rỉ sét loang lổ kia dường như đã được đặt trên mái nhà rất lâu rồi. Ngay trong khoảnh khắc tôi lấy được cái hộp nọ, di ảnh ông nội bên trong phòng đột ngột rơi xuống đất, thủy tinh bể nát. Tôi vừa quay đầu lại, nền vốn đang chói sáng thoáng cái cũng dập tắt, trong phòng một mảnh đen kịt. Phòng trong lại vang lên bài thơ kỳ quái nọ, nhưng là thanh âm của ông nội!

Tôi cầm hộp trở về phòng, phát hiện bên trong cư nhiên là bản thảo của ông nội, còn có một bức ảnh kiều cũ. Tôi bắt đầu hiểu được cơn ác mộng này quả nhiên là sự thật. Tôi đã chết. Cái chết của ông nội, cái chết của tôi, còn có cái chết của những người khác kỳ thật đều là do quyển sách này, mà ông nội tôi khẳng định cũng biết lai lịch của quyển sách kia, tôi không thể bị hoài nghi, tôi phải tiếp tục, có lẽ tôi còn cơ hội sống sót. Nhưng tôi không thể để cho các cậu nhúng tay vào, nhưng lại không cách nào hoàn thành được một mình. Cho nên tôi rút ra một bức ảnh cùng những thứ gì đó không cách nào giải thích được giả mạo chuyển phát nhanh đưa đến tay Chu Quyết."

Thanh âm Lão Cửu càng ngày càng yếu, hắt lại trầm mặc, ngay khi Chu Quyết muốn nói gì đó, hắt lại mở miệng nói: "Cho nên các cậu bây giờ trở về còn có một đường sống sót, bởi vì nó chưa bắt được các cậu, đây là cơ hội Trần Như Lan cho các cậu, mà tôi lại phải tiếp tục đi, bởi vì đây là mục đích sống duy nhất của tôi. Tôi không còn đường quay đầu nữa. Các cậu hiểu chưa!"

Nói xong Lão Cửu từ trong túi quần lấy ra một tảng đá hình trứng đen như mực, bên trong mơ hồ có thể nhìn thấy một đoạn ấu trùng màu xám trắng.

Mọi người giật mình hô: "Cố hồn phách!"

Lão Cửu nhìn thấy phản ứng của bọn họ, cười khan nói: "Haha, đây chính là con át chủ bài duy nhất của tôi."

Lúc này Trần Hạo vẫn đứng bên cạnh nói: "Cậu làm thế nào lấy được?"

Lão Cửu không trả lời, mà đem thứ đó bỏ lại vào túi quần mình. Những người khác hận không thể đem túi quần nọ nhìn thùng thành một cái động.

Tam Béo quyển luyện không buông tha hỏi: "Mày hiện tại rốt cuộc có ý tứ gì? Muốn bọn tao rời đi? Trước đây mày từng nói xạo hiện tại lại muốn bọn tao tin tưởng mày, chờ mày giải cứu chúng tao? Mày nghĩ chúng ta là bị ngu sao?"

Phùng Lão Cửu hừ lạnh nói: "Đương nhiên phải gạt các cậu, bằng không chẳng lẽ tôi nói thẳng là tôi từng chết một lần rồi, nhưng mà tôi đã sống lại? Các cậu sẽ tiếp nhận tôi sao? Mà cái tên họ Trần kia anh ta lại dựa vào cái gì mà giúp tôi? Chỉ gái anh ta cũng bị cuốn vào chuyện này một cách không minh bạch, tôi không tin được anh ta."

Chu Quyết suy yếu nói: "Cho nên cậu nói dối, soạn ra một lời nói dối chẳng ra gì."

Phùng Lão Cửu nắm chặt đám tay, nhẹ giọng nói: "Xin lỗi, tôi không muốn chết."

Tam Béo nắm lấy cổ tay, hẩn nhìn hai bên, hỏi: "Ý của mày là một mình mày đơn thương độc mã đi đến tòa mộ cổ mà Hồ Tử và Thúy Nương bọn họ từng đến để dò tìm bí mật?"

Phùng Lão Cửu lắc đầu nói: "Không phải, ngôi mộ đó chỉ là khởi đầu của câu chuyện kia, tôi muốn đi chính là ngôi mộ cổ Lâm Húc bọn họ tiến vào cuối cùng, nơi đó mới là bắt đầu của bi kịch. Bởi vì hết thảy bí mật đều chấm dứt ở đó. Bài thơ này rất quan trọng. Tôi phát hiện việc này cùng tổ chức thần bí kia có liên quan, có thể liên quan đến quân khăn vàng cuối thời Đông Hán, thậm chí còn sớm hơn nữa kia."

Chu Quyết nói: "Cậu rốt cuộc đã biết những gì rồi?"

Phùng Lão Cửu không trả lời tiếp câu hỏi của Chu Quyết, mà nhìn Trần Hạo nói: "Cậu tin tưởng anh ta?"

Trần Hạo đưa mắt đặt trên người Chu Quyết, ánh mắt mặc dù rất đậm, nhưng lại lộ ra một cổ bất đắc dĩ cùng một loại chờ mong yếu ớt.

Chu Quyết nhìn Trần Hạo nói: "Tôi tin tưởng anh ấy, anh ấy không có lý do gì lừa gạt tôi."

Lão Cửu cười lạnh vài tiếng nói: "Quên đi, không nói những việc này nữa. Sách của các cậu có đây không?"

Tam Béo cảnh giác hỏi: "Mày muốn làm gì?"

Lão Cửu nói: "Đưa cho tôi."

Tam Béo nói: "Dựa vào cái gì?"

Lão Cửu muốn nói tiếp, nhưng đột nhiên cổ ky phải cái gì đó ngừng lại. Lúc này Trần Hạo mở miệng nói: "Cậu có phải đã biết vị trí của ngôi mộ kia. Còn có ý nghĩa của bản dập hay không? Cùng với."

Lão Cửu cắt ngang lời Trần Hạo, nói: "Đừng nghĩ moi được gì từ miệng tôi."

Trần Hạo khẽ mỉm cười nói: "A, vậy chúng ta làm một giao dịch đi, chúng tôi dùng tất cả bản dập trên người và quyển sách kia cùng cậu hợp tác. Chúng ta bây giờ là sáu người, còn chưa đạt tới con số bảy tử vong này. Cậu không biết rằng chỉ dựa vào một mình cậu căn bản không làm được sao. Hơn nữa mấy huynh đệ này của cậu

cũng không có khả năng thật sự thoát khỏi lời nguyền của quyền sách này, tựa như ông nội của cậu chết đi như vậy?"

Lão Cửu mím môi nhìn Trần Hạo. Lúc này, mỹ nữ phá tan trầm mặc: "Khụ khụ, tôi nói nha, các vị, các vị đang nói cái gì vậy?"

Lão Cửu cúi đầu, Trần Hạo quay lại nhìn mỹ nữ nói: "Tiểu Hà, em đi về trước đi. Ô tô có thể để lại cho bọn anh không?"

Mỹ nữ trừng mắt to, kêu lớn: "Anh muốn em đi một mình trở về? Anh biết nơi này hoang vắng thế nào không?"

Trần Hạo nói: "Vậy ô tô em lái đi, để đồ đạc lại."

Mỹ nữ hừ lạnh mắt hững nói: "Tại sao em phải nghe lời anh? Anh là lãnh đạo của em?"

Trần Hạo đen mặt, ngữ điệu mặc dù không cao, nhưng khẩu khí lại vô cùng cường ngạnh nói: "Như Lan đã chết."

Thân thể mỹ nữ run lên, cô run rẩy hỏi han: "Không phải nói là mất tích sao?"

Trần Hạo nói: "Đã chết, cho nên anh không muốn hại chết em, cũng không muốn bị em hại chết."

Mỹ nữ cắn môi nói: "Nào có nghiêm trọng như vậy chứ, nói không chừng. Em có thể giúp đỡ mà? Em."

Trần Hạo cắt đứt lời mỹ nữ, chỉ vào Chu Quyết phía sau nói: "Không phải vấn đề nghiêm trọng hay không, mạng những người này và mạng của anh đều đặt ở đây, anh không có thời gian thỏa mãn lòng hiếu kỳ và tâm hiếu thắng của em."

Mỹ nữ còn muốn nói gì đó, lúc này điện thoại di động đột ngột vang lên, cô nghe máy, gật đầu nói vài câu sau đó nói với Trần Hạo: "Anh muốn đi cũng không được, có một người muốn gặp anh."

Trần Hạo hỏi: "A?"

Mỹ nữ nhìn anh nói: "Ông già muốn gặp anh."

Trần Hạo cau mày nói: "Bọn em nói cho cho ông ấy biết?"

Mỹ nữ nói: "Giấu giếm sao được, lúc đầu anh từ bỏ không cùng ông ấy nghiên cứu kim thạch học, ông ấy thiếu chút nữa khói bốc lên đầu, hiện tại anh đưa tới cửa, ông ấy sao bỏ qua cho anh được?"

Trần Hạo mệt mỏi thở dài, nhận điện thoại, đầu kia điện thoại là một thanh âm vô cùng trầm ổn, Trần Hạo hiếm khi khẩu khí hòa nhã nói: "Giáo sư Mã, em là Trần Hạo."

Tam Béo thấy Trần Hạo dứt khoát đi vào trong góc gọi điện, mà vẻ mặt tựa như vô cùng khó xử. Hắn đi tới cạnh mỹ nữ nói: "Vị giáo sư Mã này là người thế nào?"

Có thể khiến giáo sư Trần của chúng tôi, Trần tiến sĩ lộ ra vẻ mặt ghen khuất như vậy."

Mỹ nữ không thích Tam Béo lắm, cô liếc mắt nhìn Tam Béo một cái không trả lời, Tam Béo tự biết mất mặt, nhưng lại không muốn từ bỏ, vì vậy tiếp tục sống chết quần lấy mỹ nữ này, mà Chu Quyết thì lại đem tất cả lực chú ý đặt trên người Phùng Lão Cửu, trên người Lão Cửu có thương tích, hấn lựa chọn ngồi trên một tảng đá, sắc mặt cực kỳ tái nhợt, hô hấp cũng cực kỳ nặng nề.

Chu Quyết đưa cho hấn một chai nước khoáng nói: "Nghỉ ngơi trước đi, tốt xấu mấy huynh đệ cũng ở đây, bất luận thế nào chúng tớ vẫn xem cậu là huynh đệ."

Lão Cửu thê lương cười nói: "Tôi đã không phải nữa rồi."

Chu Quyết nói: "Có lúc tớ nghĩ, lừa gạt thì cứ lừa gạt đi, dù sao ai có thể thật sự cả đời không nói dối chứ, chúng ta đều đang sống trong sự lừa dối. Chẳng qua. Cảm tình cư xử với người là thật, người dù sao cũng là động vật dựa vào cảm tình mà tiếp tục cố gắng."

Lão Cửu không trả lời, vặn nắp chai uống một ngụm, hấn nói chen vào: "Đây là nguyên nhân cậu rõ ràng hoài nghi Trần Hạo bọn họ, nhưng vẫn như cũ nguyện ý cùng bọn họ một chỗ? Cậu không thấy là quá hành động theo cảm tính sao?"

Lần này đổi lại là Chu Quyết cười khỏ nói: "Không đơn giản là lý do này, ha ha, tớ cảm thấy Trần Hạo sẽ không thương tổn tớ."

Lão Cửu cười lắc đầu, nhưng không phản bác, hấn chỉ sờ sờ chai nước, khi thì cúi đầu nhìn bóng của mình. Chu Quyết cũng không nói gì nữa, chỉ an tĩnh đứng bên cạnh.

Lúc này Trần Hạo rút cuộc trở lại bên cạnh bọn họ, mỹ nữ khoanh hai tay nhìn anh có chút hả hê, Chu Quyết nói: "Xảy ra chuyện gì?"

Trần Hạo hu thoát nói: "Ông già muốn gặp chúng ta, đi không?"

Chu Quyết buồn bực nói: "Làm gì? Gặp ông ta có tác dụng gì?"

Trần Hạo quàu tóc, nói: "Có một chỗ tốt, là ông ấy có thể thay chúng ta giải đáp một số vấn đề học thuật tôi không cách nào giải đáp được, tuổi tác của ông ấy gấp ba lần tuổi của tôi. Số tuổi gấp ba này không phải sống uổng phí, ngoài ra chúng ta còn cần phải điều chỉnh." Nói xong anh nhìn thoáng qua Lão Cửu, tiếp tục nói: "Về phần chỗ xấu, rõ ràng trước mắt, chúng ta phải đi Nam Kinh, hơn nữa khả năng sẽ đưa phiền toái đến Nam Kinh. Trong lúc đó có lẽ sẽ phát sinh biến số."

Chu Quyết nhìn Lão Cửu, hấn vẫn như cũ đắm chìm trong tâm tình của mình, phảng phất như không nghe Trần Hạo nói, mà Tam Béo lại nói: "Đáng tin không?"

Diệp Vỹ trái lại nói: "Ông ấy có thể thay chúng ta phá giả bí ẩn của bản dập sao? Vậy giá trị của hấn là gì?" Nói xong, chỉ vào Lão Cửu.

Lão Cửu lúc này mới ngẩng đầu, hần cực kỳ khinh thường nhìn thoáng qua Diệp Vỹ, rồi không thèm để ý nữa. Ngay khi Chu Quyết muốn lên tiếng, Khi Còi một mực bảo trì trâm mặc bên cạnh nói: "Giá trị của cậu ấy chính là huynh đệ của chúng tôi, trong mắt tôi mạng của cậu ấy so với anh quan trọng hơn."

Lão Cửu nhìn Khi Còi, nguyên lai trước đó cuộc nói chuyện giữa hần và Chu Quyết cậu ta đều nghe, chỉ là không chen ngang mà thôi. Tam Béo dùng sức gật đầu nói: "Đúng vậy, còn hơn anh, Lão Cửu và chúng tôi quan hệ thân thiết hơn, mặc dù. . . ."

Diệp Vỹ ánh mắt phức tạp nhìn Khi Còi nói: "Vậy, tôi không phát biểu ý kiến nữa, tùy các cậu."

Chu Quyết nói: "Vậy, chúng ta đi, ít nhất hiện tại chúng ta căn bản không chính lý ra đầu mối, mà Lão Cửu đã có Cổ Hồn Phách. Lão Cửu hợp tác chứ, chờ cậu nói một câu đấy."

Lão Cửu nhìn Chu Quyết, ánh mắt Chu Quyết không có chút dao động nào, cậu nghiêm túc nói: "Là huynh đệ, chỉ cần cậu nói một câu."

Lão Cửu cúi đầu nhìn bóng của mình, hần vắn chai nước khoáng uống cạn một ngụm nước cuối cùng rồi ném chai về phía xa xa nói: "Được, tôi đáp ứng làm cùng các cậu."

Tam Béo thở phào một hơi, Khi Còi cúi đầu che mặt, Chu Quyết ngăn khoe miệng cười ra tiếng nói: "Thế thì được rồi." Khi Còi nặng nề vỗ bả vai Lão Cửu, Lão Cửu cũng cười khổ theo.

Lúc này chỉ có Trần Hạo chú ý tới, đôi mắt của con mèo đen nọ hiện lên một tia sáng âm lực, lộ ra hàm răng trắng hếu nhìn chăm chăm Lão Cửu.

Chương 34: Khảo cổ

---o0o---

Mọi người ngồi trên chiếc Jinbei cũ nát, ô tô sau khi đã khởi động máy lần thứ ba rốt cuộc có thể chạy. Điều này khiến cho mọi người hoan hô vang trời, mỹ nữ như ong mảy, biết ngay mấy thằng này đang cười nhạo cô, cười lạnh một tiếng, giẫm mạnh lên bộ ly hợp, sau đó chiếc Jinbei giống như con ngựa 'nát' cưỡi cương, trực tiếp xông ra ngoài, mọi người còn chưa kịp khép miệng lại lần nữa mở lớn, lần này không phải cười nhạo mà là kinh hô. Bám lấy chiếc Jinbei biến thân thành Land Rover.

Dưới tình trạng biến thái như vậy, ô tô lấy tốc độ khó tin lái vào nội thành Nam Kinh, tiếp đó đậu ở bên cạnh một tòa nhà kín đáo bên cạnh đại học Nam Kinh, mỹ nữ nóng bỏng nhảy xuống xe, giựt cửa xe. Chu Quyết run run hai đùi đi theo cô xuống, sắc mặt mọi người cũng giống như bị phủ một tầng tro, vốn tinh thần đã sức cùng lực kiệt bị mỹ nữ diễn xiếc xe này hành hạ gần sắp sụp đổ. Tam Béo che miệng nôn khan mấy lần. Trần Hạo nắm đấm tay gian nan đi xuống xe, mặc dù anh quả thực vẫn có thể duy trì hình tượng anh trai siêu ngầu.

Lúc này từ trong tòa nhà một tráng hán bước ra, người châu Á có thể trưởng thành với thể trạng người châu Âu cùng khí phách của người châu Phi đúng là hiếm thấy, tráng hán này cư nhiên còn mang theo một mắt kính gọng vàng tương phản cực lớn, chỉ nhìn phân đầu thì là nho nhã, chỉ nhìn thân thể thì là cường tráng, hợp cùng một chỗ nhìn thì là quái dị.

Bên cạnh tráng hán như hộ pháp này còn có một ông lão, tóc của ông có chút trọc, tóc màu trắng bạc có da mặt cực kỳ ngăm đen, mặc một thân áo khoác kiểu cũ màu cà phê, liếc mắt nhìn một cái liền biết là nhà nghiên cứu hàng năm lui tới sở nghiên cứu và khu di tích. Ông vừa nhìn thấy đám người Trần Hạo, liền lập tức đi về phía trước nghênh đón, kéo tay Trần Hạo nói: "Thằng nhóc này cuối cùng cũng nhớ đến gặp ta, làm sao vậy? Len lén cùng Lý Phóng nói thì có ích gì? Aiz, trò nói trò không cùng tôi học kim thạch học cũng không sao, thế nào mà hiện tại ngay cả trả lời lão già này cũng ghét bỏ luôn rồi?"

Trần Hạo ha ha cười khan, nói: "Con chỉ nghĩ học nghiên cứu dân tộc học thích hợp hơn, vả lại ngài không phải đã có hai môn sinh đặc ý Lý Phóng và Quách Mai sao."

Ông giáo sư khoát tay nói: "Aiz, hai người bọn họ còn cần tích lũy nhiều thực tiễn và lý luận hơn, kim thạch học đòi hỏi trí thức nắm giữ chẳng những phải rộng rãi toàn diện, còn phải có chiều sâu. Điểm ấy sẽ rất khó à."

Trần Hạo cúi đầu nhìn chân mình, mỹ nữ lấy điện thoại di động ra, chỉ có hộ pháp bốn mắt còn cực kỳ nghiêm túc nghe ông lão lái nhái, ông lão thấy không ai phát biểu, ho khan điều giải tâm tình nói: "Được rồi, không nói chuyện này, vẫn nên nói

một chút mấy thứ trò muốn Lý Phóng giúp trò chuẩn bị này dùng để làm gì, trò biết muốn tìm cỗ mộ đáng lẽ phải báo cáo cho bộ văn hóa trước, trò tự tiện đi khai quật chính là trộm mộ, cũng là phạm pháp đấy."

Trần Hạo nói: "Không, bọn em không tìm đến để khai quật, thậm chí không cách nào xác định có tồn tại nơi như vậy hay không. Cho nên bọn em muốn xin giáo sư thay bọn em nhìn xem, nhưng mà vì nguyên nhân đan xen nào đó em không cách nào mọi người tham dự vào. Bởi vì chuyện này. Có liên quan đến Như Lan."

Mặt ông giáo sư già thoáng trầm xuống, ông hạ giọng nói: "Trò nhận được tin tức của Như Lan rồi? Con bé."

Trần Hạo nói: "Còn chưa chắc, nhưng có đầu mối rồi, cho nên hy vọng giáo sư ngài có thể hỗ trợ."

Chu Quyết nghe được lời ấy một tia sáng trong mắt chợt hiện, nhưng lập tức khôi phục bình thường. Cậu may mắn không ai phát hiện thần sắc của mình. Cậu nhìn những người khác một chút, phát hiện kỳ thật tất cả mọi người đều vô tình bóc trần lời nói dối của Trần Hạo.

Ánh mắt ông giáo sư già ảm đạm xuống, ông lầm bầm nói: "Aiz, con bé là một nhân tài, A Hạo à, việc này mặc dù không nên do ông già ta nói, nhưng việc này của Như Lan rất quái, trò làm không được, vẫn nên tìm cảnh sát đi, thật sự không được thì ta ra mặt thay trò nói một chút, nỗ lực lần cuối cùng nữa, có lẽ Như Lan còn có hy vọng."

Trần Hạo vốn bởi vì đã xác nhận cái chết của Như Lan mà khiến anh phi thường thống khổ, những lời này của ông giáo sư mặc dù xuất phát từ thiện ý, nhưng đề cập đến Trần Như Lan, sắc mặt Trần Hạo rõ ràng có biến hóa. Anh cúi đầu không nói không muốn ở đây giải thích sự tình này.

Ông giáo sư thấy Trần Hạo không lên tiếng nữa, cũng biết bản thân có thể đã nhắc đến chuyện thương tâm của anh: "Việc này cứ để đó trước, tôi thấy các trò nên nghỉ ngơi đã, tôi có một hội nghị quan trọng phải họp, sau khi chấm dứt tối về tôi đặt một bàn ở nhà hàng Kim Lăng. Xem như tình hữu nghị của chủ nhà. Sau đó trò và tôi sẽ nói chuyện đằng hoàng, muốn tôi giúp thế nào."

Nói xong, hộ pháp bốn mắt liền đỡ ông chui vào chiếc Jinbei nát, anh ta cũng ngồi vào ghế lái khởi động ô tô rồi phóng đi.

Mỹ nữ nóng tính thấy ông rút cuộc đã đi, lúc này mới đặt điện thoại xuống cười nói: "Aiz, anh xem bộ dáng ủy khuất nọ của Lý Phóng khẳng định bị ông già mắng thảm rồi, tốt lắm em đi trước chuẩn bị phòng cho các anh, theo em."

Vì vậy mọi người mang theo hành lý đi theo mỹ nữ tới một khách sạn nhỏ bên cạnh đại học, nơi này nói chung đều cho người đến tham quan trường hoặc học giả đến học tập ở, sau khi phục vụ viên nhanh nhẹn đăng ký xong, tiền này hiển nhiên cũng không cần Trần Hạo bọn họ đưa ra.

Vì vậy Trần Hạo cùng Chu Quyết một phòng, Tam Béo đương nhiên tìm Khi Còi, vì vậy hai nhân vật quý dị nhất bị miễn cưỡng nhét cùng một chỗ. Nhưng không ngờ tới Lão Cửu cư nhiên tỏ vẻ nếu như không có biện pháp cùng người lạ ở chung, hẳn liền một mình ở một phòng, tóm lại so với lúc đầu mấy người Chu Quyết đề phòng tên xác sống hẳn còn muốn bài xích Diệp Vũ hơn, Diệp Vũ chỉ đối với việc này cười lạnh một tiếng tự mình đi vào phòng sửa sang lại hành lý.

Khi Còi sau khi thấy Diệp Vũ rời khỏi, hỏi Lão Cửu: "Tại sao cậu có địch ý với anh ta lớn như vậy?"

Lão Cửu nhú mày nói: "Trên người của gã có một cỗ khí tức rất âm lãnh."

Khi Còi gật đầu nói: "Đúng thật, người này khiến người ta có một loại cảm giác cực kỳ âm trầm."

Lão Cửu mặt nhăn nhó càng sâu nói: "Nhưng khí tức của con mèo nọ còn âm hơn."

Khi Còi khó hiểu nhìn Lão Cửu, Lão Cửu nói: "Tao cũng không rõ ràng, chỉ là sự tham dự của gã quá khả nghi, tại sao gã lại có khối bản dạp. Gã và Trần Hạo có quan hệ gì?"

Khi Còi nói: "Không rõ ràng lắm, bất quá mày kỳ thật không tin Trần Hạo đúng không?"

Lão Cửu nhìn vào mắt Khi Còi nói: "Thứ trong di thư của ông nội tao mặc dù không cách nào so sánh được với Lâm Húc hay Khất Nhi, nhưng ông nói đến một chuyện máu chốt, chính là ở bước ngoặt cuối cùng đã bị người phản bội. Tao và Chu Quyết không giống nhau, không tin bất luận kẻ nào. Càng không tin hai kẻ đến sau kia, ai biết một trong bọn họ có thể có quỷ hay không."

Khi Còi hỏi: "Vậy ai đã phản bội ông nội mày?"

Lão Cửu lắc đầu nói: "Không biết, ông nội tao không nói rõ rốt cuộc là ai, hình như ông rất e ngại nói ra tên người này. Người này có lẽ là một con quỷ. Tóm lại ông nội nói bọn họ sau khi ra khỏi mộ phần lánh nạn kia đã có người không còn là người nữa. Nhưng không nói rõ rốt cuộc là ai, tao nghĩ sức mạnh của quyển sách này lưu lại đến nay, một người hoặc nói là thứ kia khẳng định còn tồn tại. Mày đã hiểu chưa?"

Khi Còi nghe câu này, lông tóc đều phát ra hàn khí. Hắn cắn răng tiếp tục hỏi: "Sao mày lấy được cổ hồn phách kia?"

Lão Cửu vô thức sờ túi, lập tức buông tay, hắn ngơ ngác đứng đó nói: "Ông nội tao sau khi còn sống trở về, ông biết một ngày nào đó sẽ có người nhớ tới cổ hồn phách, ông biết thứ đồ này giữ vai trò trọng yếu, mà ông vẫn luôn cảm giác có gì đó theo dõi mình, vì vậy ông cuối cùng lựa chọn đem thứ đồ kia thả lại ở phần mộ năm đó bọn họ lánh nạn. Tao dựa theo ghi chép của ông nội, đến nơi đó."

Khi Còi nói: "Đó là phần mộ thể nào?"

Lão Cửu nói: "Không biết, nhưng hắc là một phần mộ của quý tộc cổ đại, tao không nghiên cứu phương diện này."

Khi Còi nói: "Việc này phải giao cho Trần Hạo nghiên cứu, chúng ta đều là người ngoài nghề."

Lão Cửu không trả lời, Khi Còi ý thức được tâm tư của Lão Cửu, nói: "Mày xem, nói không chừng ở khởi điểm cũng có thể tìm được gì đó có giá trị, tao không phải Chu Quyết, sẽ không nói. Nhưng tao nghĩ mày không có lựa chọn."

Lão Cửu nhìn Khi Còi, Khi Còi kiên định nhìn hắc, hắc chỉ nói ra sự thật. Hơn nữa từ trong mắt mắt Khi Còi, Lão Cửu vẫn như cũ nhìn thấy kiên kỳ hoặc nhiều hoặc ít, Lão Cửu biết việc này không có biện pháp, dù sao hắc cũng là một người chết.

Cuối cùng, Lão Cửu một mình trong gian phòng tận cùng bên trong khách sạn. Sau khi sắp xếp thỏa đáng hắc nhận được tin nhắn gửi tập thể của Trần Hạo: Sau bữa cơm chiều, đọc sách.

Lão Cửu nắm cổ hồn phách trong tay, cuối cùng hắc tựa như đã ra quyết định sau cùng nhắm hai mắt lại, lúc này chung quanh hắc bắt đầu tràn ngập bởi mùi máu nồng nặc, trên vách tường tái nhợt phản chiếu ra rất nhiều bóng người, loạng choạng, vắn vẹo. Cuối cùng hóa thành một cụm khí đen. Như muốn ôm lấy Lão Cửu vậy, loại khí tức này Lão Cửu mỗi buổi tối đều có thể cảm thụ, tựa như đang cảm thụ một nghi thức. Mùi máu thổi rửa tràn ngập thân thể hắc, hắc cảm giác cả người hắc đều tản ra cổ mùi thối này. Nhưng lại ngửi không ra, tựa như một người hút thuốc phiện sẽ cảm giác cả người bị kiến gặm cắn, nhưng trên người lại không có côn trùng nào, hết thấy việc này đều là phản ứng của đại não hắc, sâu bên trong đầu óc của hắc tràn ngập cổ mùi máu này. Thành linh cửa phòng bị đẩy ra, Chu Quyết nhìn Lão Cửu nói: "Lão Cửu."

Lão Cửu mạnh ngắc đầu, bối rối đặt cổ hồn phách vào túi nói: "Chuyện gì?"

Chu Quyết lại không động đậy, cậu đề phòng dừng mắt trên vách tường nọ, Lão Cửu ở phía sau lặp lại một lần: "Chuyện gì?"

Chu Quyết phục hồi tinh thần nói: "Đi ăn cơm chiều thôi."

Lão Cửu đứng lên đi về hướng cậu, Chu Quyết vô thức mà lùi về phía sau một bước, nhưng lại đột ngột dừng bước cậu đưa tay vỗ bả vai Lão Cửu, nói: "Đi thôi, tất cả mọi người đang chờ đó."

Chu Quyết đóng cửa phòng, ngoài dự liệu của Lão Cửu chính là Chu Quyết không hỏi tới hắc. Hắc biết đây là thiện ý của Chu Quyết, vô luận là thiệt tình hay hành động cố ý, đây đều phù hợp với tác phong của Chu Quyết. Lão Cửu khổ sở cười đi theo cậu ra khỏi khách sạn.

Tới nhà hàng Kim Lăng rồi, thật không ngờ ông giáo sư đã ngồi vào cùng, hộ pháp bốn mắt ở bên cạnh, mỹ nữ xinh đẹp chạy tới gọi phục vụ viên chọn món. Định

luật nhất quán của Chu Quyết lại một lần nữa bị đánh phá, trong ấn tượng của cậu giáo sư đều là những học giả kín đáo, nho nhã, vùi đầu cày cấy, nhưng tác phong của ông cụ này hoàn toàn cùng loại với một nhà thầy ở thị trấn quê mùa tụt hậu.

Cụ Mã lôi kéo tay Trần Hạo bảo anh ngồi sát bên, Trần Hạo rất nhanh kê bên tai Chu Quyết hỏi: "Tửu lượng cậu được chứ?"

Chu Quyết chưa hiểu chuyện gì xảy ra, đã bị Trần Hạo lôi kéo cùng ngồi bên cạnh cụ Mã. Tiếp theo mọi người lần lượt ngồi vào.

Ông cụ mở miệng nói: "Đám nhỏ, các trò là học sinh của Trần Hạo, luận bồi phân các trò là đồ tôn của ta nha, tốt, tốt, trong các trò nếu có ai có hứng thú với kim thạch học, có thể tới tìm ta. Cửa học vấn này cần có người kế thừa a!"

Mọi người rút vai nhìn chằm chằm ông cụ đỉnh đạc nói, rốt cuộc sau khi thức ăn đã lên hết, cô gái phục vụ thay bọn họ khui bia, cụ Mã rốt cuộc không giống như tội phạm bán hàng đa cấp đi dụ dỗ thuyết phục bọn họ nữa, mà bất mãn quay hướng cô gái phục vụ nói: "Bia? Đây không phải là nước súc miệng sao, uống vô ích."

Sắc mặt Chu Quyết trắng nhợt, khuôn hoảng nhìn Trần Hạo, Trần Hạo mỉm cười giảo hoạt, lúc này tráng hán mới mở miệng nói: "Giáo sư, buổi tối Trần Hạo còn phải tìm ngài nghiên cứu vấn đề, ngài xem."

Cụ Mã sau khi luyến tiếc nhìn chằm chằm vào bốn chữ Rượu Mạnh Song Câu hồi lâu, nói: "Vây rượu vàng đi, cháu gái mở năm bình Kim Sắc Niên Hoa. Ừm, có chuyện quan trọng, trước kiểm chế chút, nước súc miệng này lấy xuống cho ta. Thứ này sao có thể uống được."

(Bánh Tiêu: Song Câu trấn cổ ngàn năm được khen là ngọn nguồn rượu của Trung Quốc. Năm 1977 ở vùng phụ cận Song Câu khai quật được hoác thạch người vượn cổ, sau khi được các chuyên gia của sở nghiên cứu sinh vật cổ viện khoa học Trung Quốc khảo chứng, được mệnh danh là hóa thạch vượn say. Các khoa học gia suy đoán, hơn một ngàn vạn năm trước ở người vượn cổ ở sâu trong rừng rậm nhiệt đới nguyên thủy của Song Câu, bởi vì nuốt chứng nước quả đại lên men tự nhiên mà say ngã bất tỉnh, thành hóa thạch ngàn vạn năm sau.

Kim Sắc Hoa Niên là một trong những nhãn hiệu của rượu vàng Thiệu Hưng)

Nghe được lời, Tam Béo mới vừa uống được nửa chén trà trực tiếp phun ra, bất quá cụ Mã không thấy được, hẩn nhanh nhẹn lau miệng bắn tín hiệu mắt cho Chu Quyết đang ngồi cạnh cụ Mã.

Lòng bàn tay Chu Quyết đã bắt đầu đỏ mỏ hôi, tửu lượng của cậu cũng chỉ dừng lại ở giai đoạn bia, hiện tại trực tiếp nhảy vào rượu vàng. Cái này thật sự có khả năng uống xong sẽ nằm thẳng cẳng.

Cụ Mã phảng phất đã tiến vào trạng thái tốt nhất, ông rót đầy cho mình trước, sau khi uống một hơi cạn sạch, hắng giọng nói: "Ta cạn chén, chur vị tùy ý, nhưng mà Trần Hạo phải uống đó."

Trần Hạo trái lại khí phách hào hùng, nâng chén lên bên miệng, đột nhiên anh như nhớ tới gì đó, nói với cụ Mã: "Giáo sư Mã, em đột nhiên muốn cho thầy xem một mặt minh văn (chữ khắc trên đồ vật), văn tự này em cho tới giờ vẫn chưa từng tiếp xúc, không biết thầy có thể hỗ trợ đọc thử không."

Cụ Mã cảm thấy hứng thú ồ một tiếng, sau đó Trần Hạo đưa lên giấy A4, anh nói: "Chính là mấy chữ này."

Cụ Mã đặt chén rượu xuống, Trần Hạo lập tức liền đem chén đẩy ra. Lúc này Chu Quyết trừng mắt to nhìn biểu hiện của Trần Hạo, mới hiểu được trọn vẹn cái gì gọi là giáo hoạt tự nhiên, ông cụ lập tức bị những chữ này hấp dẫn. Chu Quyết nhìn thoáng qua, phát hiện Trần Hạo cũng không đem tất cả nội dung trong bản dập viết ra, có nhiều chỗ đứt quãng. Cho nên Chu Quyết phỏng chừng những chữ còn lại anh ta đều hoặc nhiều hoặc ít đã từ nhật ký của Trần Như Lan và tri thức tích lũy thường ngày của mình cho ra kết luận, mà thứ khiến anh không cách nào chắc chắn, anh cần một người có uy tín giúp anh xác nhận. Lại không thể đem tất cả những thứ đó cho ông xem, càng không thể đem nguyên bản lấy ra. Nhưng Chu Quyết không ngờ tới anh cư nhiên dùng thứ trọng yếu như vậy để lấy cớ chặn rượu, thế này còn phải nói ông cụ uống rượu mạnh như hổ.

Cụ Mã cũng không tự giác mà đẩy chén rượu ra, vẻ mặt ông trang nghiêm nói: "Thứ này. Trò lấy được ở đâu?"

Trần Hạo mặt không đổi sắc nói: "Trong tay một ông lão, bản gốc đã mất, người cũng đã chết. Chỉ lưu lại thứ này, là một di sản văn hóa bọn buôn lậu muốn mô phỏng sản phẩm rơi đến lời kéo em, em hiển nhiên sẽ không cho gã, cũng sẽ không liên lạc nữa. Nhưng đối với mấy chữ này vô cùng hiếu kỳ, mới muốn thỉnh giáo thầy."

Chu Quyết ngạc nhiên nhìn Trần Hạo bịa ra lời nói dối, cậu cảm thấy lấy cớ này cực kỳ hoàn mỹ. Nhưng cụ Mã lại nói: "Đừng gạt ta nữa, mấy chữ này Như Lan từng cho ta xem qua, ta đến nay cũng chỉ có thể giải ra một chữ." Nói xong ông chỉ vào một chữ nhìn như cái móc câu nói: "Chữ này vô pháp dịch được chuẩn xác thành ngôn ngữ hiện đại chân chính, bởi vì ý nghĩa của cổ đại và hiện đại đã khác biệt nhiều lắm, dựa theo kinh nghiệm của ta, ta chỉ có thể nói nó đại khái đọc là Tương, là một loại côn trùng. Cổ đại cho rằng Hàn Tương có thể hấp thu âm khí, một loại côn trùng nhỏ màu đen. Có một đoạn thời gian ngày xưa nó bị thay thế bằng tên gọi khác là ve, nhưng trên thực tế nó là một loại quỷ trùng, nó trốn trong lịch sử văn hiến như ẩn như hiện, nhưng chỉ cần chữ này vừa xuất hiện lập tức sẽ có tai vạ, mà tiếp đó nó sẽ được che giấu ngay, thẳng đến lần xuất hiện tiếp theo. Quả thực giống như một u linh."

Mọi người nghe cách nói như thế, đều lộ ra vẻ mặt giật mình, nhưng trái lại Trần Hạo vẫn rất an tĩnh lắng nghe, lúc này Chu Quyết mới hiểu được Trần Hạo trong lời

nói của cụ Mã, anh căn bản không để ý lời nói dối có bị vạch trần hay không, anh chỉ muốn xác nhận.

Cụ Mã đem trang giấy đặt bên cạnh nói: "Bởi vì sự mất tích của Như Lan, ta cũng bắt đầu tập trung phân loại những chữ này, chỉ cần niên đại nào từng xuất hiện loại chữ này ta đều tìm ngọn nguồn tương tự, trong ghi chép văn hiến ta được biết, phát hiện chữ này xuất hiện sớm nhất vào lúc Sở Hán tranh chấp, cũng chính là thời cuối triều Tần, mà thời kỳ sục sôi nhất là những năm cuối thời Đông Hán, lúc khởi nghĩa Khăn Vàng. Tiếp đó thì không còn thấy nữa, nhưng cũng không thể nói là chưa từng xuất hiện, chỉ có thể nói bị che đậy cẩn mật rồi. Mà có thể làm đến được điểm này. . . ."

Trần Hạo chống cằm nói: "Chỉ có nhà nước tập quyền, cũng chính là hoàng đế đã che đậy những chữ này."

Cụ Mã gõ bàn nói: "Đúng vậy, cho nên những chữ này kỳ thật chỉ có hoàng đế mới có thể độc quyền, vì vậy chúng ta ít nhất có thể kết luận đồ vật này nguồn gốc từ Tần mạt, phát triển ở Đông Hán, biến mất từ sau khi triều Tấn sa sút. Nhưng đây chỉ là một kết luận nghĩ hẹp, nhất định những chữ này bị thời gian tác động, mà ý nghĩa vốn đã rất rộng của nó trước đây sẽ càng thêm rộng hơn."

Cụ Mã khép giấy A4 lại trả cho Trần Hạo nói: "Tiểu Trần, trò thành thật nói cho ta biết, trò và Như Lan rốt cuộc đã gặp phải chuyện gì, năm đó Như Lan sống chết không chịu nói cho ta biết, cuối cùng không nói tiếng nào đã ra đi, hiện tại trò cũng như vậy. Rốt cuộc là cái gì đã kết nối hai chị em trò với nguy hiểm này? Trò đừng đi vào con đường cũ của Như Lan a, thật sự không thể buông tha được sao chứ. Không có đồ vật gì quan trọng hơn tính mạng của mình mà."

Trần Hạo lắc đầu nói: "Thầy yên tâm em sẽ không mạo hiểm, em chỉ là cảm thấy hiếu kỳ với đồ vật chị đã lưu lại mà thôi. Có thể mời thầy nói thêm một chút chuyện nữa về Tương không?"

Cụ Mã thấy Trần Hạo dứt khoát như thế, cùng Trần Như Lan năm đó giống nhau như đúc, cho dù nóng lòng cũng không có biện pháp, cũng chỉ có thể tiếp tục nói: "Tương chỉ là một loại côn trùng kỳ thật ý nghĩa không lớn, nhiều nhất chỉ là một loại ve cực kỳ hiếm thấy, nhưng trước đây có một tộc người, hoặc dùng từ hiện tại mà nói gọi là tổ chức thì đúng hơn, đó chính là Tương tộc. Đó chính là một đám người. . . . Cực kỳ nguy hiểm."

Trần Hạo nghe đến đó mới phát hiện cụ Mã rốt cuộc đã nói đến mấu chốt, anh hỏi: "Phương sĩ?" (từ xưa gọi những người cầu tiên học đạo)

Cụ Mã nói: "Đúng vậy, tục truyền kể một đám phương sĩ bị Tần Thủy Hoàng ép luyện đan, nhưng thiên hạ nào có cái gì gọi là thuốc trường sinh bất tử, nhưng bọn họ phải giả vờ chế tạo ra thuốc khởi tử hoàn sinh, cho dù. . . . Chỉ ngăn ngừa vài giây đồng hồ. Chỉ ít phải cho hoàng đế tận mắt nhìn thấy thứ đã chết đi sống lại. . . ."

Lão Cửu đột ngột quẳng đĩa xuống đứng lên, cụ Mã nhìn hẩn, sắc mặt hẩn tái nhợt cực kỳ, hẩn miễn cưỡng nặn ra nụ cười nói: "Tôi đi WC."

Chu Quyết nhìn Lão Cửu, Khi Còi đứng lên muốn đi xem hẩn, nhưng lại bị Diệp Vỹ ngăn cản, gã nói khẽ với Khi Còi: "Nghe đi, tiếp theo mới là trọng điểm."

Khi Còi ngồi lại vị trí, cụ Mã vô tội nhìn Trần Hạo, Trần Hạo ý bảo có thể uống nhiều quá. Tiếp tục hỏi: "Cụ Mã, thế thì những phương sĩ này cùng Tương tộc có quan hệ gì?"

Cụ Mã cầm lấy đôi đĩa như có điều suy nghĩ mà nói: "Có à, trong những phương sĩ này có một vài người tới từ Miêu Cương, bọn họ tinh thông cổ thuật, bọn họ cần có đủ 'kỳ tích' để chứng minh giá trị tồn tại của mình, vì vậy những phương sĩ này tìm được một loại côn trùng, có thể khiến vật chết sống lại trong khoảng thời gian ngắn. Dựa theo giải thích khoa học hiện tại, có lẽ chính là kích hoạt tế bào tái sinh cực đoạn. Nhưng thời gian rất ngắn, chỉ có thể duy trì hai tiếng."

Tam Béo nói xen vào: "Đây không phải là cùng mưu kế cũ tương tự trong bộ phim Cổ Kim Đại Chiến Tần Dũng Tình sao, đem thứ thuốc đó đánh tráo, hoàng đế trí tuệ nói chung không cao, tưởng rằng đây là thuốc trường sinh bất lão thật."

Cụ Mã cười lắc đầu nói: "Làm sao có thể đánh tráo, đó là tội khi quân, phải biết rằng Tần Thủy Hoàng ở trong này, chỉ cần bị phát hiện một lần, cả gia tộc bọn họ sẽ bị tiêu diệt toàn bộ, cho nên loại giấu giếm kỹ lưỡng này trước mặt Tần Thủy Hoàng sớm muộn cũng lộ, vô nghĩa, ta thấy, Tần Thủy Hoàng cũng biết đấy. Nhưng mà ông ta cho rằng đây là bán thành phẩm, chí ít không có thất bại."

Trần Hạo nói: "Cho nên Tần Thủy Hoàng liền để cho nhóm phương sĩ này tiếp tục nghiên cứu, mà phương thức những phương sĩ này sử dụng chính là lợi dụng loài côn trùng này? Mà đây chính là nguyên hình của Tương tộc?"

Cụ Mã cười nói: "Đúng vậy, cũng chính là tại thời kỳ kia mới lên vũ đài lịch sử, nhưng bọn họ chỉ ở trong góc âm u mà nghiên cứu loại hành vi cùng loại với cương thi sống lại này. Mà mấu chốt quyết định ở chỗ, trong quá trình biến đổi của cả Tương tộc từng có rất nhiều lần đại nạn và biến động. Trong một lần đại nạn cuối cùng, người Tương tộc bị tru diệt hầu như không còn. Mà có thể đem những phương sĩ thần bí đến gần như quỷ mị này tiêu diệt, cũng chỉ có một loại người có thể làm."

Trần Hạo nói: "Vẫn là kẻ thống trị cao nhất. Hoàng đế."

Cụ Mã hài lòng gật đầu, trong ánh mắt Trần Hạo lại lóe lên sự băng lãnh khiến người ta phát rét, sau khi trầm mặc thật lâu, anh mới thở ra một hơi nói: "Cám ơn giáo sư, những việc tiếp theo cứ giao cho chúng em xử lý đi, xin thầy hãy đem trang bị cho em mượn. Xem như nể tình Như Lan."

Cụ Mã thở dài nói: "Aiz, ta có thể nói được gì đây, mấy thứ này kỳ thật cũng không phải của ta, nếu ta ra mặt cho trò mượn trang bị, vậy nhất định phải liên lạc với nhà trường, lúc đó hành động cá nhân của trò nhất định sẽ bị chú ý, mấy thứ này

là Như Lan để lại cho trò. Năm đó con bé lấy tính mạng ra đe dọa, ta mới thay các trò bảo tồn bộ trang bị này, trò nói xem con bé này sao lại bướng bỉnh như vậy chứ? Quên đi, nhưng mà ta vẫn phải nói thêm lần nữa, đây khẳng định không đơn giản, nếu không được thì rút lui, ngàn vạn lần đừng mạo hiểm nhé."

Trần Hạo lặng yên uống một ngụm rượu, anh gật đầu nói: "Em biết."

Quách Mai cảm thấy bầu không khí quá mức áp lực, cô cười nói: "Ăn cơm trước đi, ăn xong thì sớm nghỉ ngơi một chút, tất cả mọi người đều đã mệt mỏi."

Cụ Mã có lẽ bởi vì liên quan đến Trần Như Lan, không còn cao hứng bừng bừng như trước nữa, ông chỉ yên lặng bung chén rượu lên, nhấp từng ngụm. Bữa tiệc vô cùng không vui như vậy, song đám người Chu Quyết cũng không để ý chuyện này, Chu Quyết nỗ lực thúc giục mình tiêu hóa những lời giữa Trần Hạo và cụ Mã, từ đó rút ra được một ít suy luận có lợi, cậu mơ hồ cảm thấy Tương tộc này khả năng chính là ngọn nguồn của một loạt, nhưng giống như lời cụ Mã, Tương tộc trong quá trình biến động đã thay đổi nhiều lắm, ngay từ đầu phương sĩ chỉ là vì chế tạo cương thi mà tụ tập, trải qua mấy ngàn mấy trăm năm phải chăng đã không còn ước nguyện ban đầu này? Nếu chỉ vì như vậy, thì tại sao bọn họ lại gặp tai ương ngập đầu? Những thứ này lại cùng chuyện tình trong tiểu thuyết hơn sáu mươi năm trước có quan hệ gì?"

Chu Quyết bung chén rượu lên, cậu vừa uống vừa suy nghĩ, đột nhiên chén rượu của cậu bị huých một cái, cậu ngẩng đầu nhìn Trần Hạo, Trần Hạo cầm lấy chén rượu đưa trước mặt anh, sau đó uống một ngụm, Chu Quyết lúc này mới ý thức được Trần Hạo đang kính rượu cậu, cậu cầm lấy chén rượu cũng ra hiệu rồi uống một ngụm, cậu mới phát hiện kỳ thật đây là lần đầu tiên cùng Trần Hạo uống rượu. Kỳ thật nghiêm túc mà nói cậu và Trần Hạo tiếp xúc cũng không sâu, nếu không phải bởi vì quyển sách vòng bảy người này, có lẽ cậu sẽ nghĩ hết mọi biện pháp né tránh tên lưu manh kia, nhưng hiện tại Chu Quyết chợt phát hiện, cảnh giác của cậu đối với Trần Hạo đã buông xuống rất nhiều, chỉ ít cậu không còn lo lắng lời Trần Hạo có cấu thành uy hiếp đối với mình hay không.

Mà điểm này ngay cả bản thân Chu Quyết cũng cảm thấy vô cùng lạ lùng, có lẽ loại tín nhiệm này, thành lập dựa trên cảm tình liên hệ bên trong. Nhưng có lẽ ngay cả Trần Hạo cũng không biết loại chuyển biến vi diệu này của nội tâm Chu Quyết, anh bảo lưu loại suy nghĩ rằng cậu không tín nhiệm mình, khoảng cách giữa cảm tình của người với người chính là sự không tín nhiệm này.

Bữa cơm này dưới bầu không khí phức tạp cứ thế kết thúc. Cụ Mã thậm chí uống đến nước mắt cũng chảy ra, ông nói ông không ngăn cản Như Lan, ông không giúp gì cả. Ông kỳ thật có thể giúp, nhưng ông sợ phiền phức. Ông biết thứ này nguy hiểm lại vi phạm kỷ luật, mà hiện tại ông vẫn như cũ không có cách nào giúp một tay.

Đến cuối cùng ông cụ bắt đầu nói năng không đầu không đuôi, ngay cả một ít học thuật bên trong không nên nói cũng phun ra hết. Nói thật Tam Béo nghe cũng sùng sốt, ngay cả Chu Quyết cũng cảm thấy ở chung với văn nhân nguyên lai phức tạp như vậy.

Sau khi hộ pháp bốn mắt đưa cụ Mã đã say khướt về nhà, Quách Mai ở lại tính tiền. Mà vài người Trần Hạo cũng đứng dậy quay về khách sạn, bọn họ cần tiếp tục tổng hợp, hơn nữa quyết định đi tiếp con đường tới cùng xem thế nào.

Nhưng Quách Mai đột nhiên ngăn cản bọn họ, bởi vì cơm là người ta mời, khách sạn là người ta bao, ăn thịt nhà người ta ở nhà người ta, cũng thật sự không tiện phải mông chạy lấy người.

Quách Mai nói: "Việc này thật sự không thể chia sẻ với em sao?"

Trần Hạo lần đầu tiên lấy một loại khẩu khí thành khẩn nói: "Sự muội, việc này thật không phải vấn đề gì có thể gánh vác trên người hay không, nếu em không muốn cho tâm huyết của chị Như Lan uống phí, thì đừng xen vào chuyện của bọn anh nữa. Cám ơn em thay bọn anh chuẩn bị hết thảy, nhưng bọn anh thật sự không thể để em nhúng tay vào."

Quách Mai bĩu môi nhìn bên cạnh, hiển nhiên dùng Trần Như Lan áp chế thật đúng là áp được cô em này. Cuối cùng cô nói: "Aiz, được rồi."

Nói xong đám người Trần Hạo liền rời đi, Tam Béo ở bên cạnh nhỏ giọng nói với Chu Quyết: "Mày nói xem con nhóc kia thật sự sẽ chết tâm vậy sao?"

Chu Quyết nói: "Không biết, nhưng đích xác không thể nói toạc ra, hơn nữa nói ra cũng không ai tin. Tao dám cá ông cụ kia nếu thật sự biết toàn bộ chuyện tình của chúng ta, nói không chừng ông ấy khẳng định sẽ đưa toàn bộ chúng ta đi làm giám định tâm thần, ông ấy hiện tại cùng lắm là hoài nghi chúng ta mạo hiểm tiếp xúc với cỗ mộ linh tinh gì đó. Nếu nói cho ông ta biết là do siêu nhiên? Ông ấy phỏng chừng còn có thể uống hai bình rượu xái nữa cho 'tĩnh rượu'."

Tam Béo tiếp tục nói: "Vậy lời của ông ấy giúp gì được cho chúng ta không?"

Chu Quyết lắc đầu nói: "Rất khó nói, lời của ông ấy chỉ là một chữ trong đó, hơn nữa còn là giải thích về sau của ông ấy, mà chữ này có ý nghĩa bao nhiêu đối với chúng ta cũng chưa dám chắc. Bất quá có một điểm tao phát hiện Trần Hạo nhất định đã có thể xác định rồi."

Lúc này Khi Còi và Lão Cửu cũng bu lại, lúc đó Chu Quyết nói: "Việc này phỏng chừng không thoát được quan hệ với hoàng đế. Cho nên không thể nói được chúng ta có làm được bước tiếp theo hay không."

Tam Béo nghe ra ý vị trong lời nói, hấn hưng phấn nói: "Chẳng lẽ bước tiếp theo chúng ta phải bí mật thăm dò hoàng lăng?"

Chu Quyết còn chưa kịp mở miệng, Trần Hạo đi phía trước đã nói: "Không phải tôi muốn đả kích các cậu, các cậu muốn đến hoàng lăng nào? Nơi này về cơ bản những lăng tẩm quý tộc có thể gọi tên được đều đã khai quật cả rồi. Cậu còn mong đợi được vào dò xét Tần lăng sao? Còn mật thám hoàng lăng đấy."

Mọi người lập tức ngậm miệng, nhưng mà Trần Hạo lại chuyển đề tài nói: "Nhưng chúng ta phỏng chừng phải đi đến phần mộ bọn họ lánh nạn kia trước."

Nói xong ánh mắt mọi người đồng loạt nhìn về phía Lão Cửu, Lão Cửu bị bọn họ trừng đến phát hoảng, bất quá hấn lại lạnh lùng nói: "Vô dụng, mộ phần kia đã bị hủy."

Chương 35: Hai phần mộ

---o0o---

Trần Hạo ý vị thâm trường ồ một tiếng, ngay cả Chu Quyết cũng nghĩ lời này của Lão Cửu nói có chút không đáng tin. Năm đó dùng làm hầm tránh nạn, sao có thể nói hủy là hủy ngay được? Cũng không phải công trình bã đậu.

Lão Cửu chỉ vào vết thương của mình nói: "Bên trong hiện tại đầy dầu, đi vào nữa chỉ cần một ánh lửa mỏng manh cũng có thể gây nổ mạnh, đến lúc đó người bên trong không một ai trốn thoát được. Hơn nữa đường vào mộ đều là dầu, các cậu ngay cả vào còn không thể vào được. Không tin thì cứ tha hồ."

Lúc này Khi Còi đột nhiên vỗ vai Lão Cửu, sau đó chỉ vào phía sau, nguyên lai Quách Mai đã thanh toán tiền xong vẫn chưa rời đi, mà vẫn đi theo phía sau bọn họ, cũng không biết đã nghe được nhiều ít, Lão Cửu lập tức không nói tiếp nữa.

Trần Hạo cau mày nhìn Quách Mai, Quách Mai thấy ánh mắt mọi người đều tràn ngập ghét bỏ và cảnh giác, cũng thật sự không nán lại nữa, hừ một tiếng vượt qua bên cạnh Trần Hạo rồi đi ra ngoài.

Trần Hạo bắt đắc dĩ lắc đầu, Chu Quyết nhìn điện thoại di động nói: "Quay về khách sạn rồi hãy nói, ở đây đông người lắm chuyện."

Vì vậy Trần Hạo dẫn đầu một đám người trở về khách sạn, mà Diệp Vỹ trong lúc đó không nói lời nào. Phảng phất như gã đã mất đi hứng thú với sự tình này, gã chỉ hữu ý vô ý quay đầu lại nhìn, như sau người có thứ gì đó đang nhìn chòng chọc vào bọn họ.

Trở lại khách sạn, Chu Quyết cầm thẻ mở cửa vào, Tam Béo lầm lũi đi pha một ấm trà lọc cho cả bọn giải rượu, một đám nam nhân cứ như tụ tập làm chuyện gì phi pháp mà vây quanh giường, chính giữa giường bày ra tất cả những thứ có liên quan đến vòng bảy người, có vài thứ được bọc rất chặt chẽ kín đáo, có thứ chỉ là một ít giấy A4. Mà sự tồn tại quyển sách cũ bìa màu vàng kia lại gai mắt nhất, hết thấy đều là do quyển sách này mà ra.

Lão Cửu ngồi trong góc, hần không đặt cổ hồn phách bên trong mấy thứ này, từ điểm đó đã nói lên rằng hần dứt khoát lựa chọn bảo lưu nó với Trần Hạo.

Trần Hạo châm một điếu thuốc, anh nói: "Hiện tại có rất nhiều đồ vật tất cả mọi người đã biết, nhưng đó cũng chưa phải là đáp án. Mà những đồ vật trong tay chúng ta đây đã có thể tương đối phác họa ra một thứ đại khái, chờ đợi chúng ta chỉ là lựa chọn. Con đường cuối cùng phía sau đi như thế nào, có hai phần mộ cho chúng ta chọn, một chính là mộ phần ban đầu lánh nạn, hai là huyết mộ thần bí cuối cùng Thúy Nương dẫn bọn họ tiến vào. Hai mộ phần này đều hung hiểm vạn phần, nói không chừng sau khi đi vào một lần sẽ không còn cơ hội trở ra."

Anh nói dứt lời, nhưng không ai đáp trả, ngay cả Chu Quyết cũng chỉ trầm mặc cúi đầu, trên mặt của mỗi người đều ẩn hiện sự suy nghĩ và cẩn thận. Dù sao thứ mạng này không phải hễ đầu nóng lên thì có thể bắt chấp, bọn họ còn trẻ, đều sợ chết.

Ngoại trừ một người, Lão Cửu nhìn mọi người nói: "Tại sao các người không tiếp tục đọc sách? Nhìn xem tình hình của Lâm Húc bọn họ lúc đó, có lẽ sẽ có chi tiết về cổ mộ kia."

Mọi người dừng một chút, Trần Hạo nói: "Hiện tại câu chuyện đã đọc được xấp xỉ rồi, hơn nữa hiện tại gợi ý và trợ giúp của Như Lan cung cấp đã kết thúc. Nếu muốn đọc sách, tôi muốn nghe một chút ý kiến của mọi người."

Tam Béo hiểu được ý tứ của Trần Hạo, hắn không được tự nhiên nói: "Điều này cũng đúng, đọc sách chẳng khác nào cùng quý giao lưu, hiện tại BUG của chúng ta đã mất, chỉ với những trang bị hiện giờ có phải sẽ mất hết tác dụng hay không hã."

(Tiêu: "BUG" là 1 từ chỉ lỗi hệ thống, theo ta biết nó thường thấy chỉ lỗi của game, chẳng hạn như quái xuất hiện đó, khi nhân vật chơi đánh quái thì quái đó mặc định phải đánh bao nhiêu lần mới chết, hoặc theo hướng dẫn thì phải diệt quái bằng phương pháp nào đó, nhưng cuối cùng lại không phải làm vậy, quái xuất hiện có thể quá yếu hoặc quá mạnh, khác với hướng dẫn.... nói đơn giản thì BUG là từ chỉ lỗi trên 1 hệ thống nào đó, thường cũng không phải là lỗi lớn. Bọn Chu Quyết gọi những manh mối mà Như Lan để lại là BUG vì nó làm xáo trộn và gián đoạn con đường họ bị dẫn dắt đi qua, qua đó tạo cơ hội cho họ sống sót - - - "Theo Shi")

Lão Cửu hừ mũi một tiếng nói: "Hiện tại lo lắng những việc này còn nghĩa lý gì? Bị liên lụy đến sẽ không có đường lui. Xảy đến cũng đừng nghĩ thoát thân."

Chu Quyết nhìn tình huống lại sắp bế tắc, cậu vội nói: "Đích xác, không có đường lui nữa. Cứ tiếp tục đọc đi, nhưng trước khi đọc tôi muốn biết vài điểm mấu chốt, chỉ ít tôi không thể hồ đồ đi đọc theo. Đừng quên chúng ta ngay từ đầu đã cố gắng thay đổi kết cục trong sách dẫn dắt."

Tam Béo và Khi Còi đi theo gật đầu, Trần Hạo liếc mắt nhìn thoáng qua Diệp Vỹ vẫn đang vuốt ve con mèo, anh nói: "Cậu muốn biết gì?"

Chu Quyết nắm đấm tay nói: "Được rồi, vậy tôi sẽ đem khái niệm của tôi đối với chuyện này nói với mọi người một chút, mọi người đừng chịu ảnh hưởng của tôi, bởi vì đây chỉ là vài cái nhìn của cá nhân tôi, phỏng đoán dễ sai hơn là suy luận."

Tam Béo cắt ngang lời cậu: "Lão Nhị, đừng dài dòng như bà thím nữa, mày cứ nói, bạn hiền đều ở đây mày sợ cái gì chứ."

Khi Còi cũng gật đầu nói: "Đúng vậy, cho dù chết bạn bè cùng nhau lên đường, sợ cái mô a."

Tam Béo nghe được chữ chết bật người nói: "Mẹ nó, không chết! Chúng ta đều đại cát đại lợi sẽ không chết đâu!"

Chu Quyết thấy tất cả mọi người nói như vậy, vẻ mặt cũng thả lỏng, cậu phát hiện ngay cả Trần Hạo cũng cười cười với cậu, cậu nói: "Đầu tiên là về quyển sách này, quyển sách này là tìm được trong thư viện. Nhưng dựa theo tin tức Trần Như Lan cung cấp, sách này vốn là từ một nhóm quái nhân cầm đầu, hơn nữa cùng giáo viên thần bí của Trần Như Lan có liên can, vì vậy tôi suy đoán bọn họ có thể nằm trong nhóm bảy người trước Trần Như Lan, thế thì đầu dây phông chừng có thể nối liền lại, nếu chúng ta đặt một vài số liệu, Lâm Húc giả thiết là 1, mà giáo sư thần bí là 2, Trần Như Lan là 3, còn chúng ta là 4. Các cậu nhìn xem, số liệu có thể nối liền lại, từ đó chưa từng gián đoạn, mà trên sự thật trước Lâm Húc cũng có vòng bảy người tương tự xuất hiện."

Khi Còi chen ngang nói: "Chưa từng gián đoạn."

Chu Quyết nói: "Đúng vậy, vì thế trước chúng ta vẫn chưa từng gián đoạn, đây không phải là một tin tức tốt, vậy có nghĩa rằng chưa ai từng phá giải vòng bảy người. Ít nhất tất cả mọi người trước chúng ta đều đã thất bại. Đây là kết luận thứ nhất được rút ra."

Chu Quyết vừa nói xong, chính mình cũng nhin không được mà run rẩy, bởi vì y theo suy tính của chính mình, một vòng cố định bảy người này là cái mà cổ nhân hay gọi là người trước ngã xuống người sau kế tục, mà cuối cùng cư nhiên cũng chưa thể phá tan cục diện này, đến cuối cùng vô luận là sống, hay chết, thậm chí ngay cả sống chết cũng không thể xác định, nhưng vẫn không có cách nào chạy thoát được hết thảy những thứ này.

Tam Béo run run nói: "Bạn hiền lời đạo đầu này của mày thật kinh khủng, bước tiếp theo không phải là kết luận tốt thì xin mày đừng nói nữa. Bằng không trong đầu ý niệm muốn tự tử cũng có luôn rồi đấy."

Chu Quyết nói: "Đương nhiên, chúng ta còn chưa đến lúc tuyệt vọng, đầu tiên Trần Như Lan cho chúng ta rất nhiều gợi ý, phân đoạn đem tất cả tin tức góp nhặt cho chúng ta, hơn nữa trong đó chỉ ấy cơ hồ đã nhiều lần thành công vượt mức hoặc đã phá tan quy luật của vòng bảy người rồi. Bất luận nói thế nào chúng ta trước hết phải kể một chút về các gợi ý chứ. Trần Như Lan tựa hồ đem tất cả đầu mối lưu lại trên người Thụý Nương. Hơn nữa trong sách Thụý Nương hai lần biến sắc mặt làm cho người ta cũng hiểu được là rất kỳ quặc. Bên cạnh đó chính là chỉ ấy đã gợi ý tín hiệu sợ hãi tử vong, việc này đại biểu cho cái gì? Ông cụ Mã giải thích về Tương tộc, khiến tôi cảm thấy bọn họ chính là một đám quái nhân nghiên cứu tử thi. Việc này cùng bọn họ có quan hệ gì, chẳng lẽ năm đó Thụý Nương bọn họ tiến vào phần mộ đã khởi động bí mật của Tương tộc, hết thảy những thứ hiện tại đây kể cả quyển sách Vòng Bảy Người này, đều là hậu di chứng của Tương tộc? Hết thảy đều phải bắt đầu từ lúc Hồ Tử cùng Thụý Nương tiến vào chỗ trú ẩn, nhưng đây không phải khởi đầu của vòng bảy người, hoàn toàn trái ngược, từ tin tức Lâm Húc, Phùng Lộ Hỷ và Khất Nhi lưu lại đến xem, bọn họ vào huyết mộ thần bí sau cùng phảng phất như càng khiến người ta đáng dò xét sâu xa, tới cùng cái nào mới là đáp án của chúng ta?

Hay ngay cả một cái hay hai cái đều không phải? (Tiêu: Mọi người bít vì sao nói Phùng Lộc Hỷ lưu lại đầu mối ko? Vì Phùng Lộc Hỷ chính là ông nội của Phùng Lão Cừ đó : D)

Mà về bảy người trong câu chuyện, tôi chung quy cảm thấy tự thân bọn họ đều cực kỳ quái dị, bọn họ ngay từ đầu luôn giấu giếm Lâm Húc là vì cái gì, mà chúng ta trước đó nhìn thấy mộ phần của Thúy Nương rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Mấy vấn đề này tôi nghĩ chúng ta đều phải làm cho rõ ràng."

Lão Cừ gật đầu nói: "Đúng vậy, ông nội của tôi lúc đầu cũng nói trong bảy người đã có người không phải là người nữa."

Trần Hạo vẫn không tỏ thái độ gì, anh chỉ nhìn chằm chằm quyển sách kia cầm đầu hút thuốc.

Chu Quyết tiếp tục nói: "Nếu nói như vậy Thúy Nương chính là chỗ vấn đề lớn nhất, nhưng Thúy Nương tới cùng đã ra sao? Sống hay chết? Phần mộ vốn là của Thúy Nương cuối cùng thành nơi chôn cốt Trần Như Lan, là ai xây dựng cho Thúy Nương phần mộ cổ quái này chứ?"

Mọi người không tiếp lời, trên thực tế tất cả mọi người đều chờ Trần Hạo có thể giải thích việc này, Trần Hạo dụi tắt đầu lọc thuốc, anh nhìn Chu Quyết nói "Thúy Nương cuối cùng nhất định là đã chết, bởi vì người ra chỉ có Lâm Húc, Khất Nhi và Phùng Lộc Hỷ, nếu Thúy Nương còn đó cô ta sẽ không thể nào một chút tin tức cũng không có. Nhưng cuối cùng Thúy Nương chết ở đâu tôi không biết, là ra ngoài rồi mới chết, hay chết ở mặt thất sau cùng này thật sự rất khó nói. Còn Như Lan vì cái gì cuối cùng lại chết trong thôn Âm Bình, tôi mặc dù không biết chi tiết, nhưng tôi có thể đoán ra Như Lan kỳ thật cuối cùng khả năng chưa tiến vào mộ thất kia. Bằng không theo cá tính của chị, chỉ cần có một tia hy vọng chị đều sẽ nỗ lực không bỏ cuộc. Có chuyện gì khiến cho chị hoàn toàn tuyệt vọng. Nhưng là. Là cái gì đây? Cuối cùng tại sao lại thất bại?"

Chu Quyết đột nhiên hiểu được hàm nghĩa mịt mờ trong lời nói của Trần Hạo, cậu nói: "Chị ấy đã chọn sai? Cho nên cách thành công chỉ kém một bước, giữa A và B chị ấy đã chọn sai cái kia."

Lão Cừ đột nhiên đứng lên nói: "Tôi biết, Trần Như Lan vào mộ phần kia! Chị ta vào cái mà tôi vào! Cho nên đã thất bại."

Trần Hạo trái lại không giật mình như Lão Cừ, anh sờ sờ trong túi áo móc ra điếu thuốc châm hút rồi nói: "Tôi biết, thông tin mộ phần kia chúng ta cũng đã nhận được. Nhưng tại sao tiến vào phần mộ kia sẽ thất bại?" Trần Hạo ngẩng đầu nhìn Chu Quyết nói: "Cậu còn nhớ rõ trong nhật ký Như Lan viết đến huyết mộ cổ quái kia không? Chị lúc ấy nhìn thấy chính là tình cảnh Hồ Tử và Thúy Nương vừa mới trốn ra được."

Chu Quyết gật đầu, Trần Hạo tiếp tục nói: "Chị ấy đến phần mộ kia. Rốt cuộc chưa từng trở về."

Trong mắt Lão Cửu lóe ra cái gì đó, hắn nói: "Đích xác, phần mộ kia có dấu vết người đi vào, nhưng rất kỳ quái là bọn họ không hề đi đến cùng. Đã lộn ngược trở về."

Trần Hạo thoáng sửng sốt, anh dừng lại nhìn Lão Cửu hỏi: "Có ý tứ gì?"

Lão Cửu nói: "Trước tôi có một nhóm người đi vào, bởi vì bên trong đường vào mộ từng có người sử dụng thiết bị, hơn nữa niên đại hẳn là chưa lâu. Nhưng bọn họ không vào đến cuối cùng của mộ thất. Dám chắc rằng bọn họ chưa đi vào đến cùng."

Trần Hạo ần trán nói: "Không đúng, thế này không phù hợp với cá tính của Như Lan, nếu chị đã tiếp cận rất gần chân tướng, tại sao lại lùi về? Chẳng lẽ chị biết bên trong có nguy hiểm."

Tam Béo chỉ vào Lão Cửu nói: "Hắn không phải đã tiến vào sao? Không có việc gì mà."

Lão Cửu thê lương hừ một tiếng, không trả lời. Tam Béo ý thức được mình đã nói bậy. Khi Còi âm thầm gõ Tam Béo. Trần Hạo nhìn Lão Cửu nói: "Cậu có thể nói tường tận về phần mộ kia một chút không?"

Lão Cửu nhìn chằm chằm Trần Hạo, hai người nhìn thấy chính mình trong mắt đối phương, cuối cùng Lão Cửu cúi đầu chán nản nói: "Tôi đi vào để lấy đồ vật kia."

Lão Cửu dừng lại một chút, tiếp theo hắn mới chậm rãi nói: "Lúc ấy tôi đã lấy được tài liệu lịch sử liên quan đến cố hồn phách, phát hiện đầu mỗi ông nội để lại cho tôi chính là chỉ đồ vật này, mà đồ vật này trong tài liệu lịch sử vẫn như ẩn như hiện, cuối cùng tôi trong tài liệu cơ mật của phòng hồ sơ phát hiện một phần về Thanh mạt thời kỳ vận động Nghĩa Hòa Đoàn (tổ chức tự phát do nhân dân miền Bắc lập ra để phản đối chủ nghĩa đế quốc xâm lược) , tấu chương Hình Bộ thượng tấu triều đình, nói cách khác, Cố Hồn Phách vào thời mạt Thanh từng xuất hiện một lần, hơn nữa gây nên phong ba rất lớn, kinh động đến Từ Hi thái hậu lúc đương thời.

Lúc này biến cố Canh Ty bộc phát, thời gian đó một trong các thủ lĩnh Nghĩa Hòa Đoàn do Lâm Hắc Nhi, là tên thuyền nữ tự xưng Hoàng Đăng Thánh Mẫu tuyên bố đã tìm được thần dược có thể đề kháng đại bác súng ống của người nước ngoài, kẻ khác đao thương bất nhập, chủ sự hình bộ vốn cương quyết muốn khuyên can Nghĩa Hòa Đoàn tập hợp dân binh, nhìn thấy thật có người trong Quyền đoàn dị sĩ trúng súng phương tây vẫn như cũ bất tử, cho nên liền cho rằng 'Sức mạnh lời nói Quyền Dân có thể dựa vào'.

(Bánh Tiêu: Bởi vì cường quốc ức hiếp quá đáng, kích thích bách tính Trung Quốc khắp nơi phản hận, tạo thành sự nổi dậy của Nghĩa Hòa Đoàn, lấy khẩu hiệu "phù

Thanh diệt Dương", nhổ cột điện, hủy đường sắt, đốt giáo đường, giết người nước ngoài và giáo dân. Chính phủ Thanh tin Nghĩa Hòa Đoàn có thể đao thương bất nhập, giết sạch người nước ngoài, tiện bề ngày 25 tháng 5 năm 1900 (Quang Tự năm thứ 26) tuyên chiến với tám nước. Để dập tắt đấu tranh phản đế của Nghĩa Hòa Đoàn, mở rộng xâm lược Trung Quốc, Anh Mỹ Pháp Nga Đức Nhật Ý Áo tám nước tạo thành liên quân xâm lược, vào tháng 6 năm 1900, hải quân Anh quốc do trung tướng Seymour suất lĩnh, từ tô giới Thiên Tân xuất phát, hướng Bắc Kinh xâm lược. Cuối cùng dẫn Trung Quốc lâm vào tai vạ chưa từng có, suýt nữa bị chia cắt. Năm 1900, là năm canh tý Trung Quốc âm lịch, trận hỗn loạn bùng nổ hơn 100 năm trước này cũng được người Trung Quốc gọi là "Canh ty quốc biến", "Canh ty quốc nạn". Quyền Dân hay Quyền đoàn là tên gọi khác của Nghĩa Hòa Đoàn)

Nhưng cuối cùng sau toàn bộ những phong ba này, lại bởi vì một người tên là Kiều Tam Thất chiếm được Cổ Hồn Phách. Mà gã sau khi lấy được đồ vật này liền biến mất dạng, một lần cuối cùng xuất hiện là ở núi Kê Lung, núi Kê Lung chính là cảnh nội thành Nam Kinh ngày nay, cho nên tôi phỏng đoán quái thi Lâm Húc bọn họ gặp phải chính là Kiều Tam Thất."

Khi Còi hỏi: "Kiều Tam Thất là ai? Thần thông quảng đại như vậy?"

Trần Hạo nói: "Kiều Tam Thất mặc dù chưa từng có tên trong sách vở, nhưng sự phụ của gã chính là tổ sư nam phái trộm mộ đại danh鼎鼎 Tiêu Tư. Năng lực của bọn họ thật sự không thể khinh thường."

Lão Cửu tiếp tục nói: "Việc này tôi không biết, tôi chỉ cho rằng tài liệu lịch sử này có đề cập tới đầu mối khiến cho người chết sống lại, tôi liên hệ với tình huống của mình, nghĩ Cổ Hồn Phách có lẽ là vật cuối cùng ông nội tôi lưu lại, cũng là hy vọng duy nhất. Tôi nhất định phải lấy được nó, vì thế tôi dựa theo đầu mối ông nội lưu lại tìm được phần mộ kia, kỳ thật phần mộ kia phi thường kín đáo, lại không hề xây bia. Nhìn qua bên ngoài chỉ là một gò đất bình thường, bốn phía lại vô cùng hoang vu cho nên chưa bị trộm khai quật. Tôi cũng không có kinh nghiệm khảo cổ đào bới gì, lúc tới đó cực kỳ mờ mịt. Tôi chỉ có thể dựa theo ấn tượng của ông nội mấy mươi năm trước lục lọi, nhưng cổ quái là tôi cư nhiên vừa đào liền đào được cửa mộ, ngay cả chính tôi cũng cảm thấy thật trùng hợp."

Lúc này con hắc miêu trong ngực Diệp Vũ phát ra một tiếng kêu chói tai. Thanh âm này quả thực giống như mài kim loại vậy, làm cho răng người nghe ê ẩm. Lão Cửu hí mắt nhìn chăm chăm con mèo nọ, con mèo như có linh tính mà dõi theo hắn, Chu Quyết phá tan loại giăng co này, cậu hỏi: "Vậy. Cậu đã tiến vào đến cùng? Kiểu dáng bên trong thế nào? Cậu làm sao lấy được Cổ Hồn Phách?"

Lão Cửu đảo mắt về, hắn tiếp tục nói: "Tôi cảm thấy hết thảy đều đơn giản đến ngoài ý muốn của tôi, tôi rất thuận lợi tìm tới huyệt do bọn trộm mộ đào, dọc theo huyệt động tôi bò suốt tới một gian mộ thất, mặc dù tôi không phải sinh viên khoa khảo cổ, nhưng bên trong mộ thất này không hề có quan tài. Cho nên tôi kết luận chỉ

là một nhĩ phòng. Tôi mở đèn pin lên, phát hiện đồ vật bên trong nhĩ phòng này vô cùng đơn giản, chỉ có một số ít dụng cụ chôn cùng, không vật phẩm đáng giá gì chôn theo. Nhưng bích họa lại vô cùng tinh mỹ, hơn nữa trong bích họa xuất hiện rất nhiều đồ án phượng hoàng. Cùng với rất nhiều văn tự đồ án cổ quái, qua giải thích của giáo sư Mã, tôi phát hiện văn tự này chính là bùa Tương tộc phương sĩ sử dụng."

Trần Hạo gật đầu nói: "Chỉ có nữ giới hoàng thất cổ đại mới có thể hưởng dụng vân sức đồ đẳng hình phượng hoàng. Chủ nhân ngôi mộ này có lẽ là một vị công chúa hoặc hoàng hậu. Hơn nữa khẳng định có quan hệ với Tương tộc vô cùng mật thiết."

Lão Cửu nói: "Nhưng nếu như là công chúa, vật phẩm tùy táng của nàng có vẻ quá ít, việc này rất mâu thuẫn. Trong đường vào mộ vô cùng an tĩnh, tôi cơ hồ có thể nghe được tiếng tim mình đập. Đột nhiên tôi cảm giác không biết từ nơi nào có gió thổi vào mộ đạo, cửa vào mộ đạo phân biệt dựa theo bắc đầu thất tinh xây thành bảy chân trụ đồng, cột này cực kỳ vững chắc, phía trên không có vân sức nào, nhưng từng trụ đồng đều có một rãnh lõm cỡ bàn tay."

Động tác hút thuốc của Trần Hạo ngừng lại, ngay cả Diệp Vũ một mực vuốt ve con mèo cũng nheo mắt lại, mọi người phảng phất như nghĩ tới thứ đồ gì đó, chính là bản dập thần bí trong sách nọ. Chẳng lẽ bản dập này vốn chính là nằm bên trong bảy trụ đồng? Cầm đi bản dập bọn họ đã mở ra lời nguyên rủa của ngôi cổ mộ thần bí này?

Lão Cửu hiểu được suy nghĩ của bọn họ, hần tiếp tục nói: "Lúc này đèn pin trong tay tôi lóe lên vài cái rồi tối sầm. Tôi mặc dù biết mình đã không thể xem như một người bình thường nữa, nhưng dù sao vẫn còn ôm loại cảm giác sợ hãi của nhân loại. Gió này quá kỳ quái, tôi chỉ có thể nghe được tiếng tim mình đập và tiếng của luồng gió quái dị này, tiếp đó cảm giác bên trong gió ngửi được mùi máu, mặc dù rất nhạt, nhưng cổ mùi nọ tôi rất quen thuộc." Nói xong hần ngẩng đầu liếc mắt nhìn Chu Quyết, Chu Quyết hiểu được hần muốn ám chỉ bộ dáng quái dị mà cậu nhìn thấy trong phòng hần.

Chu Quyết chỉ hướng hần gật đầu, ý bảo hần tiếp tục nói, cậu tin tưởng lời hần.

Lão Cửu nói: "Đôi mắt của tôi đã hoàn toàn mất đi tác dụng, khi đó tôi ngửi được cổ mùi này, chỉ có hai loại cảm giác, một là sự sợ hãi bản năng, mà một loại khác là cảm giác không có lời nào nói nổi, tôi chỉ có thể nói tôi muốn dung nhập vào trong loại mùi này. Tôi hướng cổ mùi vị kỳ quái nọ mà đi, đi trong hành lang không một tia sáng, mà cổ mùi đó lại trở thành sự níu kéo duy nhất của tôi. Tôi không biết tại sao tôi lại cảm thấy cực kỳ kiên định. Trong trí nhớ tôi vẫn đi về phía trước, không hề có lối rẽ. Mặc dù tôi không hiểu khảo cổ, nhưng đi lâu như vậy vẫn chưa đi đến cùng, thật sự có chút quái, từ cấu trúc ngôi mộ trên mà nói hần không quá lớn, nhưng tôi cơ hồ cảm giác tôi đi thẳng tắp thật lâu. Tôi bắt đầu chậm rãi kéo ý thức trở về, tôi đưa tay vuốt vách tường, vách tường hành lang càng ngày càng bóng

loáng, phẳng phất như sờ trên mặt đá cẩm thạch. Giữa thạch bích và thạch bích không hề có lỗi lõm, thực giống như một khối thạch bích hoàn chỉnh. Không biết qua bao lâu thỉnh linh tôi mò được một chỗ lõm, đó là một thứ gì đó tương tự tay nắm cửa, cùng loại với một cái khuyên, nhưng phía trên có rất nhiều bánh răng gồ ghề. Tôi không dùng nhiều khí lực, phẳng phất như sau khi tăng thêm lực đạo trên nắm cửa, lập tức đem tay tôi liền bắn ra ngoài, quả thực giống như tự động vậy. Cánh tay tôi vào lúc đó bị cửa đá khua bị thương như vậy, khi đó nửa cánh tay tôi thoáng cái đã không còn tri giác. Sau đó tôi chỉ cảm giác bên tai xẹt qua một trận gió, cánh cửa trong nháy mắt đã khép lại. Phải nói tôi may mắn, bởi vì tôi khi đó chỉ sờ bàn tay qua, nếu cả người tôi dán trước cửa đá, có lẽ trong nháy mắt đó tôi cũng đã bị lực trùng kích ngược cửa đá dày nặng đâm chết rồi. Tôi chịu đựng đau đớn tiếp tục thử, nguyên tưởng rằng đây là cùng một cửa ngầm. Nhưng tôi phát hiện thiết kế cửa đá cực kỳ xảo diệu, chỉ cần lực đạo trên cơ quan của khuyên cửa vừa biến mất, cửa đá này liền tự động 'bắn' trở về. Quả thực giống như nguyên lý dây thun vậy. Vì thế tôi lần thứ hai cực kỳ cẩn thận kéo khuyên đá ra, trong nháy mắt theo cửa đá cùng nhau lui về sau, nhưng đồng thời tôi cũng không buông tay, tay kia dò xét vào cửa đá, lúc này mới thành công. Sau đó kỳ quái chính là nơi này không gian cực kỳ nhỏ hẹp, người căn bản không cách nào tiến vào, chỉ cho phép tôi với vào một tay. Vì vậy tôi chỉ có thể đưa tay vào sờ tìm, đột ngột cảm giác mò tới một thứ gì đó như lục lạc. Tôi nghe được có tiếng vang của lục lạc."

Trần Hạo hít ngược một hơi, anh nói: "Cậu mò được chính là quan tài!"

Lão Cửu nói: "Làm sao anh biết?"

Trần Hạo nói: "Còn nhớ trong nhật ký Như Lan đã viết ở bên trong huyệt kia nghe được thanh âm của lục lạc không, tôi vẫn kỳ quái tại sao là lục lạc, sau đó tôi mới ý thức được, đó là một cái quan tài! Trong phần mộ quý tộc cổ đại, các góc quan tài phân biệt treo lục lạc, nghe nói có thể triệu hồi linh hồn của chủ mộ, lục lạc có tác dụng chiêu hồn. Mà mỗi khi lục lạc vang lên chứng tỏ linh hồn đã tách khỏi thi thể. Cho nên lục lạc mới có thể vang, để triệu hồi hồn phách đã tán đi. Do đó chung quanh quan tài đặt chuông đồng có tác dụng trấn hồn."

Chu Quyết nói: "Nếu như vậy, thì chứng tỏ một màn Trần Như Lan chứng kiến kia. Linh hồn của chủ mộ đã."

Lão Cửu không để cho Chu Quyết nói hết lời, hắn nói: "Không đơn giản như vậy, tôi phát hiện hóa ra căn bản không có mộ thất chính, quan tài đặt bên trong một thông đạo cực kỳ sâu. Tay căn bản không cách nào duỗi vào trong, chỉ có thể mò mặt ngoài cùng của quan tài. Không có mộ thất chính, quan tài bị khảm nạm bên trong mộ đạo. Tầng đá bên ngoài chắc chắn như sắt vậy, còn có cửa đá văng ra trong nháy mắt như vậy nữa."

Khi Còi hỏi: "Ông nội mày không phải đã từng đi vào một lần sao? Chẳng lẽ không có nhắc tới tình hình cụ thể quan tài chủ mộ trong thư sao?"

Lão Cửu nói: "Không, không hề nói gì. Cho nên khi tôi mò tới quan tài cũng rất hoảng sợ, vì vậy tôi chỉ có thể xuôi theo nơi tôi có thể mò tới, tìm kiếm cổ hồn phách ông nội lưu lại."

Trần Hạo nói: "Thiết kế như vậy quả thật quá lợi hại, phương thức phòng trộm của nó rất xảo diệu, đầu tiên là cửa đá cơ hồ có thể văng ra thậm chí đâm chết bọn trộm mộ, tiếp theo chính là cho dù phá giải sự huyền bí của cửa đá, bạn cũng chỉ có thể mò tới bên ngoài quan tài, căn bản không cách nào tiếp xúc được quan tài. Kỵ xảo như vậy thật giống sau thời hậu Đông Tấn, phương pháp phòng trộm mộ của thời Nam Bắc triều. Mà phòng tôi bên trong thông đạo trên thực tế là từng chỉnh cả huyệt mộ đặt đúng ngay long huyệt. Mà tại cái gọi là mộ thất chính trái lại bên trong chỉ táng y quan mà thôi, rất nhiều người sẽ nhầm tưởng cho rằng loại mộ này chỉ là một chôn quần áo di vật, nhưng trên thực tế mộ chính cùng hậu nhân chúng ta chơi một trò bịp chuyển hóa ý thức."

Chu Quyết cảm thán nói: "Chẳng những dùng hết những xảo thuật quá đặc sắc, trong lòng còn cùng hậu nhân chơi cờ, kiểu cách của phần mộ này có thể thấy được là không đụng hàng."

Lão Cửu vuốt cánh tay nói: "Vốn tưởng rằng không còn hy vọng, nhưng không biết xảy ra chuyện gì, từ sâu bên trong ám đạo nọ truyền đến thanh âm đá tảng đổ nhào, thanh âm vô cùng thanh thúy, ngay khi tôi không mục tiêu sờ loạn khắp nơi một trận, tôi cư nhiên mò tới được Cổ Hồn Phách, Cổ Hồn Phách là từ sâu bên trong ám đạo của quan tài lặn ra. Nhưng không gian nhỏ hẹp vậy chỉ cho phép tôi duỗi một tay vào, bên trong thông đạo sao lại sâu như vậy, quan tài rốt cuộc là cái dạng gì, tôi đều không thể biết."

Tam Béo nghe được không kiềm nổi trán toát mồ hôi lạnh, trên mặt của mọi người đều là hoảng sợ và khó bề tưởng nổi, mặt Lão Cửu cực độ vận vẹo tự thuật tiếp: "Tôi khi ấy bị dọa đến thiếu chút nữa buông cơ quan cửa đá kia ra, nhưng tôi vẫn phải đem Cổ Hồn Phách ra, mà tôi trăm triệu lần cũng không ngờ, lúc tôi cầm lấy vật kia, có một cánh tay phủ trên tay của tôi! Đó là một bàn tay của nữ nhân!"

Trần Hạo nói: "Làm sao cậu biết là tay nữ nhân?"

Trên mặt Lão Cửu xuất hiện biểu tình xấu hổ, hấn khó xử nói: "Bởi vì cái tay kia cực kỳ trơn mềm, mặc dù lạnh như băng, nhưng tôi nghĩ hẳn là tay của nữ nhân."

Tam Béo à ha một tiếng, Lão Cửu giả vờ ho khan tiếp tục nói: "Tôi lúc ấy cũng không có tà niệm gì, chỉ sợ hãi nhanh chóng rút tay về, cánh cửa bắn kia trong nháy mắt khép lại, tôi ngồi xổm trong hành lang nắm Cổ Hồn Phách trong tay sợ đến cất bước không nổi nữa. Nhưng mà."

Sắc mặt Trần Hạo và Lão Cửu trắng bệch như nhau, anh nói: "Không phải cậu cảm giác được nữ nhân kia đang bên trong hành lang đó chứ?"

Lão Cửu gật đầu nói: "Đúng vậy. Hường tay giống nha. Giống như đồng dạng có một người cùng ngồi xổm với tôi trong hành lang, nằng cũng lấy tay sờ quan tài bên trong, vì vậy tay của tôi đụng phải tay nằng vậy. Nhưng tôi không cảm thấy có người thứ hai ở trong hành lang, tôi thoáng cái cảm thấy ngôi mộ này khắp nơi đều thấm đầy quý khí, chủ ngôi mộ này phảng phất như bản thân chính là một u linh, mà cái gọi là lăng tẩm này chỉ là để trấn thủ nằng mà thôi, tôi không biết tại sao lại có cảm giác này. Nhưng một khắc kia tôi nghĩ chủ nhân của bàn tay này cực kỳ khủng bố.

Tôi nghĩ đồ vật đã tới tay, vẫn nên nhanh chóng rời khỏi đây. Nhưng trên tay tôi không còn dụng cụ chiếu sáng, tôi chỉ có thể bước từng bước lui về sau, không ngờ tôi thoáng cái đã bị trượt, trên mặt đất chẳng biết từ lúc nào chảy ra rất nhiều dầu, căn bản không có biện pháp để đi. Tôi cố gắng kìm giữ để tránh trượt chân. Tôi cảm giác vách tường bên trong thông đạo đều là dầu, cả hành lang tràn ngập một cỗ mùi dầu cực kỳ buồn nôn. Tôi không biết là mình đã chạm phải cơ quan gì hay bởi do cái tay kia. Tóm lại tôi không có cách nào đi lại nữa, chỉ có thể giẫy giụa bên trong đồng dầu kia. Lúc này trong hành lang vang lên tiếng lục lạc, rất nhiều lục lạc cùng nhau vang động, gió cũng càng lúc càng lớn, tôi lại không có cách nào đi được, ngay cả bò cũng không được. Vì vậy tôi chợt nghe được một tiếng âm âm, sau đó từ sâu trong hành lang mãnh liệt phun ra ngọn lửa, cả hành lang bị cuộn đốt.

Tam Béo nhin không được nói xen vào: "Vậy mà làm sao ra được?"

Lão Cửu thở dài nói: "Tôi. Tôi làm sao ra được."

Lão Cửu giựt phần cổ áo của mình ra nói: "Tôi lúc ấy trực tiếp hôn mê bất tỉnh, khi tỉnh lại bản thân đã cửa vào đạo động, trên người của tôi đều là vết thương, chặt vật cực kỳ, nhưng vẫn còn chưa chết. Bất quá hoặc với tôi mà nói chết và không chết không có gì khác nhau. Tôi phát hiện Cổ Hồn Phách đang vững vàng nằm trong tay tôi, lúc này tôi quay đầu lại lần nữa. Nơi đó đã bốc cháy, dầu đã được châm. Nhiệt độ cả mộ thật cực kỳ cao. Hơn nữa sâu bên trong mộ đạo tôi mơ hồ nghe được thanh âm của lục lạc, nhưng lại tựa như là tiếng thét chói tai của nữ nhân."

Khi Còi nói: "Vậy quan tài nọ thì thế nào? Cũng bị đốt rồi?"

Trần Hạo nói: "Không có khả năng lắm, tôi nghĩ thạch bích trong hành lang khẳng định sẽ có tác dụng phòng cháy, mà vật phẩm tùy táng khuyết thiếu rất khả năng chính là vì chạm phải cơ quan trong hành lang sẽ châm lửa nên đã bị đốt. Nhưng thạch bích bóng loáng lại có thể bảo vệ quan tài chân chính bên trong phòng tối miễn cho bị lửa thiêu đốt."

Chu Quyết nói: "Nói cách khác vốn có rất nhiều vật phẩm tùy táng, nhưng chỉ cần có người chạm đến khuyên bích, mộ đạo sẽ tự động chảy ra dầu hỏa, hợp với kẻ trộm mộ và vật phẩm tùy táng cùng bị thiêu cháy."

Tam Béo nhin không được cảm thán nói: "Thật là lãng phí của trời nha."

Trần Hạo không cho là đúng nói: "Chưa chắc, rất nhiều thứ có giá trị chân chính đều đặt trong quan tài. Vật phẩm tùy táng bên trong mộ đạo chỉ là đồ vàng mã bình thường mà thôi."

Lão Cửu tiếp tục nói: "Nhưng Trần Như Lan hẳn là chưa tiến vào mật thất này, cũng giống như lời của tôi trước đó chỉ nhìn thấy những vật phẩm tùy táng bên trong mộ đạo, tiếp tục đi vào cũng không có phát hiện gì. Bên cạnh đó nếu năm năm trước Trần Như Lan tiến vào hành lang đồng thời dẫn đến đại hỏa, vậy chí ít phải có thi hài, nhưng tiến vào nhìn kỹ hành lang vô cùng nhỏ hẹp, tôi không hề phát hiện hài cốt cùng loại. Cho nên tôi nghĩ Trần Như Lan không vào hành lang."

Chu Quyết nghi vấn: "Vậy chị ấy nếu không tiến vào, làm sao lại chết chứ?"

Khỉ Còi lúc này nói: "Có chuyện chúng ta nên rõ ràng."

Mọi người đưa mắt tập trung trên người Khỉ Còi, Khỉ Còi nói: "Thân phận của chủ nhân phần mộ này rốt cuộc là ai?"

Chương 36: Mộ công chúa

---oOo---

Lão Cửu nhất thời nghẹn giọng, hần trăm mặc suy nghĩ thật lâu mới nói: "Tôi cũng từng suy nghĩ về vấn đề này, nhưng tin tức tôi có quá ít, tôi chỉ có thể nói chủ mộ hẳn là một nữ nhân, hơn nữa địa vị cực kỳ cao. Trình độ văn hóa của ông nội tôi có hạn, có thể để tôi thuận lợi tìm ra Cổ Hồn Phách đã là cực hạn rồi. Bên cạnh đó chính là bảy cây cột kia rất kỳ quái. Còn có lý do Trần Như Lan không đi vào nữa."

Trần Hạo nói tiếp: "Nữ giới, thành viên hoàng thất, thời Đông Tấn Nam Bắc triều, chôn cất ở phụ cận Nam Kinh. Hẳn là thuộc về một trong những triều Tống, Tề, Lương, Trần. Trước mắt là có phạm vi như vậy."

Khi Còi nói: "Các cậu xem bước tiếp theo có nên tiếp tục đọc sách hay không? Hay để xem sau đã?"

Diệp Vỹ ngừng chơi với con mèo, gã lần đầu tiên ngẩng đầu nhìn mọi người, Trần Hạo thoáng liếc qua gã, nhưng vào lúc này Diệp Vỹ cười cười mở miệng nói: "Tôi cũng cho rằng tiếp tục đọc được rồi đây. So sánh tình huống hiện tại của chúng ta, cùng lúc ban đầu đã tốt hơn nhiều, bất quá đừng quên một chuyện. Chúng ta cách sự xuất hiện của người thứ bảy cũng chỉ còn kém một người." Nói xong gã ý vị sâu xa quét mắt nhìn mọi người, mà con mèo đen nọ như có linh tính cũng phe phẩy cái đuôi.

Trần Hạo cầm lấy quyển Vòng Bảy Người, anh dừng lại nhìn hai giây, vẫn là mở sách ra. Lúc này mọi người lại tiến vào loại bầu không khí đặc biệt này, bầu không khí phảng phất như muốn đem người hấp dẫn vào.

Lâm Húc khó hiểu nhìn Lưu Phi, Lưu Phi lại hoàn toàn không để ý tới vẻ khó hiểu của Lâm Húc, cậu cào tóc bất an nhìn bốn phía nói: "Không được, chúng ta bây giờ còn chưa đi được. Mẹ nó sao lại xui như vậy cứ nhiên gặp phải âm binh tá đạo, hiện tại chỉ đành đánh cược mệnh của chúng ta. Khó trách Khôi Lục gia bọn họ khẳng định đã trốn rồi."

Lâm Húc đối với hết thảy mọi thứ ở nơi này cũng không quan tâm, hiện tại anh gấp nhất chính là sống chết của Thúy Nương, mà những người được gọi là bảy người kia lại không một ai xuất hiện.

Lưu Phi quay đầu lại nói: "Lâm Húc, có một việc tôi nghĩ tôi không thể giấu giếm anh nữa, bước tiếp theo có lẽ chúng ta đều không còn mạng mà ra ngoài nữa. Nếu anh có cơ hội sống sót thoát ra nhớ kỹ nhất định phải theo lời tôi mà làm. Đem hết thảy những việc này đều nhớ thật kỹ, anh biết chứ, anh phải ghi chép lại chuyện chúng ta gặp được, đừng để chúng tôi chết không rõ ràng."

Lâm Húc tỉnh táo lại nhìn chăm chăm Lưu Phi, Lưu Phi đảo mắt lại, cậu nói: "Kỳ thật bảy người chúng tôi sở dĩ lại thành như vậy, hoàn toàn đều vì bản dập trong tay chúng tôi, cũng chính là bọc đồ vật khi Hồ Tử lâm chung đã đưa cho anh. Đồ vật này chính là ma quỷ. Cầm rồi thì không bỏ khỏi tay được nữa."

Lâm Húc mất tự nhiên đem tay sờ hương miệng túi, Lưu Phi bắt được tay anh nói: "Không nên đụng vào nó! Trước khi bảy người chưa hội hợp tuyệt đối đừng chạm vào bản dập này, sẽ chỉ làm cho ma quỷ của thứ đồ này tìm tới anh."

Bảy người chúng tôi kỳ thật chính là đeo trên lưng bảy khối bản dập này chạy ra khỏi ngôi mộ nọ. Bảy khối vốn gắn trên trụ đồng vây quanh tòa cổ mộ bỏ hoang kia, nhưng Đất Tử động tà tâm, hất cầm một bản dập trong đó lên, sau đó sáu khối còn lại như có cảm giác mà rơi trên mặt đất, mà trùng hợp nhất chính là chúng tôi vừa vặn có bảy người."

Lâm Húc hỏi: "Vậy tại sao các người phải chia nhau hành động rồi lại tới đây hội hợp?"

Lưu Phi nói: "Bởi vì chúng tôi phát hiện chỉ có sau khi đem bản dập tách ra, khí tức ma quỷ nọ mới có thể suy yếu, hơn nữa một thân trang phục này của chúng tôi cũng là Hồ Tử gợi ý, anh ấy là một kẻ trộm mộ, biết làm thế nào ẩn giấu dương khí trên người mình, chúng tôi còn phát hiện khi chúng tôi sợ hãi tử vong cực độ, quỷ hồn nọ phảng phất như sẽ 'nhìn không thấy' chúng tôi, rất tà môn."

Lâm Húc gian nan tiêu hóa những lời khó hiểu này của Lưu Phi, sự tình này đều không thể dùng logic để giải thích nữa, nhưng khẳng định duy nhất chính là hết thảy việc này đều có liên quan đến bảy khối bản dập trong phần mộ kia. Lâm Húc nhìn bầu trời âm lãnh bên ngoài, mệt mỏi nói: "Vậy mục đích các người mang bản dập ra ngoài là gì?"

Bản thân Lưu Phi không giỏi giải thích vấn đề phức tạp, cậu phát hiện cậu không cách nào biểu đạt chuẩn xác được, lại nóng lòng muốn kể ra, cho nên cậu bất an nắm chặt đám tay nói: "Chuyện này phải bắt đầu nói từ cổ mộ, vốn chúng tôi cũng không ngờ sự tình sẽ trở nên tồi tệ như vậy, đám người chúng tôi mỗi người đều nghèo đến ngay cả cơm cũng không đủ ăn, muốn dứt khoát vào mộ thất, nhìn xem còn có gì đáng giá hay không, tốt xấu ở thời điểm binh loạn mã loạn này đôi được chút lương thực và súng pháo. Nhưng chúng tôi phát hiện khắp nơi trong tòa cổ mộ nọ đều lộ ra sự kỳ dị, Hồ Tử nói cổ mộ này là mộ phần của một nữ quý tộc cổ đại. Chúng tôi đi thật lâu vẫn chưa nhìn thấy được thứ gì đáng giá, trái lại việc lạ lại xảy ra, đầu tiên là trong lúc thốt nhiên Đất Tử như bị chứng cuồng loạn nói nhân số chúng tôi không đúng, chúng tôi có tám người. . . . "

Mạch suy nghĩ của Lưu Phi trở về phần mộ thần bí nọ, cậu bắt đầu hướng Lâm Húc tự thuật lại hết thảy ngọn nguồn việc lạ bọn họ gặp phải. Nhưng cậu nói quá hỗn loạn, trong đầu Lâm Húc tưởng tượng ra được cảnh ngộ của bọn họ lúc đó:

Bọn họ ngay từ đầu cũng không để ý đến sự mất tích của Dát Tử, nhưng vừa quay đầu lại phát hiện thẳng nhóc này cứ nhiên không thấy đâu nữa, mọi người đều biết thẳng nhóc này nhất gan, khẳng định đã tự mình lén lút ra ngoài mộ đạo rồi.

Bọn họ cũng không suy nghĩ nhiều càng chạy càng sâu, mà mộ đạo này phẳng phát như không có diềm dừng, ngoại trừ những nơi cây đuốc có thể chiếu đến, ngoài ra đều là hắc ám. Hồ Tử chỉ vào bích họa gần đó nhất nói: "Các cậu nhìn xem, bức họa này rất kỳ quái!"

Bởi vì cỗ mộ bảo tồn rất tốt, cho nên màu sắc trên bích họa còn cực kỳ tươi đẹp, bích họa vẽ ra từng cụm sự kiện, một người đứng trên đồng đầu lâu, chung quanh đều là nữ nhân trần truồng, bày ra đủ loại tư thế. Sau đó chính là mấy người mặc đạo bào bái kiến một nữ nhân, tiếp theo nữ nhân này ngã trên mặt đất, rồi sau đó nữ nhân này chỉ vào người vốn đang đứng trên đồng đầu lâu kia.

Bích họa này cực kỳ lớn, bao trùm cả thông đạo, chi tiết rất nhiều, chung quanh bức tranh đầy chim bay cá nhảy, núi non mây trời, Hồ Tử dẫn mọi người càng chạy càng sâu, tất cả mọi người đặt lực chú ý vào bích họa có tính tự sự cực mạnh kia, nhưng lúc này không biết vì sao gió thổi lên, cây đuốc bị thổi lúc sáng lúc tối, tùy thời đều có thể tắt ngúm, tiếp đó vang lên tiếng chuông lục lạc.

Hồ Tử trấn an mọi người nói: "Mọi người đừng hoảng hốt, đây có thể là linh hồn của chủ mộ còn đang ở đây, chúng ta đang cầm đồ vật của nó, mọi người đem bản dập trong tay tập trung lại đặt ở nơi này sau đó dập đầu lui về đi. Những thứ kia phỏng chừng không lấy được."

Nói xong gã làm mẫu đầu tiên, cung kính dập đầu ba cái, mọi người lục tục bắt chước, nhưng bọn họ còn thiếu khối trong tay Dát Tử, chỉ có thể dưới tình huống khuyết thiếu một khối mà thả bản dập ra, tiếng chuông chẳng những không biến mất, ngược lại càng lúc càng lớn, nhưng phía trên hiện tại đều là lính Nhật Bản, cũng ra không được, trong đó Phùng Lộc Hi lá gan nhỏ nhất sợ đến quay đầu nghĩ muốn chạy trốn, nhưng khi hắn vừa quay đầu lại liền phát hiện Dát Tử vốn đã biến mất chẳng biết làm thế nào lại xuất hiện phía sau bọn họ, hắn bị dọa sợ đến thoáng lão đảo.

Dát Tử tựa như không nhìn thấy bọn họ, hắn chỉ như mất hồn đi về phía trước, giống như bị thanh âm của lục lạc hấp dẫn vậy. Khi mọi người nhìn thấy cảnh đó đều ngây ra như phỗng, Dát Tử cứ thế từ bên người Hồ Tử mờ mịt bước qua.

Mao Hạt Tử kéo Hồ Tử nói: "Hồ gia, Dát Tử này không thể cứu nữa rồi, tôi nghe thanh âm bước đi của hắn, đã không còn ngạnh khí của người sống nữa, giống như có hồn mà không có phách vậy. Mà tiếng chuông này càng cổ quái, hiện tại chúng ta vẫn nên lui đến đại sảnh trước đã rồi nói sau."

(Hạt tử: nghĩa là người mù)

Mao Hạt Tử xem như kiến thức tương đối sâu rộng trong đám người kia, mặc dù gọi hắn là Hạt Tử, kỳ thật hắn cũng không mù, chỉ là trước đây vì kiếm cơm mà giả thành người mù làm thầy tướng số xem bói cho người ta, giả mạo lên giả mạo xuống mang danh đến tận giờ. Hồ Tử kéo Dát Tử, Dát Tử như đột nhiên từ trong mộng bừng tỉnh mà nhìn Hồ Tử, hắn bắt đầu khôi phục sắc mặt trắng bệch, đáng thương hề hề nhìn Hồ Tử nói: "Hồ gia, nơi này có quỷ đó! Chúng ta lui ra ngoài thôi."

Hồ Tử nói: "Làm sao ra ngoài? Ở trên đều là bọn giặc Nhật Bản, đi lên cũng chết, phía dưới tốt xấu gì cũng là quỷ của Trung Quốc chúng ta, cậu muốn nán lại đâu? Tự mình chọn đi!"

Dát Tử nghẹn lời, ấp úng lui trong góc. Lưu Phi nói với Hồ Tử: "Hồ gia, anh nhìn những thứ trên bức họa này xem, càng ngày càng cổ quái."

Quả nhiên bức tranh bên kia thông đạo vô cùng quái đản, đó là một đám người mặc trường bào vây quanh người đàn bà kia, nữ nhân nằm giữa nhưng đôi mắt mở to, một bức họa theo sau chính là nữ nhân nhắm hai mắt lại, mà những nam nhân mặc trường bào này lại biến mất không thấy đâu, còn lại cũng chỉ có bảy cây cột cùng với bản dập ở giữa, nhưng trong bức họa lại thêm ra một hình ảnh cực kỳ cổ quái, chính là phía trên mỗi trụ đồng đều có một đôi mắt, chỉ có đôi mắt trên một cây cột trong đó là nhắm.

Hồ Tử nhìn bức họa nói: "Không tốt, phần mộ này có thể là do những phương sĩ cổ đại này thiết lập, bọn họ giỏi về kỳ dâm xảo thuật, trên người tôi có hỗn hợp nước chu sa, vốn dùng để trừ tà, các cậu đem thứ này bôi trên đai lưng. Còn nữa, đem vạt áo của mình gấp ngược lại, như vậy có thể che đậy dương khí trên người."

Mao Hạt Tử tiếp nhận nước chu sa của Hồ Tử, Hồ Tử quay đầu hỏi Thúy Nương: "Trên người sư muội còn nước chu sa không? Phân cho chúng huynh đệ."

Thúy Nương gật đầu, vì vậy mọi người đem cả đai lưng nhuộm thành màu đỏ, gấp ngược vạt áo.

Hồ Tử thấy tất cả mọi người sau khi làm đúng theo, hắn cung kính nói với Khôi Lục gia: "Lục gia, bước tiếp theo chúng ta chỉ có thể ở trong phần mộ này nghỉ ngơi thêm một canh giờ, bọn giặc không có khả năng tiếp tục thủ tại chỗ này, người nói sẽ có người đến tiếp ứng chúng ta?"

Khôi Lục gia nói: "Đúng vậy, con gái nuôi của ta sẽ xuống tới, con bé tới chúng tở bọn giặc đã rút lui."

Mao Hạt Tử lúc này đột ngột ngắt ngang lời hai người, nói: "Các người nghe xem, hình như có thanh âm gì đó?"

Mọi người vốn đã sợ đến mất hồn mất vía, lúc này quả thật từ trong sâu thẳm của mộ đạo nghe được tiếng bước chân của con người, dần dần tiếng bước chân càng rõ ràng hơn, Thúy Nương sợ đến trốn sau lưng Hồ Tử, mà Lưu Phi thì nắm chặt phi

tiêu. Nội tâm mọi người đều cực độ khủng hoảng, ai cũng chưa từng ngờ đến cư nhiên sâu bên trong mộ đạo sẽ có người.

Ngay lúc này sơn tặc lão đại Khôi Lục gia rút ra súng ngắn, ông ta là người duy nhất trong đám có súng. Hồ Tử cảm súng của Khôi Lục gia nói: "Lục gia, đừng dùng súng, sợ ngộ thương huynh đệ bên mình."

Khôi Lục gia thu hồi súng, chỉ nói một câu: "Làm sao bây giờ."

Hồ Tử nói: "Không sợ, chúng ta có bảy người, tiếng bước chân đối diện chỉ có một, tôi thật muốn nhìn xem rốt cuộc là thứ ba đầu sáu tay gì."

Cứ như vậy, thanh âm càng ngày càng gần, nhưng vẫn không xuất hiện bóng người, chẳng qua tiếng lục lạc nọ thỉnh thoảng phụ họa theo tiếng bước chân vang lên vài cái. Phùng Lộ Hỉ chỉ là một người hát hí khúc, hắn không có cách nào thừa nhận sự trầm mặc và khủng hoảng như vậy, hắn bất an muốn quay đầu chạy, nhưng lại bị Lưu Phi bên cạnh túm trở về, vừa muốn gào lên thành tiếng, lại cảm giác dao nhỏ của Lưu Phi đã kề trước cổ mình. Miễn cưỡng đem thanh âm nuốt trở về.

Mao Hạt Tử thấp giọng nói: "Tới rồi."

Dần dần có một bóng người màu đen đi vào phạm vi chiếu sáng của bọn họ, từ trong bóng tối lộ ra khuôn mặt, mọi người vừa nhìn nhất thời đều bị kinh hãi, người này chẳng phải ai khác, chính là Dát Tử, chỉ là Dát Tử này đầy mặt là máu, hắn ôm bụng lê bước đi tới chỗ bọn họ, bộ dáng thống khổ làm cho người ta sợ hãi cực độ.

Thúy Nương thét lên: "Sao lại có hai Dát Tử?"

Mao Hạt Tử cũng không ngờ tới sẽ như vậy, hắn không có võ công gì, chỉ có thể dựa sát vào bên người Khôi Lục gia, mà Lưu Phi vừa muốn ném ra phi đao cũng mất chủ ý. Hồ Tử thấy thế sắc mặt tái nhợt như sáp ong, mà Dát Tử trốn ở góc phòng lại nấp trong góc tối run lẩy bẩy, hắn không dám phát ra một tí thanh âm nào. Một đầu khác Dát Tử phun ra một búng máu, mọi người lui về phía sau. Tiếp đó hắn trực tiếp ngã xuống trước mặt Hồ Tử, bọn họ phát hiện phía sau Dát Tử cắm một cây giáo đồng, trạng thái chết khổ sở vạn phần.

Mà Dát Tử kia vẫn cứ ôm đầu nói: "Hắn là quỷ, hắn là quỷ đỏ! Tôi nói có tám người, các người lại không tin tôi!"

Nhưng lúc này không ai còn tin nhiệm Dát Tử này nữa, dù sao chết đi mới là Dát Tử thật sự, bởi vì một con quỷ làm sao chết được? Trong mắt Hồ Tử hiện lên sát ý, mà Dát Tử cũng cảm giác được bầu không khí này, hắn vội vàng muốn hướng đến bọn họ, nhưng lúc này Khôi Lục gia quát: "Đừng tới đây." Nói xong ông ta móc súng ra chỉ vào Dát Tử té trên mặt đất kia nói: "Giải thích thế nào?"

Dát Tử cả người run rẩy cuộn thành một cục, khóc kể: "Lúc lấy đi miếng ngói lòi ra nọ tôi đã cảm thấy không được bình thường, tôi cảm giác nơi này ngoài chúng ta còn có người, đúng, nơi này chính là một quỷ mộ. Tôi không muốn đi tiếp nữa, dù sao canh giữ ở mình đường cũng sẽ không có ai đến, vì vậy tôi lựa chọn ở lại chỗ

bảy cây cột, nhưng ai ngờ đến lúc này bảy cây cột bắt đầu không ngừng phát ra quái thanh. Trong lòng tôi vừa sợ vừa kinh, Hồ gia anh từng nói việc mộ phần này là của nữ nhân. Lúc này tôi nghe được tiếng khóc của nữ nhân, trong lòng tôi sợ hãi nghĩ cứ ở đây cũng không ổn, tôi liền vội đuổi kịp các người, nhưng lại nghe đến tiếng lục lạc nọ, tôi liền mất hồn, trong đầu lại chỉ có một câu nói 'Thế cục bảy người, sinh tử hội hợp, xương máu mai một, vĩnh viễn vô tận, khóa hồn kếp, pháp vô chương, tâm quỷ giận, cảnh thuận oán.' Hồ gia! Tôi không có lừa các người mà, tôi thật là Dát Tử đồ! Cái thứ trên mặt đất kia mới là quỷ mà!"

Mao Hạt Tử vuốt chòm râu dê nói: "Thế cục bảy người. Chúng ta vừa vận bảy người. Thế này cũng quá trùng hợp rồi."

Hồ Tử hỏi Khôi Lục gia: "Lục gia, ngài là người từng trải, ngài xem nên làm sao bây giờ."

Khôi Lục gia hỏi: "Có thể xác định không?"

Hồ Tử lắc đầu nói: "Không thể. Nhưng."

Nói còn chưa dứt lời, tiếng súng của Khôi Lục gia vừa vang lên, chỉ thấy Dát Tử văng người về phía sau, tiếp đó cơ hội để nói một câu cũng không có liền đổ sụp xuống đất. Khôi Lục gia thu hồi súng ngắn dùng cổ ra hiệu Hồ Tử rằng sự tình này đã giải quyết xong.

Mao Hạt Tử năm đó từng làm lính của phe quân phiệt, đối với việc này không hề ngạc nhiên, nhưng hắn chợt nói: "Không tốt, mau sờ sờ trên người hắn có bản dập nọ không, thế cục bảy người trong thủ thư nọ hẳn là chỉ bảy khối bản dập kia, mà cây cột chỉ có bảy cái, cho nên tôi kết luận chỉ có bảy khối. Thứ đồ này chúng ta không thể đánh mất, có thể phải trồng cây vào nó để đưa chúng ta ra ngoài an toàn."

Nói xong Lưu Phi một bước vọt tới bên người Dát Tử bị đâm chết kia sờ soạng hồi lâu, nhưng vẫn không tìm được bản dập nọ, Lưu Phi nhất thời cảm giác khối thi thể này có chuyện. Vốn vừa mới chết không bao lâu thi thể sẽ không cứng ngắc như thế, mà khối thi thể này phẳng phất như đầu gỗ vậy, lúc này Khôi Lục gia cũng lập tức xông về phía thi thể Dát Tử bị bắn chết, quả nhiên bản dập nọ đang giắt bên trong đai lưng hắn.

Ông ta vội vàng hướng Lưu Phi hô: "Không tốt! Lầm người rồi, Lưu Tử mau lui lại!"

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Lưu Phi lảo không lui về phía sau, trong nháy mắt kia, cổ thi thể đột ngột như bị vật gì đó kéo đi, thoáng cái biến mất trong hành lang hắc ám.

Lưu Phi lảo đảo lùi lại hai bước. Cậu nói: "Trên người hắn không có bản dập."

Khôi Lục gia nhìn chằm chằm thi thể Dát Tử khẽ nói: "Xin lỗi người anh em."

Mao Hạc Tử nói: "Chúng ta phải giữ kỹ bản dập trên người mình, đây là phương pháp duy nhất chứng minh bản thân chúng ta."

Lúc này Thúy Nương vẫn trốn sau Hồ Tử nói: "Nếu sau này lại xuất hiện kẻ giả mạo thì làm sao bây giờ?"

Mao Hạc Tử thở dài nói: "Chúng ta chỉ có thể xác nhận bản dập, không thể phân biệt nữa. Bằng không con quỷ trong mộ sẽ trà trộn vào trong chúng ta. Đến lúc đó mọi người đều cùng bị hại chết."

Mao Hạc Tử vừa nói xong, sâu bên trong mộ thất lạc nọ lại vang loạn một trận, hỗn loạn đến độ trong lòng mọi người đều vô lực, Hồ Tử nhìn bích họa chung quanh nói: "Kỳ quái, nội dung của bích họa bên trong mộ đạo này không có liên quan gì đến cuộc sống của quý tộc cổ đại, sao từ đầu đến cuối lại có mấy phương sĩ cổ quái, kỳ quái nhất chính là phượng hoàng đồ đằng xuất hiện ở nơi này, chứng tỏ nữ giới mai táng ở đây phải là một người địa vị cực kỳ cao, nhưng quy cách của mộ đạo lại nhỏ vô cùng, cũng kỳ lạ vô cùng."

Khôi Lục gia nhìn hai chữ trong bích họa nói: "Đây là chữ gì? Mẹ nó, nơi này không có thứ gì có thể để cho người ta xem hiểu sao."

Hồ Tử cầm lấy cây đuốc để sát vào nhìn nói: "Đây là hành thư, đan xen giữa chữ khải và lối chữ thảo, lưu hành ở thời Đông Hán, Lương Tấn, hai chữ này là niên hiệu, Thái Thủy."

Mao Hạc Tử nói: "A nha, là phần mộ thời Nam Triều Lưu Tống, khó trách lộ ra luồng khí đậm tà như vậy nha."

Thúy Nương kéo vạt áo Hồ Tử nói: "Anh Hồ, đây. Hình như có tiếng nước từ nơi nào vọng tới?"

Hồ Tử nói: "Làm sao lại có tiếng nước được? Nơi này cách nguồn nước có chút xa, dựa theo phong thủy mà nói hẳn không có sông ngầm. Làm sao lại có tiếng nước?"

Thúy Nương còn muốn nói gì đó, Hồ Tử ra hiệu cho nàng đừng nói để tránh nhiễu loạn tâm thần của mọi người. Mà Khôi Lục gia chỉ vào bích họa nói: "Các người nhìn xem, bích họa cuối cùng này là bức tranh hai phần mộ hả?"

Hồ Tử vội vàng tiếp tục nhìn bích họa, phát hiện quả thật ở bích họa cuối cùng có chút thâm ảo là hai phần mộ, một cực kỳ giống phần mộ công chúa hiện tại bọn đang đứng, mà cái còn lại kia là một ảnh ngược của đáy nước, nhưng trong hai phần mộ có một con đường nối liền, con đường này như là hoa văn hình đám mây, nhưng nhìn kỹ lại phát hiện cư nhiên đều là một vài ký hiệu cổ quái. Dưới đất của mộ công chúa còn có một ảnh ngược, mà những người vốn mặc áo bào ống rộng này lại đều hướng đáy nước nọ bơi đi. Hình ảnh vô cùng sống động, cho nên không khó giải thích hàm nghĩa trong đó.

Thình lình Thúy Nương cực kỳ sợ hãi lôi kéo tay Hồ Tử, Hồ Tử có chút phiền, nhưng dù sao cũng là sư muội của mình, nói: "Lại làm sao vậy?"

Thúy Nương chỉ vào điểm cuối nói: "Thật sự có tiếng nước! Các người nghe kia!"

Sắc mặt Mao Hạt Tử đột nhiên dữ tợn hẳn lên, hắn nói: "Các người nhìn xem!" Nhất thời chẳng biết từ đâu lũ lụt cuộn cuộn tràn đến, thoáng cái nhắm phía sáu người Hồ Tử tính cả thi thể Dát Tử cùng nhau xông ra. Nhưng kỳ quái chính là thể nước có hai loại, một loại là từ sâu trong bên trong mộ đạo vọt tới, mà một loại khác là từ mình đường mà đến. Hai luồng nước hình thành vòng xoáy, đem toàn bộ bọn họ đều cuốn lên, mà vừa lúc đó Dát Tử đột nhiên di chuyển, động tác của hắn phi thường quái dị, giống như nước lại giống như đất hướng sâu bên trong mộ thất bơi đi, trong những người này kỹ năng bơi của Lưu Phi khá nhất, cậu túm lấy mắt cá chân Dát Tử, nhưng cậu phát hiện khí lực của Dát Tử lớn đến mức khó tin, dưới tình huống mất đi trọng lượng, vẫn như cũ đem Lưu Phi một cước đạp ra ngoài, Hồ Tử ngăn cản Lưu Phi. Rất nhanh khí trong phổi mọi người đều muốn dùng hết, mắt thấy đã sắp hít thở không thông, Lưu Phi cũng cảm giác đầu hỗn độn, cậu phun ra một hơi cuối cùng rồi mặc cho mình cứ như vậy cuốn đi. Nhưng khi cậu tỉnh lại lần nữa, phát hiện mình lại trở về mình đường chỗ bảy cây cột.

Bên cạnh còn nằm mấy người kia, lúc này, Hồ Tử và Khôi Lục gia đều đã tỉnh dậy, mà thi thể Dát Tử vẫn như cũ nằm bên cạnh bọn họ, thi thể giống như đã ngâm trong nước thật lâu, còn chưa ngừng ứa nước ra ngoài, trong miệng thi thể không ngừng nhỏ ra nước. Mà trên trán vẫn còn lỗ đạn của súng Khôi Lục gia gây ra.

Hồ Tử thất tha thất thểu bò lên, gã bò đến bên cạnh Thúy Nương, phát hiện Thúy Nương cũng chầm chậm thức tỉnh, chờ sau khi tất cả mọi người tỉnh lại, chặt vật tìm được đường sống trong chỗ chết. Không ai nói nên lời.

Mao Hạt Tử nằm trên mặt đất kêu đau không ngớt, giống như chỗ yếu hại nào đó trên người bị khua đập. Mà Phùng Lộc Hi đã sớm sợ đến hết cách, co quắp ngồi dưới đất run như cây sậy. Bất quá hình như không bị thương tích gì.

Lưu Phi tạm ổn, cậu đỡ cánh tay nhìn thi thể Dát Tử, rất sợ hắn lại nhảy dựng lên. Hồ Tử nói: "Đều tại tôi, mang các người vào chỗ quái quỷ này. Aiz!"

Khôi Lục gia nói: "Không đâu, Hồ gia đừng tự trách mình, việc này không thể trách cậu. Nhưng ngôi mộ này quả thật quý dị, hiện tại xem ra chuyện của Dát Tử không phải ngẫu nhiên, đây là một lời cảnh cáo của chủ mộ dành cho chúng ta."

Mọi người đều trầm mặc xuống, Mao Hạt Tử nói: "Hồ gia, khi tôi ở bên đám quân phiệt kia kiểm còm từng nghe nói có một loại thuyết pháp tìm kẻ chết thay, chính là âm hồn của quý báms vào trên đồ vật, chỉ cần người lấy được nó nhất định phải hoàn thành tâm nguyện của ma quỷ. Anh xem. Việc này có phải cũng giống thế không?"

Hồ Tử ngồi dưới đất, gã trầm tư nói: "Có khả năng, nhưng muốn chúng ta làm gì? Chẳng lẽ là phần mộ sau cùng kia? Chính là phần mộ trong hồ kia?"

Hồ Tử lâm vào trầm tư, thỉnh linh gã trợn to mắt quát một tiếng: "Không tốt!"

Thi thể Dát Tử kia cứ nhiên không biết xảy ra chuyện gì mà không ngừng ứa ra nước, nó còn phát ra loại thanh âm như nồn ọe, nước đen không ngừng từ trong miệng hắt phun ra, trong đó như là nội tạng lại như là sợi bông nát cứ thế bị phun ra. Thúy Nương thấy tình trạng này nhất thời cũng ớn theo.

Đang khi mọi người ở đây cũng không biết nên làm thế nào cho đúng, đột nhiên từ trên đạo động nhảy vào một bóng người xinh xắn, động tác cực kỳ thanh tú, Khôi Lục gia vừa nhìn liền đưa mắt ra hiệu cho cô bé, cô bé trong nháy mắt đỏ nhích lại gần bọn họ.

Hồ Tử nói: "Đúng rồi, bản dập của Dát Tử còn đang trên người hắt."

Mao Hạt Tử nhìn cô bé nói: "Chúng tôi vốn là bảy người, nhưng Dát Tử bị chết cổ quái như thế, tôi cho rằng đây là vì bản dập trên người hắt tạo thành, các người hồi tưởng lại trong bích họa nợ những tiên nhân bay vào ngôi mộ cũng là bảy người, trên ngực mỗi người bọn họ đều treo khối ngọc bội cùng loại với bản dập. Tôi cho rằng đó chính là bản dập nợ."

Hồ Tử gật đầu đồng ý nói: "Đúng vậy, nó muốn chúng ta đi tìm hắt chính là ngôi mộ đó, nhưng ngôi mộ đó ở đâu?"

Mao Hạt Tử bắt đầu lắc đầu, cô bé không nói xen vào chỉ an tĩnh lắng nghe bọn họ nói chuyện, Khôi Lục gia hát cầm ra hiệu cho cô gái: "Khất Nhi, lấy bản dập trên người thi thể kia ra."

Khất Nhi nhìn thi thể kia mày cũng không chau lại, trực tiếp đưa tay móc vào đai lưng thi thể, sau đó kéo bản dập ra, trên tay đều là máu loãng và thịt nát.

Mà Khất Nhi trong nháy mắt bắt được bản dập nợ, liền thụt lùi lại phía sau hơn mấy bước, thi thể Dát Tử bắt đầu phân giải cực nhanh. Khất Nhi nhìn Khôi Lục gia, Khôi Lục gia không nói gì. Trái lại Hồ Tử nói: "Tôi hiểu rồi, muốn cho người chết an tâm chết đi, phải có người kế thừa bản dập của hắt, hiện tại Khất Nhi thành một trong chúng ta rồi. Chúng ta vô luận thế nào cũng phải gom đủ số bảy người, tìm được phần mộ trong nước kia."

Khất Nhi chỉ yên lặng giấu bản dập đi, nàng nói: "Tôi mang theo dây thừng, đến lúc đó mọi người mang vào. Bước tiếp theo cha nuôi có tính toán gì không?"

Khôi Lục gia quay đầu nói với Hồ Tử: "Phần mộ kia cậu có thể xác định là ở đâu không?"

Chương 37: Ước hẹn bảy người

---oOo---

Tất cả mọi người bị vấn đề tưởng chừng đơn giản mà lại khó giải quyết này gây khó dễ, Khôi Lục gia dù sao cũng là người từng trải, ông lần lượt liếc mắt nhìn mọi người, nhưng không ai có thể cung cấp đầu mối hoặc gợi ý hữu dụng. Lúc này ông ta mới cười nói: "Các cậu cũng không có cách nào, vậy tôi thấy vẫn nên tạm gác chuyện này xuống, hiện tại bọn giặc Nhật Bản còn đang ở trên, chúng ta tránh súng còn không kịp, nơi nào còn có thời gian đi tìm phần mộ ở đáy nước gì đó?"

Lời vừa nói ra, quả nhiên thật sự khiến cho tất cả mọi người ở đây dao động, nhưng duy chỉ có một người đó là Mao Hạt Tử, hần lắc đầu nói: "Lục gia nói thế là sai rồi, nếu như nói trong phần mộ này quả thật có lời nguyên oai môn tà đạo, vậy đám chúng ta đều có khả năng sẽ gặp phiền toái, mà cái chết của Dát Tử có lẽ chính là một cảnh cáo đấy."

Khôi Lục gia nhìn chằm chằm lão đầu gầy nhom này, nhưng dù sao Mao Hạt Tử trên giang hồ coi như có chút danh tiếng, hơn nữa lời hần nói đích xác cũng hợp lý. Cho nên tâm tư Khôi Lục gia vốn muốn tạm thời thoát thân cũng bị dao động.

Lúc này vốn an tĩnh Phùng Lộc Hi thoáng cái nhảy dựng lên, mọi người vẫn luôn ghét bỏ tên nhát gan làm hỏng chuyện này, nhìn hần hiện tại vừa sợ vừa chộn rộn càng thêm không nhịn được. Khôi Lục gia hung dữ trừng mắt Phùng Lộc Hi hỏi hần lại xảy ra chuyện gì nữa.

Phùng Lộc Hi sợ hãi chỉ vào thi thể Dát Tử trên mặt đất nói: "Di chuyển, di chuyển rồi!"

Lưu Phi nghe nói lời ấy lập tức phóng phi tiêu ra đầu tiên, nhưng phi tiêu nhập vào trong thi thể tựa như đinh ghim trong thịt nát. Hồ Tử ngăn cản động tác của Lưu Phi, gã cẩn thận tới gần thi thể vẫn không nhúc nhích nằm trên mặt đất. Chung quanh thi thể còn đang không ngừng trào ra nước đen và thịt khối.

Một thi thể như vậy thật sự không cách nào nhìn nổi, trong nháy mắt mọi người ở đây vội vã dời tầm mắt, thỉnh thoảng thi thể thoáng cái run lên, tốc độ cực nhanh, nhưng thay vì nói di chuyển, không bằng nói là một bãi thịt đang không ngừng mấp máy. Thúy Nương sợ hãi kêu một tiếng, không nhịn được buồn nôn, ói ra tại chỗ. Đống thịt nọ như có tri giác mà tản ra. Tất cả mọi người sợ thịt này dính vào mình, nhưng khối thịt này giống như có mục đích mà di chuyển về hướng sâu bên trong mộ thất, cảnh tượng nọ quả thực buồn nôn đến không thể nào nhìn thẳng nổi, người từng trải như Khôi Lục gia thấy thế cũng hãi hùng khiếp vía. Đống thịt sống nọ cứ thế phân tách ra, biến mất sâu bên trong mộ đạo, mà mọi người trước cảnh tượng đó không một ai dám tiến lên đụng vào.

Tình huống như thế, cũng không cần Mao Hạc Tử phân tích lại làm gì nữa. Nếu không muốn sau khi chết giống như Dát Tử, biến thành thịt vụn vụn vẹo trở về, vậy bọn họ nhất định phải làm rõ đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì. Mà phần mộ đáy nước kia lại làm cho người ta không thể đoán nổi.

Trong đám người, chỉ có loại người như Hồ Tử là quen thuộc với việc lạ này nhất, gã rất nhanh phát hiện hiện trường ngoài trừ quần áo ngoài của Dát Tử ra, còn có một đồ vật. Đồ vật kia như là một khối bạch ngọc, vì vậy Hồ Tử đoán rằng kỳ thật lúc Dát Tử chưa đuổi kịp bọn họ, tự hấn còn thuận đường sờ soạng những đồ vàng mã khác trong mộ thất, nhưng bên trong phần mộ này trống rỗng, trước đó bọn họ đều xem xét kỹ cũng không tìm được đồ vàng mã, mà bạch ngọc này cư nhiên hiện tại lại xuất hiện bên trong quần áo Dát Tử chói mắt như thế. Đây rốt cuộc là hấn lên cầm, hay đột nhiên xuất hiện, hay sau cơn hồng thủy cổ quái kia mới có. Hết thảy những việc này giống như đã được sắp xếp hoàn chỉnh, phẳng phất như có một bàn tay vô hình đang thúc đẩy bọn họ. Dẫn dắt bọn họ tiến vào trong cục diện càng thêm quái đản khủng bố.

Hồ Tử cẩn thận muốn cầm bạch ngọc, nhưng lại bị Mao Hạc Tử ngăn cản. Mao Hạc Tử nhẹ nhàng nói: "Cái chết của Dát Tử rất quái, miếng ngọc này xuất hiện càng quái hơn. Tôi thấy thứ này tà lắm. Vẫn đừng nên chạm vào làm gì."

Hồ Tử lắc đầu nói: "Không đúng, đây là bạch ngọc thượng đẳng, mà từ trên bạch ngọc lộ ra một luồng cảm giác ôn nhuận, nếu như là âm ngọc hoặc tử ngọc, vậy chất màu thế nào cũng thanh lãnh, trong mắt của tôi hốt bản này trái lại có vài phần linh khí. Như là vật dụng của người đức cao vọng trọng."

(Tiêu: Hốt bản hay còn gọi là thủ bản, ngọc bản, là miếng ngọc mà quan đại thần cầm khi diện kiến vua.)

Gã từ trong đồng quần áo tàn tạ nọ rút khối bạch ngọc ra, phát hiện cư nhiên là một khối hốt bản. Mao Hạc Tử thấy Hồ Tử không có dị trạng gì, lúc này mới lớn gan kê sát vào nhìn. Hấn tấm tắc lấy làm lạ nói: "Thứ xuất hiện ở trong phần mộ này không đơn giản nha, hốt bản bạch ngọc phải là đại quan nhất phẩm hoặc vương hầu mới có tư cách cầm. Đây."

Hồ Tử quét ra vết bẩn dính trên hốt bản, gã phát hiện trên hốt bản bạch ngọc này còn khắc một ít chữ, nhưng do niên đại quá xưa, cộng thêm đội ngũ lưu vong này là do người nửa mù chữ hoặc hoàn toàn mù chữ tạo thành, cho nên rất nhiều câu đọc không hiểu, người hữu dụng duy nhất là Mao Hạc Tử cũng chỉ đứng đó lắc đầu, tỏ vẻ không biết đây rốt cuộc là vật gì.

Đột nhiên đầu Mao Hạc Tử đang lắc lư dừng lại, hấn nhìn hốt bản, ánh mắt tỏa sáng, hấn cầm cánh tay Hồ Tử, chỉ vào một chữ trên hốt bản nói: "Quách Cảnh Thuần! Đồ vật này là hốt bản của Quách Phác!"

Hồ Tử mặc dù không biết về đế vương gì gì đó, nhưng Quách Phác này gã không thể không nhận thức, bởi vì đây chính là tác giả của Táng kinh tiếng tăm lẫy lừng.

Mao Hạt Tử buồn bực nói: "Quách Phác cùng mộ thất này có quan hệ gì? Nếu như nói mộ này là thời Thái Thủy, vậy chính là mộ của Nam triều, mà Quách Phác lại là người của Đông Tấn."

Lưu Phi nói: "Có thể là vật phẩm chôn theo của chủ nhân mộ thất này hay không? Tôi nhớ rằng từng có người nói người cổ đại đặc biệt thích cất giấu những vật dụng của văn nhân. Sau đó táng chung với mình."

Mao Hạt Tử vẫn lắc đầu nói: "Nhưng mà lại xuất hiện quá đột ngột, tại sao phải mắc trên quần áo của Dát Tử? Sự xuất hiện này thực sự rất quái, chẳng lẽ chủ mộ gợi ý cho chúng ta? Nhưng việc này có liên quan gì đến Quách Phác?"

Thúy Nương lớn gan vừa kẻ sát vào nhìn nói: "Các anh nhìn phía trên có chữ viết."

Quả thật trên hốt bản còn có nhóm chữ nhỏ, mặc dù đọc không rõ ý gì, nhưng cũng đại khái hiểu được, đồ vật này chính là sở hữu của Quách Cảnh Thuần tiếng tăm lừng lẫy, mà phía trên duy chỉ có một bài thơ Mao Hạt Tử đọc hiểu.

Chính loạn li phương hân, thề tương mệnh giá biệt.

Tiền ba oán Thanh Dương, lâm cốc ngu phi hiết.

Di âm do ám hoán, nhân tôn phục cấm tuyệt.

Trường sử minh lộ viễn, âm dương song nghiệt kết.

(Giữa loạn lạc khói lửa, thề đem mạng ra đánh đổi.

Lặn sóng oán Thanh Dương, gập khe ước đoán không ngừng nghi.

Đề lại vài dòng như ám hoán, cấm tuyệt con cháu không lặp lại.

Đường đến âm phủ xa xôi, âm dương hai đường kết nghiệt.)

Mao Hạt Tử sờ cảm chẳng có lấy cọng râu nào gật gù đặc ý mà giảng giải một hồi.

Hồ Tử nắm chặt hốt bản, gãi kích động nói: "Xem ra chỉ có thể đến mộ Quách Phác một chuyến mới có thể biết được chân tướng. Mà tiêu đề bất tài, từ chối cho biết phần mộ Quách Phác ở chỗ nào. Thật sự là tổ sư gia phù hộ mà!"

Mao Hạt Tử chấp tay nói: "Hồ huynh, hiện tại đại nạn đã tới, sao lại nói thế? Việc cấp bách không thể chậm trễ chính là tìm được phần mộ kia, nếu tôi đoán đúng, trong mộ Quách Phác nhất định sẽ có đầu mối bảo vệ tính mạng. Theo câu 'Di âm do ám hoán, nhân tôn phục cấm tuyệt.' hẳn là đầu mối Quách Phác lưu lại gợi ý cho hậu nhân. Theo suy nghĩ nông cạn của tôi lần này chúng ta chỉ có thể trong hiểm cầu sống."

Nhưng Hồ Tử lại lộ vẻ khó xử, gãi lắc đầu nói: "Mao sư gia có điều chẳng biết, phần mộ của Quách Phác theo truyền thuyết là ở trong hồ Huyền Vũ, trong đó kỳ thâm xảo thuật có thể nói là đạt tới đỉnh cao, ông ta cả đời hướng tới đỉnh cao trình độ phong thủy, có thể nói là hậu nhân không thể sờ tới nổi. Mà nay."

Khôi Lục gia đối với việc này chẳng bỏ vào mắt: "Quản chi ông ta trình độ tới đâu, nếu lần đi này có thể mua bán một chuyến, vậy cũng không cần lựa chọn nữa. Trái lại hiện tại vấn đề là chúng ta làm thế nào có thể an ổn đi tới phần mộ theo lời cậu nói. Chúng ta hiện tại tới cùng bước tiếp theo nên làm thế nào đây."

Hồ Tử nhìn mọi người ở đây, gã thở dài nói: "Dựa theo bí pháp bản môn, chỉ cần tiến vào mộ phần thì đã là người chết một nửa, âm dương đôi đường, trong lòng phải thời thời khắc khắc nhớ kỹ bản thân đã chết. Mặc áo liệm có thể che giấu dương khí của mình, có thể ám chỉ bản thân đã chết. Mà đai lưng màu đỏ lại bảo tồn tam muội chân hỏa bất diệt của con người. Ngoài ra chính là bản dập, chư vị huynh đệ mặc dù đến từ tứ hải ngũ hồ, nhưng đều là con dân Trung Quốc, bản dập này vừa vặn cũng là bảy khối, chứng tỏ đây là chuyện ông trời đã định trước, chúng ta hiện tại liền kết bái thành huynh muội khác phái, mỗi người mang một khối, mỗi người lưng đeo một phần trách nhiệm. Tính mạng của đồng bạn chính là tính mạng của mình. Bên cạnh đó bản dập này tới cùng có bao nhiêu sát khí hiện tại tôi cũng không rõ, cho nên không dám một mình lưng đeo nhiều khối. Để ngừa sát khí tích lũy, dập tam muội chân hỏa của bản thân."

Nói xong gã cố ý nhìn thoáng qua Phùng Lộc Hỉ và cô nương gọi là Khất Nhi kia. Trong lòng mọi người cũng hiểu được chiêu này của gã là để phòng ngừa có người đào tẩu, mà người cầm tất cả bản dập sẽ liền biến thành người chết oan. Mỗi người đều có phần, bất luận kẻ nào cũng không thể có ý nghĩ tham sống sợ chết, vứt bỏ đồng bạn. Đây là ước hẹn bảy người, đến chết không thôi.

Mao Hạp Tử nghe liên tục gật đầu, cuối cùng hẳn nói: "Hồ huynh không hồ là cao nhân bậc phái, chúng ta cứ thế gấp ngược vạt áo lại trước, rồi đi ra ngoài thôi."

Mà Khôi Lục gia từ sau câu nói kia vẫn trầm mặc, trái lại phá lệ hỏi cô bé bên cạnh ông: "Khất Nhi, con thấy việc này có thể làm được không?"

Khất Nhi tinh táo quét nhìn mọi người ở đây, mặt không chút thay đổi mở miệng nói: "Có thể."

Hồ Tử bị một câu nói hời hợt nọ làm cho chấn động nói không nên lời, cơ hồ tất cả mọi người đều không đem tiểu nha đầu này để vào mắt, nhưng đều e ngại Khôi Lục gia thái tuế (thời xưa chỉ bộ cường hào ác bá) này nên không có cách nào lên tiếng phản bác. Khất Nhi vừa nói vừa gấp vạt áo của mình: "Chúng ta không thể đi chung, nếu không mục tiêu quá lớn, hiện tại người Nhật Bản phía trên đó rất nhiều, một đám người cùng đi chưa quá 50 dặm khả năng sẽ bị người Nhật Bản diệt gọn ngay."

Mao Hạp Tử lúc này mới một lần nữa đánh giá nha đầu kín đáo này, tất cả mọi người một mặt nghĩ làm thế nào tránh né quỷ sát trong cổ mộ này, nhưng lại quên phía trên còn có nhiều quỷ Nhật Bản như vậy. Nếu sơ ý, còn chưa giải quyết xong chuyện ma quỷ này, đã ăn đạn của bọn giặc trước rồi. Muốn chết cũng không thể chết trong tay quỷ Nhật Bản được, đây là những việc cơ bản nhất mà con người cần

bảo lưu. Mà tâm tư và can đảm như thế đích xác đáng để Khôi Lục gia coi trọng. Vì vậy Hồ Tử đồng ý nói: "Khất Nhi cô nương nói đúng lắm, tôi thấy chúng ta cứ như vậy, tôi mang theo Thúy Nương đi, sau đó Khôi Lục gia ông mang theo Khất Nhi và Mao sư gia, về phần Lưu Phi xin cậu lưu tâm phối hợp với Phùng Lộc Hỉ. Chúng ta ở dưới chân núi Hoàng Cô tập hợp, ở đó tôi sẽ dẫn các vị huynh đệ tìm tới thủy mộ của Quách Phác."

Khất Nhi mặt không chút thay đổi sửa sang lại quần áo xong xuôi, liền khoát súng trong tay gật đầu. Hồ Tử lại dạy bọn họ mấy chiêu thuật trừ tà và tuyên đường đi đại khái. Mọi người nói lời từ biệt với nhau rồi đều tự lên đường.

Sau đó Lưu Phi tiến vào trong thành Nam Kinh không may lạc mất Phùng Lộc Hỉ, nhưng cậu cũng đã nhìn trước được, cảnh cáo Phùng Lộc Hỉ nếu không đến hội hợp, vô luận chân trời góc biển đều sẽ đến tóm hắn, nếu bản thân đã chết thì trước khi chết phải tìm người giao lại đồ vật. Nếu không đến lúc đó là người thì khiến hắn thành quỷ, là quỷ thì khiến hắn hồn phi phách tán. Một đoạn uy hiếp này dọa Phùng Lộc Hỉ đến liên tục gật đầu.

Lâm Húc nghe đến đây, lúc này mới hiểu những thứ bọn họ gặp được không phải cái gì tiểu quỷ nhập thân, nữ quỷ trả thù linh tinh nữa. Mà dọc theo đường đi anh đã mất thấy tai nghe, cũng có thể dùng không thể tưởng nổi để giải thích. Thậm chí liên lụy đến đại gia âm dương huyền học thời Tấn Quách Phác. Mà ngụ ý của thủ thơ nọ tựa hồ lại vô cùng thâm ảo. Cũng không phải thứ đám người Mao Hạt Tử có thể nghiền ngẫm được ý nghĩa sâu xa. Đối với hết thảy những việc này, anh căn bản không có khái niệm gì. Chỉ ít hiện tại anh vẫn như cũ không tin sẽ có chuyện mơ hồ như thế.

Ngay sau khi Lưu Phi nói xong cả quá trình này, cậu nhìn Lâm Húc nói: "Tôi vẫn hoài nghi trong số đám người chúng ta tìm ra được đã có người không phải là người nữa. Trong chúng tôi có một là quỷ. Con quỷ trong phần mộ kia. Tôi không thể tin tưởng bọn họ."

Lâm Húc nói: "Ý của cậu là trong số các cậu lúc ra ngoài có một người cũng đã chết? Chính là tá thi hoàn hồn?"

Lưu Phi gật đầu, cậu nói: "Tôi sau khi bị cơn lũ cổ quái kia quất vào, có một thời gian rất dài hôn mê, tôi cũng luôn hoài nghi Thúy Nương kỳ thật đã không phải là người nữa."

Lâm Húc không biết vì lý gì mà rùng mình, đầu anh lập tức dần hiện ra cảnh Thúy Nương biến sắc mặt, cùng với hoang thôn và ngôi miếu đổ nát vô cùng quái dị nặng nề ta dẫn anh đi qua. Thế nhưng, anh vẫn như cũ không muốn tin, anh nói: "Mặc kệ nói như thế nào, chúng ta phải tìm được những người khác trước, trong tay chúng ta chỉ có hai khối bản đồ."

Lưu Phi muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại nhin trở về, mà ngay sau đó, sâu bên trong từ đường lại vang lên thanh âm chuyển động của cối xay. Hai người ngạc nhiên

quay đầu, phát hiện nguyên lai không phải cối xay, mà là khối đá lớn âm quân vũ hịch kia đang chuyển động.

Mặt sau tảng đá cư nhiên có hai người đang cật lực đẩy mạnh tảng đá, tảng đá quá nặng chỉ có thể cực kỳ thông thả mà di chuyển, hơn nữa phát ra tiếng ma sát chói tai nọ.

Lưu Phi rút phi đao ra, ra hiệu bảo Lâm Húc yểm hộ, hai người vừa liếc mắt nhìn nhau liền ăn ý, hướng tảng đá lớn đi tới, bọn họ nhìn thấy sau lưng tảng đá cư nhiên là Phùng Lộc Hỉ và Khôi Lục gia đã tách ra. Hai người kia mặt mũi xanh xám, sắc mặt và thần sắc cùng đám người đã chết ở thôn kia giống nhau như đúc. Hai người bọn họ phảng phất như là tượng gỗ, không chút cảm giác nào.

Ngay khi Lưu Phi muốn lớn tiếng kêu hai người này, đột nhiên một bàn tay bưng kín miệng cậu, cậu rất khó tưởng tượng cư nhiên có người có thể không một tiếng động tới gần phía sau cậu, hơn nữa xuống tay với cậu. Lưu Phi lập tức ý thức năng lực giữa hai người thì tên kia trên cậu, phi đao trong tay cậu nắm chắc, ngay khoảnh khắc nghìn cân treo sợi tóc. Cậu nghe được phía sau phát ra một thanh âm cực kỳ nhỏ nhưng lại tinh táo.

"Đừng nhúc nhích, đừng lên tiếng."

Lưu Phi phát hiện phía sau cư nhiên là Khất Nhi, mà đồng thời, Lâm Húc cũng bị Thúy Nương ngăn cản.

Chu Quyết buông sách, bọn họ đã kiên trì thật lâu, hơn nữa phi thường không dễ dàng chính là bọn họ cư nhiên đều bình yên vô sự. Nhìn thấy hiện tại một chút việc lạ cũng chưa phát sinh. Thế nhưng nổi hốt hoảng lo sợ này quả thực giống như chim sợ cành cong, không có sự tình so với có sự tình còn đáng sợ hơn, bởi vì bọn họ mỗi thời mỗi khắc đều cảm thấy giây tiếp theo việc lạ sẽ phát sinh, giây tiếp theo nói không chừng lại tiến vào không gian cổ quái gì đó, hoặc xuất hiện thứ gì đó không thể tưởng nổi.

Cho nên Chu Quyết lau mồ hôi lạnh buông sách. Cậu nói: "Cư nhiên không có chuyện gì?"

Tam Béo hừ thoát thở phào một hơi nói: "Thiện tai thiện tai, không có việc gì không phải tốt sao? Tiếp tục thôi."

Nhưng Trần Hạo khoát tay nói: "Không đúng, chỗ nào đó trong câu chuyện này có vấn đề."

Chu Quyết quả thật không tiếp tục đọc nữa. Trần Hạo nói: "Tại sao bọn họ lại lựa chọn thể kia?"

Tất cả mọi người không rõ, tại sao Trần Hạo lại hỏi vậy, trước đây mặc dù gặp được rất nhiều chuyện không thể tưởng nổi, nhưng anh đều lấy một loại thái độ cực kỳ tinh táo đối mặt với hết thảy, phảng phất như hết thảy việc này anh đều đoán được. Mà lúc này đây anh bắt đầu có chút luống cuống.

Chu Quyết cũng bị tâm tình bối rối của anh lây nhiễm, cậu bất an hỏi: "Xảy ra chuyện gì? Chỗ nào sai?"

Tên Diệp Vỹ bảo vệ động vật chỉ biết chơi đùa với con mèo, chuyện gì cũng mặc kệ kia sâu kín mở miệng nói: "Bởi vì theo phân tích mà nói hiện tại chúng ta đem tất cả mũi nhọn đều nhắm ngay mộ Quách Phác. Nhưng bọn họ cuối cùng nếu đều tiến vào mộ Quách Phác vậy tại sao còn có thể bị ảnh hưởng đến? Mà quan trọng hơn chính là."

Chu Quyết nhú mày, cậu hiểu được ý tứ của Diệp Vỹ, nếu như nói tất cả mũi nhọn trong sách đều chia vào mộ Quách Phác, vậy tại sao Trần Như Lan lại đến mộ phần công chúa? Dựa theo tác phong và năng lực của Trần Như Lan, cô nếu không có mục tiêu chính xác, tuyệt đối sẽ không có lý do gì lại vứt bỏ phần mộ Quách Phác quan trọng này, ngược lại trở về tìm mộ công chúa. Hơn nữa lúc này cô có lẽ cũng không biết cổ hồn phách ở bên trong mộ công chúa.

Hồi tưởng lại nội dung câu chuyện, cả câu chuyện đều kể lại việc sau khi Lâm Húc gặp được đám trộm mộ kia dẫn dắt ra sự tình phát sinh, mà hiện tại bọn họ đã có thể khẳng định câu chuyện này không phải hư cấu. Phùng Lão Cửu và Trần Hạo đều là hậu nhân của những kẻ trộm mộ này. Nếu không có kế hoạch chỉ dựa vào ăn may thì thật ngu xuẩn. Mà Trần Như Lan này là nữ nhân thông minh. Chị ấy tại sao lại lựa chọn như vậy. Chị ấy không cần thiết phải xác nhận chuyện rốt cuộc có mộ phần công chúa này hay không, sự thật chứng minh chuyện này là thật.

Nãy giờ không nói gì Lão Cửu mở miệng: "Sách còn phải tiếp tục đọc, Trần Như Lan có đọc hết quyển sách này hay không tôi không biết. Nhưng chị ta cũng không có đi tới nơi mà tôi tới. Hơn nữa, trong mộ công chúa có dấu vết đánh nhau rõ ràng, nhưng tôi không thể xác định có phải là nhóm kia lưu lại hay không."

Khi Còi nói: "Vậy ý tứ của bài thơ là gì?"

Trong những người ở đây, Khi Còi là sinh viên khoa học tự nhiên duy nhất, cho nên bài thơ nọ đối với hắn mà nói có đọc cũng như không.

Chu Quyết vừa định phiên dịch, Tam Béo trái lại nổi lên hứng thú, dù sao hắn cũng là sinh viên văn khoa. Hắn tinh thần tỉnh táo ho khan một tiếng, nói: "Thơ này kỳ thật là một bài ngũ ngôn, Quách Phác và văn nhân thời đó đều giỏi về thể thơ cùng loại, chủ yếu cũng chịu ảnh hưởng của phong cách Kiến An, đa số hình thức ngũ ngôn ý vị dân ca của Nhạc Phủ đời Hán, đa số tạo cảm giác thô lương."

Khi Còi nói: "Nói trọng điềm."

Trần Hạo liếc mắt một cái nói: "Bài này đại khái ý tứ chính là nói, Quách Phác nghĩ thể đạo bây giờ là lúc loạn nhất, nhưng ông ta phải chết. Mà ông ta là người đầu tiên đề xuất táng mộ dưới nước. Cho nên phần sau tiêm ba oán Thanh Dương, lâm cốc ngu phi hiết. Đã vạch rõ vị trí phần mộ của mình, và mộ Huyền Vũ Quách Phác cũng ăn khớp trong bài, cũng tiết lộ dự liệu và lo lắng đối với việc sau này. Tổ về

ông ta chết đi vẫn như cũ có thể đoán được hết thảy những việc này, trong phần mộ của mình bảo tồn phương pháp giải cứu con cháu sau này, mà một câu cuối cùng trường sử mình lộ viễn, âm dương song nghịet kết. Nói cách khác chỉ cần tìm được phương pháp tiếp xúc với trong huyết mộ Quách Phác, có thể chấm dứt hai loại oan nghiệt âm dương. Chỗ này giải thích của cá nhân tôi là phần mộ Quách Phác ở trong nước, cho nên là âm, mà mộ công chúa lại ở đất liền, do đó tôi cho rằng là dương, chỉ cần mang theo bản dập tiến vào phần mộ Quách Phác, ông ta sẽ có biện pháp giải quyết nguy cơ cho chúng ta, từ đó chấm dứt nghịet trái của hai phần mộ này."

Khi Còi đột nhiên tỉnh ngộ, hấn gật đầu nói: "Khó trách, các cậu nói kỳ quái, đích xác. Đây không phải là con rận trên đầu người hói, chuyện rõ ràng rành rành sao. Phải tiến vào mộ Quách Phác chứ."

Chu Quyết nói: "Đúng, cho nên tại sao Trần Như Lan ngược lại phải lựa chọn mộ công chúa? Chị ấy thông minh thế, tại sao còn muốn trở về?"

Tam Béo đột nhiên nói: "Rất đơn giản mà, các cậu đã nghĩ phức tạp rồi!"

Chu Quyết nói: "Có ý tứ gì?"

Tam Béo có chút kích động nói: "Bởi vì nơi đó còn giữ thứ gì đó mà bọn họ cần. Khả năng còn giữ thứ gì đó không có thì không được."

Trần Hạo chợt ngừng đầu, anh nhìn Tam Béo nói: "Đúng vậy. Vậy còn đồ vật gì Như Lan nhất định phải lấy được đây?"

Chu Quyết cau mày nói: "Chị ấy đưa ra nhiều tin tức như vậy, mà cuối cùng gợi ý cho chúng ta là ở trong từ đường thôn âm binh kia."

Trần Hạo đột nhiên nói: "Là thứ tự, thứ tự của bản dập. Bản dập treo trên thất tinh trụ đồng có thứ tự. Như Lan biết bản dập là dựa theo trình tự nhất định sắp xếp, cho nên chị ấy phải biết rõ trình tự lúc đầu. Mà mục đích cuối cùng của họ hẳn chính là mộ Quách Phác, chẳng qua chưa thể đi tới."

Chu Quyết thấy Trần Hạo là xuống tinh thần, lập tức chuyển chủ đề, cậu hỏi Lão Cửu: "Cậu có nhìn thấy trình tự của bản dập không?"

Lão Cửu lắc đầu nói: "Tôi căn bản nhìn không hiểu được thứ kia là cái gì. Tôi chỉ biết bảy trụ đồng tròn vẹn một thể, nhưng lỗ phía trên đích thật có cao thấp."

Khi Còi nói: "Vì vậy chúng ta cũng chỉ có thể trở về lần nữa?"

Tam Béo chợt dạ nói: "Thế nhưng, thế nhưng Trần Như Lan cuối cùng là ở chỗ đó giao phó nha. Mà đi đâu? Không phải nói đều là đầu sao?"

Chu Quyết lại nói: "Chưa chắc, tôi nghĩ lửa đốt này có chút kỳ quái, các cậu còn nhớ trong tiểu thuyết trước đó nói bọn họ gặp phải cơn lũ, sau đó cũng trở về tới chỗ thất tinh trụ đồng không?"

Lão Cửu có chút hưng phấn nói: "Vậy nhất định thứ tôi gặp phải, nói không chừng là trận pháp nào đó của người cổ đại?"

Chu Quyết khó xử cười nói: "Không biết, cũng không nhất định huyền."

Thình lình điện thoại của khách sạn vang lên, tất cả mọi người bị tiếng chuông dọa giật mình. Trần Hạo nhận máy nói vài câu. Anh thoáng sửng sốt, sau đó cúp điện thoại. Anh nhìn những người khác nói: "Cụ Mã muốn gặp chúng ta. Cụ nói cụ có chuyện quan trọng muốn nói với chúng ta."

Chu Quyết nói: "Không phải những gì cụ nên nói đều đã nói cả sao? Còn có gì nữa nhỉ?"

Trần Hạo hơi do dự nói: "Gặp đã rồi tính sau."

Tam Béo chỉ vào sách nói: "Thứ này xử lý sao đây?"

Trần Hạo nói: "Theo lệ cũ, ngày mai lại đọc."

Khách sạn vốn là của trường học, nhà của ông cụ lại gần trường. Cho nên nói đúng ra, căn bản không cần đón taxi, đi bộ cũng có thể đến. Do đó tài xế taxi mang bọn họ vòng mấy vòng gặt một chút lời, rồi mới thả bọn họ xuống.

Ông cụ thuộc về loại muốn học vẫn không muốn mạng, tuổi đã một bó to còn tích cực vậy, trừ nhà mình ra ở ngoài ông còn thuê một căn hộ một phòng cạnh đại học, tối cũng có chút tối, bất quá chỉ cần có thể cho ông ngủ là được.

Nhưng một đám người đi vào mới phát hiện nhà này tối tàn quả thực tựa như là trạm thu mua phế liệu. Nơi nơi đều là sách, hơn nữa căn bản đều là sách cổ. Bên cạnh đó còn có một đám chai chai lọ lọ cộng thêm cờ- lê cũ. Ông cụ quả thực như có thêm nghề tay trái là thu mua phế phẩm vậy.

Trần Hạo ở cửa hô to hai tiếng, trong nhà truyền đến thanh âm của ông cụ Mã. Trần Hạo mang theo mọi người vào phòng. Bọn họ phát hiện ánh mắt cụ Mã âm tình bất định, cụ mở miệng hỏi: "Mấy đứa có quan hệ gì với Quách Phác?"

Chương 38: Truyền thừa

---o0o---

Về mặt ông cụ quá mức nghiêm túc, trái lại làm cho mọi người vốn muốn hỏi lại đưa mắt nhìn nhau, đều không rõ ràng tình huống. Trần Hạo cảnh giác hỏi: "Con không rõ ý của thầy."

Lúc này ông cụ trái lại có chút ghen giọng, ông suy nghĩ chốc lát, tựa như đang sắp xếp lại lời nói, nhưng mày càng cau càng chặt, giống như hạ quyết tâm thật lớn mà thở dài một hơi nói: "Thu tay lại đi, tiếp tục nữa không phải phạm vi mà các con có thể tiếp xúc."

Chu Quyết hỏi: "Tương tộc?"

Ông cụ lại ngừng thời gian dài, ông lắc đầu nói: "Không phải."

Trần Hạo khẽ mỉm cười nói: "Nghiên cứu cuối cùng phải hoàn thành hẳn là Quách Phác."

Ông cụ Mã ngẩng đầu nhìn Trần Hạo, ông nói: "Con người sống rất không dễ dàng, cho nên người ta càng hy vọng có thể bình thản sống hết quãng đời này hơn. Ý nghĩ như vậy hợp tình hợp lý, nhưng nếu có cơ hội để con có thể thật sự tiếp xúc đến khả năng thực hiện kia, con sẽ làm thế nào?"

Trần Hạo nhìn ông cụ Mã, chưa trả lời, về mặt ông cụ Mã có chút phức tạp, ông nói: "Sẽ cố gắng thực hiện nó chứ gì. Đây là động lực Tương tộc dựa vào để truyền thừa. Tương tộc không có cái khái niệm gọi là dòng họ, chỉ cần hết thầy những ai muốn tiếp tục nghiên cứu của bọn họ thì sẽ là người trong họ của bọn họ. Bọn họ dựa vào ý niệm này truyền thừa đời sau."

Trần Hạo lạnh nhạt nói: "Thế nhưng lại chế tạo quái vật."

Ông cụ Mã gật đầu nói: "Đúng vậy, quái vật, kết quả cuối cùng nhất định càng tiếp cận khả năng kia, lại càng như là quái vật. Có lẽ đối với một người mà nói, đột phá sinh tử cũng đã là một quái vật hoàn toàn rồi."

Nói xong câu đó ông cụ Mã đứng lên, nhìn bọn họ nói: "Cho nên Tương tộc cho tới nay cũng chỉ đang nghiên cứu làm thế nào biến người thành quái vật mà thôi, bản thân của một người không ra người quỷ không ra quỷ như thế chính là một sai lầm."

Ông cụ Mã đưa mắt lưu lại trên người Trần Hạo, tiếp tục nói: "Mặc kệ các con vì nguyên nhân gì, nhưng ta muốn nói cho các con biết từ cổ chí kim bất luận người nào cố gắng đào bới bí mật của Tương tộc, cuối cùng đều không có kết quả, mà nổi gót theo sau thế nào cũng là một ít chuyện quỷ dị. Cái loại tang khí nồng nặc này."

Ông cụ Mã nhắm mắt lại như đang cực kỳ sợ hãi mím chặt môi, Chu Quyết còn chưa hết hy vọng, cậu tránh nặng tìm nhẹ hỏi han: "Giáo sư Mã, vậy Quách Phác đã xảy ra chuyện gì? Tại sao ngài lại gọi chúng tôi đến hỏi chuyện của Quách Phác?"

Trần Hạo lạnh lùng liếc nhìn Quách Mai, Quách Mai lập tức tránh tầm mắt.

Cụ Mã khoát tay nói: "Các con không nên trách Quách Mai, nếu không phải con bé nói cho ta biết, các con có lẽ sẽ càng lún càng sâu."

Trần Hạo nói: "Người cho rằng chúng con cũng là vì thuật bắt tử mới tới sao?"

Ông cụ Mã dừng một chút, ông nói: "Chẳng lẽ không đúng sao? Năm năm trước Trần Như Lan chính là vì việc này mà đến."

Chu Quyết phát hiện giải thích của bọn họ và cụ Mã có nhầm lẫn, khả năng cụ Mã đã hiểu lầm. Cho rằng bọn họ tìm hiểu về truyền nhân Tương tộc, là vì muốn pháp thuật trong mộ Quách Phác mới đi. Cậu thoáng nhìn cụ Mã, lại thoáng nhìn Trần Hạo, cậu khó khăn nói: "Không phải, có thể đã hiểu lầm, chúng tôi."

Trần Hạo cắt ngang giải thích của Chu Quyết, anh nói: "Năm năm trước Như Lan rốt cuộc đã nói gì với người? Chị ấy biến mất đã năm năm, được rồi, kỳ thật chị ấy đã chết, con biết chị ấy đã chết. Nhưng con còn sống ở đây, con cùng những người này còn ở đây. Xin ngài nhất định phải nói cho con biết, bằng không kế tiếp có lẽ chính là bọn con biến mất năm năm."

Ông cụ Mã nhìn ánh mắt hùng hổ dọa người của Trần Hạo giống như muốn từ trong ánh mắt của Trần Hạo nhìn ra được gì đó, cuối cùng ông mê mang lắc đầu nói: "Chị gái con muốn những tài liệu lịch sử có liên quan đến mộ Quách Phác, lúc này ta cũng không biết có sự tồn tại của Tương tộc, cũng là trong năm năm này ta thông qua đủ loại tư liệu và suy đoán, cho ra kết luận đó. Mà cuối cùng ta trong nhánh gia phả của Quách Phác phát hiện Quách Phác cũng từng gia nhập Tương tộc, nhưng cuối cùng thành cũng Cảnh Thuần, bại cũng Cảnh Thuần. Trong tài liệu lịch sử nói ông ta đã phát hiện trên cổng phẩm dăng cho Tân Nguyên Đế có một khối thần vật, nghe nói cùng loại với Phản Hồn Hương xuất hiện thời Hán Vũ Đế trước đó. Thông qua vật ấy Quách Phác đã hoàn thành pháp thuật cực kỳ phức tạp kia của Tương tộc, trong đó có sử dụng âm dương trao đổi, lợi dụng dương sát trên nam thi và âm sát trên nữ thi làm khởi trận, cuối cùng khiến cho người chết sống lại. Cả quá trình cực kỳ rầy rà, hơn nữa vô cùng nguy hiểm, nếu có chút sai sót, sẽ vạn kiếp bất phục, ngoài việc kẻ làm phép vĩnh viễn bị giam cầm ra, người sống lại kia cũng không cách nào nhắm mắt. Quách Phác là người duy nhất hiểu được bí thuật liên đem phương pháp cốt yếu trong đó báo cho con cháu, sau này có lẽ đời sau vô pháp xuất hiện phương sĩ nào thần thông được như Quách Phác nữa, cuối cùng pháp thuật này cũng bị chôn vùi theo lịch sử, tiếp đó là khởi nghĩa Nghĩa Hòa Đoàn cuối thời Thanh, thần vật kia phảng phất như báo trước thiên hạ sẽ xáo trộn, cư nhiên lại xuất hiện trên thế gian lần nữa. Bất đắc dĩ lại là một phen tinh phong huyết vũ, rồi sau đó tất cả mọi người từng tiếp xúc với nó không một ai có kết cục tốt. Chết thì đã chết,

mất tích thì đã mất tích, cho dù người may mắn còn sống sót cũng điên điên khùng khùng, cực kỳ thê lương."

Nói xong cụ Mã dừng lại thật lâu, giữa chừng không ai chen ngang, chỉ có tiếng hít thở nặng nề, tất cả mọi người biết lời cụ Mã nói đều là sự thật, hơn nữa cùng đầu mỗi bọn họ nắm giữ hiện tại hoàn toàn trùng khớp.

Ông cụ Mã nhìn bọn họ cũng không nói chuyện, như suy nghĩ mà cuối đầu. Thở dài một hơi nói: "Sở dĩ lúc đầu ta không ngăn cản Như Lan, bởi vì ta không biết việc này nguyên lai đáng sợ như vậy, mặc dù con hỏi chuyện Trần Như Lan, nhưng ta nghĩ con nhiều nhất cũng chỉ có thể điều tra một chút, dựa vào năng lực của con hẳn là chưa đến mức tiếp xúc được thứ cơ mật như thế, Tương tặc đây không phải là người bình thường có thể tra được, mà cho dù tra được Tương tặc chưa chắc có thể tra được Quách Phác. Cho nên ta cũng không muốn nói nhiều, ta sợ con ngược lại rơi vào. Nhưng không ngờ tới con cứ nhiên vắn tra được, không dễ dàng a. Con làm sao mà biết được."

Ông cụ Mã nói thế nhưng thật ra như là đang khen ngợi năng lực học thuật chuyên nghiệp của Trần Hạo, Trần Hạo thở phào một hơi, ông nhìn thoáng qua Chu Quyết, sau đó nói: "Thầy, bọn con tuyệt đối không phải hậu duệ Tương tặc gì, bọn con đối với việc chết mà sống lại không có hứng thú, chỉ muốn sống tốt qua hết cuộc đời này thôi. Bọn con hiện tại điều tra việc này đều là vì chị Như Lan. Chỉ ít. Là em trai của chị con không muốn để chị cứ như vậy mà bốc hơi khỏi nhân gian một cách không rõ ràng."

Ông cụ Mã thấy Trần Hạo cam đoan như thế, cũng không còn cách nào tiếp tục nói nữa, chỉ là mãi nhắc nhở Tương tặc đã vạn phần nguy ngập, nhưng tiếp xúc đến thuật Tương tặc Quách Phác được truyền lại càng thêm quý dị, chỉ cần mọi người tiếp xúc với nó đều không có kết cục tốt. Trần Hạo khiêm tốn gật đầu, anh nói: "Đã như vậy, bọn con đi trước đây. Thầy yên tâm, bọn con thật không nghĩ tới việc kế thừa y bát Tương tặc gì đó đâu, bọn con chỉ là vì Như Lan mà đến."

Ông cụ Mã còn muốn nói nữa, nhưng mấy người Trần Hạo và Chu Quyết đã đi hướng ngoài phòng, Trần Hạo trước khi đi lại nhìn thoáng qua Quách Mai, Quách Mai xấu hổ cười cười với anh. Mặt Trần Hạo lại không chút thay đổi mà nghiêng đầu.

Đột nhiên ông cụ Mã kêu một tiếng tên Trần Hạo, Trần Hạo quay đầu lại, ánh mắt ông cụ Mã thoáng khờ nhìn anh, phảng phất như không đành lòng để anh rời đi, Trần Hạo cung kính cúi đầu rồi rời khỏi phòng ông cụ Mã.

Ra khỏi phòng, Tam Béo liền nói: "Lão Nhị mày thiếu chút nữa đã đem nội tình của chúng ta phun ra rồi. Hoàn hảo anh Trần khôn khéo đó."

Chu Quyết liếc hẳn một cái nói: "Là tao sơ suất, nhưng tao nghĩ giáo sư Mã thật sự không có ác ý."

Phùng Lão Cửu lạnh lùng nói: "Ai biết được, đầu năm nay mỗi người đều đeo lên một cái mặt nạ, chân tâm thật ý dưới mặt nạ có lẽ ngay cả chính mình cũng không rõ ràng."

Chu Quyết than khẽ nói: "Aiz, chỉ ít chúng ta từ một mặt khác biết được đầu mỗi chúng ta giữ đây đều đúng, đi đúng đường chính là một mở đầu tốt."

Khi Còi lại lo âu buồn bã nói: "Nhưng chúng ta vẫn chưa biết địa điểm mộ Quách Phác, chúng ta chưa có đầu mỗi trong tay. Theo tình hình này của giáo sư Mã khẳng định sẽ không nói cho chúng ta biết."

Trần Hạo châm một điếu thuốc, hút mạnh một hơi nói: "Tài liệu lịch sử của mộ Quách Phác ghi lại vô cùng hỗn độn, nhưng có thể khẳng định mộ chôn quần áo và di vật trên đảo Vân Căn chính là của Quách Phác, nhưng không có thi thể. Mà sử liệu ghi lại hiện có, Quách Phác bị Vương Đôn giết hại tại Vũ Xương Nam Cương, cũng có cách nói ông được táng ở Trần Giang. Bất quá nói thật ra, ông ta làm đại sư phong thủy, thuật điểm huyết đã là đứng đầu trong đứng đầu, tìm mộ phần cho người khác đều phải thận trọng, tìm cho mình phỏng chừng càng thêm khoa trương. Tôi nghĩ chỉ có chúng ta không nghĩ ra, không có chuyện ông ta không làm được."

Tam Béo thở dài nói: "Chỉ còn cách cầu ông cụ Mã lần nữa sao? Nghe khẩu khí ông ấy giống như biết chút đầu mỗi? Chung quy cảm thấy ông già này muốn nói lại thôi a."

Trần Hạo gật đầu nói: "Đúng vậy, bởi vì ông ấy là chuyên gia nghiên cứu kim thạch hàng đầu cả nước, rất nhiều văn kiện cơ mật ông ấy đều có thể xem, ngoài ra còn có thể tiếp xúc được rất nhiều văn tự và đầu mỗi chưa được tiết lộ. Giải mã mấy thứ này thời gian dài nhất có thể kéo đến một trăm năm, thế chẳng khác nào cả đời này của cậu đều chỉ có thể ngâm miệng."

Thình lình Trần Hạo quay đầu nhìn thoáng qua khu nhà, Chu Quyết hỏi anh làm sao vậy, anh lắc đầu nói: "Tôi hình như lại nghe được ông cụ gọi tôi."

Đi ở cuối cùng Khi Còi nói: "Không có đâu, tôi không nghe thấy. Trần Ca anh mệt rồi."

Trần Hạo đỡ trán gật đầu, Chu Quyết vỗ vỗ vai anh nói: "Không sao, đi về trước thôi. Ngày mai chúng ta xin lần nữa xem, nói không chừng có thể xoay chuyển."

Trần Hạo vỗ vỗ tay Chu Quyết, gật đầu cười cười đi trước. Chu Quyết nhìn bộ dáng của Trần Hạo, nghĩ lại về mặt anh trước đó nói Trần Như Lan đã chết, cậu nghĩ tình cảm của người này quá kiềm nén, anh luôn đem tất cả chuyện tình đều chôn trong tim mình, thẳng đến khi chuyện đó khiến cho tim tạng anh đều vỡ tan. Cánh tay vỗ vai Trần Hạo của Chu Quyết âm thầm nắm chặt, cậu cảm thấy có lẽ anh chàng này đã đến cực hạn. Mà thứ anh cần nhất chính là toàn bộ tín nhiệm của Chu Quyết. Thế nhưng Chu Quyết để tay lên ngực tự hỏi cậu cho được sao? Cậu phát hiện cậu cư nhiên không có cách nào trả lời.

Chu Quyết nghĩ Trần Hạo sở dĩ liều mạng như vậy, lý do duy nhất có thể giải thích chính là Trần Như Lan, cậu bắt đầu lấy mình và Trần Như Lan ra so sánh, cậu dừng một chút, đột nhiên bắt đầu bất an, tại sao cậu lại nghĩ thế? Làm như vậy quá ngu ngốc. Cậu mặt không chút thay đổi theo sát phía sau Trần Hạo, nhưng khi cậu nhìn bóng lưng Trần Hạo, trong lòng lại bắt đầu dần dần bức dọc.

Lúc này cậu chợt phát hiện Diệp Vũ vẫn luôn hứng thú theo dõi cậu, Chu Quyết nhất thời có chút quẫn bách, Diệp Vũ thì vẫn như cũ lạnh nhạt mỉm cười, nhưng gã cực kỳ nhẹ giọng nói: "Có ý tứ, tang khí."

Chu Quyết nhú mày hỏi: "Có ý gì?"

Nhưng Diệp Vũ không nói nữa, mà vượt qua Chu Quyết đi về phía trước. Khi Còi chán ghét nhìn phía sau lưng Diệp Vũ, hắn nói: "Người này quả thực chính là một cương thi, thế nào cũng cảm thấy không giống người sống."

Chu Quyết gật gật đầu, trong lòng cậu cũng cảm thấy vậy. Từ khi có thân côn này, ngay cả Phùng Lão Cửu làm người ta chết khiếp cũng còn giống người bình thường hơn. Cậu vừa nói xong câu này, liền phát hiện Phùng Lão Cửu âm âm u u từ bên cạnh cậu lướt qua, từ trên người hắn luôn mơ hồ truyền ra một cỗ mùi tanh hôi, Chu Quyết và Khi Còi liếc mắt nhìn một cái, khó xử ho khan, rồi tăng nhanh cước bộ.

Lại một lần nữa trở về khách sạn, sắc trời đã có chút bạc màu. Tiếp qua hơn một giờ nữa trời sẽ sáng hẳn. Mọi người không hề buồn ngủ, Chu Quyết đem hết thấy những thứ trong não mình sàng lọc một lượt, mỗi một lần đều sẽ làm cậu cảm thấy vô lực và cáu kỉnh. Nhưng muốn đọc tiếp 《Vòng Bảy Người》 lại không có khí lực. Lão Cửu là người đầu tiên tỏ ý hắn muốn về phòng.

Tiếp theo Diệp Vũ cười cười nói: "Nếu không còn chuyện gì khác, tôi cũng đi ngủ đây."

Trần Hạo nói: "Hiện tại tất cả mọi người đều mệt mỏi, thừa dịp trời còn chưa sáng, mọi người nghỉ ngơi chút đi. Để tôi cũng có thời gian suy nghĩ làm thế nào nói với cụ Mã."

Tam Béo nhìn đồng hồ. Nói: "Xong, tôi cũng thật sự ăn không tiêu nữa, gây sức ép như vậy tôi phỏng chừng cuối cùng không phải bị dọa điên cũng bị ép điên."

Khi Còi liếc mắt nhìn hắn, cắt ngang lời phàn nàn của hắn nói: "Hiện tại nói mấy lời này cũng vô ích, mày càng nói càng mệt, còn không bằng đừng nghĩ gì nữa, dù sao qua một ngày cũng là qua, hai ngày nữa cũng là qua."

Chu Quyết gật đầu đồng ý: "Đúng vậy, hiện tại mấu chốt nhất chính là bảo trì thanh tỉnh và thể lực, càng hỗn loạn chúng ta lại càng phải tỉnh táo."

Nói xong Tam Béo và Khi Còi không hẹn mà cùng buông tiếng thở dài, ai cũng biết lời này nói thì đơn giản, tất cả mọi người là người thường, cũng không phải linh đặc chủng lấy đầu ra tổ chức tâm lý tốt như vậy. Vì thế mọi người phờ phạc trở về

phòng mình, Chu Quyết đi theo Trần Hạo vừa muốn vào phòng, thỉnh linh cậu cảm giác hình như gian phòng sâu nhất trong khách sạn mở cửa. Nhưng bên trong cũng không có người đi ra, cũng không có bất cứ động tĩnh gì, phẳng phất như trong lúc hốt nhiên tự động mở ra vậy.

Chu Quyết bung trán rất nhanh đi vào phòng đóng cửa. Trần Hạo hỏi cậu sao vậy, cậu lắc đầu nói: "Không sao, thần kinh tôi hình như cũng bắt đầu nhạy cảm quá rồi."

Trần Hạo ần huyệt thái dương nói: "Đám người chúng ta gặp phải chuyện này rốt cuộc là thật hay giả, tôi hiện tại rốt cuộc cũng hiểu tại sao Như Lan trước đó lại bất an như thế. Chỉ một mình gánh tất cả bất an và hoài nghi."

Chu Quyết nhìn Trần Hạo, từ ban sáng sau khi anh nói ra cho ông cụ Mã biết Trần Như Lan đã chết, anh liền trở nên có chút cực kỳ thất bại. Có lẽ từ ý nghĩa nào đó mà nói Trần Hạo vẫn chưa cách nào tiếp nhận sự thật Trần Như Lan đã chết, anh hy vọng những chuyện này đều là giả, là ảo tưởng của anh.

Mà Chu Quyết không phải chưa từng nghĩ như vậy, có lẽ sáng ngày thứ hai cậu tỉnh lại phát hiện cậu còn đang trong phòng ký túc xá, Lão Cửu đang học thuộc lòng kinh tế học của hần, Tam Béo còn đang vù vù ngủ say, Khi Còi nằm sấp trên mặt đất tập 125 cái chống đẩy. Cậu có thể chui mồ hôi trên trán cười với bọn họ nói cậu vừa mơ một cơn ác mộng rất chân thật, trong mộng có một quyển sách vô cùng quý dị. Bọn họ có thể cười nhạo cậu, hết thấy việc này đều là hư ảo trong truyện cười.

Thế nhưng, sau mỗi một lần nửa tỉnh nửa mê, Chu Quyết đều thất vọng phát hiện bọn họ vẫn như cũ ở trong cơn ác mộng, cậu vẫn chưa thoát khỏi. Mà nhóm bạn của cậu cũng đều ở trong cơn ác mộng tranh đấu. Tới cùng đâu mới là thật, đâu mới là ảo giác đây?

Đáng sợ nhất không phải cơn ác mộng, mà là cơn ác mộng không cách nào tỉnh dậy. Khiến cho người ta vĩnh viễn không cách nào tỉnh dậy, vĩnh viễn thờ ơ tàn bên bờ cơn ác mộng.

Trần Hạo vẫn ngồi bên bệ cửa sổ hút thuốc, Chu Quyết trở mình muốn ngủ một lát, cơn buồn ngủ lại không cách nào lấn át được ngàn vạn suy nghĩ trong đầu này. Trần Hạo dúm tắt đầu lọc muốn rút một điếu nữa, nhưng phát hiện cơ nhiên không còn thuốc.

Anh trở lại bên giường phát hiện Chu Quyết rốt cuộc đã không chịu được mệt mỏi đã ngủ say, anh ngồi bên giường mình ngậy ngốc nhìn mặt Chu Quyết. Anh nhìn đôi mày Chu Quyết vẫn chưa giãn ra, tựa như cho dù đang trong mộng cậu vẫn chịu sự dằn dũa quý dị này. Anh hơi thấp giọng nói: "Đừng sợ."

Dần dần Chu Quyết như nghe được tiếng thì thầm của Trần Hạo, mày đã giãn ra, hô hấp cũng bắt đầu đều đều. Trần Hạo im lặng nở nụ cười, anh đưa tay vén lên sợi tóc che trên trán Chu Quyết, nhìn khuôn mặt khi ngủ của Chu Quyết Trần Hạo cảm thấy trong lòng phẳng phất như có sức mạnh gì đó đem tình tự hỗn loạn của anh kéo

lại. Anh chậm rãi khom người xuống nhẹ nhàng phủ môi lên môi Chu Quyết, chỉ trong tích tắc Trần Hạo liền lập tức rời đi. Anh có chút khản trương không biết Chu Quyết có thể tỉnh dậy hay không, thế nhưng Chu Quyết chỉ hơi run rẩy hàng mi lại tiếp tục ngủ say.

Trần Hạo ý thức được mình có bao nhiêu mất mặt, anh gãi đầu ngã xuống giường, như một đứa trẻ vừa gây họa chột dạ. Mãi đến khi anh xác định Chu Quyết vẫn ngủ say, không phát giác động tác của anh trước đó, anh mới chính thức nhắm mắt lại.

Mà lúc này Chu Quyết mới chậm rãi mở mắt, cậu không dám xoay người, rất sợ Trần Hạo phát hiện kỳ thật cậu đã tỉnh dậy. Cậu tròn tròn mắt nhìn trần nhà, lần đầu tiên cậu cảm nhận được cái gì gọi là tim đập như hươu chạy. Mà những tâm tư trần trở phức tạp trước đó đều đã bị ba chữ che lấp. Hiện tại trong đầu hỗn loạn của cậu chỉ có ba chữ chạy qua như biển quảng cáo không ngừng phát "Bị hôn rồi. . . . Bị hôn rồi. Bị hôn rồi."

Mãi đến khi tiếng đập cửa dồn dập cắt ngang dòng phụ đề chuyển động, Trần Hạo xoay người một cái xuống giường mở cửa, Chu Quyết sợ đến một thân mồ hôi lạnh, may mà mình giả bộ ngủ, còn anh ấy nửa điểm cũng không ngủ, bằng không hai người thật sự chẳng biết làm thế nào mở miệng chào hỏi.

Vừa nhìn cánh cửa phát hiện cư nhiên là phục vụ của khách sạn cùng hai cảnh sát đội mũ kêpi, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, nhìn không ra lý do đến. Chu Quyết cũng vội vàng theo. Trong đó một cảnh sát lớn tuổi hơn liếc mắt nhìn hai người hỏi: "Các cậu có biết Mã Trù Kiến không?"

Trần Hạo nói: "Biết, ông ấy là thầy của tôi."

Cảnh sát lại quét mắt sang Chu Quyết bên cạnh nói: "Có quần chúng nhìn thấy các người từ trong nhà của Mã Trù Kiến đi ra. Các người đến nhà ông ấy làm gì?"

Trần Hạo hồi đáp: "Là giáo sư Mã bảo mấy người chúng tôi đến, để hỏi một vài vấn đề đáng ngờ về mộ Quách Phác. Mấy người chúng tôi đang nghiên cứu."

Cảnh sát hoài nghi hỏi: "Nghiên cứu?"

Trần Hạo lấy ra giấy tờ chứng nhận của mình nói: "Tôi là thầy giáo dân tộc học, đây là học sinh của tôi, tôi mang theo bọn họ đến Nam Kinh khảo sát thực địa phong tục thời Kiến An ở cố đô Lục triều. Cho nên hôm qua đặc biệt đến chào hỏi ân sư của tôi, thuận tiện đưa ra một vài vấn đề dân tộc và lịch sử."

Cảnh sát nhìn giấy chứng nhận, lại nhìn hai người Trần Hạo một chút, ông ta gật đầu nói: "Mã Trù Kiến đã chết. Chúng tôi hy vọng các người theo tôi về cục cảnh sát điều tra."

Trần Hạo đột nhiên trừng cảnh sát, cảnh sát vẫn như cũ mặt không chút thay đổi nói: "Trước khi ông ấy chết để lại một phần di thư, phía trên có tên của cậu và một người tên là Trần Như Lan."

Trần Hạo hé miệng nhìn cảnh sát, cuối cùng anh mở miệng nói: "Thầy. Chết thế nào?"

Cảnh sát nói: "Theo suy đoán sơ bộ là tự sát. Ông ta treo cổ chết trên cột cửa nhà mình, mà theo máy theo dõi tiểu khu quay được các người là nhóm người tới thăm cuối cùng từng gặp Mã Trù Kiến."

Trần Hạo nắm đấm tay, cổ nén tình tự phiên giang đảo hải tiếp tục hỏi: "Vậy phân di thư đâu?"

Cảnh sát lộ vẻ khó xử nói: "Trước mắt phân di thư này được cảnh sát chúng tôi bảo vệ ổn thỏa, quả thật trong phân di thư này nhắc tới cậu và Trần Như Lan đều có quyền xem, nhưng chúng tôi không cách nào hiểu được hàm nghĩa của văn tự này. Di thư này viết vô cùng kỳ quái."

Chu Quyết liếc mắt nhìn Trần Hạo, mặt Trần Hạo vẫn tái nhợt như cũ, anh nói: "Vậy tôi có thể xem một chút không?"

Hai cảnh sát liếc mắt nhìn nhau, người cảnh sát già hơn suy tư trong chốc lát nói: "Có thể. Xin mời theo chúng tôi quay về cảnh cục. Chúng tôi còn một vài vấn đề cũng muốn hỏi cậu."

Sau khi đi ra, Chu Quyết mới phát hiện nguyên lai Tam Béo và Khỉ Còi bọn họ cũng đều được hỏi qua, phỏng chừng tất cả mọi người đều hiểu ngầm đều một mực nói Trần Hạo mang đội ngũ đến học tập, cho nên không bị lộ. Hơn nữa theo cảnh sát trẻ tuổi nói báo cáo khám nghiệm tử thi cho thấy thời gian tử vong trong khoảng 1 tiếng sau khi bọn họ trở lại khách sạn. Bọn họ có chứng cứ vững chắc đầy đủ. Cho nên mặc dù bọn họ khả nghi, nhưng một đám người phong trần mệt mỏi từ Thượng Hải đến Nam Kinh, chỉ để mưu sát một ông già, việc này cũng có chút quá sáng ý rồi.

Trần Hạo đột nhiên nghĩ đến gì đó quay đầu hỏi vị cảnh sát lớn tuổi kia: "Vậy ngoại trừ chúng tôi ra còn có những người khác đã tới sao?"

Cảnh sát dừng một chút, ông nói: "Không có, căn cứ tình huống máy quay tiểu khu thu được, các cậu là người duy nhất đêm qua tới nhà Mã Trù Kiến. Tối hôm qua trừ các cậu ra chưa từng có ai ra vào."

Trong lòng Chu Quyết thoáng lộ bối, như lại có từng khối băng nện vào ngực, nếu dựa theo tin tức cảnh sát cung cấp, vậy đêm đó Quách Mai bên cạnh giáo sư Mã giải thích thế nào. Nhưng xuất phát từ cẩn thận, Chu Quyết chỉ liếc nhìn Trần Hạo, bất quá một cử động rất nhỏ này cũng bị cảnh sát lớn tuổi bắt được. Ông ta hỏi: "Có vấn đề gì sao?"

Trần Hạo nói: "Lúc ấy ở đó còn có một học trò của thầy, tên là Quách Mai."

Cảnh sát trẻ tuổi mở sổ ghi chép lại đầu mỗi này, sau đó nói: "Tốt, nếu các cậu còn có đầu mối gì nhớ lại xin lập tức nói cho tôi biết. Có lẽ sẽ giúp giải đáp cái chết của giáo sư Mã."

Sáu người bị mang vào cảnh ngục, Trần Hạo yêu cầu được nhìn di thể của giáo sư Mã, cảnh sát cho phép. Bất quá số người được vào không nhiều, do đó sau khi mọi người thương lượng quyết định Trần Hạo và Chu Quyết hai người cùng cảnh sát nhìn di thể, những người còn lại chờ trong phòng khách cảnh ngục.

Tâm tình Chu Quyết có chút vi diệu, dù sao nhìn thi thể người không thân thiết lắm luôn khiến người ta cảm thấy có chút hàn ý, hơn nữa người này còn là một người chết không rõ ràng.

Chu Quyết nhiều lần điều chỉnh tâm tình, lúc này vị cảnh sát trẻ tuổi kia đã mang bọn họ vào thang máy, đi xuống tầng ngầm, ngoài tưởng tượng của Chu Quyết, thông đạo nơi này được chiếu rọi vô cùng sáng sủa, hành lang vô cùng sạch sẽ, vách tường trắng tinh cùng sàn đá cẩm thạch màu sữa cũng được ngọn đèn trắng chiếu đến sáng ngời, cảm giác cả thông đạo đều sáng bừng lên vậy.

Cảnh sát trẻ đối với việc này không mấy may khó chịu, gã mang theo hai người đi thẳng vào chỗ ghi danh của nhà xác. Nơi đó có một cửa sổ nhỏ, bên trong ngồi một ông già vẻ mặt có chút u ám, ông ta nhìn cảnh sát trẻ gật đầu, sau đó cảnh sát trẻ để Chu Quyết và Trần Hạo lần lượt ký tên. Ông già lúc này mới thông thả đứng lên mang hai người đi tới trước một cánh cửa sắt, cánh cửa lá sắt này có vẻ cũ hơn hành lang phía trước, mặt trên còn có gì sét màu vàng. Ông già sau khi giựt cửa sắt ra mang theo ba người tiến vào. Bước vào, Chu Quyết liền cảm giác một luồng hàn khí rét thấu xương từ phía trước cậu ập đến, phảng phất như nơi này cự tuyệt người lạ tiến vào.

Ông già cầm sổ đăng ký nhìn một loạt ngăn tủ sát vách tường, trong thẻ mắc phía trên mỗi ngăn có viết tên người chết, ông ta ừm một tiếng mở ra một ngăn trong đó, nhất thời di thể giáo sư Mã liền hiện ra trước mắt Chu Quyết và Trần Hạo, thi thể trải qua đông lạnh đã tái nhợt cơ hồ như giấy trắng. Màu trắng của hơi lạnh mơ hồ vờn quanh bốn phía thi thể. Chỗ cổ của giáo sư Mã có một đường vết dây rất sâu. Trên thi thể phủ một miếng vải trắng, che phủ cả thân thể của giáo sư Mã. Lúc này giáo sư giống như một người giả mô hình, một chút cảm giác chân thật cũng không có.

Trần Hạo vẫn mãi nhìn di thể của giáo sư Mã, anh không dời tầm mắt, chỉ nói với cảnh sát: "Có thể cho tôi xem bộ phận thân thể không?"

Ông già nói: "Có thể." Nói xong ông ta xóc vải trắng lên, trên bụng di thể có một vết dao vô cùng đáng sợ, ông già giải thích: "Bởi vì cái chết của người này kỳ quặc, cho nên tôi đã giải phẫu ông ta, nhìn xem có dấu hiệu bị hạ dược hay không."

Chu Quyết thở một hơi, trên sự thật đây là một thi thể vô cùng bình thường, đã không còn dấu hiệu của sinh mệnh, Trần Hạo yên lặng nhìn chăm chăm thi thể của giáo sư, sau đó anh nói: "Được rồi, chúng tôi có thể nhìn di thư chưa?"

Cảnh sát trẻ nói: "Có thể, cũng hy vọng các cậu có thể cung cấp đầu mối."

Đột nhiên ông già mở miệng nói: "Nạn nhân từng dùng loại thuốc an thần dài hạn, hẳn là có mắc chút bệnh tâm thần gây ra ảo giác."

Trần Hạo dừng bước, anh hỏi: "Ảo giác?"

Ông già nói: "Đúng vậy, ông ta trước khi chết dùng lượng lớn thuốc an thần, liều lượng lớn thật sự có chút khoa trương."

Chu Quyết nhìn Trần Hạo, Trần Hạo mấp máy môi, nhưng không nghe được anh đang nói gì, ông già có chút khó nhin thúc giục hai người rời đi. Cảnh sát trẻ nói: "Vậy tôi mang hai người đi nhìn di thư kia trước, có lẽ hai người có thể đọc hiểu được gì đó."

Ngay sau khi bọn họ ra khỏi cửa, ông già đột nhiên a một tiếng, ông tự nhủ: "Kỳ quái, ghi chú trên chân thi thể chạy đi đâu rồi? Thằng ranh kia không cẩn thận như vậy, vạn nhất lầm thì thể thì làm sao hướng cấp trên giao phó đây?"

Cảnh sát trẻ lấy lòng nói: "Ôi chao, ngài ở đây làm sao có ai dám làm càn, có thể khi đẩy vào không cẩn thận làm rơi rồi."

Ông già liếc mắt nhìn gã nói: "Bằng hiệu là tôi treo, thi thể là tôi đẩy vào. Cậu nói xem?"

Cảnh sát trẻ khó xử ngậm miệng, gã quay đầu nói với hai người Chu Quyết: "Đi trước đi, đến chỗ lão Trần lấy di thư."

Ba người rời khỏi nhà xác đi về hướng thang máy, trong lúc mơ hồ Chu Quyết nghe được ông già kia một mình trong nhà xác lầm bầm: "Bằng hiệu sao lại rơi chứ? Sợi dây nọ có tác dụng trừ tà đó nha. Làm thế nào mà rơi được chứ?"

Chu Quyết đột ngột quay đầu lại, ông già cũng đã sớm theo bọn họ cùng đi ra.

Chương 39: Bí ẩn Tương tộc

---oOo---

Trở lại phòng khách, lão cảnh sát đã từ phòng vật chứng mang tới di thư, những người còn lại đều chờ Trần Hạo bọn họ trở về, tiểu cảnh sát kê sát vào lão cảnh sát nói nhỏ vài câu, lão cảnh sát đầu tiên là sững sốt, sau đó thoáng nghi hoặc nhìn bọn họ nói: "Đây là di thư, các cậu có thể đọc."

Trần Hạo cầm lấy di thư được trong túi niêm phong, phát hiện chữ rất ít, hơn nữa cư nhiên dùng thể triện để viết, trong những chữ này Trần Hạo phát hiện có mấy chỗ là chữ Tương quái dị kia. Ngoài ra trong phần di thư này còn có bản đồ vẽ tay vô cùng cổ quái, bởi vì giáo sư Mã nhiều năm nghiên cứu kim thạch học, cho nên đối với hội họa thư pháp đều có nghiên cứu và trình độ thâm sâu, ông dùng bút máy vẽ ra một bức đồ đăng, mà đường cong phi thường phức tạp, có rất nhiều đường buộc vòng quanh thứ gì đó hình dạng như hoa mẫu đơn. Nhưng nhìn kỹ lại không phải chỉ đơn giản là một đóa hoa.

Tam Béo tấm tắc nói: "Có chút giống bản đồ địa hình ha."

Chu Quyết định Tam Béo một cái, ý bảo đừng lộ ra, phía sau đều là cảnh sát. Trần Hạo không để ý tới bọn họ, sau khi cầm lấy di thư liền yên lặng niệm cái gì đó, phảng phất như hết thấy xung quanh đều không liên quan gì đến anh nữa.

Mãi đến khi tiểu cảnh sát mở miệng nói: "Phong di thư này không có giá trị trên pháp luật, nhưng lúc giáo sư Mã chết đôi mắt còn gắt gao nhìn chăm chăm phong di thư nọ, cho nên chúng tôi nghĩ phong di thư này vô cùng quan trọng. Nhưng chúng tôi hoàn toàn không cách nào hiểu được hàm nghĩa của nó."

Phùng Lão Cửu nói: "Vậy trên phong di thư này nói rằng để cho Trần Hạo đọc, chúng tôi có thể lấy đi không?"

Lão cảnh sát lắc đầu nói: "Không được, bởi vì cái chết giáo sư Mã không tự nhiên, hơn nữa trong đó còn tồn tại rất nhiều điểm đáng ngờ, người phụ nữ gọi là Quách Mai kia chúng tôi còn chưa điều tra ra. Cho nên phong di thư này mặc dù Trần Hạo có quyền đọc, nhưng không có quyền sở hữu."

Trần Hạo trả di thư lại cho cảnh sát nói: "Không còn cách nào, chúng tôi sẽ tích cực phối hợp với cảnh sát điều tra."

Sáu người ra khỏi cảnh cục, đã là buổi trưa, ánh mặt trời chiếu trên mặt mọi người, khiến bọn họ cảm thấy chói mắt dị thường, nhưng trong lòng lại lạnh tựa như hầm băng. Mọi người đều biết cái chết của giáo sư Mã có liên quan đến vòng bảy người, không, chuẩn xác mà nói cái chết của ông là vì liên lụy đến mộ phần của Quách Phác. Nhưng tại sao ông lại đột nhiên treo cổ tại thời điểm mấu chốt này?

Chu Quyết thấy Trần Hạo lại theo thói quen mà vuốt túi tìm thuốc lá, cậu đưa cho anh một điều hỏi: "Anh Trần, anh nhớ kỹ chưa?"

Trần Hạo tiếp nhận điều thuốc lá gập đầu, nói: "Ừ, di thư của sư phụ kỳ thật là một câu đố bản đồ, chữ triện phía trên kỳ thật là chú thích cho câu đố kia, nhưng chúng ta hiện tại không có điều kiện phá giải, tôi chỉ có thể nói có lẽ đây là vị trí chính xác của mộ Quách Phác."

Tam Béo rồi rầm nói: "Anh nói xem đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, ông cụ tôi qua còn uống liền 5 bình rượu vàng, làm sao có thể nói tự sát là tự sát. Cũng đâu phải bệnh thần kinh."

Khi Còi kiểm chế không được nói: "Quách Mai đã đi đâu? Cô ta rốt cuộc là ai?"

Trần Hạo trả lời: "Cô ta là học sinh của giáo sư Mã, xem như sư muội của Như Lan. Cùng tôi không có thâm giao gì, kỳ thật lúc đó đây tôi vẫn tưởng rằng sẽ là Lý Phóng đến đón chúng ta, tôi cũng không biết tại sao cuối cùng lại thành Quách Mai ra mặt."

Chu Quyết vượt mũi nói: "Hiện tại giáo sư Mã đã chết, Quách Mai mất tích, chỉ có một người có thể hỏi cho ra lẽ. Phải, đi tìm Lý Phóng thôi."

Tam Béo không cho là đúng nói: "Tìm sao được, tôi nói đôi nam nữ này không hề bình thường, ngay cả giáo sư Mã kia cũng vậy. Các cậu quên mục đích ban đầu chúng ta đến Nam Kinh rồi sao? Hiện tại lại như con ruồi không đầu bay loạn ở Nam Kinh."

Lão Cừ mất tự nhiên ho khan một tiếng, dờ mắt, Tam Béo cũng chẳng quan tâm, phỏng chừng rõ ràng càng ngày lá gan của hắn càng lớn, hắn nói: "Ngay từ đầu quyển sách này con mẹ nó đã đủ quái, đang yên đang lành tìm đến lão Nhi, lão Nhi đang yên đang lành lại cho chúng ta đọc."

Chu Quyết vừa nghe lập tức sửa lỗi nói: "Sai rồi, là bọn mày kiên quyết muốn đọc, cái gì gọi là tao cho bọn mày đọc? Tao ngay từ đầu đã nói sách này lai lịch kỳ quái rồi."

Khi Còi ngăn cản tranh chấp của hai người, hắn nói: "Kỳ thật sự tình này đích xác vẫn không phải dựa theo kế hoạch của chúng ta mà làm, vốn dĩ chúng ta tưởng rằng sách này chính là một quyển quỷ thư, nhưng lại không ngờ lại kéo ra Tương tộc gì đó, cư nhiên còn có quan hệ với Quách Phác. Nhưng nói ngược lại việc này tới cùng có quan hệ gì với quyển sách? Thực con mẹ nó giày vò người ta."

Chu Quyết bị hỏi dựng thẳng lông mày, vấn đề này cho dù cậu có mười cái mồm cũng không có biện pháp trả lời. Cậu chỉ có thể nhụt chí thở dài nói: "Không biết!"

Khi Còi trái lại coi như trấn tĩnh, hắn nói: "Tôi vẫn cảm thấy chúng ta luôn bị người dắt mũi dẫn đi. Giống như chúng ta chỉ có thể tiếp nhận đầu mối của những việc này cho chúng ta."

Chu Quyết và Tam Béo nghe tâm tư cũng trầm xuống, sau khi tĩnh táo lại, Chu Quyết cúi đầu lẩm bẩm: "Chúng ta mỗi lần đều dựa theo lộ tuyến đã được chuẩn bị tốt mà đi, lộ tuyến này. Không phải Trần Như Lan vạch ra cho chúng ta sao?"

Khỉ Còi nói: "Nhưng mà chị ấy đã thất bại. Tôi kỳ quái chính là với năng lực của cô gái này tại sao lại thất bại?"

Chu Quyết nhìn Khỉ Còi, Khỉ Còi vẻ mặt nghiêm túc nhìn cậu sau đó nhìn vào mắt mỗi một người ở đây nói: "Tôi cảm thấy dường như đầu mỗi Trần Như Lan cho chúng ta không thuần, tôi không biết làm thế nào giải thích loại cảm giác này, chỉ cảm thấy hình như."

Chu Quyết tiếp lời hần nói: "Hình như trong đầu mỗi này trộn lẫn cái gì đó khác."

Khỉ Còi nặng nề gật đầu, Chu Quyết không nhắc lại, không đợi cậu lấy lại tinh thần Tam Béo liền kích động chỉ vào đối diện đường cái, Chu Quyết tập trung nhìn phát hiện anh chàng hộ pháp bốn mắt kia đang từ đối diện đường cái chạy tới, Tam Béo bùng đám tay nói: "Nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến, rất tốt, tôi tiết kiệm được thời gian, Khỉ Còi lên."

Chu Quyết vội vàng kéo Tam Béo nói: "Lên cái rắm, mày cho rằng Khỉ Còi đại chiến thế giới với hộ pháp sao? Từ từ hỏi, biết đâu có thể hỏi ra được chút gì đó."

Lý Phóng một đường chạy chậm tới chỗ bọn họ, nhìn hốc mắt gã như vừa mới khóc một trận, hơn nữa cổ tay áo còn dính miếng vải đen. Gã nói: "Các cậu đã tới rồi?"

Trần Hạo gật đầu nói: "Ừ, buổi sáng vừa mới biết, giáo sư sao lại vô duyên vô cớ mà chết vậy chứ?"

Lý Phóng vừa muốn mở miệng, gã như chợt ý thức được cái gì đó thấp giọng nói: "Việc này, tới xe trước rồi hãy nói."

Lý Phóng vừa nói thế, tình tự mọi người đều nhắc lên, bối rối gật đầu với nhau, Lý Phóng mang theo mọi người vào chiếc xe Jinbei cũ nát, đóng cửa xe gã mới miệng nói: "Giáo sư để lại một câu cho tôi, nếu ông xảy ra chuyện, bảo tôi cho các cậu biết hoặc giả nơi mà chị Như Lan muốn các cậu tìm. Cái mới không có tác dụng."

Chu Quyết khẩn trương hỏi han: "Còn nữa không?"

Lý Phóng thông tay nói: "Không có."

Vốn mọi người đang đuổi cổ nghe, sau khi gã nói xong câu này tất cả mọi người đều giống như con rùa mà đem cổ rút về. Chỉ có mình Trần Hạo như có điều suy nghĩ cau mày. Từ sau khi nghe được tin giáo sư Mã đã chết, anh liền trở nên cực kỳ trầm mặc, trong miệng càng không ngừng lẩm nhẩm gì đó, người khác nói chuyện anh cũng không thích đáp lời.

Tam Béo nói: "Không có? Một câu nói chẳng hề rõ ràng này là di ngôn của ông ấy? Tốt xấu gì phong di thư nọ còn có một bản đồ địa hình xem không hiểu, ông già này tại sao không thể nói trắng ra chút? Người nghiên cứu học vấn đều không thẳng thắn vậy sao chứ."

Chu Quyết nghe được lời này vỗ đầu Tam Néo nói: "Giáo sư Mã người ta không có nghĩa vụ thuyết minh cho mày, mày cho rằng là NPC của trò chơi? Tôn trọng người đã khuất dùm chút!"

Tam Béo ý thức được mình nói hơi quá đáng, hấn vuột cổ nói: "Cũng không còn cách nào, chúng ta kéo dài tiếp nữa, phỏng chừng ngay cả quyền chết cũng không còn đâu, mày nói tao có thể không gấp sao."

Khi Còi cau mày nói: "Ông ấy có thể cũng sẽ sống lại hay không? Giống Lão Cửu vậy đó? Ông ấy có thể chính là người thứ 7 không?"

Tam Béo nghe gật đầu nói: "Tao thấy có khả năng, hay chúng ta đi xem thi thể không? Hấn là có quyền coi giữ thi thể chứ."

Diệp Vỹ nói: "Các cậu nói nhiều chuyện vô nghĩa như vậy còn không bằng bắt đầu giải đầu mối giáo sư lưu lại, hơn nữa cậu không biết ông ấy nói mật mờ như vậy là có dụng ý gì sao?"

Chu Quyết kỳ thật cũng nghĩ đến điểm này, dựa theo người thường mà nói di thư và di ngôn viết càng rõ ràng càng tốt, rất sợ người khác xem không hiểu sẽ hiểu lầm ước nguyện ban đầu. Nhưng di thư của giáo sư Mã lại vô cùng mật mờ, bình thường sẽ xuất hiện tình huống như vậy chỉ có một loại khả năng, đó chính là người viết di thư không muốn để người khác dễ dàng biết hàm nghĩa đích thật của di thư.

Chu Quyết nhìn Diệp Vỹ, Diệp Vỹ như có điều suy nghĩ mà cúi đầu, hiện tại tất cả mọi người cúi đầu nghĩ đến hai câu đó ông cụ Mã lưu lại này.

Cuối cùng trái lại là Trần Hạo phá tan trầm mặc, anh hỏi Lý Phóng: "Cậu gần đây có phát hiện sự phụ có chỗ nào kỳ quái hay không?"

Mọi người mới phát hiện trước đó những lời này đều bị Lý Phóng nghe lọt hết, bất quá Lý Phóng đối với cái chết của giáo sư Mã cũng là trăm điều không nghĩ ra, hơn nữa hình như gã đối với chuyện vòng bảy người cũng không hiểu rõ, trước mắt nghi vấn lớn nhất của gã vẫn như xoay quanh việc cái chết của giáo sư. Gã nhíu mày nói: "Phải rồi, cậu nói xem sự phụ đang yên đang lành, sao lại tự sát. Tối hôm qua tôi thấy sự phụ uống nhiều quá, liền đưa ông về nhà. Ông trở về ngồi trước bàn làm việc trong phòng không nói một lời. Tôi còn tưởng rằng là uống rượu không có khí lực ầm ĩ. Không ngờ tới tôi vừa đi."

Trần Hạo nói: "Quách Mai không cùng cậu tiễn sự phụ về nhà?"

Lý Phóng thoáng sửng sốt, gã sau khi nghe được chữ Quách Mai liền trầm mặc, gã nói: "Không có, là một mình tôi tiễn sự phụ về. Sự muội Tiểu Mai này, tôi thật sự không biết nên nói thế nào."

Chu Quyết cảnh giác hỏi han: "Có ý gì?"

Lý Phóng vô cùng cố kỵ nhìn mọi người, cuối cùng ánh mắt đặt trên người Trần Hạo, gãi nói: "Tôi nói ra các cậu không được cười nhạo tôi nhiều năm đọc sách vô ích."

Thẳng đến khi khuôn mặt căng cứng của mọi người thận trọng gật đầu, Lý Phóng mới chớp mắt nói: "Aiz, không biết các cậu có tin loại cách nói trúng tà hay không. . . ."

Tam Béo nuốt một ngụm nước bọt, lặp lại: "Trúng tà?"

Lý Phóng vội vàng giải thích: "Các cậu đừng hiểu lầm, tôi cũng là người đọc sách nhiều năm, không cùng dạng với những người đàn ông ngu dốt thôn dã. Nhưng chuyện tình phát sinh trên người Quách Mai và sư phụ tôi nghĩ tới nghĩ lui chỉ có cách nói này mới có thể định nghĩ được thôi à."

Gã thấy sắc mặt mọi người đều cực kỳ nghiêm túc, cũng không có chút ý trào phúng nào, cho nên lá gan cũng lớn hơn nói: "Sự tình còn phải bắt đầu nói từ năm năm trước Như Lan mang theo một đám người xa lạ đến, ngay từ đầu sư phụ còn thật cao hứng, nhưng cuối cùng nói chuyện càng ngày càng kịch liệt, quả thực giống như đang cãi nhau vậy. Như Lan liền mang theo đám người kia đi, trước khi đi còn lưu lại một câu nói nếu Trần Hạo trở lại, xin ông giáo sư nể tình hai chị em bọn họ là học trò của ông, nhất định phải giúp cậu. Nếu không hai chị em các cậu đều sẽ xảy ra chuyện."

Sau đó sư phụ vẫn luôn tự giam mình trong phòng, ngày thứ hai sư phụ từ trong phòng đi ra liền vội đầu nghiên cứu kim thạch học thời Tống mấy năm, trọng điểm đặt trên nghiên cứu thời Đông Tấn triều Nam Bắc, trọng điểm nửa năm cuối cùng còn lại là nghiên cứu Quách Phác, thẳng đến đoạn thời gian ngắn sau cùng sư phụ mới giải đáp ra liên hệ giữa Tương tộc và Quách Phác, cùng với bí mật truyền thể của Tương tộc. Rồi sau đó sư phụ liền trở nên cực kỳ sợ hãi sống một mình, ông mặc dù không nói gì thêm nhưng tôi vẫn luôn cảm thấy ông dường như đang trốn tránh thứ gì đó. Cũng chính là lúc này Quách Mai cũng trở nên kỳ quái, vốn con bé này vô cùng lanh lợi, sư phụ không có con gái, liền xem con bé như con gái mình. Có một lần tôi nhìn thấy Quách Mai đang ném một túi rác, vừa vặn tôi cũng đang ném, tôi phát hiện bên trong túi rác của em ấy cư nhiên có một đầu mèo máu chảy đầm đìa, con mèo khẳng định đã chết mấy ngày rồi, xung quanh mắt mèo lúc này đã chui ra mấy con giòi, em ấy chỉ nói là bị kính thủy tinh đập trúng, nhưng qua vài ngày tôi ở trong đồng rác lại thấy mèo chết. Tôi hỏi Quách Mai, Quách Mai nói em ấy không biết. Sau này trái lại không phát hiện mèo chết nữa, tôi cũng quên bẵng đi việc này. Chỉ là không ngờ có một lần tôi ở bên cạnh ký túc xá của Quách Mai phát hiện một cái hộp giấy, bên trong cư nhiên đều là mèo chết, có vài con mèo chết đã thối rữa đến nát bét."

Lý Phóng giống như phun ra hết tất cả khí tích trong bụng nói: "Việc này còn chưa quỷ dị nhất đâu, từ khi Quách Mai không ngừng giết mèo, tôi đồng thời phát

hiện em ấy đến tối sẽ một mình trong phòng nghiên cứu lắm lắm lâu lâu, tôi không dám lên tiếng đi vào, vừa nghe phát hiện từ trong miệng Quách Mai phát ra thanh âm của hai người, một loại là thanh âm của em ấy, còn một thanh âm là của ông già cực kỳ khàn khàn. Thanh âm này tuyệt đối không phải thứ em ấy có thể phát ra, em ấy dường như đang cùng thanh âm kia đối thoại."

Lý Phóng như trút được gánh nặng thở hắt ra, Chu Quyết khô khốc nói: "Cho nên anh nói Quách Mai bị quỷ nhập?"

Lý Phóng gật đầu, gã nói: "Bằng không thì giải thích thế nào? Còn cái chết của sư phụ nữa, giải thích thế nào?"

Ngoài dự liệu chính là Diệp Vũ vẫn im lặng không lên tiếng lại đột ngột mở miệng nói: "Chẳng lẽ Quách Mai đang phục chế thuật phục sinh của Tương tộc năm đó?"

Lúc này Trần Hạo mở miệng nói: "Phải tìm được Quách Mai, Lý Phóng việc này cậu không cần quan nữa, chuyên tâm xử lý hậu sự cho sư phụ đi. Học thuật của sư phụ còn phải nhờ vào cậu."

Lý Phóng nghiêm túc gật đầu nói: "Đúng vậy, ai ngờ đến sẽ thành thế này chứ. Sư phụ cả đời nghiên cứu kim thạch học, tôi đã cùng ông học thời gian dài như vậy, mặc dù tôi tư chất so ra kém cậu và Như Lan, nhưng tôi nghĩ tôi sẽ tận lực của mình để nghiên cứu môn học thuật này. Về phần. Về phần chuyện của Như Lan đây tôi thấy các cậu có thể buông thì hãy buông đi. Sư phụ đã. Việc này thật là đáng sợ."

Trần Hạo vỗ vỗ vai Lý Phóng, không nói gì nữa liền xuống xe, mọi người sau khi cùng Lý Phóng tạm biệt bí ẩn trong lòng không giảm ngược lại còn tăng lên, Trần Hạo mệt mỏi đỡ trán. Thành công điện thoại di động của Trần Hạo nhận được tin nhắn. Phía trên viết "Muốn biết tình hình cụ thể, nhanh chóng đến Giang Ninh." Là một số lạ, mà Trần Hạo gọi lại thì hiển thị điện thoại đã tắt máy.

Diệp Vũ thấp giọng cười nói: "Xem ra, có người so với chúng ta còn gấp hơn à."

Khi Còi liếc xéo nói: "Đây là có ý gì?"

Diệp Vũ không trả lời vấn đề mà cười nhìn Khi Còi nói: "Tại sao cậu hay để ý lời tôi nói quá vậy? Chẳng lẽ nhìn trúng ý tôi rồi?"

Khi Còi nghe được lời ấy giống như nuốt phải con ruồi buồn nôn nói: "Anh tự cảm thấy mình tốt lắm hả?"

Diệp Vũ nhìn không được cười thành tiếng, gã nhìn Trần Hạo, vẻ mặt Trần Hạo nhìn không ra biến hóa gì, tiện tay vẫy một chiếc taxi nói: "Đến Giang Ninh."

Sáu người ngồi không đủ một chiếc xe, vì vậy gọi hai chiếc, việc này làm hai tài xế mừng rơn, trong đó Lão Cửu cư nhiên còn muốn kiên trì phải về cầm tất cả hành lý theo, vì vậy nhóm tài xế thoải mái đưa bọn thiếu gia này từ nội thành Nam Kinh

một đường lái đến khu Giang Ninh. Mà mọi người phảng phất như không hề quan tâm đến chút tiền đi xe ấy, cả buổi chiều này dạo khắp vùng ven Nam Kinh.

Sáu người xuống xe, đương nhiên lúc trả tiền trên mặt hoặc nhiều hoặc ít rồi cuộc cũng xuất hiện vẻ đau lòng. Tới Giang Ninh rồi bọn họ mới phát hiện bọn họ đã quá nóng vội, một khu to thế này, tới cùng ngay cả điểm gặp mặt cũng chưa hỏi rõ đã chạy tới.

Hai tài xế cũng khó hiểu mà nhìn sáu người, sáu người này không giống như đến du lịch, bọn họ nghi hoặc hỏi han: "Mấy em trai, các cậu đến Giang Ninh làm gì? Du lịch hay công tác?"

Chu Quyết nhìn thoáng qua Trần Hạo mặt luôn không chút thay đổi, cậu đành phải giả cười nói: "Chúng tôi tới du lịch, nơi này sẽ có người tới đón. Bác tài các anh có thể đi rồi."

Tài xế sáng khoái khoát tay tạm biệt, còn để lại một số điện thoại di động cho bọn họ, ý tứ nếu muốn về thì gọi bọn họ đến đưa. Phỏng chừng xem sáu người này như mấy kẻ ngốc đến từ Thượng Hải rồi.

Tam Béo nhìn cảnh vật lạ lẫm, cả buổi chiều đều lăn qua lăn lại trên đường, mắt thấy mặt trời giống như một quả quýt rụng về tây, một ngày cứ kỳ lạ mà trôi qua như vậy, Chu Quyết nhìn đồng hồ, bây giờ đã là 4h30' chiều. Thời gian trì hoãn quá dài. Cậu nhìn bộ dáng mệt mỏi của mọi người nói: "Hôm nay phỏng chừng lại trì hoãn nữa, tìm một chỗ qua đêm trước thôi."

Không ngờ vừa nói xong, chợt nghe thấy điện thoại di động của Trần Hạo lại vang lên, anh mở ra phát hiện lại là một tin nhắn lạ, phía trên viết: "Lập tức tới trấn Kỳ Lân."

Tam Béo vuốt cánh tay nói: "Thật rùng mình nha, chúng ta vừa tới Giang Ninh liền lập tức gửi tin, quả thực cứ như là."

Tam Béo không nói tiếp nữa, nhưng tất cả mọi người đều hiểu được ý của hắn, quả thực giống như có một ánh mắt vẫn luôn đi theo bọn họ vậy. Khi Còi nhìn bốn phía nói: "Cũng không biết trấn Kỳ Lân này nằm ở đâu, anh Trần anh xem làm sao bây giờ?"

Trần Hạo trầm tĩnh nhìn đường cái nói: "Đến trấn Kỳ Lân."

Tam Béo thở dài một hơi, vác balô trên lưng chuẩn bị đi tiếp, không ngờ Diệp Vũ lại ngăn cản hắn nói: "Cậu có nghĩ tới là ai gửi tin nhắn cho cậu không?"

Khỉ Còi cúi đầu suy nghĩ một chút nói: "Chẳng lẽ là Quách Mai kia?"

Diệp Vũ cười cười không trả lời Khỉ Còi, mà sắc mặt Trần Hạo lại càng thêm xanh xám, anh nhìn Diệp Vũ nói: "Anh hoài nghi Như Lan?"

Diệp Vũ thu lại nụ cười nói: "Không thể loại bỏ khả năng này, thi thể của Trần Như Lan chúng ta mặc dù đã nhìn thấy. Thế nhưng cậu cũng hiểu mà, chỉ cần là bảy

người, chết hoặc không chết đều không tính là chân chính biến mất. Đây mới là chỗ đáng sợ của bảy người. Đến chết vẫn không thể yên nghỉ."

Trần Hạo đột nhiên kéo áo gãi, mọi người đều bị động tác của anh dọa sợ, nhưng Trần Hạo chỉ trừng mắt Diệp Vũ nói một câu: "Như Lan đã chết, chị ấy sẽ lựa chọn yên nghỉ."

Chu Quyết bình tĩnh lại, cậu lập tức kéo tay Trần Hạo ra, sắc mặt Diệp Vũ có chút trắng bệch, gãi lạnh lùng liếc Trần Hạo một cái rồi không hề lên tiếng nữa. Dường như đối với Trần Như Lan, hai người kia còn có chuyện gì chưa nói ra, nhưng Chu Quyết lại không thể nào hỏi được, cho dù hỏi Trần Hạo và Diệp Vũ chắc chắn cũng sẽ không nói.

Vì vậy để xoa dịu bầu không khí, Tam Béo và Khi Còi lại ngăn lại một chiếc xe tải đi thẳng đến trấn Kỳ Lâm, thế nhưng bọn họ lại lặp lại sai lầm lần nữa, vẫn không có thời gian địa điểm chính xác, ngay cả nhân vật cũng không rõ. Thế này phải chờ làm sao? Ngồi trên xe sáu người đều trầm mặc, tài xế đều tưởng rằng đám người kia không có tiền ngồi xe đang chuẩn bị đuổi người xuống xe, nhưng Trần Hạo lần này lại trực tiếp bảo tài xế theo trấn Kỳ Lâm một đường lái thẳng đến chỗ đá khắc thần đạo lăng Sơ Ninh của Khai Tổng Vũ Đế Lưu Dự.

(Tiêu: Thần Đạo cũng như Mộ Đạo đều là đường vào mộ, nhưng thần đạo là cái tên tôn kính dùng để chỉ lối vào mộ của vua chúa)

Mọi người ngồi trên chiếc xe thuê bắt đầu buồn bức hết sức, Trần Hạo lại thu được tin nhắn như lúc đầu, phía trên chỉ có hai chữ: Thông minh.

Trong lòng Chu Quyết trăm điều không giải thích được, Trần Hạo thu được tin nhắn nọ ngược lại thở dài một hơi, anh nhìn Chu Quyết miễn cưỡng cười nói: "Tôi cũng chỉ đoán, từ văn hiến 《Lục triều sự tích biên loại》 ghi chép, Nam triều Đông Tấn rất nhiều di tích đều phân bố quanh Giang Ninh và Nam Kinh, cũng chính là xung quanh núi Kê Lung, núi Vân Thai, mà ở Giang Ninh nếu có liên quan đến Nam Triều, nổi tiếng nhất cũng dễ dàng tìm thấy nhất hẳn là thần đạo Ninh lăng này. Mà tin tức nọ rõ ràng hướng về phía chúng ta, mục đích của chúng ta là để tìm được mộ Quách Phác, y chung quy không cần thiết hẹn chúng ta ở một quán trà tâm sự."

Mọi người không nhìn được cũng thở dài một hơi, nhưng Diệp Vũ lại không cười, gãi sâu kín nói: "Quyết định và suy đoán của chúng ta y có thể chỉ trong một giây đã biết được, thật lợi hại."

Lão Cừ hé miệng nói: "Thật đáng sợ. Thế nhưng chúng ta không có thời gian để sợ. Hơn nữa nếu y thật là người thứ bảy vậy dự định chúng ta sắp làm càng đáng sợ."

Bầu không khí trong toa xe lại một lần nữa rơi xuống điểm đóng băng, mọi người không nói gì nữa. Dường như sợ chỉ cần lời vừa ra khỏi miệng sẽ bị đối phương vô hình này biết được, giám thị bên ngoài có thể chống đỡ, nhưng loại nhìn trộm phảng phất như từ sâu bên trong đại não của mình này, mỗi người bọn họ đều cảm thấy

trong lòng mình đều chứa một con quỷ, mà con quỷ này lại không chế hành vi tư tưởng của mỗi người bọn họ.

Quỷ, do tâm sinh.

Đợi đến được thần đạo Ninh Lăng, sắc trời đã gần mờ tối, phía tây chỉ còn lại một vệt đỏ ửng. Mà nơi này lại không tính là khu náo nhiệt, sau khi bọn họ xuống xe ngay cả taxi cũng bật người giẫm ga một đường chạy trở về. Sáu người đứng trước đá khắc có vẻ phi thường hoang hốt, ánh sáng hôn ám chiếu trên kỳ lân đá đơn độc trước thần đạo này hiện ra có vài phần dữ tợn. Bốn phía cỏ dại um tùm, ngoại trừ kỳ lân đá chung quanh có hàng rào phòng hộ còn lại chính là một bảng hướng dẫn thuyết minh. Cùng thần đạo Hoàng Lăng trên ý nghĩa đại chúng thật sự trái ngược hoàn toàn, nơi này đã không còn khí phách của linh đạo Hoàng gia, trải qua thời gian xói mòn, ngoại trừ kỳ lân đá này còn có thể nhìn ra vài phần ngạo khí, hết thảy đều có vẻ hết sức tịch mịch tiêu điều.

Thế nhưng nơi dường như chẳng lớn bằng hạt đậu này, ngoại trừ sáu người Trần Hạo bọn họ ra không còn ai khác, mọi người anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, trong lòng đều có một vấn đề: Người đâu?

Khi Còi nhìn bốn phía nói: "Không có ai? Cũng đã trễ vậy không phải đã đi trước rồi chứ."

Chu Quyết lắc đầu nói: "Không có khả năng, y có thể tính toán chúng ta khi nào đến Giang Ninh, làm sao không tính được khi nào chúng ta đến trấn Kỳ Lân?"

Tam Béo bị một trận gió lạnh thổi qua, trong lòng đã sớm phát run, hắn nói: "Các cậu còn nhớ không. Cảnh sát nói trong máy quay không nhìn thấy Quách Mai đúng không?"

Chu Quyết ngẩng đầu nhìn Tam Béo, Tam Béo lúc này mới tiếp tục nói: "Tôi trước kia từng xem một bộ phim kinh dị, nói một cô gái đã chết, sau đó vì báo thù liền hóa thành nữ quỷ đi giết người, mọi người đều không có cách nào nhìn thấy cô ta. Nhưng cô ta vẫn luôn ở đó."

Nói tới đây, mọi người đều nhìn Tam Béo, Tam Béo càng nói càng sợ hãi, hắn nói: "Có thể. Cô ta đã tới rồi không?"

Tam Béo nói xong lời này, tất cả mọi người đều bối rối nhìn bốn phía, cảm thấy pho Kỳ Lân đá nọ càng thâm âm trầm, Diệp Vỹ thấp giọng nói: "Nghe."

Lúc này trong balô Diệp Vỹ con mèo đen nọ cũng lộ đầu ra, nó hướng chỗ sâu nhất của con đường phá lệ khàn giọng kêu một tiếng, mọi người bị một tiếng kêu thê lương này dọa đến chẳng biết nói ra sao, sau đó sâu bên trong con đường truyền đến một tiếng cười mơ hồ, nhưng cực kỳ nhỏ hầu như giống như tiếng gió thoảng qua, sau vài phút, không có ai đi tới.

Vòng Bảy Người

Chu Quyết nhìn bốn phía, cậu vô thức kẻ sát mọi người, tựa như giữa bọn họ thật sự còn có một vài người không nhìn thấy, cậu nuốt nước miếng nói: "Sẽ không phải quỷ thật chứ?"

Lão Cửu cũng thấp giọng phụ họa nói: "Chẳng lẽ thật sự là người thứ bảy?"

Chương 40: Tâm quý

---oOo---

Tất cả mọi người ngừng thở, mà từ trong không khí còn truyền đến từng đợt mùi cổ quái, loại mùi này bọn họ vô cùng quen thuộc, Lão Cửu kinh hô: "Là thứ đó đây, chạy mau!"

Nhưng chính tại lúc này, giữa thần đạo quỷ dị đây cư nhiên nổi lên một trận gió lốc mạnh, gió to cơ hồ khiến cho mọi người đều không mở nổi mắt, trong tiếng gió gào thét chỉ có thể nghe được tiếng rít thê lương của hắc miêu, nhưng rất nhanh ngay cả tiếng mèo kêu cũng không còn nghe rõ nữa.

Trần Hạo sợ mọi người bởi vì kinh hoảng mà chạy tán loạn, muốn kéo Chu Quyết cách anh gần nhất, nhưng anh duỗi tay ra lại phát hiện anh bắt phải chính là một cánh tay lạnh buốt.

Mọi người phát hiện chẳng biết từ khi nào Quách Mai xinh đẹp kia cư nhiên đã đứng giữa đám người bọn họ. Mà mọi người cư nhiên không hề nhìn thấy cô ta làm thế nào tới được.

Mà vào lúc này gió lốc hốt nhiên ngưng bật, bốn phía lại khôi phục thành lạng đạo lạng như tờ. Thỉnh thoảng chỉ có tiếng lá cây sà sạt. Dường như hết thảy đều là ảo giác, nhưng Quách Mai không hề biến mất.

Trần Hạo không buông tay ra, mà Quách Mai cũng không kinh ngạc, cô ta vẫn như cũ cười dài nói: "Các cậu rốt cuộc cũng tới rồi."

Ngoại trừ Trần Hạo, tất cả mọi người đều thất kinh, không biết cô gái này rốt cuộc còn tính là con người hay không. Nhưng trận quái phong trước đó nhất định là cô ta giở trò quỷ. Cô ta cười càng mỹ lệ, mọi người càng sợ hãi.

Mà Trần Hạo lại không sợ hãi chút nào, anh chỉ gắt gao cầm lấy tay Quách Mai không chịu buông lỏng.

Kịp phản ứng trước hết chính là Diệp Vũ, gã cảnh giác nhìn Quách Mai, mà Quách Mai đối với ánh mắt gã cũng lộ ra một tia chán chừ. Hai người liếc mắt nhìn nhau, dường như đều đang nghi hoặc gì đó, nhưng Quách Mai rất nhanh liền trở lại bộ dáng cười dài nọ, cô ta khẽ cười nói: "Tôi ở chỗ này chờ đã lâu. Vốn là thầy Mã ở đây chờ các cậu, bất quá. Ông đã không tới được."

Trần Hạo vẫn không buông tay, anh mở miệng nói: "Sư phụ là em giết?"

Trong mắt Quách Mai xẹt qua một tia kinh hãi, trong cổ họng ừm ực một tiếng, Chu Quyết phát hiện trên mặt Quách Mai phát ra tiếng kèn kẹt rất quái, tựa như vật gì đó vỡ ra, cô ta nói: "Không, ông là bị Trần Như Lan bức tử." Nói xong ánh mắt của cô chợt như nghĩ lại mà sợ, cô ta nói: "Tôi sao lại giết sư phụ, ông đối đãi với tôi như con gái ruột."

Trần Hạo buông tay Quách Mai ra, Quách Mai lão đảo vài bước, oán hận nói: "Các người tưởng rằng những ngày tháng cuối cùng sư phụ làm thế nào trải qua, năm năm rồi, ông cứ như vậy mà trải qua năm năm. Lý Phóng là tên gốc không biết gì, nhưng tôi biết! Sư phụ vì Trần Như Lan vẫn luôn điều tra chuyện Tương tộc, người nghiên cứu Tương tộc không một ai có kết cục tốt. Ông biết càng nhiều, lại càng nguy hiểm. Nhưng ông không có cách nào yên tâm, tra tra dừng dừng như vậy qua năm năm, trải qua cuộc sống căn bản không phải của con người."

Khi Còi nghe được có chút mê mang, hiện tại cô ta lại trở thành kẻ bị hại hùng hổ dữ tợn lên án chị em Trần gia, hấn truy hỏi tiếp: "Vậy ông ấy chết như thế nào?"

Quách Mai quay phắt đầu sang nhìn Khi Còi, Diệp Vũ thoáng kéo cánh tay Khi Còi nhìn hấn lắc lắc đầu, ý bảo hấn đừng hành động thiếu suy nghĩ.

Quách Mai nói: "Ngay từ đầu tôi không biết Tương tộc rốt cuộc là cái gì, nhưng sư phụ một mình không cách nào nghiên cứu, nhiều lần tôi phát hiện trong đồng tài liệu hỗn độn của ông có rất nhiều về pháp thuật của phương sĩ, mấy thứ này tôi nghĩa khó hiểu, không phải thứ người bình thường có thể giải đọc. Tôi thấy ông từ sáng đến tối mặt ủ mảy chau, cũng liền giúp đỡ cùng nhau chỉnh sửa tư liệu, ngay từ đầu tôi chỉ làm một vài công tác sắp xếp chỉnh sửa và phiên dịch đơn giản, sư phụ đã rất phản đối, bất quá cuối cùng sư phụ thật sự không cách nào hoàn thành một mình, cũng để tôi cùng nhau tham dự nghiên cứu, chúng tôi phát hiện bên trong Tương tộc cất giấu rất nhiều tri thức và bí pháp, mấy thứ này là bảo khố, đối với người như chúng tôi mà nói đó chính là bảo tàng của Kim Tự Tháp. Đây là một loại hấp dẫn vô hình."

Trần Hạo ngữ khí kiên định nói: "Sư phụ không có khả năng động tâm."

Quách Mai run rẩy bả vai nhin không được nở nụ cười, cô nói: "Chỉ có thể nói rằng anh không hiểu rõ ông ấy, ông ấy đương nhiên đã động tâm, càng tiếp xúc, càng không cách nào mặc kệ. Tôi cũng vậy, bất quá sư phụ chú trọng chỉ là lý luận tri thức và ý nghĩa văn hiến của nó, mà tôi thì lại bị thu hút bởi bản chất thực tế của nó, tôi bắt đầu công tác nghiên cứu và thí nghiệm của riêng mình."

Diệp Vũ cười lạnh nói: "Cô sẽ không ngu đến mức chỉ dựa vào văn hiến trên tay mà bắt đầu tu luyện pháp thuật quỷ dị này chứ, cô căn bản không làm được."

Quách Mai bồi rồi xòe tay ra, cô ta kích động nói: "Sao không được! Trong quá trình trợ giúp sư phụ điều tra Tương tộc tôi đã sưu tập rất nhiều tư liệu, những tài liệu này đều là hồ sơ kín. Sau khi tôi nghiên cứu, thật sự có thể làm được một ít chuyện không thể tưởng nổi. Hãy nghĩ đến cơn gió lớn trước đó đi! Tựa như chế tạo ảo ảnh, các người cũng đã thấy đó, đây chính là thành quả của tôi. Tôi còn có thể làm nhiều chuyện khó tưởng hơn. Tựa như Lao Sơn đạo sĩ cổ đại vậy."

Chu Quyết nói: "Nói cách khác tối qua cô quả thực ở trong nhà của sư phụ?"

Quách Mai thấy có người rút cuộc hỏi việc này, lúc này cô ta mới có chút đắc ý nói: "Không hề, tôi căn bản không có đến đó, tôi chỉ thả một mặt gương trên bàn học trước phòng sư phụ. Một chiêu này chính là Kính Thuật. Là một trong những loại huyền thuật của phương sĩ cổ đại, các người nhìn thấy chỉ là bóng ngược của tôi, mà sơ hở duy nhất là tôi không có bóng cũng không cách nào nói chuyện."

Diệp Vỹ thừa nhận gật đầu, nói: "Đích xác có thể làm được, đặc biệt vào buổi tối không có ánh nắng, Kính Thuật có thể phát huy tác dụng lớn nhất, khiến cho ảo ảnh càng thêm rõ ràng, không đụng vào căn bản sẽ không phát hiện là hình ảnh."

Quách Mai có chút thâm ý nhìn Diệp Vỹ, người nọ đối với ánh mắt quan sát của cô ta cũng không thềm để ý, ngược lại hỏi: "Cô đều là thông qua những tư liệu lưu lại của Tương tộc học trộm được thuật pháp này, nhưng chỉ dựa vào như vậy không có khả năng thành công. Cô. Đã đụng phải vật gì?"

Quách Mai giật mình nhìn gã, cô ta đột nhiên có chút do dự, cô ta bắt đầu giấu đầu hở đuôi nói: "Tôi chính là thông qua những tư liệu trực tiếp bảo mật này mới có được những phương pháp đó, có lẽ là tôi may mắn. Hoặc đây là ý trời."

Diệp Vỹ cười lạnh lắc đầu, cũng không nói gì nữa. Mà Trần Hạo vẫn như cũ hỏi: "Sư phụ chết như thế nào?"

Quách Mai nhin không được nói: "Tôi đã nói rồi, là bị Trần Như Lan bức tử đó."

Chu Quyết có chút mê hoặc, chẳng lẽ nói Quách Mai không biết ý nghĩa của vòng bảy người, vậy cô ta gọi bọn họ đến để làm gì? Còn vọng tưởng muốn nhập bọn?

Chu Quyết hỏi: "Tại sao cô muốn chúng tôi đến đây?"

Lần đầu tiên Quách Mai đánh giá lại từ đầu Chu Quyết, dường như có một loại cảm thù khó hiểu với Chu Quyết, cô ta liếc mắt nhìn cậu nói: "Sư phụ sau khi các người tới liền gọi điện thoại cho tôi, nếu ông xảy ra chuyện hãy dẫn các người đến đây, còn có một câu muốn nói cho các người, phải hướng đến chỗ cũ mà tìm, mới chính là vô dụng."

Tam Béo nhìn Chu Quyết nói: "Lại câu nói kia. Rút cuộc có ý gì?" Chu Quyết bật người chặn lại câu hỏi của Tam Béo.

Quách Mai thấy vẻ mặt bọn họ khác thường, lập tức nói: "Làm sao vậy?"

Chu Quyết nói: "Chúng tôi cảm thấy nghe không hiểu. Không rõ."

Quách Mai cười cười nói: "Đương nhiên, các người đương nhiên không có cách nào giải được bí mật của Tương tộc, tôi đã đưa các người tới rồi, các người muốn biết vị trí chính xác của mộ Quách Phác sao? Vậy phải mang theo tôi, tôi cũng muốn gia nhập với các người."

Trần Hạo kiên quyết nói: "Không thể."

Quách Mai trừng mắt âm ức nói: "Tại sao? Năng lực của tôi có thể cung cấp trợ giúp rất lớn cho các người, còn nữa tôi cũng hiểu rõ Tương tộc và Quách Phác hơn

so với bất kỳ ai trong các người, hay anh nghĩ trong mắt anh chỉ có chị gái mình mới là hoàn mỹ?"

Trần Hạo nghe Quách Mai một lần nữa nhắc tới Trần Như Lan, anh quay phắt đầu lại, nhìn Quách Mai nói: "Tôi đã nói, cô không thể theo vào."

Khi Còi kéo cánh tay Chu Quyết ghé vào lỗ tai cậu nói: "Việc này nghe có chút sòng ngang mãnh liệt ha, bất quá cô gái này đích xác rất có hiểu biết về Tương tộc, so với hộ pháp bốn mắt có chỗ hữu dụng hơn."

Tam Béo vội vàng ngắt lời: "Mày bị ngu à, đã nói không thể đạt tới bảy người rồi, cô gái này không tính là một người hả. Cô ta vào chính là người thứ bảy đó. Muốn chết?"

Khi Còi đột ngột tỉnh ngộ gật đầu, mà Chu Quyết lại không có cùng tâm tư với bọn họ, cậu cảm thấy Quách Mai hình như có chỗ nào đó không bình thường. Cùng lần đầu gặp cô ta chung quy có chút cảm giác không giống. Còn có loại thanh âm xé vải luôn phát ra trên người cô ta nữa, chẳng lẽ là ăn nhiều khoai nên đánh rắm? Cô gái này thật đúng là có rắm thì phóng, rất không kiêng dè nha.

Ngay lúc Chu Quyết miên man suy nghĩ, thành linh Lão Cửu đựng Chu Quyết một chút, sau đó dùng ánh mắt ra hiệu phía cổ Quách Mai, Chu Quyết nhìn cổ cô ta, phát hiện phía bên phải cổ cô ta dường như có thứ gì đó đang chuyển động, nhưng nhìn không rõ ràng lắm.

Lão Cửu nói khẽ với Chu Quyết: "Cô gái này có cùng mùi giống trên người tôi. . . ."

Chu Quyết nghi hoặc nhìn Lão Cửu, Quách Mai còn đang dây dưa với Trần Hạo, đối với bọn họ cũng không chú ý, Chu Quyết ra hiệu cho Khi Còi, vì vậy ba bọn họ lén lút vòng tới phía sau Quách Mai, Quách Mai không chú ý tới động tác của ba tên này, cô ta đang dồn tất cả lực chú ý trên người Trần Hạo, sống chết muốn nhập bọn.

Giây phút Chu Quyết tới phía bên phải của cô ta, cậu trừng mắt hít ngược một ngụm khí lạnh, thật sự không thể tin được sau sườn cổ Quách Mai cư nhiên có một con mắt không có mí, trong nháy mắt cậu thấy con mắt nọ, con mắt như lập tức cảm giác được gì đó, thoáng cái chuyển động con ngươi, mà Quách Mai như bị điện giật mà bùng nổ, cô ta thống khổ cau mày, khó chịu hô đau.

Dần dần thanh âm của cô ta thấp xuống, yên lặng đắm xuống đầu và hai tay. Tam Béo kinh hô: "Trên cổ cô ta cư nhiên có mắt, quá buồn nôn luôn."

Thành linh thanh âm của cô ta thay đổi, biến thành tiếng cười khàn khàn của một ông già, Trần Hạo và Diệp Vũ hoảng hốt, bọn họ phân biệt hô với người chung quanh: "Nhanh chóng lui lại!"

Thanh âm thô già: "Các người nếu không chịu, vậy thì lên đường cùng ông già kia đi."

Trần Hạo vội vàng tiến lên kéo Chu Quyết ra phía sau, nói: "Đừng đứng gần đó, cô ta bất thường."

Chu Quyết không cần anh nhắc nhở, đã sớm lui về bên cạnh Trần Hạo.

Lúc Quách Mai ngẩng đầu lần nữa, tất cả mọi người lại càng bị dọa sợ, trên mặt Quách Mai xuất hiện rất nhiều nếp nhăn, nhìn kỹ lại phát hiện không phải nếp nhăn gì cả, mà là rất nhiều con mắt hiện ra, da mặt và trên cổ cô ta xuất hiện rất nhiều con mắt, không ngừng nhấp nháy. Thoạt nhìn giống như da nứt ra vô số vết rạn.

Quách Mai sợ hãi nâng mặt, cô ta phát hiện ngay cả trên tay của cô ta cũng đều là mắt.

Cô ta sợ hãi lắc đầu, ánh mắt hoảng hốt nhìn Trần Hạo. Trần Hạo cảnh giác kéo Chu Quyết lui về sau.

Diệp Vỹ cũng yên lặng mà lui về sau, gần tới gần Trần Hạo nhìn một cái nói: "Trong thân thể cô ta là Tương trùng, giống như còn có thứ gì đó, cô gái này sớm đã chết rồi, hiện tại bị con trùng này khống chế."

Trần Hạo nhìn chằm chằm Quách Mai, Quách Mai nhếch miệng cười lạnh, nhưng nước mắt từ trong hốc mắt của cô ta chảy xuống, hai vệt mắt cực đoan như vậy thống nhất hiện trên một khuôn mặt. Da trên thân thể phát ra thanh âm thầm thì, tựa như vô số con mắt trên thân thể Quách Mai này đang không ngừng nhìn chòng chọc vào bọn họ, Quách Mai thống khổ túm tóc, Khi Còi thật sự không thể chịu đựng được thứ lúc nhúc này mà buồn nôn, hần thấp giọng mắng: "Đệt, trên da đầu ả cũng là mắt!"

Thanh âm già nua khàn khàn từ trong miệng Quách Mai phát ra, cười lạnh nói: "Mộ Quách công bọn trẻ con miệng còn hôi sữa các ngươi há có thể vào? Bí mật Tương tộc các ngươi thì biết cái gì!" Nói xong đặc biệt hướng Diệp Vỹ và Trần Hạo nhìn thoáng qua, những con mắt trên người Quách Mai thoáng cái cũng phân biệt nhìn về hai người họ.

Hai người lui về phía sau từng bước một, trong tay Diệp Vỹ con mèo đen họ vu một cái nhảy xuống, nó nhẹ nhàng trợn mắt rít lên với Quách Mai, người họ nhìn con mèo chỉ cười lạnh một tiếng, mà con mèo được gọi là huyền miêu cực kỳ trừ tà kia cứ nhiên lui về phía sau. Trần Hạo hỏi: "Người là ai?"

'Quách Mai' nói: "Ta là ai các ngươi không cần biết, ta gọi các ngươi tới là bởi vì những thứ sau lưng các ngươi kia."

Cô ta vừa nói xong, âm phong thỉnh linh dậy lên, so với trước đó càng thêm âm hàn, tựa như đáp lại sự triệu hoán của quái vật này, lúc này đây Chu Quyết phảng phất như cảm giác được trong rừng cây bốn phía mơ hồ tản mát ra một loại mùi hôi thối quen thuộc. Mà Quách Mai vẫn không có động tác nào, nhưng đôi môi đóng chặt kia nói cho mọi người biết thứ trong cơ thể Quách Mai vô cùng lưu ý đến việc này. Con mắt trên người cô ta rất nhanh chớp động, phát ra loại tiếng thầm thì khiến người ta sởn tóc gáy.

Chu Quyết dùng dư quang quét mắt phía sau, cậu phát hiện tiếng gió dưới những bóng cây kia quả thực có thể dùng quỷ khóc sói tru để hình dung, làm cho người ta nghe đến tim như rơi vào trong kẽ nứt, cậu phát hiện từ bên trong rừng cây đen ngòm tràn ra thứ gì đó, cậu nhìn lại giật mình hô: "Tóc, trong rừng này mọc ra thật nhiều tóc!"

Tóc màu đen này giống như cái bóng hướng về phía bọn họ lan tràn, tựa như con thủy triều đen vậy.

'Quách Mai' nhìn thấy tóc này phát ra tiếng cười chói tai, cô ta đi về hướng rừng, cuối cùng lạnh lùng liếc bọn họ, nói: "Các ngươi nhất định phải trở thành tể phẩm của Tương tộc rồi, cần gì tranh đấu chứ, đây là một phần vinh hạnh. Trong các ngươi đã có người rất rõ ràng."

Sáu người nhìn nhau, bọn họ không biết những lời này tới cùng có ý tứ gì, chẳng lẽ nói trong bọn họ có người xảy ra vấn đề? Thật sự tồn tại kẻ phản bội?

Chu Quyết bất an nhìn thoáng qua Trần Hạo, mà trên khuôn mặt trắng bệch của Trần Hạo một chút huyết sắc cũng không có, anh chỉ đứng đó nhìn Quách Mai, mà Quách Mai đã thành quái vật kia liếc mắt nhìn mọi người một cái, cuối cùng đưa mắt dừng lại trên người Trần Hạo nói: "Ngươi là người có tiềm chất nhất trong những người này, đáng tiếc, nếu không phải nhất định sẽ trở thành tể phẩm, có lẽ ngươi sẽ là nhân tài khó được trong dòng dõi Tương tộc."

Trần Hạo vẫn như cũ lạnh lùng nhìn Quách Mai, anh đột nhiên mở miệng nói: "Ngươi biết tại sao sư phụ muốn ngươi dẫn bọn ta tới đây không?"

Quái nhân dừng bước, hẩn quay đầu nhìn Trần Hạo, vô số con mắt nọ càng không ngừng nhấp nháy, Chu Quyết cố nén cơn buồn nôn nhìn hai người kia đứng song song.

Khóe miệng Trần Hạo xẹt qua nét cười nói: "Bởi vì ngươi đi không xong rồi, sư phụ thả ngươi ra, cũng là muốn mang ngươi đi."

Quái nhân không hề động, hẩn như chợt hiểu ra gì đó, tất cả con mắt trên người đều không ngừng chuyển động, con mắt của bản thân Quách Mai căn bản đã nhìn không rõ nữa. Giống như cơ thể tụ tập vô số con mắt đang không ngừng nhấp nháy.

Chu Quyết đứng phía sau Trần Hạo, cậu thấp giọng hỏi: "Có ý tứ gì?"

Nhưng Trần Hạo không nói, lúc này Chu Quyết cũng phát hiện, mùi máu tươi trong khu rừng kia cũng không tới gần nữa, mọi người ở đây tiến thoái lưỡng nan trong lòng tràn đầy nghi hoặc, kỳ lân đá cao quý nọ bị hóa thành đạo cụ bối cảnh tự nhiên cũng bắt đầu bất ổn mà lắc lư. Giống như cảm nhận được vật gì đó đang tới gần vậy, lúc này con mèo đen nọ cũng điên cuồng mà giương nanh múa vuốt, nhưng không thể kêu lên một tiếng. Dường như đáp lại sự xao động của kỳ lân đá này. Tóc đen nọ lại không hề kéo dài tiến thêm bước nào.

Bốn phía tựa như chụp thủy tinh sắp bị phá tan yếu ớt bất an.

Trần Hạo nhìn kỳ lân đá dừng một chút, sau đó nói: "Đây là an bài của sư phụ."

Chu Quyết không dám khinh thường, đôi mắt cậu không ngừng nhìn quét bốn phía, nói với Trần Hạo: "Làm sao vậy?"

Thình lình yết hầu Quách Mai như đang cực kỳ khó chịu, thống khổ phát ra tiếng ừng ực, như là vật gì đó không ngừng chuyển động trong cổ cô ta. Mắt trên da cô ta bắt đầu chảy ra huyết lệ, tựa như trên người có vô số cái miệng đang chảy máu vậy. Cô ta rớt cuộc đứng bất động thoáng cái ngã trên mặt đất.

Tam Béo sợ hãi muốn dựa vào người bên cạnh, nhưng hắn phát hiện Lão Cửu cực kỳ thống khổ ngồi xổm người xuống, cả người đều không ngừng run rẩy. Mặt bình thường đã trắng bệch nay lại càng như giấy dầu, từ trên người hắn tản mát ra tang khí nồng nặc, loại mùi này chỉ có ở người vừa mới chết mới có thể tản mát ra.

Mà sáu người phát hiện trên người bọn họ trong lúc mơ hồ đều là loại mùi này, đó là mùi vị thuộc về người chết.

Trần Hạo vẫn như cũ không hề nhúc nhích, anh đứng bên cạnh Quách Mai đã không còn là con người nữa, nhìn chiều hướng bốn phía, tỉnh táo mà chú ý hết thảy những việc này. Chu Quyết bị cử động của Trần Hạo cuốn hút, cũng không bối rối giống những người khác, cậu phát hiện ngoại trừ Quách Mai và Lão Cửu những người khác mặc dù sợ hãi nhưng không hề có phản ứng gì, chẳng lẽ bởi vì bọn họ đều là người sống?

Trần Hạo nhìn kỳ lân đá, sau đó bảo mọi người đến gần kỳ lân kia, mà Quách Mai tựa hồ cũng muốn bò về hướng rừng, nhưng một chút khí lực cũng không có.

Trong miệng cô ta thống khổ lắm bầm nói: "Cứu tôi, Trần. Cứu tôi."

Trần Hạo lắc đầu, anh nói: "Không thể cứu được, cô sớm đã chết rồi."

Quách Mai vẫn còn đang liều mạng bò về phía trước, cô ta bóp lấy cổ mình nói: "Tôi biết. Mộ phần Quách Phác ở Long. Ở Long. Phần mộ của người đàn bà kia. Đau đớn quá, chị Như Lan cứu em."

Ngay khi sự tình càng ngày càng quỷ dị, thình lình mọi người nghe được từ trong bụng kỳ lân đá đột ngột phát ra một tiếng vang thật lớn, giống như là sấm nổ vậy. Mà vào lúc này Trần Hạo lại mơ hồ nghe được một tiếng thở dài quen thuộc, hết thảy bốn phía lại khôi phục yên tĩnh như chết, lúc này trên mặt đất nằm úp sấp hai người, một là Lão Cửu, một là Quách Mai.

Bọn họ không ngừng co quắp, giống như vẫn chưa từ trong thống khổ trước đó trở lại bình thường. Chu Quyết đưa tay tóm Lão Cửu lên, Lão Cửu thống khổ nhắm mắt lại ngay cả nói cũng không thể nói trọn vẹn. Hắn chỉ không ngừng niệm đi niệm lại thủ thư vòng bảy người nọ.

Về phần Quách Mai lại càng thảm hơn, mọi người phát hiện trong những con mắt trên da Quách Mai chui ra lúc nhúc trùng, đó là một loại trùng trong suốt, giống như

con giò vậy, nhưng có rất nhiều xúc tu, bộ dáng như là nhện cỡ nhỏ trong suốt. Lúc này Quách Mai chỉ có thể thoáng phát ra một vài tiếng rên rỉ hàm hồ, mà sâu này phảng phất như nhận được triệu hoán của huyết khí nọ bò hướng vào rừng cây.

Diệp Vỹ la lớn: "Đừng để cho đám Tương trùng này bò qua đó!"

Nói xong gã bắt đầu điên cuồng giẫm lên đám trùng này, nhưng số lượng trùng quá nhiều, căn bản giẫm thế nào cũng giẫm không hết được. Mà Quách Mai đã bắt động, giống như một túi áo da người vậy.

Diệp Vỹ vội nói với Trần Hạo: "Đốt chết chúng nó, không thể để chúng nó cùng huyết khí kia trộn lẫn, bằng không chúng nó sẽ thực thể hóa. Đến lúc đó chúng ta xui xẻo rồi."

Lúc này Khi Còi và Tam Béo đã lấy ra bật lửa đem tắt cả những thứ có thể đốt bên người đều châm lửa lên.

Trần Hạo nghe được tiếng thở dài như trúng tà mà đành chỉ động tác, Chu Quyết kích động kéo tay anh, anh lúc này mới phục hồi lại tinh thần, anh nhìn kỳ lân đá, lại nhìn Quách Mai té trên mặt đất nói: "Lấy đất xung quanh kỳ lân đá lấp lên người Quách Mai, đem cô ta và trùng này vây thành một vòng! Mau!"

Mọi người nghe được lời anh đầu tiên là sửng sốt, liền theo sau mọi người lập tức bắt tay vào đào đất, cũng không quản có thể trực tiếp chôn sống Quách Mai luôn hay không. Liền hướng trên người cô ta và bốn phía hất đất vào, đúng như dự đoán, trùng này sau khi tiếp xúc với đất xung quanh kỳ lân đá bắt đầu xơ cứng héo rút. Mọi người thấy hữu hiệu, đào càng mạnh hơn, quả thật giống như năm máy đào đất siêu cấp bằng thịt người vậy, không lâu sau đã chôn trùng này và Quách Mai đến mất bóng.

Mà mấy người này cũng mệt mỏi cơ hồ quỵ rạp trên mặt đất thở hổn hển, Chu Quyết nói cũng nói không rõ ràng được, cậu run run rẩy rẩy chỉ đồng đất nọ nói: "Trùng. Trùng đó cư nhiên sợ đất này?"

Trần Hạo đảo trắng mắt nói: "Mặc dù tôi là thầy của cậu, có nghĩa vụ. Thế nhưng. Thế nhưng trước hết để cho tôi thở một hơi đã. Con mẹ nó mệt muốn chết."

Qua 5 phút, Trần Hạo lúc này mới đỡ lan can đứng lên phỉu quần nói: "Tôi nhớ rõ giờ học trước tôi dạy chính là về mộ đạo và thần đạo, các cậu đám nhóc ranh này đi học có nghe giảng không đây."

Chu Quyết thấy anh bắt đầu bày ra bộ dáng thầy giáo liền rụt cổ không dám lên tiếng, giống như nàng dâu nhỏ nhìn anh, nói: "Lúc đó em rối rắm vấn đề vòng bảy người, chuyện gì cũng có nguyên nhân mà, đâu phải thật sự không chịu nghe giảng. Thầy biết em lần đó nghỉ học mà."

Trần Hạo vỗ lưng Chu Quyết, cắt ngang cậu viện cớ nói: "Đừng giả bộ nữa, việc này rất đơn giản, bởi vì từ xưa đến nay tượng thần thú đá của mộ đạo đều cực kỳ trừ

tà, từ xưa thần đạo trong lăng mộ được gọi là "Mạch lộ", có nghĩa là đường hầm, kỳ thật nói trắng ra chính là mấy ông hoàng đế muốn thăng thiên thì phải qua con đường này, chung quanh đây khắc đá đều dùng để trấn quỷ, ông ta một mạch đi lên đến nơm nớp lo sợ, không tìm vài cây gậy để tăng lực ven đường sao được? Kỳ lân đá này ở đây dầm mưa dãi nắng lâu như vậy, mộ bia cũng đã không còn mà nó hiện tại vẫn sừng sững không ngã, có thể đoán được khả năng trừ tà của nó bền bỉ nhất, phỏng chừng đã có thể cùng Thái Sơn Thạch Cầm Đương phân cao thấp. Mà đất xung quanh đây vô luận thế nào cũng có tác dụng trừ tà cực kỳ mạnh, hiệu quả không hề kém so với chu sa bao nhiêu cho nên mới bảo các cậu dùng nó chôn cô ta. Sư phụ nhất định đã biết trước dị trạng của Quách Mai, nhưng ông không đành lòng hạ quyết tâm, dù sao đã mất Như Lan, ông không muốn lại mất đi Quách Mai. Bất quá chúng ta xuất hiện ông biết có một vài sự tình đã định trước, ông bảo Quách Mai mang chúng ta tới đây, là muốn ép thứ kia trong cơ thể Quách Mai ra, mà luồng tà khí nọ sẽ kích thích chính khí của thần thú thủ hộ thần đạo."

(Thạch Cầm Đương là một loại bia đá dựng trên đường phố, nhất là ở chỗ ngã ba, dùng để xua đuổi tà ma. Trên bia đá có khắc chữ "Thạch Cầm Đương" hoặc "Thái Sơn Thạch Cầm Đương", phía trên có điêu khắc nổi hình ảnh đầu sư tử hoặc đầu hổ.)

Tam Béo lau mồ hôi trên trán nói: "Không hổ là sư phụ của sư phụ, thật con mẹ nó có thể lăn qua lăn lại người ta. Làm phức tạp đến vậy."

Chu Quyết có chút chột dạ nói: "Cô ta còn chưa biết sống chết ra sao, chúng ta chôn cô ta có phải chịu trách nhiệm pháp luật không. Sẽ không bị chúng ta giết chết chứ."

Diệp Vũ đứng lên tới gần đồng đất, Tam Béo kéo gã nói: "Anh còn muốn đến nơi đất cho cô ta hả?"

Diệp Vũ không để ý tới Tam Béo, nói cũng không trả lời mà hất tay ra đi đến hướng đồng đất, Trần Hạo ở phía sau lạnh lùng nói: "Đừng xem nữa, thứ anh muốn cô ta không cho anh được."

Diệp Vũ mỉm cười, gã quay đầu lại nói: "Tôi chỉ muốn vị trí chính xác của lăng mộ."

Trần Hạo cười nói: "Vậy anh hỏi tôi được rồi, đào thì thế cũng vô ích."

Tất cả mọi người nhảy dựng lên, Trần Hạo còn nhìn đồng đất nọ nói: "Đáp án về di thư của sư phụ tôi đã đoán ra."

Diệp Vũ ngừng lại, gã vẫn như cũ cười nói: "Làm sao cậu biết?"

Trần Hạo ngẩng đầu nhìn kỳ lân đá, anh đứng lên phui phui bụi đất trên tay, anh nhìn đồng đất nọ thờ dài nói: "Nếu như kỳ lân đá có thể không chế tà khí xâm lấn, nhưng không có biện pháp bức Tương trùng trong cơ thể Quách Mai ra, mà sư phụ

cố ý gọi Quách Mai mang nhóm chúng ta đến đây khẳng định không đơn giản chỉ vì kỳ lân đá này."

Chu Quyết nhìn Trần Hạo, cậu đột nhiên có chút hiểu được. Cậu kích động nói: "Nơi này có đồ vật?"

Trần Hạo quay về phía Chu Quyết khẽ cười nói: "Đúng thế, nơi này có một thứ có thể bức lui Tương trùng."

Khi Còi kích động hỏi: "Vật gì vậy?"

Trần Hạo lắc đầu nói: "Không biết, tìm xem sao."

Ngay khi Trần Hạo nói có thứ gì đó, Tam Béo đã không thể chờ được mà bay qua lan can xem xét, Khi Còi và Chu Quyết liếc nhau, cũng bật người trở mình đi vào, những lời này của Trần Hạo mang đến cho đám người gần như sụp đổ bọn họ kích thích cực điểm, Trần Hạo nhìn thoáng qua Diệp Vỹ, Diệp Vỹ cười lạnh một tiếng nhìn đồng đất nọ, nhưng ánh mắt lại không có chút thương xót nào.

Thình lình Khi Còi hô: "Chết tiệt, tôi tìm được rồi!"

Khi Còi thả người từ bên trong lan can nhảy ra, trong tay của hắn cầm một cái hộp được bọc giấy báo, tất cả mọi người vây quanh tới, Trần Hạo nhận bưu kiện, anh cầm lên xem mới phát hiện là vỏ của một chai Lô Châu Lão Điều (tên một loại rượu), Trần Hạo đen mặt nói: "Trong nhà sư phụ loại hộp này nhiều lắm."

Tất cả mọi người không quan tâm tới sở thích của tửu quỷ với cái hộp, Tam Béo không thể chờ được nói: "Mở ra nhìn xem coi."

Trần Hạo mở hộp ra, phát hiện bên trong cư nhiên là một khối bạch ngọc hình chữ nhật.

Tay anh bắt đầu run rẩy, thanh âm anh biến đổi hô: "Là. Là Ngọc Hốt Bản!"

Anh chậm rãi cầm lấy hốt bản, phía trên quả nhiên có một đoạn chữ nhỏ, Trần Hạo thì thầm: "Chính loạn ly phương hân, thề tương mệnh giá biệt. Tiềm ba oán Thanh Dương, lâm cốc ngu phi hiết. Di âm do ám hoán, nhân tôn phục cấm tuyệt. Trường sử minh lộ viễn, âm dương song nghiệt kết."

Chu Quyết nhìn khối bạch ngọc bản ôn nhuận nọ, trong lòng như có thứ gì đó đã gắn kết lại, cậu lẩm bẩm nói: "Hốt bản của Quách Phác. Câu chuyện và hiện thực đã gắn kết."

Chương 41: Bản đồ Phù Dung

---oOo---

Một lát sau, Lão Cửu rút cuộc cũng đã bình tĩnh lại, hấn thở phì phò muốn đến gần Trần Hạo xem hốt bản bạch ngọc trong tay anh. Khi Còi kéo cánh tay hấn nói: "Vậy nghĩa là chúng ta rút cuộc đã đồng bộ với quyền sách kia?"

Trần Hạo khẳng định nói: "Đúng vậy, đầu mỗi Như Lan cung cấp cùng với thông tin thầy Mã cung cấp đều đã tới tay."

Chu Quyết nói: "Thế nhưng, thầy Mã làm thế nào lấy được thứ này? Chẳng lẽ nói ông cũng là một trong bảy người đời trước?"

Trần Hạo gói kỹ hốt bản lại: "Tôi không biết nữa, thế nhưng sư phụ trong năm năm sau khi Như Lan mất tích, ông đã làm lượng lớn công tác, dựa vào tài năng của ông rất có thể đã cực kỳ tiếp cận với trung tâm của Tương tộc, đó cũng là lý do tại sao sau khi chúng ta xuất hiện quái vật kia liền nóng lòng muốn giết chết thầy Mã, ông vốn có thể cung cấp cho chúng ta càng nhiều đầu mối hơn nữa."

Lão Cửu nói: "Hiện tại trong tay chúng ta ngoại trừ hốt bản cũng chỉ còn di thư và di ngôn nọ. Thầy Trần, anh nói anh có thể giải đáp không?"

Trần Hạo nói: "Được, bởi vì nếu thầy Mã đề phòng Quách Mai, cuối cùng còn dẫn cô ta tới đây, vậy ông khẳng định sẽ không tiết lộ nhiều về chuyện chúng ta phải biết, từ việc Quách Mai một lòng muốn theo chúng ta kết hội, cô ta không biết ý nghĩa chân chính của vòng bảy người."

Diệp Vỹ nghe được việc này nhìn đồng đất cười lạnh một tiếng nhưng không nói gì, cũng không đi về phía trước nữa.

Tam Béo truy hỏi: "Vấn đề là con mắt kia không phải đã nói chúng ta là tể phạm gì đó sao? Nó còn đang chờ thứ gì đó phía sau chúng ta việc này làm sao giải thích, anh Trần tôi cũng nói với anh rồi mà, anh không thể hại chúng tôi nha, hại tôi không sao, anh không thể hại Chu Quyết nha, Chu Quyết cũng."

Chu Quyết vội vàng ngăn cản hấn hồ ngôn loạn ngữ, cậu liếc mắt nói: "Nói cái gì đó, cậu nói thẳng ra rằng mình sợ chết là được rồi."

Khỉ Còi chen ngang nói: "Lời này mặc dù có chút cổ tình gây sự, bắt quá lời Tam Béo có đạo lý của nó, chúng ta biết về thứ đó quá ít, chuyện anh Trần biết thì nhiều lắm, loại tình huống này khiến ai ai cũng đều không đáng tin cậy."

Chu Quyết thấy Khỉ Còi đều đã nói vậy, nhìn lại giáo sư Mã mà xem, tử trạng của Quách Mai đáng sợ như thế, trong lòng cũng không khỏi lo lắng. Dù sao mạng của mình chỉ có một, kẻ có thể bất chấp tất cả không còn là số ít.

Cậu không nói lời nào nhìn Trần Hạo, kỳ thật cũng chờ mong anh tỏ thái độ. Anh mắt Trần Hạo ảm đạm vừa định mở miệng, Lão Cửu lại giành trước nói: "Rời khỏi đây trước, thứ kia. Còn đang."

Mọi người khôi phục cảnh giác, nhìn tình hình bốn phía, Chu Quyết nói: "Nhưng cô ta làm sao đây? Báo cảnh sát?"

Tam Béo ấp úng nói: "Không được đâu, đất là chúng ta chôn đó, chúng ta có tính là mưu sát không?"

Khi Còi nói: "Nhưng cô ta là bị nhập, không liên quan gì đến chúng ta, chúng ta lại không có giết cô ta."

Chu Quyết đề nghị: "Đem đất đẩy ra. Xem thử còn thờ không?"

Tam Béo vội vàng ngăn cản: "Còn nhìn cái gì đây. Cô gái này còn có thể gọi là người sao? Chính là một dạ xoa ngàn mắt đó."

Lão Cửu nói: "Không bằng thế này đi, tôi thấy chỗ này cũng hoang vu, chúng ta tìm trước chỗ ở một đêm, chờ sáng ngày mai trở lại nhìn xem?"

Mọi người tôi nhìn anh, anh nhìn tôi, ai cũng không đưa ra được nhất trí, cứ như thể thật sự đã lỡ tay giết người mà hoảng loạn vậy. Trần Hạo thì vẫn cầm hốt bản kia ngồi bên cạnh, chẳng nói câu nào tham dự vào cùng bọn họ. Thần tình có vẻ cực kỳ uể oải, từng cái chết đều đại biểu cho sự đáng sợ của thứ phía sau bọn họ kia, tựa như năm đó Hồ Tử bọn họ lưu vong, Như Lan không cách nào chạy thoát khỏi vận hạn, hiện tại bọn họ cũng đang đi trên đường thẳng song song giống những người đó. Áp lực của mỗi một thế hệ đều như cái kích đặt trên người bọn họ. Bọn họ còn có cơ hội sống sót sao? Ngay cả chính anh cũng cảm thấy không có tự tin.

Chu Quyết nhìn đồng đất hạ quyết định nói: "Chúng ta cách lớp đất lấy vật gì đó đâm đâm cô ta, xem có phải ứng gì không, không có phản ứng thì ngày mai nói tiếp."

Vấn đề lại nảy sinh, ai cũng không chịu chạm vào đất đó, ngay cả Khi Còi được gọi là lớn gan lúc này cũng lắc đầu, hắn nói: "Đừng đừng, tao có chứng sợ dày đặc, mày để tao đánh nhau không thành vấn đề, mày bảo ta chạm vào thứ này tao không dám đâu."

(Tiêu: Chứng sợ dày đặc là chứng sợ hãi với mấy thứ nho nhỏ tập trung đông đúc lúc nhúc như trứng ếch trong hồ, tổ ong, những điểm nhỏ rậm rạp.)

Tam Béo giành nói trước: "Lão Cửu, hay là mày đi đi?"

Lão Cửu lắc đầu nói: "Không đi, vạn nhất vật kia chuyển sang người tao thì làm sao? Bọn mày cũng chôn tao luôn à?"

Tam Béo quay đầu nhìn Chu Quyết, Chu Quyết bắt người nhìn Diệp Vũ nói: "Diệp Vũ anh trâu bò, anh đi nhìn xem đi. Chúng ta bây giờ là một cộng đồng cùng chung sinh mệnh, phải có ý thức tập thể. Dừng cảm chút!"

Diệp Vỹ trừng đôi mắt trâu nọ nhìn Chu Quyết, sau đó Lão Cửu, Tam Béo, Khi Còi toàn bộ nhất tề nhìn gã, tựa như việc này đã trở thành bổn phận của gã rồi. Không, chính là đã nhận định vai diễn của hắn là đội gói thuốc nổ.

Trong ánh mắt Diệp Vỹ lần đầu tiên xuất hiện biểu cảm ủy khuất, hiển nhiên hắn cũng không nguyện ý chạm vào đồng đất nọ. Sau đó Chu Quyết vỗ vai Diệp Vỹ nói: "Anh bạn, anh đi nhìn xem, không có việc gì thì lui về. Đây là cơ hội cho anh lập công đó. Tập thể tin tưởng anh!"

Lúc này Khi Còi chẳng biết đã từ chỗ này đưa tới cho gã một cây ba chĩa, như là ngọn đuốc vinh quang nhét vào tay Diệp Vỹ, Diệp Vỹ nhìn đồng đất nọ cau mày nói: "Tôi ghét nhất mấy thứ dơ bẩn."

Khi Còi chụp vai gã nói: "Chúng tôi nơi này không ai không ghét, anh là đại nhân vật, là viện trợ nước ngoài. Có bản lĩnh, loại chuyện khó khăn này chỉ có thể dựa vào anh."

Khi Còi làm mặt nghiêm nghị nói xong những lời này, bất quá ngoài dự liệu của mọi người, tên tượng gỗ Diệp Vỹ này tựa hồ cực kỳ thích nghe người khác ca ngợi, gã nhướng mày nhìn cây chĩa trong tay gật đầu, dường như cũng cho rằng ở đây gã có năng lực nhất rồi.

Khi nội tâm của mọi người ở đây đang vô cùng phức tạp rối rắm, gã tới gần đồng bùn đất nọ, từ trong ví lấy ra một túi bộ phận, gã một bên lăm bằm một bên vòng quanh đồng đất ba lần sau đó không hề cố kỵ mà dùng chân đá văng đồng bùn đất này.

Chưa tới vài cái đã đá tới đầu Quách Mai, trong lòng Chu Quyết thất kinh. Anh trai này một chút thương hương tiếc ngọc cũng không biết, đá đầu Quách Mai quả thực như là đá túi rác vậy, tàn nhẫn muốn chết a.

Sau khi đá vài cái, Quách Mai một chút động tĩnh cũng không có, gã quay đầu nhìn mọi người ý bảo bước tiếp theo nên làm thế nào. Mọi người còn chưa từ trong cảnh tượng gã ngược đãi thi thể hoãn thần lại, liền nhìn thấy dường như đầu của Quách Mai nọ có chút chuyển động.

Khi Còi nói: "Hình như hơi động rồi."

Chu Quyết nuốt nước miếng nói: "Mất, mất hoa chãng."

Trên người Quách Mai đột nhiên lại phát ra loại kêu kệt khó nghe kia, nội tâm mọi người đều cực kỳ sợ hãi, sợ cô ta lại phát sinh biến dị gì đó. Vội vàng thụt lùi đến bên cạnh kỳ lân đá, ngồi xổm xuống mà bắt đầu đào đất. Còn Diệp Vỹ không biết đang tròn mắt hay đang quan sát, sững sờ đứng đó cầm cây ba chĩa trong tay không hề nhúc nhích.

Diệp Vỹ đột ngột nhắc chân, đang muốn đạp xuống cái nữa, nhưng khi gã vừa định đạp xuống, Quách Mai thỉnh linh đưa tay chặn lại đầu mình. Cô ta chậm rãi đứng dậy. Đầu khớp xương trên thân thể phát ra tiếng kêu kệt chói tai, Quách Mai

không có cách nào đứng thẳng, tóc của cô ta như cây cỏ phủ trên đầu cô ta. Trên đầu còn có vết máu. Một khắc kia bọn họ đều cảm thấy mình đang được xem Resident Evil phiên bản 3D.

Trong miệng Quách Mai ừng ục cái gì đó đứng thẳng dậy chuyển lưng về phía bọn họ. Tất cả mọi người không biết cô ta sẽ làm gì tiếp theo, thỉnh thoảng cô ta vươn hai tay như muốn bắt lấy vật gì đó. Trong miệng lầu bầu nói: "Hồn hê quy khứ. Khứ quân chi hằng kiên, hà vi hồ tứ phương ta."

(Tiêu: Câu trên nằm trong bài "Sở Từ - Chiêu Hồn" của Tống Ngọc, 3 câu trên đại ý là hồn này trở về, thân quân đã mất, lạc lõng khắp bốn phương. Hằng kiên là chỉ thân thể, còn chữ "ta" là 1 từ cảm thán cuối câu thường gặp trong bài Chiêu Hồn)

Sau đó liền đi về hướng con đường đối diện. Như đang truy đuổi cái gì đó, thế nhưng không cách nào bắt được, hai tay chỉ có thể vung vẩy tại điểm vô định nào đó trên không trung, quả thực giống như là người điên vậy.

Cô ta một bên gào thét, một bên truy đuổi, thỉnh thoảng cô ta đành chỉ động tác, cả người cứng còng khó hiểu nhìn xa xa, tuy lại có một trận quái phong thổi qua, mọi người chỉ nhìn thấy cô ta soạt một tiếng, cả người trong nháy mắt như cát hóa mà trở thành tro bụi, biến mất trong gió. Ngay cả một chút dấu vết cũng không lưu lại.

Tất cả mọi người ở đây trợn mắt đứng nhìn con đường đối diện, sững sờ không biết nên giải thích tình huống này thế nào. Diệp Vỹ vứt bỏ cây gậy trong tay, quay đầu bình tĩnh nói với bọn họ: "Hiện tại không còn phiên toái nữa."

Nhưng không ai trả lời. Qua thật lâu, Chu Quyết mới cương ngạnh quay đầu, hỏi: "Cô ta niệm chiêu hồn làm cái gì? Cô ta, cô ta bốc hơi rồi?"

Lão Cửu bụng cánh tay mình nói: "Rời khỏi đây trước đi."

Chờ bọn họ tìm được khách sạn đã là đêm khuya, chuyện xảy ra trước mắt bọn họ càng ngày càng nhiều, mà hiện tại thời gian của bọn họ cũng không hơn. Nếu không cách nào chuẩn xác tìm được phương hướng chính xác, vậy bọn họ rất có khả năng sẽ lãng phí đầu mối mà Trần Như Lan và giáo sư Mã dùng tính mạng lưu lại, cơm tối cũng không ai muốn ăn, trạng huống của Quách Mai thật sự làm cho người ta không thể nào nuốt nổi thứ gì nữa.

Tóm lại, tình tự của mọi người lại một lần nữa bị đánh tới đáy cốc.

Trần Hạo muốn mở ra Vòng Bảy Người, nhưng Diệp Vỹ vẫn bảo trì trầm mặc lúc này đây lại ngăn cản anh. Gã nói: "Nói cho chúng tôi biết địa điểm chính xác của mộ phần Quách Phác trước. Có lẽ chúng ta có thể tìm được phương pháp giải cứu trước khi xem xong hết quyển sách này."

Trần Hạo nói: "Hiện tại tôi không có cách nào nói cho anh biết, phải đợi đến ngày mai."

Diệp Vỹ nói: "Cậu đang kéo dài thời gian?"

Trần Hạo không trả lời gã, anh nhìn mấy người Chu Quyết nói: "Hiện tại đầu mối trong tay chúng ta như vậy là đủ rồi, nhưng chúng ta còn chưa có biện pháp điều chỉnh tất cả mạch lạc. Nói ví dụ như hốt bản này có lẽ Như Lan đã không lấy được nó."

Tam Béo nói: "Nói cách khác chúng ta phải như chơi trò chơi, chiếm được BUFF phụ trợ, cho nên chúng ta so với thuộc tính của Trần Như Lan đã nâng cấp hơn?"

(Tiêu: Buff là dùng chiêu hỗ trợ cho đồng đội, ở hồi đó chơi kiếm thể hình như Nga Mi với Thúy Yên là mấy phái có thuộc tính tự bơm máu hồi sức sẽ được kéo theo sau để hỗ trợ cho mấy đứa còn lại trong team đó! Lạy hồn anh Tam Béo, thỉnh anh hãy nói tiếng người dùm ah~~ T___T)

Trần Hạo gật đầu nói: "Có thể nói như vậy, nhưng cũng không tuyệt đối, thứ lấy được càng nhiều chưa chắc đã càng tốt. Tựa như quyển sách này, nếu như không có quyển sách này bất cứ ai trong chúng ta cũng sẽ không bị liên lụy vào. Cho nên tôi không biết chúng ta hiện tại tới cùng đang nằm ở giai đoạn nào của cả bí ẩn này, thầy bói mù xem voi mà thôi."

Khi Còi nói: "Anh Trần, năng lực phân tích của tôi không mạnh được như các anh, nhưng tôi vẫn có một nghi hoặc."

Trần Hạo hỏi: "Nghi hoặc gì?"

Khi Còi nhìn Chu Quyết, Chu Quyết ra hiệu cho hắn nói thẳng. Hắn cắn môi suy nghĩ một chút, nói: "Tôi chung quy vẫn cảm thấy sợi xích giữa sự xuất hiện của quyển sách Vòng Bảy Người này và mộ Quách Phác có thứ gì đó đã cắt ngang. . . ."

Khi Còi nhìn thấy tất cả mọi người không hiểu nổi lời của hắn, rất sợ mình không cách nào biểu đạt rõ ràng, hít một hơi tinh táo đầu óc nói tiếp: "Các cậu không cảm thấy kỳ quái sao, nếu Quách Mai bị nhập, quái vật trong thân thể cô ta cực kỳ muốn lấy được thứ phía sau chúng ta, nhưng nó hình như lại không biết có sự tồn tại của Vòng Bảy Người. Nếu dựa theo lẽ thường nó tốt hơn nên tiếp tục đi theo chúng ta chứ, dù sao Vòng Bảy Người nhất định phải kế tục tiếp. Nhưng cách làm của hắn dường như có điểm quá ngu, cứ như vậy liền bị tiêu diệt. Làm cho người ta cảm thấy chính hắn không biết có Vòng Bảy Người, tôi không biết các cậu nghe hiểu không. . . ."

Trần Hạo gật đầu giải thích tiếp: "Tôi hiểu rồi, ý của cậu nói rằng hắn chỉ biết có bí thuật Tương tộc, nhưng không biết có vòng bảy người. Đây là một vấn đề đứt gãy, Vòng Bảy Người nhất định là thứ tổng hợp nhất trong bí thuật Tương tộc. Cho nên quái vật kia rất có thể chỉ cảm nhận được phần sức mạnh cường đại nọ, nhưng không biết thực chất của Vòng Bảy Người là cái gì, vấn đề này hiện tại tôi cũng không cách nào giải thích rõ ràng lắm."

Khi Còi giống như được trút khí dựa vào ghế, Chu Quyết vỗ vỗ lưng hấn tỏ vẻ không nên nóng lòng, Trần Hạo nói: "Mặc dù không biết giải thích thế nào, nhưng lời Khi Còi nói là đúng, trong mộ Quách Phác sẽ có đáp án chúng ta cần, nhưng hết thảy mở đầu của chuỗi sự kiện nhất định là ở mộ phần công chúa. Bởi vì mở đầu câu chuyện đã nói đây là một cuộc lữ trình về chuộc tội, mà mộ phần công chúa là mở đầu của mục đích, mộ Quách Phác có lẽ là kết thúc."

Khi Còi hỏi: "Tại sao?"

Trần Hạo nói: "Cảm giác."

Chu Quyết cảm thấy có chút rối, cậu bưng trán nói: "Chờ một chút, ý của anh căn nguyên là bởi Hồ Tử bọn họ xông vào mộ phần công chúa cho nên bị trúng lời nguyên rủa, mà phương thức giải quyết lời nguyên rủa nằm ở mộ Quách Phác?"

Trần Hạo nói: "Đúng, chính là tầng quan hệ logic này."

Chu Quyết theo ý của Trần Hạo nói tiếp: "Nói cách khác lúc đầu Trần Như Lan tiến vào mộ phần công chúa tin tức cuối cùng chị ấy cho ra được chính là phương pháp giải quyết ngôi mộ bên trong kia, mộ kia là mộ Quách Phác, mà chị ấy không đi ra sẽ chết trong mộ phần công chúa. Vì vậy chị ấy đem tất cả gợi ý đều chỉ hướng mộ Quách Phác."

Trần Hạo gật đầu, anh lấy ra điều thuốc nhưng động tác lại đình chỉ, anh mạnh mẽ ngẩng đầu nhìn Chu Quyết, kích động nói: "Cậu lặp lại lần nữa."

Chu Quyết đầu tiên là sửng sốt, liền sau đó nói: "Vì vậy chị ấy đem tất cả gợi ý đều chỉ hướng mộ Quách Phác!"

Trần Hạo vỗ đùi đứng lên, nói: "Sai rồi!"

Chu Quyết buồn bực hỏi: "Sai chỗ nào?"

Trần Hạo nói: "Không phải cậu nói sai, cậu nói đúng rồi, không sai, Như Lan là muốn đem tất cả mũi nhọn đều chỉ hướng mộ Quách Phác, thế nhưng! Chị ấy không nói cho chúng ta biết một chuyện rất quan trọng. Đó chính là mộ phần công chúa là sai lầm! Chị ấy chưa từng nói qua là sai lầm. Chúng ta thiếu chút nữa đã hiểu lầm chỗ này."

Lời của anh vừa nói xong, tất cả mọi người hết im bật, ngó ra nhìn anh. Anh nói: "Mộ phần công chúa cũng là một trong những phương hướng giải trừ lời nguyên!"

Chu Quyết cau mày nói: "Trần Như Lan quả thật đã cho chúng ta nhiều đầu mối như vậy, thế nhưng chưa từng nói rằng mộ phần công chúa là sai lầm. Chẳng lẽ hai phần mộ này đều có thể? Tùy chúng ta lựa chọn?"

Trần Hạo lắc đầu nói: "Không, nếu đều có thể, cá tính của Như Lan sẽ không đem sự tình phức tạp hóa, chị ấy nhất định sẽ cho chúng ta càng nhiều chỉ thị rõ ràng càng tốt, ý của chị ấy là nhất định đều cần."

Lúc này một mực uống trà bên cạnh Diệp Vũ mở miệng nói: "Âm dương song sinh mộ, có ý tứ, hai mộ đều phải đồng thời tiến vào mới có thể chân chính tiếp cận chân tướng."

Khi Còi hỏi: "Cái gì là âm dương song sinh mộ?"

Diệp Vũ cực kỳ vui vẻ giải đáp về vấn đề của Khi Còi, gã nhướn mày nói: "Còn nhớ rõ trong sách Thuyết Nương nói hoang thôn kia không?"

Khi Còi nghiêm túc gật đầu, Diệp Vũ chỉ vào bình nước bàn đối diện, Khi Còi một bên nghe một bên thành thành thật thật ngâm trà dâng cho gã nói: "Sau đó thì sao?" (Tiêu: Hiện thể =]])

Diệp Vũ thổi lá trà ra nói: "Tác dụng của phương pháp này có thể khởi động một lực tuần hoàn. Khiến cho lệ khí của thôn này không tiêu tán, mọi người đều biết lệ quý dựa vào chính là phần oán khí trước khi chết kia, nếu oán khí tản đi, lệ quý hiển nhiên sẽ biến mất. Mà phương pháp để bảo trì linh hồn này bất diệt chính là để cho bọn họ vĩnh viễn tràn ngập oán hận.

Phương pháp này chính là một loại bảo trì oán khí, nó kỳ thật là từ trong thuật âm dương hồi khí của Lão Sơn đạo thuật phát triển thành, âm dương kỳ thật là hai loại lực thúc đẩy, dương khí có lực trùng kích vững vàng, nhưng nó không có mục đích, cho nên rất nhanh sẽ biến mất. Mà âm khí lại bất đồng, nó mặc dù suy yếu, nhưng tồn tại sức chịu đựng cực kỳ lâu dài, hơn nữa nó có tác dụng dẫn đường nhất định. Cho nên vận dụng âm khí để dẫn dắt tác dụng của dương khí, rồi dựa vào dương khí để tăng cường lực đạo của âm khí. Đưa tới hai loại sức mạnh này hỗ trợ lẫn nhau khiến cho việc bảo tồn một loại khí tràng vĩnh viễn không tiêu tán, đây là lực tương tác âm dương.

Mà hoang thôn kia chính là bị người ta động tay động chân, lợi dụng hai loại lực đạo âm dương tồn tại trong thi thể người, sau đó khiến cho oán khí của tử thi được bảo tồn."

Chu Quyết liền hỏi: "Tác dụng tồn tại của bọn họ là gì? Ai làm?"

Diệp Vũ quay đầu nhìn Chu Quyết cười nói: "Nếu loại lệ khí này không phải để đối với con người, vậy thì chính là đối phó với quỷ rồi."

Chu Quyết càng nghe càng hỗn loạn, cậu cau mày nói: "Có ý gì hả?"

Diệp Vũ thở dài một hơi uống trà nói: "Hiện nhiên là đối phó với thứ vốn theo sau Lâm Húc bọn họ, kỳ thật là trợ lực cho Lâm Húc bọn họ, để bọn họ có thể thuận lợi tiến vào chủ đề kế tiếp."

Chu Quyết nghe thế có chút không nhịn được hít ngược một hơi, cậu dường như đã ý thức được một mấu chốt nào đó đã bị cậu quên mất: "Vậy. Người bày trận. Là ai?"

Diệp Vũ lắc đầu nói: "Tôi làm sao biết được, nhưng năng lực của người này có thể trên cả tôi và Trần Hạo, thậm chí hai người chúng tôi gộp lại cũng không lợi hại bằng hắn."

Tính tình Khi Còi cố chấp, cho nên hắn vẫn như cũ sống chết quẩn lầy vấn đề lúc đầu kia truy hỏi: "Vậy nói tóm lại âm dương song sinh mộ kia nghĩa là gì chứ?"

Diệp Vũ nói: "Chính là cộng đồng hai mộ này, bọn họ phân biệt đại biểu cho một âm, một dương, tự chuyển đổi địa khí cho nhau, sau đó đạt tới sự tồn tại cộng đồng hai mộ này, hơn nữa có thể bảo trụ sự an bình của chủ nhân ngôi mộ ở mức độ lớn nhất, mộ ở thời kỳ Tây Hán thế này là một loại phương pháp để đắc đạo phi tiên, phần nhiều xuất phát từ các phương sĩ đồng môn song tu."

Chu Quyết nói: "Nhưng hai ngôi mộ kia không cùng thời đại mà."

Diệp Vũ có chút không kiên nhẫn lắm, gãi khế nhíu mày nói: "Không nhất thiết phải đồng thời xây dựng, chỉ cần cải tạo một chút là được."

Hơn nữa địa khí mộ Quách Phác khẳng định đủ mạnh để kéo địa khí của mộ công chúa kia hoạt động và khởi động trận pháp bên trong mộ thất. Có thể nói mộ phần công chúa có lẽ là nương theo sức mạnh của Quách Phác để duy trì trận thuật của mộ mình. Thuộc về hành vi lưu manh đó."

Chu Quyết cảm thấy đau đầu, cậu xoa mũi, Diệp Vũ không nhận được hưởng ứng như trong tưởng tượng, trong lòng cũng có chút buồn bực liền đặt chén trà xuống đi cho mèo ăn. Hắc miêu hướng bọn họ trừng mắt nhìn, hé miệng kêu một tiếng, nhưng không ai để ý đến con huyền miêu gặp quỷ thì lùi bước này, hiển nhiên địa vị của nó hiện tại đã không còn cao như trước nữa.

Những người còn lại đều ngồi ngây ra, hoặc dậm chân tới lui.

Tam Béo thật sự không chịu nổi nữa nói: "Anh Trần, anh cũng cho ra một thuyết pháp nào đó đi. Làm sao bây giờ!"

Trần Hạo nhìn quyển sách kia, không ngẩng đầu. Anh nói: "Hiện tại không thể sót ruột. Bình tĩnh mới có cơ hội."

Chu Quyết hỏi: "Anh đang đợi cái gì?"

Trần Hạo ngẩng đầu nhìn cậu, Trần Hạo bởi một nhọc quá độ, đôi mắt của anh đã cơ hồ che kín tơ máu, khuôn mặt vốn đẹp trai cũng có chút gầy gò, anh nói: "Chồng chéo."

Nói xong hai chữ này, anh lại tiếp tục cúi đầu nhìn mấy thứ kia, phảng phất như trong những thứ này anh đã lâm vào một loại trạng thái cảm đoán cực độ, tựa như không ai có thể tiến vào thế giới của anh.

Chu Quyết lập tức ngã đầu nằm trên giường, cậu ngẩng đầu nhìn trần nhà, sau một hồi cậu nghe được Trần Hạo thấp giọng nói: "Lão Cửu, cậu có thể cho tôi biết cậu ở phụ cận mộ phần công chúa có phát hiện hồ nước nào hay không?"

Lão Cửu cúi đầu suy nghĩ một phen nói: "Hình như không có. Đúng rồi, mặc dù không có hồ nước, nhưng chung quanh nơi đó có rất nhiều thôn đều có chữ Hồ, cái gì Bắc Hồ thôn, Lâm Thủy trấn chẳng hạn, tôi cảm thấy như ở cổ đại phỏng chừng phụ cận đó sẽ có sông ngòi."

Trần Hạo gật đầu, anh nhẹ giọng nói: "Xem ra quả thật là như vậy."

Anh dựa vào ván giường nói: "Diệp Vỹ nói đúng, đây kỳ thật chính là lợi dụng âm dương song thuật tồn tại tương hỗ hai mộ, chúng ta phải đồng thời đi vào. Bằng không sẽ xuất hiện mộ thất không cách nào chân chính tiến vào được như Lão Cửu."

Tam Béo vỗ tay nói: "Vậy bản đồ đâu, anh không phải nói anh biết chỗ nào rồi sao?"

Trần Hạo không nói gì, tiếp tục nhắm mắt lại. Tam Béo thở phì phò liều mạng nháy mắt với Khi Còi, trong miệng nhỏ giọng mắng: "Trò mèo gì đây!"

Khi Còi cũng có chút ngời không yên, hắn nói: "Nếu đã vậy tôi và Tam Béo đi ngủ trước, ngày mai tính sau. Lão Cửu cậu."

Lão Cửu nhìn thời gian nói: "Tôi biết, tôi cùng một phòng với Diệp Vỹ."

Hai người như trút được gánh nặng, gật đầu rời đi. Lão Cửu nhìn thoáng qua Trần Hạo, nhưng không tức giận bất bình giống hai người Tam Béo, ngược lại bình tĩnh đến kỳ lạ, hắn vỗ vai Chu Quyết rồi cũng rời đi.

Trong phòng chỉ còn lại Chu Quyết và Trần Hạo, Chu Quyết vì tận lực không quấy rầy suy nghĩ của Trần Hạo, cậu dứt khoát chuyển người một cái rồi ngủ, ngay giữa lúc nửa tỉnh nửa mê đó, cũng không biết đã qua bao lâu, cậu dường như nghe được thanh âm Trần Hạo rời giường, cậu nhắm mắt lại tưởng rằng sẽ lại bị "đánh lén", thế nhưng lúc này đây Trần Hạo lại ra khỏi phòng, Chu Quyết mạnh mẽ mở mắt ra, cậu cẩn thận theo sát ra ngoài, nhưng trong hành lang nho nhỏ của khách sạn đã không còn thấy Trần Hạo đâu.

Ngọn đèn không đủ chiếu bên trong thông đạo ngoại trừ mơ hồ có thể nghe được tiếng bước chân của Trần Hạo, còn lại vẫn không tìm thấy thân ảnh của anh đâu. Ngay khi nội tâm Chu Quyết nghi hoặc chuẩn bị trở về, cậu đột nhiên quay đầu lại phát hiện Diệp Vỹ không biết làm thế nào đã xuất hiện phía sau cậu, cặp mắt vô thần kia cũng không biết đang nhìn cậu hay nhìn hành lang, im lặng đứng phía sau cậu, Chu Quyết bị dọa thiếu chút nữa cắn trúng lưỡi mình, cậu mắng: "Đệt, anh làm gì đó."

Diệp Vỹ lắc đầu nói: "Tôi có lời muốn nói cùng cậu."

Chu Quyết dè chừng người này còn hơn cả Lão Cửu, chung quy cảm thấy trên người gã lộ ra một loại tử khí. Cậu cảnh giác hỏi: "Chuyện gì? Ngày mai không thể nói sao?"

Diệp Vỹ nói: "Là chuyện về Trần Như Lan."

Chu Quyết dừng một chút, cậu hất cằm ra hiệu vào trong góc nói: "Đến đó nói."

Diệp Vỹ nghiêng người đi tới bên cạnh, trong góc hắc ám thân thể Diệp Vỹ cơ hồ không nhìn thấy được, chỉ lộ ra khuôn mặt tái nhợt nọ. Nhãn cầu màu đen như hai hốc lớn chăm chú nhìn vào Chu Quyết.

Chu Quyết bị gã nhìn đến phát hoảng, cậu mở miệng hỏi: "Chuyện gì?"

Diệp Vỹ nói: "Tôi chỉ nói, Trần Như Lan không đơn giản như vậy, cô ta năm đó cơ hồ đã thu gom đủ tất cả đầu mối, hơn nữa cô ta khẳng định cũng đã nhìn thấy nội dung về Quách Phác trong quyển tiểu thuyết. Thế nhưng cô ta vẫn tiến vào mộ phần công chúa, hiện tại lại đặc biệt đem tất cả đầu mối đặt trong mộ Quách Phác. Cậu không cảm thấy việc này cực kỳ mâu thuẫn sao?"

Chu Quyết nói: "Anh đây là ý gì?"

Diệp Vỹ nói: "Chúng ta đều nghĩ Trần Như Lan đã thất bại, đã chết, các cậu không nghĩ tới cô ta đã thành công rồi sao?"

Chu Quyết bị gã hỏi đến cả người phát hoảng, Trần Như Lan đã thành công? Đây là ý gì? Cậu hỏi lại: "Chị ấy đã thành công?"

Diệp Vỹ gật đầu nói: "Tôi chỉ nói rằng có khả năng, cậu cũng thấy trạng huống của Quách Mai đó, cô ta chỉ là bị một con Tương trùng nhập vào người, cũng đã có năng lực đến vậy, nếu như Trần Như Lan chiếm được bí mật cuối cùng, vậy cô ta rất có khả năng cũng đã không còn là mình nữa, vậy đầu mối cô ta cung cấp sẽ có độ đáng tin đến đâu đây?"

Chu Quyết bị gã liên tục hỏi ngược lại không hề có năng lực chống đỡ, cậu bắt đầu cúi đầu suy nghĩ, tự nhủ: "Quyển sách kia tại sao lại xuất hiện trong thư viện. Tại sao lại tìm đến ta, còn có nữ nhân tóc dài kia."

Cậu ngẩng đầu nhìn Diệp Vỹ, ánh mắt Diệp Vỹ vẫn trống rỗng thâm sâu như cũ, nhưng Chu Quyết cảm giác được gã cũng đang nhìn lại mình, cậu nói: "Ý của anh Trần Như Lan là kẻ chủ mưu?"

Diệp Vỹ nói: "Có khả năng, cô ta có lẽ sau khi đi vào vòng bảy người quả thật đã khổ cực muốn phá giải, nhưng sau đó cô ta rất có khả năng đã bị nhập, tựa như tình trạng của Quách Mai."

Chu Quyết bùng đầu nói: "Chờ một chút, ý của anh là đầu mối hiện tại của chúng ta không đáng tin?"

Diệp Vỹ mở miệng nói: "Tôi chỉ nghĩ thế, các cậu nhất định phải giữ lại một ít lợi thế, không thể ỷ lại mọi chuyện vào Trần Hạo, Trần Hạo là em ruột của Trần Như Lan, cô ta có lẽ sẽ không làm ra chuyện gì với nó, cũng có khả năng Trần Hạo đã sớm biết điểm ấy."

Chu Quyết cắt ngang lời Diệp Vỹ, cậu nói: "Không, Trần Hạo khẳng định không biết, anh ấy tuyệt đối đứng về phía chúng ta, hơn nữa nếu như không có anh ấy chúng ta đã không đi được tới hiện tại. Anh."

Diệp Vỹ cười cười, nhưng ánh mắt lại không hề có ý cười, gã nói: "Không sao, cậu đã tin tưởng cậu ta như vậy, thế thì tôi cũng không thể nói gì hơn là muốn nhắc nhở cậu, cậu cảm thấy các anh em của cậu tin tưởng cậu ta sao? Khi Còi tin tưởng sao? Tam Béo tin tưởng sao?"

Chu Quyết bị hỏi đến thở không nổi, lúc này Diệp Vỹ nghiêng đầu, vừa đi vừa nói: "Nếu cậu đã nghĩ thông suốt thì nói cho tôi biết, tôi sẽ nói cho cậu biết làm thế nào giữ lại một cơ hội làm bùa bảo mệnh cho mình."

Khi Chu Quyết nắm chặt đám tay trở về phòng mình, Trần Hạo đã trở lại, anh ngẩng đầu nhìn Chu Quyết, Chu Quyết tận lực không chế nét mặt của mình, nói: "Tôi thấy anh vắng mặt, ra ngoài tìm anh."

Trần Hạo gật đầu nói: "Tôi đi mua thuốc lá."

Đối thoại chỉ có bấy nhiêu đó, Chu Quyết lại chìm vào trong loại dao động và áp lực không cách nào không chế, cậu ngẩng đầu tiếp tục hỏi: "Bản đồ và di ngôn họ anh đã giải ra chưa?"

Trần Hạo móc ra một gói thuốc lá, nói: "Ừa, hôm nay đã quá muộn rồi, ngày mai tôi sẽ nói cho các cậu biết."

Chu Quyết phát hiện Trần Hạo nhìn cậu, ánh mắt quả thực như một thanh đao xem thấu tim cậu, cậu chợt dạ gật đầu nhanh chóng chui vào ổ chăn, sau đó Trần Hạo mở miệng nói: "Tôi đã nhìn thấy."

Bả vai Chu Quyết cứng đờ không cách nào chuyển động, cậu nói: "Nhìn thấy gì?"

Trần Hạo phun ra một vòng khói nói: "Thấy Diệp Vỹ cùng cậu nói chuyện."

Chu Quyết cam chịu xóc chăn lên, cậu ngồi dậy phát hiện Trần Hạo đang ngồi bên giường cậu, cũng không trở lại trên giường mình. Bọn họ đối mặt, tại một khắc kia cậu cảm thấy mình đích xác đã dao động, có lẽ đối với cậu mà nói độc lòng tin tưởng không hề giữ lại gì quả thực là chuyện không có khả năng làm được, nhưng rồi cậu lại không nhận được mà lặp lại quyết tâm của mình lần nữa, thật buồn cười biết bao rồi lại bất đắc dĩ tự thôi miên chính mình.

Chu Quyết mang theo giọng ghen ngào, bất đắc dĩ nói: "Anh Trần, em muốn tin tưởng anh. Với anh."

Còn chưa nói hết, Chu Quyết đã cảm giác môi mình bị thứ gì đó bao phủ, cậu mở to mắt nhìn Trần Hạo, Trần Hạo nâng mặt Chu Quyết, tay anh có chút run rẩy, Chu Quyết phát hiện lông mi của Trần Hạo đang run lên nhẹ nhẹ.

Chu Quyết vươn tay vuốt ve bả vai Trần Hạo, liền theo sau là nụ hôn càng kịch liệt hơn, Trần Hạo thuận thế ấn Chu Quyết ngã xuống giường, mà nụ hôn vẫn chưa

từng dừng lại, hô hấp của Trần Hạo càng ngày càng dồn dập, động tác nôn nóng và bất an nương theo bầu không khí phiến tình này. Giống như trút hết nội tâm bất an và bất đắc dĩ không cách nào thổ lộ.

Trần Hạo dần dần đưa tay muốn kéo mở quần Chu Quyết, lý trí trong đầu Chu Quyết chợt như được kéo lại, cậu hoảng hốt đưa tay ngăn cản động tác của Trần Hạo, Trần Hạo ngừng lại, anh thở hắt hắt ánh mắt có chút bối rối, cũng có chút suy sụp, anh mở miệng nói: "Xin lỗi."

Chu Quyết vội vàng chống đỡ thân thể nói: "Không, không có. Em."

Trần Hạo trở lại trên giường mình nằm xuống, anh tắt đèn đầu giường, trong bóng tối Chu Quyết nghe được Trần Hạo nhẹ giọng nói: "Ngủ đi."

Cậu khô khốc hồi đáp: "A, biết rồi." Thế nhưng Chu Quyết vẫn như cũ không cách nào ngủ được, cậu giả vờ phát ra tiếng ngáy nhè nhẹ, giả vờ đã ngủ. Qua thật lâu, Chu Quyết nghe được ở giường bên cạnh truyền đến một câu: "Chu Quyết, anh thích em, tin tưởng anh được chứ?"

Chu Quyết như có vật gì đó nghẹn ở yết hầu, cậu bụm mặt nhưng nước mắt không cách nào không chế được mà chảy xuống, cậu cắn răng không để cho mình phát ra thanh âm. Cậu cảm thấy lồng ngực mình đều muốn nổ tung rồi, cậu muốn đáp lại, thế nhưng không cách nào mở miệng.

Ngày thứ hai, cho đến khi Chu Quyết mở mắt, cậu cũng không biết mình đã làm thế nào ngủ được. Tam Béo đẩy tỉnh cậu, cậu ngẩng đầu nhìn khuôn mặt tròn quen thuộc nọ đang vô tâm vô phé cười với cậu. Cậu lại nhớ tới chuyện tối hôm qua, cậu mở miệng hỏi: "Trần Hạo đâu?"

Tam Béo nói: "Ồm, sáng sớm đã ra ngoài rồi, anh ta nói anh ta muốn mua chút đồ, sau đó có thể nói cho chúng ta biết chuyện về bản đồ rồi, Khi Còi đi mua cùng anh ta."

Chu Quyết vuốt mặt xoay người rời giường, cậu đi tới phòng rửa tay phát hiện đôi mắt mình đã sưng như bị đánh. Bất quá Tam Béo tên này là người thô tâm cũng sẽ không phát hiện, cậu vội nhúng ướt khăn đắp nước lạnh lên mặt.

Ăn xong điểm tâm, Khi Còi cầm một gói lớn đồ vật cùng Trần Hạo trở lại, trong thoáng chốc Chu Quyết và Trần Hạo nhìn vào mắt nhau đó, song phương đều dờ mắt, Trần Hạo hắng giọng nói một câu: "Hiện tại tôi có thể nói cho các cậu biết bí mật của bản đồ này rồi."

Anh đảo mắt nhìn mọi người, cuối cùng đưa mắt đặt trên người Diệp Vỹ, Diệp Vỹ khó xử cười cười. Anh nói: "Kỳ thật phần bản đồ này có năm bản đồ chồng chéo bắt đồng mà thành, ở cổ đại bản đồ như vậy có một cái tên gọi là bản đồ Phù Dung."

Khi Còi hỏi: "Bản đồ phù dung?"

Trần Hạo uống một hớp nước, sau đó lấy ra một cây bút lông và một ít giấy in, anh đầu tiên ở trên giấy vẽ ra một vài nét, mọi người phát hiện anh đang vẽ bản đồ, sau đó là tờ thứ hai, tờ thứ ba.

Anh đem năm tờ giấy in đã vẽ xong mở ra đặt trước mặt mọi người nói: "Đây là năm bản đồ bất đồng biểu thị trên phần di thư nọ."

Chu Quyết cầm lấy bản đồ nhìn từng tờ, muốn từ trong trí nhớ tìm kiếm những đường nét giống bản đồ.

Bất quá cuối cùng buông tha nói: "Thật sự không biết thứ này có ý tứ gì, nếu như là vậy, thì anh Trần bản đồ nào mới là thật đây? Không phải đều là thật đó chứ?"

Trần Hạo nói: "Không, chỉ có một tờ là thật, bản đồ phù dung là một loại bản đồ bảo mật được Trương Khiên phát minh vào thời Tây Hán, lúc đó dân tộc Hung Nô và Nguyệt Thị có mối thù truyền kiếp, mà Tây Hán thì lại muốn thông qua Nguyệt Thị giáp công dân tộc Hung Nô, nhưng ngặt nỗi không thể liên lạc, liền muốn đi sứ đến Tây Vực, Trương Khiên lĩnh mệnh nhưng rất sợ bản đồ bị dân tộc Hung Nô phá hoại, cho nên hao hết tâm tư vẽ thành một bức bản đồ phù dung, bản đồ phù dung kỳ thật chính là bản đồ do nhiều loại đồ án bất đồng cấu thành, có thể xem như vật phẩm trang sức thêu trên quần áo hoặc yên ngựa. Như vậy sẽ không bị người phát hiện. Mà bản đồ của sư phụ chính là bản đồ phù dung, hơn nữa ông đã nói cho chúng ta biết tám bản đồ nào mới là thật."

Chu Quyết đột nhiên nghĩ đến câu di ngôn kia, cậu trừng mắt nói: "Bản đồ cũ, phải tìm tám bản đồ cũ nhất!"

Trần Hạo mỉm cười, nói: "Đúng vậy, chính là câu phải hướng cũ mà tìm, mới không thể dùng. Trong năm tám bản đồ này của chúng ta chỉ có một bức mới là bản đồ chân chính."

Tam Béo nói: "Chết rồi, năm tám bản đồ này trong mắt tôi đều là bản đồ cũ đó, dù sao cùng bản đồ hiện tại đều không giống, vậy phải làm sao bây giờ hả?"

Khi Còi nói: "Chúng ta ở đây cũng không có thư viện, phòng hồ sơ, bằng không còn có thể tra từng cái, so sánh một chút nói không chừng có thể tìm được."

Lão Cừu nói: "Không kịp, đến lúc này rồi không thể trì hoãn nữa."

Lúc này Trần Hạo phá tan bức tức của mọi người nói: "Không cần tra xét, tôi biết bức nào cũ nhất."

Mọi người đồng loạt nhìn Trần Hạo, Trần Hạo bị nhìn có chút khó chịu, anh cúi đầu nhìn giấy in nói: "Bức này là thật."

Tam Béo cầm lên nhìn đi nhìn lại, hần nói: "Anh trai à. Đáng tin không vậy? Đây không phải lúc đoán mò đâu nha."

Trần Hạo liếc hần một cái, nói: "Tôi từng đoán mò bao giờ chưa, tôi đều đã đem những bản đồ này hỏi tường một lần rồi, tương ứng với những bản đồ tôi từng xem

nhất nhất so sánh, sơn mạch địa thế, cùng với sông ngòi. Mặc dù bản đồ đều là cũ, nhưng từng triều đại đối với đặt tên sơn mạch và sông ngòi cùng dòng chảy đều khác nhau, từ đó tôi có thể suy đoán ra bản đồ này là thời Ngũ Đại, cũng là bản đồ gần niên đại với Quách Phác nhất, mà những bức khác lần lượt là bản đồ thời Nguyên, Bắc Tống và Lương Trương Minh triều. Cho nên tôi có thể khẳng định bức này là thật."

Khi Còi nhếch miệng nói: "Không phải chứ. . . . Anh cứ nhiên thuộc lòng?"

Trần Hạo xoa mũi nói: "Tôi cũng mất không ít khí lực, cho nên tối qua tôi còn chưa cách nào trả lời các cậu, việc này thật sự cần một thời gian ngắn. Bởi vì chúng ta không còn thời gian để điều tra xuất xứ của bản đồ nữa."

Mọi người trầm mặc chốc lát, thoáng cái liền bùng nổ tiếng reo hò, mọi người kích động vỗ lưng Trần Hạo, mọi người hưng phấn mà hoan hô. Trần Hạo chỉ mỉm cười nhìn Chu Quyết, Chu Quyết từ trong hưng phấn lấy lại tinh thần, cậu có chút ngượng ngùng nói: "Vậy chúng ta xem như đã tìm được vị trí chính xác của hai ngôi mộ này rồi, bước tiếp theo chúng ta sắp xếp thế nào đây?"

Chương 42: Âm dương đạo

---oOo---

Trần Hạo cầm bản đồ lên quay về hướng nắng chiếu, anh nói: "Bản đồ mặc dù đã có được, nhưng không cách nào so sánh được với bản đồ hiện đại, đi như thế nào chúng ta cũng không biết, còn nữa thứ phía trên này là có ý nghĩa gì?"

Mọi người đưa mắt nhìn về hình tam giác màu đen cạnh ngón tay Trần Hạo chỉ, ở bên cạnh Trần Hạo dùng tiếng Trung giản thể chú giải đánh dấu, phía trên viết âm dương đạo.

Chu Quyết hỏi: "Đây có ý gì?"

Trần Hạo nói: "Anh cũng không rõ lắm, anh chỉ phiên dịch lại văn tự sư phụ cung cấp, bất quá các cậu nhìn xem, tam giác màu đen này dường như chỉ có một nửa, còn một nửa của nó ở đâu anh nghĩ đây không phải bản đồ đầy đủ."

Tam Béo nhin không được thờ dài nói: "Nói cả nửa ngày, đây cũng không phải bản đồ đầy đủ à. Vậy chúng ta phải làm sao bây giờ."

Chu Quyết chịu đựng sự lạc lõng trong lòng, cậu nhìn chăm chăm bản đồ trong tay Trần Hạo hồi lâu, đột nhiên cậu nhớ tới khái niệm âm dương song sinh mộ hôm qua Diệp Vũ đã nói, cậu nói: "Đừng gấp, bằng không chúng ta tiếp tục đọc sách đi? Trong sách có lẽ sẽ có ám chỉ."

Khi Còi nói: "Đúng vậy, thật sự nếu không đọc sách, chúng ta có thể sẽ không cách nào cam đoan thống nhất với tiến độ trong sách đâu."

Tam Béo vội nói: "Vậy còn chờ gì nữa? Bọn mày không cảm thấy khó chịu sao? Còn không xem nữa tao sẽ phát điên mất."

Chu Quyết dời mắt nhìn về phía Trần Hạo, Trần Hạo gật đầu yên lặng mở ra quyển sách kia.

Thời kỳ Dân quốc:

Lâm Húc quay đầu lại nhìn Thúy Nương, trên người Thúy Nương đều là máu, cũng không biết có bị thương không, khi Lâm Húc muốn mở miệng, Thúy Nương lập tức lấy tay chặn anh lại rồi lắc đầu. Dường như bọn họ không thể nói chuyện.

Lúc này Lâm Húc lại nghe được một tiếng nổ vang, giống như núi đá nứt toác, Thúy Nương lập tức che lỗ tai mình, vốn đang đẩy tấm bia đá Phùng Lộc Hi và Khôi Lục gia cũng đứng thẳng không cử động nữa. Thẳng tay như cương thi đã mất mạng vậy.

Lâm Húc ngẩng đầu nhìn bầu trời, lúc này bầu trời lại rả rích thối xuống những bông tuyết nhỏ, mấy người bọn họ cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ có thể dưới băng tuyết quan sát động tĩnh bốn phía này, nhưng ngoại trừ một tiếng vang thật lớn nọ sau đó cũng không có những dị trạng gì khác, Lâm Húc cảm nhận được

hô hấp của Thúy Nương nặng nề, nàng gất gao nhìn chằm chằm tảng đá khắc "Âm quân vũ hịch" nọ, tảng đá kia không biết tại sao cứ nhiên dưới tình trạng không hề có sức người thôi động, bắt đầu tự dịch chuyển, giống như thạch ma mà phát ra thanh âm lẫn lộn.

Thình lình bọn họ cảm thấy phần đất dưới chân bắt đầu có chút lắc lư, lúc này Thúy Nương rớt cuộc nhìn không được nữa, nàng nhú mày mở miệng nói: "Mau tránh ra!"

Ngay khi nàng vừa mở miệng, Lâm Húc phát hiện từ trong rừng đột ngột nhảy ra một thứ, thoáng cái nhào tới trên người Thúy Nương, Thúy Nương lao đảo một cái, vội vàng lấy tay cào cào sau lưng, nhưng bởi vì quá bối rối do đó căn bản không có chút sức lực nào. Lâm Húc vội đi lên hỗ trợ, anh ngạc nhiên phát hiện trên lưng Thúy Nương cứ nhiên nằm úp sấp một thôn dân đã chết, thế nhưng thi thể vốn trước đó còn nằm trong thôn, thôn dân này giống như trẻ sơ sinh mà ôm phía sau lưng Thúy Nương, vẻ mặt cứ nhiên còn đang mỉm cười, nụ cười đó làm cho người ta cảm thấy sờn tóc gáy. Không đợi Lâm Húc suy nghĩ xem chúng nó làm sao có thể tự mình di chuyển, Khất Nhi đã đem thi thể sau lưng Thúy Nương cứng rắn xóc xuống, thi thể cứng đờ ngã trên mặt đất, căn bản khó có thể tưởng tượng được bộ dáng nhanh nhẹn di động như trước đó.

Khất Nhi hắt hắt cằm, ý bảo mọi người đi mau, Lưu Phi chỉ vào hai người còn đang đứng bên tảng đá kia ý hỏi bọn họ thì sao đây. Ánh mắt Khất Nhi xẹt qua chút do dự, nàng không có cách nào vứt bỏ Khôi Lục gia, thế nhưng chính vì một khắc do dự kia, tảng đá vốn còn đang di động đã đột ngột bất động, mà liền theo sau đó bọn họ cảm giác mặt đất chợt sụt xuống, mấy người bọn họ tính cả thi thể bên cạnh cùng hai người Phùng Lộc Hi, Khôi Lục gia hết thảy đều rơi vào trong khe hở, ngay cả thời gian suy nghĩ cũng không có.

Bất quá may mà Lưu Phi và Khất Nhi vào thời khắc mấu chốt đều tự đánh ra chùy Lưu Tinh (binh khí thời xưa, hai đầu binh khí có hai quả chùy to bằng cái bát), đáng tiếc chỉ có Lưu Phi đánh trúng, Khất Nhi bắt đắc dĩ chỉ có thể dùng chùy Lưu Tinh của mình móc lấy xích của Lưu Phi. Lưu Phi còn chưa kịp mắng, Lâm Húc đã túm lấy bờ vai cậu, sau đó còn mang kèm theo Thúy Nương, nhất thời cậu một người chịu toàn bộ sức nặng của bốn người, ngay cả khí lực chửi má nó cũng không cách nào chửi nổi.

Lâm Húc vội vàng hô: "Lưu Phi đừng buông tay!"

Lưu Phi nghiêng răng nghiền một cổ oán khí trừng mắt với anh, thế nhưng không cách nào nói chuyện, Lâm Húc nhìn huyết động sâu không thấy đáy, Khôi Lục gia và Phùng Lộc Hi đã không thấy đâu nữa, cũng không biết sinh tử của bọn họ, anh lo lắng nhìn hai nữ nhân phía dưới, bất quá các nàng cũng không xem như là những cô gái tiểu gia bích ngọc, cho nên ngoại trừ bối rối ngoài ý muốn, còn lại xem như mạnh khỏe, thế nhưng sợi dây như vậy có thể chống đỡ bao lâu trong lòng Lưu Phi đều

không nắm chắc. Cậu điều chỉnh tư thế, dựa vào cơ bắp của bản thân và cảm giác cân bằng nỗ lực làm cho trọng tâm của mình hướng về phía trước, cậu quay lại hô với Lâm Húc: "Anh đừng đem tất cả sức lực đặt trên người tôi, tôi sẽ không kéo được!"

Lâm Húc cúi đầu thoáng nhìn Thúy Nương, anh cũng muốn thử bắt lấy sợi xích, nhưng chỉ cần anh vừa động Thúy Nương phía dưới cũng rất dễ bị té xuống. Anh nói: "Không thể di chuyển, Thúy Nương phía dưới sẽ gặp nguy hiểm!"

Ót Lưu Phi đều là mồ hôi không ngừng nhỏ xuống, cậu thấp giọng mắng: "Mẹ nó, tôi kiên trì không được lâu nữa, các người nhìn xem bên cạnh có gì có thể mượn lực không?"

Khất Nhi lại ngăn cản bọn họ nói: "Lưu Tử đừng nói nữa, người nghe không?"

Lưu Phi ngừng thở vĩnh viễn tai nghe, vốn được luyện một thân khinh công, cho nên rất nhanh cậu đã nghe được phía dưới có tiếng gọi yếu ớt, nghe như là tiếng quát của Phùng Lộc Hỉ, Lưu Phi trợn mắt nói: "Hắn cư nhiên không chết, vậy phía dưới phỏng chừng cũng sẽ không cao lắm."

Khất Nhi ngoảnh mặt nhìn lên, sau đó nói: "Ta nhảy xuống xem trước một chút, người đừng xuống theo, bảo vệ tốt cho Thúy tỷ tử."

Lưu Phi còn chưa kịp ngăn cản, Khất Nhi đã như một cánh én xuyên thủng mặt trăng nhảy xuống. Mọi người khẩn trương nhìn xuống, không lâu sau Khất Nhi nói: "Lưu Tử nhảy xuống đi, phía dưới có cái gì đó!"

Lưu Phi sau khi nghe xong hướng Lâm Húc và Thúy Nương gật đầu nói: "Vậy chúng ta đi xuống thôi." Ba người gật đầu đồng thời thả người nhảy, khi đã nhảy vào huyết động, nguyên lai tưởng rằng đất dưới đáy sâu không lường được lại không hề sâu như trong tưởng tượng, chẳng qua ngoài dự liệu của mọi người chính là phía dưới vô cùng trống trải, là một mặt đất bằng phẳng cực lớn, cho nên âm giọng mới có tiếng vọng.

Thúy Nương hỏi Lâm Húc: "Lâm đại ca, có hộp quẹt không? Tôi chiếu sáng trước nhìn xem."

Lâm Húc lấy hộp quẹt ra, đánh một chút ánh sáng yếu ớt, anh phát hiện nơi này cư nhiên là một thôn trang ngậm, xuyên thấu qua ánh sáng có thể mơ hồ nhìn thấy nhà cửa bốn phía, nhưng không có cây cối, chỉ có đá tảng.

Khất Nhi lo lắng hướng bọn họ hô: "Mau tới đây, cha nuôi bị thương!"

Ba người vội vàng chạy về hướng thanh âm của Khất Nhi, phát hiện Phùng Lộc Hỉ co rúm giữa hai tảng đá rên rỉ, bất quá xem chừng không có gì trở ngại, mà Khôi Lục gia lại vô cùng không ổn, lúc ông ta rơi xuống trực tiếp cắm vào trên đầu một tảng đá lớn bén nhọn, phần vai phải đã chảy một mảng máu. Khổ thân Khôi Lục gia một thân kiên cường, đau đớn như thế cư nhiên miễn cưỡng mà kìm nén, không hề kêu rên một tiếng.

Khất Nhi lo lắng từ trong túi mình lấy ra thuốc bột cho Khôi Lục gia dùng, thế nhưng không có băng vải, Lâm Húc lập tức nói: "Chỗ của tôi có dược phẩm dùng được, cầm máu cho Lục gia trước đã."

Khôi Lục gia thống khổ ngẩng đầu liếc mắt nhìn Lâm Húc, ông gạt đầu ý bảo để anh đến băng bó, Lâm Húc cẩn thận kéo quần áo Khôi Lục gia xuống, thương thế của ông so với tưởng tượng của anh còn nghiêm trọng hơn, vết thương như vậy bình thường có khả năng sẽ mất mạng, hiện tại. Lâm Húc không dám suy nghĩ nhiều, nhanh chóng cúi đầu băng bó cho Khôi Lục gia, tận lực buộc chặt băng vải, Khôi Lục gia thở ra một hơi, ông cười nói: "Không ngờ tới Khôi Lục gia ta giết người nhiều như thế, hôm nay lại chết tại nơi chim cũng không thèm bỏ phân thế này. Haha mẹ nó, báo ứng mà."

Khất Nhi nén nước mắt nói: "Cha nuôi, cha không sao đâu, con sẽ cứu người ra ngoài."

Khôi Lục gia khoát tay áo, ông chống đỡ thân thể, nhìn bốn phía nhưng đã không còn ai để thay thế để đi tiếp nữa, ông nói: "Bản bùn của Mao Hạt Tử đâu?"

Khất Nhi nói: "Ở chỗ con, con mang theo trên người hai khối."

Khôi Lục gia lấy ra một khối của mình, trong nháy mắt bốn phía đột ngột thổi lên một trận âm phong, thôn trang yên tĩnh dưới lòng đất phẳng phất như Minh phủ không hề có sinh khí, thổi qua từng trận gió lạnh. Thế nhưng bọn họ lại rõ ràng cảm thấy sâu bên trong hắc ám này còn có thứ gì đó đang nhìn chòng chọc vào bọn họ.

Khôi Lục gia nhanh chóng đem bản bùn nhét lại vào trong quần áo, ông ngẩng đầu nhìn bốn phía hỏi: "Đây là nơi nào?"

Khất Nhi lắc đầu nói: "Khất Nhi không biết, bất quá hẳn là phía dưới cái thôn kia. Hơn nữa nơi này rất kỳ quái nơi nơi đều là đá tảng, trên đá còn khắc thứ gì đó, nhưng con xem không hiểu."

Khôi Lục gia chợt cảm thấy ngực khó chịu, ông ho khan nói: "Khụ khụ, Mao Hạt Tử nếu còn sống có lẽ sẽ biết nơi này đang giở trò gì, đáng tiếc."

Khất Nhi cúi đầu cắn môi, Khôi Lục gia nhìn Lâm Húc nói: "Vị huynh đệ kia là ai?"

Lâm Húc ôm quyền nói: "Tôi là một quân y, tên Lâm Húc, chịu ủy thác của Hồ huynh, muốn tôi mang bao đồ trên người đến Hoàng Cô sơn."

Ánh mắt Khôi Lục gia buồn bã, ông nói: "Hồ Tử. Hẳn."

Lâm Húc cúi đầu, Thúy Nương nhin không được khẽ khóc nấc lên, Lưu Phi thấy thế liền nói: "Lâm Húc thay Hồ ca gia nhập cùng chúng ta, nhưng hiện tại trong chúng ta đã có người mang hai khối bản bùn rồi, việc này."

Khôi Lục gia nhìn xuống đau đớn, để Khất Nhi đỡ ông lên, đôi mắt sung huyết như lang sói đảo mắt nhìn quanh bốn phía, ông nói: "Khả năng Hồ Tử đã đoán sai, nơi này lộ ra vẻ cổ quái, như là thôn, nhưng lại không có một chút nhân khí."

Khất Nhi hơi nhúu mày, nhưng không nói gì, Lâm Húc phát hiện thần sắc của nàng khác thường, liền hỏi: "Khất Nhi cô nương, cô có gì muốn nói sao?"

Khất Nhi nói: "Tôi chỉ đang nghĩ thứ đi theo phía sau tôi càng thêm rõ ràng, hình như vốn đầu chỉ là một, hiện tại có đến hai."

Lưu Phi nói: "Chẳng lẽ bởi vì trên người cô có hai khối bản bần?"

Khất Nhi lắc đầu nhìn Khôi Lục gia, Khôi Lục gia bùm vết thương có chút bất đắc dĩ, ông ta nói: "Nhưng hiện tại Hồ Tử cũng không ở đây, mộ Quách Phác tới cùng ở chỗ quái quỷ nào chúng ta cũng không biết, ngay cả người có chút hiểu biết là Mao Hạp Tử cũng đã chết, hiện tại chúng ta xem như cùng đường rồi!"

Lúc này Thúy Nương lại mở miệng nói: "Tôi biết."

Khôi Lục gia nhìn Thúy Nương, ông ta đánh giá Thúy nương, mà khuôn mặt lạnh nhạt của Thúy Nương cũng có vẻ vô cùng trấn định, không giống nói ra trong lúc xúc động. Chẳng qua ánh mắt nàng giờ phút này có vẻ vô cùng xa lạ, cùng cô nương thiện lương quật cường ban đầu có chút bất đồng.

Thúy Nương nhàn nhạt nói: "Hồ ca nói, nếu anh ấy xảy ra chuyện thì tôi sẽ mang chur vị đến mộ Quách Phác, thời gian này lời của tôi chính là lời của anh ấy, các vị phải nghe theo sự sắp xếp của tôi."

Lưu Phi không phục hỏi: "Vậy sao lúc trước cô không nói cho chúng tôi biết?"

Thúy Nương thở dài lắc đầu nói: "Hồ ca nói nhất định chờ tất cả mọi người chúng ta đến nơi này, sau đó mới có thể nói. Bằng không chúng ta sẽ không tài nào đi được."

Lưu Phi và Lâm Húc dìu Khôi Lục gia, Thúy Nương ngồi xổm dưới đất, nàng ngẩng đầu nhìn ánh sáng yếu ớt nói: "Anh Hồ Tử cũng từng nói làm thế nào có một nơi thế này, anh ấy nói nơi này vừa vặn là chỗ giao giới giữa mộ công chúa và mộ Quách Phác, âm dương lộ, lộ âm dương, sinh tử đôi đường mờ mịt, tình thâm thâm, thâm tình, cả đời tương tư hồn đoạn trường. Người đi qua nơi này hiện tại cũng đã thành quỷ."

Lâm Húc nhìn Thúy Nương, chợt cảm thấy nàng như đã thay đổi thành người khác, chỉ ít Thúy Nương sẽ không ngâm thơ tác đối, nàng ai oán nhìn Lâm Húc, Lâm Húc bị nhìn đến trong lòng căng thẳng, tựa như vật gì đó bị rút đi vậy.

Khất Nhi nhìn Thúy Nương khác thường, nàng thử hỏi: "Thúy tỷ tỷ, vậy nơi này rốt cuộc là nơi nào?"

Mặt Thúy Nương tái nhợt nhìn nàng, trong lúc nhất thời Khất Nhi cảm thấy Thúy Nương như là người khác, nhưng khuôn mặt nọ đích thật là của Thúy Nương. Thúy Nương nói: "Nơi này là âm dương đạo."

Lưu Phi hỏi: "Âm dương đạo là gì?"

Thúy Nương nói: "Nơi này vốn là một cái khe bởi vì một lần thế đất xoay chuyển mà sinh ra, sau này có một cao nhân tu kiến dưới lòng đất thành một cái thôn như vậy, ở thôn này là một đám quái nhân. Trong đám người kia có vài người đã không còn thở nữa, nhưng không giống người chết, bọn họ không cần hít thở không khí, còn có một đám phương sĩ, trên người chúng mang tuyệt kỹ, bình thường khe này đều được phong bế. Chỉ có khi hiến tế bọn họ mới đi ra, cho nên người sống trên mặt đất đều xem bọn họ như âm binh. Mà phương sĩ thì lại thành quỷ thần trong miệng dân bản xứ."

Lưu Phi hỏi: "Vậy cũng kỳ quái, sao trước đó cô lại giả vờ như không biết gì, cho chúng tôi bắt ngờ à."

Thúy Nương vẫn như cũ mặt không chút thay đổi nói: "Anh Hồ Tử nói, nhất định phải chờ mọi người đến đông đủ tôi mới có thể nói."

Thúy Nương đứng lên, nàng nhìn bốn phía nói: "Nơi này vốn là chỗ tu luyện của phương sĩ, ngăn cách với thế giới chính là một chốn đào nguyên của nhân gian, đáng tiếc. Cuối cùng vẫn bị triều đình phát hiện, những kẻ bán tử ở đây hết thấy đều bị bắt, mà phương sĩ nghiên cứu tu luyện ở nơi này cũng bị giết chết toàn bộ, bí tịch về phương pháp luyện đan đều bị cho một mẻ lửa, các phương sĩ khi bị giết liền phát hạ lời nguyền rửa với nơi này, khiến cho thôn dân mật báo ở đây hàng năm đều phải vì bọn họ tế bái dâng hương, giống như thân nhân nhà mình bị giết vậy, nếu quên mất thì hàng năm sẽ có người chết, mãi đến khi hóa thành tử thôn mới thôi. Kỳ thật cũng coi như không đến nỗi thê độc lắm, chỉ là một loại oán hận đối với cái chết."

Khôi Lục gia nói: "Vậy ý của cô là nói Hồ Tử vốn chỉ biết có chỗ này, hơn nữa muốn dẫn chúng ta đến chính là nơi này?"

Thúy Nương quay đầu nhìn ông ta gật đầu nói: "Đúng vậy, anh Hồ Tử muốn dẫn các người tới chính là nơi này, mà hiện tại chúng ta đều đã đến đông đủ rồi."

Lưu Phi hừ lạnh một tiếng nói: "Đến đông đủ cái rắm, anh Hồ Tử của cô và Mao Hạc Tử không phải đều chết cả rồi sao? Đây tinh là đến đông đủ cái gì?"

Đôi mắt Thúy Nương vẫn như cũ không hề dao động, nàng nói: "Chỉ cần chúng ta đem bản bùa trên thất tinh trụ đồng mang theo là được. Không có trụ đồng này chúng ta không có cách nào mở được cơ quan của mộ Quách Phác."

Lưu Phi còn muốn tranh luận với nàng, nhưng lại bị Khất Nhi ngăn cản, nàng kẻ sát vào Lưu Phi nói: "Lưu Tử, không đúng, Thúy tử tử này quá cổ quái."

Lưu Phi ngẩn ra, cậu nhìn Thúy Nương, Thúy Nương dọc theo tảng đá qua lại tiêu sái, như đang tìm kiếm thứ gì đó, đột nhiên Phùng Lộc Hỉ vẫn ở một bên không lên tiếng la hét nói: "Quý! Có quý!"

Khất Nhi cảnh giác nhìn bốn phía, đột nhiên nàng ý thức được gì đó, thấp giọng nói: "Không tốt, thi thể trước đó cùng chúng ta rơi xuống không thấy đâu nữa!"

Phùng Lộc Hỉ như không thể không chế được xông về phía Thúy Nương, vừa bóp lấy cổ Thúy Nương, vừa thì thầm: "Người là quý! Người là quý!"

Thúy Nương dù sao cũng là một nữ nhân, nàng thông khổ hướng Lâm Húc vươn tay cầu cứu, Lâm Húc thấy thế một bước dài vọt tới, một quyền đánh ngã Phùng Lộc Hỉ, Phùng Lộc Hỉ lại muốn xông lên liền bị Lưu Phi chế trụ. Phùng Lộc Hỉ đỏ mắt nhìn cậu chỉ vào Thúy Nương nói: "À là quý, là quý. Ta nên sớm phát hiện ra!"

Lưu Phi kéo Phùng Lộc Hỉ, Phùng Lộc Hỉ nhìn Lưu Phi nói: "Người không tin ta? Ta cho người biết trong mộ phần kia Thúy Nương kỳ thật cũng đã chết, nàng tại sao trở về? Nàng căn bản đã bị chủ mộ kia nhập vào rồi!"

Thúy Nương vẫn như cũ lạnh mặt, nhìn Phùng Lộc Hỉ, nàng nói: "Người nói bậy bạ gì đó? Nếu các người không tin ta vậy mộ Quách Phác các người vạn lần cũng tìm không ra, đến lúc đó thì thật sự cũng chết."

Phùng Lộc Hỉ còn muốn quát, lúc này Khôi Lục gia hét lớn: "Đừng âm ỉ nữa! Thúy Nương cô nương cô đã nói cô biết vậy thì phiền cô dẫn đường, hơn nữa nói cho chúng tôi biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì."

Thúy Nương gật đầu, nàng nói: "Tôi biết đường."

Phùng Lộc Hỉ thông khổ nắm tóc ngôi xồm người xuống, Lưu Phi bắt đắc dĩ vỗ vai hấn ý bảo hấn không còn cách nào khác. Thế nhưng lúc này Lâm Húc lại túm lấy cánh tay của Thúy Nương, anh cau mày nhìn Thúy Nương, Thúy Nương vẫn như cũ mặt không chút thay đổi, nhưng trong một khắc mắt đối mắt kia Lâm Húc cảm thấy trong ánh mắt Thúy Nương đã xuất hiện một tia thống khổ và bất đắc dĩ. Cái loại khổ sở náy tựa như lúc đầu nàng phải tự tay xử lý thi thể Hồ Tử vậy.

Anh buông cánh tay Thúy Nương ra, nói: "Chúng ta đi thôi, chúng tôi tin tưởng cô."

Thúy Nương cứng nhắc nặn ra một nụ cười, đây là biểu cảm đầu tiên của nàng sau khi xuống thôn trang ngầm này.

Khất Nhi đỡ Khôi Lục gia nói: "Chúng ta phải cẩn thận thi thể kia."

Khất Nhi ra hiệu cho Lâm Húc, sau đó dùng dấu hiệu khẩu ngữ, chính là từ sau khi thi thể kia nhào sang Thúy Nương mới bắt đầu thay đổi như người khác.

Lâm Húc gật đầu, lúc này Lưu Phi hỏi: "Đúng rồi, Khất Nhi các người làm sao tìm được Thúy Nương?"

Khất Nhi nói: "Nói ra rất dài, tóm lại chúng tôi lần này chẳng những tổn thất Mao Hạo Tử, cha nuôi cũng. Mãi đến khi tôi phát hiện Thúy Nương đến tìm các người, mới biết nguyên lai các người cũng đã đến."

Thúy Nương lắc lắc tay ra hiệu cho bọn họ ngừng nói, mọi người ngừng thở, dưới ánh sáng mỏng manh bọn họ dường như nghe được sâu bên trong thôn có tiếng khóc của trẻ con.

Lưu Phi khẽ nói: "Làm sao có khả năng còn có trẻ con."

Thúy Nương nghe tiếng khóc, nàng mấp máy miệng như đang thì thào gì đó, nhưng không hề phát ra âm thanh, Lâm Húc chú ý tới Thúy Nương cư nhiên lại đột nhiên khóc, nàng chảy nước mắt nghe tiếng khóc nọ, sau đó nàng quay lại nói với mọi người: "Rời khỏi đây trước, chỗ này sẽ khiến nó vĩnh viễn ở lại dưới đất, về phần thi thể bay tới này kỳ thật đều là lợi dụng một ít âm dương song sinh khí để kích hoạt tử thi, chỉ cần loại song sinh khí này chấm dứt có thể khiến thi thể này yên nghỉ thôi."

Khất Nhi nói: "Thúy tử tử không phải đã nói bọn họ bị nguyên rửa sao?"

Thúy Nương gật đầu nói: "Đúng vậy, cho nên bọn họ vẫn phải tiếp tục tể bái, nơi này. Máu thật sự đã chảy rất nhiều."

Nói xong nàng như đã quyết định nói: "Tốt lắm, chúng ta đi trước tới từ đường ở phía đông thôn ngằm này, chúng ta phải tế bái chủ nhân nơi này trước, bằng không chúng ta không cách nào rời khỏi đây được."

Phùng Lộc Hỉ hung tợn nói: "Nơi đó không thể đi! Nữ nhân này không thể tin được đâu!"

Lưu Phi mềm mỏng nói: "Vậy chúng ta phải làm sao đây, đâu còn con đường nào khác, người dẫn chúng ta đến mộ Quách Phác được không?"

Phùng Lộc Hỉ chán nản lắc đầu, hần nói: "Chẳng lẽ cậu không sợ ả hại chúng ta sao! ả cùng cô gái lúc đầu kia là một người sao? Đầu của các cậu đều bị lừa đá hết rồi?"

Lưu Phi bay lên một cước đạp thẳng tới, Phùng Lộc Hỉ bị đá một cái trở mình té ngã, đau đớn đến ho khan, Lưu Phi lạnh mặt nói: "Ta cho người biết, người đi cũng được, không đi vậy đem bản bùn giao ra đây, chỉ cần đưa ra bản bùn là có thể đi, người chết sống thế nào lão tử không xen vào!"

Phùng Lộc Hỉ hung tợn nhìn cậu, Lâm Húc thấy thế nhấc tay ngăn cản Lưu Phi nói: "Được rồi, chúng ta rời khỏi đây trước rồi hãy nói."

Thúy Nương đi vào dưới thôn trang tràn đầy đá tảng, chung quanh ngoại trừ đá ra còn có thể nhìn thấy một ít mảnh sành nhỏ, nơi này vẫn duy trì một loại không khí vô cùng yên ắng, nàng rất quen thuộc nơi này, chẳng chút hoài nghi tiến về phía trước.

Lâm Húc phát hiện nhà cửa nơi này vô cùng cổ xưa, khả năng so với Minh Thanh còn sớm hơn, có nhiều chỗ còn có gạch xanh hoa văn sen từ mẫu thời Lương Hán, nhà cửa mặc dù xa xưa cũ nát, có rất ít nhà ngói, cơ bản đều là tường xây bằng bùn vàng, rất nhiều nóc nhà đã biến mất, rất có khả năng lúc đầu cũng chỉ là cỏ tranh, trải qua năm tháng đến hiện tại sớm đã mục thành tro. Nhưng lại vô cùng chỉnh tề ngay ngắn, nếu phục hồi nguyên trạng như cũ, nói không chừng thật sự như chốn đào nguyên cũng không chừng.

Sau khi xuyên qua một loạt những dãy nhà tranh ngay ngắn, bọn họ cảm giác được từng trận gió thổi qua, còn có một loại mùi chua như giấm lâu năm, phía trước chẳng biết có cái gì. Thúy Nương ra hiệu bọn họ dừng ngừng lại, tiếp tục đi về phía trước.

Đi tới cuối, bọn họ đến được một nơi giống như hang động thạch nhũ, giữa lúc mơ hồ còn có thể nghe được thanh âm nước nhỏ giọt, sâu bên trong động có một chỗ dùng ngọc xanh trắng và đá tảng xếp thành tế đàn hình vuông, so với những nhà cửa này có vẻ kỳ hơn rất nhiều, chẳng qua hư tổn vô cùng nghiêm trọng, bàn tế đàn đá tảng cực lớn bị đập thành ba khối to, mà nóc làm bằng đá cơ hồ cũng đã sụp một nửa. Mặt chính diện tế đàn chính là một khối thạch bích thiên nhiên cực lớn, trong đó còn có khoáng thạch mi-ca lấp lánh tỏa sáng, có vẻ vô cùng mộng ảo. Mà trước mặt bọn họ thì lại là một bãi cát lớn màu than đen, cũng chẳng biết hạt cát này từ đâu tới đây, cùng địa chất vùng này vô cùng bất đồng. Có vẻ hết sức đột ngột.

Lưu Phi chỉ vào thạch bích nọ nói: "Nhìn xem, phía trên có tranh vẽ!"

Khất Nhi giờ cây đuốc lên, thoáng chiếu sáng thạch bích, phía trên đích xác mơ hồ có thể nhìn thấy đồ đằng dùng đất đỏ vẽ, bức tranh chính là vẽ triều bái tiên nhân trên trời, bao la vạn tượng cơ hồ cái gì cũng có. Một bộ phận nhân loại trong tranh cực kỳ nhỏ, cơ hồ cùng cấp bậc giống với động vật, bích họa phóng đại quá mức địa vị của tiên giới, mà người và súc sinh tựa hồ không có gì khác nhau.

Thúy Nương hướng vách nham thạch quỳ xuống, nàng thận trọng đập đầu ba cái, sau đó nói với những người khác: "Quỳ xuống."

Mọi người do dự có nên nghe theo hay không, ngay một khắc Lâm Húc cúi đầu quỳ xuống kia, cát bùn trên mặt đất có chút kỳ quái, anh nhặt lên tay xoa nhẹ một chút phát hiện cư nhiên là thi thể của côn trùng, sờ vào liền bể thành phân.

Khất Nhi cũng đã phát hiện sự bất thường của hạt cát này, nàng cau mày nhưng vẫn quỳ xuống, vừa quỳ nàng cũng cảm giác phía dưới dường như có vài con trùng chưa chết, nhất thời nàng cảm giác trên đầu gối đã bò lên mấy con, thế nhưng Thúy Nương lại lắc đầu nói: "Đừng động vào chúng nó, chúng nó chỉ là Tương thiên bình thường."

Khất Nhi chịu đựng đầu gối ngứa ngáy cắn răng bất động, đám người Lưu Phi nhìn thấy ngay cả nữ tử như Khất Nhi lại kiên cường thế đến thế, cũng kiên trì quỳ

trên mặt cát tràn đầy côn trùng kia, cũng hướng cát nọ hung hăng đập đầu ba cái. Đập đầu xong cậu nhìn Phùng Lộc Hỉ nói: "Đến lượt ngươi rồi."

Phùng Lộc Hỉ trong miệng mắng chửi, nhưng cũng làm theo, mặc dù côn trùng vô cùng dày đặc, thoát nhìn làm cho da đầu người ta ngứa ngáy, nhưng đúng như Thúy Nương nói, không hề cắn người, chỉ bò đến bò đi trên đầu gối rồi rơi xuống đất. Tất cả mọi người thở phào một hơi, Khất Nhi đỡ Khôi Lục gia để ông ta quỳ xuống, thế nhưng Khôi Lục gia không hề động đậy, ông nhìn đám trùng này sắc mặt trắng bệch, khẽ nói: "Chẳng lẽ là ý trời."

Khất Nhi hỏi: "Cha nuôi cha nói gì thế?"

Khôi Lục gia lắc đầu nói: "Không có gì, chỉ là nghĩ tới sự tình trong quá khứ."

Khất Nhi cười nói: "Cha nuôi, không sao đâu, sóng to gió lớn chúng ta đều đã trải qua, chờ ra khỏi đây con tiếp tục cùng cha trừ quỷ."

Ánh mắt Khôi Lục gia mê mang vuốt đầu Khất Nhi, ông ta nói: "Con càng lớn càng giống mẹ con." Thế nhưng rất nhanh ông không nói gì nữa, đẩy Khất Nhi ra quỳ xuống, nhưng ngay lúc Khôi Lục gia quỳ xuống, trùng này đột nhiên như bị kinh hách mà tản ra toàn bộ, mọi người còn chưa kịp phản ứng, trùng này lại cực nhanh mà tụ lại hướng Khôi Lục gia tràn đến, Khôi Lục gia mặc dù thân mang trọng thương, nhưng giờ phút này liên quan đến tính mạng, ông nín thở, lẳng không nhảy ra ngoài, nhưng động đến vết thương rớt cuộc không thể xuất ra công phu lần nữa.

Khất Nhi mắt thấy Khôi Lục gia tai vạ đến nơi, cầm lấy cây đuốc muốn đốt trùng, lại bị Thúy Nương kéo lại, mắt Khất Nhi lộ ra sát ý, lạnh lẽo quát: "Buông tay!"

Thúy Nương cũng có chút phát cáu, nàng đề cao giọng nói: "Không thể giết trùng nơi này, bằng không chúng ta không vào được đâu!"

Khất Nhi nhìn Khôi Lục gia có ân cứu mạng với mình đang nguy đến nơi, nàng bất chấp nhiều như vậy, hung ác nói: "Nếu cha nuôi chết đi, vậy ta cũng muốn các người chôn cùng!"

Thúy Nương kéo tay Khất Nhi, Khất Nhi thuận thế quét ra một thanh dao găm, bạch quang chợt lóe cánh tay Thúy Nương thuận thế bị cắt toạc một dao máu chảy đầm đìa, nhưng Thúy Nương vẫn không buông tay, Khất Nhi vốn không muốn giết nàng, nhưng lúc này mắt thấy Khôi Lục gia đã không còn đường lui nữa nàng quyết ý bay thẳng đến đâm tới Thúy Nương. Lúc này Khôi Lục gia quát to: "Khất Nhi dừng tay!"

Khất Nhi gấp đến hỏa khí công tâm, Khôi Lục gia nói: "Thúy Nương, cô có thể dẫn bọn họ tiến vào mộ Quách Phác không! Trả lời ta!"

Thúy Nương thoáng sửng sốt, nàng gật đầu nói: "Tôi có thể! Nhưng chúng ta tuyệt đối không thể thương tổn trùng nơi này, tôi thật sự không biết tại sao chúng nó lại cùng công kích ông!"

Khôi Lục gia bùng vết thương cười ha ha, ông ta hướng Khất Nhi quăng ra một cái hoa tai, nói: "Báo ứng, báo ứng mà! Năm đó khi ta giết A Tú, nàng đã nói ta sẽ bị vận trùng phệ tâm, ha ha ha, báo ứng mà!"

Khất Nhi tiếp nhận ngọc bội nhất thời sắc mặt trắng bệch, dao găm rơi trên mặt đất, nàng nhìn Khôi Lục gia lùi về sau vài bước, Khôi Lục gia một bên cười to một bên thống khổ nhìn Khất Nhi, mà Khất Nhi mặt trắng bệch nói không nên lời, chỉ có nước mắt rơi xuống, tròng này như sóng triều úp xuống trên người Khôi Lục gia, cuối cùng Khôi Lục gia chậm rãi ngã xuống, cuối cùng ông ta chỉ có thể hàm hồ nói: "Khất Nhi. Xin lỗi."

Sau đó không còn phát ra thanh âm nào nữa, mà tròng này vẫn không hề thối lui, càng tuôn càng nhiều, rất nhanh đã chất thành đồng như nấm mồ, sau đó đồng đất nọ mới chậm rãi co lại.

Khất Nhi nắm ngọc bội trong tay lẩm nhẩm nói: "A Tú. Là mẹ tôi."

Thúy Nương ngã bên cạnh nàng, không còn khí lực đứng lên nữa, Lưu Phi hỏi: "Đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Thúy Nương cô không phải nói là không có việc gì sao? Tại sao Lục Gia lại thành như vậy?"

Thúy Nương không có khí lực trả lời cậu, chỉ chống hai tay gục trên đất nói: "Báo ứng sao."

Khất Nhi xiết chặt ngọc bội rồi đeo ngọc bội lên cổ bỏ vào trong áo nói: "Thúy Nương tiếp tục đi thôi."

Thúy Nương ngẩng đầu nhìn Khất Nhi, nàng nhìn mặt Khất Nhi, đau thương nói: "Em không gọi chị là Thúy tỷ tỷ nữa. Chúng ta không còn là tỷ muội nữa sao?"

Khất Nhi cúi đầu nắm chặt đám tay, nàng thấp giọng nói: "Ta không có tỷ tỷ, cũng không có cha nuôi."

Lâm Húc nâng Thúy Nương dậy, anh nói: "Khất Nhi đừng quá thương tâm, hiện tại chúng ta nghĩ biện pháp ra ngoài trước, sự tình này về sau hãy nói."

Khất Nhi không nói gì thêm, nàng không nói một tiếng thu hồi dao găm của mình, cuối cùng nhìn thoáng qua đồng đất nọ, sau đó tỉnh táo nói: "Mẹ tôi cùng đám tròng này có quan hệ gì sao?"

Thúy Nương nói: "Không biết, nhưng nhân mạch Tương tộc vô cùng rộng, chi nhánh càng lớn, một nhóm lớn dung nhập Miêu Cương, trở thành Miêu tộc cổ tộc (cổ ở đây là con sâu đục) , cho nên bọn họ không dựa vào môn phái hoặc gia tộc để kéo dài, chỉ cần sở hữu Tương tròng và vận dụng đạo này tu luyện đều là Tương tộc, mặc dù vô cùng kín đáo, đó cũng là đạo lý nghiêm ngặt không đổi của Tương tộc."

Khất Nhi gật đầu nói: "Mẹ ta quả thật là người Miêu, chẳng lẽ bà là người của Tương tộc?"

Vòng Bảy Người

Thúy Nương gật đầu, nàng nói: "Có thể cho chị xem ngọc bội của em không?"

Khất Nhi lấy ngọc bội ra, Thúy Nương bắt được ngọc bội kia trước mắt liền sáng ngời, sau đó nhìn hồi lâu, nàng nói: "Khất Nhi mang theo nó, có lẽ nó có thể cứu em một mạng."

Chương 43: Phá cục

---oOo---

Thúy Nương nắm chặt tay Khất Nhi, lực đạo trên tay lại tăng thêm vài phần: "Nếu còn sống ra ngoài nhất định phải nhớ kỹ những việc này, Khất Nhi em không phải hạng ngu ngốc mà đặc biệt thông minh, tuyệt đối phải tiếp tục sống."

Khất Nhi nắm chắc ngọc bội trong tay, nàng nặng nề gật đầu, Thúy Nương quay đầu lại nhìn thạch bích thật lớn kia, ánh mắt kiên định nói: "Vô luận là chết hay sống chúng ta cũng phải đến đó, có lẽ chúng ta đều chết, nhưng chỉ cần người nào còn sống để ra ngoài thì không được quên những người này, vô luận là đã chết, hay còn sống. Không thể quên bọn họ. Quyết không thể!"

Nói xong Thúy Nương làm ra một động tác khiến tất cả mọi người kinh ngạc, nàng cứ nhiên nắm lên một con Tương trùng rồi nhét vào trong miệng, cau mày ngán lệ mà nuốt sống con trùng này xuống, sau khi ăn xong, nàng không nhìn được mà buồn nôn, nhưng nàng vẫn lấy tay che không để cho mình nhổ ra. Mọi người nhìn động tác của nàng đều kinh ngạc vạn phần, mọi người trong lúc nhất thời đều nói không nên lời, Lâm Húc khó tin hỏi: "Thúy Nương! Cô làm cái gì vậy?!"

Thúy Nương khoát tay nói: "Trong chúng ta có một người phải ăn trùng này, làm cho mình trở thành túc thể của mấy con trùng này, bằng không vô pháp thông qua thần đạo sẽ bị lượng lớn Tương trùng bao phủ."

Lâm Húc đứt quãng hỏi: "Cô ăn. Cô ăn thì sẽ thế nào?"

Thúy Nương cười thâm sắc đầu, nhưng không nói gì. Sau đó nàng chỉ vào thạch bích tràn đầy bích họa kia nói: "Thạch bích này kỳ thật ở giữa trống rỗng, mặt sau của nó còn có một con đường, con đường này chính là thần đạo thông đến mộ Quách Phác, chúng ta phải từ đó đi vào, nhưng chúng ta không thể đốt đèn, bằng không nhiệt lượng của ánh lửa sẽ dẫn tới nhiều trùng hơn, chúng ta phải trèo lên thạch bích này trong bóng tối."

Lâm Húc ngẩng đầu nhìn thạch bích cực lớn, mặc dù phía trên quả thật còn có chút đá tảng gồ ghề mập mờ có thể vịn tay vào, nhưng việc này độ khó cực kỳ cao, huống chi còn không có ánh sáng cơ hồ đánh cược với số mệnh, té xuống sẽ thịt nát xương tan ngay.

Khất Nhi mở bím tóc, dùng buộc tóc treo ngọc bội ở ngực, đặt sát áo lót. Sau đó giắt dao găm ở bên hông, nàng ngẩng đầu nhìn thạch bích nói: "Đi, trèo qua thôi."

Lúc này Phùng Lộc Hi lộ vẻ khó xử nói: "Các vị đều là cao thủ võ lâm, nhưng tiêu nhân tôi tay trái gà không chặt, chẳng lẽ muốn tôi cũng giống các vị vượt nóc bằng tường? Mấy vị đại gia cô nãi nãi à, các người cũng không thể vớt tôi lại ở. . . . Ở chỗ này nha!"

Lâm Húc nhìn vách đá, anh nói: "Tất cả mọi người cũng không nhất định phải bỏ lên hết, tôi nhìn ở giữa thạch bích có một chỗ lõm sâu, hơn nữa đá tảng phía dưới tương đối nhiều, cho nên trèo rất tốt, chúng ta chỗ này có sợi dây của Lục gia lưu lại, đến lúc đó có thể cho Phùng Lộc Hi kéo lên."

Lưu Phi liên tục thở dài nói: "Tiểu tử này thật con mẹ nó vương chân vương tay, sao ngươi vẫn còn sống được chứ?"

Phùng Lộc Hi bị Lưu Phi nói sắc mặt một trận trắng một trận hồng, lại không biết nói gì chống đỡ. Lâm Húc ngắt lời nói: "Nếu mấy người chúng ta đã cùng mắc nạn, lại còn thề trở thành huynh đệ đệ tính, cả gia đình lớn như vậy đều là anh em, vô luận là ai trong chúng ta cũng không thể vứt bỏ lại."

Lưu Phi cảm thấy mình nói lỡ, nhưng rồi lại không muốn cúi đầu chịu thua, cậu hất tay Lâm Húc đang khoát trên vai mình ra, hừ một tiếng, bất quá đồng thời lại cũng vác sợi dây dưới đất kia lên vai.

Lâm Húc cười khở lắc đầu, anh quay đầu lại nhìn Thúy Nương, sắc mặt Thúy Nương bởi vì nuốt trùng mà trở nên cực kỳ trắng bệch, trong lòng Lâm Húc không nở, nhưng cũng vô kế khả thi. Anh nói khẽ với Thúy Nương: "Được rồi, chúng ta đi thôi."

【 Hiện đại 】

Trần Hạo đọc đến đây, tay không nhịn được có chút run rẩy, nghĩ thầm chẳng lẽ chị và mình đã định trước sẽ bị cuốn vào? Về mặt mọi người cũng đều vô cùng phức tạp, Khi Còi ân cần hỏi: "Ngọc bội kia anh Trần có không?"

Trần Hạo nói: "Không có, nếu lưu lại người nhà tôi nhất định sẽ nói, thế nhưng chưa từng có thứ đồ kia."

Tam Béo sốt ruột nói: "Đừng cắt ngang, tiếp tục đọc đi nha!"

Không ngờ tới lúc này Diệp Vỹ lại ngắt lời: "Ngọc bội kia có thể đã không còn nữa."

Tam Béo thấy thằng cha này lại đang nói chuyện xúi quẩy, vội vàng hỏi ngược lại: "Làm sao anh biết? Anh còn nói bằng cái giọng điệu chó má này nữa."

Diệp Vỹ không phản ứng hẳn, lúc này Trần Hạo tiếp lời Diệp Vỹ: "Bởi vì nếu Khắc Nhi còn sống sót ra ngoài, ngọc bội kia có lẽ đã phát huy tác dụng của nó, vật đã dùng qua một lần như vậy có lẽ sẽ không thể dùng nữa."

Tam Béo thất vọng nằm rạp trên ghế, Chu Quyết nói: "Bất quá chúng ta cũng gần như đã biết âm dương đạo kia ở đâu rồi. Nếu ngọc đã mất, vậy tác dụng của khối ngọc nọ là gì?"

Khi Còi nói: "Vậy chúng ta tiếp tục xem thôi, nói không chừng sẽ biết nhiều thông tin hơn."

Mọi người vừa muốn gật đầu tiếp tục, nhưng con huyền miêu nọ lại kêu lên một tiếng thê lương, trong lòng mọi người căng thẳng, quay đầu lại nhìn con mèo nọ, con mèo nọ không biết vì sao quay về hướng cửa sổ giường nanh múa vuốt. Khi mọi người ở đây nín thở nhìn cửa sổ, đột nhiên cửa sổ thoáng cái bị vật gì đó thổi bung, mọi người đều tự che đầu tránh gió, ngẩng đầu lên lần nữa ngoài cửa sổ lại không hề có gì.

Khi Còi nuốt nước miếng hỏi: "Thế này. . . . Là thế nào. . . . ?"

Hắn còn chưa nói hết Diệp Vỹ đã túm hắn sang, lấy tay bưng kín miệng hắn. Đáng tiếc như thế vẫn không kịp, thỉnh linh lực trùng kích còn lớn hơn từ ngoài cửa sổ vọt đến.

Trần Hạo chỉ kịp hô to: "Nằm xuống!"

Sau đó cửa sổ phát ra một tiếng vang thật lớn, chờ bọn họ ngẩng đầu lên cư nhiên phát hiện cửa sổ đã không thấy đâu nữa, lực trùng kích cực đại đập cửa sổ đến nát bấy, nhưng lực trùng kích dù lớn như thế những vẫn như cũ không hề có vật gì, mọi người không dám phát ra máy may thanh âm nào nữa, mà ngay cả tiếng thở dốc cũng tắt trong cổ họng, không dám phát ra.

Mọi người ở đây gắt gao nhìn chằm chằm địa phương đã không còn cửa sổ nọ, cùng đợi xem tiếp theo sẽ có cái gì phát sinh, nhưng chỉ có sự yên tĩnh hít thở không thông kéo dài làm cho người ta phát điên.

Diệp Vỹ cười khan nói: "Xem ra có cái gì đó không muốn chúng ta tiếp tục đọc nữa."

Trên cánh tay Tam Béo bị thủy tinh cắt rất nhiều vết xước, hắn nói: "Mẹ nó tao lại chịu xui xẻo, nếu không muốn chúng ta tiếp tục đọc nữa, thì còn để chúng ta đọc làm gì?"

Trần Hạo nói: "Các cậu còn nhớ không? Trong nhật ký Như Lan nói có hai quỷ hồn đang quấy rầy chị ấy."

Chu Quyết bất động thanh sắc đẩy cánh tay Trần Hạo ra, cậu nói: "Nói cách khác có hai loại sức mạnh kiềm chế chúng ta, một loại là muốn chúng ta tiếp tục đọc sách, tựa như loại dục vọng không cách nào khắc chế này, tiếp tục đọc tiếp biết chân tướng cuối cùng của câu chuyện, mà loại thứ hai còn lại là chương ngại sẽ tự dừng xuất hiện nọ, tựa như đang nhắc nhở chúng ta không thể đọc nữa."

Khi Còi ngơ ngơ hỏi: "Loại nào mới là. Muốn cứu chúng ta?"

Diệp Vỹ đưa tay sờ gương mặt của Khi Còi bị gã đặt dưới thân, giống như đang sờ con mèo kia mà cười nói: "Có lẽ đều muốn chúng ta chết thì sao? Lúc cậu cầu xin kẻ khác cứu mạng, chính là đem mình đặt vào hoàn cảnh nguy hiểm nhất, biết không?"

Khi Còi chán ghét đẩy gã ra, phúi mặt nói: "Phi, ai cần người cứu? Tên biến thái này đừng xem tôi là mèo."

Diệp Vũ hắc hắc cười một tiếng nói: "Xin lỗi, hành động thói quen."

Khi Còi giờ đắm tay lên định đánh người, lúc này lại vang lên tiếng đập cửa dồn dập, bọn họ như chim sợ cành cong, Trần Hạo cẩn thận mở cửa, đột nhiên ngoài cửa cứng ngắc mọc ra một cái tay, mọi người hít ngược một ngụm khí lạnh, nhưng khi nhìn kỹ lại mới phát hiện cái tay kia có chút quen thuộc, nhìn kỹ lại mới thấy đồng hồ trên cánh tay kia càng quen hơn nữa. Sau đó cửa truyền đến một thanh âm quen thuộc.

Ngoài cửa người nọ nói: "Trần Hạo, là tôi, đừng đóng cửa kẹp tay tôi à."

Trần Hạo lúc này mới thoáng thở phào một hơi, anh mở cửa, ngoài cửa cư nhiên là anh chàng Lý Phóng, Lý Phóng nhìn thấy mọi người sắc mặt quỷ dị, nói: "Các cậu làm sao vậy?"

Trần Hạo ổn định tâm tình, bình thản hồi đáp: "Không có gì. Cậu tới làm gì?"

Lý Phóng nói: "À, tôi nghĩ cả đêm vẫn cảm thấy nên đưa thứ này cho cậu, đây là tôi phát hiện được lúc chỉnh lý di vật của sư phụ, không biết các cậu có cần không." Anh ta nghi hoặc nhìn cửa sổ, lại nhìn bọn họ một chút, bất quá không ai định giải đáp nghi vấn của anh ta. Anh ta khó xử ho khan vài tiếng, từ trong túi lấy ra một hộp bánh sứt. Anh ta mở hộp ra bên trong có rất nhiều phong thư.

Mọi người cầm lên phát hiện, địa điểm của những bức thư này đều chỉ có một, không phải đâu khác mà chính là "Nghênh Tân trấn" cổ quái kia. Mọi người nhất thời cảnh giác, bởi vì bọn họ đều biết nơi đó chính là âm dương đạo thần bí trên bản đồ.

Lý Phóng nói: "Mấy thứ này tôi phát hiện dưới đáy giường của sư phụ, vì nơi đó chính là địa chỉ lúc đầu cậu muốn tôi tới đón cậu, tôi chung quy cảm thấy hình như việc này có liên quan đến các cậu, tôi nghĩ cả đêm cuối cùng quyết định giao nó cho các cậu."

Trần Hạo không nói gì, anh mở một bức thư trong đó, phát hiện người gửi cư nhiên là Lâm Húc. Lập tức hai người Trần Hạo và Diệp Vũ đều phát ra tiếng than nhẹ, ai cũng chưa từng nghĩ nhân vật chính của quyển sách này, người tự thuật, có lẽ cũng là tác giả - - Lâm Húc, cư nhiên sẽ viết thư cho giáo sư Mã, hơn nữa nhìn xem ngày tháng của thư cư nhiên có thể ngược dòng đến trước cách mạng văn hóa. Lần lần lướt lướt đến tận giờ vẫn có thư như cũ, thậm chí còn có thiệp mừng năm mới gì gì đó, nói cách khác có lẽ giáo sư Mã đã sớm quen biết Lâm Húc. Vậy tại sao ông còn muốn giả vờ không biết gì trước mặt Trần Như Lan, sau đó mới liên lạc.

Giấu giếm chồng chất thế này là vì cái gì?"

Trần Hạo nhìn nội dung bức thư, bên trong đều là một vài việc vặt, chẳng mấy may nói tới chuyện bảy người. Thỉnh thoảng còn có thảo luận về kim thạch học, nếu

không phải chữ ký cuối cùng kia, ai cũng không nghĩ có quan hệ gì với vòng bảy người.

Nhưng lúc này Chu Quyết lại nói một vấn đề trọng yếu, cậu mở miệng nói: "Lâm Húc nói không chừng còn sống, ông ta còn ở. . . . Nghênh Tân trấn!"

Tam Béo kích động nhìn cậu, hấn nói: "Tìm được ông ta, có lẽ có thể biết làm thế nào phá giải lời nguyền, nếu sách cũng có thể là ông ta viết, vậy chúng ta có lẽ không cần phải đến mộ Quách Phác làm gì, cũng không cần quản nó có đúng là âm dương song sinh mộ gì hay không."

Trần Hạo đặt thư về trong hộp, nói với Lý Phóng: "Hộp này trước hết để lại cho chúng tôi nhé."

Lý Phóng như còn lời gì muốn nói, nhưng chỉ gật đầu, anh ta đi đến cửa phòng thì quay đầu lại hỏi: "Tiểu Mai. . . . Em ấy. . . ."

Ánh mắt đám người Chu Quyết buồn bã, nhưng Trần Hạo chỉ nhàn nhạt nói: "Chúng tôi không gặp được em ấy."

Lý Phóng ngược lại thở dài một hơi, anh ta gật đầu nói: "Tôi biết rồi, các cậu. . . . Phải cẩn thận."

Diệp Vỹ khẽ cười nói: "Tại sao cậu không cho cậu ta biết, Quách Mai đã chết?"

Trần Hạo không nhìn gã, anh chỉ nhét hộp vào balô, sau đó nói với mọi người: "Mọi người chuẩn bị một chút, chúng ta phải quay về Nghênh Tân trấn, mọi người tốt nhất chuẩn bị một chút, dựa theo trong sách đã nói thôn trang ngầm cổ quái kia ngay dưới từ đường. Có lẽ lúc này đây chính là cơ hội cuối cùng của chúng ta."

Chu Quyết thấy mọi người vẻ mặt thống khổ, vội vàng nói: "Có lẽ chúng ta còn có thể tìm được Lâm Húc, ông ta có lẽ sẽ biết phương pháp làm thế nào để bảo vệ tính mạng, tóm lại trước khi còn chưa tìm được Lâm Húc, chúng ta vẫn còn hy vọng."

Mặc dù lời này không có tác dụng gì, nhưng tốt xấu xem như là an ủi, dưới sự trợ giúp của Lý Phóng, bọn họ rốt cuộc biết được lượng lớn trang bị Trần Hạo vốn đã dự tính trước đó, kỳ thật cũng chính là một vài dụng cụ mà các nhà leo núi cần dùng, chờ hết thấy thỏa đáng, mọi người sau khi ăn uống xong một lần nữa trở lại Nghênh Tân trấn. Nhưng lúc này đây so với lần đầu xuất phát tới đó càng thêm nặng nề.

Trần Hạo không để Lý Phóng đưa bọn họ đi, mà lựa chọn thuê một chiếc xe tải, có lẽ anh không muốn Lý Phong can dự vào mang đến cho bọn họ biến số gì nữa, hoặc anh sợ Lý Phóng cũng chọc phải phiền toái gì đó. Bất quá từ những cái chết lần lượt phát sinh, Trần Hạo đã không nói thêm lời nào nữa, anh trầm mặc giống như một khối đá bướng bỉnh, thừa nhận tất cả áp lực và bất an, cũng đồng thời còn phải tìm ra một đường sống sót nọ, Chu Quyết đôi khi nghĩ nếu như không có Trần Hạo cậu có thể đi xa được đến đâu?

Ngồi trong xe, mọi người không ai nói chuyện với nhau, ngay cả Tam Béo ngày thường sôi nổi nhất giờ phút này cũng không nói chuyện, nếu là bình thường Chu Quyết khẳng định sẽ dẫn đầu cười nhạo Tam Béo giả vờ thâm trầm, nhưng lúc này đây ai cũng mất đi tâm tình đùa giỡn. Lão Cửu từ Kỳ Lân trấn trở về, thì không ngừng ho khan, sắc mặt cũng càng ngày càng tái nhợt. Khi Còi hỏi hắn làm sao vậy, hắn cũng không nói, chỉ là cơn ho khan kịch liệt này làm cho người ta nghe mà không cách nào an tâm nổi. Trong mắt Lão Cửu sinh khí càng ngày càng ít, hắn rất ít chuyển động con người, đôi khi chỉ ngơ ngác ngồi phăng phất như không hề nghe bọn họ thảo luận nữa.

Duy nhất còn mỉm cười chỉ có Diệp Vỹ, gã ôm con hắc miêu nọ, giống như đi du lịch nhìn ngoài cửa sổ. Thành linh Diệp Vỹ gọi Chu Quyết, gã chỉ ngoài cửa sổ nói: "Các cậu nhìn xem, đó chính là nơi xe trật đường ray lần đó. Đây chẳng phải là ý trời sao?"

Chu Quyết theo hướng gã chỉ nhìn lại, nơi đó quả thật chính là chỗ cậu lạc một mình trốn ra được, còn có khoảnh đất trống nọ, bọn họ phăng phất như một đám người đang bước trên con đường mà người trước dùng tính mạng lưu lại, nếu toàn bộ bọn họ đều thất bại nữa. Vậy bọn họ có thể lưu lại cái gì đây?

Chính là con đường kia, chỉ là lúc đầu cậu đi bộ, còn bây giờ là ngồi xe, cảnh sắc vốn đơn điệu khiến người ta phát điên, Chu Quyết cư nhiên bắt đầu có chút lưu luyến. Lúc này Trần Hạo cũng không rảnh rỗi, trong tay của anh cầm bản đồ không ngừng so sánh với bản đồ điện tử, dùng máy tính tính toán gì đó. Trên con đường này Trần Hạo là linh hồn của cả đội ngũ, tựa như Trần Như Lan năm đó, hoặc sớm hơn trước đó là Hồ Tử, Lâm Húc. Mỗi một vòng bảy người đều có nhân vật như vậy, lúc con người gặp phải nguy cơ, đều theo thói quen mà dựa vào kẻ mạnh hơn.

Vậy kẻ mạnh sẽ dựa vào cái gì đây?

Trần Hạo buông bản đồ, anh xoa mũi nói: "Tôi đã tính toán, vị trí của Nghênh Tân trấn vô cùng xảo diệu, đối với phong thủy mà nói, nó vừa vặn ở khởi điểm tiềm năng của mộ phần công chúa, nói cách khác tiềm năng long mạch của mộ phần công chúa đều có nguồn gốc từ nơi này."

Chu Quyết nói: "Nhưng thôn ngầm nơi đó cũng là thần đạo của phần mộ Quách Phác."

Trần Hạo gật đầu nói: "Đúng vậy, cho nên vị trí của nó vừa vặn ở vị trí trung tâm mộ Quách Phác và mộ công chúa, chính vì có chỗ này, mới có thể hình thành cái gọi là kết cấu phong thủy của âm dương song sinh mộ."

Tam Béo quay đầu hỏi Diệp Vỹ: "Anh lần trước nói phải đồng thời tiến vào? Đáng tin không? Nói thế là sao?"

Diệp Vỹ tiếp tục vuốt mèo, gã híп mắt nói: "Rất đơn giản, chỉ cần đồng thời đều có người tiến vào hai phần mộ, vậy âm dương song khí của song sinh mộ sẽ bị phá

hư, cơ quan vốn dùng để phòng ngừa kẻ trộm mộ này cũng sẽ vì vậy mà ngừng mở ra. Nói ví dụ Lâm Húc và Lão Cửu đều gặp phải ảo giác này."

Lão Cửu nghe gã nói vậy, kích động run rẩy bả vai nói: "Tuyệt đối không phải là ảo giác, đây đều là sự thật."

Diệp Vỹ cũng không cùng hấn cãi cọ, chỉ nói: "Tới đó làm thế nào tiến vào, sau khi tiến vào sẽ xử lý ra sao việc này phải xem Trần Hạo. Tôi nếu cái gì cũng biết tôi cũng sẽ không hứng thú đến đây làm gì."

Trần Hạo nhìn Diệp Vỹ, mà ý cười trong ánh mắt Diệp Vỹ lúc này đã không còn sót lại chút nào, lưu lại chỉ là một loại trấn định không chút gợn sóng. Trần Hạo nói: "Trước tìm được Lâm Húc đã rồi hãy nói."

Diệp Vỹ lại mỉm cười, gã nhàn nhạt nói câu: "Tới rồi."

Quả nhiên tài xế ngừng xe, hấn chỉ vào đường nhỏ phía trước nói: "Mấy chú em, nơi này chính là lối vào, phía trước thật sự quá khó đi, các cậu xuống ở đây thôi. Tôi có thêm mấy đồng lẻ cũng không giúp các cậu được."

Mọi người lưng đeo balô bước xuống xe, chỗ này mặc dù đã tới một lần, nhưng chung quy cảm giác như cho tới giờ vẫn chưa hề tới vậy, có lẽ bầu không khí nơi này thật sự quá tang khí. Bọn họ dựa theo trí nhớ tìm được nhà khách nọ, lúc này cửa nhà khách vẫn như cũ bày rất nhiều vòng hoa giấy, cửa còn đầy tro tiền giấy vừa mới đốt.

Bà chủ thấy bọn họ trở lại cũng một trận buồn bực, bất quá vẫn chạy lại hô: "Tại sao trở lại? Trễ tàu hỏa rồi sao?"

Trần Hạo bắt đầu hỏi han: "Chúng tôi lần này tới tìm người, xin hỏi đi biết một người tên Lâm Húc không?"

Ánh mắt bà chủ thoáng cái trở nên cực kỳ hoảng sợ, bà cúi đầu đi trở về: "Tôi không biết. Nơi này không có người đó."

Mấy người nhìn nhau, biết bà chủ này khẳng định biết gì đó, Chu Quyết đi theo, cậu hỏi: "Bà chủ không gạt đi chúng tôi biết lai lịch của thôn này, chuyện đi kể cho chúng tôi lúc đầu hơn phân nửa chỉ là lời nói dóc để ứng phó."

Bà chủ lúc này mới ngẩng đầu nhìn thanh niên trẻ tuổi trước mắt này, lại nhìn trang bị của bọn họ, bà suy nghĩ thật lâu thở dài nói: "Việc này tôi thật sự không thể nói, thế này đi, để tôi dẫn các người đến chỗ ông già cửa hàng bán quan tài, lời của ông ấy mới chắc chắn."

Bà chủ cười tạp giề, bà và ông chủ thì thăm với nhau, người đàn ông lập tức lắc đầu, nhưng nhìn ra được người đàn ông này sợ vợ, bà chủ vừa trừng mắt ông chủ liền không dám nói nữa, chỉ vẫn như cũ cau mày nhìn hình dáng miệng như là đang nói không được. Bà chủ mặc kệ người đàn ông, bà đi ra nói: "Tôi mang các cậu đi, các cậu cứ trực tiếp tìm ông ta, đừng trở về tìm chúng tôi nữa. Tôi được gã sang đây, không ngờ tới gặp phải chuyện xui xẻo như vậy, đáng tiếc nhà mẹ đẻ tôi quá xa

muốn về cũng không có biện pháp. Con cái cũng đã hơn mấy đứa, chỉ có thể ở chỗ này cắm rễ. Các cậu cũng đừng hại nhà chúng tôi."

Chu Quyết liên tục nói được, bất quá ánh mắt vẫn liếc về nam nhân đang đứng ngồi không yên trong nhà kia, hắn nhìn thấy Chu Quyết đang nhìn, sợ đến vội vàng trốn vào buồng trong, tựa như bọn họ là yêu quái gì vậy.

Bà chủ căn rằng một cái, mang theo mấy người Chu Quyết ra khỏi nhà khách, dọc theo con đường trải đá phiến gồ ghề mấp mô, nơi này vốn đã tiêu điều, mà bên cạnh đường này ngay cả một hộ gia đình cũng không có, ở trên đường còn có thể nhìn thấy giấy hoa và người giấy bị giẫm nát. Trong bùn đất bên cạnh còn cắm rất người nhang đèn, bởi vì sắc trời đã có chút mờ tối, gió thu nổi lên khiến con đường này càng có cảm giác như quỷ đạo âm u.

Người phụ nữ dường như rất sợ hãi, bà chỉ vào phía bên phải con đường nọ nói: "Cửa nhà có một khúc cây khô đó chính là nhà của Lỗ A Công, các cậu đi tìm ông ấy đi, tôi còn phải trở về nấu cơm, bất quá tôi phải cảnh cáo trước, các cậu đừng đến nhà của chúng tôi nữa, chúng tôi không làm ăn với các cậu."

Nói xong đầu cũng không quay lại rất nhanh đi trở về, đến cuối cùng dứt khoát một đường chạy trở về. Chu Quyết nhìn ngôi nhà phía trước đích xác có chút ánh đèn hắt ra, cậu nói: "Chúng ta đi thôi."

Càng đến gần căn nhà nọ, lại càng nghe được một loại thanh âm đơn điệu. như là đang mài dao. Bọn họ đẩy cửa tiến vào, phát hiện trong khoảnh sân không lớn lắm bày đầy quan tài, mà loại thanh âm đơn điệu này không phải mài dao mà là đang bào gỗ, một ông già gầy gò chỉ mặc áo cộc và quần cộc đơn giản, trẻ như vậy mà vẫn còn đang làm quan tài.

Chu Quyết mở miệng hỏi: "Xin hỏi, là ông chủ cửa hàng quan tài phải không?"

Ông già không ngừng hoạt động trên tay, cũng không phản ứng bọn họ. Chu Quyết muốn dò xét một chút nữa, không ngờ Diệp Vỹ lại giảnh trước một bước mở miệng nói: "Hay là nên hỏi, ông là Lâm Húc phải không."

Ông già rút cuộc ngừng bào gỗ, ông ngừng đầu nhìn những trước mắt hồi lâu, sau đó lại khôi phục động tác đơn điệu ban đầu, Diệp Vỹ còn muốn tiếp tục nói, lúc này đây lại bị Trần Hạo ngăn cản, anh đi tới bên cạnh ông già, vẫn trầm mặc nhìn động tác của ông, tất cả mọi người nín thở chờ anh nói gì đó, nhưng Trần Hạo một câu cũng không nói, chỉ lẳng lặng nhìn đôi tay thô ráp của ông già nọ.

Rút cuộc ông già mở miệng nói trước: "Các người tới tìm ta có chuyện gì?"

Trần Hạo mở miệng nói: "Vấn đề của tôi chính là vấn đề của người trước đó, cho nên tôi đang đợi ngài trả lời."

Ông già nhếch miệng, ông lau mồ hôi trên cổ, chỉ vào ván quan tài bên cạnh nói: "Ngồi đi."

Khi Còi bỗng nói: "Bảo chúng tôi ngồi trên quan tài? Thế này."

Ông già lắc đầu cười nói: "Quan tài chỉ sau khi đặt thi thể vào mới là quan tài, trước đó chỉ là một đồng gỗ. Có sao đâu."

Trần Hạo là người đầu tiên ngồi lên, ông già nhìn anh gật đầu nói: "Cậu làm tôi nhớ đến một người."

Trần Hạo nhìn ông ta nói: "Khất Nhi phải không?"

Ông già lau mồ hôi, không trả lời anh, Chu Quyết có chút khó nén được, cậu hỏi: "A Công, ngài thật là Lâm Húc sao? 《 Vòng Bảy Người 》 có đúng là do ngài viết không? Việc này rất quan trọng!"

Ông già chẳng hề có ý trả lời bọn họ, ông đứng phắt dậy, dứt khoát trở lại trong nhà. Lưu lại đám người kia mắt to trừng mắt nhỏ, Tam Béo mắng: "Cái trò gì đây, giả thần giả quỷ! Rốt cuộc có phải là ông ta không hả."

Lão Cửu nói: "Không thể khẳng định, bất quá xem chừng ông già khẳng định biết rất nhiều chuyện, nếu không ông ta cũng sẽ không một mình đợi ở đây làm quan tài lâu như vậy."

Diệp Vỹ nói: "Nếu ông ta không phải thì sao?"

Chu Quyết nhíu mày hỏi: "Vậy ông ta là ai?"

Vừa dứt lời, ông già từ trong phòng đi ra, ông cầm mấy cái chén và ấm trà, rót cho mỗi người bọn họ một ly nói: "Uống trước một ngụm, những người trẻ tuổi, con đường này rất khó đi."

Chu Quyết nghe ra trong lời này của ông già một câu hai nghĩa, nhưng rồi lại không biết trả lời thế nào mới tốt, lúc này Trần Hạo thành thạo tiếp nhận chén trà, anh nghiêm túc hồi đáp: "Có khó đi chẳng nữa cũng phải đi, không còn đường quay đầu rồi."

Ông già cười hắc hắc, tự mình uống một ngụm, lại liếc mắt nhìn mỗi người bọn họ sau đó nói: "Giống. Chân tướng. Tựa như chúng ta năm đó."

Trần Hạo nói: "Ngài chính là Lâm Húc sao."

Ông già nhắm mắt lại, ông rót cuộc gạt đầu, khi ông mở mắt ra lần nữa, trong mắt càng thêm nhiều tang thương. Ông nói: "Ta vẫn luôn chờ mọi người tới tìm ta. Hoàn thành ước định kia."

Mọi người thấy ông ta rót cuộc đã thừa nhận, trong lòng kích động nói không nên lời, liếc môi nghĩ muốn hỏi, bất quá vẫn là Trần Hạo mở miệng trước nói: "Chẳng lẽ trước đó chưa có ai từng đến tìm ông?"

Lâm Húc lắc đầu nói: "Chưa từng. Các cậu là những người đầu tiên trở về tìm tôi."

Trần Hạo cau mày nói: "Ông chưa từng nghe cái tên Trần Như Lan? Năm năm trước hẳn là còn có một nhóm người đã tới đây."

Lâm Húc nói: "Không có."

Ánh mắt Trần Hạo âm thầm cúi đầu, Chu Quyết thấy thế vội vàng nói: "Vậy ngài làm sao biết giáo sư Mã? Chúng tôi từ trong những bức thư ông viết cho giáo sư Mã tìm được ông đó."

Lâm Húc cau mày nói: "Lão Mã à Ta và lão Mã bạn bè đã nhiều năm, sau kháng chiến chống Nhật ta không rời khỏi đại lục, mà về chỗ này, thời kỳ cách mạng văn hóa ta đã bị phê đấu, cuộc sống trải qua rất không dễ dàng, đều là lão Mã giúp đỡ ta. Cho nên ta còn đang suy nghĩ xem ai mà lại biết ta đang ở đây."

(Tiêu: "phê đấu" ý tứ giống như "phê phán" hoặc "phê bình", nhưng trong cách mạng văn hóa phê đấu có vũ lực và phá hoại, phê đấu lấy hình thức đoàn thể tiến hành, tỷ như phê phán đại hội, đi điều phố, võ đấu, xét nhà, đập phá di sản văn hóa, đem những người hoặc những chuyện trái với tư tưởng và ý chỉ chủ đạo của Mao Trạch Đông công khai, sau đó tiến hành phê bình, công khai vũ nhục, phá hoại công trình hoặc đồ vật, gây hại đến thân thể, thậm chí sát hại.)

Chu Quyết nói: "Vậy Vòng Bảy Người là ngài viết sao?"

Lâm Húc uống một ngụm trà, ông không nhìn Chu Quyết, mà nhìn về hướng của từ đường: "Đúng vậy. Đây là chuyện ta đã đáp ứng Thúy Nương, cô ấy đã chết, ta cuối cùng không thể bảo vệ cô ấy, ta đã đáp ứng cô ấy, nếu còn sống sót trở ra, cuối cùng nhất định sẽ ghi nhớ sự tình này."

Khi Còi như có điều suy nghĩ mà nói: "Cho nên ông mới viết quyển sách kia, nhưng quyển sách kia tại sao lại quý dị vậy chứ? Việc này có dụng ý gì?"

Lâm Húc dừng một chút, ông hỏi ngược lại: "Cái gì quý dị?"

Ông vừa hỏi vậy, trái lại khiến mọi người Trần Hạo không cách nào nói tiếp, Tam Béo thì trừng to mắt, ngay cả Diệp Vỹ vốn không có tâm tư nghe bọn họ nói chuyện cũng thay đổi sắc mặt.

Chu Quyết hỏi: "Ngài. Ngài viết sách này không phải có. Lời nguyên sao?"

Lâm Húc lắc đầu nói: "Không, nếu có lời nguyên ta sẽ không viết xuống, quyển sách này chỉ là tự thuật những chuyện xảy ra sau khi ta gặp được Thúy Nương bọn họ, cuối cùng ta đáp ứng Thúy Nương dùng tóc của cô ấy xếp trong sách, sau lại bởi vì cách mạng văn hóa, ta không thể giữ sách bên người vì vậy giấu nó trong một thư viện ở Thượng Hải, nhưng chờ lúc ta đến lần nữa sách đã không thấy đâu."

Trần Hạo nói: "Ông viết nó để làm gì?"

Lâm Húc nói: "Chỉ dẫn, chỉ dẫn này có thể chân chính giải phóng linh hồn của những người đáng thương kia. Đây là ước định cuối cùng của ta và Thúy Nương." Nói xong ông nhìn Trần Hạo nói: "Khất Nhi cuối cùng bảo quản mấy thứ đó."

Tam Béo thật sự không nhịn nổi nữa, hắn nâng chén trà đưa đi tới trước mặt Lâm Húc nói: "Đại gia, Lâm đại gia! Chuyện ông viết chẳng lẽ có quỷ hay không ông cũng không biết? Còn có thể cục bảy người gì đó, cái gì bảy người xuất hiện chúng ta sẽ chết. Chẳng lẽ ông không biết? Đại gia ông rốt cuộc có phải già rồi hồ đồ hay không?"

Lâm Húc bị nói có chút buồn bực, ông nghiêng đầu nhìn mọi người nói: "Không có. Căn bản không có cục diện bảy người gì cả. Vô luận là nhiều ít bao nhiêu người đều không sao cả, chỉ cần tiếp xúc với mộ công chúa, sẽ bị dính vào, cùng nhân số không có liên quan gì."

Mọi người nghe nói thế, cũng không nhịn được đứng dậy, bọn họ nhìn Lâm Húc, Lâm Húc cũng bị động tác của bọn họ dọa sợ, Trần Hạo tự nhủ: "Không có. Nhân số hạn chế."

Chương 44: Đưa tang

---oOo---

Trần Hạo nhìn Lâm Húc, như muốn từ trong mắt ông già gầy gò này nhìn thấy một tia giả dối, nhưng sự bình tĩnh trong mắt ông ta tựa như tấm gương. Trần Hạo suy sụp ngồi xuống, anh nói: "Nhân số không phải mầu chột. Vậy cái gì mới là mầu chột đây?"

Lâm Húc uống một hớp nước nói: "Bản dập này mới là mầu chột, nếu Hồ Tử bọn họ năm đó không gỡ xuống bản dập này có lẽ những chuyện về sau cũng sẽ không phát sinh."

Chu Quyết phảng phất như bắt được cọng rơm cứu mạng hỏi: "Tại sao nói vậy?"

Lâm Húc nói: "Bởi vì bảy người sở dĩ như vậy, hoàn toàn bởi vì sau khi lấy bản dập kinh động ác linh, thức tỉnh bọn chúng nên mới có một loạt sự tình sau này, chủ nhân mộ kia cũng không phải ác linh, nàng chỉ muốn thoát khỏi hết thảy việc này thôi, không khác gì chúng ta. Tác dụng của đồ án trên bản dập này là kết nối với nghi lễ của Tương tộc một lần nữa, người Tương tộc đối với tử vong có nỗi sợ hãi rất lớn, mà đồng thời bọn họ lại phảng phất như có thể khống chế tử vong, nhưng cuối cùng cát bụi vẫn phải trở về với cát bụi, sinh linh có sống lại đi nữa kỳ thật khát vọng nhất chính là bình thân mà giải thoát. Cho nên nghi lễ cuối cùng của Tương tộc chính là Trấn Hồn, khiến cho những linh hồn bởi vì pháp thuật mà không cách nào nghỉ ngơi này nhận được sự an bình chân chính. Do đó ác quỷ này không cách nào trực tiếp sinh ra uy hiếp với các người, chỉ có thể thông qua môi giới khác, tỷ như ảo giác."

Phùng Lão Cửu bụng trán nói: "Nói cách khác ác quỷ tôi nhìn thấy trong ký túc xá kỳ thật là ảo giác?"

Lâm Húc thở dài nói: "Trong thật có giả, trong giả cũng có thật, quỷ hồn này đúng là có thật. Bọn chúng tồn tại trong bản dập kia, rồi lại không cách nào thoát khỏi bản dập này."

Lâm Húc ngẩng đầu nhìn bầu trời nói: "Sau khi đã viết xong câu chuyện, ta tìm được bạn bè làm việc ở xưởng in ấn, mời hẳn làm riêng cho ta một quyển sách, trong đó ta đem tóc Thúy Nương trộn lẫn trong dây đóng sách, đó cũng là ước nguyện cuối cùng của nàng."

Chu Quyết hồi tưởng lại lần đầu tiên nhìn thấy bóng lưng của cô gái tóc dài nọ, tóc này phảng phất như kẻ dẫn dắt cậu đi tới đó, hiện tại xem ra có lẽ đây là Thúy Nương, không, có lẽ là chấp niệm của chủ mộ và Thúy Nương gộp lại, bọn họ đều muốn được giải thoát, so với những người còn sống kia càng thêm khát vọng giải thoát chân chính. Vậy Trần Như Lan có như vậy không? Ba người phụ nữ cùng sự tình này đây dựa nan giải như những sợi tóc quấn quít không rõ.

Khi Còi nhú mảy hỏi: "Lâm đại gia, chúng tôi hiện tại phải làm sao bây giờ? Quỷ hồn này có cách nào thoát khỏi không?"

Lâm Húc cười khở nói: "Thoát khỏi? Ta đây cả đời chưa từng thoát khỏi cơn ác mộng kia, những người đó, những chuyện này từng đêm đều xuất hiện trong mộng của ta, muốn nói thoát khỏi có lẽ chủ nhân trong mộ phần công chúa nọ càng muốn thoát khỏi hơn."

Chu Quyết hiểu kỳ hỏi han: "Vậy nàng, chủ mộ kia rốt cuộc là ai?"

Lâm Húc ngẩng đầu, ông cau mày cực kỳ bí ai nhìn Chu Quyết nói: "Một nữ nhân đáng thương. Một cô gái vốn có thể sống tự do tự tại, mà bây giờ nàng chỉ muốn giải thoát thôi. Chỉ một tâm nguyện đơn giản như vậy cũng làm không được."

Trần Hạo nói: "Tại sao nói thế?"

Lâm Húc nói: "Người phụ nữ kia cũng là một người đáng thương, nàng được thu xếp trong phần mộ kia, kỳ thật bản thân chính là một sự hành hạ trọn đời không được siêu sinh, cùng con quỷ kia giống nhau. Nàng vẫn luôn ở trong phần mộ, hy vọng có thể thật sự được giải thoát."

Diệp Vỹ chen ngang nói: "Đích xác như thế, đãi ngộ như vậy căn bản không phải hoàng thân quốc thích gì, sự tình này chính là một loại hành hạ trọn đời, tới cùng ai mà xui xẻo vậy chứ?"

Lâm Húc nói: "Địa khí của nơi đó kỳ thật căn bản không thích hợp mai táng nữ giới. Có thể nói nếu gia tộc nào đem nữ nhân nhà mình chôn ở đó, vậy đời sau của người nhà nọ khẳng định nhiều thị phi, thậm chí không quá ba đời sẽ cửa nát nhà tan, toàn tộc đều diệt, hoàn toàn chính là một tử cục. Mặt khác trong mộ phần công chúa kia tìm được niên hiệu của Nam triều Thái Thủy, đó là niên hiệu của Nam triều Tống Minh Đế, theo ta thấy nữ giới mai táng trong mộ này nhất định có quan hệ nào đó với Lưu Úc kia. Vị hoàng đế này kỳ thật cũng là phát động chính biến mới có được ngôi vị hoàng đế, ngay từ đầu cũng xem như căn chính yêu dân, đáng tiếc sau lại vô cùng hoang đường, cuối cùng dẫn đến họa diệt quốc."

Trần Hạo nói: "Đã như vậy, người phụ nữ kia khẳng định không phải trực hệ của Nam Trần Lưu Thị, thậm chí thị tộc cũng không, bởi nàng cùng vương tộc Lưu Thị không có quan hệ huyết thống. Nếu là như vậy tôi có thể lớn gan đoán, tác dụng của nàng kỳ thật chính là dùng bản thân để áp chế ác quỷ trong bản dập. Chí ít nàng khẳng định có quan hệ rất sâu xa với Tương tộc."

Lâm Húc đồng ý gật đầu nói: "Tôi cũng nghĩ vậy, bất quá nữ nhân kia có thể được phong làm công chúa khẳng định cũng có đạo lý của nàng, nhưng rồi lại bị đóng cọc tại loại mộ địa phong thủy kia, thành khán thủ của bảy hồn phách nọ. Việc này. Ta cũng trăm điều không giải thích được."

Diệp Vỹ cười nói: "Vòng bảy người, vòng vòng móc giữ lẫn nhau, có lẽ đây là hàm nghĩa của tiểu thuyết ngài viết nhỉ."

Lâm Húc nói: "Đúng vậy, hàm nghĩa của vòng bảy người kỳ thật cũng không phải nhân số, mà lạ sự tình bảy khối bản dập dấn dất ra đều là một vòng tiếp nối một vòng, trong đó một mắc xích sai lầm, thì những thứ khác cho dù có thể tiếp tục cũng không cách nào thành công. Chúng tôi lúc đầu vẫn tưởng rằng đã tháo gỡ được bí ẩn, nhưng phát hiện kỳ thật chúng tôi vẫn như cũ đang đi vòng vèo, một vòng nọ chúng tôi thủy chung không cách nào tháo gỡ."

Trần Hạo cau mày nói: "Nói cách khác đầu mỗi trên đầu chúng ta đây nhìn như đã vô cùng phong phú vẫn như cũ vô cùng thiếu thốn, chỉ cần trong chúng ta sai một mắc xích, vậy sẽ thất bại."

Lâm Húc không trả lời, dùng trầm mặc trả lời vấn đề của Trần Hạo. Điều này làm cho nội tâm mọi người lại bị một tảng đá lớn đè nặng.

Tam Béo chưa từ bỏ ý định nói: "Không phải đâu, đại gia ngài không phải còn sống sao? Ngài làm thế nào được? Ngài hẳn đã thành công nha?"

Lâm Húc cúi đầu, nhưng tay ông bắt đầu có chút run rẩy, ông chậm rãi nói: "Không, ta đã thất bại, bản thân ta cũng không ta hiện tại rốt cuộc là còn sống hay đã chết, kỳ thật sau khi tiến vào mộ Quách Phác chúng ta đã phát hiện hình như đã phạm sai lầm ở chỗ nào đó, Thúy Nương và Lưu Phi cuối cùng cũng Cho nên ta mới viết quyển sách Vòng Bảy Người này. Ít nhất ta phải hoàn thành hứa hẹn với Thúy Nương, lý do ta sống tiếp chính là để ghi nhớ lại sự tình này, để cho người có duyên chân chính giải quyết số mệnh đã giằng co vài thế hệ kia. Đó cũng là một nguyên nhân khác mà ta đặt tên như vậy cho tiểu thuyết, có lẽ có chút ích kỷ, nhưng ta thật tình hy vọng bí ẩn liên hoàn bảy người này dẫn ra một ngày nào đó có thể tháo gỡ."

Bấy giờ Trần Hạo mở miệng nói: "Chúng tôi đã điều tra tất cả tin tức có thể lấy được, phát hiện mộ phần công chúa là về sau mới tạo ra để hấp dẫn địa khí của mộ Quách Phác, hình thành song sinh mộ, bí thuật như vậy là một loại thiết kế đem Âm Dương Ngũ Hành học phát huy đến mức tận cùng, chỉ có đồng thời tiến vào mới có thể không đến mức chạm phải cơ quan bên trong."

Lâm Húc trầm tư nói: "Thì ra là thế. Nhưng ta chỉ đi qua mộ Quách Phác, về phần mộ công chúa cũng chỉ từ miệng đám người Thúy Nương biết được, hơn nữa bọn họ đều tỏ vẻ đối với việc này có điều che giấu, thậm chí đến cuối cùng vẫn như cũ để cho ta rất nhiều bí ẩn."

Trần Hạo lại nói ra một chỗ vướng mắc khác, anh nói: "Còn một vấn đề mấu chốt chính là làm thế nào hoàn thành nghi thức Trấn Hồn cuối cùng, có phải chỉ cần chúng ta hoàn thành nghi thức, cái gọi là u linh này có thể nghỉ ngơi hay không? Vẫn có những điều kiện tiền đề khác phải làm, về phần ác quỷ không cách nào trực tiếp thương tổn chúng ta mà ngài nói, điểm này ta cũng đã phát hiện, chỉ có mỗi lần

chúng ta tới thời khắc mấu chốt huyết khí này mới có thể bốc lên càng nhiều, nhưng chúng nó lại thủy chung chưa từng chân chính tiếp xúc với chúng tôi."

Lâm Húc ngẩng đầu nhìn Trần Hạo, ông nói: "Cậu. Chính là con cháu của Khất Nhi?"

Trần Hạo gật đầu nói phải, Lâm Húc lại nhìn anh từ đầu đến cuối một lần nữa, nặng nề gật đầu nói: "Phải, Thúy Nương sau khi tiến vào mộ Quách Phác chính là để hoàn thành nghi thức cuối cùng. Nhưng nghi thức lại thất bại. Vốn ta cũng không hiểu được, nhưng nếu các cậu nói song sinh mộ ta liền hiểu ra. Nguyên nhân chính là chúng ta không đồng thời tiến vào, cho rằng chỉ cần đến mộ Quách Phác thì có thể được cứu. Mà nơi đó ta nhớ rõ ràng nhất chính là một vách tường đồng thật lớn, ở giữa cũng có bảy hốc lõm cổ quái, ta nghĩ đây có lẽ chính là chỗ đồng dạng để đặt bản dập giống trong mộ phần công chúa."

Khi Còi lúc này nhịn không được chen ngang nói: "Nhưng phải làm thế nào mới có thể đồng thời tiến vào chứ?"

Tất cả mọi người không nhắc lại, Chu Quyết sắc mặt khó coi nói: "Xem ra. chúng ta chỉ có thể phân hai nhóm tiến vào."

Tam Béo lập tức nhảy dựng lên, hấn kích động nói: "Cái gì? Tách ra? Không được!"

Khi Còi vội vàng nói: "Đúng vậy, nếu tách ra nói không chừng chúng ta sẽ không có cách nào chiếu ứng cho nhau, dù sao cũng là hai địa phương."

Tam Béo nhìn thoáng qua Khi Còi, nói tiếp: "Hai địa phương, làm thế nào đồng bộ? Hơn nữa chúng ta hiện tại làm sao tin được lời ông ta nói, hơn nữa ông ta đã thất bại! Kéo theo chúng ta cũng chết luôn thì sao?"

Chu Quyết có chút nghe không vô, cậu đứng lên nói: "Vậy mày muốn làm sao đây? Mày có biện pháp gì tốt hơn mày nói ra xem!"

Tam Béo âm ức nói: "Tao chỉ không muốn chúng ta mơ hồ bị người nắm mũi dắt đi, chúng ta giống như con ruồi không đầu xoay quanh ở Nam Kinh, kiếm cả nửa ngày cái gì cũng chưa kiếm được, trái lại đã chết nhiều người như vậy. Lão tử cũng không muốn thành người kế tiếp!"

Phùng Lão Cửu nhìn Tam Béo nói: "Nhưng ông ấy là người duy nhất còn sống, chúng ta không tin ông ấy còn có thể thế nào?"

Tam Béo nhất thời nghẹn giọng, nhưng hấn rất nhanh lại nói: "Mày đã nói thế, vậy tao lựa chọn cùng ông già này một tổ, tao muốn đi mộ Quách Phác, chỉ ít ông ta là người duy nhất còn sống, cái mộ công chúa chó má gì kia lão tử không đi."

Khi Còi muốn nói gì đó, nhưng lại cắn răng không nói ra, Chu Quyết nhìn vẻ mặt mọi người, lúc này cậu cũng không cách nào tỏ thái độ nữa, cậu cũng đang tranh đấu.

Phùng Lão Cửu nhìn mặt mọi người, cười lạnh một tiếng, ra vẻ dễ dàng nói: "Tôi trái lại có thể đi mộ phần công chúa, dù sao tôi cũng từng đi rồi."

Tam Béo bị hấn nói vậy, tựa như xuống đài không được. Hấn khó xử nói: "Đây không phải phương pháp giải quyết duy nhất, còn cách mà. Chúng ta tính toán lại một chút đi."

Chu Quyết nhìn Tam Béo nói như thế, cũng tiếp lời: "Chúng ta cứ ngẫm lại đi. Có lẽ còn những cách khác."

Lúc này Diệp Vỹ lại cười ha ha nói: "Nói tới cùng mấy người các cậu cũng không chịu từ bỏ phương hướng có hy vọng lớn hơn một chút kia, tại sao không kéo mặt xuống mà nói đại lời thật chứ? Các người đây vừa buồn cười lại vừa đáng thương."

Khỉ Còi cổ đỏ rần nói: "Nếu siêu nhiên vậy, người đi mộ phần công chúa là được, người không phải rất trâu sao?"

Diệp Vỹ mang trên mặt ý cười, nhưng ánh mắt lại vô cùng âm trầm nói: "Cậu đi nơi nào, tôi liền đi nơi đó? Thế nào?"

Khỉ Còi phảng phất như bị nói trúng tim đen có chút khó chịu, hấn không cách nào tiếp tục nói nữa, bởi vì đích xác trong lòng hấn cũng không hy vọng vứt bỏ một cửa sống còn lớn hơn. Ai mà không muốn sống sót chứ?

Lâm Húc nặng nề thở dài, ông thu hồi chén nói: "Chờ các cậu nghĩ xong thì tới tìm tôi. Tôi đây đem xương cốt sống tới ngày nay rồi thì sao cũng được, các cậu còn trẻ cứ ngẫm lại đi."

Những lời này của ông ta xem như đã giảm bớt cho phần cảm giác tội lỗi trong lòng mọi người một ít áp lực, Tam Béo đặt mông ngồi trên quan tài, hấn vẻ mặt khóc tang nói: "Đúng vậy, chúng ta rõ ràng không nên gặp loại sự tình này, hiện tại cư nhiên phải đến loại địa phương quỷ quái."

Diệp Vỹ tiếp tục vuốt hắc miêu nói: "Nếu đã đến bước này rồi, có quay đầu lại thì cũng ích lợi gì? Hay là các cậu cũng muốn dẫm vào vết xe đổ của nhóm người Trần Như Lan bọn họ?" Nói xong gã ý vị thâm trường liếc mắt nhìn Trần Hạo, anh vẫn như cũ không phát biểu ý kiến, chẳng qua sắc mặt tái nhợt dọa người, anh ngẩng đầu liếc mắt nhìn Diệp Vỹ, rất nhanh liền dời mắt đi, phảng phất như những lời gã nói đã không còn ảnh hưởng gì đến anh nữa. Chẳng qua khi anh nhìn Chu Quyết, thần sắc của Chu Quyết lại làm cho anh có chút không yên lòng, Trần Hạo biết bọn họ đã đến cực hạn, hoặc nói tất cả mọi người bọn họ đã đến cực hạn, chỉ là hiện tại ủng hộ duy nhất của bọn họ chỉ có những đầu mối vẫn mập mờ không rõ này thôi.

Chu Quyết bắt đầu dĩ ngồi xuống, cậu vô lực nói: "Thế này đi, chúng ta rút thăm nhé, ông trời sẽ quyết định."

Ngay khi cậu nói xong, ngoài phòng chẳng biết tại sao, cư nhiên truyền đến tiếng khóc la, thanh âm này nghe như có người đang khóc tang, Khỉ Còi nói: "Không phải lại bắt đầu nữa chứ."

Chu Quyết hỏi: "Bắt đầu cái gì?"

Khi Còi nói: "Thôn kia chẳng phải muốn chuẩn bị tang lễ giả sao? Sẽ không."

Khi Còi còn chưa nói dứt lời, ngoài phòng lại tiếng khóc la và chiêng trống lại càng ngày càng rõ ràng. Ngoài cửa vẫn một mảnh tối tăm mờ mịt, dưới tình huống không có đèn đường, chỉ có tiếng khóc tang cực kỳ thê lương nọ vốn càng gần, nhưng không hề nhìn thấy bất cứ bóng người nào.

Trần Chu Quyết bắt đầu đổ mồ hôi, cậu cười khan nói: "Khóc đúng là.
Như người chết thật."

Dần dần phương xa màu xám nọ ánh ra vài điểm trắng, hoảng hoảng hốt hốt hướng tới gần cửa hàng quan tài. Thanh âm cũng càng ngày càng vang, tiếp theo một mặt người đầy mặt nếp nhăn như mặt nạ sập lộ ra trước cửa, mọi người bị dọa sợ, nhìn kỹ lại liền phát hiện chỉ là một ông già bình thường, so với Lâm Húc trẻ tuổi hơn một tí, chờ sau khi ông ta tiến vào, một nhóm người lần lần lượt lượt theo vào, những người này không ngoại lệ đều khoác trang phục vải đay để tang.

Ông ta nhìn thấy đám người Chu Quyết đầu tiên là sửng sốt, không đợi ông ta kịp phản ứng, Lâm Húc lại từ trong phòng đi ra, ông chỉ vào quan tài bên cạnh nói: "Cái này."

Ông già nói: "Nơi này sao lại có người ngoài?"

Lâm Húc nói: "Bọn họ không phải người ngoài, là tới tìm tôi." Nói xong ông quay đầu lại giải thích với Trần Hạo: "Bây giờ là giờ phải đến từ đường tế tự, các cậu tránh đi một chút. Hoặc trực tiếp đi cùng tôi, tới đó rồi các cậu tiếp tục quyết định cũng được."

Ông già có hơi băn khoăn, nhưng có vẻ như lời Lâm Húc nói rất có phân lượng với bọn họ, nói xong không ai đưa ra dị nghị gì.

Trần Hạo nhìn Chu Quyết, Chu Quyết gật đầu, những người khác cũng không phản đối. Bọn họ yên lặng đeo hành lý chuẩn bị đi theo Lâm Húc bọn họ cùng đi "Đưa tang" một chuyến.

Ông già đưa cho Lâm Húc một bộ áo choàng đay trắng nói: "Ông anh, bắt đầu thôi."

Lâm Húc tùy tiện khoác áo ông già đưa tới, từ trên tấm ngăn bên cạnh cầm một cờ lê hình dạng cổ quái, sau đó nói với ông già: "Khởi quan."

Mấy người đàn ông trung niên hợp lực nâng quan tài lên, những nữ nhân này lại bắt đầu rướn cổ khóc, cẩn thận nghe mới phát hiện kỳ thật bọn họ đang xướng một bài hát rất cổ quái, dùng phương ngôn của địa phương, thoạt nghe cùng tiếng khóc tang chẳng khác là mấy, nhưng thanh âm quả thật có tiết tấu và nhịp điệu. Bất quá bị bọn họ xướng thật sự khó lọt tai.

Lâm Húc dẫn đầu phía trước, ông già kia thì đi bên cạnh quan tài, phụ trách che chở quan tài không cho nó lay động. Còn đám nữ nhân một bên khóc một bên tung tiền giấy. Đi theo nữ nhân còn có hai nam nhân, bọn họ một người gõ chiêng một người thổi kèn xô-na. Hợp cùng tiếng khóc xướng của nữ nhân thỉnh thoảng lại đánh tiết tấu. Chu Quyết phát hiện đại lễ tế tự mang tính toàn thôn này cứ nhiên chỉ có vài người tham gia thế này, còn những thôn dân khác lại không hề xuất hiện.

Đám người Chu Quyết đi theo sau cùng, có vẻ cực kỳ không ăn nhập. Bởi vì tranh chấp trước đó, bọn họ cũng không nói chuyện với nhau, mỗi người đều tự hỏi vấn đề trong lòng mình, thỉnh thoảng sẽ nhìn xem người khác, phát hiện người khác cũng là vẻ mặt đầy tâm sự, nội tâm sẽ càng thêm bất an lo âu.

Bọn họ ra khỏi hẻm nhỏ, lúc này cửa ngõ cả thôn đều đóng chặt, chỉ là ở cửa chất đầy vòng hoa và đồ cúng, đều là bánh bao và đậu hũ thuần một màu trắng, cũng không làm đội ngũ đưa tang dừng lại. Chẳng qua Lâm Húc từ trong túi tiền móc ra cái bát sứ, hướng xuống đất hung hăng đập bể, tiếp theo ông già liền hướng trong thôn hô: "Lạc địa khai hoa, trường mệnh bách tuế a."

Trong thôn vẫn an tĩnh như đã chết, mà đội ngũ đưa tang lại cũng vẫn tiếp tục đi tới.

Bọn họ đi rất chậm, trên đường còn có thể nghỉ ngơi một chút, một là quan tài rất nặng. Hai là những người đó cũng không còn trẻ. Lúc này các nữ nhân cũng hô đến miệng khô lưỡi khô, các cô thay phiên uống trà, trong đó một nữ nhân tuổi khá lớn đối với sự có mặt của Chu Quyết bọn họ vô cùng hiếu kỳ, cô ta hỏi: "Các cậu sao lại ở đây?"

Chu Quyết cũng không biết nên nói thế nào, nữ nhân thấy cậu muốn nói lại thôi, liền càng thêm hiếu kỳ, cô ta nói: "Còn giả bộ thần bí gì chứ, đừng cho là tôi không biết, có phải tới đây dò xét phong tục tập quán dân tộc gì không? Lúc đầu cũng có người từng đến. Đối với việc phong tục của thôn này cảm thấy hứng thú, bất quá thôn chúng ta từ rất lâu trước kia đã bắt đầu làm như vậy. Biết nguyên do thế hệ trước hiện tại cũng chỉ còn lại có Lâm đại gia và bác Vương."

Chu Quyết thấy nữ nhân này hình như đặc biệt muốn khoe khoang với mình một phen, nghĩ thầm nói không chừng có thể hỏi, cậu hỏi: "Vậy ý tứ của ca từ này cô có hiểu không?"

Nữ nhân nói: "Ai u, ca từ cậu nói chúng tôi từ thế hệ trước đã niệm, nhưng ý tứ gì quả thật không hiểu. Hình như nói về một cô gái đã chết muốn về nhà, nhưng núi sông cách trở, vẫn không cách nào về nhà. Cho nên dọc theo đường đi liền xướng như vậy, cũng không biết cuối cùng có trở về được không. Mặc dù không biết ý tứ gì, bất quá bây giờ người có thể xướng cũng không nhiều, tôi cũng là nhờ được bà cụ ở nhà truyền miệng cho, mỗi lần đi một đám tang có thể kiếm không ít tiền, người trong thôn khách khí với tôi lắm đó."

Chu Quyết vừa nghe, chung quy cảm thấy ca từ này cùng nữ quỷ trong mộ phần công chúa nói không chừng có liên hệ khó hiểu nào đó. Trong đầu Chu Quyết không ngừng hiện ra một thân ảnh nữ tử mơ hồ, nàng giống như một luồng khói khó có thể nắm bắt, loáng thoáng hiện lên phía sau mọi người, rồi lại mơ hồ suy yếu.

Chu Quyết hỏi: "Vậy các cô tại sao phải duy trì phong tục này mãi thế?"

Nữ nhân nói: "Việc này sao. . . . nghe người già nói nguyên lai dưới nơi này còn có một tòa thành đá, con người ở đây sau khi chết sẽ vào trong tòa thành đá tiếp tục sống, có đôi khi còn có thể cùng người trong nhà ở dương gian gặp mặt, sau lại bị triều đình biết được, những người ban đầu đã chết kia lại bị giết lần nữa, mà tòa thành đá cũng không còn. Tiếp đó nơi này của chúng tôi bắt đầu gặp nạn ôn dịch, rất nhiều trùng xuất hiện, hàng năm đều phải chết hơn chục người, mắt thấy sắp không xong rồi. Đây dù sao cũng là lão tổ tông của chúng tôi, vẫn không đành lòng nhìn chúng tôi cứ thế chết hết, liền báo mộng nói nhất định hằng năm phải vào lúc này đưa tang một lần, thoát tiên tạo trên tòa thành đá kia từ đường đó của chúng tôi. Dù sao hàng năm đều làm vậy, tôi cũng làm theo, quả thật sau đó liền bình yên không ít."

Nữ nhân nói hết lời thì tiếp tục xướng, đổi lại một nữ nhân khác uống trà nghỉ ngơi, bất quá cô này và nữ nhân kia trái ngược, đối với mấy người Chu Quyết không chút hảo cảm, ngược lại cảnh giác nhìn chằm chằm mấy người Chu Quyết, lúc uống trà cũng tránh rất xa.

Lúc này cư nhiên bắt đầu đổ một trận mưa nhỏ, thế mưa không lớn, nhưng vô cùng dày, chưa đến một lát trên người mọi người đều ướt cả. Ngay cả tầm mắt cũng bắt đầu có chút mơ hồ. Mọi người lấy đèn pin ra, cơn mưa được chiếu sáng giống như một dải sợi tơ màu trắng liên miên không dứt.

Lâm Húc lại thét to một tiếng, xem chừng phải chạy đi rồi.

Nữ nhân không nói lời nào kia cuống cuống uống cạn trà, tiếp tục rướn cổ hô, bọn họ đi so với trước đó còn nhanh hơn. Rất nhanh đã tới cánh rừng hoang kia. Ngay khi bọn họ sắp đi vào cánh rừng, đột nhiên có con mèo rừng từ bên trong chạy ra, đứng trước mặt mọi người. Ông già gọi là bác Vương kia nói: "Trời mưa gặp mèo rừng, đây là điềm xấu. Ông anh xem."

Lâm Húc đưa tay bảo đội ngũ dừng lại, con mèo rừng nọ cũng không kêu không chạy, chỉ gắt gao nhìn chằm chằm quan tài nọ.

Chu Quyết phát hiện con hắc miêu trong balô Diệp Vỹ có vẻ như cũng có động tĩnh, chẳng qua bị Diệp Vỹ gắt gao kẹp lại ra không được thôi.

Lâm Húc nói: "Các người mở quan tài nhìn xem."

Bác Vương nói: "Nửa đường khai quan không phải điềm tốt."

Lâm Húc nói: "Không sao, chỗ này của tôi có vài sợi dây đỏ, mọi người đeo vào, hiện tại không phải buổi trưa, nhìn một chút cũng không hề gì."

Bác Vương để thôn dân buông quan tài, quan tài cũng không đóng đinh, hai nam nhân dùng sức đẩy quan tài liền mở ra. Trong quan tài đặt chẵn bông bằng lụa đỏ thắm và gói thọ, còn có một cây lược và một mặt gương hướng xuống, ngoại ra không còn gì khác. Bác Vương thả lỏng nói: "Không có việc gì. Đều bình thường cả, đuổi con mèo hoang kia rồi lên đường nhanh."

Lâm Húc dùng nhánh cây đuổi mèo rừng đi, mèo rừng giống như u linh thoáng cái lại lui đi, trong lòng mọi người mặc dù cũng không vững bụng, nhưng cũng không dám nhiều lời, vội vàng cột chắc quan tài rồi tiếp tục đi, bởi vì vào cánh rừng, mưa ban đầu cơ bản đều bị lá cây chặn lại, nhưng hơi nước lại ở bốn phía hình thành một loại sương trắng. Thành linh từ sâu bên trong cánh rừng truyền đến thanh âm của lục lạc, vô cùng nhỏ, cơ hồ nghe không ra. Trần Hạo bắt lấy cánh tay Chu Quyết nói: "Cẩn thận một chút."

Chu Quyết gật đầu, bọn họ không đi cuối cùng nữa mà đến bên cạnh quan tài.

Ngay khi bọn họ sắp đến được từ đường, nữ nhân không nói lời nào trong đó đột ngột chỉ vào cổ họng mình, thanh âm như bị máy cắt kim loại cắt đứt nói: "Đại gia. Tôi, tôi xướng không ra nữa."

Lâm Húc bảo nàng há miệng, ông nói có chút đỏ phồng chừng là trời mưa bị nhiễm lạnh. Lý tẩu tử cô dừng hát nữa. Chờ chúng ta trở về vẫn phân tiền cho cô.

Nữ nhân hình như rất thống khổ, nàng gật đầu rồi ngoan ngoãn theo sát hai nam nhân khua chiêng gõ trống nọ. Mà nữ nhân nhiều chuyện kia cũng không dám xướng nữa, Lâm Húc cũng không miễn cưỡng bọn họ, đội ngũ này tựa như tắt tiếng. Mọi người đi trong cánh rừng hoang, thanh âm lục lạc lúc ẩn lúc hiện, Chu Quyết cảm thấy dường như có thứ gì đó đang nhìn chăm chú vào bọn họ, cậu vội vàng nhìn quét qua phảng phất như cũng có thể nhìn thấy sâu bên trong cánh rừng có bóng người nào đó đang rục rịch.

Nhưng cậu không lên tiếng, chỉ yên lặng theo sát đội ngũ, mọi người càng đi càng bất an, dường như quan tài cũng càng ngày càng nặng nề, mấy nam nhân nâng quan tài đều không ngừng thở dốc, phảng phất như quan tài nọ làm bằng sắt đá vậy.

Nhưng vào lúc này Khi Còi chợt dừng bước, hắn đưa tay chỉ vào phía dưới quan tài nói: "Các cậu, nhìn xem dưới quan tài sao lại nhỏ máu?"

Hắn vừa dứt lời, quan tài bắt đầu kịch liệt lay động, người nâng quan tài sợ đến vội vàng vớt quan tài xuống chạy trở về. Hai nữ nhân thì khóc lóc ôm lấy nhau thành một đoàn. Lâm Húc mở to hai mắt, ông ta một bước dài vọt tới hướng ván quan tài vững mạnh, quan tài nọ quả thật không còn lay động nữa.

Bác Vương sợ hãi vội vàng hỏi: "Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?"

Lâm Húc nói: "Có thể đã kinh động linh hồn rồi, nhớ kỹ vài năm trước không phải chúng ta cũng từng gặp việc này sao?"

Bác Vương nói: "Chứ không phải có liên quan đến mấy người trẻ tuổi kia sao?"

Lâm Húc không trả lời, ông chỉ vào mấy người Tam Béo nói: "Các cậu giúp tôi mở quan tài ra nhìn lại xem."

Tam Béo chỉ vào chính mình nói: "Tôi?"

Lâm Húc không cho là đúng nói: "Cậu tướng tá lớn nhất, không phải cậu chẳng lẽ là đứa nhỏ con bên cạnh?"

Nói xong lời này, Tam Béo không nhảy dựng lên, nhưng Khi Còi lại thoáng cái nổi xung. Hắn xắn tay áo chỉ vào quan tài nói: "Nâng bên kia?"

Lâm Húc nói: "Đem cả nắp quan tài xóc lên, ta phải nhìn xem bên trong tới cùng xảy ra chuyện gì."

Khi Còi ra hiệu cho Chu Quyết, hai người cùng nhau lật cả nắp quan tài lên, trong quan tài nọ vẫn là những đồ vật kia. Nhưng Tam Béo lại chỉ vào quan tài hô: "Á!"

Trên quan tài cứ nhiên kết đầy thứ gì đó màu xám trắng như đá tảng, nhìn kỹ lại, mấy thứ này hình như là xương trắng.

Chu Quyết và Khi Còi lập tức ném nắp quan tài xuống, bọn họ giật mình nhìn nắp quan tài, bên trong nắp quan tài màu nâu đỏ kết rất nhiều xương trắng. Chúng nó bị gắt gao hút bên trong sườn nắp quan tài, mà vết máu nọ là do chất lỏng trong xương trắng tiết ra. . . .

Chu Quyết chỉ cảm thấy một trận buồn nôn, cậu chán ghét hỏi: "Thế này là sao, sao lại buồn nôn như vậy."

Nhưng lúc này Lâm Húc và bác Vương cũng đã bị dọa đến nói không nên lời, sắc mặt Lâm Húc tràn đầy mồ hôi lạnh, mà bác Vương cũng run rẩy thành một đoàn, ông chỉ vào nắp quan tài nói: "Đây, đây chẳng phải là."

Lâm Húc nói: "Đúng vậy, năm đó khi chúng ta tu kiến từ đường, ở sân sau từng phát hiện mấy thứ này."

Bác Vương vẫn không nhịn được nói: "Xong. Lại nữa rồi. Thứ kia lại xuất hiện nữa rồi."

Ông ta vừa dứt lời chợt nghe thấy từ nơi vốn là từ đường truyền đến thanh âm khua chiêng gõ trống quen thuộc, ca từ tang ma quỷ dị nọ truyền ra từ sâu bên trong cánh rừng, hai nữ nhân kia nghe được tiếng ca oa một tiếng, sợ đến ngòi bệt dưới đất, còn bác Vương túm Lâm Húc hô: "Thứ kia xuất hiện nữa rồi, mau, chạy mau! Quỷ táng lại bắt đầu rồi!"

Thế nhưng Lâm Húc lại không hề động, bác Vương thấy thế dứt khoát bỏ tay Lâm Húc, quay đầu chạy, hai nữ nhân thấy ông ta chạy cũng lao đảo theo sát phía sau cùng nhau chạy, Chu Quyết không biết xảy ra chuyện gì, nhưng cậu lại phát hiện đôi mắt Lâm Húc nhìn chòng chọc sâu bên trong khu rừng kia, trong miệng yên lặng thì thầm gì đó, cậu chỉ nghe rõ ràng một câu: Rốt cuộc lại đến rồi.

Chu Quyết hỏi làm sao vậy, Lâm Húc cũng không nói gì, cởi áo tang trắng trên người, vứt cờ lê trong tay xuống, hướng sâu bên trong cánh rừng vụt chạy như điên. Mọi người thoáng chốc sững sờ, mãi đến khi Trần Hạo cũng chạy theo vào, mới cũng nhắc chân chạy theo.

Chương 45: Thủy vân chi gian

---oOo---

Chu Quyết đi theo mọi người chui tọt vào cánh rừng, không chạy được bao lâu cậu liền hối hận không nên lỗ mãng như vậy, vừa vào cánh rừng cậu rút cuộc không tìm được những người khác nữa. Nhưng khi cậu muốn lui về sau cậu chợt phát hiện tiếng khóc cổ quái nọ lại vang lên từ phía sau, bất đắc dĩ cậu chỉ có thể tiếp tục chạy trốn tìm kiếm những người khác.

Càng đi vào trong, cậu càng cảm thấy lạnh, nhiệt độ này đã vượt xa khỏi nhiệt độ mùa thu nên có, đó quả thực tựa như là rét đậm, dần dần cậu cảm giác trên mặt ấy vậy mà có một chút mảnh vỡ lạnh buốt, khi ngẩng đầu lên lần nữa, bầu trời màu lam xám đã đổ tuyết, cả cánh rừng ngoại trừ gió đêm thì không còn thanh âm nào nữa.

Đầu Chu Quyết đã đến mức chết lặng đến không còn cảm giác, đầu óc của cậu rút cuộc không cách nào suy nghĩ được gì nữa, chỉ có thể theo bản năng mà hành tẩu, hai mắt cậu đã thất thần, giống như cái xác không hồn hướng sâu bên trong cánh rừng đi tới. Không hề hay biết mà mà du đãng trong cánh rừng hoang.

Lạnh, cảm giác duy nhất của Chu Quyết chỉ có lạnh. Cậu đi trong rừng, mặc dù vẫn như cũ nơi nơi đều là cây khô, nhưng cùng lần đầu tiên tới đây hoàn toàn không giống, cậu không biết tại sao lại như vậy. Đột nhiên từ trong rừng lại truyền đến một trận tiếng chuông thanh thúy, giữa không gian mọi âm thanh đều lụi tắt, tiếng chuông này kích thích vỏ đại não của Chu Quyết.

Chu Quyết đi về hướng tiếng chuông, cậu lại nghe được cả tiếng tang ca, bất quá nghe tốt hơn phụ nữ thôn này xướng rất nhiều, tiếng ca phảng phất như khóc như kể, mặc dù cũng là đang khóc, nhưng là khóc đến tan nát cõi lòng.

Chu Quyết nhìn thấy sâu bên trong cánh rừng một mặt bóng trắng, cậu dần dần thấy rõ bóng trắng nọ là một nữ nhân, một nữ nhân mặc áo đơn lụa trắng. Tóc dài màu đen như thác nước theo gió đêm phiêu tán, Chu Quyết cảm thấy nữ nhân này rất quen thuộc, hình như thật lâu trước kia đã từng nhìn thấy. Nữ nhân ngẩng đầu nhìn cậu, nàng không phải loại mị hoặc câu hồn này, ngược lại có một loại cảm giác trong suốt như mặt nước, bên trong hai tròng mắt đen nhánh thâm thúy như vực sâu, khuôn mặt trắng nõn đều là lệ ngân, nữ tử thể này đẹp tựa như ảo giác. Nữ nhân kia nhìn Chu Quyết tiếp tục xướng, nhưng Chu Quyết hoàn toàn nghe không hiểu, đó là ngôn ngữ cổ xưa.

Chu Quyết đối với nữ nhân này không có sợ hãi và bài xích, ngược lại cậu có một loại đau lòng, cậu nghĩ muốn tới gần nữ nhân, đem nàng ôm vào ngực.

Thình lình cậu nghe được phía sau truyền đến một tiếng: Tiểu tử!

Chu Quyết bỗng nhiên quay đầu lại, phát hiện Lâm Húc đứng phía sau cậu, nhưng lực chú ý của Chu Quyết vận đặt trên người nữ nhân kia. Nàng vẫn như cũ vô cùng

thống khổ, gương mặt trắng noãn lại chảy xuống nước mắt, Chu Quyết cảm thấy đáy lòng có thứ gì đó bị những giọt lệ này đánh nát. Mặt nữ nhân bắt đầu trở nên mơ hồ, càng ngày càng mê ly.

Nhưng ánh mắt Chu Quyết vẫn như cũ cực kỳ si mê, cậu chỉ nhìn phía trước, phảng phất như thanh ảnh của nàng kia tùy thời đều có thể biến mất, cậu không thể mở miệng, chỉ chỉ vào bóng trắng nọ vương hai tay, cậu muốn chạm vào nàng. Lập tức Lâm Húc liền kéo tay cậu lại.

Lúc này phía sau cậu Diệp Vũ nói: "Cậu ta bị mê hoặc đầu óc rồi."

Khi Còi hỏi: "Vậy làm sao bây giờ?"

Diệp Vũ nói: "Hỏi Lâm Húc đi, ông ấy biết phải làm thế nào."

Lâm Húc từ bên hông gỡ xuống một ấm nước quân dụng kiểu cũ, sau đó quét một chút bột màu vàng nói: "Đây là hùng hoàng (khoáng vật có sắc vàng dùng làm thuốc, có thể giải độc), rót cho cậu ta."

Khi Còi tiếp nhận rượu, nhìn vài lần, Lâm Húc nói: "Đừng lo lắng, rượu này dùng được."

Một ngụm rượu mãnh liệt đi xuống, Chu Quyết cảm giác tiếng ca của nàng kia càng thêm yếu đi, nghe vào như là tiếng gió. Cậu nhắm mắt lại nước mắt chảy xuống. Trong não Chu Quyết rối cuộc ngoại trừ cái lạnh đã có những cảm giác khác, cậu nghĩ thân thể mình không còn nhẹ bằng như trước nữa. Dần dần cậu phát hiện cái bóng trắng đã không thấy đâu, thay vào đó là khuôn mặt tái nhợt của mọi người, đại não cậu còn chưa kịp phản ứng, Chu Quyết chỉ cảm thấy đầu rất đau, tác dụng tiếp theo của ngụm rượu mạnh vừa rồi, cậu bưng yết hầu khàn khàn hỏi: "Đây là nơi nào? Các cậu sao lại ở đây?"

Lâm Húc nói: "Tôi cũng rất ít đến đây, hẳn đã cách từ đường không xa."

Tam Béo thở dài nói: "Không có biện pháp, sau khi chúng tớ xông tới thanh âm kia liền biến mất. Sau đó liền nhìn thấy cậu thế này."

Chu Quyết bưng trán nhìn mọi người, đột nhiên ý thức được hình như thiếu một người, cậu đếm nhân số phát hiện Trần Hạo không thấy đâu. Cậu vội vàng hỏi: "Trần Hạo đâu?"

Diệp Vũ lắc đầu nói: "Chúng tôi không phát hiện tung tích của cậu ta."

Trong lòng Chu Quyết bắt đầu hốt hoảng, cậu vội vàng nói: "Vậy tiếp tục tìm, anh ấy khẳng định chạy chưa xa."

Diệp Vũ nói: "Chúng tôi đã tìm rồi, nhưng chúng tôi vẫn tìm không ra cậu ấy. Có lẽ đã."

Chu Quyết bưng trán lắc đầu nói: "Không có khả năng, trước đó chút lửa thôi, chỗ này quá lớn, anh ấy nhìn thấy ánh lửa sẽ tìm được chúng ta, chúng ta không thể bỏ mặc anh ấy."

Lâm Húc nói: "Nơi này không thể đốt lửa, nếu không sẽ dẫn tới mây thứ dưới đất. Chúng nó đối với nhiệt lượng rất mẫn cảm."

Diệp Vỹ hỏi: "Vật gì vậy?"

Lâm Húc nói: "Trùng."

Chu Quyết càng nghĩ càng bất an, cậu vịn lần không ngờ Trần Hạo cư nhiên sẽ mất tích, anh ấy là người tâm phúc không thể thiếu của đội ngũ này, anh ấy vắng mặt như vậy nhóm làm sao bây giờ?

Lão CỬu nhìn bốn phía nói: "Có lẽ anh ta còn đang quanh đây, chúng ta cứ tìm một chút."

Tam Béo vội vàng nói: "Không thể phân tán nữa, nếu không chúng ta sẽ lại đi lạc. Chúng ta không thể mạo hiểm."

Chu Quyết cau mày nói: "Nhưng mà, Trần Hạo."

Lâm Húc chen ngang nói: "Mặc dù không muốn chen vào, bắt quá ta phải nói bây giờ là thời cơ tốt nhất tiến vào Âm Dương Đạo."

Diệp Vỹ ngẩng đầu nhìn bầu trời, cười nói: "Quẻ Thái Âm sao? Có ý tứ."

Khi Còi hỏi: "Có ý tứ gì?"

Diệp Vỹ chỉ vào ánh trăng trên bầu trời nói: "Hôm nay là trăng tròn, nếu hiện tại tiến vào thì chính là lúc dương khí chúng ta yếu nhất, nhưng con đường âm dương quyết định ở chỗ lão âm chuyển dương, thời điểm tiến vào cực âm nhất định bắt đầu phải thiếu dương. Quẻ cực trong âm có dương. Quẻ này tương đối an toàn nhất cũng thực tế nhất đối với chúng ta, ngược lại so với lão dương là lúc tốt hơn, bởi vì lão dương là lúc thuận tiện chuyển âm. Gọi là dịch đạo, kỳ thật chính là một loại biến đạo, bất cứ sự vật gì đều có đường chuyển biến, vạn sự biến, cố nhiên trở thành đạo Thái Nhất. Hiện tại vừa vặn là lúc chúng ta cực âm, nếu đi vào theo cực mở dương biến. Đó là cửa sinh của chúng ta."

Nói xong gã vác bao hành lý lên nhìn mọi người nói: "Ngàn năm khó gặp, thế nào, vào hay không vào?"

Lâm Húc không hề động, ông nhìn Chu Quyết, mà đôi mắt những người khác cũng nhìn chăm chăm Chu Quyết. Nhưng ngoài dự liệu của mọi người, luôn luôn tỉnh táo lý trí Chu Quyết cư nhiên nhắm mắt lại vừa cười vừa nói: "Mọi người vào đi. Tôi chờ một chút."

Diệp Vỹ cười lạnh nói: "Vậy cậu sẽ mất đi quyền lựa chọn, hơn nữa lựa chọn một mình lưu lại cùng tự sát có gì khác nhau? Cậu muốn cùng chịu chết với Trần Hạo sao?"

Chu Quyết nắm đấm tay, tận lực làm cho mình nhìn có vẻ tỉnh táo nói: "Nhưng đừng quên, trong chúng ta chỉ có Trần Hạo nhớ kỹ tất cả trình tự của bản đồ, nếu như không có anh ấy chúng ta cho dù tiến vào thì đã sao?"

Cậu vừa nói xong, Diệp Vỹ liền haha cười, gã ghé mắt nhìn Chu Quyết nói: "Cậu cũng đừng quên tôi cũng từng xem qua tất cả bản dập, cậu nghĩ chỉ có anh Trần của cậu mới nhớ kỹ những bản dập này sao? Tôi cho cậu biết, lúc đầu chúng ta tiến vào từ đường nhìn thấy trên tấm bia đá kỳ quái nọ khắc chính là trình tự, Trần Hạo không nói các cậu cũng không biết, lừa gạt giấu giếm ai không biết, bắt quá cậu ta không lừa được tôi."

Chu Quyết còn muốn nói gì đó, nhưng lại bị Lão Cửu đè lại bả vai. Lão Cửu nói: "Lão Nhị cậu hiểu rõ ràng, lưu lại một mình cậu, cậu làm được gì sao?"

Khi Còi lại vội vàng, mở miệng nói: "Không được, Lão Nhị phải theo vào, cậu ấy là huynh đệ của chúng ta mà. Tôi không thể để cho cậu ấy chịu chết."

Lão Cửu nói: "Vậy cậu nguyện ý lưu lại sao?"

Khi Còi vừa muốn mở miệng, Chu Quyết đã giành nói trước: "Một mình tôi lưu lại là được rồi."

Ngay khi cậu vừa nói xong lời ấy, Chu Quyết cảm giác chung quanh đột nhiên dâng lên một trận gió cổ quái, phảng phất như một tiếng thở dài. Trong đầu Chu Quyết lại xuất hiện nữ tử tuyệt mỹ nọ.

Tam Béo cau mày đến cực hạn, hấn nắm lấy áo Chu Quyết nói: "Con mẹ nó mày chẳng lẽ vì một mình Trần Hạo mà vứt bỏ mọi người chúng tao? Đầu óc mày có tỉnh táo hay không."

Diệp Vỹ lúc này ra vẻ thoải mái nói: "Chúng ta ở đây phải phân hai nhóm tiến vào, nếu cậu thật sự không vào vậy đến lúc đó cậu sẽ tiến vào mộ phần công chúa. Như vậy trái lại đã giải quyết cho chúng ta một phiền toái lớn."

Chu Quyết trừng mắt liếc Diệp Vỹ, gã nói vậy quả thực chẳng khác nào đã hy sinh mình, đích xác bọn họ cuối cùng vẫn phải đối mặt với cục diện lựa chọn như thế, nhưng.

Chu Quyết cười lạnh nói: "Đừng quên hai phía chúng ta đều phải thành công mới có thể chân chính được giải thoát. Cho dù thật là tôi tiến vào mộ phần công chúa, tôi mà thất bại anh cảm thấy nhóm các anh còn có ý nghĩa gì?"

Những lời này vốn Chu Quyết không muốn nói, nhưng lúc này cậu tuyệt đối không thể để cho những người này vứt bỏ mình và Trần Hạo. Cậu phải vì mình vì Trần Hạo tranh thủ càng nhiều lối thoát và cơ hội, vì cậu, cũng vì Trần Hạo.

Diệp Vỹ nhìn Chu Quyết, ánh mắt tối tăm nhưng không nói được lời nào, những lời này phảng phất như một mũi tên trực tiếp đâm vào ngực mỗi người, tất cả mọi người muốn đường sống ở cơ hội nhiều hơn kia, ai cũng không nghĩ đến việc buông tha cho quyền lợi sinh tồn, cho dù là bạn bè, người thân, thậm chí là chân tình. Đó cũng phải lấy sự sống của mình làm căn bản.

Sống sót, mới có thể nói những thứ khác.

Chu Quyết nhìn mặt mọi người, cậu lần đầu tiên cảm thấy mối liên hệ giữa người với người chính là tàn khốc như thế, cậu nghĩ đến Trần Hạo từng nói những lời này, cùng loại ánh mắt bị ai lại không đành lòng đó của anh. Cậu rút cuộc hiểu được Trần Hạo tại sao lại bị thương như vậy, bởi vì không muốn bị phản bội, không muốn bị vứt bỏ.

Chu Quyết nắm chặt hai tay, cậu cúi đầu tiếp tục nói: "Nhất định phải đợi. Tôi không thể vứt bỏ anh ấy, đến lúc đó tôi sẽ lựa chọn tiến vào mộ phần công chúa, các cậu yên tâm. Nhưng tiền đề là tìm được Trần Hạo, nếu không cái gì tôi cũng không đáp ứng."

Khỉ Còi đỏ mắt nói: "Cậu vì một Trần Hạo, đáng giá làm như vậy sao?"

Chu Quyết cúi đầu nhìn cái bóng của mình, cậu đột ngột ngắc đầu nói: "Đây là việc tôi đã đáp ứng với anh ấy, tôi đưa ra sự tín nhiệm của tôi. Cho nên vào lúc này tôi càng không thể vứt bỏ anh ấy."

Lão Cửu nói: "Cho dù chết, cậu cũng không hối hận?"

Chu Quyết không có cách nào trả lời vấn đề này, cậu cắn môi nói: "Sẽ không đâu, chúng ta sẽ không có việc gì. Nhất định."

Vào thời khắc này, ai cũng không ngờ đến Khi Còi vẫn đứng bất động đột ngột mạnh một quyền đánh vào bụng Chu Quyết, Khi Còi vốn võ nghệ đây mình, một quyền kia đi xuống Chu Quyết chỉ cảm thấy nội tạng đều bị đào ra, cậu vô lực quỳ trên mặt đất. Còn chưa kịp đứng lên, Khi Còi lại hướng sau lưng cậu mạnh một chưởng. Lần này Chu Quyết không còn ý thức được gì nữa.

Khỉ Còi ôm lấy Chu Quyết đã mất đi ý thức quay lại nói với Lâm Húc: "Chúng ta đi xuống thôi, đến lúc đó sẽ phân lại. Tôi lựa chọn cùng Chu Quyết một tổ, nếu cậu ấy thật sự muốn đi mộ phần công chúa vậy tôi cũng sẽ đến đó."

Tam Béo khó hiểu nói: "Cậu có ý gì?"

Khỉ Còi nói: "Tôi không thể trơ mắt nhìn Chu Quyết đi về hướng tử lộ, hơn nữa tôi cũng không tin Trần Hạo thật sự đã xảy ra chuyện."

Lúc này Lâm Húc tán thưởng gật đầu với Khi Còi, ông mở miệng nói: "Cậu là người tốt, bất quá, cá nhân ta cho rằng có lẽ Trần Hạo đã tiến vào."

Mọi người sững sốt, Lão Cửu nói: "Đây là ý tứ gì?"

Lâm Húc nói: "Lúc ta vừa tới liền phát hiện đây không phải quỷ táng gì cả, không giống với năm đó, lần thứ hai này so với năm năm trước còn lợi hại hơn, quỷ táng kỳ thật chính là do con người đã kinh động u linh của thành ngầm, nếu bọn chúng bị kích hoạt, tuyệt đối sẽ không bình tĩnh như hiện tại, nếu không cậu cũng sẽ không chỉ là trúng tà mà thôi, đây là huyền thuật. Mà mục đích của huyền thuật ta nghĩ hẳn là bỏ thôn dân sang một bên đi. Mà trên đường ta tới chung quy cảm thấy hình như đã có người trước chúng ta một bước tiến vào âm dương đạo, ta nghĩ nếu

nói như vậy có lẽ Trần Hạo cũng đã nhìn thấu đạo lý này, có thể cậu ta cho rằng chúng ta đã tiến vào. Cho nên đuổi theo chúng ta vào trong đó rồi."

Nghe được từ huyền thuật này, Khi Còi ngẩng phắt đầu lên nhìn Diệp Vũ, mặt người nọ lại không chút biểu cảm trừng mắt lại với hắn, trên khuôn mặt tái nhợt của gã rõ ràng xuất hiện tức giận. Khi Còi nhìn chằm chằm Diệp Vũ, thấp giọng uy hiếp nói: "Mặc dù ngay từ đầu chúng ta đã không tin tưởng anh, nhưng nếu để tôi biết anh đang giở trò sau lưng, tôi nhất định sẽ giết anh."

Diệp Vũ lại đàm nhớt hồi đáp: "Giết tôi? Cậu cảm thấy cậu làm được sao? Đừng quên hiện tại ngoại trừ Trần Hạo chỉ có tôi mới có thể kết nối đầy đủ tất cả bản đồ. Các người hiện tại giết tôi, Trần Hạo vạn nhất cũng tìm không được, các người phải làm sao đây?"

Khi Còi cắn răng trừng Diệp Vũ, Tam Béo biết hiện tại tuyệt đối không phải lúc cùng Diệp Vũ trở mặt, Diệp Vũ nói cũng là sự thật. Hắn chỉ có thể giả bộ ngớ ngẩn nói: "Đi vào trước đi, có lẽ còn có thể tìm được Trần Hạo, Khi Còi, tao cũng lão Nhị, mà thay tao nhìn đường chút."

Tam Béo cố ý che Khi Còi ở phía sau, hắn sợ vạn nhất Khi Còi phát câu lên nói không chừng thật sự đem Diệp Vũ đánh một trận gần chết cũng không chừng.

Khi Còi thấp giọng mắng một câu, hắn đặt Chu Quyết lên lưng Tam Béo, mở đèn pin đi theo Lâm Húc đi về hướng từ đường. Lão Cửu khi cầm hành lý của Chu Quyết lên, hắn hướng phía trước nhìn thoáng qua, hắn như quay về hướng không khí mở miệng nói: Người cũng tới rồi.

Trong rừng cây lại vang lên một trận tiếng chuông như có như không.

Đường Lâm Húc đưa bọn họ đi cũng không phải con đường ban đầu bọn họ tiến vào từ đường, nơi này so với lần trước càng thêm hoang vu, Tam Béo cảnh giác hỏi han: "Cái này và lần trước tới không giống à."

Lâm Húc nói: "Từ đường vô cùng lớn, chia làm hai đường đông tây (đường ở đây là nhà chính, sảnh) , nếu trước đây chúng tôi chỉ là muốn tế tự thì chúng tôi sẽ đi đông đường, nơi đó cách thôn cũng gần, mà từ cách mạng văn hóa trở về sau tây đường cơ hồ không ai đến nữa. Nhưng nơi này mới là vị trí sớm nhất lúc đầu của từ đường."

Nơi này vẫn như cũ không hề có sinh khí, quan tài hỗn độn chất đống bên ngoài, cỏ dại um tùm, những tảng đá màu xám trắng này thật sự như thi thể sống được đặt trong quan tài. Sơn quét trên những tảng đá này đã phai màu, nhưng lại như có sinh mệnh mà dăm dăm nhìn theo bọn họ.

Đích xác, nơi này nếu so với địa phương bọn họ tới kia càng thêm quỷ dị, âm trầm.

Lâm Húc nói: "Từ đường này từ sau khi chúng ta trốn ra được đã niêm phong nó, nhưng ta đã để lại ám đạo." Ông đi tới bên cạnh một quan tài, nước sơn đỏ của miệng

quan tài nọ đã tróc ra, nhưng chất gỗ vẫn vô cùng tốt, Lâm Húc dùng sức xóc vách ngăn dưới đáy quan tài lên, Lão Cửu phát hiện trong một chốc Lâm Húc xóc tấm ván gỗ đó lên, đột nhiên như nhìn thấy thứ gì đó, hai tay thoáng run lên, nhưng lập tức lại khôi phục thái độ bình thường, ông quay về người phía sau nói: "Theo ta."

Khi Còi từ trong balô lấy ra đèn pin, thay Tam Béo soi đường, dưới quan tài là một ám đạo, vô cùng nhỏ hẹp, chỉ có thể chứa một người ra vào, so với lần trước bọn họ trốn ra còn nhỏ hẹp hơn.

Đi khoảng 10 phút, bọn họ dần dần nghe được thanh âm của nước chảy, hơn nữa nhiệt độ rõ ràng lên cao, Lâm Húc đi phía trước đột nhiên đứng thẳng bất động, Khi Còi cảnh giác hỏi han: "Làm sao vậy?"

Lâm Húc quay đầu lại nhìn Diệp Vũ nói: "Con mèo cậu mang theo đâu?"

Diệp Vũ khẽ cười một tiếng nói: "Tôi cũng không biết đã chạy đi đâu, có lẽ cùng Trần Hạo một chỗ rồi."

Lâm Húc quay đầu nhìn chằm chằm Diệp Vũ, ông chỉ vào con đường phía trước nói: "Các cậu nhìn xem."

Lão Cửu và Khi Còi kẻ sát đèn pin vào nơi đó nhìn lại, trên mặt đất có dấu chân giống chân mèo, nhưng đi tới phía trước một chút liền biến mất. Khi Còi gian nan nói: "Phía trước không có dấu chân. Cũng không có dấu chân mèo trở về."

Mồ hôi lạnh Tam Béo ứa ra, hần chột dạ nói: "Con mèo này đi tới đây thì biến mất?"

Hần lập tức nhìn Diệp Vũ, nói: "Tới cùng đã xảy ra chuyện gì?"

Diệp Vũ nhìn dấu chân mà ánh mắt làm cho người ta sợ hãi, gã hoàn toàn không giống như đang nói chuyện với những người khác, mà thanh âm rất nhỏ cơ hồ như là thở dài giống như đang nói với những dấu chân này: "Cậu ta đã tiến vào."

Diệp Vũ biểu hiện như vậy khiến cho mọi người ở đây đều không thể chịu được, nhưng Tam Béo bởi vì công Chu Quyết cho nên không cách nào hoạt động, Khi Còi thì ở phía sau hẳn, cho dù muốn đánh hẳn cũng với không tới. Diệp Vũ căn bản không nhìn mấy người bọn họ, gã nói với Lâm Húc: "Tiếp tục đi thôi, lão bá."

Lâm Húc đưa mắt đặt trên người gã vài giây, ông không nói gì tiếp tục dẫn mọi người đi về phía trước, mà loại cảm giác ẩm ướt ngọt ngào này cũng càng ngày càng khó chịu, không khí oi bức cơ hồ không cách nào hít thở nổi, Tam Béo vì công Chu Quyết, không thể nào lau mồ hôi, hẳn một bên thở một bên hỏi: "Còn bao lâu nữa mới đến?"

Lâm Húc cầm đèn pin đi tít đằng trước, ông nói: "Ngay phía trước. Đến lúc đó các cậu sẽ thấy được."

Lâm Húc dẫn đầu đi không bao lâu, rớt cuộc từ trong thông đạo chật hẹp chui đầu ra, mà đập vào mi mắt cư nhiên là một thác nước thật lớn, tiếng nước chảy cực lớn khiến người ta đình tai nhức óc, giống như một con rồng đất bạc khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Không ngờ tới thôn ngằm này cư nhiên giống như động ngằm rộng rãi thế này, mà ngạc nhiên nhất chính là bên trong động rộng rãi này thậm chí có thác nước đẹp mắt đến thế.

Thác nước chảy vô cùng xiết, bốn phía cũng bởi vì thác nước mà tràn ngập hơi nước. Nơi này giống như không gian giữa nước và mây vậy.

Tam Béo nhin không được nói: "Tiên cảnh. Đây nhất định là tiên cảnh đó."

Ngay cả Diệp Vũ ung dung nhất cũng không nhin được kinh thán nói: "Đây. Đây làm sao có thể làm được!"

Lâm Húc hí mắt nhìn thác nước cực lớn nọ nói: "Đây vốn chính là thạch bích thủy tinh ta viết trong sách, bởi vì lần trước tiến vào mộ Quách Phác chạm đến cơ quan, khiến cho một loạt tạo cực biến hóa, hiện tại nơi này đã hoàn toàn không giống với nguyên trạng trong sách nữa."

Diệp Vũ mở to đôi mắt vốn đã rất bụi nên có vẻ rất khoa trương, gã nhìn chăm chăm bốn phía nói: "Đoạt công trình tự nhiên của tạo hóa, đoạt công trình tự nhiên của tạo hóa, bố cục như vậy. Thật kỳ diệu, bố cục ngũ hành cư nhiên có thể làm được đến trình độ này."

Tam Béo khêu Lão Cửu nói: "Anh ta làm sao vậy? Nảo rút?"

Lão Cửu lắc lắc đầu nói: "Phỏng chừng chưa từng được thấy thác nước, quá kinh ngạc."

Lúc này Chu Quyết vốn hôn mê cũng bởi vì ẩm ướt và thanh âm cực lớn mà thức tỉnh, cậu vừa mở mắt đập vào trước mắt chính là cảnh tượng khoa trương này, thiếu chút nữa giãy tiếp theo lại ngất xỉu.

Tam Béo thấy Chu Quyết tỉnh dậy, liền vội vàng buông xuống, hấn vung vẩy cánh tay, Chu Quyết còn chưa lấy lại tinh thần, cậu đặt mộng ngồi trên tảng đá, ôm đầu không nói lời nào.

Khi Còi nói: "Xin lỗi, nhưng chúng tớ thật sự không thể để cậu lại một mình."

Tam Béo vội vàng nói: "Đúng vậy, Lâm lão bá cũng nói, có lẽ Trần Hạo đã vào rồi."

Chu Quyết lúc này mới hồi phục tinh thần, cậu nhìn bốn phía, bất đắc dĩ thở dài nói: "Bước tiếp theo làm thế nào?"

Lâm Húc nói: "Mộ Quách Phác chính là âm dương và ngũ hành tiêu chuẩn căn bản nhất, lúc đầu chúng ta đối với việc này cũng không để ý lắm. Cho nên cùng kim cực nhập mộ, sau khi thất bại kim sinh thủy, nơi này thành thủy cực."

Chu Quyết bùng trán đặt câu hỏi: "Kim cục?"

Lâm Húc nói: "Đúng vậy, ban đầu thạch bích cục lớn nọ kỳ thật là một khối quặng nham thạch thiên nhiên. Hệ kim, nhưng sau khi thất bại từ trong mộ Quách Phác phun ra lượng lớn nước ngầm, dẫn đến nơi này thành thác nước."

Diệp Vỹ nói tiếp: "Nhưng kỳ quái chính là, thác nước lớn như vậy cư nhiên không làm nơi này chìm ngập. Mà dựa vào tám nhánh đem nước dẫn đến những mạch đất khác."

Lâm Húc nói: "Đúng vậy, cho nên nơi này chính là âm dương đạo. Mà bổ cục còn lại là có ngũ hành bát quái thiết lập ở đây, Quách Phác cải tạo địa thế, nhưng không ảnh hưởng đến mặt đất. Bản lĩnh như vậy mấy ngàn năm cũng không có bất cứ ai có thể làm được."

Khi Còi không biết rõ, nghe có chút không vô. Diệp Vỹ nhìn hẩn một cái, thở dài nói: "Nói cách khác tất cả phong thủy đều là lợi dụng địa thế để bố trí phong thủy cục, mà tạo địa thế về cơ bản không có khả năng làm được. Cái gọi là nhân định thắng thiên những lời này bản thân đã không phù hợp học thuyết đạo gia, một câu nói đạo pháp tự nhiên, chính là quyết định ở chỗ thuận theo tự nhiên, nếu nghịch thiên mà đi chỉ có thể bị trời phạt. Mà Quách Phác lại tạo ra cục, từ mức độ nào đó mà nói đây cũng là một loại hành động nghịch thiên."

Khi Còi gật đầu, hẩn nói: "Thác nước lớn như vậy, chúng ta làm thế nào bò lên trên đó đây?"

Diệp Vỹ nói xong đang chờ ánh mắt sùng bái của Khi Còi, đáng tiếc Khi Còi sau khi nghe xong trực tiếp đem đầu chuyển hướng Lâm Húc hỏi vấn đề này, hiển nhiên hẩn đối với giải thích của gã hoàn toàn không có hứng thú muốn biết. Điều này làm cho Diệp Vỹ vô cùng thất vọng, gã cau mày nói: "Này, nhóc con, tốt xấu gì người ta đã giải thích cho cậu tỏ chút cảm kích đi, đây là lễ độ đó."

Khi Còi quay đầu sang hỏi ngược lại: "Tôi có hỏi anh sao?"

Diệp Vỹ co rút khóe miệng, Tam Béo âm thầm bật ngón cái với Khi Còi, Diệp Vỹ coi như không nhìn thấy, gã đưa mắt nhìn về hướng Lâm Húc, Lâm Húc ngẩng đầu nhìn thác nước như con rồng bạc này, muốn bò lên đó căn bản không có khả năng.

Ông nói: "Cục này sẽ thay đổi, bây giờ là thủy cục, chúng ta phải nghĩ biện pháp dựa vào ngũ hành bắt đầu, thủy sinh mộc, chúng ta phải biến nơi này thành mộc cục."

Chu Quyết cào tóc, cậu muốn giúp đỡ cùng suy nghĩ, nhưng vắng Trần Hạo, cậu về chút bản lĩnh này chỉ so với Tam Béo mạnh hơn một chút, căn bản so ra kém Diệp Vỹ và Lâm Húc, cậu nhìn nước ngầm người, đột nhiên balô cậu không biết tại sao ngã trên mặt đất, từ trong balô rơi ra một quyển sổ tay, lúc đầu khi Trần Hạo bố trí bài tập của bọn họ, chính là nói về ngũ hành bát quái, cậu đột nhiên nghĩ đến gì đó,

thoáng cái đứng dậy, cậu nhìn thác nước này nói: "Lúc đầu khi anh Trần dạy học cũng từng nói tới ngũ hành,

Nhớ kỹ tiết trước anh nói thời Tỳ Tiêu Cát từng ở 《ngũ hành đại nghĩa? Luận tương sinh》 nói: Mộc sinh hỏa, gỗ tính ấm áp, hỏa ẩn trong đó, dùi gỗ thì lửa bùng, do đó mộc sinh hỏa; hỏa sinh thổ, lửa nóng do đó có thể đốt gỗ, gỗ đốt thành tro, tro cũng tức là đất, do đó hỏa sinh thổ; Thổ sinh kim, kim tồn tại trong núi đá, ngấm dần mà sinh, tụ đất thành núi, núi tất có đá, do đó thổ sinh kim; Kim sinh thủy, thiếu âm khí, ôn nhuận chảy trôi, kim nung rồi cũng thành thủy, chảy ngấm trong núi, vậy nên kim sinh thủy; Thủy sinh mộc, do nước nuôi dưỡng mà sinh ra, cho nên thủy cũng sinh mộc. Đây là đạo lý ngũ hành tương sinh. Anh ấy nói đây là đạo lý cơ bản nhất, cũng là căn bản, người xưa ngũ hành không rời âm dương, âm dương không rời ngũ hành. Do đó ngũ hành cùng âm dương phải đồng thời đối đãi, không thể tách ra, nếu như nói nước là âm, mộc lại tính thuần dương, vậy chính là âm sinh dương, cũng chính là trước mặt chúng ta bây giờ do cực âm chuyển dương, chỉ cần chịu đựng đến tảng sáng, chính là lúc lão âm chuyển thiếu dương. Có lẽ đây là cơ hội?"

Diệp Vỹ lúc cậu đang nói, không ngừng chuyển động ngón tay, gã có chút giật mình nhìn Chu Quyết nói: "Đúng vậy, đến lúc đó là thời khắc thủy sinh mộc, chúng ta phải chờ. Cậu làm thế nào mà nghĩ ra được?"

Tam Béo hưng phấn nện lưng Chu Quyết nói: "Bạn hiền thật trâu nha, quả nhiên là Tiểu Chu Lang, cư nhiên có thể nghĩ sâu được như vậy."

Chu Quyết ngượng ngùng sờ đầu, cậu cười nói: "Cũng nhờ ghi chép trên sổ tay nhắc nhở tôi, nếu không phải anh Trần."

Lúc cậu nói đến Trần Hạo, mọi người đều không nói gì nữa. Chu Quyết cũng ngừng lại, cậu đổi giọng nói: "Ít nhất chúng ta hiện tại đã có manh mối đại khái, vậy chờ thời cơ thôi."

Diệp Vỹ mím môi nhìn Chu Quyết, nhưng hai tay sau lưng gã vẫn như cũ không ngừng chuyển động ngón tay, Lão Cửu chú ý tới chi tiết này của gã, nhưng không nói gì. Mà về mặt Diệp Vỹ lại sinh ra biến hóa vi diệu, khóe miệng gã có chút nhếch lên. Phảng phất như đã nghĩ thông suốt chuyện gì.

Gã cười nói: "Đã như vậy chúng ta hiện tại hãy lựa chọn trước tới cùng ai tiến vào mộ Quách Phác, ai tiến vào mộ công chúa đi thôi."

Tam Béo nhảy dựng lên nói: "Anh gấp cái gì, hiện tại không phải đang đợi thời gian sao."

Diệp Vỹ nói: "Đừng quên, lão âm chuyển dương chỉ ngay trong khoảnh khắc. Đến lúc đó không được phép có một chút biến số nào. Đến lúc đó ai cũng không biết biến số này có vấn đề thế nào đâu."

Lão Cửu đứng lên nói: "Tôi đồng ý với cách nói của Diệp Vỹ, bây giờ là lúc quyết định rồi."

Tam Béo cũng không cách nào lên tiếng, hần kiên trì nói: "Tôi muốn đi cùng Lâm Húc, tiến vào mộ Quách Phác."

Khỉ Còi nói: "Tôi nói rồi tôi cùng Chu Quyết một chỗ, cậu ấy đi đâu tôi đi đấy."

Chu Quyết cúi đầu, cậu nói: "Trước đó tôi đã đáp ứng đến mộ phần công chúa. . . ."

Diệp Vỹ cười nói: "Rất tốt, tôi cũng đi mộ phần công chúa."

Mọi người mở to mắt nhìn Diệp Vỹ, ai cũng chưa từng nghĩ đến gã sẽ nói vậy.

Khỉ Còi cau mày nói: "Anh lại giờ thủ đoạn gì đó?"

Diệp Vỹ nói: "Các cậu đều đã lựa chọn, vậy tôi cũng đưa ra sự lựa chọn của tôi mà thôi, chẳng lẽ việc không rất không hợp lý sao?"

Tam Béo bắt đầu có chút dao động, hần nghĩ hình như có chút không đáng tin, hần nói: "Chờ một chút. Anh nói lý do trước một chút xem, tại sao anh lựa chọn mộ phần công chúa? Có đạo lý gì?"

Diệp Vỹ vẫn như cũ mỉm cười nói: "Không có lý do gì, chỉ là tôi cảm thấy muốn chọn cái kia."

Lão Cửu lúc này nhìn mọi người hần nói: "Đồng dạng cũng lựa chọn vào mộ phần công chúa."

Tam Béo có chút không chắc, hần nói: "Hả? Cậu cũng chọn vậy? Các người tới cùng làm trò gì đây, tôi chẳng hiểu gì cả. Không, tôi cũng chọn mộ phần công chúa!"

Chu Quyết bưng đầu nói: "Chuyện gì xảy ra. cậu đừng có nơi nào nhiều người chọn thì cậu liền chạy sang đó vậy chứ? Cậu cho rằng là lựa chọn siêu thị lớn sao?"

Tam Béo thoáng cái bị nói đến không biết nói gì chống đỡ, hần tột nực, cuối cùng nói: "Vậy Lão Cửu tại sao cậu muốn chọn mộ phần công chúa? Ý tứ gì?"

Ánh mắt Lão Cửu có chút tản mát, hần như đang hồi tưởng lại gì đó mà nói: "Lúc đầu khi tôi tiến vào đã cảm thấy tôi sẽ còn phải đến đó, nơi đó phẳng phất như có thứ gì đó đang chờ tôi."

Tam Béo hỏi: "Thứ gì?"

Lão Cửu có chút ngượng ngùng, hần thấp giọng vuốt mũi nói: "Một nữ nhân. . . ."

Tam Béo làm mặt quỷ nói: "Một nữ quỷ thì đúng hơn."

Lão Cửu không để ý tới lời châm chọc của hần, nói: "Tôi lựa chọn nơi đó."

Lâm Húc lúc này có chút bất đắc dĩ, ông xen vào nói: "Nhóc béo này đi theo tôi? Vậy e rằng không được đâu à. Như vậy đi để anh bạn Chu đi cùng chúng tôi nhé."

Chu Quyết thoáng sửng sốt, nhưng vẫn gật đầu.

Khỉ Còi sáng khoái nói: "Được, vậy chúng ta sẽ đi mộ phần Quách Phác."

Nhưng không ngờ tới Diệp Vỹ lại mở miệng nói: "Khỉ Còi phải đi theo tôi."

Khỉ Còi phần nộ nhìn gã nói: "Dựa vào cái gì?"

Diệp Vỹ nhìn Khỉ Còi nói: "Bởi vì ngày sinh bát tự của cậu vừa vặn hợp với tôi."

Tam Béo nghe câu này, một ngụm không nén kịp trực tiếp bật cười phun ra, ngay cả mặt Chu Quyết cũng đều co rút ý cười.

Trong đại não Khỉ Còi đột nhiên nghĩ tới tình tiết thời xưa nam nữ kết hôn sẽ so sánh bát tự phù hợp, thậm chí xuất hiện mặt của bà mai, nhưng hấn lập tức vấy rơi ý nghĩ khoa trương đó, mặt của hấn vặn thành một đoàn, hung tợn nói: "Anh muốn bị tôi đánh thành tàn phế không?"

Diệp Vỹ lại mặt mày nghiêm túc nói: "Tôi nói đều là sự thật, bát tự cậu thuộc về cực âm. Mà tôi lại là cực dương, cậu phải cùng tôi một chỗ."

Tam Béo run rẩy bả vai, cười đến chảy cả nước mắt, hấn nói: "Đây xem như là cầu hôn sao?"

Diệp Vỹ tiếp tục nói: "Vốn tôi không nghĩ tới lần này có thể gặp được sự tồn tại của cậu, ngày sinh của cậu thế này kỳ thật vô cùng thích hợp luyện quý đồng."

Diệp Vỹ còn chưa nói xong, đám tay của Khỉ Còi đã tiếp đến rồi, cả thân thể Diệp Vỹ gần như muốn bay ra ngoài. Khỉ Còi còn muốn bỏ một quyền, nhưng đã bị Lão Cừu và Chu Quyết kéo lại, hấn chỉ có thể đỏ mắt nói: "Luyện cái đầu nguoi! Tiểu tử nguoi còn dám nói một câu chó má kiêu này, lão tử hiện tại liền phế luôn nguoi. Mẹ nó. Tức chết ta rồi. Các người buông ta ra."

Diệp Vỹ bưng cằm, mũi gã đã chảy máu, gã một bên chùi máu mũi, một bên đứng lên nói: "Tôi cũng đâu nói muốn đem cậu luyện quý đồng, cậu đã lớn như vậy rồi làm sao mà luyện chứ? Tôi không cần quý đồng, bát tự của cậu và Diệp Đĩnh giống nhau. Tôi chỉ muốn nói thể chất của cậu như vậy cùng tôi tiến vào mộ phần công chúa, tôi có thể hoàn thành bí thuật của Diệp gia chúng tôi. Chỉ cần cậu phối hợp tôi có thể bảo trụ một cửa sinh, cậu hiểu chưa?"

Khỉ Còi nghe xong lời này mới hơi chút bình ổn cơn tức, hấn quay lại nói với hai người đang ôm hấn: "Buông tay."

Hai người lập tức buông tay, rất sợ chạm một chút thôi đám tay nọ sẽ tiếp đến trên người bọn họ. Khỉ Còi thở phò phò chỉ vào Diệp Vỹ nói: "Anh có thể cam đoan không?"

Diệp Vỹ bùng mũi nói: "Nếu không tôi muốn cậu cùng tôi một chỗ làm gì chứ? Cậu cũng đâu phải lão bà của tôi." (Tiêu: Lão bà là chỉ vợ đó, hai bạn đang làm ta kích động để vậy luôn đi :]])

Khi Còi nghe được câu nói kia, mãnh một cước, Chu Quyết và Lão Cửu lại vội vàng đi tới kéo hắn, bất quá lần này Diệp Vỹ đã có kinh nghiệm, trước tiên lấy túi chặn lại chỗ hiểm của mình, nếu không một cước kia phỏng chừng sẽ thật sự muốn khiến gã không lấy được lão bà luôn.

Khi Còi nóng giận nói: "Buông ra!"

Chu Quyết đầu đầy mồ hôi nói: "Cậu không thể như vậy, Khi Còi cậu hãy nghe tớ nói, hiện tại không phải lúc mất bình tĩnh, cậu phải tỉnh táo, cậu phải tỉnh táo. Con mẹ nó cậu đừng giẫm lên chân tớ chứ."

Lão Cửu bắt lấy cánh tay Khi Còi nói: "Đúng vậy, Khi Còi cậu nghe khuyên một câu đi! Ôi chao, mắt kính của tôi."

Khi Còi trợn mắt chờ hai người nói: "Tao biết, buông tao ra, tao sẽ không đánh hắn."

Chu Quyết cùng Lão Cửu liếc nhìn nhau, bọn họ cẩn thận buông tay ra, nhưng thân thể vẫn như cũ kề sát Khi Còi, Khi Còi dùng bả vai đẩy hai người ra, hắn lau mặt một phen, thở hổn hển như trâu nói: "Được, tôi với anh đi cùng. Mẹ nó, anh mà còn giở trò gì nữa, tôi lập tức đánh anh thành tàn phế suốt đời."

Diệp Vỹ bùng mũi, mặc dù vẻ mặt gã vô cùng bình thản, nhưng Chu Quyết sức quan sát rất mạnh từ trong ánh mắt thẳng cha này phát hiện một chút thần sắc sợ hãi.

Chương 46: Gác chuông

---o0o---

Diệp Vỹ lui về phía sau vài bước, Chu Quyết cau mày lôi kéo Khi Còi nói: "Đừng xúc động, chúng ta còn phải dựa vào anh ta."

Diệp Vỹ mới vừa thả lỏng tứ chi, liền nghe Chu Quyết mặt không chút biểu cảm nói: "Đi ra ngoài rồi, cho cậu đánh chết anh ta."

Diệp Vỹ lão đảo một cái, Khi Còi liếc mắt nhìn gã rồi túm lấy áo gã nói: "Anh nhớ kỹ cho tôi, mục đích tôi và anh một tổ chính là giám thị anh, anh có động tác quỷ gì, tôi tước anh trước tiên."

Diệp Vỹ cầm tay Khi Còi, lạnh lùng cười nói: "Rất nhanh, tôi sẽ khiến cậu phải van cầu tôi."

Khi Còi như là vẩy rơi thứ gì dơ bẩn mà vứt tay Diệp Vỹ ra, còn Tam Béo vào lúc này lại thỉnh linh hô một tiếng, Chu Quyết hỏi: "Làm sao vậy?"

Tam Béo như rối loạn thần kinh mà dựa vào người cậu, nói: "Nước này sao lại có gợn sóng kỳ lạ thế?"

Chu Quyết nói: "Thế nước lớn như vậy, có chấn động cũng rất bình thường mà."

Tam Béo vội khoát tay nói: "Không phải bên kia, vũng nước chỗ này không nên có nước gợn chứ."

Mọi người theo tầm mắt của Tam Béo nhìn lại, nhưng nước này lại yên tĩnh như mặt gương, mấy người Chu Quyết quay đầu về nghi vấn nhìn Tam Béo, Tam Béo cắn móng tay nói: "Tôi nghe được phía sau hình như có tiếng chuông. Quay đầu lại phát hiện vũng nước nọ cứ nhiên có sóng gợn, hơn nữa chiếu ra bóng chân của một người. Chúng ta đâu còn ai khác."

Chu Quyết nhìn về bốn phía, ngoại trừ nguồn sáng của đèn pin có thể chiếu xạ, bốn phía cơ hồ chỉ có thể nhìn thấy rõ những hình bóng yếu ớt, đường nét mơ hồ như vậy ngược lại khiến nơi này so với bóng tối hoàn toàn càng khiến cho người ta bất an. Chu Quyết cảnh giác hỏi: "Bóng của ai?"

Tam Béo muốn mở miệng, nhưng lời đến bên mép lại chuyển một vòng, hần lộ vẻ khó xử nói: "Tớ cũng không thấy rõ ràng, xem chừng có chút giống người thời dân quốc, bởi vì mang giày đế vải. Ông quần cũng là dùng dây buộc lại."

Lâm Húc đột nhiên ngắt đầu nói: "Làm sao có thể?"

Tam Béo nói: "Chính là không thấy rõ cho nên mới không biết, hơn nữa chỉ thoáng qua một chút rồi thôi. Nó cũng chỉ là ảnh ngược của vệt nước mà."

Lâm Húc nhìn quanh bốn phía, ông lại nhìn mấy người trẻ tuổi này một chút, cuối cùng thở dài nói: "Bất kể nói như thế nào, chúng ta phải chờ tới hừng đông, mới có thể tiến vào âm dương đạo."

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người đều trầm mặc, Chu Quyết nhìn bốn phía nói: "Nơi này rất lớn, cảm giác hình như phía trên càng thêm trống trải. Nhưng nước lại không che phủ được nơi này, mà chia làm mấy khu vực. Thật sự là kỳ quan."

Khi Còi nói: "Dựa theo lời cậu vừa nói, tớ cũng hiểu được cái này hình như từng gặp ở đâu đó nha."

Tam Béo nói: "Có phải giống đoạn thời gian trước chúng ta đi du lịch thôn Bát Quái không?"

Chu Quyết gật đầu, tiếp tục nói: "Đích xác, hồ lớn của thác nước này vừa vặn nằm chính giữa thái cực, mà nước kênh bốn phía phân biệt đem chung quanh phân chia thành mấy khu vực, nếu thật dựa theo bát quái, vậy nơi này hẳn có tám khu vực. Chúng ta chỉ đang ở một trong những khu vực đó mà thôi, còn một vấn đề chính là mặc dù chúng ta bật đèn pin, ánh sáng nơi này không quá đầy đủ, một vài địa phương tối tăm kia là gì? Những khu vực khác phân biệt là những thứ gì?"

Diệp Vỹ nhú mày nói: "Có thể đi xem thử."

Khi Còi cảnh giác nhìn gã, Diệp Vỹ nghiêng đầu qua cười nói: "Cậu không muốn nhìn thử sao?"

Khi Còi như trung cầu ý kiến nhìn Chu Quyết, Chu Quyết thì lại nhìn Lâm Húc, Lâm Húc cau mày nói: "Kỳ thật sau khi ta đi ra thì chưa từng trở lại, sợ chạm đến cơ quan lại cải biến địa hình nơi này. Do đó ta cũng không rõ."

Lão Cừ nói: "Xem thử đi, dù sao hiện tại cách hừng đông còn rất lâu, nhưng thật ra nhìn thử xem có lẽ sẽ có phát hiện ngoài ý muốn đó."

Tam Béo chu mỏ nói: "Lòng hiếu kỳ của cậu rất lớn."

Lão Cừ không nói gì, nhưng những người khác xem ra cũng đều đã đồng ý. Bọn họ đều cầm lấy balô, Chu Quyết trong nháy mắt khom lưng nọ cảm giác hình như nghe được một tiếng cười khẽ, sau đó là tiếng chuông như có như không nọ.

Cậu vội vàng ngẩng đầu, nhưng vẫn như cũ không hề có gì cả.

Coong coong.

Ngay khi cậu thất thần, những người khác đều đã đi trước, Lão Cừ hướng cậu hô: "Lão Nhị, bám theo."

Chu Quyết vượt ngực, cậu cảm thấy trong lòng bị đâm một chút, cậu như có điều suy nghĩ mà đi về phía mọi người.

Coong coong.

Lại một tiếng coong. Nhưng lúc này những người còn lại cũng dừng bước.

Tam Béo nói: "Các cậu nghe đi chính là thanh âm kia, không giống như ảo giác đâu."

Khi Còi nhìn sâu bên trong phía đông nói: "Thanh âm kia từ bên đó truyền đến. Hình như sâu bên trong chỗ đó còn có thứ gì khác."

Chu Quyết đeo túi, cậu dùng đèn pin chiếu một chút, sau đó nói: "Đi, đến bên kia nhìn xem."

Lâm Húc dẫn đầu mang theo mọi người đi sâu vào trong hang, một bên lấy đèn pin chiếu xung quanh, một bên nói với bọn họ: "Thời gian đã quá lâu. Nhớ không nổi địa điểm tàn tích của thôn trang này. Nhưng hẳn là hướng đó. Phía đông là tàn tích của thôn cổ."

Chu Quyết hí hóp nói: "Nói cách khác nơi đó chính là thôn ngầm?"

Lâm Húc nói: "Đúng vậy, vòng qua thôn ngầm chúng ta sẽ đi đến bãi cát, nơi đó chính là khu tế tự trước đây, cũng là địa điểm Thúy Nương mang bọn ta tiến vào."

Lão Cửu nói: "Chúng ta cũng đi đến đó, thác nước này kỳ thật chính là một trụ nước lớn, tứ phía đều có. Nếu cái gọi là mộc cục phát sinh tại một mặt trong đó, chúng ta cũng chỉ có thể đợi sao."

Lâm Húc nói: "Sẽ không, bởi vì đây là một chỉnh thể. Nó sẽ không đơn độc xuất hiện của mộc ở một mặt, bởi vì dựa theo nguyên lý bát quái, cái gọi là thái cực chính là một thể, một nét khai thiên, không có khả năng sẽ có chi nhánh."

Diệp Vỹ cũng gật đầu nói: "Đúng vậy, Quách Phác cho dù đã sửa chữa xếp đặt sơn thủy, cũng chỉ là lợi dụng phương pháp ngũ hành bát quái tương sinh tương khắc, nhưng đối với thái cực ông ta nhất định tuân theo, đối với cổ nhân, ý nghĩa của thái cực quá trọng đại. Chính là hết thảy biến lý đều bất biến."

Chu Quyết nói: "Vậy chúng ta cứ dựa theo lộ tuyến của Thúy Nương tiếp tục đi. Ít nhất bọn họ đã thuận lợi qua ải. Bất quá tôi đang suy nghĩ cái gọi là mộc cục kia rất cuộc còn có bộ dạng thể nào?"

Diệp Vỹ vừa đi vừa nhìn bốn phía nói: "Dựng nên ngũ hành đơn giản chính là đạo lý tương sinh tương khắc, một loại thuộc tính có thể sinh ra một loại thuộc tính khác, nhưng tất nhiên cũng sẽ khắc chế một loại khác, gọi là đạo lý nhất âm nhất dương, chúng ta đang đồng thời tiến vào mộc trận, chúng ta phải cẩn thận nó cũng có khả năng sinh thành kim môn."

Chu Quyết gật đầu, cậu nói: "Đúng vậy, đây là nguyên lý của ngũ hành, vĩnh viễn tồn tại có tính hai mặt."

Quả nhiên phía trước cách đó không xa, đèn pin của Lâm Húc chiếu ra một ít kết cấu đen ngòm, cảm giác như là nhà tranh, vô cùng cũ nát.

Chờ sau khi đi vào mới phát hiện, những nhà này đều có tình trạng hư hao nghiêm trọng.

Có vài nhà trên vách tường còn có vết đao chém và hỏa thiêu, mà thời gian chuyển dời khiến cho nóc nhà vốn là cỏ tranh đã sớm mục nát hầu như không còn, chỉ còn lại vách tường đổ nát cùng khung xà nhà rơi rụng bốn phía, những thứ này càng giống như di hài vừa bị tẩy kiếp. Đám người Chu Quyết xuyên qua giữa di tích yên tĩnh như chết này, nhìn những mái tàn ngói nát nhìn mà phát hoảng này, phảng phất như có thể tưởng tượng ra được cuộc đàn áp khi đó ở nơi đây thảm thương nhường nào. Mà nay những ngôi nhà này lại yên tĩnh tựa như quỷ mị.

Chu Quyết thấp giọng nói: "Ấy vậy mà lại không có lấy một bộ di hài, có lẽ vì thời gian quá dài."

Lão Cửu vượt tường đất nói: "Nơi này nhìn qua thật sự rất thảm đó."

Lâm Húc cắt ngang lời bọn họ: "Không nên ở chỗ này nói những lời như thế, tử linh này còn chưa nghỉ ngơi, nghe được những lời của các cậu sẽ càng sinh bất an."

Bỗng dưng Chu Quyết phát hiện bên cạnh một mảnh ngói nát có một tấm bia đá tương đối đầy đủ, rồng cuộn phía trên đã bị mài mòn hơn phân nửa, nhưng vẫn còn bảo tồn một ít văn tự mờ hồ phía dưới. Lâm Húc xoa xoa bùn đất trên thạch bích. Diệp Vũ khẽ sát vào vừa nhìn nói: "Đây là một tấm bia đá tế tự, tác dụng chính là lúc tế tự lấy ra dùng để tế bái."

Lâm Húc gật đầu nói: "Đích xác, các cậu nhìn mặt trên còn có dấu vết tương tự như giọt máu, hẳn là khi ấy giết chết gia súc rồi giội lên tấm bia đá, coi như một loại huyết tế."

Diệp Vũ tiếp tục nói: "Phía trên có chút văn bia, nó có vẻ như là quy chế của Tương tộc cùng phân loại, loại thứ nhất, cũng là tầng thấp nhất chính là thi nhân, tác dụng của bọn họ cùng vật thí nghiệm giống nhau, bọn họ không có nhiều tài cán, sự tinh biết được cũng cực ít. Loại thứ hai chính là phương sĩ bình thường, còn có một ít pháp sư hạ cổ, tác dụng của bọn họ cũng chỉ là có thể chế tạo thi nhân bình thường, cùng cương thi không sai biệt lắm, ngoài ra cũng chỉ hiểu sơ về cách vận dụng Tương trùng mà thôi. Cao nhất gọi là tông sư, bọn họ có thể khởi tử hồi sinh, mà bọn họ nếu có thể làm thi thể sống lại hiển nhiên cũng càng thêm trân quý, nhưng bọn họ rất ít phục sinh được thi thể, mượn Quách Phách để nói, ông ta có thể xem như đại tông sư trăm năm khó gặp của Tương tộc, nhưng ông ta cả đời chưa bao giờ phục sinh một bộ thi thể nào, thậm chí lúc tìm được quỷ phách có thể hoạt hóa thi thể, cũng áp dụng phong tỏa tin tức, nhưng nơi này nói đến một bí mật về quỷ phách."

Lão Cửu theo trình bày hồ hững của Diệp Vũ, hô hấp lại càng ngày càng dồn dập, hẩn hỏi: "Bí mật gì?"

Diệp Vũ quay đầu nhìn hẩn nói: "Ông ta phát hiện, thông qua quỷ phách phục sinh thi thể, có thể bắt lão bất tử, hơn nữa sở hữu sức mạnh thần bí, nói cách khác phục sinh thi thể giống như quỷ thần vậy. Cũng chính cái gọi là thi giải thành tiên."

Tay Lão Cửu nắm ngực càng thêm chặt, hẩn hỏi: "Thành thần tiên?"

Diệp Vỹ lại lắc đầu nói: "Không, chính là quỷ, hơn nữa tương đối đáng thương. Bởi vì bị phục sinh thì thể mỗi một ngày sẽ lập lại một lần thống khổ của tử vong. Mà phần thống khổ này cũng khiến hẳn lại có động lực phục sinh. Oán khí có thể tưởng được. Do đó là quỷ."

Lão Cửu bùng cổ mình, hẳn tiếp tục hỏi: "Vậy. . . . Có biện pháp nào để yên nghỉ không?"

Lâm Húc nhìn tấm bia đá như có điều suy nghĩ, ông ta lẩm bẩm nói: "Bởi vì bọn họ là thi nhân của Tương tộc, kỳ thật chính là thi thể đã chết dùng Tương thuật sống lại, nhưng không có cách nào trở thành con người, mà do đại tông sư vận dụng phương pháp trong bản dập để làm phép, có thể cho thi nhân phục sinh lại an giấc ngàn thu, đó cũng là chuyện chúng ta phải làm. Đồ án trong bản dập chính là trình tự của bí pháp."

Chu Quyết nghe được lời này, chợt nói: "Vậy ác quỷ trong bản dập kỳ thật chính là."

Lâm Húc nhìn Chu Quyết, ông gật đầu nói: "Đúng vậy, bảy đại tông sư nọ chính là một nhóm Tương tộc cuối cùng. Tương tộc bị diệt rất có khả năng chính là có chút sự tình xảy ra với bảy người cuối cùng này, hơn nữa liên lụy đến nhà nước phong kiến tập quyền thời đó, cuối cùng đám người kia rơi vào kết cục toàn bộ diệt vong. Mà vị công chúa kia. Cũng bởi vì lần đại nạn đó mà bị liên can, nhưng nhìn có vẻ như hoàng đế đối với nàng vẫn vô cùng trọng đãi, nếu không sẽ không dựa vào quy cách như công chúa để hạ táng."

Ánh mắt của Lâm Húc cùng Chu Quyết đối diện thật lâu, Lâm Húc nói: "Các cậu có lẽ còn có hoài nghi, cũng khó trách, nhưng đây là việc đã định trước trong số mệnh. Ngay từ đầu ta cũng không tin vào mệnh, nhưng Thúy Nương bọn họ khiến ta phải tin."

Nhưng vào lúc này, Chu Quyết đột nhiên cảm giác được một hiện tượng cực kỳ bất hợp lý.

Cậu ngừng lại, nhìn dưới mặt đất nói: "Sao lại có dấu chân?"

Mọi người lúc này mới phát hiện cư nhiên trên mặt đất bùn của di chỉ cổ đại có mấy dấu chân cực kỳ rõ ràng, mà dấu chân này rất nhỏ, giống như của đứa bé, nhưng lại vô cùng sâu, đứa bé kia như là đeo trên lưng thứ gì đó cực kỳ nặng mà chạy đi.

Mọi người nhất thời cảm thấy một cổ lãnh liệt, Tam Béo nói: "Đây không phải ma quỷ lộng hành chứ."

Khi Còi nhìn bức tường đồ bốn phía nói: "Cho dù là ma quỷ lộng hành cũng không đáng ngạc nhiên đâu."

Lâm Húc ngồi xổm người xuống, ông nhìn dấu chân nói: "Các cậu nhìn xem dấu chân này có vẻ như là loại đế giày vải dệt thủ công. Nhưng không phải chân của người trưởng thành."

Tam Béo nói: "Chẳng lẽ ảnh ngược trước đó tôi nhìn thấy chính là thứ này?"

Lâm Húc đứng thẳng người dậy, ông nói: "Xem ra còn có ai đó đi theo chúng ta vào đây."

Lão Cửu nói: "Có thể là Trần Hạo?"

Chu Quyết lắc đầu nói: "Không có khả năng, không tính chuyện anh ấy tại sao phải trốn chúng ta, chỉ cái dấu chân bé thế này thôi anh ấy cũng làm không được. Đây. Rõ ràng là dấu chân của một đứa trẻ mà."

Tam Béo thoáng cái vỗ đầu nói: "Đúng rồi, nữ nhân bó chân! Nếu như là bà già bó chân, dấu chân này giải thích được rồi."

Chu Quyết hỏi: "Lâm Húc, Thúy Nương nàng."

Lâm Húc nói: "Thúy Nương là người xuất thân bản cùng, nàng không có bó chân. Hơn nữa nàng đã chết."

Chu Quyết suy nghĩ một chút, vẫn nói: "Nhưng chúng tôi trong quan tài Thúy Nương không phát hiện thi thể của nàng, mà là một nữ nhân khác."

Lâm Húc thoáng cái cứng đờ đứng đó, ông chảy mồ hôi lạnh nói: "Cậu nói gì? Các cậu đã tới phần mộ của Thúy Nương?"

Chu Quyết gật đầu nói: "Đúng vậy, trong từ đường chúng tôi đã phát hiện quan tài và linh bài của Thúy Nương, nhưng thi thể bên trong là của Trần Như Lan chị gái Trần Hạo. Mà cô ấy là một trong nhóm bảy người trước chúng tôi, chúng tôi sợ dĩ có thể đi đến được tận lúc này, hoàn toàn đều dựa vào tư liệu chị ấy lưu lại."

Lâm Húc mở to mắt, ông nắm đấm tay nói: "Thi thể Thúy Nương không thấy nữa? Làm sao có thể!"

Lâm Húc nhìn chung quanh, ông lẩm bẩm nói: "Thúy Nương, tại sao có thể như vậy chứ."

Chu Quyết tiếp tục nói: "Chúng tôi một chút đầu mối cũng không có, nhưng tựa như Lão Cửu cũng đã sống lại, do đó tôi nghĩ Thúy Nương có thể cũng chết mà sống lại hay không?"

Lâm Húc cau mày lắc đầu nói: "Cái chết của Thúy Nương vô cùng triệt để, nàng không có cơ hội sống lại, nếu như nói nàng thật sự sống lại, vậy."

Ông nhìn đám người Chu Quyết nói: "Cô gái kia không phải là Thúy Nương được đâu, mà là chủ mộ của mộ phần công chúa kia."

Nhưng ông rất nhanh lại tiếp tục lắc đầu: "Nhưng thế thì không có khả năng."

Lúc này Khỉ Còi sâu kín nói: "Ngoại trừ Thúy Nương ra, các cậu đã quên chúng ta còn mang theo một thứ đó."

Mọi người hỏi: "Thứ gì?"

Khí Còi mặt trắng bệch, cười khỏ nói: "Còn nhớ con mèo kia không?"

Mọi người trầm mặc xuống, Tam Béó lấp bắp nói: "Nó không phải trù tà sao?"

Chu Quyết nói: "Không biết, nhưng con mèo này đích thật là vì quyền sách Vòng Bảy Người kia mà xuất hiện. Sự tồn tại của nó hình như là vì theo nhóm chúng ta đi tới cuối cùng, như một người đứng quan sát."

Lão Cửu nói: "Đúng rồi, hiện tại quyền sách kia ở đâu?"

Chu Quyết dừng một chút, cậu nói: "Vẫn luôn trên người Trần Hạo."

Khí Còi nhìn thoáng qua Diệp Vỹ vẫn lâm vào trầm mặc, hấn bắt lấy bờ vai gã nói: "Vậy con mèo là của anh sao?"

Diệp Vỹ cười nói: "Là của tôi."

Khí Còi nói: "Anh đừng giở trò, con mèo nợ tới cùng xảy ra chuyện gì!"

Diệp Vỹ kẻ sát vào Khí Còi nói: "Mặc dù con mèo nợ là tôi nuôi, nhưng nó từ đâu tới tôi cũng không biết, tôi chỉ cảm thấy đó là một con mèo dùng rất tốt."

Khí Còi cau mày nói: "Tại sao?"

Diệp Vỹ lại một lần nữa nhìn Chu Quyết, gã cười nói: "Bởi vì nó có thể cảm nhận được tử khí."

Lâm Húc cắt ngang cuộc nói chuyện của bọn họ, ông nói: "Trước mắt bất kể rốt cuộc là mèo, hay là Thúy Nương, nhưng khẳng định chỗ này của chúng ta còn trà trộn vào thứ gì đó khác, mọi người phải cẩn thận, ngàn vạn lần đừng gây thêm rắc rối. Bởi vì vô luận là cái gì đều sẽ hại mạng của chúng ta."

Thình lình Khí Còi chỉ vào căn nhà phía trước nói: "Các cậu nhìn xem nhà bên kia."

Khí Còi chỉ vào bên cạnh một mặt tường đất có một tòa nhà phi thường cao ngất, cùng tường đồ ngói nát bốn phía có vẻ vô cùng không ăn nhập, bởi vì nó quá mới, quả thực không giống như cổ đại. Nóc của tòa nhà nợ cực kỳ lớn, như vậy xem ra quả thực giống như loại phòng ốc của thị tộc Bán Pha thời kỳ đồ đá. Nhưng nhà này chế tạo vô cùng chắc chắn, gạch xanh ngói lớn, phi thường khí thế.

(Tiêu: Trong thị tộc Bán Pha mỗi quần thể nhà ở gồm một toà nhà lớn được bao bọc bởi nhiều gian nhà nhỏ xung quanh, hình thành nên một tổ hợp kiến trúc lấy toà nhà lớn làm trung tâm. Theo các nhà nghiên cứu Trung Quốc, đây là nơi để tập hợp cộng đồng. Nội dung chủ yếu của việc tập hợp cộng đồng ở chế độ xã hội nguyên thủy là tế tự: tế trời, tế thần, tế tổ và cũng có thể đây là nơi cư trú của vị thủ lĩnh. Đem nơi tế tự đặt ở chính giữa khu vực cư trú đã phản ánh quan niệm xem trung tâm là tôn quý.)

Diệp Vỹ nói: "Ừm. Kỳ quái, nhà này có điểm gì là lạ."

Tam Béo cảm giác được nguy hiểm, liền dừng lại không tiến về phía trước nữa nói: "Có ý tứ gì?"

Diệp Vỹ chỉ vào nhà nói: "Những nhà khác đều dựa theo dương trạch để xây, nhưng duy chỉ có tòa nhà này, nó lại dựa theo phong thủy âm trạch để kiến tạo, dùng là thủy môn pháp, là phong thủy cực cho người chết ở, tụ âm cực kỳ đó. Các cậu nhìn xem kết cấu của nhà này có giống một ụ đất cực lớn không?"

Gã nhìn thoáng qua mọi người nói: "Nói chung người sống ở bên trong không tới một năm sẽ chết."

Gã vừa dứt lời liền nghe được bên trong nhà truyền đến tiếng chuông cực kỳ rõ ràng. Thanh âm như xâm nhập vào đại não của mọi người vậy. Tam Béo nuốt nước miếng nói: "Vẫn. Vẫn là chớ vào, ai biết bên trong có gì. Chúng ta đừng thêm chuyện nữa."

Lâm Húc nói: "Kỳ quái, lúc đầu chúng ta cũng đâu nhìn thấy có tòa nhà này, hơn nữa nhà này cư nhiên không hề hư hao. Mặc dù đã thời gian dài như vậy, vẫn còn nguyên như mới. Căn bản không giống kiến trúc của hơn một ngàn năm trước."

Chu Quyết thì thầm tự hỏi: "Ai. Ở bên trong chứ?"

Phảng phất như đáo lại vấn đề này của Chu Quyết, tiếng chuông lại vang lên.

Lão Cửu dẫn đầu đi về phía trước, tiếng chuông càng ngày càng vang, cũng càng ngày càng dồn dập. Mọi người lại nhìn Lão Cửu đẩy ra cánh cửa kia, sau khi đẩy cửa, tiếng chuông nọ liền biến mất.

Trong nháy mắt Lão Cửu đẩy cửa ra ấy, phảng phất như thấy được nguyên trạng của gian nhà nọ, rèm màu lục nhạt, lư hương tản mát hương trầm, trên tường treo một bộ mặc mai (bức họa vẽ cảnh mai bằng mực tàu), thanh lãnh rồi lại thoải mái, mà mặt sau rèm cửa phảng phất như có một người, nàng ngẩng đầu vén rèm lên, cười nói: "Chàng đã đến rồi."

Nhưng chính trong nháy mắt đó, mọi người nhìn thấy lại là cảnh tượng của gian phòng này mấy ngàn năm sau, không có sa liêm màu lục nhạt gì, trên bàn dài lư hương nọ đã đầy tro đen, mực nát không chịu nổi, nhưng duy chỉ có mặc mai trên tường lại phảng phất như ngàn năm không thay đổi, Lão Cửu lại nhớ tới nữ nhân vén màn kia, thanh âm của một câu chàng đã đến rồi kia. Nàng đang gọi ai?

Tam Béo nhìn bốn phía nói: "Nhà này nếu so với những cái khác đều xa hoa hơn, cậu xem lư hương này lại còn bày biện thế này, còn có lọ hoa bạch ngọc. Chết tiệt. Còn sống trở về thì phát tài rồi!"

Diệp Vỹ âm lãnh nói xen vào: "Nếu không muốn sống cậu cứ cầm lấy, những thứ kia đều cực kỳ tụ âm, âm khí so với phần mộ còn nặng hơn, mang những thứ kia đi cùng mang bùa đòi mạng của Diêm Vương gia không khác gì nhau."

Tam Béo vội vàng rút tay về, Diệp Vũ nói: "Chủ nhân của gian nhà này hẳn là địa vị cực cao. nhưng. Người này là đại tông sư sao?"

Lâm Húc lắc đầu nói: "Hẳn là không phải, ở thôn này đều là thi nhân, tông chủ sẽ không ở đây, hẳn là thi nhân địa vị rất cao."

Khi Còi đánh giá phòng, đột nhiên hấn chỉ vào bốn góc bên phòng nói: "Các cậu nhìn xem, bốn góc phòng này đều có chuông đồng đây, khó trách lại vang."

Quả nhiên bốn phía của căn nhà có bốn chuông đồng cực lớn, phía trên phân biệt khắc bốn thân thú, cùng đồ án trên bí phù và đồ án trên bản đập của Tương tộc vô cùng tương tự.

Diệp Vũ yên lặng nhìn bốn phía, gã chợt dừng lại nói: "Chuông đồng, thủy môn cục. Phương diện này hình như có đạo lý."

Chu Quyết hỏi: "Có vấn đề gì sao?"

Diệp Vũ lắc đầu gã nói: "Không biết tại sao, tôi cảm thấy bày biện và thiết kế như vậy không phải ngẫu nhiên."

Khi Còi đi về hướng chuông đồng, hấn nói: "Chết tiệt, khó trách xa như vậy cũng có thể nghe thấy thanh âm, chuông đồng lớn ngần này. Phỏng chừng một mình tôi không cũng không thể nhích một cái."

Tam Béo nói: "Tiếng chuông này trái lại rất thanh thúy nha. Không ngờ tới đồ vật thô cuồng vậy à. Có vẻ như chính là đồng thau đây."

Mà Lão Cửu sau khi tiến vào phòng liền có vẻ vô cùng kích động, hấn đi tới bên cạnh chuông đồng, nhìn vật liệu phía trên nói: "Tôi ở mộ phần công chúa từng nhìn thấy chuông đồng này, tôi biết đây là nơi nào rồi!"

Hấn nhìn toàn cảnh chung quanh nói: "Bích họa bên trong mộ đạo từng nói về nơi này, bức tranh trong bích họa có cảnh tượng chủ mộ khi còn sống, trong đó lại có thêm mấy chỗ từng vẽ chuông đồng."

Chu Quyết cau mày, khẩn trương hỏi: "Có ý tứ gì?"

Lão Cửu vuốt ve chuông đồng nói: "Chủ nhân gian nhà này chính là người trong mộ của mộ phần công chúa. Nàng nguyên lai cũng là một thi nhân."

Ngay khi hấn nói xong, vốn vẫn giữ yên lặng Diệp Vũ nghiêng đầu, gã kinh hoàng thất thố nói: "Thủy môn cục, đúng, tôi sao lại quên mất. Chúng ta đi mau, mau rời khỏi đây!"

Nói xong kéo Khi Còi chạy ra ngoài, nhưng chân còn chưa di chuyển, chợt nghe thấy tiếng chuông vang đến từ bốn phía phát ra dồn dập. Chối tai khiến da đầu người ta tê dại.

Diệp Vũ ngẩng đầu phát hiện trên xà nhà đen nhánh phát ra thanh âm xì xì, gã nói: "Toi rồi."

Lúc này Lâm Húc và đám người Chu Quyết nhích lại gần, bọn họ hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

Diệp Vỹ kinh hoảng nhìn nóc nhà, gã nói: "Chuông đồng đặt ở đây kỳ thật chính là đề."

Nhưng gã còn chưa nói xong, bỗng nhiên cả tòa nhà đều bắt đầu kịch liệt lay động, bình hoa bạch ngọc nọ lung lay chưa được vài cái đã ngã xuống đất vỡ thành mảnh nhỏ. Chưa đến một giây nóc nhà bắt đầu không ngừng rơi xuống mảnh gỗ, mà âm độc nhất chính là đầu hướng xuống của những mảnh gỗ này đều bị tước nhọn.

Khi Còi kéo Lão Cửu đang ngăn người, Lão Cửu chỉ vào bức vẽ mặc mai nọ nói: "Các cậu nhìn xem!"

Khi Còi lôi kéo Lão Cửu tránh được một cây cọc gỗ, hấn hô: "Không rảnh nhìn đâu, không rảnh đâu, chạy lấy mạng đi!"

Chu Quyết hô lớn: "Cậu thấy gì thì nói ra, đừng bắt bọn tớ nhìn nữa, nhìn sẽ mất mạng đó!"

Lão Cửu nói: "Đóa mai trong bức họa này đã nở!"

Cọc gỗ như mưa kiếm rơi xuống, mọi người trốn đông trốn tây, nhưng đã không còn chỗ nào ẩn nấp. Lão Cửu như mê muội nhìn chằm chằm bức mặc mai nọ.

Chu Quyết hoảng sợ quay đầu lại phát hiện hoa mai của bức mặc mai nọ cứ nhiên thật sự đã nở, nhìn kỹ lại phát hiện đây không phải hoa mai gì, mà là Tương trùng bò đây mà thôi. Lão Cửu như đang đối thoại cùng bức họa kia, lặng lẽ nói gì đó.

Mà những cọc gỗ này lại không ngừng rơi xuống, rất nhanh bọn họ ngay cả không gian tránh né cũng không còn. Chợt nghe Tam Béo phát ra một tiếng hét thảm, Chu Quyết ngạc nhiên quay đầu lại, Tam Béo ôm cánh tay không ngừng thở hổn hển. Giây tiếp theo cọc gỗ liền đập trúng vai Chu Quyết, Chu Quyết cảm thấy giống như bị búa hung hăng nện một cái, đau đến nỗi cậu không mở mắt ra nổi.

Chu Quyết bùm vai nói: "Lao ra thôi."

Nhưng chỉ cần bọn họ vừa nhắm cửa di chuyển cọc gỗ nọ liền rơi càng nhiều hơn, phẳng phát như cố ý muốn vây bọn họ trong phòng.

Tam Béo mang theo giọng ghen ngào nói: "Làm sao bây giờ?"

Khi Còi cũng gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, hấn nói: Mẹ nó, mặc kệ cứ mấy bước vọt ra đi, liều mạng."

Nhưng hốt nhiên vào lúc này, Chu Quyết nghe được một thanh âm không thể quen thuộc hơn được nữa.

"Đừng nhúc nhích! Các cậu đều đứng yên đừng di chuyển!"

Chu Quyết đột ngột quay đầu lại, phát hiện ở cửa dường như có một người đang đứng, cứ nhiên là Trần Hạo đã mất tích.

Anh một mình đứng ngoài phòng nhìn người bị nhốt trong phòng. Ánh mắt lại vô cùng lãnh liệt, anh nhìn chăm chăm chuông đồng trong phòng nói: "Đừng cử động nữa, di chuyển nữa sẽ rơi xuống càng nhiều."

Trong nháy mắt Chu Quyết nhìn thấy Trần Hạo đó, cậu cơ hồ muốn kêu lên, ai cũng không ngờ đến Trần Hạo sẽ xuất hiện vào lúc này, trên người anh không bị thương, Chu Quyết thở phào. Ít nhất cũng biết được người này vẫn bình an. Nhưng rất nhanh cậu đã phải vì mình mà lo lắng.

Trần Hạo nhìn chuông kia, nói với sáu người ở đó: "Toàn bộ các cậu đều di chuyển hướng về phía đông của nơi này, phải cẩn thận, chỉ cần tiếng chuông vừa vang lên các cậu liền đứng lại không được cử động!"

Quả nhiên dựa theo lời Trần Hạo nói mà làm, cọc gỗ cổ quái trên nóc nhà này không còn rơi xuống nữa, mà tiếng chuông nọ chỉ lay động một chút, phát ra tiếng vang yếu ớt. Cuối cùng ngay cả tiếng hít thở nặng nề của bọn họ còn vang hơn so với tiếng chuông, nhưng cảm giác như thế giống như đang diễn xiếc đi trên dây làm cho người ta sập đổ.

Trần Hạo vì để cho mọi người chậm rãi bình tĩnh lại, anh cực kỳ thông thả nói: "Các cậu từ từ sẽ đến, chú ý động cơ bốn phía, tòa nhà này là một môn trận. Chỉ cần không chạm đến cơ quan sẽ không có chuyện gì, tới hướng kia rồi chỉ cần dọc theo cạnh phòng hướng sang chỗ tôi mà đi là được."

Diệp Vỹ lại ngăn cản mọi người, gã gắt gao nhìn chăm chăm Trần Hạo nói: "Làm sao cậu biết đây là kim môn cục?"

Chương 47: Quỷ khóc đưa tang

---oOo---

Trần Hạo cười lạnh nói: "Chỉ có một mình anh biết sao?"

Diệp Vỹ trái lại không tiếp tục hỏi thăm nữa, cũng dựa theo phương thức của Trần Hạo chậm rãi di chuyển về hướng cửa. Chờ sau khi tất cả mọi người đã an toàn đi ra, chuông giữa phòng mới khôi phục nguyên trạng, lẳng lẳng treo ở bốn góc phòng, lúc chuông này vừa yên tĩnh, cộc gỗ cũng lập tức bay lên.

Trần Hạo nói: "Không đơn giản chỉ có nơi này, chỉ cần một nơi này xuất hiện chuông đồng đều đại biểu cho cơ quan, nhưng những nơi khác tới cùng có bao nhiêu cơ quan tôi cũng không rõ ràng, mọi người cẩn thận tiếng chuông nhé."

Chu Quyết bưng cánh tay nói: "Em còn nhớ rõ trong sách, ông Lâm viết chuyện qua được cơ quan người cò. Chẳng lẽ cái gọi là những bóng người đó cũng là loại cơ quan này."

Lâm Húc bởi vì tuổi tác quá lớn, một loạt những động tác như vậy khiến ông có chút ăn không tiêu. Ông ngồi dưới đất thở phì phò gật đầu, nhưng cũng không có khí lực tiếp tục giải đáp. Chỉ hơi gật đầu tỏ vẻ Trần Hạo nói đúng.

Lúc này Chu Quyết phát hiện Trần Hạo trong ánh mắt nhìn người khác có chút cổ quái, hình như lộ ra hàm nghĩa mịt mờ nào đó, không biết tại sao, anh vẫn giấu tay trái ở phía sau, Khi Còi muốn hỏi Trần Hạo hướng đi của anh, lại bị Chu Quyết ngăn cản, cậu hướng hẩn lắc đầu, tỏ vẻ hiện tại cái gì cũng đừng nói.

Trần Hạo nhìn thoáng qua Lâm Húc ngồi xồm trên mặt đất, đưa tay nâng ông dậy nói: "Ông Lâm, ngài muốn cùng chúng tôi đi vào sao? Có lẽ không có cơ hội ra nữa đâu."

Lâm Húc cúi đầu nhìn hai tay mình, ông nói: "Ta không thể có lỗi với Thúy Nương."

Trần Hạo vô thức sờ sờ cánh tay, sau đó hỏi: "Tại sao ông muốn sắp xếp tóc của Thúy Nương vào trong sách?"

Ánh mắt Lâm Húc tối sầm xuống, ông nói: "Thúy Nương từng nói nếu nàng chết, vậy hãy dùng tóc của nàng làm một tín vật, ta nghĩ chỉ có viết sách mới có thể làm cho việc này tiếp tục lưu truyền, chỉ cần có quyển sách này, những người đó sẽ không chết vô ích."

Chu Quyết chen ngang nói: "Nhưng nhìn tình cảnh trong sách, Thúy Nương kỳ thật đã sớm không bình thường nữa, ông không phải đã nói nàng nếu sống dậy chính là chủ mộ của mộ phần công chúa kia sao?"

Lâm Húc cúi đầu, ông nói: "Đúng, nhưng cũng là cách nghĩ của Thúy Nương. Đã nhiều năm trôi qua như vậy chúng ta cần một đáp án. Chỉ cần nói cho chúng ta biết,

chúng ta rốt cuộc là còn sống hay. " Lâm Húc không tiếp tục nói nữa, ông nắm chặt tay run rẩy kịch liệt.

Trần Hạo đảo mắt nhìn mọi người, cuối cùng đưa mắt dừng lại trên người Diệp Vũ, anh nói: "Vậy còn anh?"

Diệp Vũ nghĩ một chút nói: "Tôi và cậu giống nhau."

Trần Hạo nhìn gã nói: "Tôi hy vọng tất cả mọi người có thể còn sống sót ra ngoài."

Diệp Vũ sững sốt một chút, gã vẫn như cũ mặt không chút biểu cảm nói: "Cậu nghĩ có thể sao? Cậu so với Trần Như Lan ngây thơ hơn, việc này sẽ hại chết càng nhiều người."

Trần Hạo gật đầu, anh nói: "Đúng vậy, nhưng chúng ta đã đi tới bước này, ít nhất chúng ta cũng còn sống. Anh không phải cũng còn sống sao? Chỉ ít anh so với Diệp Đình đã đi được xa hơn."

Diệp Vũ nhìn Trần Hạo thật lâu, gã gật đầu, cuối cùng nói: "À, nếu đã nói vậy, thì tôi phụ trách mộ phần công chúa trong âm dương mộ đi, chỉ cần cậu tin tưởng tôi tôi sẽ phụ trách chuyện của phía đó."

Lúc này Khi Còi nói: "Vậy anh Trần anh sẽ đi mộ Quách Phác sao?"

Trần Hạo cúi đầu, mà anh có chút giãn ra, anh cười nhạt nói: "Đúng, tôi sẽ dẫn các cậu đi."

Chu Quyết chợt phát hiện khi Trần Hạo nói chuyện, phảng phất như thanh âm của anh có trọng âm, thanh âm của một nữ nhân từ phía sau anh truyền tới, nhưng lại bị tiếng nói của anh che lấp, phân không rõ tới cùng có hay không, những người khác cũng không phát hiện ra điểm ấy, Chu Quyết nhìn mặt Trần Hạo, cậu phát hiện Trần Hạo vừa vặn cũng ngẩng đầu nhìn cậu, Trần Hạo tiếp tục nói: "Chúng ta phải tìm được thạch bích trong mộ, sau đó đồng thời dựa theo đồ án trong bản dập để hoàn thành nghi thức. Chúng ta phải đồng bộ, sai biệt một giây liền đại biểu cho thất bại, chỉ cần có một tia sai lầm mọi người chúng ta đều toi mạng. Các cậu. Rõ rồi chứ?"

Diệp Vũ nhìn thoáng qua Trần Hạo, gã nói: "Cậu không tin năng lực của tôi, tôi đã nói ở thời điểm mấu chốt sẽ cứu mạng các cậu."

Trần Hạo cũng cười một tiếng, anh nhìn Chu Quyết nói: "Hiện tại phải nói chúng ta mới đúng, đừng quên âm dương đồng đạo là tín điều căn bản của Tương tộc."

Diệp Vũ nhìn anh cũng cười nói: "Còn có một điểm, biến tức bất biến, dịch chi đại nghĩa."

Khi Còi nghiêng đầu nhìn Diệp Vũ, cảnh giác nói: "Có ý tứ gì?"

Diệp Vỹ vỗ vỗ đầu hấn nói: "Tiểu tử ngốc, nói thế nghĩa là bất luận thời gian nào đều có thể có thay đổi, nhưng tất cả thay đổi đều có quy luật, đây là chỗ huyền bí của Kinh Dịch."

Chu Quyết gạt đầu tỏ vẻ cậu đồng ý quan điểm này, bất quá cậu vẫn không yên lòng, cậu nghĩ lần này Trần Hạo xuất hiện hình như có chỗ nào không đúng lắm. Chu Quyết cực kỳ để ý tay trái của anh, trong tay trái anh rốt cuộc là cái gì? Tại sao anh cứ mãi cất giấu?

Trần Hạo phát hiện Chu Quyết đang đánh giá mình, ánh mắt của anh tối sầm xuống, nhưng vẫn như cũ hướng Chu Quyết vươn tay phải, nói: "Bước tiếp theo, anh sẽ dẫn em vào, cũng sẽ mang em ra, chỉ cần em tin tưởng anh."

Chu Quyết chần chờ chỉ chốc lát, nhưng ngay khi cậu chần chờ Trần Hạo đã chán nản buông tay xuống. Chu Quyết như đang vặn hỏi cái gì đó, cậu kéo cánh tay Trần Hạo đang rũ xuống, nói: "Anh Trần, em tin tưởng."

Trần Hạo chỉ nhàn nhạt cười nói: "Đương nhiên, nhất định phải vậy."

Ngay lúc Chu Quyết và Trần Hạo hai người đang nói chuyện, Tam Béo kéo Khi Còi nhỏ giọng nói: "Khi Còi, cậu ngàn vạn lần phải cẩn thận, tớ nghĩ lần này không đơn giản. Cậu phải cẩn thận thằng cha Diệp Vỹ này."

Khi Còi nghiêm túc gạt đầu, nhưng Tam Béo còn nói thêm: "Còn nữa cậu cũng phải cẩn thận Lão Cừ, hấn còn gạt chúng ta chuyện gì đó, không đồng lòng cùng chúng ta, cậu bên này chẳng khác nào chỉ có mình cậu mới cùng việc này đại bác bắn ba ngày cũng không tới, bọn họ khẳng định có quyết định của mình rồi, tới lúc vạn bất đắc dĩ, cậu phải nghĩ cách tự mình trốn ra, tớ ở chỗ này làm một loạt dấu hiệu, ở cửa để lại một phần hành lý, đến lúc đó cậu nghĩ biện pháp trốn ra được những thứ kia có thể giúp cậu bò lên."

Khi Còi nhìn Tam Béo, Tam Béo vỗ vai hấn nói: "Huynh đệ tớ quá hiểu cậu rồi, cậu đây ngoan cường, nhưng thời điểm máu chốt mạng mình quan trọng hơn mà, bên này tớ cùng Chu Quyết một chỗ coi như có thể chiếu ứng lẫn nhau, nhưng tớ thật không yên lòng với cậu."

Khi Còi nói: "Chúng ta sẽ gặp lại. Cậu cũng thế, Chu Quyết cũng thế, các cậu cũng không thể chết."

Tam Béo tăng thêm lực đạo trong tay, nhưng hấn không thể nói thêm gì nữa, Chu Quyết nhìn về phía bọn họ bên này, Tam Béo hướng cậu khó xử cười cười, nhưng lúc này cậu cũng đành bất lực, chỉ có thể khờ sờ gạt đầu. Ba người bạn trao đổi ánh mắt lần cuối tự nhiên dùng loại bầu không khí này kết thúc, trong lòng Chu Quyết khờ sờ nói không nên lời.

Lão Cừ đưa tay nhìn đồng hồ của hấn một chút nói: "Sắp đến giờ rồi, nhưng lại chưa có bất cứ động tĩnh gì. Chúng ta giải thích sai rồi sao?"

Trần Hạo nhìn Lão Cừ nói: "Không, không sai."

Trần Hạo ngẩng đầu nhìn bầu trời một mảnh đen nhánh, anh nói: "Thời gian đã đến."

Anh vừa dứt lời, đột nhiên bầu trời thoáng cái trút xuống cơn mưa to tầm tã, nước mưa băng lãnh đánh vào trên người bọn họ, rét thấu xương. Trần Hạo lau nước mưa trên mặt, anh nói: "Mộc môn bắt đầu thay đổi rồi, mọi người chú ý động cơ bốn phía."

Mọi người còn đang kinh ngạc mưa này từ đâu tới, không gian tối đen như mực này ngoại trừ cảm nhận được như là bị nước đá rét lạnh giội rửa ra thì không cảm thấy gì nữa.

Mọi người phát hiện theo mưa to bàng bạc, thể nước cũng bắt đầu không ngừng tăng vọt, nơi vốn chỉ là kênh nhỏ thoáng cái rộng hơn rất nhiều, nước bắt đầu trở nên chảy xiết cực kỳ. Nhưng bởi vì tầm mắt giới hạn, mọi người chỉ có thể từ thính giác phán đoán thể nước tới cùng mạnh yếu bao nhiêu. Mọi người bị buộc trốn ở nơi địa thế góc cao, nhưng thể nước như vậy phồng chùng chưa tới nửa giờ nơi này cũng sẽ ngập. Đến lúc đó nơi này sẽ trở thành một vùng nước mênh mông.

Tam Béo nói: "Đây. Đây là mộc môn? Sao đều là nước thôi. Sẽ không chìm chết chúng ta chứ? Mưa này từ đâu tới nha."

Trần Hạo đang dõi theo dòng nước bốn phía, trong miệng anh lẩm bẩm, tựa hồ đang niệm công thức gì đó. Cậu đột nhiên nghĩ đến lúc đầu Trần Hạo không ngừng nhìn những văn tự và đồ án không hề có ý nghĩa gì kia. Chẳng lẽ mấy thứ đó chính là phương pháp vào huyết? Chẳng lẽ Trần Như Lan cũng từng tới âm dương đạo này?

Ngay khi Chu Quyết còn đang buồn bực, Chu Quyết đột nhiên cảm thấy phía sau truyền đến một tiếng chuông như có như không, sau đó cậu cảm thấy phía sau thấm qua một luồng khí lạnh, giống như bỗng dưng có một khối băng đặt phía sau cậu vậy, ngay khi cậu còn chưa kịp suy nghĩ cẩn thận, muốn quay đầu lại, cậu bị người từ phía sau đẩy mạnh một chút, trực tiếp ném vào trong dòng nước chảy xiết.

Chu Quyết không thể quay đầu lại nhìn xem rốt cuộc là ai làm, một đầu đã chìm vào trong nước.

Trần Hạo mở to mắt thấy Chu Quyết từ bên cạnh anh rơi vào nước, nhưng anh đã không kịp bắt được cậu. Anh đột ngột quay đầu lại, nhưng anh phát hiện phía sau Chu Quyết căn bản không có ai đứng, chỉ là trên mặt đất kia có thêm rất nhiều dấu chân nhỏ. Anh không có thời gian suy nghĩ nhiều chỉ có thể mạnh chui vào trong nước, muốn tóm Chu Quyết đã không còn khí lực lên. Nhưng thể nước này quá xiết, chưa đến vài giây Chu Quyết đã bị đẩy đến nơi rất xa.

Mà lúc này những người khác cũng chỉ có thể ở bên dòng nước lo lắng sông, Chu Quyết bởi vì không thích ứng, cậu quạt liên tục vài cái cũng không thể làm cho mình nổi lên mặt nước, cậu cảm thấy dường như đáy nước có vật gì đó bám lấy cậu, cậu bối rối khua chân múa tay, nhưng không ai có thể tóm được cậu, cậu chỉ có thể

như cọng bèo rong bị kéo xuống đáy nước, cậu nóng lòng muốn hít thở, nhưng hé miệng chỉ có thể uống nước, cậu cảm thấy nước này tanh hôi làm cho người ta khó lòng chịu được.

Cậu cảm thấy áp lực bốn phía càng lúc càng lớn, nhưng cũng càng ngày càng an tĩnh. Phảng phất như rớt cuộc không nghe được tiếng nước chảy xiết và mọi người đang la hét. Khi cậu miễn cưỡng mở mắt ra, cậu phát hiện bốn phía đều là màu xám trắng, giống như bị khóa lại giữa khăn sa màu xám, cậu như một sinh vật phù du bập bênh giữa thế giới màu xám trắng này, trong thế giới màu xám trắng này cậu ngay cả chính mình cũng không cảm nhận được, thân thể cứng ngắc như một khúc gỗ.

Thình lình có thứ gì đó kẹp cánh tay cậu, cậu cảm giác da tay bị cắt ra, cậu nghĩ đến Trần Hạo, nhưng khi cậu quay đầu lại cậu phát hiện túm lấy mình lại là một người chết xa lạ, cứng đờ bập bênh trong nước, mà hai tay lại như vuốt thú vụn vụn, tay trái hấn gắt gao kẹp lấy cổ tay Chu Quyết, Chu Quyết sợ đến muốn vẫy ra, nhưng làm thế nào cũng rút không ra được. Cánh tay không ngừng chảy ra máu tươi, cùng nước sông xám trắng này xen lẫn với nhau, phảng phất như sợi tơ màu đỏ.

Khi cậu kinh hoàng đến ngừng thở, cậu phát hiện trong bức màn nước sa màu xám trắng nọ lại bay tới một ít "đồ vật" mờ mờ ảo ảo, bọn chúng đồng dạng cứng ngắc theo nước trôi nổi, nhưng tay lại như móng vuốt mà vụn vụn, Chu Quyết bắt đầu chú ý mặt của những thi thể này, phát hiện trên da mặt vụn vụn và sừng tấy cũng không có ngũ quan gì, thi thể này không hề có ngũ quan và nét mặt, nhưng cho dù không có ngũ quan Chu Quyết lại vẫn như cũ cảm thấy thi thể cực kỳ vụn vụn thống khổ, phảng phất như bị chết vạn phần thể lương.

Thi thể này theo nước màu xám trắng không ngừng trôi nổi đảo quanh, dần dần thi thể này bắt đầu hướng sát tới Chu Quyết, những thi thể không có ngũ quan này giống như có thể cảm giác được té bào của ngoại tộc hướng đến vây quanh Chu Quyết, Chu Quyết lại không cách nào đẩy những thi thể này ra, Chu Quyết cảm thấy mình xong rồi, cậu nghĩ hiện tại chết có lẽ không tính là quá thống khổ. Cậu chậm rãi nhắm mắt lại, cậu nghĩ rất nhanh cậu sẽ trở thành một trong những thi thể này. Cứ như vậy chết giữa đồng xác xám trắng này.

Nhưng thình lình Chu Quyết cảm giác được giữa thế giới màu xám trắng có thứ gì đó bị phá tan, từ sâu bên trong nước truyền đến vài tiếng kêu cổ quái, như là tiếng khóc. Tiếp theo đáy nước truyền đến càng nhiều thanh âm hơn, nghe đến nỗi Chu Quyết tê dại. Vì vậy Chu Quyết cảm giác được sâu bên trong đáy nước cổ lực hút nọ có một lần truyền đến, phảng phất như muốn trực tiếp túm cậu vào dưới đáy vậy. Nước màu xám trắng bắt đầu toát ra rất nhiều bọt.

Nhưng vào lúc này, thi thể chặt chẽ bắt lấy cổ tay mình kia cứ nhiên thả lỏng tay ra, sau đó chậm rì rì hướng về nơi sâu thẳm trôi đi. Mà cậu cảm giác trên tay mình hình như có thêm vật gì đó, nhưng cậu không cách nào nhúc nhích cái cổ cứng đờ của mình, cũng như đám thi thể hướng về phía xa xăm trôi đi.

Đình đoong.

Tiếng chuông cổ quái nọ lại một lần nữa vang lên, Chu Quyết cảm thấy dường như cả người rung rẩy một cái, cậu cảm giác được đầu đón và áp lực nước. Hoảng hốt tê rần cũng dần dần bị tình tự sợ hãi thay thế, cậu thử giãy giụa lần cuối cùng, rồi sau đó nước lại thoáng cái chảy xiết, giống như suối chảy xóc hắt cậu lên, khi cậu lộ đầu ra lần nữa, cậu phát hiện Trần Hạo đang ra sức hướng về chỗ cậu bơi tới, cậu nhìn thấy Trần Hạo liều mạng như vậy, ý chí bản năng muốn sống lại một lần nữa thức tỉnh, cậu hướng Trần Hạo gian nan vươn tay, Trần Hạo dùng hết toàn lực bắt được tay Chu Quyết, Chu Quyết lúc này mới nhìn thấy trong tay trái Trần Hạo cứ nhiên toàn bộ đều quần đầy tóc màu đen, cậu nhìn Trần Hạo, Trần Hạo cắn răng kéo cậu đến bên người. Anh găt gao ôm lấy Chu Quyết.

Anh tận lực đem đầu Chu Quyết nâng lên, Chu Quyết nhìn tay trái Trần Hạo, mà Trần Hạo lại nhìn chăm chú vào tay phải cậu, anh nói: "Đây là."

Chu Quyết phát hiện trên cổ tay mình đều là máu, cổ tay cậu bị khắc lại một hình vẽ cực kỳ cổ quái, như là một chữ. Trần Hạo kéo đầu Chu Quyết dậy, anh hướng bên bờ ban đầu không ngừng bơi, hy vọng có thể ngược dòng mà lên. Đáng tiếc làm thế nào cũng bị đẩy xuống, ngay khi mắt thấy đầu sóng kế tiếp sẽ đẩy hai người bọn họ vào vùng nước chảy sâu hơn. Một cánh tay hữu lực kéo lấy cánh tay Trần Hạo, Trần Hạo ổn định tầm mắt vừa nhìn phát hiện là Lão Cửu, Lão Cửu nói: "Mau, Khi Còi kéo ta."

Trần Hạo phát hiện nguyên lai những người này lần lượt kéo đối phương, mới có thể đi tới đây, bọn họ về cơ bản đều là mạo hiểm bị nước cuốn đi để tới cứu hai người.

Anh găt gao nắm chặt tay Lão Cửu, Lão Cửu hô: "Nhanh lên, tôi bắt được bọn họ rồi."

Khi Còi hô: "Diệp Vỹ kéo tôi đi."

Thật vất vả, bọn họ rốt cuộc được lôi lên sườn núi cao. Mọi người lạnh đến run bần bật, trên khuôn mặt xanh trắng của từng người đều toát ra vẻ hoảng sợ được sống sót sau tai nạn.

Trần Hạo nói: "Các cậu. Không sao chứ."

Chu Quyết nhìn anh lại đem tay mình giấu ở phía sau, Trần Hạo cũng phát hiện cậu đã chú ý tới điểm này, anh lắc lắc đầu.

Lão Cửu nói: "Chu Quyết cậu sao lại té xuống?"

Chu Quyết lắc đầu nói: "Tôi cũng không biết, tôi cảm thấy bị người ta đẩy xuống."

Tam Béo nói: "Nhưng chúng ta đều đứng song song, làm sao có thể có người phía sau?"

Khi Còi bồn chồn ngăn Tam Béo nói chuyện, hắn nói: "Các cậu nghe xem có phải có người đang khóc không."

Lời này của Khi Còi vừa dứt, Tam Béo đứng gần đó nhất nghe được một thanh âm như có như không, nghe như là tiếng khóc của nữ nhân.

Hắn vội vàng nói: "Đích xác hình như có người đang khóc, có thể là con mèo nọ giờ trò quỷ không?"

Lão Cừu nói: "Con mèo nọ không phải đã biến mất sao? Đúng rồi, anh Trần tôi muốn hỏi một chút, rốt cuộc trước đó anh đã đi đâu?"

Phản ứng của Trần Hạo làm cho người ta có chút sợ hãi, anh lạnh lùng nhìn chăm chú vào sâu bên trong dòng nước nói: "Tôi vẫn đều đi theo phía sau các cậu."

Tất cả mọi người bị lời này của anh dọa sợ choáng váng, bọn họ nhìn chằm chằm anh, Lão Cừu nói: "Anh Trần, nói đùa thế này không vui đâu!"

Trần Hạo quay đầu lại, mặt không chút biểu cảm nói: "Tôi đùa làm gì, quyền sở trong túi Chu Quyết đó cũng không phải là tự nhiên rơi xuống đâu."

Chu Quyết nghĩ đến quyền sở đã nhắc nhở cậu, nói: "Nhưng bọn em không nhìn thấy anh?"

Trần Hạo nói: "Đúng vậy, mọi người không nhìn thấy anh."

Tam Béo rất bình tĩnh đem Chu Quyết qua, hắn nói: "Trần Hạo này không phải là quỷ quái gì biến thành chứ."

Chu Quyết cắt ngang lời Tam Béo, cậu nói: "Nếu anh ấy là quỷ, anh ấy sẽ không cứu tớ, anh Trần, anh nói tiến vào mộc cục cần quyền sách kia, đây rốt cuộc là tại sao?"

Trần Hạo nhìn Chu Quyết nói: "Trong sách có tóc của Thúy Nương, mà quyền sách kia ở trên người anh, nó làm cho mọi người nhìn không thấy anh. Nhưng anh lại xuất hiện ở gác chuông. Đây đều là ảnh hưởng của quyền sách này. Phảng phất như nó có linh hồn vậy."

Khi mọi người lại một lần nữa nói tới quyền sách kia, nhất thời có một loại cảm giác sợ hãi khó hiểu, loại bàng hoàng bị áp lực vô hình rượt đuổi mà không cách nào thoát được phảng phất như lại trở về trên người bọn họ, Tam Béo nói: "Chúng ta đến tác giả cũng đã tìm được rồi, ông Lâm không phải nói nhân số không phải mâu chốt sao. Quyền sách kia đối với chúng ta không phải không có uy hiếp nữa sao?"

Trần Hạo nói: "Đích xác không có uy hiếp, mà nhân số cũng không phải mâu chốt, nhưng ông Lâm từng nói mâu chốt là bản dập, mọi người đừng quên bản dập trên người chúng ta hấp dẫn quỷ hồn, mùi máu khủng bố nọ, nhưng chúng nó không phải quỷ hồn trong sách."

Chu Quyết nói: "Quỷ hồn trong quyền sách kia, tóc Thúy Nương. . . . Chẳng lẽ!"

Lâm Húc thay cậu nói: "Đúng vậy, kỳ thật đây là nguyện vọng của Thúy Nương."

Nói xong ông nhìn thoáng qua hướng Trần Hạo, Trần Hạo nói: "Tóc trong quyển sách kia, đem chúng ta còn có Như Lan bọn họ, thậm chí bảy người trước đó nữa liên hệ cùng một chỗ, bọn họ xoay vần tìm kiếm về bí mật của mộ song sinh."

Lão Cửu run rẩy thanh âm nói: "Tóc Thúy Nương? Nhưng đó hẳn là."

Trần Hạo gật đầu nói: "Đúng, Như Lan vẫn kể trong thư có hai con quý, hai quý hồn bất đồng, một con quý muốn ngăn cản chị tiến thế giới trong sách, một con quý khác lại cực lực muốn bọn họ truy cứu sự tình này."

Chu Quyết lo lắng hỏi: "Vậy một con quý trong đó chính là Thúy Nương? Thúy Nương không phải cuối cùng đã chết sao?"

Trần Hạo lắc đầu nói: "Không đúng, Thúy Nương lần đầu tiên tiến vào mộ phần công chúa đã chết rồi, nói cách khác ngay từ đầu tiểu thuyết nàng chính là một con quý. Thúy Nương mà Lâm Húc quen biết kia kỳ thật chính là bản thân chủ mộ. Nàng cần có người giúp nàng tiến vào mộ Quách Phác."

Nói xong anh ngừng đầu nhìn mọi người, nói: "Thúy Nương ngay từ đầu chính là thi nhân bị chủ mộ kia nhập thân. Nàng hấp dẫn mọi người đi tới âm dương đạo. Cho nên nàng đến cuối cùng cũng muốn dùng phương thức của chính mình tiến vào mộ Quách Phác."

Lâm Húc nắm chặt nắm tay cúi đầu, ông gật đầu không nói gì. Phảng phất như ông thừa nhận ở điểm ấy, ông đã che giấu mọi người. Trần Hạo tiếp tục nói: "Do đó nhân số đích xác không phải mấu chốt, mấu chốt ở chỗ trên người chúng ta hiện tại sở hữu tất cả bản dập, cùng với phương thức làm thế nào tổ hợp bản dập. Đây đều là chủ mộ, cũng chính là Thúy Nương trong câu chuyện, còn có."

Ngay khi Trần Hạo muốn tiếp tục nói cho hết, anh đột ngột hít ngược một hơi, lời vừa đến bên mép bỗng im bặt, anh che cổ mình thống khổ muốn quay đầu lại, nhưng làm thế nào cũng không chuyển qua được, lúc này Chu Quyết nghe được phía sau Trần Hạo có một tiếng thở dốc như có như không, Trần Hạo thống khổ lăn lộn trên mặt đất.

Trần Hạo đau đớn muốn thoát khỏi bưng cổ mình, anh gian nan nói: "Đem, đem túi kéo đi. Quyển sách bên trong đó."

Chu Quyết sửng sốt một chút, nhưng Tam Béo không kéo lại, Chu Quyết một bước dài vọt tới, khi cậu muốn giựt túi sách từ phía sau lưng Trần Hạo ra, cậu ở khe hở giữa túi sách và phía sau lưng Trần Hạo thấy được một bó tóc dày, ngay trong nháy mắt đó cậu cảm thấy trong đám tóc đen nhánh kia có đôi mắt người. Đôi mắt kia gắt gao theo dõi cậu.

Cậu đem balô thoáng cái từ trên lưng Trần Hạo giựt lại, ngay tại một khắc balô nọ thoát khỏi lưng Trần Hạo, tóc liền biến mất. Phảng phất như hết thấy những việc nọ đều là ảo giác.

Trần Hạo co quắp trên mặt đất không dậy nổi thở hổn hển, mà balô lại im lặng nằm trên mặt đất. Quyền sách 《Vòng Bảy Người》 màu vàng nọ cũng rớt ra.

Mọi người nhìn chăm chăm sách nhưng không ai dám tới gần, tiếp theo từ đầu kia thác nước truyền đến từng đợt tiếng khóc làm cho người ta dựng tóc gáy.

Tiếng khóc càng ngày càng như tiếng gào thét thê lương.

Trần Hạo hơi khôi phục chút ý thức, gian nan bò dậy, anh nhấc sách rơi trên mặt đất lên, gắt gao túm trong tay. Tất cả mọi người không dám tới gần, trong miệng Lâm Húc thì thảo tên Thúy Nương.

Trần Hạo nhìn thác nước nọ nói: "Ông Lâm, đây mới là quý táng chân chính nhì."

Tiếng khóc điên cuồng này giống như lực hấp dẫn cực lớn, muốn đem tất cả mọi người gọi qua. Trần Hạo nhét sách vào trong túi, Diệp Vỹ lại ngăn cản Trần Hạo nói: "Cậu tới cùng đã biết được gì? Bí mật của quyền sách kia rốt cuộc là gì?"

Trần Hạo nhìn Diệp Vỹ, lại nhìn thoáng qua Chu Quyết, anh nói: "Anh còn nhớ rõ Trần Như Lan từng nói tác dụng lớn nhất của vòng bảy người là để cho tất cả những người đọc sách cảm nhận được nỗi sợ hãi của tử vong không? Khi chúng ta càng sợ hãi tử vong, chúng ta lại càng an toàn, ngược lại nếu chúng ta cảm thấy sự tình đã giải quyết, như vậy nguy hiểm lại chân chính xâm nhập. Chúng ta vẫn luôn phạm vào một sai lầm, đó chính là lầm tưởng rằng tác giả chính là đáp án, kỳ thật cái này căn bản sai rồi. Tiếp tục nữa chúng ta căn bản không đến được mộ song sinh sẽ chết."

Anh nhìn Lâm Húc nói: "Ông ta không phải đáp án, quý hồn kia đã lợi dụng người này viết quyền sách kia, sau đó nó có thể dựa vào đó sống sót. Tại sao sợ hãi cái chết ngược lại có thể giảm xuống ảnh hưởng của quyền sách đối với hiện thực chúng ta? Các cậu có nghĩ tới nguyên nhân hay không?"

Anh nắm chặt quyền sách kia, thờ phì phò nói: "Tác dụng của quyền sách này đầu tiên là muốn chúng ta cuốn vào, sau đó chính là đưa ra gợi ý, mà tác dụng thứ ba, cũng là tác dụng mấu chốt chính là đối kháng với ác quỷ trong bản dập, nó kỳ thật vẫn không ngừng nhắc nhở người tiếp xúc với bản dập nguy cơ sắp gặp phải. Nữ quỷ vẫn luôn nhắc nhở chúng ta, mà chúng ta lại luôn cho rằng nó là ngọn nguồn của hết thảy khủng bố."

Nói xong anh nhìn Lâm Húc nói: "Do đó, ông Lâm mới nói bản dập mới là mấu chốt. Nhưng ông ấy đã quên một chuyện, đó là chính quyền sách này cung cấp cho chúng ta tất cả sự bảo vệ cho tới bây giờ, nó không ngừng thông qua câu chuyện nói cho chúng ta biết bí mật của bản dập, Như Lan cũng đã phát hiện điểm này. Cho nên chị ấy vẫn luôn làm ra gợi ý, nhưng lúc chị ấy sắp thành công, lại thất bại. Tin tức chị ấy cung cấp cũng theo đó liền chấm dứt ở điểm đó."

Chu Quyết vội vã truy hỏi: "Tại sao, chị ấy tại sao lại thất bại!"

Trần Hạo cúi đầu, anh lắc đầu nói: "Không biết. Anh không biết."

Lúc này đứng đó gần nhất Tam Béo chỉ vào con sông nói: "Các cậu nhìn xem! Đó là thứ gì vậy."

Mọi người theo hướng Tam Béo chỉ nhìn lại, phát hiện nguyên bản là thác nước cư nhiên biến mất, nhưng trên thạch bích kia bò đầy thi thể vụn vụn, Chu Quyết nói: "Tôi ở đáy sông từng nhìn thấy những thi thể này, chúng nó. Chúng nó tại sao có thể như vậy?"

Tiếng khóc sợ hãi nọ chính là từ trên thạch bích truyền đến, Trần Hạo nhìn thạch bích phủ kín thi thể nói: "Bước tiếp theo chúng ta phải lên đường rồi."

Khi Còi nhìn vách tường cao nói: "Đừng nói chúng ta phải từ trên thi thể bò qua nhé, vạn nhất té xuống nhất định sẽ chết."

Diệp Vũ không thèm quay đầu lại nói: "Có chỗ đặt tay sẽ không sao cả, lúc đầu Thúy Nương bọn họ chính là tay không trèo lên mà."

Lâm Húc nói: "Chính xác, đừng thấy rất chót vót, nhưng đá tảng phía trên vô cùng vững chắc, nếu thật sự phải bò vẫn bò được. Chỉ là sau khi nước lớn gội rửa lúc này sẽ rất ướt."

Chu Quyết nói: "Tại sao giữa thạch bích nọ lại có tiếng khóc?"

Chương 48: Mỗi người một ngã

---o0o---

4: 20 Âm dương đạo.

Trần Hạo lim dim mắt nhìn thi thể giăng khắp nơi này, anh lắc đầu nói: "Không, đây không phải là thi thể, đây là cây."

Tam Béo lấy tay dựng một cái mái che nắng nói: "Làm sao có thể được? Cây gì mà như vậy?"

Diệp Vỹ buông tay nói: "Cây Hoàng Tuyền."

Trần Hạo kiểm tra xong hành lý, anh nói: "Đúng vậy, năm đó trong truyền thuyết thần thoại, trong Trảm Mộc Đoạn Thiên Đạo từng nói rằng sử dụng bậc thang gỗ, có thể thông suốt thiên giới, rồi sau đó Thiên Đế hạ lệnh chặt đứt tất cả thần mộc, chặt đứt liên hệ giữa người phàm và thượng thiên. Nhưng thông đạo của địa phủ lại không bị chém đứt, mà thi mộc chính là bậc thang hướng đến địa phủ, do đó nó được gọi là cây Hoàng Tuyền. Nói chung chỉ có ở khí hậu cận nhiệt đới gió mùa ẩm ướt của châu Á mới có thể sinh trưởng, bởi vì nó cần rất nhiều hơi nước, nhu cầu lượng chất dinh dưỡng cực lớn, chỉ sinh trưởng ở nơi có lượng lớn thi thể thối rữa tồn tại. Cảnh nội phía tây Tương (tên gọi khác của tỉnh Hồ Nam) nghe nói còn có người từng nhìn thấy loại cây hi hữu này."

Trần Hạo nhìn Chu Quyết nói: "Thanh âm này chính là những cây bắt đầu nảy mầm này phát ra, chính giữa trống rỗng. Đây là thủy môn hóa mộc môn."

Dần dần thể mưa càng ngày càng nhỏ, mà giữa tiếng khóc la khủng bố nọ, cây Hoàng Tuyền dần dần sản sinh biến hóa quỷ dị, nó bắt đầu bành trướng, giống như được nạp khí, từng khối màu xám trắng phủ kín toàn bộ thạch bích.

Khi Còi nói: "Con mẹ nó thật buồn nôn, quả thực giống như là một khối bệnh vấy nền lớn."

Lão Cửu nói: "Như vậy căn bản cũng bỏ không lên được, chúng ta khẳng định sẽ ngã chết."

Diệp Vỹ nhìn những khối thi thể này, ánh mắt hung phấn nói: "Bắt đầu rồi."

Gã vừa dứt lời, giữa những khối đá bành trướng kia cứ nhiên chậm rãi lộ ra rất nhiều dây leo màu xanh tím, tốc độ dây leo lên dốc cực nhanh quả thực làm cho người ta tán thưởng không thôi, mà đồng thời theo dây leo sinh trưởng, đầu cành cũng nở ra một đám nụ hoa, toàn bộ bên trái đều là màu trắng, mà bên phải còn lại là hoa màu đen. Giống như một vách tường hoa thật lớn do hai hàng hoa trắng đen tạo thành.

Lão Cửu nói: "Đây là ý tứ gì?"

Lâm Húc kinh thán: "Những thứ này. Lộ tuyến lúc đầu Thúy Nương mang nhóm bọn ta đi toàn bộ đều là hoa màu trắng. Đây. Là hoa dẫn đường?"

Trần Hạo nói: "Đến lúc rồi, phải bò được lên trên, chờ tất cả hoa đều nở sẽ có phần hoa bay ra, nó có độc."

Nói xong anh bắt đầu chuẩn bị dụng cụ, anh ném cho mỗi người một bộ dụng cụ leo núi và dây thừng, anh nói: "Diệp Vỹ, nhớ kỹ canh giờ."

Người nọ cười cười nói: "Cậu cũng đừng cản trở."

Nhưng Trần Hạo cũng không nói giỡn anh nắm trang bị không buông tay, anh nói: "Đáp ứng tôi, phải mang theo bọn họ còn sống ra ngoài."

Diệp Vỹ tiếp nhận dụng cụ, trong ánh mắt của gã xuất hiện một tia do dự, bởi phần do dự này càng khiến lực đạo trong tay Trần Hạo càng thêm nặng, Trần Hạo nói: "Ít nhất Khi Còi bọn họ có quyền sống sót."

Diệp Vỹ quay đầu lại nhìn Khi Còi đang cầm đầu sửa sang lại trang bị một chút, gã tiếp nhận dụng cụ, nhưng cũng không hứa hẹn gì với Trần Hạo. Trần Hạo la lớn: "Diệp Vỹ!"

Diệp Vỹ ngẩng đầu, gã chỉ yên lặng nói một câu: "Tôi biết."

Chu Quyết cầm dây thừng, cuối cùng cậu nhìn thoáng qua Lão Cửu và Khi Còi, trong ánh mắt Lão Cửu tràn ngập hưng phấn, hấn phảng phát như không hề để ý đến tử vong của chính mình, chỉ vì có thể tiếp cận chân tướng mà hưng phấn. Tâm Chu Quyết như bị mũi khoan đâm vào đau đớn. Cậu biết Lão Cửu đã không bình thường nữa, nhưng cậu vẫn như cũ hy vọng bọn họ còn có một ngày gặp lại nhau, cậu hy vọng đến lúc trở về trường học, trở về ký túc xá. Bốn người bọn họ vẫn như cũ sẽ vì ai đi múc nước, ai đi ký tên mà tranh giành âm ỉ. Vì nhìn nữ sinh dưới lầu giặt quần áo trở về mà chế giễu nhau. Cậu hy vọng có thể trở lại quá khứ.

Tam Béo vỗ Chu Quyết một cái, hấn nói: "Đi thôi, nếu không sẽ không kịp nữa."

Chu Quyết cố nén kỳ vọng trong lòng, cậu hô: "Lão Cửu, Khi Còi! Các cậu phải sống sót ra ngoài!"

Khi Còi cúi đầu, hấn nặng nề gật đầu. Chu Quyết phát hiện hấn cư nhiên đã rơi lệ, Khi Còi luôn mặt mày kiên nghị, phảng phát như không sợ trời không sợ đất đã khóc. Khi Còi rất nhanh dùng mu bàn tay lau mặt, hấn hít mũi nói: "Lão Nhị, Tam Béo, các cậu cũng phải còn sống trở về!"

Nói xong hấn cũng không quay đầu lại mà xoay người rời đi.

Khi mọi người đều tự đi hướng tới những vị trí bất đồng, Lão Cửu rút cuộc buông xuống tất cả nguy trang, trong ánh mắt của hấn lộ ra sự bình tĩnh và bi ai. Hấn chỉ nhàn nhạt nói: "Các bạn, vĩnh biệt."

Hoa nở cũng không nhanh lắm, nhưng cây Hoàng Tuyền sâu bên trong những đóa hoa này lại khiến người ta sợ hãi cực kỳ, phảng phát như phía dưới những đóa hoa

này chính là thi thể thật sự. Những đóa hoa quý dị này phảng phất như chính là nở trên thi thể vậy. Hai nhóm người bắt đầu chia nhau hướng về hai bên trái phải thạch bích bò đi, gian nan nhất phải tính đến Lâm Húc và Tam Béo, mà danh tự Khi Còi quả nhiên không phải nói suông, xoẹt xoẹt xoẹt vài cái tìm được cảm giác rồi, bò so với khi còn nhanh nhẹn hơn, hẳn thậm chí còn có thể lực kéo lên một người khác. Rõ ràng tiến độ của bọn họ so với nhóm Trần Hạo mau hơn nhiều.

Trong quá trình này mọi người một câu cũng không nói, dần dần khoảng cách giữa hai nhóm người càng kéo càng xa, chờ bò đến trung gian, bọn họ phát hiện mưa đã tạnh, trèo lên càng thêm dễ dàng.

Hai tổ đội ngũ dọc theo những đóa hoa trên cây Hoàng Tuyền này dẫn dắt hướng lên trên, lấy hình chữ Y bắt đầu theo hai bên trái phải thạch bích tách ra.

Chu Quyết bò được một nửa đã thở hồng hộc, cậu chột nghĩ tới một vấn đề vô cùng quan trọng, cậu hỏi: "Chúng ta làm thế nào đồng bộ được với Khi Còi bọn họ?"

Trần Hạo nhìn sắc hoa bốn phía nói: "Canh giờ. Anh cùng Diệp Vỹ đều biết canh giờ lúc nào thì tiến hành."

Chu Quyết hỏi: "Lúc nào?"

Trần Hạo nhìn đồng hồ nói: "Bây giờ là 4h40', thuộc về giờ dần, chúng ta còn thời gian hơn 7 tiếng nữa, phải hợp lại thành công lúc 12h trưa. Nếu không hết thầy đều uổng phí."

Chu Quyết cắn răng nhìn thạch bích tràn đầy dây leo xanh tím, cậu hỏi: "Thất bại sẽ ra sao?"

Trần Hạo cúi đầu, anh nhìn cánh tay mình nói: "Anh cũng không biết."

Chu Quyết không tiếp tục hỏi nữa, cậu nắm chắc dây thừng trên tay, dây leo này cắt tay cậu đầy vết máu, nhưng kỳ quái chính là cậu phát hiện chính cậu không hề có cảm giác đau đớn.

Chu Quyết nắm chặt hai đấm tay liều mạng bò hướng lên trên, trong lòng cậu, vẫn có một loại sợ hãi nói không nên lời, cậu cảm thấy có khả năng chính cậu đã chết. Nhưng chỉ cần có một tia hy vọng, cậu vẫn muốn tiếp tục sống.

Thình lình Tam Béo bò trên đầu ngừng lại, Chu Quyết thiếu chút nữa đụng trúng hẳn, cậu hỏi: "Cậu làm sao vậy, tiếp tục bò đi."

Tam Béo mở miệng hỏi: "Anh Trần, phía dưới thật là gỗ, không phải thi thể sao?"

Trần Hạo nói: "Đúng, trong tư liệu của Như Lan cho thấy một bức ảnh thực vật chính là cái này, tôi cũng từng nghe nói tới."

Trên mặt tam Béo co rút một chút, hẳn nói: "Nhưng phía trước tôi cảm giác gỗ nọ hình như lay động một cái, không, không phải là chỉ bành trướng gì gì đó, mà là nó cứ thế run lên một cái! Tôi nghĩ phía dưới có một vật sống đang bò."

Trần Hạo quay đầu lại nhìn một chút, những bông hoa cổ quái này càng ngày càng dày đặc, trên thi mộc màu xám có vẻ tái nhợt như tang lễ, xem chừng không bao lâu nữa sẽ nở ra toàn bộ.

Trần Hạo nói: "Mặc kệ, mau trèo đi. Chờ hoa nở rồi chúng ta sẽ phiên toái! Phần hoa sẽ làm người ta sinh ra ảo giác!"

Chu Quyết quay đầu lại nhìn Lâm Húc rơi ở phía sau cùng của đội ngũ một chút, cậu hô: "Ông Lâm, ông đi được không! Chúng ta không còn nhiều thời gian nữa!"

Lâm Húc không trả lời, mà đem tất cả khí lực đều dùng vào việc leo lên, thỉnh thoảng Lâm Húc bỗng dừng hứ lên quái dị, cả người đều lơ lửng treo ngược trên thạch bích, ông ta chỉ có thể liều mạng kéo lấy dây thừng, ông quay về phía mọi người nói: "Có cái gì tóm lấy ta!" Ông lung lay muốn đổ dựa vào một tay kéo dây thừng, cơ hồ tùy thời sẽ té xuống.

Trần Hạo quay đầu, anh phát hiện giữa dây leo cứ nhiên có một đôi tay, Trần Hạo kéo mạnh cánh tay của Lâm Húc, cái tay nọ liền từ trong dây leo rút về, Lâm Húc thở hổn hển nói: "Tay kia! Phía dưới có cái gì đó!"

Trần Hạo nhìn hoa mọc càng ngày càng dày đặc, anh nói: "Đừng quản nhiều như vậy, bò mau."

Trần Hạo đẩy Lâm Húc hướng lên trên, anh thúc giục mọi người tiếp tục bò đừng quay đầu lại, mà tại một khắc khi anh hướng giữa đám dây leo nhìn lại, từ trong dây leo lại mạnh mẽ vươn ra một đôi tay. Trần Hạo nhìn nó nói: "Còn chưa tới lúc, còn chưa tới. Vẫn chưa thể."

Cánh tay kia phẳng phất như có cảm ứng, nó yên lặng rút về giữa đám dây leo hỗn độn, giữa dây leo đan chéo phức tạp kia phát ra thanh âm sột soạt, Trần Hạo chợt cảm giác được trên tay một trận đau đớn bứt rứt, anh bưng cánh tay mình, tận lực không để mọi người nhìn ra.

Mà đồng thời khi mọi người ở đây tiếp tục trèo hướng lên trên, phé thành Tương tộc ban đầu kia cũng bắt đầu tràn ngập một luồng sương mù dày đặc đỏ tươi như máu, giữa sương khói đậm màu máu kia, cổ thôn của Tương tộc bắt đầu sụp đổ, từ dưới nền đất truyền đến tiếng lè xèo làm cho lòng người ngửa ngáy, thỉnh thoảng vốn là thôn xóm thoáng cái ầm ầm sa vào lòng đất, cả thôn xóm trở thành một hố cực lớn, tiếp theo giống như suối phun, lượng lớn Tương trùng từ dưới đất tuôn ra, trùng này cùng sương mù màu đỏ dung hợp, không ngừng hướng về phía thạch bích lan tràn, tiếng chuông cổ quái như hồi chuông báo tử không ngừng gõ vang.

Diệp Vũ quay đầu nhìn lại phía dưới, trên khuôn mặt tái nhợt của gã lộ ra một phần lo âu. Ánh mắt của gã cực kỳ bất an, Khi Còi hỏi làm sao vậy, gã chỉ nhìn thạch bích nói: "Tiếp tục, phải bò được lên trên. Chúng ta không còn đường lui nữa."

Lão Cửu bụng ngực nói: "Mấy thứ kia. Đã theo tới. Chúng nó muốn mạng của chúng ta."

Đội ngũ này của bọn họ tương đối nhanh hơn nhiều so với tổ của Trần Hạo. Rất nhanh cũng đã bò đến vị trí hai phần ba. Tới nơi này rồi, đá tảng khô ráo, hoa cũng có vẻ thừa thớt hơn, cơ hồ nhìn không thấy loại cây Hoàng Tuyên màu xám trắng kia nữa. Nhưng đá tảng khô ráo ngược lại so với dây leo trơn ướt kia bò tốt hơn nhiều.

Đang khi ba người sắp bò đến đỉnh, bọn họ phát hiện phía bên phải thạch bích lẫn qua một tảng đá thật lớn, Diệp Vũ rất nhanh di chuyển thân thể, tảng đá nọ dọc theo thạch bích một đường lẫn xuống. Diệp Vũ nhìn bốn phía nói: "Chất liệu của tảng đá nọ không phải trên thạch bích này, hẳn là cấm thạch."

Nói xong gã chậm rãi tới gần phía bên phải, Diệp Vũ kéo dây leo ra, phát hiện cư nhiên có một phiến cửa đá, gã nhìn bên mép đường hầm nói: "Cái này đúng rồi, đây mới là thông đạo chân chính của mộ phần công chúa, lúc đầu Lâm Húc bọn họ tiến vào chỉ là đạo động mà thôi."

Thông đạo cũng không lớn như trong tưởng tượng của bọn họ, chỉ là so với cửa nhà bình thường hơi lớn hơn một chút, bên cạnh cánh cửa có dấu vết bị cạy mở, Diệp Vũ vượt bên mép nói: "Cửa này vốn là dùng da thú phong trụ, xem ra Trần Như Lan quả nhiên đã thật sự lựa chọn vào nơi này."

Cổng của thông đạo có một khối cấm thạch ngay ngắn điêu khắc thành, phía trên có rất nhiều hoa văn và đồ án đan xen phức tạp. Diệp Vũ dùng ống tay áo lau đi tro bụi trên cửa, gã một bên vuốt ve cánh cửa, một bên nói: "Nơi này viết cực kỳ rõ ràng tên của chủ mộ và phong hào của nàng, đồ đẳng phượng hoàng bên cạnh cũng đã tượng trưng cho địa vị hoàng tộc của nàng, nàng quả thật là một công chúa."

Khi Còi nói: "Nàng là ai?"

Diệp Vũ vuốt cái tên kia nói: "Công chúa Tương Linh, bất quá phong hào này là sau khi nàng chết mới được truy phong. Từ tên đến xem nàng hẳn là thi nhân đại tông chủ môn đã làm phép sống lại trong Tương tộc."

Diệp Vũ thử đẩy phiến cửa đá nọ, nhưng cửa đá không nhúc nhích tí nào.

Khi Còi đẩy gã ra nói: "Để tôi!"

Nhưng mặc cho Khi Còi dùng bao nhiêu sức lực, cánh cửa nọ cũng không mấy may di động. Khi Còi sử dụng không nên được giận, cả người hắn dán trên cửa dùng hết toàn lực vừa đẩy vừa kéo, nhưng căn bản một chút tác dụng cũng không có.

Thình lình Khi Còi chợt nhảy ra, hắn nói: "Không đúng! Bên trong cánh cửa có động tĩnh!"

Diệp Vũ cũng dán lên cánh cửa nghe ngóng, bên trong quả nhiên truyền đến tiếng hít thở phì phò, gã nói: "Không có khả năng, ngoại trừ nhóm đến năm năm trước kia, hẳn là không ai vào nữa."

Khi Còi nói: "Cho dù đi vào, không ăn không uống đến giờ còn có thể gọi là người sao?"

Lão Cửu lắc đầu nói: "Nhưng các cậu đã quên, bên trong sách đích xác còn có một người ở lại mộ phần công chúa."

Diệp Vỹ dừng một chút, gã nói: "Là người chết đầu tiên - - - Thầy lang?"

Khí Còi dán lên cánh cửa, hắn nói: "Hình như không có thanh âm gì nữa. Chẳng lẽ đã đi rồi?"

Hắn lại thử đẩy vài cái, Khí Còi rút cuộc tức giận nói: "Diệp Vỹ, cửa này mở thế nào?"

Diệp Vỹ khoanh tay trước ngực, gã nhìn chăm chú Khí Còi dùng một loại phương thức rất miệt thị lắc lắc đầu, sau đó gã nhìn bao quát bốn phía nói: "Nhìn thấy cái hòm kia không? Cơ quan này rất thường thấy trong mộ đạo."

Khí Còi gật đầu, Diệp Vỹ tiếp tục nói: "Tìm bốn cây gậy đồng thời cắm vào trong bốn hòm này, sau đó đẩy cửa hắn là có thể mở ra."

Khí Còi đỏ mặt trừng mắt liếc gã, từ trong balô lấy ra một cây gậy leo núi, đem nó bẻ thành bốn khúc đưa cho Diệp Vỹ. Diệp Vỹ nhìn gậy, khước mắt co quắp một chút, Lão Cửu ở bên cạnh nói: "Lúc đầu cậu ấy đánh anh tuyệt đối là thủ hạ lưu tình rồi, nếu không anh hiện tại cùng cây gậy này không khác gì nhau."

Trán Diệp Vỹ có chút đỏ mồn, gã quay đầu nói với hai người này: "Đầu tiên tôi phải nhắc nhở các cậu, từ giờ trở đi toàn bộ phải nghe tôi chỉ huy, sai một bước, hỏng toàn bộ, mọi người cùng nhau xong đời. Đã hiểu chưa?"

Khí Còi khinh thường hừ một tiếng, Diệp Vỹ lập tức nói: "Các cậu đã không có ý kiến, vậy chúng ta cứ tiếp tục đi. Bất quá tôi muốn nói cho các cậu, chúng ta phải vào thời khắc giữa trưa, đem bản dập hợp lại hoàn tất, qua thời gian đó, ngũ hành sẽ sinh ra dị động, chúng ta xem như thất bại. Đến lúc đó trốn cũng kịp."

Lão Cửu nói: "Nhưng chúng ta không cách nào tiến vào chỗ sâu nhất của mộ phần công chúa, còn chưa tới đã bị văng ra rồi."

Diệp Vỹ cười lạnh nói: "Đó là vì cậu không sử dụng chìa khóa trên người cậu."

Lão Cửu bưng túi trước ngực nói: "Cố hồn phách?"

Diệp Vỹ nhìn phía trên nói: "Đúng, cậu không phải cũng đã biết nữ nhân trong mộ phần công chúa rút cuộc là ai rồi sao? Chẳng lẽ cậu chưa từng nghĩ tới quan hệ giữa nàng và cố hồn phách?"

Lão Cửu cảnh giác nhìn gã nói: "Vậy thì thế nào?"

Diệp Vỹ nhếch miệng, nói: "Tôi nghĩ Trần Hạo kỳ thật cũng biết, có thể nói cậu ta kỳ thật đã biết tất cả nội dung rồi, nhưng lại không chịu nói, người này tới cùng đang dự định làm gì tôi đến giờ cũng nhìn không thấu."

Lão Cửu hỏi: "Vậy tại sao anh muốn đi vào mộ phần công chúa? Anh có thể lựa chọn mộ Quách Phác mà."

Diệp Vũ nhìn Khi Còi bên cạnh, gã nói: "Tôi muốn sửa chữa sai lầm."

Nói xong gã đem gậy nhét vào trong bốn hõm, sau đó dặn dò Khi Còi và Lão Cửu nói: "Các cậu đề lại, ngàn vạn lần đừng buông ra, trước khi cánh cửa chưa đẩy ra mà buông tay, cửa này sẽ bắn ngược trở về. Đến lúc đó cả ba chúng ta đều trực tiếp bị cánh cửa này đập chết."

Diệp Vũ thông thả đẩy cửa đá, cửa đá nọ quả nhiên phát ra tiếng vang chói tai, mà hai người Khi Còi cũng cảm giác hõm này càng ngày càng sâu.

Diệp Vũ cẩn thận đẩy cánh cửa, thỉnh thoảng nghe được một tiếng rã rã cả cánh cửa đá hướng sang bên bắn ra. Bên trong cánh cửa là một mảnh đen nhánh, từ trong thông đạo này truyền ra trận trận âm phong. Trong tiếng gió nọ phảng phất như còn trộn lẫn vài thanh âm cổ quái khác, nhưng Khi Còi bọn họ lại không cách nào phân biệt được.

Diệp Vũ thở phào một hơi nói: "Tốt lắm, bật sáng đèn, chúng ta phải vào rồi."

5: 25 Âm dương đạo.

Ngay khi Diệp Vũ bọn họ sắp phải vào mộ phần công chúa, Trần Hạo bọn họ lại gặp phiền toái lớn, bởi vì tuổi tác Lâm Húc thật sự quá lớn, do đó tốc độ căn bản không theo kịp người trẻ tuổi, dần dần bọn họ đã bị hoa trên cây Hoàng Tuyền vây quanh, hoa mới nở này tản mát ra một cỗ mùi như máu tươi. Mà không khí bốn phía bởi vì hơi nước càng ngày càng lạnh, càng ngày càng khô, trên bầu trời tự nhiên bắt đầu có những bông tuyết tung bay.

Trần Hạo kéo dây thừng nói: "Mọi người cẩn thận, đều mang khẩu trang vào, phấn hoa này sẽ làm người ta mất đi sức lực."

Chu Quyết nhìn phía trên, nói: "Mọi người cố chịu đựng"

Mọi người chột dạ gật đầu, giúp nhau mang khẩu trang chống độc thô sơ, Trần Hạo nói: "Tiếp tục thôi."

Chu Quyết gật đầu cẩn thận tiếp tục liều mạng bò lên trên, Trần Hạo ở lại lót sau cùng. Bọn họ dù sao cũng không phải vận động viên leo núi chuyên nghiệp, khoảng cách cao như vậy đã khiến bọn họ cạn kiệt rất nhiều thể lực, cảm giác không cách nào đứng vững, khiến cho nội tâm mọi người càng ngày càng yếu ớt, tinh thần đã bị đẩy đến cực hạn. Mà càng bò lên cao tuyết cũng càng lớn, tuyết tụ thành khối nện trên mặt mọi người, quả thực làm cho người ta mắt mở không lên, nhưng bọn họ không tìm được cửa vào, phóng tầm mắt nhìn lại tất cả có thể nhìn thấy cũng chỉ có từng tảng đá lớn màu trắng. Đã phân không rõ rốt cuộc là hoa hay tuyết nữa.

Tam Béo thở phì phò, hắt mồm trên thừng leo núi, thở phì phò nói: "Không được. Hết sức rồi."

Chu Quyết nhìn mọi người nói: "Mọi người. Mọi người phải cố lên."

Trần Hạo cố định dây thừng xong, ngẩng đầu nhìn phía trên nói: "Chúng ta không còn đường lui nữa, chỉ có hướng lên trên. Nơi này chỉ có một con đường."

Tam Béo nhìn phía trên nói: "Hoa sơn. Hoa sơn một đường, nhưng không có điểm chốt tôi thật sự không còn sức bò nữa."

Lâm Húc hơi tỏ ra khinh thường, treo trên sợi dây, thanh âm hít thở như kéo bễ. Chu Quyết nghĩ ông già này phỏng chừng lăn qua lăn lại vài lần nữa sẽ nằm lại đây luôn.

Trần Hạo nói: "Các cậu có phát hiện không, nơi này cực kỳ khô ráo."

Chu Quyết vân vê bột tuyết bên cạnh nói: "Đây. Không phải tuyết sao?"

Trần Hạo nói: "Không đúng, gỗ Hoàng Tuyền chỉ có thể sinh trưởng dưới hoàn cảnh cực kỳ ẩm ướt, hiện tại khô ráo vậy làm sao có thể có hoa, chúng ta đã để lỡ rồi."

Chu Quyết nắm sợi dây nói: "Vấn đề hiện tại đều là tuyết chúng ta căn bản phân biệt không được."

Tam Béo gạt đầu, hần nói: "Thật đó, bò tiếp nữa tôi nhất định sẽ suy nhược thần kinh mà nhảy xuống luôn, đây quả thực so với chết còn khó chịu hơn."

Trần Hạo kéo thừng bảo hiểm đến gần, anh nói: "Sẽ tìm được thôi."

Lâm Húc trở mình một cái, tóc và lông mi của ông đều là tuyết, ông hí mắt nhìn bốn phía: "Tuyết quá lớn, ta nhìn không rõ phương hướng nữa, bắt quá ta nhớ kỹ lúc đầu chúng ta cũng không bò đến cuối, ở đoạn giữa Thúy Nương mang bọn ta vào một nơi như là sơn động, Thúy Nương nói đó là động Đăng Tiên, thông đạo để cho linh hồn Quách Phác mọc cánh thành tiên."

Chu Quyết nói: "Tuyết lớn như vậy, làm sao biết thông đạo nọ ở đâu!"

Đột nhiên cả người Lâm Húc run lên một chút, dây thừng của ông cứ nhiên không biết tại sao lại đứt, cả người liền muốn ngã xuống, mà cách ông gần nhất là Chu Quyết cơ hồ cũng muốn bị ông ta kéo xuống theo. Chu Quyết kéo sợi dây, nhưng Lâm Húc thật sự không còn sức lực, cả người ông liền rơi xuống, thẳng đến khi bị thừng an toàn cài trên người Chu Quyết kéo lấy, cả người mới lơ lửng treo giữa không trung.

Chu Quyết gọi vài tiếng, nhưng Lâm Húc đã mất tri giác, Trần Hạo vội vàng cố định một cây chốt cuối cùng, anh hướng tới phía dưới chậm chậm di chuyển, Tam Béo mặt mày trắng bệch, hần nói: "Không đúng, sợi dây này là dây leo núi chuyên nghiệp, ngay cả dao nhíp cũng chưa chắc cắt đứt được, làm sao nói đứt liền đứt ngay chứ?"

Chu Quyết thuận thế hướng trên thạch bích nhìn lại, trên thạch bích nửa đoạn dây thừng nọ rõ ràng là bị kéo đứt, nhưng phải có bao nhiêu khí lực mới có thể kéo đứt dây thừng leo núi chuyên nghiệp này?

Chu Quyết nói với Tam Béo: "Dem cả chốt bảo hiểm cài đàng hoàng vào."

Cầm Tam Béo run rẩy, hấn càng không ngừng nức nở. Chu Quyết bắt đắc dĩ nhìn hấn một cái, cậu cũng chậm chậm di chuyển xuống phía dưới. Lúc này Trần Hạo đã an trí ổn thỏa cho dây thừng của Lâm Húc, nhưng nhìn tình hình trong quá trình té xuống, ông lão này đã bị đập vào lồng ngực, hít chưa đầy một hơi cũng khiến ông ấy đau đến cong người. Trần Hạo từ trong túi lấy ra một viên thuốc, đút cho Lâm Húc vài viên. Anh nói: "Chỉ có thuốc giảm đau, trước cứ để ông ấy nghỉ ngơi một chút."

Chu Quyết nhìn một mảnh trắng xóa này, cậu sợ hãi nói: "Anh Trần, nơi này còn có một người, nhất định là vậy. Dây thừng nọ căn bản không có khả năng đứt."

Trần Hạo túm lấy Chu Quyết, anh lắc vai cậu, nói: "Tĩnh táo một chút, hiện tại không thể hoảng, chúng ta phải tìm được động Đăng Tiên kia."

Chu Quyết cầm lấy sợi dây, cậu nhìn Lâm Húc, trên mặt Lâm Húc cùng người chết không có gì khác nhau, Chu Quyết hỏi: "Tìm được sao? Chúng ta có thể tìm được sao? Chúng ta sẽ chết ở đây."

Trần Hạo quát: "Tin tưởng anh! Anh sẽ không để em chết,"

Chu Quyết nhìn vào mắt Trần Hạo, cậu ngây ra như khúc gỗ gập đầu, Trần Hạo lau tuyết trên mặt, anh nhìn chung quanh nói: "Còn có cơ hội, nếu như không có hấn là ngay gần đây thôi, đúng, sẽ không sai được."

Ngay khi anh vừa nói xong, phảng phất như mĩa mai anh, Tam Béo kêu lên một tiếng thảm thiết tê tâm liệt phế, sau đó hấn cũng từ phía trên lăn xuống, Trần Hạo liền vội vàng kéo dây, sau khi kéo một đoạn anh liền phát hiện kéo không nhúc nhích nữa. Anh nói: "Hình như còn người, không có té xuống. Nhưng."

Chu Quyết sợ đến trán đều là một tầng mồ hôi lạnh, thanh âm của cậu cũng hăng cả xuống, cậu hỏi: "Tam Béo, Tam Béo không có việc gì chứ?"

Trần Hạo nói: "Mọi người chờ ở đây, tôi đi xuống nhìn xem."

Chu Quyết cầm lấy sợi dây, giống như đang treo giữa không trung, cảm giác hai chân không cách nào đứng vững làm cho người ta muốn sụp đổ, cậu chỉ muốn nhảy xuống, cậu cầm lấy sợi dây sợ hãi nhìn phía trên, phảng phất như tùy thời sợi dây phía trên kia sẽ đứt, cậu hoảng loạn gật gật đầu.

Trần Hạo lo lắng nhìn cậu một cái, lau tuyết trên mặt, ôn nhu nói: "Không có việc gì đâu."

Nói xong anh liền mở chốt, trượt xuống. Chu Quyết trong nháy mắt Trần Hạo trượt xuống đó, rốt cuộc không cách nào khống chế được tâm tình của mình nữa, cậu bắt đầu nức nở co rúm người lại.

Đột nhiên Lâm Húc bên cạnh chợt cầm lấy cánh tay Chu Quyết nói: "Cậu. Cậu cũng cùng qua đó nhìn xem đi. Không cần lo cho ta nữa."

Chu Quyết nhìn khuôn mặt tái nhợt của Lâm Húc, cậu vuốt mặt, run rẩy nói: "Không được, không thể bỏ lại ông, là chúng tôi tới tìm ông."

Lâm Húc bắt lấy tay Chu Quyết, ông nuốt nước bọt nói: "Cậu đi đi, cậu nhất định phải đi. Phía trước tôi nhìn thấy bên trong đây leo nọ không phải thi thể gì. Nàng là Thúy Nương. Các cậu không phải nói thi thể của nàng không thấy nữa sao?"

Chu Quyết thoáng sửng sốt, cậu nhìn Lâm Húc, con người Lâm Húc cực kỳ đục, ông hít thở, nỗ lực bảo trì thanh tỉnh nói: "Lúc đầu ta vác thi thể của Thúy Nương bỏ ra khỏi cổ mộ này, ta đã cảm thấy ta công ra không phải là Thúy Nương nữa. Ta cũng không biết nàng là cái gì? Dù sao nàng có thể không chế người khác. Tựa như viết quyển sách kia, đúng, Trần Hạo nói rất đúng. Khi viết quyển sách kia ta căn bản không chịu sự khống chế của chính mình, nhưng ta không thể nói, nói ra ai tin đây? Ta nhất định phải tới đây, đó là vì Lưu Phi. Lưu Phi cậu ấy còn ở bên trong."

Chu Quyết thoáng sửng sốt, cậu nhìn Lâm Húc, Lâm Húc bắt lấy cổ tay cậu, ông nói: "Ta có thể. Có thể sẽ không vào được, nhưng cậu nhất định phải cẩn thận, cẩn thận Thúy Nương! Nàng không phải Thúy Nương ban đầu kia nữa. Còn có, còn có thằng nhóc Trần Hạo kia nữa, nó. Nó cũng bất thường rồi. Cậu phải cẩn thận nó, còn nhớ rõ các cậu lúc đầu gặp ta, thằng bé mập mạp kia hỏi ta, người thứ bảy xuất hiện có thể giết chết nhóm các cậu không. Ta trả lời nhân số không phải vấn đề."

Chu Quyết gật đầu, cậu nói: "Đúng vậy, lúc đó ông đã nói, trọng điểm là bản đập."

Lâm Húc thống khổ cười thành tiếng, ông gật đầu nói: "Đúng vậy, đúng vậy, bản đập. Trong bản đập bảy con quỷ kia cực kỳ lợi hại, nhưng bản thân vòng bảy người chính là một lời nguyền."

Đầu Chu Quyết bị làm cho muốn hôn mê, cậu bưng trán nói: "Không đúng, ông tới cùng muốn nói cái gì, ông không phải nói nhân số không sao cả sao, nhân số hiện tại đích xác cũng không liên quan nữa nha. Chúng ta."

Cậu đột ngột dừng lại, cậu hơi có vẻ khô khốc nói: "Tính cả ông, chúng ta đích xác vừa vặn bảy người."

Lâm Húc bưng ngực, ông nói: "Bởi vì lời nguyền của vòng bảy người cũng không phải quyết định ở nhân số, mà là mỗi một người tham dự trong đó đều có thể có một người sẽ là quỷ. Quyển sách kia là Thúy Nương muốn ta viết, mà Thúy Nương này kỳ thật chính là chủ nhân của mộ phần công chúa kia, bên trong quyển sách này có hai linh hồn, một là chủ mộ kia, mà còn lại chính là bản thân Thúy Nương."

Chu Quyết nhìn Lâm Húc, Lâm Húc bỗng dưng trừng to hai mắt, ông nói: "Đi thôi! Đi mau! Cậu nhất định phải cùng qua đó." Lâm Húc đẩy mạnh Chu Quyết, Chu Quyết thuận thế liền trượt xuống một chút, cậu ngẩng đầu nhìn Lâm Húc. Lâm Húc bùm vết thương, mà ngay trong nháy mắt cậu ngạc nhiên ngẩng đầu, cậu phát hiện thạch bích phía trên treo ngược một người, cậu chỉ nhìn thấy đầu tóc kia vừa dài vừa

đen dán bên mép thạch bích, cùng bông tuyết màu trắng hình thành đối nghịch mãnh liệt. Thứ kia đang từ từ bò hướng đến Lâm Húc.

Nhưng Chu Quyết căn bản không kịp hô lên, cậu liền rơi xuống, mà ngay trong nháy mắt, thùng bảo hiểm phát huy tác dụng cậu bị rơi trên thạch bích, theo quán tính khiến cậu đập mạnh về hướng thạch bích, cậu vội vàng lấy khuỷu tay bảo vệ mình, nhưng ngay cả như vậy cũng làm cho cậu đau đến hít ngược một hơi.

Bất quá ứng với dạng đau đớn kịch liệt này, cậu cảm giác dường như đã tỉnh táo lên không ít, đại não đã không còn loại cảm giác chết lặng khủng bố như lúc trước, cậu ra sức bắt lấy tảng đá, dù cho tảng đá ma sát rách lòng bàn tay, nhưng cậu vẫn không buông ra, thẳng đến khi thân thể cậu đã nắm vững trọng tâm, gắt gao dán trên vách đá. Cậu ngẩng đầu nhìn phía trên, nhưng ngoại trừ tuyết thì không còn động tĩnh gì nữa, cậu không biết Lâm Húc sẽ ra sao, nhưng hiện tại cậu căn bản không có thời gian suy nghĩ. Cậu chỉ có thể chậm rãi di chuyển xuống phía dưới.

Khi cậu đang không ngừng hạ xuống, đột nhiên một cánh tay duỗi ra, nó ôm chầm lấy thắt lưng Chu Quyết, Chu Quyết thuận thế bị kéo sang, Chu quyết bị kéo vào bên trong đám dây leo này, mà bên trong cư nhiên là một huyết động cực sâu.

Trần Hạo nói: "Đánh bậy đánh bạ mà gặp, nơi này chính là lối vào mộ Quách Phác, động Đăng Tiên."

Trần Hạo vừa nói dứt lời, Chu Quyết liền cảm thấy phía sau đột nhiên có thứ gì đó rơi xuống, cậu mạnh quay đầu lại nhưng đã không kịp nhìn thấy gì. Chỉ có đầu sợi thùng bị kéo đứt đang không ngừng lắc lư qua lại.

Chu Quyết trừng lớn mắt, Trần Hạo nhìn sợi dây cũng không nói gì, hai người liếc nhìn nhau, đều từ trong mắt đối phương nhìn thấy một tia hoài nghi và âm ảnh.

Chương 49: Âm dương song phân, bảy hồn đồng đạo

---oOo---

7: 17 Mộ phần công chúa

Ba người Khi Còi tiến vào huyết, bọn họ cảm thấy phảng phất như thời gian đã bất động vậy. Trang trí ở mộ đạo này đơn điệu đến cơ hồ không có gì, mà ngay cả bích họa cũng không có một bộ nào. Bên trong thông đạo chật hẹp cái gì cũng không có. Trong không gian bất động, phảng phất như ngay cả thời gian cũng đình chỉ.

Khi Còi nói: "Chỗ này thật là phần mộ hoàng thân quốc thích sao? Sao cảm giác như là tầng hầm Đông Bắc vậy." Hắn nói xong một câu, sẽ sinh ra tiếng vọng cổ quái, tựa như bên trong phần mộ này còn có một người dùng âm điệu cổ quái lặp lại lời hắn vậy.

Lão Cửu nói: "Đích xác, cùng nơi lúc đầu tôi tiến vào không giống, cũng không có dầu hỏa. Chúng ta không phải đã đi nhầm rồi chứ."

Khi Còi thuận thế quay đầu lại muốn hỏi Diệp Vỹ, nhưng phát hiện Diệp Vỹ không thấy đâu nữa. Hắn liền vội vàng kéo Lão Cửu nói: "Chết tiệt, tên mất cá chết kia không thấy đâu nữa!"

Thình lình từ phía sau truyền đến thanh âm cực kỳ trầm thấp, Diệp Vỹ lạnh nhạt nói: "Cậu gọi ai là mất cá chết?"

Khi Còi nhìn phía sau, nhưng vẫn không thấy Diệp Vỹ. Hắn hỏi: "Anh ở đâu?"

"Cúi đầu."

Khi Còi theo hướng nhìn lại, phát hiện nửa thân thể Diệp Vỹ bị kẹt trên mặt đất, nhưng biểu tình của gã vẫn là đáng vẻ chuyện không liên quan đến mình.

Khi Còi cùng Lão Cửu vội vàng quay đầu lại, muốn kéo Diệp Vỹ lên, nhưng Diệp Vỹ lại ngăn cản nói: "Đừng tới gần."

Lão Cửu kéo Khi Còi, Diệp Vỹ tiếp tục bình thản nói: "Các cậu đi ngược về sẽ chạm đến cơ quan, đến lúc đó tôi sẽ bị cắt thành hai nửa."

Khi Còi nhìn gã hỏi: "Vậy làm sao bây giờ?"

Diệp Vỹ ngẩng đầu nhìn bốn phía, gã nói: "Các cậu đi về phía trước một thước, đừng tới gần."

Khi Còi cùng Lão Cửu lui về phía sau, Diệp Vỹ hít một hơi, sau đó hai tay gã cũng không chông đỡ hai bên, mà gian nan chống phía sau, từng chút từng chút hướng lên trên. Đợi sau khi gã đi ra, gã mới thở hổn hển gọi Khi Còi và Lão Cửu nói: "Các cậu sang đây, tôi có thứ này cho các cậu xem."

Khi Còi bọn họ đi trở về, chợt nghe được một tiếng rắc, nơi vốn là khe hở đó liền không thấy đâu nữa. Lão Cửu cùng Khi Còi nhìn dưới mặt đất, trán đã che kín mồ

hôi lạnh, phản ứng của Diệp Vỹ cũng không quá lớn, gã móc ra một sợi dây nói: "Các cậu nhìn xem."

Lão Cửu nhìn sợi dây nói: "Đây là dây đeo đồng hồ, hơn nữa nhìn qua còn rất cao cấp."

Diệp Vỹ lắc lắc dây đồng hồ, lạnh nhạt nói: "Đồng hồ Casio. Các cậu từ phương diện này thu được gợi ý gì?"

Khi Còi và Lão Cửu cúi đầu, Khi Còi nói: "Đeo đồng hồ thể này ít có khả năng là con gái dùng, cũng ít có khả năng là người già dùng. Hơn nữa nhìn chú Ân cũng không giống người có đồng hồ đắt tiền."

Lão Cửu nói: "Còn Lão Triệu và Cố Lão trước đó cũng đã vòng về rồi. Bọn họ cũng không phải là người có thể dùng đồng hồ đắt tiền thế." Hắn nhìn hai người còn lại nói: "Các người đừng hoài nghi tôi, tôi chưa từng tới đây."

Khi Còi cau mày, hắn nói: "Hiện tại chúng ta vẫn như cũ chỉ biết trong đội ngũ Trần Như Lan bọn họ chỉ có sáu người, có thể là người thứ bảy kia không?"

Lão Cửu nói: "Không biết, nhưng khả năng không lớn, bởi vì người thứ bảy đến đây mới xuất hiện trừ phi là trước đó đã tham dự, nếu không tại nơi gà cũng không đẻ trứng này làm sao bỗng dưng mọc ra một người?"

Khi Còi gật đầu nói: "Vậy bọn họ có sáu người, hai người đã chết, hai người đã trốn, còn hai người vào được, Trần Như Lan cùng chú Ân cuối cùng tiến vào mộ thất. Nhưng vấn đề là, dây đồng hồ này không phải thứ bọn họ sẽ dùng. Còn có người thứ ba cũng tới?"

Lão Cửu nói: "Đúng vậy, bất quá Trần Như Lan không đi đến cuối cùng." Đột nhiên hắn ngẩng đầu nhìn hai người nói: "Chính là nói kỳ thật cuối cùng không tiến vào cổ mộ ngược lại là tôi?"

Diệp Vỹ lúc này mới mở miệng nói: "Trần Như Lan cùng ông già kia là dựa theo tuyến đường này đi hướng vào trong. Các cậu nhìn kỹ, nơi này có dùng bút xóa làm ký hiệu." Nói xong gã chỉ vào một dấu vết màu trắng ở vách tường bên cạnh nói: "Đích xác có ba người tiến vào, cậu xem Trần Như Lan dùng số 3 và một dấu mũi tên biểu thị nhân số và phương hướng của bọn họ."

Khi Còi nói: "Người thứ ba rốt cuộc là ai?"

Thình lình bên trong hành lang tối tăm sâu thẳm truyền đến tiếng bước chân giống như có người vội vã chạy trốn. Thanh âm kia vô cùng rõ ràng, bọn họ ngừng thảo luận, mở to mắt nhìn chăm chăm sâu bên trong hành lang nọ, nhưng khi tiếng bước chân càng ngày càng tới gần, thanh âm lại biến mất.

Tiếp theo đó bọn họ cảm giác sâu bên trong hành lang hình như đã xẹt qua vài bóng người, nhưng tốc độ cực nhanh khiến bọn họ không kịp đếm xem tới cùng có bao nhiêu.

Khỉ Còi nuốt nước bọt nói: "Má ơi, thật sự có người đó!"

Diệp Vỹ giấu dây đồng hồ vào túi áo, nói: "Tiếp tục đi, sắp 8h rồi."

Sau khi bọn họ vừa di chuyển vào sâu bên trong, nơi vốn là cơ quan nọ lại đột ngột mở ra, sau đó trên mặt đất ở phía kia lộ ra một đôi chân mang giày đế vải dày màu đen. Cặp chân kia bước ra đầu chân vừa nhỏ vừa sâu.

Sau khi ba người Diệp Vỹ ra khỏi hành lang, tiến vào một gian mộ thất tương tự hưởng đường, bọn họ rốt cuộc cảm giác được nơi này đã có một tia khí phách của phân mộ hoàng gia. Bởi vì không gian rốt cuộc không còn chật hẹp như trước nữa.

Bên trong đại đường này, chung quanh có rất nhiều phù điêu, những pho tượng với đủ loại tạo hình, có vài pho tượng diện mục dữ tợn, chúng nó lảng lảng canh giữ hai bên hưởng đường này. Diệp Vỹ nói: "Đây là bố cục điển hình của mộ thất Nam triều, Nam triều thời kỳ này vật phẩm khắc đá tùy táng phát triển cực kỳ huy hoàng, rất nhiều đồ vật đều dùng đá làm ra. Hơn nữa ý nghĩa phi phạm."

Lão Cửu nhìn bốn phía nói: "Nhưng nơi này có quá hoang vu không? Làm tôi cảm giác không giống mộ thất lắm."

Diệp Vỹ dừng bước, gã nói: "Không, không phải bởi vì hoang vu, mà là vì vị công chúa này cũng không phải là công chúa thật sự. Mà mộ này cũng không nơi thật sự vì an táng nàng mà xây nên."

Khỉ Còi nói: "Mau, tìm kiếm, nhìn xem Trần Như Lan có để lại ký hiệu gì ở đây không."

Diệp Vỹ cầm đèn pin, gã thông thả chiếu thạch bích bốn phía, bích họa bốn phía cũng dần dần chiếu vào mắt ba người, trong bích họa không thứ gì miêu tả cảnh tượng về cuộc sống, mà là rất nhiều tổ hợp đồ án cực kỳ máu me khủng bố, có vài phù điêu như là người Maya hiến tế, trong đó rất nhiều cảnh tượng là người ngồi ngay ngắn trên vị trí cao, mà phía dưới lại là đủ loại chém giết quy mô lớn thảm không nở nhìn.

Ngay khi Khỉ Còi cùng Diệp Vỹ nghiên cứu nội dung trong phù điêu, Lão Cửu lại thống khổ ngồi xổm trên mặt đất, Khỉ Còi vội vàng kéo hấn dậy, Lão Cửu cắn răng cầm tay Khỉ Còi, Khỉ Còi hỏi hấn làm sao vậy, hấn nhìn thông đạo kia nói: "Có cái gì đó. Đã đến gần."

Khỉ Còi khẩn trương hỏi: "Cái gì?"

Lão Cửu kéo tay Khỉ Còi nói: "Không biết, nhưng theo bản năng tôi cảm thấy sợ hãi, tựa như lúc đầu trước khi tôi chết. Có thể là mấy thứ kia."

Diệp Vỹ nhìn thông đạo nọ, gã mở to đôi mắt không hề sáng bóng kia nói: "Không có đường lui nữa, trở về so với chết còn thảm hại hơn."

Lão Cửu gian nan đứng thẳng người dậy, hấn nói: "Chúng nó. Tới cùng muốn làm gì?"

Diệp Vỹ nói: "Cẩn nuốt chúng ta."

Khi Còi nói: "Cậu chịu được không?"

Lão Cửu cười khở nói: "Không chịu được cũng phải chịu."

Diệp Vỹ cấp tốc di chuyển đèn pin, giống như muốn đem tất cả phù điêu đều xem qua một lượt, cuối cùng gã dừng đèn pin trên một bức bích họa trong đó, gã nói: "Nàng chính là vì nguyên nhân này mới được phong làm công chúa."

Lão Cửu cùng Khi Còi theo ánh sáng nhìn lại, trên thạch bích nọ vẽ một hình ảnh cực kỳ khủng bố, một nữ nhân không đầu cầm đầu lâu nhìn về hướng một nam nhân ngồi trên vị trí cao ném qua, nam nhân hiển nhiên vô cùng sợ hãi. Mà phía sau nữ nhân phảng phất có thể nhìn thấy bảy con mắt.

Diệp Vỹ nói: "Cũng bởi vì sự tình này, cho nên nàng mới có thể được Tống Minh Đế Lưu Úc phong làm công chúa. Nhưng sau khi Lưu Úc lên ngôi hoàng đế cá tính liền hoàn toàn vạn vẹo, cực kỳ tàn bạo thậm chí còn giết chết cả em trai đồng sinh cộng tử với mình. Quả thực giống như đã phát điên, có người nói ông ta bị ác quỷ nhập vào."

Khi Còi nhìn hình ảnh kia, liền cảm thấy nhiệt độ bốn phía giảm xuống rất nhiều, hắn nói: "Vậy chủ nhân của phần mộ này chính là nữ nhân không đầu kia? Nàng và Lưu Úc có quan hệ gì?"

Diệp Vỹ nhìn bích họa, gã chỉ vào một bức bích họa cuối cùng nói: "Nàng là nữ quỷ xuất hiện trong mộng của Lưu Tử Nghiệp kia, mà một đao cuối cùng nọ cũng là nữ tử này chém chết. Nàng đã trợ giúp Lưu Úc giết chết trở ngại lớn nhất, do đó Lưu Úc mới có thể đăng cơ xưng đế."

Khi Còi nhìn giữa bích họa kia, kẻ trên thượng vị hoảng sợ vạn phần, thân thể hắn bị vô số quỷ hồn quấn lấy, nữ quỷ không đầu một đao chém chết hắn. Hình ảnh dừng ở một khắc nữ tử kia vung đao, loại phản quang này chiếu ra tử khí cùng âm trầm xuyên thấu qua thạch bích thanh lãnh, Khi Còi vuốt cổ, hắn phảng phất như có thể cảm giác được sau lưng một nữ nhân không đầu đang đứng, cầm trong tay cự đao, lạnh lùng không nói gì mà đứng phía sau hắn. Khi hắn mất tự nhiên quay đầu lại, hắn cảm thấy thạch điêu mặt sau hình như có thứ gì đó mờ mờ ảo ảo. Hắn cầm đèn pin lạng lẽ đi tới.

Diệp Vỹ không phát hiện cử động của Khi Còi, vẫn hết sức chăm chú nhìn từng bức phù điêu này, còn Lão Cửu lại không rên một tiếng nhìn chằm chằm theo Diệp Vỹ, ánh mắt tràn ngập cổ quái.

Hắn cười lạnh hỏi: "Chỉ nhìn bích họa thôi anh đã biết nhiều như vậy?"

Diệp Vỹ ngừng động tác, gã nói: "Cậu quên rồi sao, tôi từng nói tổ tiên chúng tôi có ghi lại chuyện liên quan đến sự kiện kia."

Lão Cửu cẩn thận thăm dò: "Các anh có quan hệ thế nào với Tương tộc?"

Diệp Vỹ quay đầu, con người màu đen của gã nhìn chằm chằm Lão Cửu thật lâu, gã mở miệng nói: "Không có quan hệ gì."

Đang lúc hai người giằng co, Khi Còi bên cạnh đã quay về hướng bọn họ hô: "Hai người lại đây nhanh, nơi này hình như có vấn đề."

7: 35 Động Đăng Tiên.

Ngoài động gió tuyết điên cuồng tàn sát bừa bãi, bầu không khí trong động cũng có thể nói là rơi xuống điểm đóng băng.

Chu Quyết trước hết liếc mắt sang một bên, cậu nhìn Tam Béo nói: "Tam Béo thế nào rồi?"

Trần Hạo nói: "Phỏng chừng lúc té xuống va đập hôn mê, anh đã kiểm tra không có vấn đề gì lớn."

Trần Hạo nhìn phía trên nói: "Lâm Húc đâu?"

Ánh mắt Chu Quyết tối sầm lại, cậu nói: "Ông ấy muốn em cùng xuống đây, nhưng chính ông ấy."

Trần Hạo phảng phất như đã hiểu được ý tứ của Chu Quyết, anh khoát tay áo nói: "Chúng ta không thể chờ nữa, phải đi vào thôi, nếu không sẽ không kịp thời gian. Chúng ta có thể để lại ký hiệu cho ông ấy ở đây." Nói xong cầm lấy trang bị liền muốn tiến vào.

Chu Quyết kéo Trần Hạo, cậu hô: "Anh Trần."

Trần Hạo quay đầu, Chu Quyết tranh đầu nói: "Anh không có chuyện gì gạt em chứ?"

Trần Hạo thoáng nhú mày, anh nói: "Tại sao em lại hỏi vậy?"

Chu Quyết nói: "Trước khi em bị Lâm Húc đẩy xuống. Em đã nhìn thấy một quái nhân đầu tóc rối bù. Anh còn nhớ nằm trong quan tài vốn của Thúy Nương là thi thể chị gái anh, vậy thi thể của Thúy Nương."

Bả vai Trần Hạo thoáng run lên, nhưng rất nhanh anh đã nói: "Đừng suy nghĩ nhiều. Chúng ta không có thời gian suy nghĩ những sự tình không cần thiết khác."

Chu Quyết cảm giác được anh qua loa lấy lệ và giấu giếm, ngũ tạng trong lòng cuộn lên, cậu buông tay Trần Hạo, nắm chặt hai đấm cuối cùng thấp giọng hỏi: "Chúng ta có thể sống sót ra ngoài không?"

Trần Hạo dừng bước, anh nói: "Anh không biết, nhưng anh hy vọng có thể."

Chu Quyết dõi theo bóng lưng của anh thật lâu, Trần Hạo lại nói: "Chúng ta không có đường lui nữa."

Lúc này Tam Béo phát ra tiếng rên rỉ thống khổ, hắc gian nan chống đỡ thân thể hỏi: "Đây là đâu? Lão Nhị?"

Chu Quyết nói: "Động Đăng Tiên."

Tam Béo bùm ột nói: "Ồi chao, phía trước có thứ gì đó xé dây của tớ, không bao lâu sau sợi dây liền rớt, giống như dây buộc tóc của con gái."

Tam Béo bắt an nhìn Chu Quyết, Chu Quyết nói: "Tớ biết, tớ đã thấy có một thứ quái dị từ phía trên bò xuống, do đó chúng ta hiện tại chỉ có tề tiếp tục đi, phải bỏ rơi được nó."

Chu Quyết suy nghĩ một chút, cậu nói: "Anh Trần, quyền Vòng Bảy Người nọ anh còn giữ không?"

Trần Hạo nói: "Còn."

Chu Quyết nói: "Quyển sách này không phải có thể nhắc nhở chúng ta nguy hiểm sao? Chúng ta dứt khoát xem tiếp đi?"

Ánh mắt Trần Hạo có chút do dự, anh nói: "Hiện tại không được."

Chu Quyết hỏi: "Tại sao?"

Tam Béo chuyển cho Chu Quyết một ánh mắt, nói cho cậu biết việc này phải hỏi tới cùng, Trần Hạo vuốt cánh tay mình, anh nói: "Quyển sách này đã mở không ra được nữa."

Tam Béo nói: "Trước đó không phải anh còn từng lấy ra sao? Thế nào hiện giờ lại không mở ra được rồi? Còn những lời trước đó anh nói ấy có ám muội gì?"

Trần Hạo nhìn Chu Quyết, Chu Quyết lại nghĩ tới lời Lâm Húc nói, cậu không biết có nên tỏ thái độ không, phảng phất như hiện tại tỏ thái độ chính là một loại lựa chọn vậy. Trần Hạo từ trong mắt cậu thấy được sự do dự, anh cười khổ lắc đầu, sau đó hơi vén tay áo, Chu Quyết phát hiện cánh tay Trần Hạo càng chuyển biến xấu hơn, tóc màu đen quần đầy cả cánh tay anh, mà tóc này đã chui vào trong lỗ chân lông của cánh tay Trần Hạo, Chu Quyết hồi tưởng lại cơn mộng kia của cậu, cậu quả thực không cách nào tưởng tượng được Trần Hạo cư nhiên dưới tình huống như thế còn chưa suy sụp.

Tam Béo kinh ngạc nhìn cánh tay nọ, hần lắp bắp nói: "Đây, việc này là thế nào?"

Trần Hạo nói: "Từ sau khi chúng ta tiến vào cánh rừng kia, tôi liền phát hiện tóc trong sách bắt đầu sinh trưởng điên cuồng, cho dù tôi xé đứt nó hoặc mở sách ra, tóc này vẫn như nổi điên mà cuốn lấy tôi. Tôi hiện tại nói không có cách nào mở quyển sách kia là vì nếu các cậu nhất định muốn mở, cánh tay tôi có thể sẽ phải phế đi, nếu tóc đã duỗi vào trong cơ thể tôi, vậy mạng tôi liền nằm lại ở đây."

Chu Quyết nhìn cánh tay dữ tợn nọ, cậu yếu ớt nói: "Vậy anh làm sao bây giờ?"

Trần Hạo thả tay áo xuống, anh nói: "Chỉ cần chúng ta hoàn thành nghi thức trong bản dập, đây là ngọn nguồn của hết thảy. Tất cả người chết cũng có thể nghỉ ngơi."

Nói xong anh mở đèn pin, bên trong động còn sót lại một ít công cụ và quyền trục cổ quái, quyền trục vừa chạm vào liền nát.

Nhưng bọn họ đi dọc theo bên trong động một vòng cũng không phát hiện cửa vào nào, phẳng phất như đây chỉ là một sơn động bình thường mà thôi.

Tam Béo chán nản nói: "Chúng ta đã lắm, nơi này không phải động Đăng Tiên. . . . Đây chỉ là một sơn động bình thường mà thôi. Ôi, lãng phí thời quan quá."

Trần Hạo nói: "Không đâu, thạch bích này hoàn toàn tự nhiên, nó không tồn tại bất luận thứ gì không cần thiết, hơn nữa tôi cũng phát hiện hoa đèn đây sẽ không sinh trưởng nữa, trên đây đều là tuyết trắng mà thôi."

Chu Quyết nhìn vách đá gồ ghề bốn phía, cậu nói: "Nhưng quả thật không có cửa mà."

Trần Hạo đưa đèn pin trong tay cho Chu Quyết, hai tay anh vuốt thạch bích nói: "Không đâu, Quách Phác chế tạo mộ cho mình khẳng định cực kỳ phức tạp, chắc chắn cũng dựa theo ngũ hành bát quái mà làm."

Ngay khi ba người đều tập trung tinh thần tìm kiếm thông đạo, Chu Quyết phát hiện phía trên vốn là cửa động nọ cư nhiên treo ngược một khuôn mặt người nhưng khuôn mặt trắng bệch nọ chỉ có năm hốc màu đen, vắn vẹo nhìn không rõ diện mạo gì, trong nháy mắt nó cùng Chu Quyết chạm mắt đó, trên khuôn mặt trắng bệch nọ bỗng dung biến hóa ra khuôn mặt người, khuôn mặt nọ Chu Quyết dường như đã gặp ở đâu rồi, nhưng rồi lại nói không nên lời. Tiếp theo khuôn mặt nọ liền lập tức rút về.

Chu Quyết chợt nhớ đến khuôn mặt nọ hình như chính là khuôn mặt người vắn vẹo cậu từng trông thấy trên màn hình máy tính lúc đầu, nhưng rốt cuộc có phải hay không cậu lại không có cách nào khẳng định.

Trần Hạo vỗ vai Chu Quyết một chút, anh nói: "Các cậu nhìn xem vị trí của mấy thứ chất đồng này."

Chu Quyết lấy lại tinh thần, nhìn theo hướng ngón tay của Trần Hạo, phát hiện trong góc phía bắc đặt một cán cân sắt.

Trần Hạo chỉ vào bốn góc nói: "Cân sắt, com-pa, thước, thạch chùy. Bốn hướng. Hừ, nguyên lai muốn làm trò này."

Tam Béo nói: "Tôi hiểu rồi, ở đây là một sơn động của công nhân xây mộ trước đây, bọn họ nghỉ ngơi ở chỗ này."

Trần Hạo liếc hẩn một cái, nói: "Sau khi trở về môn học tôi dạy cậu dừng hòng qua được." Tam Béo như nuốt phải ruồi, Chu Quyết thì dờn tầm mắt, Trần Hạo cũng không có tâm tư cùng bọn họ nhiều lời, anh nói: "Tứ Phương Thiên Đế đây, các bạn học sinh, bốn dạng đồ vật này phân biệt là com-pa trong tay Mộc thần Câu Mang, thước trong tay Kim thần Nhục Thu, cân của Hỏa thần Chúc Dung, chùy trong tay Thủy thần Huyền Minh."

Trần Hạo nhìn bốn phương vị, anh bổ sung: "Nhưng vị trí của chúng nó sai rồi."

Chu Quyết lập tức hiểu ý tứ của anh, cậu nói: "Chỉ cần đem bốn thứ đồ này đặt lại vị trí nguyên bản, chúng ta có thể tiến vào?"

Trần Hạo khẳng định nói: "Đúng vậy, nhất định là thế, nếu không nơi này chỉ có bốn dạng đồ vật kia là đột ngột nhất."

Ngay khi ba người cho rằng sự tình rốt cuộc đã tìm được đầu mối, nhưng từ phía dưới thạch bích lại truyền đến tiếng chuông ồn ào, tiếng chuông hỗn độn nọ làm cho da đầu người ta tê dại. Mà bão tuyết lại càng thêm tàn nhẫn, tiếng quỷ khóc vốn đã lắng xuống lại lần nữa vang lên, hơn nữa so với trước đó kêu càng thêm điên cuồng, quả thực giống như dã thú đang gào thét vậy.

Chu Quyết cùng Tam Béo cẩn thận cúi đầu nhìn xuống, trên thạch bích màu xám trắng, cư nhiên có đội ngũ bảy người đi tới, bảy người kia cả người đều là hắc bào, trên đầu mang khăn trùm cổ định vô cùng cổ quái, khiến cả khuôn mặt đều bị miếng vải đen từ vành nón rũ xuống che giấu, nhìn không rõ ngũ quan, bảy thứ quỷ dị này thẳng tắp như đang trên đất bằng chạy ngược lên vách đá, hoàn toàn phá tan tất cả sức hút của trái đất. Hơn nữa bọn chúng càng tới gần, loại mùi máu này lại càng nặng, mùi máu này sẽ kích thích tất cả sự sợ hãi của con người đối với tử vong, chỉ cần ngửi được cổ mùi nọ sẽ mất đi tất cả ý thức chống cự, chỉ muốn trốn chạy.

Tam Béo hoảng sợ hô: "Trần Hạo, mau đến xem. Đó là thứ gì?"

Trần Hạo hướng dưới thạch bích nhìn lại, anh hít ngược một hơi, vội vàng kéo hai người nói: "Mau, mau, chúng ta phải hành động nhanh lên."

Nói xong Trần Hạo cực nhanh nắm lên những vật bên cạnh, cuối cùng bọn họ mới phát hiện mấy thứ này nguyên lai đều hợp với một sợi xích.

Trần Hạo nhìn Chu Quyết nói: "Mau, đeo hành lý, mang theo tất cả thứ đó, bị chúng nó bắt được so với chết còn thảm hơn."

Tiếng chuông hỗn loạn kia càng ngày càng gần, Trần Hạo kéo cánh tay cậu nói: "Mau giúp anh di chuyển vị trí, Thiên Đế phương đông, Thái Hạo, đặt com-pan ở mặt đông, Thiên Đế phương tây, Thiệu Hạo, đem thước đo đặt ở hướng tây."

Lúc này bọn họ đã nghe được tiếng bước chân nặng nề, mồ hôi trên trán Trần Hạo đã chảy xuống, anh cẩn thận nhìn hai vị trí khác nói: "Thiên Đế phương bắc, Chuyên Húc, cây búa, Thiên Đế phương nam, Viêm Đế, cái cân."

Đồng thời ở đây, Chu Quyết đã nhanh chóng dựa theo yêu cầu của Trần Hạo từng bước một đem bốn loại công cụ đặt ở vị trí của chúng. Nhưng khiến người ta không ngờ tới chính là bốn dạng đồ vật này sau khi đã đặt vào vị trí vẫn không có chút biến hóa nào.

Mà tiếng chuông hỗn độn nọ, cùng mùi máu càng ngày càng gần kia lại làm cho ba người Chu Quyết bối rối không thôi, Tam Béo run rẩy trốn trong góc thạch bích,

phảng phất như đã nhắm mắt chờ chết. Chu Quyết cũng hiểu được tiếp tục nữa cậu ngay cả khí lực đứng thẳng cũng không còn. Cậu vô lực tựa bên thạch bích, tuyệt vọng nhìn cửa động.

Nhưng Trần Hạo vẫn đang nhìn đồ vật bốn phía, Chu Quyết sắc mặt trắng bệch dán mắt vào anh, đột nhiên Trần Hạo ngẩng đầu nhìn phía trên sơn động, anh nói: "Đúng rồi! Thiên Đế trung tâm, Hoàng Đế!"

Nói xong anh vọt tới chính giữa sơn động, hướng xuống đất hung hăng nện xuống một cái, tiếp theo mặt đất phát ra tiếng vang khủng bố, sợi xích bị sức mạnh nào đó lôi kéo lẫn nhau, bắt đầu chuyển động, mà dưới đất đã xuất hiện một hang động, sâu không thấy đáy. Từ bên trong truyền đến tiếng nước ầm ầm. Người đầu tiên trong bảy người kia đã đến cửa động. Mùi máu trong nháy mắt khiến sơn động này như một hồ chôn sống vạn người tràn ngập lệ khí.

Trần Hạo nhìn thoáng qua cửa động, anh đem tất cả thùng leo núi còn lại đều ném xuống, anh quát: "Mau nhảy xuống. Đừng do dự nữa."

Ba người điên cuồng rơi xuống. Cũng quản không được phía dưới sẽ là gì, nhưng sau khi bọn họ nhảy vào thông đạo cảm giác duy nhất của bọn họ đều là một loại may mắn trốn thoát khỏi cái chết.

Bọn họ trượt vào đáy động, nước ngầm ngập tới ngực bọn họ, nước lạnh buốt rét đến thấu xương, nhưng chỉ ít thể này bọn họ cũng không bị thương, bọn họ như phát điên mà chạy trốn về phía trước, nước bắn tung tóe ướt tóc ba người, bọn họ tựa vào trong một góc của thông đạo, hoảng sợ ngẩng đầu nhìn cửa động phía trên, chỉ có tiếng hít thở trầm trọng. Cứ như vậy qua ít nhất 10 phút, bọn họ phát hiện quái vật này cũng không lộ đầu ra hoặc nhảy xuống theo.

Chu Quyết lạnh đến răng đánh lập cập hỏi: "Tại sao bọn chúng không xuống theo?"

Trần Hạo lắc lắc đầu, anh nói: "Không chắc, nhưng thông đạo này có Ngũ Phương Thiên Đế trận bảo vệ, do đó mấy thứ kia không dễ dàng tiến vào như vậy."

Tam Béo run rẩy nói: "Vậy bọn chúng đã bị giam ở phía trên?"

Trần Hạo thở phì phò nói: "Không đơn giản như vậy, bảy quỷ hồn này cùng Quách Phác có muôn vàn mối liên hệ xoắn xuýt, hiện tại bọn chúng chỉ tạm thời không có cách nào tiến vào mà thôi. Xem ra Quách Phác đã ngầm tính toán đến một ngày như thế này rồi. Chúng ta phải đi mau!"

Ánh sáng đèn pin phản xạ giữa gợn nước, có vẻ vô cùng âm u, Chu Quyết nói: "Nơi này là đâu?"

Trần Hạo nói: "Không biết, chúng ta mất đi Lâm Húc dẫn đường, hiện tại chỉ có thể dựa vào chính mình, Diệp Vũ đầu kia cũng thế."

7: 18 Mộ phần công chúa.

Diệp Vũ cùng Lão Cửu thuận thế hướng đầu sang nhìn xem, gã phát hiện Khi Còi ngồi xổm trên mặt đất không ngừng bới bụi.

Hai người lập tức vây sang. Khi Còi nói: "Hai người nhìn xem, chỗ này có đồ vật."

Bọn họ phát hiện Khi Còi tìm được một điện thoại di động, phía trên còn treo một móc điện thoại thủy tinh màu hồng phấn, Lão Cửu nói: "Điện thoại di động này hình như của con gái dùng, chẳng lẽ là của Trần Như Lan?"

Khi Còi chán nản nói: "Khắc định đã hết pin, bật không lên đâu."

Lão Cửu tiếp nhận điện thoại di động, ấn nút khởi động, không ngờ tới điện thoại di động tự nhiên mở lên. Thanh âm khởi động đột ngột nọ khiến ba người càng hoảng sợ. Lão Cửu thiếu chút nữa làm rơi điện thoại xuống đất.

Pin điện thoại tự nhiên đầy vạch.

Khi Còi nuốt nước bọt, hần nói: "Làm sao có thể được? Cái này đã năm năm rồi mà?"

Nhưng mở điện thoại di động ra lại phát hiện lưu trữ cuộc gọi không có gì, ngay cả hộp tin nhắn cũng trống không.

Lão Cửu sâu kín nói: "Bên trong không có tin nhắn. Chẳng lẽ Trần Như Lan đã xóa hết rồi?"

Diệp Vũ cầm điện thoại qua, gã nói: "Trước đừng động tới nữa, mang theo điện thoại chúng ta phải tiếp tục tìm đường, nơi này chẳng qua là hướng đường. Đường của chúng ta còn dài lắm."

Lão Cửu siết lấy điện thoại di động, hần nhìn chăm chăm Diệp Vũ nói: "Điện thoại này tôi đề nghị Khi Còi cầm."

Diệp Vũ liếc mắt nhìn Lão Cửu một cái, Lão Cửu từ trong tay Diệp Vũ rút điện thoại ra giao cho Khi Còi, Khi Còi cầm điện thoại, lại nhìn hai người một chút, Diệp Vũ cười cười nói: "Không thành vấn đề, chúng ta đi thôi."

Chờ sau khi Diệp Vũ quay đầu, Lão Cửu lén lút ghé vào lỗ tai Khi Còi nói một câu: "Trong điện thoại này có ghi âm."

Khi Còi nhìn Lão Cửu, Lão Cửu lắc lắc đầu, ý bảo hần đừng lên tiếng. Khi Còi siết chặt điện thoại, xúc cảm lạnh lẽo kích thích vỏ não hần. Hần gật đầu.

Càng đi vào trong, mộ thất càng ngày càng trống trải, cảm giác chật hẹp ban đầu bỗng nhiên hoàn toàn biến mất, tiếp đó là một loại tịch liêu vô tận. Ba người chỉ có thể nghe được tiếng bước chân của mình, mà phù điêu đến đây cũng đã biến mất toàn bộ, đây là một không gian lớn hơn hẳn, tiếng bước chân phát ra tiếng vọng vô cùng kỳ ảo.

Khi Còi nói: "Đi tới bây giờ, chúng ta coi như thuận lợi."

Diệp Vỹ một bên cười một bên quay đầu lại, nói: "Đó là vì chúng ta còn chưa tiến vào chủ thể của cỗ mộ."

Khi gã vừa dứt lời, ánh sáng yếu ớt của đèn pin chậm rãi tìm được một cánh cổng, trên cánh cổng có một mảng màu đỏ thẫm cực kỳ bắt mắt, bên cạnh có một máy ảnh đã bị đập nát bậy. Mà bên cạnh vết tích màu đỏ, lại có một chuỗi ký hiệu, phía trên viết 2, mà phía sau số 2 viết hai chữ: Nguy hiểm.

Một chữ hiểm cuối cùng kia còn chưa viết xong, xem chừng vô cùng vội vàng, Diệp Vỹ nói: "Xem ra đến đây bọn họ đã chết mất một người. Chẳng lẽ mở cánh cửa này sẽ chạm đến cơ quan?"

Mà lúc này bọn họ cảm thấy bên trong cánh cửa kia lại vang lên thanh âm cổ quái, bên trong dường như có tiếng người đau đớn khóc lóc, thanh âm vô cùng mơ hồ, duy nhất có thể rõ ràng chỉ có một câu "Tôi không muốn chết."

Khi Còi cảm thấy trong áo đều là mồ hôi lạnh, hắn nói: "Bên trong có người sống?"

Lão Cửu kéo tay Khi Còi nói: "Không có khả năng đâu."

Diệp Vỹ mài dấu vết trên cửa, gã nói: "Đây là máu, dính đã lâu rồi. Nhưng ở đây không có thi thể."

Thình lình cánh cửa kia thoáng cái bị nện vào thật mạnh, bọn họ đều có thể cảm giác được rõ ràng sự chấn động của cánh cửa này, trong cánh cửa đích xác có người!

Khi Còi vừa định đẩy cửa, nhưng đột nhiên bên trong thông đạo vang lên tiếng chuông quen thuộc mà quỷ mị nọ, tiếp theo Lão Cửu hít một ngụm lãnh khí, hắn hét to: "Chúng nó tới. Chúng nó tới!"

Diệp Vỹ mở to đôi mắt kia nhìn thông đạo, Khi Còi phát hiện từ khoe mắt gã cứ nhiên chảy ra máu, gã cúi đầu nhìn Khi Còi, đại não Khi Còi trong nháy mắt không cách nào suy nghĩ vấn đề gì được nữa, mà lúc này tiếng gõ bên trong cánh cửa càng ngày càng vang.

Diệp Vỹ suy yếu nhẹ giọng nói: "Mở cửa. Không thể bị chúng nó bắt được."

Lão Cửu như không không chế được mà gào lên, thân thể hắn bắt đầu giãn nở, từ trong miệng hắn bắt đầu toát ra khói đen, hắn thống khổ bụm miệng mình, nhưng vẫn như cũ không hề có tác dụng.

Hai tay Khi Còi run rẩy duỗi về chốt cửa, hắn chậm chậm mở cánh cửa kia ra. Mà đồng thời bên mép cửa vào hướng đường cũng xuất hiện thân ảnh của bảy người quỷ dị kia.

Y bào màu đen, miếng vải đen của khăn trùm cổ quái che đầy cả khuôn mặt. . . .

Chương 50: Hồ Huyền Vũ

---oOo---

8: 00 Mộ đạo Quách Phác.

Ngay khi ba người Khỉ Còi đồng dạng gặp đám quái nhân kia, ba người Chu Quyết cũng đang cố gắng mau chóng thoát khỏi truy binh phía sau. Ba người Chu Quyết ra sức chạy về hướng mộ đạo, bọn họ không dám quay đầu lại. Nhưng con đường này là một bờ dốc, càng đi càng hạ xuống, nước lại càng sâu, đến cuối cùng ba người họ cơ bản chẳng khác nào đang bơi chớ. Trang bị trên người đè nặng khiến bọn họ cực kỳ khó nhọc, quả thực giống như trâu đang kéo cày vậy.

Tam Béo bùm sọ khỉ của mình nói: "Sao tôi cứ cảm thấy nơi này hình như không giống mộ đạo nha."

Chu Quyết kéo hấn nói: "Nghe đi, có tiếng động!"

Ba người ngừng đập nước, bọn họ phát hiện ở đối diện hình như truyền đến thanh âm chèo thuyền, rất có nhịp điệu.

Tam Béo nói: "Người đưa đồ địa ngục sao?"

Trần Hạo nhìn phía sau, trên mặt nước xa xa hình như có thứ gì đó đang nhẹ nhàng sang đây, nhìn kỹ phát hiện cư nhiên là một mảng máu lớn, vừa thối lại vừa tanh. Trần Hạo nói: "Tiếp tục đi về phía trước, thứ quái gở vẫn còn đang ở sau."

Những lời này thoáng cái đã kéo ba người trở lại trong hiện thực đang chạy thoát thân, họ bơi hơn nửa canh giờ, vẫn như cũ không thấy được đích đến, cũng không có ngã rẽ nào. So với đường công thoát nước còn dài hơn. Tất cả mọi người đã rơi vào tình trạng kiệt sức, vừa mới leo núi, hiện tại lại bơi lội, Chu Quyết cảm thấy như mình đang tham gia thi đấu ba môn phối hợp, nhưng rồi lại không có cách nào dừng được. Bởi vì bọn họ vẫn như cũ có thể nghe được tiếng chuông sồn tóc gáy nọ, bọn họ biết những thứ phía sau cũng đã xuống tới.

Ngay khi tốc độ bọn họ càng ngày càng chậm, thỉnh linh bơi ở phía đầu Trần Hạo ngừng lại động tác, nói: "Quả nhiên Quách Phác sẽ xây phần mộ của mình ở trong nước, xem ra truyền thuyết mộ Quách Phác xây trong nước là sự thật. Đây mới là hồ Huyền Vũ chân chính, hồ Huyền Vũ dưới lòng đất. Địa phương trong sách Hồ Tử từng nói mỗi điểm đều tương ứng."

Chu Quyết ngẩng đầu, phát hiện thông đạo này quả nhiên chỉ là một dòng nước nhỏ, tại bờ cuối này là một mặt hồ thật lớn. Hồ nước hình thành tiếng thủy triều vang vọng bên tai, đây tựa như hồ lục địa cực lớn. Trong lòng Chu Quyết phỏng chừng, sức nước này cũng có thể dùng để phát điện được đây.

Tam Béo há hốc miệng nói: "Nơi. Nơi này?"

Chu Quyết lập tức ngẩng đầu nhìn bầu trời, nhưng vẫn không có ánh nắng. Cậu nói: "Đây là hồ ngầm, nơi này làm sao có thể có hồ nước ngầm lớn như vậy được?"

Trần Hạo nói: "Có khả năng, trình độ cả đời Quách Phác kỳ thật nói trắng ra đều thể hiện trên chữ 'thủy' này. Phong thủy phong thủy, gió thổi thì nước lên, tác dụng của gió cũng vì để cho nước dâng lên, chính là chú trọng một thứ sinh khí. Em xem nơi này tràn ngập một loại vận động của sức giãn. Hơn nữa nguồn nước lớn như vậy cũng cung cấp tác dụng bảo vệ cho cả phần mộ. Ông ta lợi dụng nước này cung cấp sinh khí cần thiết cho cả ngôi mộ, kể cả cơ quan bên trong mộ phần công chúa, thác nước thạch bích cùng mưa to chúng ta gặp phải trước đó đều là dựa vào động lực của hồ này. Chỉ cần hồ này còn, vậy hai huyết mộ này vẫn sống."

Chu Quyết cảm đèn pin chiếu theo, cậu nói: "Nhưng đều là nước, căn bản không có phần mộ mà."

Tam Béo nói: "Chẳng lẽ là ở bên dưới?"

Chu Quyết lắc đầu, cậu nhìn đồng hồ đeo tay một chút nói: "Nhìn nước nơi này cũng không biết bao sâu, nếu mộ thật sự ở bên dưới, chúng ta không có thiết bị lặn, nhiều nhất xuống được vài mét cũng xem như cực hạn rồi, xuống tiếp nữa chỉ cũng như đâm đầu vào chỗ chết."

Tam Béo nói: "Nhưng bốn phía quanh đây không hề có nơi nào giống như phần mộ, chỉ có dưới nước là có khả năng. Xong rồi, chúng ta chuẩn bị không chu đáo, căn bản không có khả năng đi xuống rồi." Mặc dù nói vậy, hắn vẫn như cũ chưa từ bỏ ý định muốn tìm một tảng đá bên cạnh, nói xong liền đi về phía trước ném tới, chợt nghe tõm một tiếng, tình cảnh nọ giống như Trư Bát Giới ném tảng đá vào sông Lưu Sa trong 《 Tây Du Ký 》 vậy.

Trần Hạo chỉ lẳng lặng nhìn hồ nước, không tham dự vào đối thoại của hai người. Anh bỗng dừng a một tiếng, sau đó lặn bắm bơi về phía trung tâm nước. Tam Béo và Chu Quyết liếc mắt nhìn nhau, cũng đi theo. Tam Béo vốn không thạo bơi lội, hơn nữa thể lực cạn kiệt, cuối cùng cơ hồ là Chu Quyết kéo hắn tiến về phía trước. Mà Trần Hạo đột ngột dừng nửa đường, nhìn phía trước một chút, lại quay đầu nhìn nhìn.

Anh đột nhiên nói: "Các cậu có cảm thấy không, thể nước của nơi này không giống lắm?"

Chu Quyết chợt hiểu được ý của anh, nói: "Ngay từ đầu thể nước này là từ đông chảy sang tây, nhưng đến đây liền cảm thấy được dường như là theo hướng ngược lại, thể này là sao? Cũng là pháp thuật của Quách Phác à?"

Trần Hạo lắc đầu nói: "Không, nước chảy đã bị ảnh hưởng của lực hút trái đất, sẽ chảy sang hướng thấp hơn. Nói cách khác, trên điểm nối tiếp của hai hướng nước chảy trái ngược có một đường phân nước, đáy hồ ngầm cao thấp không bằng phẳng dẫn đến biến hóa của dòng chảy."

Nói xong, Trần Hạo lại bơi qua lại trong khu vực này vài vòng, tựa như bắt cá vậy. Thình lình, anh đứng ở một điểm nói: "Chính là nơi này, các cậu sang chỗ tôi."

Chu Quyết kéo Tam Béo đã hết hơi bơi sang chỗ Trần Hạo, lúc này cậu mới phát hiện không đúng, Trần Hạo không hề theo gợn sóng mà không ngừng bập bênh, mà là thẳng tắp đứng trong nước. Chu Quyết đột nhiên hiểu ra được lời Trần Hạo nói trước đó có ý gì, vội vàng kéo Tam Béo bơi tới bên cạnh Trần Hạo, phát hiện trong khu vực này cư nhiên có một phiến lục địa, họ có thể dẫm lên trên.

Trần Hạo nói: "Đây phỏng chừng chính là điểm cao nhất tầng đất nén của địa cung mộ Quách Phác, hơn nữa xem chừng quy mô còn rất lớn. Cả tòa địa cung khiến cho dòng nước của hồ ngầm này sinh ra biến đổi, quả thực tựa như một cái chén úp bên dưới vậy. Hiện tại đã 8h45', chúng ta không còn bao nhiêu thời gian để chậm chạp nữa."

Nói xong anh liền từ trong ba lô lấy ra một mớ đồ, Chu Quyết tập trung nhìn vào, may mà không từ trên chỗ đất trũng nọ rơi xuống hồ. Cậu hỏi: "Anh lấy đâu ra thuốc nổ vậy?"

Trần Hạo một bên mắc ngòi nổ, một bên liếc mắt nhìn cậu nói: "Nếu không phải vì thuốc nổ, anh còn phải tìm đến Quách Mai họ sao? Trang bị gì anh cũng kiếm được, nhưng thuốc nổ anh không có bản lĩnh cao như vậy, chỉ dựa vào bản thân chuẩn bị không được. Đừng nói nhảm nữa, mau hỗ trợ. Không giúp gì được thì né sang bên nghỉ ngơi cho anh."

Chu Quyết thật sự vô cùng thành thật mau chóng tránh sang bên cạnh, tay Trần Hạo chuyển ngòi nổ liền cứ thế khựng lại ở đằng kia. Anh nhìn Chu Quyết, Chu Quyết ngượng ngùng cười cười nói: "Em cứ tưởng, anh thật sự bảo em đi nghỉ chứ."

Trần Hạo yên lặng thu hồi ngòi nổ trong tay, trừng mắt liếc cậu, rồi không nói gì nữa.

Tam Béo lúc này rốt cuộc đã lấy lại được sức, nhìn thứ trong tay Trần Hạo, lo lắng nói: "Châm thuốc nổ? Vạn nhất sập thì làm sao đây? Nước này khẳng định đã bao phủ cả mộ thất rồi."

Trần Hạo nói: "Không đơn giản vậy đâu, nếu dùng thuốc nổ có thể phế bỏ được mộ Quách Phác, vậy 《 Táng Thư 》 của ông ta liền con mẹ nó viết uổng toi rồi."

Tam Béo rồi rầm nói: "Vạn nhất xong đời thì sao?"

Trần Hạo thoáng sửng sốt: "Vậy để chúng ta dùng mạng bồi ông ta thôi."

Nói xong, anh hít một hơi, thò cả thân thể vào trong nước, rất nhanh anh lại ngoi lên quay mặt về hai người nói: "Tránh ra."

Ba người hướng về mép hồ tản ra, chợt nghe được một tiếng trầm đục, sau đó giữa dòng nước xuất hiện một xoáy nước, nhưng nhanh chóng biến mất, nước vẫn như cũ

cực kỳ có quy luật mà bập bênh. Phần mộ này quả nhiên tựa như Thánh Đầu Sĩ Đồng đánh Giáo Hoàng, không chút phản ứng nào.

(Tiêu: Thánh Đầu Sĩ Đồng trong truyện Áo Giáp Vàng á, Thanh Khâu là fan cuồng của manga này =.. =)

Ba người nhìn nhau, họ phát hiện đáy nước đã nổ tung một lỗ hổng cỡ một cửa hang, nhưng phần mộ vẫn không bị chút ảnh hưởng nào, hoặc nói lỗ hổng kia giống như là vẽ lên vậy, chẳng mấy may ảnh hưởng đến kết cấu tổng thể.

Chu Quyết không nhịn được cảm thán nói: "Trâu bò ghê"

Trần Hạo nói: "Các cậu đừng theo tới trước, chờ tôi xuống xem một chút rồi tính tiếp." Nói xong anh liền chui đầu vào, qua ước chừng 5 phút, mới nghe được câu, "Xuống đây đi."

Chu Quyết cùng Tam Béo nhìn một chút, Tam Béo nói: "Cái kia, hình thể tôi tương đối khó xử, bằng không tôi xuống trước, cậu đẩy đẩy tôi?"

Chu Quyết đảo trắng mắt trả lời: "Cậu biết nói câu này thì về sau ăn ít chút đi nhé, đừng để biến thành một cái nút chai bằng thịt kẹt trên cái lỗ này, nhưng mà thể này ngược lại vừa hay không ngấm nước."

Tam Béo bắt đầu dĩ ời một tiếng, hít một hơi, đỏ bừng mặt liều mạng chen vào trong, rốt cuộc cũng chen lọt.

Sau đó, Chu Quyết ném hành lý vào trước, vừa muốn tiến vào, liền phát hiện trên mặt nước hình như nổi lên bọt nước. Cậu bị động tĩnh này hấp dẫn chú ý, trong nháy mắt cảm thấy dưới đáy nước dường như có thứ gì đó đang nhoáng lên. Cậu quay về bên trong động hồ: "Hai người chờ tôi, tôi nhìn thấy dưới đáy nước có thứ gì đó."

Nói xong cậu thoáng cái liền nhảy xuống nước, phát hiện tới gần địa cung nước vô cùng đục, hơn nữa đèn pin trong tay cũng không phải đèn mắt sói gì, tầm nhìn cực kỳ thấp. Cậu chợt phát hiện dưới đáy nước hình như có vật sống gì đó thoáng cái bơi qua, tốc độ cực nhanh, xem chừng như là một con người, ít nhất Chu Quyết thấy được một đôi chân người. Nhưng cậu còn chưa kịp nhìn kỹ tiếp, liền bị người từ phía sau tóm về, cậu ngẩng đầu phát hiện là Trần Hạo. Trần Hạo vẻ mặt tức giận: "Em đang làm gì đó? Chúng ta đã không còn thời gian nữa, em còn có tâm tư chơi trò nín thở?"

Chu Quyết lau mặt nói: "Không phải, phía dưới có một người, em nghi ngờ không chỉ có ba người chúng ta vào được."

Trần Hạo nhìn mặt nước, ánh mắt hơi lóe lên, anh đưa tay mò tìm ba lô, nói: "Kệ đi, vào trước, ở bên trong, anh cũng đã phát hiện một bí mật lớn."

Ba người chui vào cửa động, Chu Quyết lúc này mới hiểu được tại sao đỉnh này lại không sụp, bởi vì kỳ thật nơi này có rất nhiều máng nước, còn có ống nước vô

cùng khoa trương, lần lượt dẫn nước dưới đáy ra ngoài, hơn nữa ống nước còn có tác dụng cố định.

Chu Quyết cảm thán nói: "Đây rốt cuộc được làm thành thế nào? Dưới đáy nước tạo được thứ này thật quá trâu bò mà."

Trần Hạo nói: "Mộ đáy nước kỳ thật ở Trung Quốc không tính là hiếm, hồ nước rõ ràng là nhân công dẫn đường, anh phỏng chừng là trước khi tạo phần mộ, chờ Quách Phác vừa qua đời họ liền đục mở kênh nước, dẫn nước xuống đất, xem như một tầng biện pháp phòng trộm đi."

Trần Hạo chia đèn pin về phía trước nói: "Các cậu nhìn xem, phía trước có đường, bên cạnh có thông đạo, còn có đuốc có thể chiếu sáng nữa. Quách Phác làm hết thấy những việc này phảng phất như hy vọng có người có thể tiến đến, ông ta dường như đang chờ ai đó đến đây."

Nói xong, anh chỉ vào khoảng cách phía trước hơn 10 bước, Chu Quyết vừa tập trung nhìn, nói: "Ở đây cũng có một cái động bị nổ ra!"

Trần Hạo cầm đèn pin chiếu, nói: "Đúng vậy, anh phát hiện động này không lớn như cái chúng ta nổ, uy lực thuốc nổ không mạnh như chúng ta, nhưng họ cho nổ chuyên nghiệp hơn so với chúng ta, anh phỏng chừng chính là nhóm người Thúy Nương họ. Xem ra chúng ta đi đúng rồi."

Nói xong anh liền đến bên trong động kia quan sát bốn phía, nói: "Em xem, ống nước này đẩy ra lượng lớn nước hồ, cho nên mới hình thành thác nước thạch bích mà chúng ta nhìn thấy trước đó, anh nghĩ qua không lâu nữa, thác nước thạch bích sẽ lại hình thành."

Tam Béo thở phì phò nói: "Bí mật lớn mà anh nói chính là cái này?"

Trần Hạo lắc đầu: "Bên trong sách, tiến vào cổ mộ cuối cùng chính là Lâm Húc, Thúy Nương, Lưu Phi, Phùng Lộc Hỷ và Khất Nhi, tổng cộng năm người. Nhưng các cậu nhìn xem," Anh chỉ vào phía dưới máng nước nói: "Trên vách này đều có đuốc dùng để chiếu sáng, họ không giống người hiện đại chúng ta. Khi đó đèn pin còn chưa thông dụng, họ nhất định sẽ lấy những cây đuốc này, nếu như thiếu một cây, có thể giải thích vì những người này hai tay mang theo đồ đạc không có cách nào cầm được, mà hiện tại có người cầm nhiều hơn một cây đuốc."

Tam Béo nói: "Có lẽ là để dự phòng thì sao?"

Trần Hạo nói: "Khả năng không lớn, vì thể tích của những thứ này rất lớn. Cũng không tiện cầm, ngược lại tạo thành gánh nặng."

Chu Quyết nhìn những cây đuốc xếp bên cạnh nói: "Còn có một loại khả năng, tổng cộng có 6 người tiến vào."

Tam Béo nói: "Móa, một người chưa từng xuất hiện trong cổ sự, vậy trong tiểu thuyết tại sao không nói?"

Chu Quyết ảo não nói: "Ôi, đáng tiếc Lâm Húc không có đây, nếu không chúng ta có thể trực tiếp hướng ông ta chứng thực."

Trần Hạo nhếch miệng, lộ ra một nụ cười hết sức mất tự nhiên, nhưng nhanh chóng lại khôi phục vẻ nghiêm túc vốn có. Chu Quyết hỏi anh làm sao vậy, Trần Hạo bưng hàm dưới nói: "Nếu như thật sự giấu là có sáu người tiến đến, thế thì nhân vật vẫn chưa xuất hiện kia chính là mấu chốt. Còn có, tại sao những người này lúc đầu phải cố ý giấu giếm Lâm Húc chứ? Tóm lại cuối cùng có nội dung gì Lâm Húc không biết? Anh nghĩ lần đầu tiến vào mộ phần công chúa khẳng định đã gặp gì đó, bảy người ban đầu kia kỳ thật rất mấu chốt."

Chu Quyết và Tam Béo trầm mặc lắc đầu, Trần Hạo nói: "Chúng ta tiếp tục men theo dấu chân của họ đi về phía trước, có thể biết được họ tới cùng đã gặp cái gì."

Trần Hạo cầm cây đuốc: "Đừng lãng phí pin, chúng ta dùng cái này cũng có thể chiếu sáng."

Nơi này thà nói là thông đạo địa cung, không bằng nói cực kỳ giống hệ thống cấp nước. Có rất nhiều máng nước, hơn nữa động Trần Hạo cho nổ và con đường mấy mươi năm trước nhóm người Thụy Nương nổ sập tạo thành, cũng chỉ trút một nửa máng nước. Nói cách khác, làm thế hai lần nữa phỏng chừng nơi này sẽ có nguy hiểm, bởi vì ống nước cũng không đủ tốc độ khơi thông lượng nước, máng nước này không cách nào chứa đựng nhiều nước hồ như vậy, khi máng nước đầy tràn, nơi này sẽ sụp đổ.

Tam Béo nói: "Xem ra đại sư phong thủy cũng có chỗ tính nhầm, mọi người thấy đó cũng chỉ đủ để cho người sau tiến vào bốn lần, thêm hai lần nữa nơi này liền xong đời."

Trần Hạo hừ hừ cười lạnh một tiếng: "Không đâu, tôi xem qua rồi, chúng ta chỉ đang ở trong khu bảo vệ không thấm nước bên ngoài cùng tầng đất nén, chỉ cần nơi này vừa sụp, chúng ta căn bản sẽ không tìm được cửa vào địa cung chân chính, vậy mộ Quách Phác liền thành một đồng phế tích bao bọc trung tâm, lúc đó trừ phi là tổ chức quốc gia đến đào, nếu không căn bản không có khả năng tìm được cửa vào. Nói trắng ra là chúng ta còn chưa tới địa cung đâu, cho nên tôi mới nói chúng ta phải nắm chắc thời gian."

Chu Quyết chợt dạ nói: "Vạn nhất chúng ta vừa vặn là nhóm thứ năm, hiện tại đôi mắt chính là một đồng phế tích thì sao?"

Trần Hạo nói: "Có thể lắm, hơn nữa hồ nước này cũng không phải tùy tiện là có thể thay đổi phương hướng, lợi dụng tác dụng thủy triều của nó có thể làm cho giữa hai ngôi mộ này sinh ra tương tác, cho nên gọi là cục ngũ hành chính là thông qua vận động của hồ nước kết hợp địa mạo nơi này sinh ra biến hóa."

Tam Béo ngờ nghệch tự nói: "Hóa ra không thần vậy nhỉ, tôi còn tưởng rằng thật là như có thần trợ giúp ấy chứ?"

Trần Hạo nói: "Vây cũng chưa chắc là thật sự không có quỷ, tóm lại tiếp tục đi thôi. Hiện giờ xem ra quyển sách 《Vòng Bảy Người》 này với chúng ta mà nói là một gợi ý, đồng thời cũng là lừa gạt."

Chu Quyết cầm lấy cây đuốc bên cạnh nói: "Hai con quỷ đúng không, tốt lắm, chúng ta đi thôi."

Ngay sau khi ba người tiến vào cổ mộ, mặt hồ không hề gợn sóng kia nổi lên bọt nước, tựa như nước sôi không ngừng cuộn cuộn. Đột nhiên tiếng chuông chột vang, tiếng quỷ khóc theo bảy người kia đến vang vọng cả mặt hồ, nhưng bảy quái nhân sau khi chạy tới mặt hồ này, họ cũng không tiến tới. Người dẫn đầu khom người quỳ gối trên mặt nước, mà thân thể hắn phẳng phất như đang nổi trên mặt nước vậy, tiếp theo cả bọn quỳ rạp xuống trên mặt hồ. Tiếng chuông đột nhiên ngừng bật, lập tức yên tĩnh tựa như chết. Chậm rãi, trong thân thể bảy người này không ngừng tràn ra máu đen, hồ nước dưới thân họ cũng dần dần bị nhuộm thành màu đỏ thẫm. Mà bảy người kia cũng hòa tan thành đám huyết thủy này, kéo dài đến mộ Quách Phác.

7: 30 Mộ phần công chúa.

Bên trong mộ phần công chúa, Khi Còi run rẩy giựt then cửa, tay hắn run rẩy quá dữ dội, cơ hồ kéo không ra then cửa kia. Phùng Lão Cửu đột nhiên gào to một tiếng, chột rút then mở cửa, thoáng cái đẩy cổng ra, cả người lẫn vào, liền sau đó là thống khổ mà lăn lộn trên mặt đất. Mà bên trong cửa là một mảnh tối tăm, mặc dù không có quái vật nào lao tới, nhưng cũng nhìn không ra tới cùng có nguy hiểm hay không. Khi Còi nhìn đám quái vật chậm rãi đi về hướng họ, cắn răng một cái kéo cánh tay Diệp Vỹ, cùng gã chạy vọt vào bên trong cửa.

Khi Còi dùng hết toàn lực đóng cửa lại, cả người liền trượt xuống, hắn sợ hãi hướng phía sau nói: "Chết tiệt, then cửa ở bên ngoài, bên trong khóa không được."

Diệp Vỹ bùm mắt, bắt lấy cánh tay Khi Còi kéo hắn nói: "Vây chạy mau, chỉ cần rời khỏi họ, tôi sẽ thấy lại được."

Khi Còi nhìn Phùng Lão Cửu lăn trên mặt đất cùng khuôn mặt đầy vết máu của Diệp Vỹ, tuyệt vọng nói: "Đi mau, chạy vào trong." Nói xong túm Phùng Lão Cửu liền chạy như điên vào trong, Diệp Vỹ buồn bực mắng: "Tôi không thấy đường, cậu cũng không dìu tôi sao?"

Khi Còi nói "Anh không thấy đường còn tôi thì có cánh tay thứ ba sao? Đừng nói nữa, anh kéo tôi, tôi mang các người chạy về phía trước. Đừng nói nhảm nữa, chạy thật mạnh đi."

Ba người liền lôi kéo nhau, cơ hồ như chạy nạn mà chạy tán loạn vào trong, cũng không biết chạy được bao xa, Khi Còi chỉ cảm giác hắn cứ đi mãi về phía trước, không nhìn thấy bất luận ngã rẽ nào, mà Diệp Vỹ rút cuộc hô: "Dừng lại, tôi có thể nhìn thấy rồi."

Khỉ Còi bởi vì gánh vác quá nặng, cơ hồ ngồi xồm trên mặt đất thờ: "Bây, bây giờ làm sao nữa?"

Diệp Vỹ nói: "May mà chúng là huyết khí ngưng kết thành, cho nên hành động chậm chạp, nếu không dù có một con khỉ, con báo gì đó, hiện giờ chúng ta cũng đã nằm ngay đơ rồi."

Khỉ Còi lão đảo đứng lên, bắt lấy áo Diệp Vỹ nói: "Nói, anh tới cùng biết được bao nhiêu? Ông đây không phải thằng nhóc Chu Quyết kia, kiên nhẫn của tôi bây giờ đã chấm dứt. Anh biết nhiều như vậy nhất định giở trò, anh không phải nói, gia tộc của anh biết về nội tình của công chúa này sao?"

Diệp Vỹ cũng không bỏ tay Khỉ Còi ra, ngược lại cầm lấy, tay gã lạnh như không hề có nhiệt độ cơ thể vậy. Khỉ Còi nhìn gã, găng gĩa vờ khí thế nói: "Anh muốn làm sao?"

Diệp Vỹ nói: "Nếu cậu muốn sống sót đến cùng, tốt nhất đừng chọc tôi, cậu căn bản không biết tình cảnh của bản thân mình. Đừng quên tôi mới có khả năng cứu cậu, nhưng tôi chỉ có thể cứu cậu. Công chúa kia ngay từ đầu chính là người của Tương tộc, họ đã lựa chọn Lưu Úc trở thành đời hoàng đế mới. Nhưng cuối cùng Lưu Úc qua cầu rút ván, tiêu diệt họ. Sự tình chỉ đơn giản như vậy." Nói xong gã nhìn thoáng qua Phùng Lão Cửu nằm soài bên cạnh, Phùng Lão Cửu không thêm quan tâm, chỉ gắt gao nhìn trừng trừng sâu bên trong mộ đạo.

Tình tự của Khỉ Còi vốn đã lắng lại thoáng cái bị gã châm lên, hấn một quyền đánh bay Diệp Vỹ ra ngoài. Diệp Vỹ lại lần nữa lão đảo đứng dậy, vẻ mặt có chút khác thường, trong hốc mắt trống rỗng toát ra một loại khổ sở. Gã cười khổ nói: "Trong những người này, người duy nhất tôi cảm thấy do dự chính là cậu, cậu nếu như có thể cho tôi đủ sự tín nhiệm và cố gắng giống như với những người anh em này của cậu, có lẽ"

Nhưng vào lúc này, Diệp Vỹ bùm ngực ngồi xồm xuống. Khỉ Còi tưởng rằng gã có bệnh tim, nhớ lúc đầu gã quả thực cũng ho khan như bị lao, Khỉ Còi lo lắng hỏi: "Anh không sao chứ, anh có bệnh tim à? Anh nói sớm, tôi cũng sẽ kéo anh luôn một tay rồi."

Diệp Vỹ lập tức bắt được cánh tay hấn, Khỉ Còi cảm giác được tay gã run rẩy dữ dội. Ánh mắt Diệp Vỹ nhìn Khỉ Còi vô cùng thông khổ, Khỉ Còi lòng mềm nhũn, ngồi xồm xuống muốn nâng Diệp Vỹ dậy. Không ngờ, Diệp Vỹ ôm lấy Khỉ Còi, há mồm liền phong kín môi Khỉ Còi. Đại não Khỉ Còi oanh một tiếng, trong lúc nhất thời ngay cả bản năng giãy thoát cũng quên mất. Hấn trừng mắt nhìn Diệp Vỹ, ánh mắt Diệp Vỹ dần dần từ tan rã thông khổ chuyển sang cái loại hờ hững không hề gợn sóng kia. Khỉ Còi rút cuộc vung một quyền càn đánh Diệp Vỹ bay xa hơn, hấn tức giận nhào tới muốn đánh tiếp. Phùng Lão Cửu kéo Khỉ Còi nói: "Đừng gây sự nữa, chúng ta cần nhờ gã để hoàn thành nghi lễ."

Khi Còi tức giận đến cả người run rẩy, quát: "Ra, ra ngoài rồi tôi sẽ làm thịt anh! Máy người mua quan tài đi, biến thái chết dẫm."

Phùng Lão Cửu gian nan đứng dậy, bụm lồng ngực của mình mãnh liệt ho khan: "Đừng nhiều lời với gã nữa, đi mau"

Khi Còi nhắm mắt lại, hít thở sâu vài hơi, rớt cuộc mắng: "Tôi nhìn anh lần cuối, con mẹ nó anh còn làm loại chuyện này nữa, tôi sẽ phế anh."

Ánh mắt Diệp Vũ vẫn không chút biểu cảm nào, gã chỉ lau khóe miệng, sau đó nói: "Tôi nói rồi, có thể cứu cậu chỉ có tôi, cậu còn có thể trông cậy vào hần sao?"

Khi Còi từ từ nhắm hai mắt chỉ vào Diệp Vũ liềm mạng gật đầu, giờ ngón tay cái lên nói: "Được, anh thật con mẹ nó được, tôi xem anh có thể điên khùng đến bao lâu." Nói xong hần liền xoay người, không thèm liếc nhìn Diệp Vũ lấy một cái.

Phùng Lão Cửu liếc mắt nhìn Diệp Vũ, chỉ nhàn nhạt nói: "Tại sao anh không nói cho cậu ấy, anh làm vậy cũng không phải cách, nếu"

Diệp Vũ cắt ngang lời hần: "Nếu chúng ta đều có mục đích, sẽ không cần vạch trần nhau, Về phần cậu ấy, tôi sẽ giúp cậu ấy sống sót ra ngoài, còn cậu cũng có sự lựa chọn của chính mình."

Phùng Lão Cửu dùng một loại ánh mắt hoài nghi nhìn Diệp Vũ, nói: "Sợ rằng còn chưa tới lượt anh tới làm chủ đâu."

Diệp Vũ bụm ngực, trong ánh mắt lạnh nhạt lộ ra một phần kiên định, thấp giọng nói: "Lúc này đây, tôi có thể."

Phùng Lão Cửu xem thường hừ một tiếng: "Vậy để xem bản lĩnh của anh thế nào, đại thiếu gia nhà họ Diệp."

Diệp Vũ nhìn hần một cái nói: "Đi thôi, kế tiếp hần là lúc Cổ Hồn Phách trong tay cậu phát huy tác dụng."

9: 04 Mộ Quách Phác.

Trần Hạo nghiêng người, cẩn thận mở ba lô không thấm nước, từ bên trong lấy ra bộ quần áo khô nói: "Thay quần áo, sau đó tiếp tục đi, chúng ta không có thời gian hong khô quần áo."

Chu Quyết cũng từ trong ba lô lấy ra quần áo dự trữ. Trần Hạo thấy họ bắt đầu mặc quần áo, liền bắt đầu nhanh chóng sửa sang lại trang bị, trong tay anh nắm hốt bản bạch ngọc của Quách Phác nói: "Căn cứ bản đồ phù dung đến xem, vị trí mộ Quách Phác đã xác định, hơn nữa chúng ta đang ở đầu trên cùng của phần mộ, cùng loại với phía trên cùng Kim Tự Tháp, mà mộ thất nhất định là nằm bên dưới. Còn đồ vật này nữa, tác dụng của nó là gì?"

Tam Béo thay quần áo xong, ném quần áo ướt bên cạnh nói: "Nhưng chúng ta không biết ông ta tới cùng nằm ở vị trí nào nha?"

Trần Hạo lúc này đã sửa sang lại hành lý xong, mặc dù lấy quần áo ra, nhưng ba lô của anh vẫn căng phồng như cũ, anh đem hốt bản bạch ngọc cùng quyển 《Vòng Bảy Người》 tủa ra rất nhiều tóc đen này đặt phía trên cùng của ba lô, nói: "Chúng ta không phải muốn đến để chiêm ngưỡng dung nhan người chết, mục đích của chúng ta là phải tìm được mộ bích có thể tháo gỡ thuật hồi sinh của Tương tộc kia, hơn nữa nhìn xem Quách Phác chết như vậy, phỏng chừng ông ta đã đoán được có ngày hôm nay, mới có thể thiết hạ một loạt cục diện này. Kỳ thật mục đích của ông ta không phải để vây khốn chúng ta, ngược lại lợi dụng các loại phương thức ngăn cản bảy ôn thần phía sau chúng ta."

Chu Quyết nhớ tới văn tự trên hốt bản: "Chính loạn li phương hân, thế tương mệnh giá biệt. Tiềm ba oán thanh dương, lâm cốc ngu phi hiết. Di âm do ám hoán, nhân tôn phục cấm tuyệt. Trường sử minh lộ viễn, âm dương song nghiệt kết. Tiềm ba." Bài thơ này còn có ám chỉ gì khác không nhỉ?"

Trần Hạo nói: "Quách Phác đã có tâm muốn dẫn dắt hậu nhân tiến vào, vậy nhất định sẽ có chỗ gợi ý cho chúng ta, hiện giờ con đường này mới là chính xác, chúng ta đã ở trong mộ đạo Quách Phác, chỉ cần đi xuống tiếp nhất định có thể biết chân tướng."

Tam Béo lúc này khàn khàn hút khí nói: "Nhưng mà, tôi vẫn chưa từng suy nghĩ cẩn thận, sách kia tới cùng cái nào là đúng, sao tôi cứ cảm thấy hình như sai chỗ nào đó."

Trần Hạo nói: "Sai lầm chỉ có dựa vào việc chúng ta tìm được đáp án chân chính mới có thể chứng thực, hiện giờ chúng ta chỉ biết được có mấy điểm: Thứ nhất chính là cục diện Quách Phác thiết lập này, có thể bởi vì ông ta tính được Tương tộc một ngày nào đó xảy ra đại sự, xuất hiện bảy ác quỷ như vậy, cho nên ông ta lợi dụng phần mộ của mình thiết lập tám chắn cuối cùng và phương thức phong ấn cuối cùng như vậy cho chúng ta. Thứ hai chính là Thụý Nương bọn họ tổng cộng có sáu người tiến vào, người dư ra kia là ai?"

Nói xong anh đốt đuốc, cây đuốc vô cùng nguyên thủy, dầu có sẵn bên trong đã cháy hết hầu như không còn. Trần Hạo từ trong sườn túi của ba lô lấy ra một cái chai nói: "Đây là dầu, lấy thăm lên vài vụn một chút là được."

Vì vậy ba người mỗi người một tay một chân, đi vào trong mộ đạo. Đi phía sau cùng là Tam Béo nhìn Trần Hạo và Chu Quyết hai người đi cách một khoảng, liền lập tức từ trong túi lấy ra một bọc nhỏ dán kín nhét trong góc túi, hơn nữa lại từ trên người móc ra bút đánh dấu màu trắng rồi đánh dấu. Hắn nhìn người phía trước một chút, nhanh chóng đeo ba lô lên, ba bước thành hai theo sát phía sau.

Chu Quyết nhíu mày hỏi: "Sao cậu chậm vậy, còn chưa nghỉ ngơi đủ sao?"

Tam Béo nhìn Trần Hạo một chút, khó xử cười nói: "Tôi buồn tiêu, không nhịn được."

Chu Quyết thở dài một hơi nói: "Chỉ có cậu lộn xộn."

Tam Béo cười vỗ lưng Chu Quyết, sau khi Trần Hạo xoay người, hắn lên nói bên tai Chu Quyết: "Đội lát nữa xảy ra chuyện thì chạy ngược trở về, tớ đã tạo tiếp tế, để lại một túi thùng leo núi."

Chu Quyết vẻ mặt ngạc nhiên nhìn Tam Béo, Tam Béo thì cười khỏ nói: "Tớ không tin tưởng người khác như cậu, nhưng tớ tin tưởng huynh đệ nhà mình. Nếu tên này thật sự đã xảy ra chuyện, chúng ta liền chạy trở về, ít nhất cũng phải giống Cố Lão và Lão Triệu vậy, còn tốt hơn là ợ rắm (chết) à. Huynh đệ, chúng ta còn trẻ, không thể chết không rõ ràng được nha."

Tam Béo vỗ Chu Quyết một cái: "Đi, theo sau thôi."

Hai người nhanh chóng theo sát Trần Hạo, Trần Hạo một lòng đặt trên dấu vết tìm Quách Phác lưu lại, không chú ý tới động tác của họ. Chu Quyết nhìn Trần Hạo, trong lòng cảm thấy vô cùng khó chịu, ngay khi đang cần môi nhìn chăm chăm sau lưng Trần Hạo, phát hiện cánh tay Trần Hạo hình như vô cùng mất tự nhiên mà run lên một chút, sau đó từ trong cánh tay anh vươn ra rất nhiều tóc đen. Cậu hít sâu một hơi, Tam Béo vội vàng hỏi: "Làm sao vậy?"

Chu Quyết tập trung nhìn kỹ lại, tóc đen quỉ dị nọ không đơn giản chỉ từ cánh tay anh, thậm chí còn từ trong khe hở của ba lô duỗi ra. Chu Quyết nghĩ Trần Hạo tựa như bị một đám tóc cuốn lấy không cách nào thoát khỏi. Nhưng anh không hề lên tiếng, đôi mắt vẫn như cũ gắt gao nhìn chăm chăm mộ đạo, không buông tha bất kỳ đầu mối nào có thể.

Lúc này, Tam Béo lại sâu kín nói: "Lão Nhị, Trần Hạo này có khả năng đã không còn là ông thầy lưu manh mà chúng ta từng biết nữa"

Trong lòng Chu Quyết như hồ sâu bị tảng đá ném xuống vậy, cậu nhìn Tam Béo. Sắc mặt Tam Béo cũng vô cùng khó coi, hắn nói: "Lão Nhị, mặc dù tớ không muốn đả kích cậu, nhưng tớ không thể không nhắc nhở trong đoạn thời gian anh ta biến mất kia, tớ cùng đã xảy ra chuyện gì? Tớ nghĩ chúng ta"

Chu Quyết trầm mặc, cậu nhìn bóng lưng Trần Hạo liêu mạng tìm kiếm đầu mối, cười khỏ nói: "Tam Béo, nếu, tớ nói nếu thật sự xảy ra chuyện, cậu cứ chạy trở về, không cần lo cho tớ."

Tam Béo ngẩn ngơ, lập tức hạ giọng vội vàng nói: "Đầu óc cậu lại bị ván cửa kẹp rồi hả? Tớ đã chuẩn bị hai bộ dụng cụ dây, chết tiệt, cậu"

Chu Quyết chỉ vào bóng lưng Trần Hạo nói: "Tớ sẽ cùng một chỗ với anh ấy. Anh ấy ra ngoài tớ cũng ra ngoài, anh ấy không ra được vậy. Hãy đáp ứng tớ chăm sóc cho cha mẹ tớ."

Tam Béo còn muốn nói gì nữa, nhưng Chu Quyết đã chậm chậm chạy đuổi theo Trần Hạo. Tam Béo há hốc miệng nhìn, vuốt cằm thở dài một hơi, cũng đi theo.

Vòng Bảy Người

Trần Hạo cầm cây đuốc chiếu bốn phía, càng đi vào trong bên mép thông đạo rêu xanh càng ít, đá phiến màu than chì phỉm ra ánh sáng ảm đạm, Chu Quyết nói:
"Anh Trần, sao em cảm thấy khúc này đá tảng càng ngày càng sẫm nhỉ?"

Chương 51: Bản Bùn

(Tiêu: Giải thích chút bản bùn đây chính là bảy khối bản đập, bản bùn làm từ đất nén viết lên văn tự.)

---oOo---

9: 00 Mộ phần công chúa

Giờ phút này, bên trong mộ phần công chúa, Diệp Vũ móc khăn tay ra, một bên lau vết máu trên mặt và máu mũi bị Khi Còi đánh, một bên nhìn dưới mặt đất nói: “Không phải là cậu chính là từ nơi này đi thẳng về phía trước sao?”

Phùng Lão Cửu bùm ngực nói: “Có chút ấn tượng, phía trước có một cánh cửa rất lớn, hai bên cánh cửa chính là bảy trụ đồng, nhưng sau khi đi vào đường liền cực kỳ dài.”

Diệp Vũ từ lỗ mũi phát ra một tiếng cười khinh miệt nói: “Cậu quả thực không biết, nếu không phải bởi vì cậu có quan hệ với thi nhân, cậu có khả năng bây giờ còn loanh quanh trong đó, phỏng chừng cậu cũng có thể xuyên qua dãy núi Đường Cổ Lạp nữa đấy.”

Khi Còi dừng một chút, Diệp Vũ bắt được phản ứng này của hắn, tiếp tục chế giễu nói: “Thi nhân chính là thi nhân, chúng không phải người sống, cùng cương thi không sai biệt lắm, giống như chú Ân mà các cậu kẻ giống nhau, tử tử sinh sinh cùng ngoại giới ngăn cách, chỉ cần bị huyết khí trong bản bùn kia quán lấy, sẽ hoàn toàn toi đời.”

Trán Khi Còi lướt qua một tia âm hàn, hắn truy hỏi: “Nếu chúng ta đã chết, cũng sẽ như vậy?”

Diệp Vũ lại lộ ra loại cười lạnh kia, vô cùng hưng phấn nói: “Đương nhiên, cậu có thể tự nghiệm thấy các loại chết kiểu này, bệnh bạch cầu, ung thư, HIV, chỉ cần trong đại não cậu có thể dự đoán được cũng có thể lần lượt chơi thử một lần. Khi cậu mở mắt ra lần nữa cậu sẽ phát hiện mình cứ nhiên còn sống, mà người chung quanh cũng không nhớ rõ cậu đã chết, sau đó trở lại lần nữa, không ngừng lặp lại. Cậu chỉ sống trong thế giới tử vong của cậu, mà ngoại giới đã không còn là vấn đề gì với cậu nữa. Hay thật, còn sống chính là để chết, chết để một lần nữa sống lại.”

Khi Còi thông cảm nhìn thoáng qua Phùng Lão Cửu, sắc mặt Phùng Lão Cửu vô cùng khó coi, hắn nói: “Nói xong chưa? Nói xong rồi có thể tiếp tục đi.”

Tâm tình Diệp Vũ bởi vì một phen ngôn luận trước đó mà trở nên tốt hẳn, gã ngồi xổm người xuống, lấy tay vỗ phiến đá trên mặt đất, tự nhủ nói: “Nhưng mà. . . Tôi có một nghi vấn.”

Khi Còi hỏi: “Nghi vấn gì?”

Diệp Vũ cau mày, vẻ mặt có chút chần chừ, gã nói: “Dựa theo nội dung trong sách, họ chết đi sẽ biến thành thi nhân, nói ví dụ người đầu tiên chết là thầy lang. Trong ba người trốn ra được, Khất Nhi và Phùng Lộc Hỷ đã chết. Mặc dù dựa theo Phùng Lão Cửu nói, lúc Phùng Lộc Hỷ chết cũng có chuyện quái dị, nhưng không sống lại, cũng không biến thành thi nhân. Đây là một sự khác biệt của tiểu thuyết và trong hiện thực.” Nói xong gã quét mắt liếc Phùng Lão Cửu, Phùng Lão Cửu chỉ lắng nghe, cũng không biểu hiện gì khác thường, nhưng nắm tay nắm càng chặt hơn.

Diệp Vũ cười cười nói: “Nhưng lại nói 5 năm trước, nhóm người của Trần Như Lan lại xuất hiện hiện tượng chết đi sống lại, tựa như nhóm người chú Ân, người giầu dao nọ, họ là thi nhân điển hình, chỗ này có một sự gián đoạn. Mặc dù tôi không biết là Trần Hạo cố ý không nói ra, hay là cậu ta không chú ý tới điểm này. Tóm lại, tôi nghĩ Trần Như Lan họ khẳng định cùng những gì mấy người trong sách gặp được không giống nhau chính là quyển sách kia. Cuối cùng, trong quyển sách này rốt cuộc cái nào là thật, cái nào là giả đây?”

Khi Còi ngồi xổm xuống bên cạnh gã, như có điều suy nghĩ mà gật gù.

Diệp Vũ nhìn Khi Còi nói: “Quyển sách kia cũng là tự Lâm Húc họ sau khi đi ra mới có, trước đây cũng không tồn tại, cho nên thứ nhập trên người Thúy Nương kia tới cùng mưu mô gì. Nàng tạo cho quyển sách một loại cơ hội hoàn thành nghi lễ, chỉ cần là người từng tiếp xúc với quyển sách kia đều đã hoàn thành mở ra nghi lễ thi nhân, bị miễn cưỡng kéo vào dòng chảy này.”

Khi Còi cắn môi hỏi: “Quyển sách này rốt cuộc là tốt hay xấu? Không phải Trần Hạo nói, quyển sách này đã đưa gợi ý cho chúng ta khi nguy hiểm sao?”

Diệp Vũ vuốt cằm: “Quyển sách này đã không thể dùng tốt hay xấu để giải thích nữa, bản thân nó mang tính hai mặt, một bên lôi kéo một dãy những người không liên quan các cậu cuốn vào, một bên lại cho các cậu gợi ý và phương hướng. Nhưng từ căn bản mà nói, quyển sách này là sai lầm, nó có rất nhiều chỗ chằng chịt không phù hợp với hiện thực, Trần Như Lan rất có khả năng chính là đã ăn phải món lổ to này.”

Khi Còi nói: “Lão Nhị từng nói, thi thể trong rương kia cũng từng nói quyển sách kia sai, hơn nữa Trần Như Lan cũng đưa ra hiện tượng nội dung và hiện thực trong sách không khớp nhau.”

Diệp Vũ gõ mặt đất, đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn sâu bên trong mộ đạo nói: “À, đúng rồi, các cậu còn nhớ dấu tay máu trên bìa quyển sách kia không?”

Khi Còi cố gắng hồi tưởng, hần nói: “Hình như là có. Ngay bên góc Mỗi lần muốn mở quyển sách kia ra mọi người đều sẽ đụng tới.”

Diệp Vũ tựa như một đứa trẻ đang đoán câu đố cười cười: “Đúng vậy, quyển sách kia kỳ thật chính là một đoạn mở đầu của nghi lễ. Máu và tóc đều là sự tồn tại của tinh phách, là khởi điểm của thuật sống lại của Tương tộc. Lâm Húc nếu bảo tồn tóc

của Thúy Nương, vậy bảo tồn huyết dịch của nàng cũng có khả năng. Cái này để chúng ta có thể tiếp nhập vào thế giới của thi nhân, nếu không như vậy, các cậu căn bản không cách nào tiếp xúc được với bí mật của Tương tộc. Trần Hạo nói không sai, quyền sách này kỳ thật chính là một sự ràng buộc, nối liền chúng ta và Tương tộc. Chẳng qua nó cũng không có cái gọi là thiện ý thôi.”

Diệp Vũ đứng dậy, nhìn phiến đá nói: “Tốt lắm, nói với các cậu mấy chuyện này, các cậu cũng nghe không hiểu, hiện giờ phiền phức của chúng ta là làm sao có thể qua đó. Đi tiếp về phía trước chúng ta sẽ chịu ảnh hưởng của ngôi mộ này, bởi vì đi hết con đường này chính là minh đường. Bảy cây cột nọ phỏng chừng ở đó.”

Khi Còi cùng Phùng Lão Cửu liếc mắt nhìn nhau. Diệp Vũ cười cười, từ trong túi móc ra một quả tạ cực kỳ nhỏ, nói xong gã thả quả cầu kia xuống đất, quả cầu kia liền lăn về phía trước, không lâu sau, họ liền nghe được thanh âm của quả tạ va đập.

Khi Còi nói: “Phía trước không còn bao nhiêu đường nữa, nghe thanh âm khoảng cách cũng sẽ chưa tới 5 phút đi bộ đâu.”

Phùng Lão Cửu buồn bực nói: “Lúc đầu tôi đi thật lâu”

Khi Còi nhìn Diệp Vũ ngồi xổm trên mặt đất nói: “Anh hay, anh trâu bò, mời anh dẫn đường.”

Diệp Vũ nhìn Phùng Lão Cửu, không chút khách khí nói: “Đưa Cổ Hồn Phách cho tôi.”

Phùng Lão Cửu cảnh giác hỏi: “Cần thiết sao?”

Diệp Vũ nói: “Đương nhiên. Nếu cậu không muốn cũng không sao cả, nhưng mà phía sau còn mấy thứ đi theo đó.”

Phùng Lão Cửu sợ hãi nhìn chằm chằm con đường phía sau, tâm không cam lòng không nguyện mà từ trong túi áo bên sườn móc ra khối Cổ Hồn Phách đen như mực kia. Ánh mắt Diệp Vũ lần đầu tiên trở nên vô cùng quái dị, không thể nói là khát vọng. Phùng Lão Cửu nắm trong tay nói: “Hóa ra là một hồi sự như vậy.”

Diệp Vũ nhìn Phùng Lão Cửu một chút, nói: “Trùng bên trong Cổ Hồn Phách này kỳ thật chính là trùng mẹ của Tương trùng, chỉ cần thứ này ở trên người cậu, cậu sẽ không giống nhóm người chú Ân kia bị cắn nuốt. Nữ quỷ kia là dùng thứ này để sống lại, địa vị của cô ta ở Tương tộc cũng quá quan trọng, thậm chí cao hơn bảy tông chủ. Bảy quỷ kia chính là bảy tông chủ, cho nên cô ta trái lại thật sự có thể trấn được bảy quỷ hồn kia, cũng có thể giải thích tại sao Lưu Úc lại đặt bản bùa lại nơi này. Tôi nghĩ họ thả nó là bám vào trong bản bùa, chẳng bằng nói là bị nhốt bên trong càng chuẩn xác hơn, chỉ có điều hết thấy những việc này đều phải chờ xem Thất Hồn Bích cuối cùng rồi hãy nói.”

Khi Còi nhíu mày hỏi: “Tại sao?”

Diệp Vũ cầm Cổ Hồn Phách không nhìn được nói: "Bạn không nên hỏi tại sao nhiều như vậy chứ? Anh bạn nhỏ à ở cùng tôi không nên hỏi tại sao nhiều đâu, chỉ cần làm việc là được."

Khi Còi lại muốn đánh gã, nhưng bị Phùng Lão Cửu cản lại, hấn về mặt nghiêm túc nói: "Thất Hồn Bích ở đâu? Tôi chỉ từng thấy bảy trụ đồng kia."

Diệp Vũ cười lạnh một tiếng, cũng không trả lời hấn, móc ra bật lửa. Phùng Lão Cửu trừng to mắt hô: "Anh muốn làm gì?"

Diệp Vũ nói: "Cổ Hồn Phách sẽ không bị thiêu hủy, tôi cần một chút mùi vị, mùi vị này có thể tạm thời tách đám quái vật phía sau khỏi làm phiền chúng ta. Kế tiếp, chúng ta cần đủ thời gian để phá cục, loại bảo bối này cũng thích giống cậu thôi." Nói xong gã lại dùng tay trắng trợn mài lên.

Nhưng lúc này, Khi Còi lại kéo tay Diệp Vũ, hấn có chút lắp bắp: "Có phải tôi nghe lầm không, sao thanh âm của quả tạ kia vẫn còn hả?"

Ba người im lặng không nói, rất nhanh họ chợt nghe được thanh âm yếu ớt của quả tạ kia vẫn còn đó, càng không ngừng phát ra thanh âm va đập, mặc dù rất mỏng manh, nhưng trong hoàn cảnh này hết sức quý giá. Khi Còi nói: "Thứ đồ này của anh có giờ trò không?"

Diệp Vũ dừng phía trước: "Không, chính là viên chì bình thường, tôi chỉ muốn kiểm tra tới cùng khoảng cách bao xa thôi."

Khi Còi nhìn Diệp Vũ, chưa nhìn được vài giây, mắt Diệp Vũ lại bắt đầu chảy máu. Khi Còi phảng phất như được cảnh báo vậy, vội vàng quay đầu nhìn lại, quả nhiên tiếng chuông cổ quái lại từ trong thông đạo u ám vang lên. Diệp Vũ xoa mắt, thấp giọng nói: "Âm hồn bất tán."

Phùng Lão Cửu vươn tay, bụm ngực nói: "Có thể trả đồ lại cho tôi không."

Diệp Vũ nhìn Cổ Hồn Phách một chút, Khi Còi thúc giục nói: "Đám quái vật này lại đến nữa rồi."

Diệp Vũ đưa tay giao Cổ Hồn Phách cho Phùng Lão Cửu, ngay khi Phùng Lão Cửu muốn đưa tay nhận Cổ Hồn Phách, thành linh từ phía sau nhảy ra một thứ, hình thể nhìn qua như con hắc miêu đã mất tích kia, nó ngậm đi Cổ Hồn Phách, rất nhanh chạy vào sâu bên trong mộ thất. Sự tình phát sinh trong nháy mắt, ba người căn bản không kịp phản ứng. Phùng Lão Cửu gầm nhẹ một tiếng, liền theo con quái miêu nọ xông vào mộ thất.

Khi Còi cũng muốn đuổi theo, bị Diệp Vũ ngăn cản, nói: "Hiện giờ vào đó sẽ phiền toái."

Khi Còi nghe phía sau tiếng chuông càng ngày càng gần: "Mẹ nó, không vào càng phiền toái." Nói xong đẩy Diệp Vũ ra cũng vọt vào. Diệp Vũ kéo không được hấn,

lúc này phía sau đã truyền đến tiếng bước chân quý đi, Diệp Vũ đỏ hồng mắt hung tợn nhìn chăm chăm phía sau.

9: 32 Mộ Quách Phác.

Trần Hạo họ cũng tiến vào mộ đạo Quách Phác. Trần Hạo dùng ánh lửa chiếu vách tường, anh nói: "Đây là dấu vết bị hỏa thiêu."

Tam Béo nói: "Nơi này chẳng lẽ có cơ quan lửa?"

Trần Hạo nói: "Không biết. Nhưng quả là Quách Phác có ý dẫn dắt người khác tới phần mộ của mình, vậy ông ta cần gì thiết lập cơ quan ở cửa để giết chết chứ?"

Chu Quyết nói: "Nói không chừng dấu vết này là Thuyết Nương bọn họ lưu lại đó."

Trần Hạo cầm cây đuốc, khoảng cách ánh lửa chiếu rọi có hạn, họ chỉ có thể nhìn thấy thông đạo thâm sâu, mà dấu vết màu đen trên vách tường này tựa như sương mù quay quanh bốn phía kéo dài đến nơi sâu vô tận vậy.

Chu Quyết nhìn Trần Hạo, Tam Béo nuốt nước miếng tận lực tới gần Chu Quyết, Trần Hạo thấp giọng nói: "Đến đến, tiếp tục đi."

Bên cạnh thông đạo vốn đều là chút vật liệu cùng loại với bích họa, nhưng sau khi bị hỏa thiêu, mấy thứ kia đều đã bị phá hủy hầu như không còn, chỉ có thể từ một ít dấu vết nhìn ra, thành tựu cả đời của Quách Phác đều được miêu tả hai bên thông đạo này, tựa như đèn kéo quân tự thuật cuộc đời của Quách Phác. Trần Hạo đột nhiên dừng lại, nhìn bích họa tàn phá nói: "Các cậu nhìn xem, nơi này hình như chính là bích họa ghi lại về Cổ Hồn Phách mà chúng ta tìm được trong văn hiến."

Trong bích họa, một đầu hươu bị người đâm chết, về sau hươu sống lại, chuyện đầu tiên nó làm chính là dùng sừng hươu đâm chết thị vệ đã ám sát nó. Thị vệ té trên mặt đất, hươu muốn thêm máu của hắn. Rồi sau đó một đám thị vệ đâm con hươu này thành con nhím. Đầu hươu kia trên người cắm đầy kiếm, ngã vào giữa vũng máu, vẫn còn liềm mạng liềm máu kia, con mắt gắt gao nhìn trừng trừng thị vệ đã giết nó. Một bức họa cuối cùng là những thị vệ này từng người từng người đều chết hết, hơn nữa đều là bị sừng hươu đâm chết.

Trần Hạo nhìn bích họa, yên lặng nói: "Xem ra Cổ Hồn Phách đích xác có thể phục sinh từ thi, nhưng lệ khí trên người tử thi sẽ rất nặng."

Chu Quyết nói: "Nhưng đồ vật sống không có cách nào được phục sinh, chỉ có thứ chết rồi mới có cơ hội mà."

Trần Hạo nhìn Chu Quyết nói: "Cho nên chúng ta chỉ cần chết đi sẽ thành thi nhân, còn có"

Chu Quyết thấy anh lại bắt đầu áp a áp ứng, liền truy hỏi: "Còn có cái gì?"

Trần Hạo chỉ vào bích họa nói: "Chúng ta không có Cổ Hồn Phách, chỉ cần bị mấy thứ phía sau kia bắt được, cũng sẽ toi đời như thế."

Tam Béo nói: "Nhưng chúng ta bây giờ còn sống, chúng ta đều là người sống nha."

Trần Hạo nói: "Mấy thứ kia vẫn đi theo chúng ta, mặc dù chúng không có cách nào trực tiếp giết chúng ta, nhưng chúng có đủ loại phương thức có thể cho chúng ta về chầu trời thành công, Lão Cửu chính là một ví dụ."

Chu Quyết nhìn hươu trong bích họa nói: "Áo giác?"

Trần Hạo không trả lời, Tam Béo lại nói: "Nếu chúng ta hoàn thành cái gọi là nghi lễ, vậy bảy thứ đó có thể biến mất hay không, còn nữa, sau khi chúng ta chết có thể cũng biến thành loại quái vật này không?"

Trần Hạo bùm cánh tay nói: "Việc này chỉ có thể chờ sau khi chúng ta thành công mới biết được."

Tam Béo nhìn bốn phía nói: "Cậu nói xem, Quách Phác là một người trâu bò như vậy, tại sao bên trong phần mộ của mình trang hoàng lại keo kiệt như vậy chứ? Không hề có vật bồi táng nào."

Trần Hạo nói: "Quách Phác không phải đế vương, có trâu mấy cũng chỉ là làm công cho người ta. Tôi phỏng chừng một khối đất chỗ này là ông ta dùng kiến tạo lăng mộ làm danh nghĩa ngầm, do đó đương nhiên không có khả năng có vật phẩm chôn theo hậu hĩnh gì."

Chu Quyết thất kinh: "Nuốt mộ phần hoàng đế làm của riêng? Khoa trương vậy hả?"

Trần Hạo nói: "Nếu không ông ta nơi nào có được nhân lực tài lực để xây dựng thứ này? Anh phỏng chừng ông ta phụ trách kiến tạo lăng tẩm cho hoàng đế, lúc xây được kha khá rồi, liền nói với hoàng đế bởi vì gần đây có chút sự tình hoặc thiên tượng không hợp, sau đó chỗ này liền vứt bỏ. Chỗ bị vứt bỏ này Quách Phác hiển nhiên liền vui vẻ nhận lấy."

Tam Béo nói: "Khó trách. Vậy đây là một cái xác rỗng?"

Trần Hạo lắc đầu, nói: "Mặc dù không có vật phẩm chôn theo, nhưng cơ quan và bố cục nơi này tuyệt đối là hàng thật giá thật không lẫn lộn hơi nước. Nếu không phải Quách Phác có ý để chúng ta tiến vào, tùy tiện một cơ quan cũng có thể lấy mạng chúng ta. Quách Phác cả đời tinh thông thuật số, lại có trăm ngàn mối dây liên kết với Tương tộc, ông ta ở chỗ này khẳng định có rất nhiều thiết kế không thể tưởng nổi. Hơn nữa tôi cảm giác ông ta hình như đều đã đoán được tất cả, ông ta liền thiết kế một loạt phương sách đề phòng, kể cả nghi lễ chúng ta phải hoàn thành, cùng với"

Trần Hạo đột nhiên nắm lấy cánh tay, bên trong tay áo phát ra thanh âm như tiếng thịt vụn xoắn, anh đau đến cắn răng, cả thân thể đều chống trên bích họa. Chu Quyết muốn đến đỡ anh, anh lắc đầu nói: "Không sao đâu, chúng ta mau tiếp tục đi. Nơi này mộ đạo kiểu hạ xuống, phía trước phỏng chừng chính là cửa vào địa cung."

Nhưng vào lúc này, Chu Quyết chú ý tới một phần nhỏ đồ án trên bích họa bị thiêu hủy rất nghiêm trọng, chỉ có một đường nét khái quát, những thứ khác cũng đã bị hun đen. Chu Quyết phát hiện, trong đồ án kia có một nắm gì đó từ trong một đầu của một loài tương tự động vật xông ra, bộ phận tiếp theo đã bị phá hư căn bản nhìn không ra nội dung.

Tam Béo vội vàng hỏi: "Đây là ý gì?"

Trần Hạo chống lấy cánh tay: "Trùng mẹ đang di chuyển"

"Có ý gì?"

Trần Hạo nói: "Đầu hươu kia là thông qua Cổ Hồn Phách mà sống lại, trong Cổ Hồn Phách mẫu chốt nhất chính là trùng mẹ Tương trùng trong hồ phách, nguyên hình của trùng mẹ trong Cổ Hồn Phách này, nhưng linh hồn của nó sẽ theo sinh vật sống lại không ngừng di chuyển. Cho nên mỗi một lần sinh vật được sống lại sẽ không còn là đáng về vốn có nữa, mà là trùng mẹ trong Cổ Hồn Phách. Thuật sĩ Tương tộc tôn thờ thứ này, nhưng nó có một sự uy hiếp cực kỳ lớn."

Tam Béo lo lắng hỏi: "Uy hiếp gì?"

Trần Hạo nói: "Trong tư liệu Như Lan từng chỉnh sửa lại lượng lớn nội dung về pháp thuật phản phê, phương Tây, phương Đông đều có. Tôi phát hiện chị ấy đều đặt trọng điểm về sau phản phê, kẻ làm phép chịu thống khổ, tôi nhìn những bích họa này, lại nghĩ đến bảy quái vật kia, tôi nghĩ, bảy quái vật kia có lẽ chính là sau khi phù phép thất bại mới biến thành như vậy."

Tam Béo cắn móng tay nói: "Vây, vây nói đúng ra bảy quái vật nọ kỳ thật là phù phép thất bại mới biến thành như vậy? Cái đó và việc hoàng đế diệt bọn họ có quan hệ gì không?"

Trần Hạo nhìn hắn, gần từng chữ: "Nếu Lưu Úc chính là sản phẩm thất bại của thứ đó sống lại, sẽ ra sao?"

Chu Quyết nhìn Tam Béo, Tam Béo nuốt nước miếng nói: "Ý của anh là, Lưu Úc cũng là Thi nhân?"

Trần Hạo nhìn chằm chằm họ không nói, đẩy Chu Quyết ra nói: "Chúng ta tiếp tục đi thôi, Quách Phách sau khi biết Tương tộc muốn làm ra thứ này, liền bố trí cục này, dùng để kết thúc tất cả."

Lúc này một tiếng rạn nứt cực nhỏ đột ngột vang lên, mọi người cảm giác được bích họa kia lay động lên, tựa như đầu hươu đã chết kia phảng phất như muốn từ trong bích họa nhảy ra vậy, nó bắt đầu không ngừng bành trướng. Ba người sợ hãi đến rút lui về phía sau, họ phát hiện, rất nhiều bộ phận của cả bích họa đều bắt đầu như bánh ngọt lên men mà gồ lên.

Chu Quyết mở to mắt, Trần Hạo còn chưa kịp nói câu "Chạy mau", một tảng nhọt nhọt của bích họa nọ đã bắt đầu rạn nứt, từ bên trong tuôn ra lượng lớn côn trùng

trắng hồ hồ. Trùng sau khi thoát khỏi bích họa, liền tập trung bò về hướng ba người Chu Quyết.

Đám trùng này phảng phất như hồ dính màu trắng phun tới, số lượng vô cùng lớn. Chu Quyết nghe được trong vách tường phía trước cũng phát ra tiếng rạn nứt.

Trần Hạo hít ngược một hơi nói: "Chạy mau."

Ba người ai cũng không cố đoán bích họa nọ tới cùng còn nhấn nhủ thông tin gì nữa, chỉ biết chạy trốn về phía trước. Trùng màu trắng hai bên càng không ngừng trào ra. Áo Chu Quyết không cẩn thận quệt trúng một nắm, tay áo cậu lập tức bị tan ra một cái động lớn. Trần Hạo vội vàng gạt rơi trùng trên người, chỉ một chút như vậy, tay Trần Hạo liền nát vụn thành một lỗ hồng.

Chu Quyết hoảng sợ nói: "Chúng nó có tính ăn mòn!"

Tam Béo không cách nào nói tròn câu, hấn không ngừng liên tục vung vẩy cây đuốc trong tay, Trần Hạo giục hai người nói: "Đi mau!"

Chu Quyết quơ cây đuốc trong tay, quát: "Dùng lửa, thứ kia hình như sợ lửa."

Ba người điên cuồng quơ cây đuốc trong tay, đám trùng này đụng tới lửa liền bốc cháy, tản mát ra một loại mùi thơm như protein. Chẳng qua ai cũng không nghĩ cổ mùi nọ dễ ngủ, họ không dám dừng lại, vẫn hướng sâu bên trong thông đạo chạy như điên. Ngay sau khi họ chạy vào sâu bên trong mộ đạo, bên trong tràn ngập loại mùi cổ quái này, cùng với thanh âm của bạch trùng nhúc nhích. Thành linh tiếng chuông chột vang, đám trùng này phảng phất như cảm nhận được cái gì đó giống kích thích, toàn bộ bùng lên.

Bên trong địa đạo lại lóe ra một đường sáng, sâu bên trong thông đạo ánh ra một bóng người cổ quái, lúc này trong tiếng chuông đột ngột vang lên một thanh âm khiến kẻ khác sồn tóc gáy, tựa như sắt mài trên sắt phát ra thanh âm chói tai.

"Tới rồi"

9: 20 Mộ Công Chúa.

Cùng lúc đó, Khi Còi vọt vào thông đạo. Chạy chưa bao lâu, đại não Khi Còi bắt đầu tỉnh táo, nhưng hấn tìm không được bóng dáng Phùng Lão Cửu. Hấn cầm đèn pin không ngừng quét qua quét lại trong mộ đạo, nhưng chẳng hề tìm được người. Hấn hô: "Phùng Lão Cửu! Diệp Vỹ! Hai người ở đâu?"

Hấn bắt đầu hối hận đã không nghe lời Diệp Vỹ, song hấn nghĩ nếu nơi này chỉ có một con đường, vậy cũng sẽ không có ngã rẽ nào, chung quy có thể gặp được một người trong bọn họ. Lúc này, hấn lại nghe được loại tiếng hít thở dồn dập cùng với tiếng rên rỉ suy yếu kia, hấn hướng về phía trước thấp giọng hỏi: "Có phải Lão Cửu không? Cậu không sao chứ?"

Tiếng rên rỉ nọ cũng không hề gián đoạn, Khi Còi cảm thấy thanh âm kia vô cùng máy móc, không giống người phát ra lắm. Hấn nuốt nước miếng, làm cho mình bình

tĩnh lại. Hắn từ trong thanh âm rất nhỏ kia, phân biệt ra trong một thất cổ quái này vẫn như cũ có thanh âm của viên chì cổ quái kia. Hắn nghĩ cho dù nơi này thật sự có quỷ, nhưng viên chì đã ngừng, vậy hắn nhất định cũng có thể đi tới cùng. Hắn hít một hơi, đi thẳng về phía trước.

Thông đạo cực sâu, tựa như Phùng Lão Cửu nói, hắn chỉ có thể dựa vào trực giác hướng về phía tiếng của viên chì kia đi đến. Đi thật lâu, Khi Còi phát hiện cách đó không xa tự nhiên xuất hiện ánh sáng lóe lên, hắn cảm giác đó giống như ánh sáng đèn pin. Hắn tăng tốc, một đường chạy chậm về phía trước, nhưng càng đi về phía trước, hắn lại càng cảm thấy không đúng. Vô luận hắn đi như thế nào, ánh sáng nọ cũng không tăng thêm, dường như ở nơi không xa, nhưng hắn không cách nào tới được.

Hắn bắt đầu thả chậm cước bộ, rốt cuộc chú ý tới trong ánh sáng kia hình như đang không ngừng hiện lên bóng người. Những bóng người đó không ngừng xen kẽ, như muốn dung hợp vào nhau sau đó lại tách rời nhau ra.

Khi Còi không dám đi tới, bắt đầu bất an thụt lùi về sau. Nhưng vô luận hắn đi trở về bao lâu, đều không thể trở về, vẫn như cũ cùng cái bóng và ánh sáng kia duy trì mãi khoảng cách năm sáu thước, không rút ngắn cũng không kéo dài.

Khi Còi chỉ có thể dừng lại, máy móc cảm đèn pin chiếu loạn, phảng phất như thông qua ánh sáng đèn pin để nhắc nhở Lão Cửu và Diệp Vũ sự tồn tại của mình, nhưng hai người này ngay cả một cái bóng cũng chưa từng thấy.

Hơn nữa, hắn rất nhanh liền phát hiện đây là một phương pháp vô cùng nước đôi, bởi vì nơi này chỉ có một con đường, lại không rộng, Phùng Lão Cửu nếu đã đi, có lẽ hắn đuổi không kịp, nhưng Diệp Vũ phía sau hắn hẳn phải đợi được rồi, làm sao có thể còn chưa theo kịp chứ? Hắn bắt đầu oán giận Diệp Vũ, trong miệng mắng: "Cái tên đồng tính tam bạch nhãn chết tiệt, sớm biết thế đã đánh thêm vài cái lấy vốn, có đánh chết cũng không cần đền mạng, dù sao ta đây cũng sắp xong đời rồi."

(Tiêu: Tam Bạch Nhãn là chỉ mắt người có tròng đen ít hơn tròng trắng)

Nghĩ thế, lòng hắn càng thêm bối rối, hắn hiện giờ cái gì cũng làm không được, về kỳ môn độn giáp, hắn hoàn toàn chỉ biết đến trong tiểu thuyết võ hiệp đoạn trên đảo Đào Hoa kia, lại không có cái gọi là bùa hộ mệnh, từ đầu tới đuôi hắn là người thế yếu nhất, ngoại trừ Tam Béo ra hắn cùng sự tình này không hề dính líu. Khi Còi cũng từng tủi thân buồn bực, nhưng vẫn không biểu hiện ra ngoài, bởi vì hắn biết chỉ cần hắn lộ ra loại vẻ mặt này, Chu Quyết sẽ phát hiện ngay, hắn không muốn huynh đệ ấy náy tự trách, hắn nghĩ việc này Chu Quyết đã rất khổ sở rồi.

Không biết qua bao lâu, hắn nghĩ chính hắn rốt cuộc đi không nổi nữa, liền bắt đầu dĩ ngồi xổm giữa thông đạo, ngẩng đầu, hai mắt nhìn chằm chằm cái bóng này, mà ánh sáng nọ trong mắt Khi Còi đã gắn liền một chỗ với tử vong. Thức ăn hắn mang theo trên người cũng chỉ còn một chút, hắn quay đầu lại nhìn, phảng phất như còn có

thể nghe được tiếng chuông khủng bố nọ. Hấn nghĩ có lẽ trước khi hấn chết đói, có thể thành công quy thiên rồi.

Hấn ngay cả khí lực tranh đấu cũng không còn, bởi vì dù sao đi cũng đi không ra được. Hấn ngồi trong thông đạo, nghĩ đến hơn 20 năm trôi qua bình thường của mình. Chậm rãi, ánh sáng đèn pin trong tay hấn lóe vài cái rồi cũng biến mất, trong thông đạo tối tăm chỉ có ánh sáng không hề có sinh khí ở phương xa, cùng với những cái bóng dây dưa không rõ kia. Hấn tựa như một khán giả ngồi xôm bên cạnh, đột nhiên hấn phát hiện bên cạnh cư nhiên còn có thứ gì đó phát sáng, chiếc điện thoại di động kia không biết từ lúc nào cư nhiên đã tự khởi động.

Hấn nhìn cái bóng nọ, lại nhìn điện thoại di động một chút. Hấn nghĩ đến đoạn ghi âm Phùng Lão Cửu nói, hấn nghĩ, nếu phải chết, vậy dứt khoát chết một cách rõ ràng thôi. Hấn mở ghi âm, tiếp theo trong điện thoại di động truyền đến một tiếng cười vô cùng cổ quái, thanh âm kia không phân biệt rõ được nam hay nữ, hơn nữa lộ ra một cổ tang khí. Khi Còi nghĩ mặc dù giọng Diệp Vỹ đã xem như người chết bất âm bất dương rồi, nhưng không làm người ta sợ hãi đến rùng mình, mà thanh âm kia khiến hấn có một loại cảm giác muốn co rúm thành một đoàn, giống như một quỷ hồn đang tự thuật đoạn cuối cùng của đời mình vậy.

Khi Còi suyết nữa sợ đến ném điện thoại.

"Nơi này chính là cái gọi là mộ phần công chúa, Lưu Úc sau khi trở thành thi nhân liền giết chết tất cả những thứ có khả năng khiến hấn biến mất. Hấn là sản phẩm thất bại, mà bảy tông chủ phục sinh hấn thì lại thành quỷ chết oan. May là Kính Đức công chúa này tung lời nói dối bảo vệ mộ Quách Phác và con đường cuối cùng nọ, thông qua hồn phách bảy tông chủ bị nhập vào bản bùa, hoàn thành nghi lễ cuối cùng. Nhưng sai rồi. Chúng ta đã bị lừa."

Khi Còi nghe đến đó, phát hiện hình như đây đích thật là một trong nhóm bảy người trước đó. Hấn chịu đựng nỗi sợ, tiếp tục nghe:

"Còn phải tiếp tục đi về phía trước sao? Tiếp tục cũng là chết không tiếp tục cũng là chết. Dù sao đã bị lừa bỡn rồi. Nhóm bảy người chúng tôi xem như đã thất bại, bạn còn muốn làm cái gì? Bạn còn có thể làm cái gì?"

Khi Còi nuốt nước miếng hấn không trả lời, chỉ lắng nghe thanh âm đầy ử rũ kia, tiếp theo đó lại là tiếng cười âm trầm, người nọ tuyệt vọng cười thật lâu sau nói: "Bí mật của Tương tộc, bạn thì biết được bao nhiêu? Bạn cũng không nghĩ xem, đường đường tông chủ của Tương tộc, cuối cùng lại bị rơi vào hoàn cảnh nghiền xương thành tro chế thành bản bùa như vậy! Họ còn bị thế, bạn từ đầu tới cuối chẳng qua là một người ngoài cuộc, là đối tượng bị lợi dụng. Bạn rốt cuộc muốn kiên trì cái gì? Ha, nếu bạn thật sự không sợ chết, vậy cứ tiếp tục. Vòng bảy người chỉ là một vỏ bọc, mục đích chính là muốn người tiến đến, tiến đến để chịu chết mà thôi!"

Nhưng vào lúc này, điện thoại di động bíp bíp hai tiếng, cư nhiên vào lúc này khanh đa mà tắt điện thoại. Khi Còi dựa vào vách tường bò dậy, hai chân căn bản đã

tê đại. Hắn không nghĩ tới, bảy khối bản bùn cư nhiên từ xương người làm thành, khó trách Trần Hạo đề cập bào bào của Tây Tạng, khó trách bảy quỷ hồn làm thế nào cũng phải đi theo người sở hữu bản bùn này. Hắn phảng phất như đã hiểu được ngọn nguồn của bản bùn.

(Tiêu: "Khanh Đa" là từ để châm chọc, cười nhạo hành vi quanh năm "đào hố" không lấp hoặc lấp cực kỳ thông thả. Như mấy tác giả viết bài lâu thật lâu mới có bài mới, hoặc bỏ dang dở luôn.)

Nhưng mà, cái gì là bị lừa bịp? Bị lợi dụng? Trần Như Lan là bị người lợi dụng? Ai lợi dụng chị ta? Người nói chuyện kia là ai? Trong đầu hắn đều là nghi hoặc loạn thành một đồng, hắn không thể cứ chết như vậy, ít nhất hiện giờ hắn đã cực kỳ tiếp cận với chân tướng, hiện giờ mà chết quả thực chính là như chuyện lừa.

Hắn quay về sâu bên trong thông đạo hô: "Người rút cuộc là ai? Lời này trong điện thoại rút cuộc có ý gì?"

Hắn nghĩ, lúc này logic chính là thứ chó má, hắn bây giờ liền muốn tóm lấy một người, sau đó nói cho hắn biết hết thảy mọi thứ, tóm lại hắn cảm thấy lửa đầy bụng, hắn đỡ tường đứng lên: "Có gan thì ra đây?"

Vẫn như cũ không hề có tiếng động, một sợi thần kinh lý trí cuối cùng của Khi Còi cứ thế đứt đoạn. Hắn cầm lấy đèn pin trong tay, nổi khùng ném về phía trước. Thành linh hắn nghe được một tiếng xoảng, giống như thanh âm của lọ gốm bị đập vỡ vậy.

Cùng lúc đó, cái bóng dây dưa nợ cũng không di chuyển nữa. Đầu óc hắn âm một tiếng, hướng về phía ánh sáng vọt tới, nhưng bị người từ phía sau túm trở về, Khi Còi vừa nhìn cư nhiên là Diệp Vũ. Trên mặt Diệp Vũ đầy máu, dùng thất khiếu chảy máu để hình dung bộ dạng gã lúc này, không gì thích hợp hơn được nữa.

Diệp Vũ nhìn chằm chằm phía trước, trong cổ họng tựa như kẹt vật gì đó, khàn khàn nói: "Cậu ở đây đã bao lâu rồi?"

Khi Còi nói: "Tôi không xem thời gian."

Diệp Vũ kéo Khi Còi, nhưng không nén được ho khan. Khi Còi nhìn bộ dạng của gã, cảm thấy hình như có chỗ nào là lạ. Diệp Vũ cầm lấy bả vai Khi Còi kẻ sát vào hắn, Khi Còi cảm thấy trên người gã có một cỗ mùi vô cùng khó ngửi, Diệp Vũ nói: "Vừa rồi cậu nói chuyện với ai đó?"

Khi Còi nhìn mặt gã, ánh mắt kia hết sức khủng bố, Khi Còi vừa muốn buột miệng nói ra nhưng ở trong miệng đánh một vòng, hắn nói: "Phía trước có người, nhưng tôi không qua đó được"

Diệp Vũ nhìn chằm chằm Khi Còi trong chốc lát, cuối cùng nhin không được ho khan, trực tiếp từ trong miệng phun ra một búng máu.

Khi Còi nghĩ thầm, gã tới cùng đã gặp chuyện gì, sao lại thành cái dạng này?

Diệp Vỹ suy yếu chỉ vào phía trước nói: "Cậu đi về phía trước mười bước, sau đó hướng bên trái lui về một bước, rồi lại đi về phía trước ba bước. Cậu nhìn xem có phải ánh sáng đó thay đổi góc độ không?"

Khi Còi nhìn gần một chút, Diệp Vỹ ngã vào bên tường nói: "Động tác cậu mau lẹ chút, phía sau đám kia sắp theo kịp rồi."

Khi Còi ẩn theo chỉ thị của Diệp Vỹ làm theo từng bước một, hần quả nhiên phát hiện, ngọn đèn hóa ra cứ nhiên lệch xuống phía dưới 20 độ.

Hần hô lên với Diệp Vỹ: "Này, đúng vậy, thay đổi rồi."

Nhưng Diệp Vỹ cũng không trả lời hắn, mà dựa nghiêng vào bên cạnh không hề nhúc nhích. Vừa lúc đó. Khi Còi phát hiện bên cạnh nguồn sáng kia, có một thứ đang không ngừng lăn lộn.

Chương 52: Hai Người Phụ Nữ

---o0o---

9: 55 Mộ Quách Phác

Ngay khi ba người Diệp Vỹ sống chết không rõ, đám người Chu Quyết cũng bởi vì trùng ăn mòn bên trong bích họa, trên người hoặc nhiều hoặc ít đã bị ăn mòn. Ngay cả như vậy, họ cũng chỉ có thể chịu đựng đau đớn liều mạng hưởng sâu bên trong mộ đạo chạy đi, mãi đến khi họ phát hiện trùng càng ngày càng thưa dần, mới dừng bước.

Chu Quyết thở phà nói: "Không phải nói Quách Phác để chúng ta vào sao, ông ta như vậy quả thực chính là muốn vây chết chúng ta. Làm gì có chuyện bật đèn xanh chứ?"

Trần Hạo nhìn bốn phía, nói: "Đám trùng này là cảm nhận được thứ phía sau chúng ta mới bị kích hoạt. Nếu không chúng ta vừa tiến đến, đám trùng này đã sớm cho chúng ta tan chảy rồi, là chúng ta trì hoãn thời gian quá dài."

Tam Béo khó xử nói: "Là tôi lảm miêng, mấy thứ kia đã chết chưa?"

Trần Hạo nhìn phía sau, nói: "Chưa đâu. Bản thân chúng đã không tồn tại sống và chết, hơn nữa"

Chu Quyết truy hỏi: "Hơn nữa cái gì?"

Trần Hạo bùm cánh tay, cắn răng nói: "Còn có thứ trà trộn vào."

Tam Béo thở phà nhìn phía sau nói: "Cái gì Là thứ gì?"

Trần Hạo bước trở về một bước, híp mắt nhìn sâu bên trong, nói: "Rất khó nói Nhưng mà, hẳn cư nhiên không bị bảy người kia ảnh hưởng."

Chu Quyết nói: "Có thể là Thúy Nương không?"

Trần Hạo quay đầu nhìn Chu Quyết, mất tự nhiên nói: "Không biết"

Tam Béo kéo Chu Quyết, cố gắng đứng lên: "Mặc kệ phía sau rốt cuộc là thứ gì đi theo, chúng ta vẫn nên nhanh chóng hoàn thành nghi thức thần mã, sau đó tìm đường rút lui thôi. Tôi tuyệt đối sẽ không lảm miêng nữa."

Chu Quyết nhìn phía trước nói: "Nhưng phía trước không còn đường nữa."

Trần Hạo cầm cây đuốc đi tới đầu cuối, đầu cuối là một phiến đá xanh, phía trên phiến đá xanh điêu khắc một con rồng cuộn, mà trong móng vuốt của con rồng cuộn này cầm lấy một cái xương sọ. Anh tới trước phiến đá, ngồi xổm người xuống, chỉ vào phía dưới thông đạo nói: "Có đường, nơi này có một kết cấu kiểu vách ngăn, chúng ta cần xuống được bên dưới mới có thể tiến vào mộ thất, đây là tầng phòng hộ của mộ Quách Phác. Nếu phía trên sụp, ít nhất có thể cam đoan địa cung dưới đất nguyên vẹn không sụt mẻ."

Tam Béo hỏi: "Xuống thế nào?"

Trần Hạo lấy ra cuộc leo núi của mình, Chu Quyết và Tam Béo hai người nhìn theo kíp, ở đầu cuối quả nhiên có một hõm lõm cực kỳ sâu, hõm lõm nhiều nhất cũng rộng chưa đến ba thước, từ phía dưới không ngừng thổi ra hơi lạnh. Trần Hạo chậm rãi đem cuộc leo núi với xuống phía dưới, sau đó nói với họ: "Năm đó Thúy Nương họ đi hẳn cũng là con đường này, phía dưới rất sâu, phỏng chừng là thông đạo." Nói xong, anh dùng cuộc leo núi làm chống đỡ cố định, cột chặt sợi dây, liền dọc theo thông đạo hẹp nọ trượt xuống.

Cũng không lâu lắm liền truyền đến thanh âm của Trần Hạo: "Các cậu mau xuống, tôi đoán đúng rồi."

Tam Béo vịn vẹo mặt nói: "Quá Quá hẹp đó."

Trần Hạo ở bên dưới nói: "Cậu nên giảm béo đi! Cậu bảo Chu Quyết đẩy cậu xuống. Mau, thứ quý này sẽ đến ngay thôi, cơ quan của Quách Phác không trói chân chúng được bao lâu đâu, nhiều nhất cho chúng ta tranh thủ thời gian mà thôi."

Tam Béo nhìn Chu Quyết một chút, Chu Quyết hướng móng hân làm một động tác đá xéo, ra hiệu một chút nói: "Tự cậu xuống, hay là tớ giúp cậu?"

Tam Béo ai thán một tiếng, đem tất cả trang bị ném xuống dưới, sau đó hít sâu một hơi, hóp bụng đến xanh mặt. Hân bùm một cái hướng hõm lõm kia nhảy xuống, ngay cả như vậy, bụng vẫn như cũ có chút kẹt bên mép. Tam Béo hít một hơi không dám lên tiếng, thống khổ nhìn về hướng Chu Quyết. Chu Quyết không nói hai lời, một cước giẫm lên vai hân, trực tiếp đạp hân xuống.

Tam Béo rớt cuộc dưới một cú đập mãnh liệt của Chu Quyết, ngao một tiếng rớt xuống. Ngay khi Chu Quyết ném tất cả trang bị trên người xuống, cũng chuẩn bị nhảy xuống, phát hiện phía sau cư nhiên dư ra một cái bóng, cái bóng kia vô cùng nhỏ gầy.

Cái bóng kia chậm rãi đi về hướng cậu, bởi vì ánh lửa chập chờn, cho nên cái bóng kia hết sức vịn vẹo. Chu Quyết nuốt nước miếng, vừa định quay đầu lại, đột nhiên nghe được một tiếng chuông khó tả, trong đầu óc cậu lại một lần nữa xuất hiện khuôn mặt cô gái kia. Trên mặt cô gái kia tràn ngập hàn khí, bắt đầu biến thành một loại màu tro tàn. Cậu chợt cảm thấy một loại sợ hãi và uy hiếp vô cớ, cậu không dám quay đầu, trực tiếp nhảy xuống dưới.

May là cũng không cao lắm, hơn nữa Trần Hạo bên dưới tiếp được cậu. Sau khi cậu nhảy xuống, liền nói với hai người: "Phía trên hình như có một người"

Trần Hạo nói: "Nhỏ?"

Chu Quyết nói: "Đúng vậy, thân hình vô cùng nhỏ"

Tam Béo kéo hai người nói: "Mặc kệ, chạy trốn thôi."

Trần Hạo ngoảnh mặt lên trên nhìn một chút, bên trên một mảnh đen ngòm, nhưng Chu Quyết cảm thấy được trong bóng tối kia đích xác có một ánh mắt, xuyên qua khe hở nhìn họ chằm chằm, đôi mắt kia có một loại âm trầm nói không nên lời. Trong lòng Chu Quyết căng thẳng, vội vàng thúc giục hai người nói: "Đi, chúng ta đi mau. Khẳng định có người!"

Ánh mắt Trần Hạo lúc này cũng cổ quái nói không nên lời, anh ngừng lại nhìn khe hở vài giây, sau đó nói: "Đi!"

Lúc này, phía trước ba người là một con đường vô cùng dài, vô cùng hẹp, hơn nữa đây vẫn là một đoạn dốc trượt. Trần Hạo nhìn đồng hồ nói: "10h20", thời gian chúng ta không còn nhiều nữa."

Tam Béo thở phì phò nói: "Con đường hẹp quanh co này phải chạy tới khi nào chứ?"

Trần Hạo nhìn phía trên, độ cao vốn không cao lắm, hiện giờ cơ hồ nhìn không thấy đỉnh, chỉ có không gian nhỏ hẹp này cùng thông đạo sâu thẳm, phần tình tự áp lực trong lòng họ bị kích thích vô hạn. Họ đều sợ hãi mấy thứ phía sau kia, cho nên chỉ có thể liều mạng chạy về phía trước, một hơi cũng không dám thở.

Tam Béo là trầy trật nhất trong đó, thể lực của hắn rõ ràng đã cạn kiệt. Hắn lung lay lảo đảo chạy ở giữa, ngay từ đầu còn chưa từ bỏ ý định truy hỏi Trần Hạo rất nhiều vấn đề, nhưng càng về sau hắn cũng không hỏi lại nữa, mà máy móc chạy theo, tóc đều bị mồ hôi thấm ướt. Chu Quyết bọc phía sau, cậu nghĩ loại đường này căn bản không giống một cái một huyết, thậm chí hoài nghi nơi này căn bản không phải phần mộ của Quách Phác.

Chu Quyết chung quy cảm thấy phía sau có một thứ gì đó đi theo cậu, nhưng khi cậu quay đầu lại, phía sau vẫn là một mảnh đen nhánh. Trong con đường nhỏ hẹp dài dạng này, ba người, ba ngọn đuốc, những thứ khác đều không biết được.

Trần Hạo đột ngột dừng lại, đầu Tam Béo đi ở giữa và phải ba lô anh, hắn ngẩng đầu hỏi: "Làm sao vậy? Đến cuối rồi?"

Trần Hạo chỉ vào bên cạnh nói: "Cửa mộ."

10: 46 Mộ phần công chúa.

Khi Còi phát hiện thứ chuyển động nguyên lai là một nắp gốm, bị đèn pin đánh bật ra, đã bể thành mấy mảnh. Lực chú ý của hắn bị lọ gốm này hấp dẫn, bởi vì ánh sáng kia quá mờ, hắn chỉ có thể cảm giác được nơi này đặt số lượng lọ gốm rất nhiều, mà đèn pin hắn chỉ đập trúng một cái trong đó mà thôi.

Khi Còi quay đầu lại gọi một tiếng Diệp Vũ, nhưng Diệp Vũ cũng không nhúc nhích tựa bên thông đạo. Hắn cảm thấy không đúng, vội vàng quay trở lại. Hắn sờ mặt Diệp Vũ, trên mặt Diệp Vũ đều là máu, máu sau khi khô vô cùng sần sùi. Khi Còi đẩy gã vài lần, nhưng gã không hề phản ứng. Khi Còi thoáng kinh hãi, thấp giọng hô: "Này, Diệp Vũ? Thần côn? Tam bạch nhãn? Đồng tính?"

Khí Còi run rẩy sờ mạch đập và hơi thở của Diệp Vỹ, sợ đến cả người lui về sau, hần phát hiện, Diệp Vỹ cư nhiên đã chết

Hắn chưa từng nghĩ tới Diệp Vỹ sẽ chết, hoặc nói, hắn chưa từng nghĩ Diệp Vỹ sẽ cứ như vậy chết đi. Nhìn một khối thi thể như vậy, hắn sợ đến không cách nào suy nghĩ nổi, phảng phất như giấy tiếp theo hắn cũng sẽ chết.

Hắn điên cuồng vọt tới, túm lấy Diệp Vỹ quát: "Diệp Vỹ, anh tỉnh lại cho tôi! Con mẹ nó bây giờ anh không thể chết được!"

Diệp Vỹ không chút sinh khí té trên mặt đất, tùy ý Khí Còi lay gã như trống bỏi. Khí Còi quỳ gối bên cạnh gã, nhìn khối thi thể trước mắt này, hoàn toàn trợn tròn mắt. Vừa lúc đó, trong những cái bình này phát ra tiếng vang cực kỳ trầm đục, tựa như ném pháo trong bình thủy tinh vậy.

Khí Còi hoảng sợ nhìn những cái bình này, mà chùm sáng nọ đã biến sắc, thành một loại màu vàng nhạt vô cùng quái dị.

Khí Còi cảm thấy mình không có cửa nào tiến lui, bên người là một bộ thi thể vừa mới chết, mà đường phía trước cũng không biết có thứ gì đang chờ hắn, về phần phía sau, bảy quái vật nọ còn chặn đó, chờ cùng hắn "Hợp thể".

Hắn cắn răng, đem ba lô và đèn pin của Diệp Vỹ cầm đi hết. Hắn nhìn thi thể Diệp Vỹ một chút, nghĩ cứ thế ném ở đây không nhân đạo lắm, dù sao nhiều lần đều là người này cứu mình.

Khí Còi thở dài một hơi, kéo cánh tay Diệp Vỹ, thừa dịp người còn mềm, lột áo khoác gã xuống, sau đó phủ trên mặt gã. Khí Còi lại rút ra một gói thuốc lá cùng một bao diêm nói: "Aiz, mặc dù tôi nhìn anh rất không vừa mắt, nhưng dù sao chúng ta ở cùng lâu như vậy, anh cứ thế đã nghèo rồi. Tôi cũng không có gì tốt cho anh, bao thuốc này coi như cho anh dùng giải sầu dọc đường đi."

Hắn suy nghĩ một chút, lại nói: "Nếu tôi cũng nghèo, nhớ để dành cho tôi nửa gói nhé."

Khí Còi quay đầu muốn đi, chợt nghe một tiếng mắng hừ khí vô lực: "Lấy cái áo kia ra cho tôi."

Khí Còi cơ hồ là trong nháy mắt nhảy dựng lên. Diệp Vỹ lộ đầu ra, lấy xuống bộ đồ trên mặt, vô cùng thống khổ nói: "Phải tìm được Lão Cửu, cậu ta có khả năng gặp nguy hiểm rồi." Nói xong gã còn không quên gói thuốc lá trên mặt đất kia, trực tiếp nhét vào trong túi.

Khí Còi thoáng sửng sốt, Diệp Vỹ thống khổ đứng dậy, gã nói: "Nếu không nhanh lên, sẽ bị hắn đắc thủ."

Khí Còi hỏi: "Ai hả?"

Diệp Vỹ bụm ngực đẩy Khí Còi ra, lão đảo đi tới trước những lọ gốm kia, gã nói: "Cái bình kia là cậu ném bể?"

Khi Còi gật đầu, Diệp Vũ cười lạnh nói: "Làm tốt lắm." Nói xong gã một cước giẫm lên một lọ gốm trong đó, tiếp theo Khi Còi chợt nghe được thanh âm càng thêm nặng nề. Diệp Vũ nhìn chòm sáng nọ gọi: "Âm dương thuận nghịch diệu nan cùng, nhị chí hoàn quy nhất cửu cung, trần hà đồ, trần hay!"

Trong lòng Khi Còi vạn lần bối rối, Diệp Vũ đích xác đã ngừng thở, tại sao lại sống, chẳng lẽ gã cũng là thi nhân? Hoàn hảo hiện giờ ít nhất hẳn không cần một mình đối mặt, hơn nữa Diệp Vũ coi như là một thần côn thạo nghề.

Diệp Vũ liên tục giẫm lên vài bình nữa, cuối cùng chòm sáng kia đã biến thành màu đỏ phi thường yêu dị. Ngay khi Diệp Vũ muốn tiếp tục giẫm lên, gã lại ho khan, chỉ vào lọ gốm trong cùng bên phải nói: "Cậu đi đập vỡ nó."

Lúc này phía sau cái loại mùi máu cổ quái kia lại một lần nữa xâm nhập, mắt Diệp Vũ lại chảy máu. Khi Còi sợ tiếp tục như vậy, cho dù là một kho máu cũng không đủ cho gã chảy.

Khi Còi mạnh một cước, vì vậy tất cả lọ gốm đều xoảng một tiếng nát tan, mà chòm sáng nọ cư nhiên đã biến thành màu trắng, chiếu ra một con đường. Diệp Vũ nói: "Đi, con đường này là chính xác."

Khi Còi nói: "Vây Lão Cửu đâu?"

Diệp Vũ bùm ngực, vừa đi vừa thở nói: "Không biết, có lẽ hiện giờ cậu ta đã ở trước vách đồng rồi. Nhưng tôi hy vọng cậu ta không có ở đó."

Khi Còi tiếp tục hỏi: "Con mèo kia là thế nào?"

Diệp Vũ vịn lấy bả vai Khi Còi, nói: "Cậu tốt nhất đừng hỏi nhiều, hỏi nhiều chết càng nhanh."

Khi Còi nhìn vào mắt Diệp Vũ, ánh mắt Diệp Vũ vô cùng đáng sợ, Khi Còi không cách nào đem khuôn mặt này chồng lên cùng khuôn mặt bình thường cười đến mức như đùa kia. Diệp Vũ tăng lực trên tay, sau đó nói: "Điện thoại di động của Trần Như Lan đâu?"

Khi Còi nhìn gã, cảnh giác nói: "Anh hỏi cái đó làm gì?"

Diệp Vũ kéo Khi Còi đến gần, trong nháy mắt Khi Còi cảm giác được gã tản mát ra một cỗ mùi vị vô cùng kỳ quái, tựa như hương tro trộn lẫn huyết khí. Diệp Vũ nói: "Tôi rút cuộc phải nói bao nhiêu lần nữa, cậu mới bằng lòng tin tưởng tôi, tôi đã nói, tôi sẽ không hại cậu."

Khi Còi cũng không quan tâm đến mặt mũi nữa, từ trong túi lấy ra chiếc điện thoại di động nọ. Diệp Vũ cầm trong tay mở ra, nói: "Tin nhắn lưu lại, tin cuối cùng kia cậu đã nghe chưa?"

Khi Còi gật đầu, Diệp Vũ nhìn không được bật cười, không nói gì nữa, gã kéo Khi Còi tiếp tục chạy về phía trước. Khi Còi không biết tại sao, nghĩ Diệp Vũ này có điểm gì là lạ.

Sau khi đi tới nơi nhìn không thấy ánh sáng trắng, họ tới được mộ thất có bảy cây cột mà Lão Cửu nói.

Diệp Vỹ suy sụp ngã vào cửa, không ngừng ho khan, quả thực tựa như muốn đem nội tạng ho ra vậy. Gã nhìn bảy cây cột kia ngăn người, nhẹ giọng nói với Khi Còi: "Tới nơi này trước, tôi đi không nổi nữa. Bảy thứ kia muốn đi qua được trận pháp đó, cần một thời gian ngắn nữa."

Khi Còi gật đầu, nghĩ Diệp Vỹ tiếp tục chống đỡ nữa, phỏng chừng cũng nghèo không sai biệt lắm, hần cơ hồ ôm tâm tình nghe lời trắng trời ngồi bên cạnh gã.

Diệp Vỹ nhìn những cây cột nọ nói: "Bản bùn là làm từ cốt hài của bảy người, trong bảy người kia có một người chính là tổ tiên của Diệp gia chúng tôi, ông cũng là một trong bảy quý."

Khi Còi thoáng sửng sốt, nói: "Anh quả nhiên là"

Diệp Vỹ từ trong túi móc ra gói thuốc lá kia của Khi Còi, lấy ra một điếu châm lửa, chỉ vào bức họa bên cạnh cây cột nói: "Công chúa kia, không đúng, là tộc mẫu, là thi nhân duy nhất dùng Cổ Hồn Phách sống lại, những thi nhân khác đều thất bại."

Khi Còi hỏi: "Tại sao?"

Diệp Vỹ nhìn Khi Còi, nói: "Vốn dĩ tôi cũng không rõ lắm, về sau nhìn thấy Cổ Hồn Phách tôi liền hiểu được. Bởi vì trùng mẹ bên trong Cổ Hồn Phách chỉ có một, mặc dù nó sẽ di động, nhưng nếu nó vẫn ở lại trong thi thể kia, vậy Cổ Hồn Phách sẽ không có cách nào tiếp tục sử dụng lần thứ hai. Chỉ cần là thi thể sau khi thông qua trùng mẹ sống lại, đều sở hữu tính chất đặc biệt những thi nhân khác không thể so sánh."

Khi Còi nói: "Vậy bảy thứ phía sau"

Diệp Vỹ nói: "Bảy người kia hiển nhiên chưa từ bỏ ý định, họ cho rằng nhất định còn có những phương pháp khác có thể đạt tới hiệu quả giống Cổ Hồn Phách, mà đối tượng họ lựa chọn lại khiến họ hơn một ngàn năm sau vạn kiếp bất phục."

Khi Còi nhìn Diệp Vỹ, Diệp Vỹ lại bắt đầu không nhìn được ho khan, gã một bên ho một bên cười lạnh nói: "Lưu Úc á, hần chính là vật thí nghiệm của bảy người kia, nhưng rõ ràng cũng đã thất bại, hơn nữa thất bại đến thật sự triệt để."

Khi Còi không nêu câu hỏi nữa, chỉ yên lặng nghe Diệp Vỹ kể chuyện hơn một ngàn năm trước.

Diệp Vỹ thấp giọng nói: "Năm đó tiền phế đế Lưu Tử Nghiệp hoang dâm vô đạo, nhưng lòng nghi ngờ rất nặng, năm lần bảy lượt muốn giết chết Lưu Úc. Kỳ thật một lần trên bữa tiệc nhà, Lưu Úc đích xác uống phải rượu độc, trở về liền chết. Trong môn khách của Kiến An vương Lưu Hưu Nhân em ruột của Lưu Úc thì có phương sĩ Tương tộc, mà bảy đại tông chủ cần một vật thí nghiệm, vật thí nghiệm này phải có vương khí. Họ ăn nhip với nhau, quả nhiên thành công khiến Lưu Úc sống lại, hơn

nữa thông qua tộc mẫu, trợ giúp Lưu Úc giết Lưu Tử Nghiệp sau đó xưng đế. Nhưng mà, họ cũng đều biết Lưu Úc là một sản phẩm thất bại, sớm muộn gì cũng phải hồn phi phách tán, hơn nữa họ sở hữu năng lực khổng lồ chế sinh tử của hắn. Haha, thế giới này nào có cái gì tường không lọt gió chứ! Ngay khi Lưu Hưu Nhân được ban chết, Tương tộc liền trở thành kẻ xui xẻo đầu tiên, người toàn tộc bị giết hầu như không còn. Diệp gia chúng tôi bởi vì họ ngoại là hoàng tộc, cho nên để lại huyết mạch duy nhất, nhưng bị ép sửa họ, mà các tộc khác mọi người đều bị giết. Chúng tôi vốn không phải họ Diệp, chúng tôi họ Quách"

Khi Còi mở to hai mắt, nhìn Diệp Vỹ, Diệp Vỹ ho càng thêm dữ dội, Khi Còi nói: "Các anh Anh là con cháu của Quách Phác?"

Diệp Vỹ cười khỏ nói: "Chỉ là chi nhánh mà thôi, lại nói, chúng tôi xem như là một tộc có huyết thống gần nhất với ông, nhưng chúng tôi không thể họ Quách. Vốn sự tồn tại của tộc mẫu là bất tử, nhưng Lưu Úc kiêng kỵ năng lực của nàng, lại nghĩ rằng họ tùy thời tùy chỗ có thể khiến hắn chết, cho nên liền đem thân xác tộc mẫu niêm phong tại quan tài đồng bên trong hồ ngọc, do chuông trấn hồn canh giữ. Mà bảy tông chủ nọ thì bị nghiền xương thành tro, cùng chết theo trong phần mộ này. Bởi vì sinh linh họ còn đó, mà chấp niệm chung chỉ có hoàn thành nghi lễ thất bại nọ, do đó họ muốn báo thù, lại muốn hoàn thành tâm nguyện vẫn chưa xong của tổ tiên. Trần trọc đến nay, liền thành bộ dáng như vậy, chỉ đánh theo những người từng đụng vào bản bùa, xem họ như vật thí nghiệm, giết đi giết lại nhiều lần, sau đó dung nhập vào trong huyết khí của mình, hóa thành chất dinh dưỡng của mình, tăng cường lệ khí cho bản thân. họ đã thành quái vật từ đầu đến đuôi, nhưng lại không cách nào hoàn thành cái gọi là nghi lễ, trong đó thì có tổ tiên của chúng tôi. Mà 'Di âm do ám hoá, nhân tôn phục cảm tuyệt' trên hốt bản trong tiểu thuyết nọ nói đó là chúng tôi."

Khi Còi nhìn Diệp Vỹ, hỏi: "Đây là bí mật anh che giấu?"

Diệp Vỹ bóp tắt đầu thuốc, một bên ho khan một bên thống khổ đứng dậy, nói: "Khi tôi nhìn thấy Cố Hồn Phách tôi liền hiểu được, trùng mẹ lại di động Nghi lễ hơn một ngàn năm trước chưa hoàn thành kia, mấy mươi năm trước đã thành công rồi!"

10: 30 Mộ Quách Phác.

Chu Quyết theo tay Trần Hạo nhìn lại, họ phát hiện cuối thông đạo cực hẹp này cư nhiên là một cánh cửa cực kỳ cao, quan sát đám người nhỏ bé bọn họ.

Đầu lưỡi Tam Béo duỗi đến một chiều dài không tưởng nổi, hắn nói: "Đây"

Trần Hạo nói: "Đây mới là cửa mộ Quách Phác chân chính."

Chu Quyết lấy tay thử thử, nhưng làm thế nào cũng không thể mở, cậu hỏi: "Cái này mở làm sao? Dựa vào sức lực của ba chúng ta ngay cả một milimet cũng đẩy không ra được."

Trần Hạo ngồi xổm xuống, nói: "Không có khả năng, các cậu nhìn xem"

Ba người ngồi xổm xuống, Trần Hạo từ bên trong khe cửa kéo ra một đai lưng đỏ, nói: "Đây là Thúy Nương họ lưu lại, nếu ở bên trong, phỏng chừng họ đã tiến vào được."

Tam Béo khịt mũi khó chịu nói: "Họ đều là cao thủ, một Khất Nhi cũng đủ chọi ba chúng ta rồi."

Chu Quyết không phục nói: "Đó cũng chỉ là cao thủ, cậu cho rằng là Superman hay Ultraman hả. Cậu để cao thủ đẩy một chút thử xem, cậu cho rằng là phim của Từ Khắc hả, Bảo Điện trong tay, thiên hạ ta có?"

Tam Béo bị sắc đến hết đường phản đối, Trần Hạo phớt lờ họ, gắt gao nhìn cửa, nói: "Nguyên lý bánh răng. Trong tư liệu của Như Lan có đề cập tới, cửa mộ thất có một cơ quan vô cùng phức tạp, thứ gì đó khởi động lại có khả năng cực kỳ nhỏ, ví dụ một khối ngọc"

Tam Béo và Chu Quyết đều mù mờ, Trần Hạo ngẩng đầu nhìn cánh cửa, đi tới bên cạnh cửa, sau đó nói: "Tôi vẫn luôn không rõ, khối hốt bản bạch ngọc nọ tới cùng có tác dụng gì Xem ra là như vậy."

Anh lấy hốt bản bạch ngọc ra, phía bên phải cánh cửa có một khe lõm gần kích cỡ của hốt bản, khi hốt bản đặt vào trong đó khe lõm liền đột ngột bắn lên, sau đó mặt sau khe lõm xuất hiện một sợi xích sắt cực kỳ thô.

Tam Béo nói: "Đây là cơ quan? Khối hốt bản nọ chính là chìa khóa mở cửa?"

Trong ánh mắt Trần Hạo lóe qua một tia kiên quyết, anh nói với hai người còn lại: "Cùng nhau kéo!"

Chu Quyết đẩy Tam Béo, Tam Béo nhìn cậu một cái, Chu Quyết nói: "Đến lúc cậu xuất lực rồi đó! Đông Phương Bất Bại."

Tam Béo còn muốn nói tiếp, nhưng Chu Quyết đã đẩy hắn qua, hắn trừng mắt liếc nói: "Cậu cũng đừng lười biếng, Nhạc Bất Quần!"

Vì vậy ba người dùng sức, như kéo thuyền mà di chuyển xích sắt, cánh cửa phát ra tiếng vang vô cùng khoa trương, bắt đầu chậm rãi bị đẩy ra.

Ngay khi cánh cổng bị đẩy ra một khe hở, Chu Quyết phát hiện bên trong cư nhiên có một người đang đứng ở cửa, mặt trắng bệch dữ tợn nhìn họ.

Tam Béo sợ đến buông xích sắt trong tay ra trước tiên, Chu Quyết mắng: "Mẹ nó ngay cả người chết cũng sợ hả, kéo mau đi! Bây giờ buông tay, tớ và Trần Hạo làm sao kéo dời được chứ."

Tam Béo nhìn kỹ, phát hiện đích thật là một người chết. Nhưng người chết này vô cùng trẻ tuổi, lúc hân chết vẫn duy trì một loại sợ hãi cực độ, hơn nữa thời gian dài như vậy, thi thể cư nhiên không chút hư thối, vẫn như cũ duy trì tư thế vô cùng cổ quái. Chu Quyết cảm giác được khối thi thể này không phải vô duyên vô cớ mà xuất hiện ở nơi này.

Trần Hạo nói: "Cậu ta hẳn là Lưu Phi."

Ba người không rảnh bận tâm, chỉ dùng hết toàn lực kéo xích sắt. Cánh cửa rốt cuộc được mở ra, ba người đối mặt khối thi thể này, trong lòng quái dị nói không nên lời. Mà tay Lưu Phi vẫn một mực che phía trước, như ngăn cản họ tiến đến vậy. Trong lòng Chu Quyết kỳ quái, cậu ta tới cùng tại sao lại bày ra tư thế này?

Mọi người ở đây sau khi tiến vào cánh cổng, thi thể Lưu Phi bỗng dung hướng bọn họ ngã sang. Chu Quyết xông pha đi đầu, cậu vội vàng ngăn trở thi thể. Khi cậu sờ tới thi thể, cậu phát hiện khối thi thể này cư nhiên vẫn vô cùng mềm mại.

Chu Quyết nói: "Quá cổ quái, thi thể cư nhiên còn mới."

Tam Béo nghe không hiểu, a một tiếng. Chu Quyết vội nói: "Thi thể này đã chết mấy mươi năm rồi, nhưng cư nhiên còn chưa thối rữa, không thối rữa còn chưa tính, cư nhiên còn mềm như vậy. Người chết năm sáu giờ sau đã cứng đờ rồi nha, huống chi cậu ta? Đây không phải là cương thi chứ."

Trần Hạo đặt thi thể nằm ngang, nói: "Không biết, nhưng tại sao Lưu Phi cuối cùng lại chết trong cánh cửa này? Theo lý, dựa vào năng lực cậu ta, cậu ta hoàn toàn phải còn sống ra ngoài chứ."

Chu Quyết nhìn Trần Hạo, Trần Hạo nhìn thi thể kia ba giây, sau đó anh ngồi xổm xuống bắt đầu cởi quần áo Lưu Phi. Chu Quyết sững sờ hỏi: "Chúng ta cần quần áo của cậu ta?"

Trần Hạo nói: "Không, anh muốn xem cậu ta chết thế nào."

Chu Quyết cảm thấy có chút khó xử, nói: "Anh không phải muốn giải phẫu cậu ta chứ? Tốt xấu gì cũng là tiền bối mà, để toàn thân đi!"

Trần Hạo không trả lời, lúc này nửa người trên của Lưu Phi đã bị Trần Hạo lột sạch sẽ. Cậu ta cực kỳ gầy, da trắng đến đáng sợ, quả thực trắng như giấy vậy, có thể rõ ràng nhìn thấy mạch máu xanh.

Trần Hạo nói: "Kỳ quái, cậu ta không có dấu hiệu ngoại thương nào, cũng không có dấu hiệu trúng độc, tựa như vô duyên vô cớ mà tim ngừng đập, sau đó thì chết vậy"

Chu Quyết nói: "Cậu ta có thể là bị bảy quái vật nọ giết chết hay không?"

Trần Hạo hết sức khó xử lắc đầu, nhe răng nói: "Việc này rất khó nói."

Vào thời khắc này, Tam Béo hô: "Các anh em, mau tới đây!"

Trần Hạo nhanh chóng phủ quần áo lên người Lưu Phi, xoay người đi tìm Tam Béo, phát hiện Tam Béo cư nhiên đã chạy tới chỗ rất sâu. Xem chừng, hẳn phát hiện thi thể Lưu Phi không có gì nguy hiểm, liền bắt đầu chú ý đến những đồ vật khác.

Tam Béo gọi một tiếng, hai người Chu Quyết lập tức bắt kịp. Hắn nói: "Các cậu nhìn xem, nơi này bích họa gì cũng không có, chỉ vẽ một cô gái, chẳng lẽ là vợ của Quách Phác?"

Chu Quyết và Trần Hạo liếc mắt nhìn nhau, đồng thời nói: "Bức vẽ mỹ nữ bên trong từ đường?"

Tam Béo lần đó không đi theo, cho nên hắn không biết. Chu Quyết kể đại khái cho hắn biết một chút, hắn nghiêng đầu nói: "Vậy không đúng rồi, các cậu nhầm lại, nếu như nói bức vẽ này là Thúy Nương, vậy các cậu không nghĩ tới sao? Mấy bà chị Thúy Nương này không tính là quá già chứ, hơn nữa họ tới đây, chẳng lẽ còn nhân hạ thoải mái cho họ vẽ một bức tranh dán ở đây, còn vẽ tốt như vậy?"

Trần Hạo nhìn bích họa, vuốt bên mép nói: "Đây là. Tộc mẫu của Tương tộc, cũng chính là bức họa của công chúa kia. Mặt khác, còn có một khả năng."

Anh nhìn Chu Quyết nói: "Thúy Nương và nàng bộ dạng giống nhau như đúc."

Chu Quyết thoáng sửng sốt, nhìn Trần Hạo, Trần Hạo thì tiếp tục nhìn chăm chú vào bức vẽ mỹ nữ này. Cô gái trong bức vẽ cầm trong tay hột bần bạch ngọc, vẻ mặt vô cùng cô đơn. Cậu đột nhiên nghĩ đến cô gái xuất hiện trong ảo giác kia, mặt mũi các nàng giống nhau như đúc.

Chu Quyết lẩm bẩm nói: "Tôi. Từng gặp nàng."

Trần Hạo và Tam Béo sửng sốt, Chu Quyết nói: "Tôi từng gặp nàng trong rừng."

Trần Hạo mất tự nhiên vuốt ba lô, nói: "Em từng gặp nàng?"

Chu Quyết yên lặng thì thầm với chính mình: "Chẳng lẽ nói, trùng mẹ vốn trong Cố Hồn Phách đã chuyển dời đến trong cơ thể của tộc mẫu, nàng có thể sống lại. Lúc đầu chúng ta cũng nhìn thấy, bên trong Cố Hồn Phách chỉ có một con trùng, cho nên tôi đoán chỉ có thể sống lại một người. Vậy tộc mẫu đã sống lại, Cố Hồn Phách kia khẳng định sẽ không dùng được nữa, ít nhất không có tác dụng phục sinh. Rồi sau đó Thúy Nương đã được sống lại, nàng thành tộc mẫu đời thứ hai, trong cơ thể nàng có tất cả ký ức của tộc mẫu bên trong mộ phần công chúa."

Tam Béo gõ đầu nói: "Đúng vậy, chính là như vậy. Nhưng có một vấn đề à, lão Nhị, Thúy Nương kia ngay từ đầu không giống lúc sau vậy."

Trần Hạo tiếp tục nói: "Họ tiến vào thôn hoang kia, từ sau lần đó Thúy Nương mới không bình thường. Mà bên trong thôn hoang kia, pháp thuật nam thi và nữ thi âm dương trao đổi, kỳ thật chính là pháp thuật sống lại thi nhân của Tương tộc, khiến cho trùng mẹ trong cơ thể Thúy Nương hoàn toàn thức tỉnh. Nàng dẫn Lâm Húc đi tới nơi ban đầu giấu Cố Hồn Phách, dẫn dắt ông ta tìm được Cố Hồn Phách cùng với

mộ Quách Phác. Nhưng có lẽ chính cô ta cũng không biết nghi lễ kỳ thật chia làm hai nửa, cần đồng thời tiến hành."

Tam Béo nói: "Hóa ra là vậy. Thế thì kỳ thật chúng ta đi đến giờ, đều là tộc mẫu, cũng chính là cái gọi là trùng mẹ Tương trùng này giờ trò quỷ?"

Trần Hạo không trả lời, chỉ nhìn Chu Quyết, chờ cậu tiếp tục nói.

Ai cũng không nghĩ đến, ngay khi bọn họ đang suy luận, thi thể Lưu Phi vốn đang nằm thình lình đứng dậy, lặng lẽ đứng phía sau Tam Béo.

Tam Béo quay đầu lại liền phát hiện thi thể kia trên đầu còn phủ quần áo nhìn về phía hắn, hắn sợ đến hết thảy một tiếng, khiến Chu Quyết và Trần Hạo giật nảy mình, Tam Béo há miệng hô: "Xác chết vùng dậy a"

Tam Béo cơ hồ trong nháy mắt liền nhảy tránh ra, nhưng tốc độ Lưu Phi càng thêm khoa trương, cậu ta một tay đã bắt được ba lô Tam Béo, trực tiếp kéo lê hắn trên mặt đất. Tam Béo bị một cú quăng ngã này, người liền gần như hồ đồ rồi.

Chu Quyết cũng chậm một nhịp, song cậu tốt xấu gì cũng bắt được chân Tam Béo. Nhưng Lưu Phi sức lớn đến thần kỳ, cơ hồ ngay cả Chu Quyết cũng bị kéo ra ngoài. Trần Hạo một tay kéo cánh tay Chu Quyết, Tam Béo bị ai quất: "Mau cứu tớ với, đừng buông tay nha!"

Chu Quyết cảm thấy mạch máu trên tay đều bị Lưu Phi xé đứt. Cậu chỉ có thể cắn răng nói: "Con mẹ nó cậu mau cởi ba lô ra đi, y chỉ bắt được ba lô của cậu thôi mà!"

Tam Béo phảng phất như mới nghĩ ra vấn đề mấu chốt vậy, hắn liên tục ngoay vài cái cũng không thành công, cuối cùng dứt khoát hai tay co rút lại, giống như súc cốt công mà lùi ra. Ngoại trừ Tam Béo, hai người còn lại đều vì quán tính mà bay ra ngoài.

Tam Béo lộn nhào kéo Chu Quyết, nói: "Xác chết vùng dậy rồi!"

Chu Quyết bị va đập như vậy, cả người đều đau đớn, mà Lưu Phi thì cả người bắn lên. Họ phát hiện, mắt Lưu Phi nhìn chằm chằm Trần Hạo, ánh mắt kia cực kỳ hung thần, căn bản không giống như một người chết.

Trần Hạo ngăn cản hai người, nói: "Mọi người cẩn thận, cậu ta hình như"

Trần Hạo còn chưa nói xong, Lưu Phi lại muốn xông sang đây. Lúc này cửa truyền đến tiếng chuông cổ quái cùng với huyết khí, Tam Béo và Chu Quyết đồng thời hô: "Lại nữa rồi!"

Mà Lưu Phi cả người run lên, đứng thẳng, xoay người hướng cửa vào chạy đi. Tất cả mọi người nghe được trong miệng cậu ta kêu một tiếng: "Người cuối cùng cũng tới rồi!"

Trần Hạo cau mày nói: "Lâu như vậy rồi, cậu ta cứ nhiên không chết!"

Chu Quyết khiếp sợ nói: "Đã mấy mươi năm, còn duy trì như vậy không chết?"

Trần Hạo nói: "Cậu ta vừa rồi hình như hô một câu 'Người cuối cùng cũng tới rồi', chẳng lẽ"

Tam Béo vội vàng ôm lấy ba lô, hướng hai người bên cạnh nói: "Kệ đi, chúng không có đứa nào để đối phó cả. Chạy mau! Anh Trần, đường tiếp theo ở đâu hả?"

Trần Hạo quay đầu nhìn bức bích họa nọ, nói: "Các cậu nhìn xem, nhân vật trong bích họa cầm trong tay hốt bản bạch ngọc, tư thế của nàng là chỉ bên phải. Chúng ta tiếp tục, hiện giờ thời gian đã không nhiều lắm, chúng ta trì hoãn tiếp phỏng chừng sẽ xong đời. Hơn nữa phía sau phỏng chừng so với Lưu Phi còn dữ hơn."

Ngay khi ba người như ong vỡ tổ nhảy vào trong thông đạo bên phải, chợt nghe từ cửa truyền đến tiếng cười vô cùng khủng bố, thanh âm kia tựa như lưỡi cưa cưa trên sắt, sau đó là một tiếng kêu thảm thiết tê tâm liệt phế. Giây tiếp theo, đầu thân Lưu Phi liền bị ném cả đến, Lưu Phi vẫn duy trì vẻ mặt phẫn nộ, gắt gao trừng mắt nhìn ba người. Ánh mắt cuối cùng của cậu ta rơi xuống trên người Trần Hạo, từ trong đầu người chỉ nặn ra một câu: "Chạy mau" Sau đó, cả người lẫn đầu đều bắt đầu biến thành màu đen, từ trong lỗ khí của cậu ta chảy ra rất nhiều chất lỏng và trùng.

Trần Hạo nhìn cửa, lo lắng thúc giục: "Mau! Chạy mau!"

Chu Quyết lúc này phát hiện, đôi mắt của cô gái trong bức tranh hình như thay đổi vị trí, vốn hướng bên phải ngưng mắt nhìn đột nhiên hướng về cửa trước. Khiến kẻ khác kinh ngạc nhất chính là, từ trong mắt nàng chảy ra rất nhiều trùng, trùng này như nổi điên hướng về cánh cổng chen chúc bò qua. Mà Chu Quyết sau khi phát hiện bích họa kia bò đầu trùng, tròng mắt của cô gái phảng phất như đang chuyển động, thật giống như còn sống vậy, không ngừng nhìn chăm chăm động tĩnh bốn phía.

Chu Quyết còn chưa kịp nhìn cẩn thận, Trần Hạo đã túm cậu kéo lại, anh kéo Chu Quyết liều mạng hướng cánh cổng bên phải chạy đi, một bên chạy một bên lăm lăm gì đó trong miệng. Mà trong đầu Chu Quyết không cách nào xóa đi ánh mắt cuối cùng của người đàn bà trong bức họa kia, ánh mắt ấy phảng phất như đang thương xót vậy.

Cùng lúc đó, cánh tay Trần Hạo đã quấn đầy tóc, cơ hồ nhìn không thấy được bàn tay anh nữa.

Trần Hạo cuối cùng đau đến thật sự chịu không được nữa, rốt cuộc bắt không được tay Chu Quyết, anh cắn răng, phảng phất như khăn cầu lông bầm: "Chịu đựng thêm chút nữa, cầu xin người chịu đựng thêm chút nữa Sắp tới rồi"

Chu Quyết trên đường điên cuồng chạy căn bản không có thời gian hỏi anh, chạy phía trước nhất là Tam Béo lại phát ra tiếng kêu tuyệt vọng: "Thế này làm sao đi qua hả?!"

Chương 53: Ước Hẹn Cuối Cùng (1)

---oOo---

11: 10 Mộ phần công chúa

Ba người Trần Hạo bị dồn đến tuyệt cảnh, cùng lúc đó, Diệp Vỹ rút cuộc cũng mang theo Khi Còi đến được trước bảy trụ đồng trong mộ phần công chúa kia, cũng đã kể cho hắn biết về cố sự của bảy quỷ cùng tộc mẫu Tương tộc.

Diệp Vỹ trầy trật muốn khởi động thân thể: “Hiện giờ chúng ta phải tiến vào mộ thất chân chính, nơi đó mới là đích đến cuối cùng của chúng ta. Khụ khụ, tôi vốn tưởng rằng có thể ở chỗ này chặn đứng Phùng Lão Cửu, nhưng cậu ta hoàn toàn không thấy cơ quan bày rập của nơi này, thậm chí không đập bể những lọ gốm này liền trực tiếp tiến vào xem ra còn có một đường tắt khác. Hiện giờ chúng ta cũng chỉ đành dựa vào vận khí.”

Khi Còi cau mày nói: “Vậy con mèo kia rút cuộc là thể nào?”

Diệp Vỹ đẩy tay Khi Còi ra, nói: “Con mèo nọ là lão thái thái của chúng tôi nuôi”

Khi Còi nhìn chằm chằm Diệp Vỹ, Diệp Vỹ lại cúi đầu, Khi Còi chặc một tiếng, nói: “Được rồi, không muốn nói thì thôi, vậy chúng ta làm sao đây? Bước tiếp theo chúng ta làm gì?”

Diệp Vỹ kinh ngạc ngẩng đầu, gã vốn tưởng rằng Khi Còi sẽ tiếp tục hỏi tới cùng, nhưng không ngờ cho tới hoàn cảnh này rồi, Khi Còi cư nhiên đã lựa chọn tin tưởng mình. Khi Còi rút cổ, phe phẩy tay nói: “Anh đừng cho rằng tôi tin tưởng anh, tôi chỉ không muốn thêm phiền toái thôi.”

Diệp Vỹ cười cười, khôi phục giọng điệu nhàn nhạt trước đây, gã nhìn bảy cây cột nói: “Đã như vậy chúng ta đi nhanh thôi. Khi Lão Cửu chạy tới có lẽ cậu ta còn có một đường sống sót. Mà dự đoán tệ nhất chính là bỏ lại cậu ta.”

Khi Còi muốn phản bác, nhưng hắn nghĩ đến tình trạng của Lão Cửu, chẳng biết tại sao, hắn cư nhiên cũng cùng nhận thức với Diệp Vỹ.

Thông đạo trở về sau dưới sự hướng dẫn của Diệp Vỹ đi vô cùng thuận lợi, chưa từng xuất hiện cơ quan hoặc trận pháp gì nữa. Khi Còi buồn bực nói: “Lão Cửu nói, cậu ấy tiến vào nơi này phải đi qua rất nhiều chặng đường oan uổng.”

Diệp Vỹ điều chỉnh đèn pin một chút, gã vừa tiến vào trong đã bắt đầu không yên lòng, gã nói: “Đó là vì tôi đã phá tan mô hình trận pháp ban đầu của nó, giải thích thế nào nhỉ? So sánh giống như tôi rút phích cắm điện của một cái máy vậy, sau đó cái máy này sẽ tê liệt. Đạo lý kia vô cùng tương tự. Nhưng mà, tôi chung quy cảm thấy Lão Cửu vẫn luôn nói dối, hơn nữa vô cùng cao minh.”

Khi Còi cái hiểu cái không gật đầu, đột nhiên ngừng lại, Diệp Vỹ hỏi hắn làm sao vậy.

Khi Còi chỉ vào phía trước nói: “Nhìn kia! Có ký hiệu của Trần Như Lan.”

Lúc này Khi Còi phát hiện, ở cuối thông đạo là một cái động thật lớn, xem hình dáng là bị người miễn cưỡng nổ tung, bên mép tường đổ có một chữ dùng bút đánh dấu viết.

Khi Còi dùng tay áo chùi chùi: “Nghĩ lẽ thất bại, thì giả hắn phải chết.”

Chữ “Chết” cuối cùng kia còn chưa viết xong, hắn đoán ra đó là chữ gì. Hắn quay đầu lại nhìn Diệp Vỹ, ánh mắt Diệp Vỹ vô cùng cổ quái. Gã nhìn mấy chữ này, không ngừng mấp máy môi, còn mắng một câu “súc sinh”, nhưng Khi Còi nghe không được phần sau gã nói gì, chẳng qua từ trong mắt gã thấy được một loại thống khổ sâu sắc. Gã nhắm mắt lại: “Như Lan vô tội.”

Diệp Vỹ đi ngang qua người Khi Còi, tiếp tục tiến về phía trước. Khi Còi nhìn chữ nọ một chút, lại nhìn Diệp Vỹ, nói: “Đây là ý gì?”

Diệp Vỹ nói: “Chân tướng, không cần tốn tâm tư hỏi nhiều nữa, chỉ cần đi vào sẽ rõ.”

Gã hơi khựng lại, như tự nói cho chính mình, thì thầm nói: “Tôi là vì sửa chữa sai lầm của Diệp gia mới đến đây.”

Đi chưa được mấy bước, họ lại nghe được tiếng kêu cực kỳ chói tai, thậm chí Khi Còi không cách nào phân biệt được thanh âm này rốt cuộc có phải Lão Cửu hay không. Mà ngay sau khi tiếng gào tê tâm liệt phế kia, từ sâu bên trong mộ đạo truyền đến tiếng mèo kêu vô cùng cổ quái, thanh âm cực kỳ yếu ớt, nhưng mỗi một lần vang lên, Khi Còi liền cảm thấy lòng bàn tay đổ mồ hôi.

Sắc mặt Diệp Vỹ trở nên cực kỳ âm trầm, dường như mấy chữ kia đã đả kích gã cực lớn. Gã yên lặng nói: “Tiếp tục chạy về phía trước, nơi này còn có một thông đạo khác hướng sâu bên trong, họ đã chạm phải cơ quan, thời gian chúng ta không còn nhiều nữa.”

Diệp Vỹ cũng cảm nhận được phản ứng của con mèo kia, gã thống khổ từ trong túi móc ra một túi gấm, đưa cho Khi Còi. Khi Còi chẳng hiểu ra sao, Diệp Vỹ thấp giọng nói vào tai hắn hai chữ: “Bảo mệnh.”

Khi Còi khó hiểu nhìn gã, Diệp Vỹ lại không trả lời thêm gì nữa, che mắt. Khi Còi cảm giác được mấy thứ phía sau kia lại tới, kéo Diệp Vỹ tiếp tục chạy vào trong.

Đoạn cuối cùng kia căn bản không phải mộ thất gì, càng chạy vào trong, họ càng cảm thấy càng cổ quái, chung quanh đều là đá tảng, phẳng phất như nơi này là một sơn động thiên nhiên, không hề có chút dấu vết của con người tạo nên. Khi Còi buồn bực phía sau sự trắng lẹ này cư nhiên là sơn động nguyên thủy như vậy, công chúa này là vượn người Thái Sơn, sao lại đặt tại nơi thế này?

Trong sơn động nguyên thủy này, chung quanh có các loại cỏ không biết tên mọc hết sức tươi tốt.

Diệp Vũ nói: “Loại cỏ này gọi là Tác Quỷ Hỏa Đăng. Đừng đến gần chúng.”

Khi Còi hỏi: “Tại sao? Có quỷ?”

Diệp Vũ khó xử ho khan một tiếng: “Không, có độc”

Con đường này đi tới cùng, cơ hồ có thể dùng bút đường để hình dung. Bốn phía đều là cây Quỷ Đăng dạng hồ lô, cây này phảng phất như có sự sống vậy, chỉ cần vừa ngửi được mùi con người, chúng nó giống như không ngừng khép mở, bên trong lộ ra nhụy hoa màu đỏ vô cùng yêu dị. Bốn phía tràn ngập một loại mùi hương khiến người ta cực kỳ khó chịu, loại mùi này rất dễ làm cho người ta sinh ra cảm giác sợ hãi tử vong, tựa như hỗn hợp mùi của nhang đèn và hoa tươi dùng trong tang lễ vậy.

Khi Còi nắm đấm tay đi theo Diệp Vũ tiếp tục hướng vào trong, nhưng càng chạy hấn lại càng sợ hãi. Hấn phát hiện, loại dục vọng muốn sống cùng với cảm giác sợ hãi tử vong này đan xen trong lòng hấn, hấn quả thực không cách nào bước đi bình thường, mặc dù hấn biết khả năng sống sót vô cùng xa vời, nhưng sau khi đến nơi này, hấn bắt đầu chân chính sinh ra sợ hãi với tử vong, đó là một loại sợ hãi từ sâu trong nội tâm chui ra. Ý niệm không muốn chết cùng sống sót mong manh trong đầu, tựa như dao nhỏ không ngừng cứa trong óc hấn.

Tiếng hít thở của Khi Còi vô cùng dồn dập, Diệp Vũ cũng chú ý tới dị trạng của hấn, song chỉ nhàn nhạt nói: “Trở về hấn phải chết không thể nghi ngờ, cậu chỉ có thể mạnh tay độ sức một phen. Tôi nói rồi, mệnh cách của cậu cực minh, cho nên tôi mới để cậu lựa chọn nơi này. Nếu đổi lại là Chu Quyết, cậu ta không thể chịu đựng được tang khí của cỏ Quỷ Đăng này.”

Khi Còi nhìn gã, mặt Diệp Vũ vô cùng tái nhợt, thêm vệt máu càng khiến gã nhìn qua rất khủng bố. Ánh mắt của gã đã không phân được rõ ràng rốt cuộc là con người hay là tròng trắng, toàn bộ đều là huyết hồng. Khi Còi nắm túi găm trong tay, cắn răng nói: “Tôi biết, tôi sẽ không làm vương chân anh.”

Diệp Vũ phá lệ vỗ vai hấn, nhu hòa nói: “Không sao cả.”

Khi Còi nhắm mắt lại, hung hăng gật đầu, đối kháng với phần sợ hãi trong nội tâm kia.

Diệp Vũ khựng lại một chút, nhưng gã vẫn không dừng bước. Lúc này từ bên trong động truyền ra tiếng cười vô cùng thê lệ, thanh âm kia là phát ra từ một người phụ nữ.

Khi Còi cảm thấy thanh âm này rất xa lạ, nhìn Diệp Vũ nói: “Chẳng lẽ thật sự có người tiến vào sớm hơn chúng ta?”

Diệp Vũ cười lạnh nói: “Chính xác, đã sớm năm năm.” Lúc này ngoại trừ tiếng nước từng giọt rơi xuống, còn lại là tiếng mèo kêu bèn nhọn chói tai.

Khi Còi thật sự nhìn không nổi nữa, một bước dài vọt qua đó, phía sau Diệp Vũ không ngăn cản hẳn. Thành linh từ bên trong nhảy ra một thứ, Khi Còi vừa tập trung nhìn, cư nhiên là con hắc miêu nọ. Con mèo kia thịt trên người đã rơi gần hết, chỉ có đầu mèo kia hoàn hảo vẫn không hao tổn gì. Miệng mèo há cực lớn, lộ ra răng nanh tràn đầy máu đen, con mắt đều sung huyết, nó hung tợn nhìn chăm chăm Khi Còi, Khi Còi còn có thể cảm giác được nhiệt khí của nó. Con mèo kia chợt phát hiện Diệp Vũ, nức nở di chuyển về hướng gã, đôi mắt đã mất đi vẻ hung ác vừa rồi, trở nên vô cùng thê lương khổ sở.

Lúc này Diệp Vũ làm ra một động tác khiến kẻ khác không sao giải thích được, gã một tay nắm đầu mèo, nhấc nó lên. Gã nắm cực kỳ chặt, máu mèo bị gã bóp đầy tay, tựa như huyết đằng mà lan tràn. Con mèo kia ngay từ đầu còn giãy giụa, nhưng chưa được vài giây sau, đầu lệch sang bên liền tắt thở. Kế tiếp Diệp Vũ lại làm ra một chuyện khiến Khi Còi nằm mơ cũng không ngờ đến, gã ngửa đầu vắt máu của đầu mèo vào trong miệng mình, tham lam uống máu mèo.

Đồng thời, phía sau tiếng chuông và huyết khí cổ quái kia lại một lần nữa cuộn tới, bảy quái vật kia rút cuộc vẫn theo sang đây, chúng tựa như động vật mà bò đến, trên người còn dính rất nhiều máu thịt đỏ tươi, mới nhìn vào còn tưởng rằng là cây bông vải màu đỏ, mà thịt này lại như có sinh mệnh không ngừng mấp máy.

11: 10 Mộ Quách Phác

Ngay khi Khi Còi cùng Diệp Vũ chân chính tiến vào sâu bên trong mộ phần công chúa, Tam Béo chạy trước nhất rút cuộc la lớn: “Nhìn kia!”

Chu Quyết và Trần Hạo vừa đi về phía trước nhìn, phát hiện phía trước dày đặc rất nhiều bia đá thẳng đứng. Bia đá rậm rạp đến mức cơ hồ không có đường để họ đi, trừ phi họ thật sự là võ lâm cao thủ, có thể đạp lên những tấm bia này chạy về phía trước. Nhưng những tảng đá này đã được mài vô cùng sắc bén, tựa đường mũi dao làm bằng đá vậy.

Chu Quyết quay đầu nhìn lại, tiếng chuông nọ đã biến mất. Cậu không rõ ràng lắm, vừa xoay đầu, bóng người màu đen kia cơ hồ xuất hiện ngay trước mắt cậu, Chu Quyết suýt nữa đã bị huyết khí nọ làm cho ngạt chết. Cậu liên tục lui về được Trần Hạo kéo được, đám người màu đen kia cứ thế đứng trước mặt họ, mà họ đã không còn đường lui nữa. Chu Quyết trong nháy mắt tiếp xúc tới đám quái nhân màu đen kia, cảm giác được mình sẽ tan ra. Cậu ôm lấy cánh tay mình, hoảng sợ phát hiện da trên tay cư nhiên đã rớt xuống một miếng lớn. Cậu bùm cánh tay, sắc mặt trắng bệch. Chu Quyết nói: “Chúng ta Chúng ta sẽ bị chúng hút đi. Chúng sẽ hút hết máu thịt trên người chúng ta.”

Lúc này, Tam Béo bỗng dừng hô: “Có đường! Có đường! Các cậu nhìn bên đó xem!”

Tam Béo chỉ vào một khe hở cực kỳ khó để mắt đến trong những thạch bích này. Chu Quyết suýt nữa bị tức chết, nói: “Mẹ nó, ngay cả tớ cũng chen không vào được, đem bảm cậu nhét vào đó sao?”

Nhưng tình cảnh này đã không cho phép họ tiếp tục suy nghĩ nữa, còn do dự tiếp chỉ có chờ chết. Trần Hạo là người đầu tiên nhảy xuống, lúc hai người tưởng rằng anh sẽ nện lên tảng đá kia bị chém chết, anh cư nhiên yên ổn đứng ở chính giữa tấm bia đá, anh nói: “Mau nhảy, nhảy về hướng anh.”

Tam Béo và Chu Quyết liếc mắt nhìn nhau, phía sau đã không cho phép họ do dự nữa, Tam Béo cũng cảm giác được loại lực hút cổ quái này, hắn cảm thấy thân thể của mình đau đớn tựa như muốn tách rời. Hai người nhắm chặt mắt nhảy xuống theo, sau đó họ phát hiện, nơi nhảy xuống vừa vặn là một khối đất trống, mặc dù diện tích không lớn, nhưng cũng đủ cho họ đứng thẳng. Nơi vừa rời khỏi lần lượt thay đổi đan xen nhau, bốn phía thạch bích còn vô cùng thiếu đạo đức mà mài bén ngót, nếu nhảy không tốt một chút, xương sọ lập tức vỡ vụn như trứng gà vậy.

Mà Tam Béo chính là cái vận khí hơi thiếu chút nữa kia, mu bàn tay trái của hắn bị mép bia đá quẹt vào cắt vô cùng sâu, ngay cả thịt cũng lòi ra.

Tam Béo đau đến phát khóc. Chu Quyết nhìn cảnh tượng thạch đạo bốn phía dày đặc như rừng rậm, căn bản là từ một tuyệt cảnh này nhảy vào một tuyệt cảnh kia.

Tam Béo hoảng sợ ngẩng đầu nhìn phía trên, nói: “Chúng ta làm sao qua được? Thúi Nương họ làm sao thành công được?”

Trần Hạo nhìn thạch bích, nói: “Chúng ta phải tìm được đường chính xác, nếu không sẽ bị nhốt chết ở chỗ này.”

Tam Béo nói: “Đá nơi này quả thực sắc bén tựa lưỡi dao, chúng ta làm sao mới có thể ra ngoài hả? Chẳng lẽ thật sự đem mình làm khoai tây mà gọt?”

Lúc này, Chu Quyết lại một lần nữa cảm nhận được cỗ huyết khí áp bách nộ, khi bảy quái vật kia tiếp cận mình, cậu liền cảm thấy vô cùng đau đớn. Trong lúc bối rối, đèn pin trong tay cậu không cẩn thận đập phải thạch bích, thạch bích phát ra một tiếng vang vô cùng thanh thúy.

Trần Hạo đột nhiên ngẩng đầu, thì thào nói: “Chẳng lẽ.”

Nói xong anh cũng cầm đèn pin gõ thạch bích, thạch bích phát ra thanh âm bất đồng, anh cả kinh nói: “Đây là bàn thạch!”

Trần Hạo lại vội vàng gõ thạch bích bốn phía, quả nhiên truyền ra đủ loại thanh âm bất đồng, như chuông nhạc cổ đại vậy. Trần Hạo nói: “《Sơn Hải Kinh – Tây Sơn Kinh》 có viết: ‘Tiểu hoa chi sơn. Mỗi tảng đá một âm thanh.’ Quách Phác từng ghi: ‘Có thể làm nhạc thạch.’ Cho nên nói, đá nơi này có thể diễn tấu những thanh âm bất đồng.”

Chu Quyết nói: “Thế thì sao?”

Trần Hạo nhìn bốn phía, lại gõ vài cái, nói: “Đây là trận pháp, dùng âm dương ngũ hành làm nguyên tắc, ngũ hành diễn hóa thành ngũ âm, thì ra là: Bàn Thạch Ngũ Âm trận.”

(Tiêu: Ngũ Âm bao gồm âm hầu, âm nha, âm thiết, âm xỉ và âm thần)

Trần Hạo nhanh chóng gõ thạch bích, thanh âm của thạch bích tựa như chuông nhạc phát ra tiếng vang, thanh âm của thạch bích tựa như chuông nhạc phát ra, mà thanh âm tiếng vang quanh quẩn trong không gian này vô cùng xa xăm.

Chu Quyết nói: “Chúng ta làm thế nào dựa vào những thứ này tìm được đường ra?”

Trần Hạo cau mày nói: “Ngũ âm phân biệt là cung, thương, giác, trung, vũ, đại biểu cho ngũ hành - - - - Thổ, thủy, hỏa, kim, mộc, mà trong đó cung là ngũ âm chi quân, thương là ngũ âm chi thần, quan hệ giữa hai thứ đó như âm dương, hỗ trợ lẫn nhau. Chúng ta chỉ cần phân biệt được mối quan hệ giữa những âm luật là được, đi theo anh.”

Trần Hạo mang theo hai người Chu Quyết quẹo trái quẹo phải vòng vo bên trong thạch bích này, nói đến cũng lạ, cứ nhiên thật sự khiến cho họ đi ra một con đường hẹp quanh co. Trần Hạo thỉnh thoảng gõ thạch bích, nhưng số lần anh gõ cực kỳ có hạn, đi thật lâu cũng chỉ một chỗ mà thôi.

Tam Béo nói: “Chúng ta dứt khoát một đường gõ qua đi thôi.”

Trần Hạo liếc mắt nhìn hắn, chỉ vào thạch bích nói: “Âm vực của tảng đá kia ngoại trừ đại biểu ngũ hành, còn đại biểu ngũ tạng trong cơ thể người, nếu sử dụng quá độ, sẽ tạo thành thương tổn cho nội tạng.”

Tam Béo vội vàng bùm ngực, mà vào thời khắc này, Trần Hạo bởi vì cùng Tam Béo nói chuyện mà rẽ sai, ba lô anh bị bàn thạch bén nhọn cắt một cái miệng. Khiến kẻ khác không thể tin được chính là, chỗ sâu nhất của ba lô Trần Hạo cứ nhiên lộ ra một khuôn mặt người, khuôn mặt người lộ ra một loại nụ cười hết sức âm trầm.

Chu Quyết không ngờ tới sẽ thấy một màn như vậy, sợ đến kêu lên. Mà Trần Hạo cũng biết bí mật bị phát hiện, thoáng cái sắc mặt trắng bệch. Lúc này, từ lỗ hồng của ba lô bên trong kéo dài ra rất nhiều tóc. Trần Hạo nhắm mắt lại, biết sự tình giấu giếm không nổi nữa. Tam Béo sợ đến vội vàng từ bên cạnh Trần Hạo nhảy ra, chỉ vào Trần Hạo nói: “Anh Anh”

Trần Hạo yên lặng buông ba lô, anh vẫn luôn cúi đầu, cho nên không nhìn được vẻ mặt anh. Chu Quyết cảm giác giờ phút này Trần Hạo so với thứ quỷ mị phía sau này càng làm cậu rung mình, anh mang theo đầu lâu kia từ khi nào?

Động tác của Trần Hạo vô cùng thông thả, tựa như một kẻ bị chướng ngại hành động vậy. Anh không dám ngẩng đầu nhìn bất cứ ai, từ trong ba lô móc ra đầu lâu

của một người phụ nữ. Đầu lâu đã khô, da nhăn nhúm căn bản nhìn không ra tuổi, nếu không phải từ mái tóc dài để nhận biết, hai người Chu Quyết căn bản nhìn không ra đầu kia rốt cuộc là nam hay nữ.

Trần Hạo vô cùng cẩn thận cầm lấy đầu lâu này, thận trọng gạt mái tóc đen nhánh qua hai bên, khuôn mặt của người này liền hướng Chu Quyết và Tam Béo. Anh ngẩng đầu nhìn hai người: “Nàng, chính là Thúy Nương.”

Trần Hạo vừa dứt lời, thạch bích liền phát ra thanh âm vô cùng bất an, thạch bích xa xa bắt đầu nổ tung, tựa như có chất thuốc nổ ở đó vậy, mà huyết khí nọ cũng hướng về phía họ lan tràn đến, trong huyết khí còn truyền đến một tiếng cười khiến người ta vô cùng thoải mái.

“Hóa ra người đã tìm được thi thể của nàng rồi à”

11: 35 Một phần công chúa.

Khi Còi hít ngược một hơi, Diệp Vỹ một ngụm uống cạn máu đầu mèo, mà đầu mèo cũng bị Diệp Vỹ bóp đến biến dạng. Khi Còi sợ hãi nhìn nhất cử nhất động của gã, mắt tự nhiên lui về sau. Diệp Vỹ liếc mắt nhìn hắn, một phen kéo hắn đến bên cạnh, nhếch miệng cười cười với hắn, trên răng đều là máu mèo. Một khắc kia gã cùng con mèo nọ phảng phất như chồng lên nhau vậy, Khi Còi cảm thấy ánh mắt của gã cực kỳ giống con mèo nọ. Diệp Vỹ cầm đầu thịt xương hình mèo kia ném sang bên.

Gã quỷ dị nói: “Đừng sợ, hắn chỉ là muốn để tôi nói lâu thêm chút nữa thôi.”

Khi Còi trắng bệch mặt, cơ hồ giọng nói đều thay đổi: “Hắn là ai?”

Diệp Vỹ lộ ra một nụ cười cực kỳ cổ quái, kéo Khi Còi đi về phía trước. Khi Còi phát hiện sức lực của Diệp Vỹ đã lớn hơn nhiều so với trước kia, hoàn toàn đã không còn loại cảm giác suy yếu như trước đó nữa, phảng phất như máu mèo này đã tăng thêm sức mạnh của gã. Hắn nhanh chóng phát hiện, đầu cuối của cỏ Quỷ Đăng là một cái hồ vô cùng cổ quái, hồ là do một khối ngọc thạch cực lớn tạo thành, bên trong còn có nước. Bốn phía nước tất cả đều là cỏ Quỷ Đăng mọc rậm rạp, vừa có người tới gần, chúng nó liền phun ra khói màu đen, thứ này cùng thứ trước đó ngược lại có chút không giống.

Lão Cửu lúc này đầu ghé vào hướng bên cạnh hồ, nhìn không ra rốt cuộc là sống hay chết. Khi Còi muốn chạy tới xem đến cùng, bị Diệp Vỹ kéo lại, gã chỉ vào chung quanh nói: "Cậu tùy tiện đi vào, kết quả sẽ giống như cậu ta."

Ngay khi Khi Còi muốn lên tiếng, hắn nghe được bên cạnh đột nhiên truyền ra tiếng bước chân vô cùng quỷ dị, từ sâu bên trong thông đạo phía sau, bước tới một bóng người.

Trong tích tắc khi Khi Còi nhìn thấy người nọ, cho rằng mình đã thấy quỷ. Người tới gần cơ hồ chỉ còn lại da bọc xương, căn bản nhìn không ra hình người, hơn nữa còn lộ ra nụ cười cổ quái giống Diệp Vỹ như đúc, trong mắt không hề có sinh khí, bộ

dáng của y càng giống như một quỷ hồn. Tóc y cơ hồ đều bong ra, chỉ còn lác đác vài cọng vất trước trán. Y không có trang bị gì, mặc một thân quần áo màu đen, từ đầu đến chân, chỉ có khuôn mặt trắng bệch tựa sáp ong. Trong tay của y không có đèn pin cũng không có đuốc, phẳng phất như vẫn luôn ở nơi này vậy, chỉ là thấy có người tới, đẩy cửa bước ra mà thôi.

Người nọ bước đi vô cùng thông thả, Khi Còi cảm thấy phương thức y bước đi ảo ảo như đàn bà. Người nọ đi tới trước mặt họ, mở miệng nói: "Anh rốt cuộc cũng tới, em đã đợi anh rất lâu rồi."

Diệp Vỹ nói: "Anh tới sửa chữa sai lầm của em, xem ra anh vẫn tới chậm một bước."

Người nọ khanh khách nở nụ cười: "Anh chỉ chính là quỷ phách sao? Haha, thứ kia đã bị người nọ ném vào hồ rồi, mèo không thể ngăn cản hấn."

Y tiếp tục nói: "Đồng bích chân chính ngay phía dưới hồ này."

Khi Còi nghi hoặc nhìn hai người, tay Diệp Vỹ vẫn cầm lấy cánh tay hấn, không cho hấn rời đi nửa bước. Người nọ hướng đến gần họ hơn, Khi Còi phát hiện y bước chậm, là vì chân của y rất nhỏ, tựa như phụ nữ cổ đại bó chân vậy, hơn nữa còn mang một đôi thạp hài. Nhìn gần Khi Còi mới phát hiện y thật sự chỉ còn lại da và xương, cánh tay so với cây gậy trúc còn mảnh hơn, dùng xương khô di động để hình dung y không gì thích hợp hơn.

"Bộ xương" nói: "Làm một quỷ đồng của Diệp gia, anh rất xứng với chức vụ."

Diệp Vỹ từ trong lỗ mũi hừ ra tiếng cười châm biếm, nhưng cũng không đáp lời. Người nọ tiếp tục nói: "Thế nào? Cuối cùng em đã hoàn thành hứa hẹn, giết chết con mèo kia. Anh bây giờ đã tự do, đại ca, đến lượt anh hoàn thành hứa hẹn rồi, hay là anh muốn anh bạn nhỏ bên cạnh anh thay thế anh? Tựa như em để Trần Như Lan thay thế em vậy."

Khi Còi mở to hai mắt: "Anh là Diệp Đĩnh đã chết kia?"

Người nọ lần đầu nhìn Khi Còi, song ánh mắt tràn đầy khinh miệt, y nói: "Chúng ta chẳng phải từng gặp mặt một lần rồi sao, sao cậu lại quên rồi?"

Đại não Khi Còi vụt qua tình tiết trên xe lửa lần đó, người nọ nhìn thấy vẻ mặt hấn haha nở nụ cười. Người nọ nói: "Trần Như Lan là một cô gái ngu xuẩn thông minh, dùng từ này hình dung cô ta không gì thích hợp hơn. Nhưng mà Diệp Vỹ à Diệp Vỹ, anh cũng giống vậy là một tên ngu ngốc nha."

Diệp Vỹ cũng cười nói: "Chỉ cần bảy quỷ hồn phía sau còn đó, em cũng nguy hiểm giống bọn anh thôi, có gì hay mà đặc ý? Em cho rằng em đem hồn phách bám vào trên người con mèo nọ, là có thể tránh thoát một lần tử kiếp nữa sao? Đừng quên, hiện giờ nơi này không có huyền miêu cho em dời hồn nữa, em cho rằng em còn có thể tiếp tục đợi ở nơi này bao lâu nữa? Em cũng chỉ là một người gần chết mà thôi."

Diệp Đình hít sâu một hơi, hình như thật sự đang nghiêm túc suy nghĩ vấn đề này, cuối cùng y cười nói: "Anh biết Trần Như Lan cuối cùng chết như thế nào không?"

Diệp Vũ nói: "Anh biết."

Diệp Đình âm u cười nói: "Chữ trên tường nợ đúng không? Hừ, ông già họ Ân nhiều nhất cũng chỉ an táng Trần Như Lan, trốn trong xó nhà sống không được chết không xong, hiện giờ phỏng chừng đã hoàn toàn xong đời rồi. Mà em lại là tìm được đường sống từ trong chỗ chết."

Diệp Vũ nhìn Diệp Đình nói: "Em cũng không khá hơn chút nào đâu, một người mà giống như một cái xác trốn chỗ này, lợi dụng con mèo kia để không chế hết thầy. Nếu không phải anh trông chừng con mèo kia đến bây giờ, em đã sớm chết rồi, không có con mèo đó, em cùng thi thể chẳng khác gì nhau."

Diệp Đình cười ha hả, nói: "Không bằng nói không cách nào thoát khỏi đi. Làm quỹ đồng của Diệp gia, anh không có cách nào giết chết bất cứ ai trong Diệp gia, cho dù con mèo kia chỉ có hồn phách của em, anh cũng không có cách nào động đến nó, trừ phi hồn phách trở về trên người em."

Khỉ Còi nhìn Diệp Đình, ý thức được người này cư nhiên biến thái đến mức trốn trong phần mộ này năm năm! Năm năm đó, y không ăn không uống? Vậy bây giờ, y rốt cuộc là người sống hay là người chết? Khỉ Còi đã không cách nào giải thích được hai anh em này rốt cuộc là tồn tại ở dạng gì nữa.

Diệp Vũ trái lại vẻ mặt không hề gì, chỉ cực kỳ chú ý biến hóa bốn phía, chỉ vào Lão Cửu nói: "Người kia làm sao đây?"

Diệp Đình a một tiếng, nói: "Một người không quan trọng. Không đúng, phải nói là hai người không quan trọng." Nói xong cực kỳ tà ác liếc mắt nhìn Khỉ Còi.

Diệp Vũ nói: "Cậu ta nhất định phải ra ngoài."

Diệp Đình lại cười, nói: "Ra ngoài? Haha, vậy anh thay thế cậu ta sao?"

Khỉ Còi căn bản nghe không hiểu họ rốt cuộc đang nói gì, không nhịn được hỏi: "Các anh tới cùng con mẹ nó đang nói cái quái gì, các anh nói cho tôi biết, Lão Cửu tới cùng làm sao vậy?"

Diệp Vũ sột ruột đi một bước về phía Khỉ Còi, nhưng Khỉ Còi lập tức cảnh giác lui về phía sau, thỉnh linh hấn cảm giác bả vai vô cùng đau nhức. Khỉ Còi nhìn về phía sau, phát hiện một người màu đen trong đó cư nhiên khoát một tay lên vai mình. Hấn ngay cả sức lực để gọi cũng không có.

Mà vốn nằm soài bên cạnh hồ Lão Cửu bắt đầu run lên, ba người nhìn về phía Phùng Lão Cửu, lúc này từ trong miệng Phùng Lão Cửu phát ra tiếng cười của phụ nữ, loại tiếng cười này tựa như một loại kêu gào âm lãnh.

Chương 54: Ước Hẹn Cuối Cùng (2)

---oOo---

11: 40 Mộ Quách Phác

Ngay khi Khi Còi đang trên ranh giới sinh tử, khối đầu lâu trong tay Trần Hạo kia cũng làm cho Chu Quyết và Tam Béo thất kinh. Tam Béo kéo Chu Quyết, Chu Quyết thì càng không ngừng lui về sau. Lúc này, từ bên trong những tảng đá lại bước ra một người, người này cư nhiên là Lâm Húc đã rơi xuống vách đá.

Lâm Húc chấp tay sau lưng, nhìn Trần Hạo, mà đầu người trong tay Trần Hạo cũng thình lình mở mắt, gắt gao nhìn chăm chăm Lâm Húc. Lâm Húc lộ ra một nụ cười vô cùng cổ quái, nói: “Chúng ta lại gặp mặt, ba vị.”

Trần Hạo nhìn Lâm Húc, nói: “Kỳ thật Thúy Nương cuối cùng không có thi thể, nàng chỉ còn lại có linh hồn trong khối đầu lâu này vẫn luôn chờ người.”

Lâm Húc nói: “Tao đoán được rồi, bởi vì ông già kia mà thêm chuyện, làm cho thi thể Thúy Nương bị thi thể Trần Như Lan hoán đổi. Đây là một phiền toái lớn nha.”

Chu Quyết hỏi: “Ông chẳng phải đã té xuống rồi sao?”

Lâm Húc cười cười, nói: “Thằng nhóc Trần Hạo này quá khôn khéo, không như vậy, bọn mày dọc đường gặp những chuyện này, tao nhất định phải giải đáp, có một sai lầm sẽ bị bọn mày sớm phát hiện chân tướng, đây đối với tao bất lợi à.”

Lâm Húc mặc dù vẫn luôn nói cười, nhưng ánh mắt vẫn không hề rời khỏi đầu lâu kia.

Trần Hạo nói: “Thông qua ngũ âm trận, hẳn là ra đến trung tâm mộ Quách Phác rồi phải không? Chúng ta đã không còn bao nhiêu thời gian nữa, vừa qua ngo, tất cả chúng ta đều phải chết.”

Lâm Húc lắc đầu, nói: “Không, chết chỉ có bọn mày, tao còn phải tiếp tục sống sót, sau đó đem quyển sách kia tiếp tục truyền xuống, để cho một nhóm gọi là bảy người đến, tựa như ta vứt bỏ nhóm người Trần Như Lan kia vậy.”

Lâm Húc đi về hướng ba người họ: “Bọn mày muốn lãng phí thời gian chờ tao kê ra chân tướng cho bọn mày, hay là nắm chắc thời gian tranh thủ cơ hội sống sót cho mình?”

Trần Hạo nhìn thoáng qua đầu người trong tay, nói: “Ông cho rằng ông đã nắm giữ hết thấy?”

Lâm Húc nheo mắt lại nhìn đầu lâu, như có điều băn khoăn nói: “Tao chỉ là muốn hoàn thành nghi lễ cuối cùng mà thôi, cùng mục đích của bọn mày giống nhau thôi.”

Trần Hạo cười lạnh nói: “Giống nhau? Không giống đâu. Ông mỗi lần đều để cho người vô tội bị cuốn vào, thay thế ông rút thể sinh tử này. Ông cảm thấy ông như vậy

có không biết xấu hổ quá không, Lâm đại gia, hoặc nên gọi ông là Hổ Tử? Hay là, truyền nhân của Kiều Tam Thất?”

Chu Quyết hoàn toàn bị làm cho mù mờ, Tam Béo nghe đến nửa bên mặt càng không ngừng co quắp, họ hoàn toàn không thể hiểu nổi. Lâm Húc cười đến mức bả vai đều run rẩy, ông ta nói: “Giỏi giỏi, thằng này giỏi! Vậy, cậu hiện tại lựa chọn cái gì? Lãng phí thời gian, hay là nắm chắc cơ hội?”

Trần Hạo nhìn thoáng qua Chu Quyết, nói: “Mục đích của chúng tôi là sống sót ra ngoài, nếu ông đã tới, vậy cũng không cần chúng tôi mạo hiểm thí nghiệm nữa, dẫn đường đi, cao nhân.”

Lâm Húc cười ha hả, vỗ vỗ bả vai Chu Quyết cách ông ta gần nhất. Chu Quyết nhìn thấy ánh mắt ông ta chợt ác liệt, giây tiếp theo cũng cảm giác có một thanh gì đó bén nhọn kề cổ mình, mà tay mình cũng bị gắt gao bẻ quặt sau lưng.

Trần Hạo cau mày, nói: “Ông muốn thế nào?”

Lâm Húc vẫn chuyện trò vui vẻ như cũ, nhưng vẻ mặt của ông ta cực kỳ hiểm ác, ông ta nói: “Tao nói rồi, tao muốn hoàn thành nghi lễ này, cái đầu lâu trong tay mày kia với tao mà nói là một sự uy hiếp. Chỉ cần nghi lễ chấm dứt, từ cục vốn có sẽ một lần nữa được tẩy sạch, hơn nữa thông qua nghiên cứu, tao đã biết phương pháp chính xác khiến Tương trùng sống lại. Chỉ cần bảy quý hồn nọ biến mất, tao có thể một lần nữa tạo ra nghi lễ, hơn nữa tuyệt đối sẽ không thất bại nữa. Hiện giờ hủy cái đầu cho tao!”

Trần Hạo âm lãnh nói: “Ông cũng là người của Tương tộc.”

Lâm Húc nghe câu này, liền cười lên, nói: “Không, tao chỉ muốn không chế sinh tử thôi, vô luận là bản thân hay người khác!”

Tam Béo mặt trắng bệch nói với Trần Hạo: “Gã này điên rồi, hấn điên rồi!”

Trần Hạo nói: “Ông ta từ mấy mươi năm trước đã điên rồi.”

Lâm Húc mặc dù luôn miệng nói đã không còn kiêng kỵ gì đầu lâu này, nhưng ông ta thủy chung gắt gao nhìn chằm chằm khối đầu lâu nọ. Lâm Húc nheo mắt lại, thả thấp giọng nói: “Mau, hủy cái đầu lâu kia, nếu không tao sẽ giết nó.”

Trần Hạo thông thả giờ đầu lâu Thúy Nương lên, thỉnh linh phía sau huyết khí quý mị nọ lại lan tràn, mà ngay trong nháy mắt Lâm Húc đặt lực chú ý ở phía sau, khuỷu tay Chu Quyết đánh mạnh về phía bụng Lâm Húc, Lâm Húc không ngờ tới Chu Quyết sẽ dùng đến chiêu này. Tam Béo thừa cơ ném cây đuốc trong tay vào chân Lâm Húc. Chu quyết muốn giãy thoát, nhưng Lâm Húc vẫn như cũ vững vàng bắt được cậu, dao găm bén nhọn đã quẹt cổ Chu Quyết cắt toạc một đường. Trần Hạo mắt thấy Lâm Húc sẽ ra tay hạ sát Chu Quyết, phi thân một cái hướng Lâm Húc đánh tới. Lâm Húc căn bản nhìn không ra đã tiến vào tuổi thất tuần, linh hoạt nghiêng người, Trần Hạo liền nhào vào khoảng không, nhưng việc này lại giúp Chu Quyết tranh thủ thời gian. Chu Quyết thừa cơ vội vàng cong thắt lưng từ trong tay Lâm Húc

giấy thoát ra, chạy lại gần Tam Béo. Lâm Húc còn muốn bắt Chu Quyết, lại bị Trần Hạo ngăn cản.

Lâm Húc nhìn thấy đầu lâu trong ngực Trần Hạo, những sợi tóc này như rắn đánh về phía ông ta, ông ta không tùy tiện tới gần, tròn mắt chột lóe nói: “Được, thằng này được, mày không chịu hủy đầu của cô ta, sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra chuyện tồi tệ. Bây giờ không phải lúc nội chiến, mấy thứ kia đã bắt an cư độ rồi, chúng muốn máu và thịt.”

Trần Hạo lạnh lùng nhìn ông ta, mở miệng nói: “Ông đi trước.”

Tam Béo nhìn thoáng qua loại ánh mắt ác độc rõ ràng này của Lâm Húc, bất an nhìn Chu Quyết nói: “Trời cả tay ông già kia lại, nếu không chẳng biết ông ta còn có thể giở trò với ai nữa.”

11: 40 Mộ Công Chúa

Khí Còi cảm giác bả vai mình như bị rìu bổ vào đau đớn, tay quái vật kia nhập vào bả vai hần, máu trong nháy mắt trào ra, máu chảy ra nhanh chóng bị hắc y nhân hấp thu.

Khí Còi không kịp giấy thoát, hần hít ngược một ngụm khí lạnh, cho rằng mình sẽ chết đến nơi rồi. Nhưng thân thể Phùng Lão Cửu đột ngột run lên, từ trong miệng của hần truyền ra một ngữ điệu vô cùng cổ quái, sau đó thân thể thông thả hướng vào trong hồ trượt xuống, tựa như đáy ao có thứ gì đó từng chút một kéo hần xuống vậy. Lúc này, con mắt Diệp Vỹ đổ lượng lớn máu, nhưng gã căn bản không quan tâm đến việc này, quay về hướng Khí Còi hô to: “Túi gấm! Mau! Mở nó ra!”

Khí Còi nhớ đến thò vào trong túi, vội vàng mở túi ra. Ngay trong một giây này, Khí Còi cảm giác như qua mấy phút, hần cảm thấy đau đớn tựa hồ biến mất, thay vào đó chính là một loại cảm giác chết lặng, cơ thể trong nháy mắt bị đông lạnh. Hần không cách nào đứng thẳng, té về phía sau, Diệp Vỹ vội vàng đỡ lấy hần. Đồng thời, cả người Phùng Lão Cửu tõm một tiếng, rơi vào trong hồ.

Thứ dẫn đầu trong đám quái vật áo đen này như bị mất phương hướng vậy, không ngừng đảo quanh, trong miệng cũng niệm những từ giống Phùng Lão Cửu, các quái vật khác cũng không cách nào đi tới. Vừa lúc đó, Khí Còi nhìn thấy khuôn mặt của đám quái vật phía sau miếng vải đen này. Chúng căn bản không có ngũ quan, ngay mặt cũng không thể tính là mặt được, chỉ là một đồng thịt thối, thịt thối này không ngừng mấp máy, bên trong còn có rất nhiều trùng. Hần không biết quái vật này là dựa vào cái gì để phát ra âm thanh, nhưng hần biết, nếu phải dung hợp cùng đám quái vật này, hần thà rằng tự thiêu chết.

Diệp Đình vẫn luôn ở bên cạnh quan sát, gắt gao nhìn chằm chằm động tĩnh trong hồ, dường như Phùng Lão Cửu té xuống thế này, sẽ phát sinh chuyện gì đó. Diệp Vỹ liền thừa thời cơ này, cố gắng kéo dài khoảng cách với đám quái vật áo đen kia. Khí Còi cảm thấy cả người giống như đã bị đóng băng vậy, hần không rõ bột phấn kia rất

cuộc là gì, vẩy lung tung vào đám quái vật kia. Diệp Vỹ nhàn nhạt nói: “Đó là tro cốt của tổ tiên Diệp gia. Trong bảy quý có một tên là tổ tông của Diệp gia, thứ này đối với hắn vẫn có chút tác dụng.”

Khi Còi lúc này mới hiểu được dụng ý của Diệp Vỹ, phỏng chừng thứ kia chỉ có một cái, nếu không Diệp Vỹ sẽ không đợi đến giờ mới lấy ra. Khi Còi nhìn Diệp Vỹ, Diệp Vỹ chỉ cười khổ nói: “Quả thật chỉ có một phần này.”

Bấy giờ, vẫn sống tại nơi này Diệp Đĩnh như cũ khí định thần nhàn nhìn họ, nhưng Diệp Vỹ vẫn có thể từ trong ánh mắt của y cảm nhận được một tia lo lắng, phảng phất như y đang sợ hãi cái gì đó. Sự xuất hiện của Phùng Lão Cửu với y mà nói là một biến số.

Diệp Vỹ bỗng dừng hiểu ra gì đó, lộ ra vẻ tự giễu điều chỉnh vị trí của mình, hơn nữa từng giây từng phút chú ý động tĩnh của quái vật áo đen. Đám quái vật áo đen này sau khi tiếp xúc đến tro cốt, động tác càng ngày càng thông thả, cuối cùng dứt khoát hoàn toàn đình chỉ động tác, tựa như bảy pho tượng quái gỡ vậy.

Diệp Đĩnh cũng chú ý tới quái vật áo đen không có động tác gì nữa, gã nhìn về phía hồ vài giây nói: “Đối với chúng ta mà nói, sống và chết không có gì khác biệt, chỉ cần có thể có mục đích tiếp tục tồn tại, cho dù là một đồng thịt thối cũng có thể sống tiếp. Năm năm nay, em vẫn luôn ở tại nơi này, nhưng hết thấy những việc các người làm bên ngoài em cũng biết.”

Diệp Vỹ cười lạnh nói: “Quả thực hết thấy đều rất tốt, anh chỉ vô cùng ghê tởm việc em lợi dụng một cô gái để hoàn thành nghi lễ như vậy, hơn nữa em còn thất bại, mặt mũi của Diệp gia đều bị em làm mất hết.”

Diệp Đĩnh trừng mắt liếc gã, song không nói tiếp. Khi Còi lúc này cũng đã hơi hồi phục lại tinh thần, hắn nhìn hồ, đầu lưỡi còn chút tê dại, nói không hoàn chỉnh.

Diệp Vỹ không để Khi Còi tới gần hồ, nói với Diệp Đĩnh: “Lúc đầu em muốn hoàn thành nghi lễ này, phải đợi đến bước cuối cùng, cho nên chủ động tham dự bảy người, cực lực giựt dây Trần Như Lan mạo hiểm như vậy, nhưng em vẫn thất bại. Bây giờ chúng ta phải âm dương đồng thời tiến hành, nếu thất bại nữa, em không có năm năm thứ hai nữa để chờ. Đến lúc đó, em cùng con mèo kia đều sẽ được gặp tổ tiên Diệp gia. Thế nào, là em đánh cược không nổi, hay là anh cược không nổi?”

Diệp Đĩnh nắm chắc đám tay, hung tợn nói: “Vậy, anh dự định thế nào? Đừng quên lời nguyên kia, chỉ cần khởi động nghi lễ, nếu thất bại sẽ hồn phi phách tán, ngay cả cơ hội biến thành thi quỷ cũng không có. Anh vẫn muốn tự mình làm, hay để thằng nhóc bên cạnh anh kia làm?”

Khi Còi nhìn y, Diệp Đĩnh vặn vẹo mặt, cười to: “Đây là cái gọi là bí mật cuối cùng của vòng bảy người đó, hiểu chưa, nhóc con? Kỳ thật hết thấy tất cả ngọn nguồn đều từ nghi lễ không thể xác định thành hay bại này, thất bại liền hoàn toàn xong đời, mà người sống thì có thể tiếp tục thử. Anh có dũng khí đánh cược không?”

Diệp Vỹ nói: “Anh cực.”

Khi Còi nhìn gã, Diệp Vỹ nói: “Tôi đã đáp ứng Trần Hạo, tôi sẽ phụ trách tới cùng.”

Diệp Đĩnh thấp giọng cười nói: “Thất bại thì sao? Nếu thất bại, quỹ đồng hoàn mỹ nhất này của anh cũng xong đời. Mấy ông già của Diệp gia sẽ tổn thất to lắm đây!”

Diệp Vỹ nhìn thoáng qua Diệp Đĩnh, chỉ nhàn nhạt nói một câu: “Em thật đáng thương, Trần Như Lan tin tưởng em như vậy, em cứ nhiên luôn lợi dụng cô ấy, người như em cùng cầm thú có gì khác biệt?”

Diệp Đĩnh cười nói: “Việc này không còn cách nào, kỳ thật Trần Như Lan cái gì cũng đã đoán đúng, nhưng chỗ mấu chốt nhất cô ta đã phạm sai lầm. Cô ta tin sai người rồi, không chỉ em, mà còn một người nữa cảm thấy hứng thú với nơi này, hẳn so với em càng mất nhiều tâm sức hơn, bố trí càng thâm.”

Khi Còi hỏi: “Ai?”

Diệp Đĩnh cười lạnh nói: “Thầy của Trần Như Lan, ông già họ Mã kia. Ông ta đã cung cấp đủ loại tài liệu sẵn có, kể cả hướng đi của bản bùn, nhưng ông ta không nói về cô hồn phách, cho nên bọn này chỉ có thể đi tới mộ công chúa, cũng dự định ở chỗ này hoàn thành nghi lễ. Mà ông ta không trực tiếp đến tham dự, vẫn đều là bọn này mạo hiểm, kẻ này so với em còn hiểm rõ ràng hơn!

Diệp Vỹ cau mày nói: “Nhưng ông già này đã chết.”

Diệp Đĩnh thoáng sừng sốt, nhớ lại tình cảnh năm năm trước: “Không. Sẽ không đơn giản như vậy, ông già này vô cùng xảo hoạt, ông ta rất biết lợi dụng lòng người, ông ta đã lợi dụng Trần Như Lan, còn cả em nữa. Bên cạnh đó, ông ta biết càng nhiều về chuyện về vòng bảy người, ông ta đã cung cấp rất nhiều thông tin, so với đạo hạnh của Diệp gia chúng ta còn thâm hơn, ông ta sẽ không dễ dàng buông tay đâu.”

Khi Còi hỏi: “Vậy mộ Quách Phác thì sao?”

Diệp Đĩnh dừng lại thật lâu, như có điều suy nghĩ nói: “Ông ta đề cập tới, nhưng mà Khi bọn này thật sự tới Nam Kinh rồi, ông ta đã không thấy tăm hơi, cho nên về sau phán đoán của bọn này xảy ra sai lầm lớn. Bọn này đều cho rằng những người trong vòng bảy người lúc đầu không thành công, là vì họ bị đám sương mù mộ Quách Phác quấy nhiễu, nghi lễ chân chính hẳn chính là trở lại khởi điểm, ở mộ công chúa khai triển. Nhưng mãi đến sau khi tôi vào mới phát hiện, hết thảy đều bị người ta tính kế, thông tin ông ta cho chúng tôi có sai lệch, mà mục đích của ông ta là vây chết tôi. Cho nên tôi che giấu chuyện này, nhìn Trần Như Lan đi chịu chết, sau đó liền giả chết ở lại đây, thông qua con mèo đen kia phát tin tức ra bên ngoài.”

Diệp Vỹ nói: “Nói cách khác, khi ông già kia phát hiện em cũng nhập hội rồi, ông ta liền cho rằng nhóm các em không đủ lý tưởng, do đó ông ta vứt bỏ mấy đứa lại, dự tính nói cho mấy đứa biết tất cả đầu mối?”

Diệp Đình gật đầu, thỉnh linh sắc mặt đại biến. Phùng Lão Cửu vốn ở trong nước chẳng biết khi nào cư nhiên đã bò lên, mà ánh mắt hắn cũng không nhìn y, mà gắt gao nhìn chăm chăm quái vật như bảy cây khô nọ.

Diệp Đình cũng không dám sơ suất khinh thường, nhưng đám quái vật áo đen phía sau này bắt đầu xôn xao. Chúng nó phát ra tiếng trầm thấp, sau đó thân thể bắt đầu thối rữa, từ bên trong trào ra rất nhiều máu thịt, máu thịt hướng về phía hồ lan tràn.

Diệp Vỹ kéo Khi Còi, kẻ sát bên tai hắn nói: “Nếu vạn nhất có việc gì, nhớ kỹ chạy về hướng bắc.” Nói xong gã lại đưa cho hắn một túi gấm. Gã nắm tay Khi Còi nói: “Nhớ kỹ, chưa tới lúc vạn bất đắc dĩ, vạn lần đừng mở ra, nếu không sẽ không có cơ hội lần hai nữa.”

Khi Còi nói: “Không phải hết rồi sao?”

Diệp Vỹ cười cười, không nói gì. Khi Còi nắn cái túi, phát hiện không phải bột phấn, mà là thứ gì đó mềm. Hắn phát hiện cánh tay Diệp Vỹ cư nhiên xuất hiện một cái lỗ rất sâu, máu không ngừng chảy ra. Hắn nhìn vết máu bên miệng túi, lại nhìn cánh tay gã, muốn nói gì đó, nhưng làm thế nào cũng nói không nên lời.

Diệp Vỹ cười liếc mắt nhìn Khi Còi, không nói gì thêm, gã chậm rãi đi về hướng Phùng Lão Cửu. Khi Còi muốn kéo gã, nhưng làm thế nào cũng không có chút sức.

Diệp Vỹ đổi mặt Phùng Lão Cửu, lúc này Phùng Lão Cửu đã hoàn toàn mất đi ý thức. Diệp Đình ở bên cạnh nói: “Hắn bây giờ đã hoàn toàn mất đi ý thức, lúc em không chế huyền miêu, hắn liền nhìn thấy chạy đến. Em vốn tưởng rằng hắn đến đuổi theo Cổ Hồn Phách, nhưng em phát hiện, hắn biết tất cả cơ quan và vị trí của nơi này, hắn”

Diệp Đình còn chưa nói hết, từ phía sau Phùng Lão Cửu đột nhiên vươn một cánh tay, đó là một cánh tay của phụ nữ. Trong tay người phụ nữ gắt gao nắm khối Cổ Hồn Phách nọ, bảy quái vật kia phát ra tiếng gào tê tâm liệt phế.

11: 40 Mộ Quách Phác

Tam Béo và Chu Quyết trối tay Lâm Húc sau lưng, Lâm Húc không giãy giụa, chỉ lạnh lùng nói: “Đừng lãng phí thời gian, bước tiếp theo, ai trong bọn mày đến hoàn thành nghi lễ?”

Trần Hạo nhìn Chu Quyết và Tam Béo, không nói lời nào đi tới bên cạnh Chu Quyết, quay về hướng Lâm Húc nói: “Tôi muốn xác nhận mấy vấn đề. Đầu tiên quyển sách kia là ông viết, bên trong quả thực có tóc Thúy Nương, nhưng căn bản không phải để tưởng niệm nàng, ông cũng không bị khống chế, mà là lợi dụng tình phách của trùng mẹ để quyển sách này trở thành đạo cụ mở ra nghi lễ của thi nhân Tương tộc. Nếu tôi đoán đúng, bảy người ban đầu cũng biết bí mật này, chẳng qua các người cần một người ngoài, để mạo hiểm làm vật thí nghiệm, khởi động nghi lễ cuối cùng. Cho nên Lâm Húc chân chính trong thực tế đã chết, mà ông thay mặt đổi đào, tiếp tục âm mưu này, dùng Thúy Nương, không, là tóc tộc mẫu Tương tộc làm

chất dẫn, bố trí trong sách, chế tạo một quyển sách quý, dựa vào nó để không ngừng thu hút người vô tội, để hoàn thành cái mà ông gọi là nghi lễ. Đây là mục đích của ông.”

“Lâm Húc” nhìn hai người, nói: “Đúng vậy, ban đầu tao dẫn chúng vào mộ công chúa chính là để hoàn thành nghi lễ cuối cùng, nhưng không ngờ đã thất bại. Người đầu tiên chết chính là lang trung Dát Tử, cái chết của hắn đã khiến bọn tao tỉnh ngộ, thất bại sẽ chết người, do đó, bọn tao còn cần một người ngoài, người này phải không hề biết gì, hơn nữa phải thay bọn tao hoàn thành hết thảy những việc này, Lâm Húc chính là sự lựa chọn tốt nhất. Đương nhiên, nếu thành công, tao cũng sẽ nghĩ cách giết hắn, cho nên hắn nhất định phải chết.”

“Ông quá ích kỷ!”

“Lâm Húc” lạnh lùng liếc mắt nhìn Chu Quyết nói: “Kiều Tam Thất bởi vì trong lúc vô tình chiếm được Cổ Hồn Phách cùng với bí mật của Tương tộc, đem tâm huyết nửa đời dùng trên nó, hắn chính là vì bí mật này mà sống, tao cũng vậy, chỉ cần biết phương thức cuối cùng của nghi lễ, thành công rồi, tao đây chính là một thể hệ Tương tộc mới, cũng là đại tông chủ duy nhất, cũng giống như thành tựu của Quách Phác!”

Trần Hạo hừ lạnh một tiếng, cười nhạo nói: “Ông cho rằng ông ai hả? Được rồi, bước tiếp theo nếu tôi đoán đúng, tất cả mọi người tiến vào cổ mộ đồng ý phương thức tìm một người làm vật thí nghiệm này, kể cả Khất Nhi, kể cả Phùng Lộc Hi. Họ hoặc nghĩ như vậy là đúng đắn, hoặc bị buộc bắt buộc dĩ, tóm lại họ quả thực vẫn luôn che giấu bí mật này, hơn nữa phối hợp với ông hoàn thành lời dối trá này. Song. . . . Trên đường quả thực gặp chút phiền toái, Lưu Phi nhiều lần muốn nói ra chân tướng, cho nên các người quyết đoán cuối cùng vứt bỏ cậu ta, nhốt cậu ta trong mộ thất, mà cơ quan cùng với Tương trùng bên trong mộ thất khiến cho cậu ta chết giả, mãi đến vừa rồi ông mới kết thúc tính mạng của cậu ta. Đương nhiên, ngoài ý muốn lớn nhất hắn là Thúy Nương, nàng cư nhiên sau khi tắt thở lại sống dậy, cho nên ông chỉ có thể lựa chọn giả chết, sau đó cùng ở phía sau Thúy Nương và Lâm Húc, giám thị hành động của họ. Khôi Lục Gia họ thì đã sớm xuất phát, cho Thúy Nương an bài trao đổi âm dương thi khí, kiểm tra bên trong cơ thể nàng có trùng mẹ hay không, đồng thời lợi dụng Thúy Nương mang theo Lâm Húc bọn họ tìm được thi thể của Kiều Tam Thất cùng với Cổ Hồn Phách mà hắn có. Thúy Nương bởi vì đã bị ảnh hưởng của trùng mẹ, một lòng muốn hoàn thành nghi lễ, giải phóng tất cả oán linh Tương tộc, các người cũng đang lợi dụng điểm này của nàng. Nhưng không ngờ nghi lễ vẫn thất bại, chẳng những kẻ làm phép là Lâm Húc chết bất đắc kỳ tử, các người cũng chặt bỏ đầu Thúy Nương, niêm phong nàng trong từ đường, hạ thuật kỳ môn độn giáp. Mãi đến năm năm trước, chú Ân nâng thi thể của Như Lan ra, khi chú ấy đến từ đường, đã bị Thúy Nương không chế, đặt Như Lan vào trong quan tài, mà đầu lâu kia được ông ấy thu xếp ở trong âm dương đạo, cuối cùng được tôi phát hiện, mới có thể phát sinh loại tình huống hiện tại này.”

Hồ Tử dùng một loại ánh mắt nghi hoặc nhìn chằm chằm Trần Hạo, nói: “Những chuyện này là do mày đoán ra?”

Trần Hạo nhìn về hướng ông ta, Hồ Tử thoáng sửng sốt, phảng phất như đã phát hiện gì đó, lần đầu tiên đối với Trần Hạo lộ ra vẻ mặt sợ hãi. Trần Hạo lại cười lạnh nói: “Còn vài việc nữa, tôi vẫn chưa hiểu được.”

Hồ Tử nói: “Việc gì?”

Trần Hạo nói: “Ông và Mã giáo sư rốt cuộc là lúc nào thì thông đồng với nhau? Mã giáo sư đã biết bao nhiêu bí mật về phương diện này?”

Hồ Tử khựng lại vài giây, đột nhiên cười ha hả nói: “Mã giáo sư? Không có Mã giáo sư nào cả, Lâm Húc - Hồ Tử - Mã giáo sư kỳ thật đều là cùng một người! Đó chính là tao!”

Trần Hạo hí mắt, Hồ Tử quỷ dị cười, cư nhiên dùng thanh âm của Mã giáo sư nói: “Tiểu Hạo, kim thạch học chính là một môn học vẫn nghiêm cần.”

Trần Hạo giật mình, Chu Quyết và Tam Béo hoàn toàn tròn tròn mắt. Tam Béo vội vàng nói: “Chúng ta từng chứng kiến thi thể của Mã giáo sư mà!”

Hồ Tử cười ha hả nói: “Trò bịp thay mặt đời đời thôi! Chút tài mọn loại này với tao mà nói còn chưa phải việc khó. Năm đó tao cũng giả chết lừa gạt được thằng ngốc Lâm Húc đó thôi, mà nay muốn tìm một bộ thi thể thay thế tao rất đơn giản. Vốn dĩ, nếu Như Lan không mang gã kia đến. Tao sẽ nói cho cô ta phương thức chính xác, để cô ta hoàn thành nghi lễ.”

Trần Hạo xanh mặt, hạ giọng nói: “Cũng bởi vì lý do này, người liên lừa Như Lan để chị ấy đi tìm chết?”

Hồ Tử hung tợn nói: “Tao không thể để cho tâm huyết cả đời của tao đây vào lúc mấu chốt bị người khác cướp đi. Khi tao nhìn thấy thằng nhóc tên Diệp Đình kia, tao đã biết, Trần Như Lan nhất định phải bị vứt bỏ!”

Trần Hạo nắm chặt nắm tay, tóc trong tay giống như dây thép siết chặt cánh tay anh. Tam Béo chen ngang nói: “Nhưng hiện giờ, người chẳng phải vẫn để Diệp Vỹ tiến vào! Hắn cũng là người nhà họ Diệp mà.”

Hồ Tử Khinh thường nhìn Chu Quyết nói: “Gã đó? Hắn căn bản không phải người sống, nhiều nhất chỉ là một quỷ đồng mà thôi, căn bản không đủ gây uy hiếp cho tao, tao có hơn mười loại phương thức có thể cho tên kia biến trở lại người chết.”

Hồ Tử hướng không khí ngửi ngửi: “Đi mau, mấy thứ kia lại tới nữa rồi, chúng nó thông qua sinh khí của con người cùng với khí ngầm của Tương trùng để theo dõi.”

11: 50 Mộ Công Chúa

Phía sau Phùng Lão Cửu vươn ra một đôi tay, hắc đảo trắng mắt, nhìn qua như bị thứ gì đó nhập vào người, hắn đột nhiên cả người quỳ mọp, phía sau cư nhiên có một

người phụ nữ đang đứng. Người phụ nữ này rũ hai tay, cúi đầu, tóc thổi bông bênh trong hồ nước, tựa như vô số con rắn nước.

Mà họ nhìn không rõ khuôn mặt người phụ nữ, bởi vì cô ta mang một mặt nạ vô cùng cổ quái, hình dáng mặt nạ giống như một loại trùng miệng cực kỳ bén nhọn.

Máu thịt từ trên người đám quái vật này tan ra như nổi điên tràn về hướng hồ. Diệp Vỹ không còn cách nào tiến về phía trước, Diệp Đỉnh lúc này cũng vô cùng lo lắng, nói: “Hóa ra hẳn theo vào mục đích chính là như vậy. Lần đầu hẳn tiến vào, đã bị trùng mẹ khổng chế.”

Khỉ Còi nói: “Không đúng, trùng mẹ không phải đã di chuyển đến trên người Thúy Nương sao? Vậy nơi này hẳn chỉ là một khối thi thể chứ.”

Diệp Vỹ và Diệp Đỉnh hơi ngẩn ra, họ bỗng dưng ý thức được gì đó, nhìn về hướng Khỉ Còi, Khỉ Còi cũng trừng mắt nhìn lại họ.

Diệp Vỹ nói: “Tổ phụ của Lão Cửu năm đó ném Cổ Hồn Phách trở lại mộ công chúa!”

Diệp Đỉnh cũng khiếp sợ nói: “Đúng vậy, nếu như nói Thúy Nương đã chết, hoặc thi thể không hoàn chỉnh, vậy trùng mẹ khẳng định sẽ nóng lòng trở lại trong Cổ Hồn Phách!”

Diệp Vỹ đổ mồ hôi lạnh nói: “Nhưng không khởi động nghi lễ, cho dù có Cổ Hồn Phách tộc mẫu cũng sẽ không sống lại.” Gã nhìn Diệp Đỉnh nói, “Mà lần đó mọi người thực hiện nghi lễ thất bại mặc dù không giải quyết vòng bảy người, nhưng đánh bậy đánh bạ lại khiến cho trùng mẹ cùng tộc mẫu chiếm được bước đầu đồng bộ. Do đó khi Lão Cửu lại mộ lần nữa tiến vào, hẳn gặp tộc mẫu đã hoàn thành một nửa nghi lễ.”

Còn chưa nói xong, đám máu thịt này liền vây quanh bên cạnh người phụ nữ, hình thành một thứ gì đó tựa như đóa sen thịt vậy. Người phụ nữ vẫn như cũ không nhúc nhích, tựa như một pho tượng.

Diệp Đỉnh nói: “Lão Cửu sớm đã bị tộc mẫu này khổng chế. Hẳn từng nói, hẳn là vì một người phụ nữ mà đến”

Khỉ Còi há hốc miệng nhìn hết thảy trước mắt. Diệp Vỹ chợt phát hiện ra gì đó, nói: “Nhưng cô ta không có cách nào rời khỏi hồ này!”

Khỉ Còi đầu đầy mồ hôi nói: “Đám thịt này tại sao phải tụ tập qua đó?”

Diệp Đỉnh nói: “Bảy tông chủ tôn thờ tộc mẫu, tộc mẫu có thứ họ tha thiết ước mơ, cũng chính là trùng mẹ. Nếu họ dung hợp, chúng ta cho dù lợi dụng âm dương phong hồn pháp của Quách Phác chưa chắc đã thành công thoát hiểm. Nói cách khác”

Diệp Vỹ một bước dài bước qua đó, nhưng thịt này lập tức tựa như có cảm ứng vậy, chặn đứng đường của gã.

Vòng Bảy Người

Khi Còi nhìn đồng hồ một chút, cơ hồ kêu lên: “Chỉ còn 5 phút nữa!”

Nhưng trong phạm vi nửa thước tại đóa “Sen Thịt” này, chỉ cần họ tới gần một chút, máu thịt sẽ lập tức công kích, chỉ dựa vào hai anh em Diệp Vũ, Diệp Đỉnh có bản lĩnh mấy cũng hết cách. Khi Còi cúi đầu nhìn đồng hồ, kim đồng hồ mỗi lúc nhích một lần, trái tim hắn sẽ đột ngột ngừng một lần.

Chương 55: Ước Hẹn Cuối Cùng (3)

---oOo---

11: 50 Mộ Quách Phác

Ngay lúc đó, ba người Chu Quyết cùng Hồ Tử bị trời quật hai tay rớt cuộc đi tới mộ thất chính của mộ Quách Phác. Cả mộ thất bị xây thành kết cấu trời tròn đất vuông, đỉnh mộ thất có thất tinh cửu diệu, mà bốn phía thì lại vẽ những rặng núi.

Tam Béo nói: “Trâu bò vậy? Vẽ núi Himalaya?”

Trần Hạo nói: “Đây là dãy núi Côn Lôn.”

Hồ Tử cười lạnh nói: “Quách Phác là phong thủy đại gia, mà núi Côn Lôn lại là căn nguyên của hết thủy long mạch. Ông ta không cách nào chôn cất mình ở thần sơn Côn Lôn, hiển nhiên sẽ vẽ ở mộ thất của mình dãy núi Côn Lôn.”

Chu Quyết đi lại bên trong, khó tin mà chứng kiến một loại sinh khí cuộn cuộn không ngừng, còn cảm giác được nơi này cư nhiên có một luồng gió vô cùng hòa dịu, cũng không biết là hình thành thế nào. Mà trừ thứ đó ra, bên trong mộ thất cư nhiên không chôn theo vật phẩm gì. Trung tâm là một bát quái cực lớn, mặt đất tựa như lát loại sàn giống Mosaic, bị phân cách thành hình vuông nhỏ cỡ khoảng bàn tay người, mà bên trong mỗi một ô vuông đều có một đoạn văn tự, có khi là một đoạn ký hiệu xem không hiểu.

Trần Hạo nhìn ký hiệu trên sàn nhà, kinh thán nói: “Mỗi một ký hiệu này đại biểu cho một đơn nguyên trong vạn vật thể gian, kết nối lại đó là một chỉnh thể, nhất hóa khai thiên, nhị sinh tứ, tứ sinh bát, bát quái thành, thiên hạ đồng. Mặt đất nơi này chính là bát quái dịch kinh.”

Họ cẩn thận đi tới trung tâm mộ Quách Phác, nơi đó đặt một cỗ quan tài đồng cực lớn, quả thực chính là cấp bậc lăng của hoàng đế. Bốn phía quan tài có rất nhiều vòng tròn, Chu Quyết đếm một chút, tổng cộng có hai mươi lăm vòng.

Trần Hạo giải thích: “25 vòng này lần lượt là: Thiên trì tầng trong cùng, tiên thiên bát quái, hậu thiên bát quái, địa chi thập nhị vị, tọa gia cửu tinh, nhị thập tứ tinh danh, địa bàn, tứ thì tiết khí, xuyên sơn thất thập nhị long, ngũ gia ngũ hành, thấu địa lục thập long, chia đều lục thập phân kim cát hung, chính kế bách nhị thập phân kim, nhân bàn, thiên kỉ doanh túc long, thiên bàn, phùng châm bách nhị thập phân kim, đích duyên quy tàng, nhị thập bát túc giới hạn, thiên nguyên liên sơn, nhân nguyên chu dịch, hồn thiên tinh độ ngũ hành, hồn thiên tinh độ cát hung, thập nhị cung thứ tinh phân dã, li tinh giới vị. Đây là 25 tầng Thái Cực tương ứng.”

Tam Béo nhìn bốn phía, rồi lại không dám lộn xộn, nói: “Thất tinh đồng trụ kia đâu? Chúng ta không phải đến chiêm ngưỡng dung nhan của lão tiên sinh đây chứ?”

Hồ Tử làm như thật nói: “Đương nhiên, chỉ có điều Quách Phác đem thất tinh đồng trụ mẫu chốt nhất này thiết lập trên chính quan tài của mình.”

Ba người Chu Quyết nhìn nhau, họ vốn tưởng rằng thất tinh đồng trụ sẽ đặt bên cạnh mộ thất, hoặc trong một gian phòng thờ nào đó. Không ngờ tới, cư nhiên sẽ ở trên quan tài của Quách Phác.

Hồ Tử nhìn quan tài nói: “Đây là chỗ hơn người của Quách Phác, ông ta đem nghi lễ của thất tinh đồng trụ trực tiếp nối liền cùng mệnh mạch phong thủy của cả phần mộ. Mà nơi này không chế tất cả vận động ổ xoay của 25 thái cực, chỉ cần nơi này vừa động, 25 ổ xoay chung quanh quan tài cũng sẽ di chuyển, đối với âm dương đạo và mộ phần công chúa bên ngoài đều sinh ra ảnh hưởng. Một bước sai, cả bước sai. Ngũ hành ngũ thường, thất tinh vận sinh, thất tinh vận tử! Nơi này chính là điểm cuối.”

Ngay khi Trần Hạo đưa tay từ trong ba lô lấy ra bốn bản bùa nọ, hô hấp của anh càng ngày càng dồn dập, Chu Quyết còn chưa kịp đưa tay khoát lên vai anh, anh liền ngã quỵ trên mặt đất. Từ trong cánh tay anh vươn ra rất nhiều tóc, anh đau đớn vận vẹo tứ chi, ba lô bị anh quăng trên mặt đất, đầu lâu cùng quyển 《Vòng Bảy Người》 cũng rơi ra. Tóc này tựa như rắn nước quấn quanh trên đầu lâu, bao bọc đầu lâu chặt chẽ, từ trong quyển sách kia cũng lan tràn tóc màu đen.

Trần Hạo từ từ nhắm hai mắt, đầu đầy mồ hôi lạnh, anh lầm bầm nói: “Kiên trì chút nữa. Kiên trì thêm chút nữa.”

Nhưng không lâu sau anh đã không còn nói nữa, giống như đã ngắt lịm vậy. Tam Béo kéo Chu Quyết nói: “Trần Hạo làm sao vậy? Vào thời điểm mẫu chốt này anh ta sẽ không xảy ra chuyện chứ. Đã đến cuối cùng rồi!”

Chu Quyết run rẩy đưa tay dò mạch đập của anh, Trần Hạo lại thỉnh linh cười một tiếng. Trần Hạo chậm rãi mở mắt, hướng Hồ Tử cười lạnh nói: “Anh Hồ Tử, chào anh nha.”

Hồ Tử cảnh giác thụt lùi. Tóc này càng không ngừng chui vào trong thất không của đầu lâu, đầu lâu vốn đã khô lúc này lại hiện ra một màu tro đen, da mặt bắt đầu bốc hơi nước, đầu lâu bắt đầu hư thối cực nhanh, tựa như thi thể của Kiều Tam Thất trong sách vậy, mà mẫu nối của quyển 《Vòng Bảy Người》 nọ cũng bởi vì tóc đen tan hết, tán ra, nơi này lại có gió, trang sách bị thổi bay khắp nơi. Bốn bản bùa thì lẳng lẳng nằm trên mặt đất.

Ánh mắt Trần Hạo cực kỳ âm lãnh, trong lòng Chu Quyết mặc dù lo lắng, nhưng cũng vô lực để làm, cậu không biết Trần Hạo sao lại biến thành thế này.

Hồ Tử càng không ngừng thụt lùi về phía sau, nhìn qua mặc dù trấn định, nhưng ánh mắt có vẻ vô cùng sợ hãi. Ông ta thấp giọng hỏi: “Thúy Nương.”

Trần Hạo hì hì cười, nói: “Thúy Nương đã chết, trùng mẹ cũng trở về bên cạnh công chúa Kính Đức, tôi là một oan hồn muốn lấy lại công đạo mà thôi.”

Ánh mắt Hồ Tử có chút khổ sở: “Là vì Lâm Húc?”

Ánh mắt Trần Hạo lộ ra hận ý sâu sắc: “Vì tất cả những người bị người hại chết.”

Trong mắt Hồ Tử toát ra một loại thần sắc không nói rõ được, hừ lạnh nói: “Đừng quên, ban đầu cô cũng đồng ý tìm một người xa lạ đảm đương kẻ chết thay, lúc ấy sao cô không phản đối?”

Trần Hạo thông khổ quay đầu chỗ khác.

Hồ Tử lắc đầu nói: “Thúy Nương, tôi không muốn để cô mạo hiểm, cho nên khi cô ngăn cản chúng tôi để Lâm Húc khởi động nghi lễ, tôi mới lỡ tay giết cô, nhưng tôi vẫn như cũ bảo tồn thủ cấp của cô, xây dựng phần mộ cho cô, vẽ bức họa cho cô Tôi” Ánh mắt Hồ Tử chợt lạnh, hai vai run lên, dây thừng liền lỏng lẻo. Ông ta vọt mạnh về hướng Trần Hạo, trong tay chẳng biết lúc nào đã nắm một thanh dao găm.

Tam Béo sợ đến đông cứng, Chu Quyết mắt thấy Hồ Tử sẽ đâm về phía Trần Hạo, nhào mạnh qua, dao găm Hồ Tử trực tiếp đâm vào cơ thể Chu Quyết. Trần Hạo mở to hai mắt hô: “Chu Quyết!”

Hồ Tử rút dao găm ra đang muốn đâm về phía Trần Hạo, Trần Hạo thấy Chu Quyết ngã xuống, như nổi điên vọt về hướng Hồ Tử, hai người xoay vào đánh nhau. Tam Béo ôm thân thể Chu Quyết, từ trong túi móc ra tất cả băng gạc đè lại vết thương, nhưng máu vẫn như cũ không ngừng trào ra.

Tam Béo phát hiện máu của Chu Quyết cứ nhiên không ngừng chảy về hướng cửa, hắn vừa quay đầu nhìn, bảy quái vật đã theo tới đây rồi

11: 55 Mộ công chúa

Khi Còi hướng Diệp Vũ hô: “Còn 5 phút! Phải nghĩ biện pháp!”

Diệp Vũ xụ mặt, đưa tay cầm ba bản bùa nói: “Vậy cậu tới?”

Khi Còi vội vã nói: “Tôi cũng không qua được mà!”

Diệp Đình nói: “Tộc mẫu vẫn không thể rời khỏi hồ, mấy thứ kia muốn hấp thu năng!”

Diệp Vũ nhìn chằm chằm nữ thi, lắc đầu nói: “Không, họ làm không được, bởi vì Lão Cửu đã ném Cổ Hồn Phách vào hồ, họ không cách nào tới gần, cục diện bế tắc rồi!”

Diệp Đình cắn răng, liều mạng nhìn chằm chằm bốn phía hồ, thỉnh thoảng nói: “Đáng ghét, cứ nhằm ngay lúc này xảy ra loại chuyện như thế!”

Diệp Vũ từng bước tới gần hồ, gã từ bên hông lấy ra một con dao găm, cắt lòng bàn tay mình. Diệp Đình thấy động tác của gã, hô: “Anh muốn làm gì?”

Diệp Vỹ nhìn y, nói: “Phá trận.”

Diệp Đĩnh cười to nói: “Dùng máu của mình? Đại ca ngốc, anh không dự định còn sống sót ra ngoài à?”

Diệp Vỹ dừng bước, lặp lại lời Diệp Đĩnh: “Còn sống ra ngoài?”

Khi Còi không biết Diệp Vỹ và Diệp Đĩnh nói lời này rốt cuộc là có ý gì, nhưng hắn cảm thấy Diệp Vỹ lúc này đây là ôm quyết tâm phải chết đi về phía trước, ánh mắt của gã và Lão Cửu giống nhau như đúc, đó là một loại giải thoát.

Khi Còi xông lên nói: “Diệp Vỹ, mặc dù thời gian chúng ta ở cùng không nhiều lắm, tôi cũng không biết anh rốt cuộc là người thế nào? Nhưng việc này cũng không quan trọng, quan trọng là bây giờ tôi đã xem anh như huynh đệ, tôi hy vọng anh có thể sống sót ra ngoài. Con mẹ nó đừng làm Đồng Tồn Thụy!”

(Tiêu: Đồng Tồn Thụy là một người anh hùng của Trung Quốc dùng thân gài mình phá hủy boong ke địch.)

Máu trong tay Diệp Vỹ càng không ngừng nhỏ xuống, còn chưa rơi đến mặt đất, lập tức đã bị sen thịt bên trong hồ hút đi mất. Diệp Vỹ một phen đẩy hắn ra, tiếp tục đi về phía trước. Diệp Đĩnh đứng phía sau nói: “Nếu cậu cảm thấy lòng bất an, cậu có thể thay thế anh ấy.”

Diệp Vỹ dừng bước lại, nói: “Câm miệng.”

Diệp Vỹ nhìn tộc mẫu trong hồ, mặt nạ của nàng bỗng rụng rơi xuống nước, tóc che khuôn mặt nàng. Diệp Vỹ phát hiện, da nàng vô cùng trơn bóng, chẳng có chút dấu hiệu lão hóa nào.

Diệp Vỹ nhắm mắt lại, nhấc chân bước vào hồ. Vốn đã chìm vào dưới hồ Phùng Lão Cửu thỉnh linh nhảy nước mà ra.

Phùng Lão Cửu một nửa thân thể đã bị biến thành sen thịt, nửa bên mặt chỉ còn lại xương, hắn dùng một con mắt nhìn quanh bốn phía, cuối cùng đưa mắt đặt trên người Khi Còi. Thịt trên mặt hắn càng không ngừng rơi xuống, hắn giật giật miệng, nhưng dây thanh đới đã hỏng, nói không thành tiếng.

Khi Còi nhìn thấy hắn như vậy, cơ hồ muốn một bước vọt đến, lại bị Diệp Vỹ ngăn cản. Phùng Lão Cửu gian nan vươn cánh tay phải chỉ còn trơ xương, chỉ về hướng Diệp Vỹ.

Trong ánh mắt của Diệp Vỹ không còn loại ý cười châm chọc chế giễu kia nữa, lần đầu gã dùng một ánh mắt gần như là sùng kính nhìn Lão Cửu. Gã hướng sen thịt chậm rãi bước đến, chỉ cần đoá sen thịt kia có động tác, Lão Cửu liền như nổi điên nhào tới, ngăn đám thịt này.

Khi Còi nhin không được lớn tiếng khóc rống hô: “Lão Cửu!”

Diệp Vỹ không vì động tác của Lão Cửu mà dừng bước, Lão Cửu thay gã chắn ra một đường hở, cũng chỉ chỉ phía dưới. Phùng Lão Cửu gọi không thành tiếng, nhưng

Diệp Vũ hiểu được ý của hắn, hắn bảo mình mau lên, bởi vì hắn cũng chống đỡ không được bao lâu nữa

11: 55 Mộ Quách Phác

Trần Hạo cùng Hồ Tử đánh thành một đoàn, Hồ Tử dù sao cũng là người từng trải, ông ta lợi dụng Trần Hạo vừa mới khôi phục ý thức, tay chân không linh hoạt, chiếm thế thượng phong, mắt thấy Trần Hạo sẽ bị Hồ Tử giết chết. Chu Quyết bùm bụng mình, chỉ vào xẻng bên cạnh nói: “Đi. đi hỗ trợ, mặc kệ tở!”

Tam Béo nhìn bảy quái vật đã theo tới, lại nhìn máu Chu Quyết như sợi dây kéo bị bảy quái vật hút đi, nói: “Không được, mặc kệ cậu, cậu sẽ bị mấy thứ quỷ này nuốt chửng!”

Chu Quyết nhìn Trần Hạo, dùng hết toàn lực đẩy Tam Béo, nói: “Đi giúp anh ấy mau”

Tam Béo bị cậu đẩy, trực tiếp ngã ra ngoài. Hắn ai một tiếng, nhắc xẻng bên cạnh liền nhắm phía Hồ Tử.

Chu Quyết muốn bò về hướng Trần Hạo, song thương thế của cậu quá nặng, nếu không phải dựa vào ý chí chống đỡ đến giờ, cậu đã sớm hôn mê rồi.

Tam Béo hướng Hồ Tử nhắc xẻng đánh xuống, nhưng độ nhạy của Hồ Tử chẳng chút nào yếu bớt nửa phần bởi tuổi tác, ông ta nghiêng người một cái vọt sang bên cạnh, bảo trì tư thế phòng thủ, nhìn Trần Hạo và Tam Béo. Tam Béo nắm chặt xẻng, nói với Trần Hạo: “Lão Nhì, thương thế của cậu ấy rất nặng đó!”

Trần Hạo nhìn sang bên cạnh, quái vật áo đen kia sẽ đến chỗ Chu Quyết ngay thôi, mà cậu thì đã ngất lịm rồi, máu trên người toàn bộ bị đám quái vật phía sau này hút lấy. Đồng thời, tóc trên đầu lâu Thúy Nương lại xông ra, cũng hướng Chu Quyết tràn tới.

Tam Béo thấy thế hoảng hốt, lại vọt tới, cố sức kéo Chu Quyết về phía trước, tận lực tạo khoảng cách với mấy thứ kia. Nhưng Tam Béo quá bối rối, hắn căn bản không làm ra thêm chút sức nào. Trần Hạo cũng muốn tiến lên, lại bị Hồ Tử ngăn cản.

Trần Hạo nhìn Chu Quyết và Tam Béo nói: “Không phải tất cả mọi người đều ích kỷ như ông.”

Trần Hạo nói xong đẩy Hồ Tử ra, vọt tới bên cạnh Chu Quyết, tùy tiện gạt đám tóc ra. Hai người họ cố sức kéo Chu Quyết dài tới bên cạnh quan tài, Trần Hạo đồng thời nhanh chóng nhắc bốn khối bản bùn nọ, quay đầu nhìn Hồ Tử. Anh chỉ vào ông già kia nói: “Nếu ông còn giở mẹo khoe gì nữa, tôi sẽ giết ông ngay.”

Chu Quyết gian nan mở mắt, nhưng cậu nhìn cái gì cũng mơ hồ, phân không rõ ba người trước mắt này là ai với ai, chỉ cảm giác được một đôi tay sờ sờ mặt cậu, sau đó liền rút ra.

Chu Quyết rõ ràng cảm giác được có một bó tóc đã duỗi vào trong vết thương của cậu, tựa như con rắn trơn tuột. Nhưng cậu nói không nên lời, chỉ cảm thấy có gì đó đã xâm nhập thân thể mình.

Trong đầu cậu quanh quẩn một ít hình ảnh xa lạ, ánh mắt thông khổ của người đàn ông, dao phay vung vẩy.

Ở đầu kia mộ công chúa, Lão Cửu cố sức chống đỡ cả khối sen thịt, trên người Diệp Vũ cũng đã xuất hiện rất nhiều vết thương, nhưng gã chẳng chút để ý, rất nhanh chìm vào trong nước. Gã phát hiện vị trí đứng của nữ thi chính là trung tâm của thất tinh đồng trụ nọ. Nàng yên lặng đứng thẳng, trên người có một sợi xích vô cùng thô, đoạn giữa của sợi xích này đi ngang qua trái tim nàng, một đầu hợp với trung tâm của vách đồng, đầu khác lại không biết nối liền đến nơi nào.

Diệp Vũ ngồi xổm người xuống, quả nhiên, gã đã đoán đúng, khối thịt này không có cách nào chìm vào trong nước, phẳng phất như nước này hình thành một tầng cách thiên nhiên. Cả đáy hồ hình tròn chính là vách đồng cực lớn nọ, bốn phía là 25 vòng thái cực tương sinh; trung gian là từng tầng vòng tròn nối tiếp nhau, mỗi một vòng tròn đều tương ứng với một ký hiệu, bao gồm căn bản của thời gian vạn vật; giữa đó là thiên tri âm dương lưỡng cực.

Diệp Vũ nín thở một hơi, bắt đầu động tác trên tay.

Đồng thời, Trần Hạo cũng đã chuyển động tầng thứ nhất. Họ đem bản bùa trong tay dựa theo trình tự để vào trong rãnh lõm, mà những rãnh lõm khác biến mất trong nháy mắt, thay vào đó là đồ án và đường vân ban đầu. Ngay khoảnh khắc làm như vậy, họ đồng thời cảm giác được cảnh tượng lướt qua.

Hơn 60 năm trước, một người trẻ tuổi dưới tình huống bị bức bách đã chuyển động cơ quan này. Y quay đầu lại nhìn thoáng qua người phụ nữ kia lần cuối, người phụ nữ khóc gào bảo y buông tay, cuối cùng y hướng nàng cười cười.

Năm năm trước, Trần Như Lan dưới sự lựa chọn sống hay chết, phát hiện mình đã sai. Cô tuyệt vọng nhìn nữ thi nằm ở trung tâm, nhắm mắt lại chuyển động sai lầm đã ngã ngũ. . . .

Mà ngay khi Trần Hạo chuyển động cơ quan, bảy quái vật nọ cùng với sen thịt điên cuồng giãy giụa như máy móc mất đi dầu nhờn mà đình chỉ động tác, tìm mọi người đều nhắc đến cổ họng.

Tam béo nhìn thoáng qua đồng hồ: 11: 59, còn kém 50 giây nữa.

Nhưng hiện giờ không có cách nào thúc giục, ai cũng không biết, ở một đầu khác của âm dương đạo, Khi Còi bọn họ tới cùng có bắt đầu nghi lễ hay không, cho nên hết thảy đều là ẩn số. Ít nhất trong 50 giây này, hết thảy đều là không biết.

50 giây, Trần Hạo nhắm mắt lại trong đầu hiện lên khuôn mặt của rất nhiều người, Trần Như Lan, Thúy Nương, mọi người, còn có Chu Quyết. Anh hít một hơi, cảm

thụ được tâm trạng của Lâm Húc năm đó, loại sợ hãi vô cớ cùng đau khổ không muốn này, hôm nay anh cũng có thể cảm thụ được rồi.

48 giây, họ đồng thời đem tất cả vị trí dấu hiệu nhớ một lượt, trong đầu so sánh ghi chép với thạch bích của từ đường. Thạch bích này đã tích lũy sinh mệnh và sự hy sinh của quá nhiều người.

45 giây, Diệp Vũ dựa theo trình tự của bản bùa đem tất cả ký hiệu chỉnh sửa lại đến vị trí thích hợp. Mà lúc này, thành linh từ phía trên rơi xuống thứ gì đó, Diệp Vũ phát hiện là một đầu lâu, Phùng Lão Cửu đã dùng hết một tia khí lực cuối cùng, thay gã chống chọi với sự ăn mòn của sen thịt.

40 giây, đầu tiên là thiên can địa chi đối ứng, sau đó là phục hồi bảy ký hiệu trong bảy bản bùa. Trần Hạo thì thầm: “Vị trí thứ nhất, tham lang về vị trí cũ.”

35 giây, Diệp Vũ thì thầm: “Vị trí thứ hai, cự môn về vị trí cũ.”

25 giây, Trần Hạo thì thầm: “Vị trí thứ ba, lộc tồn về vị trí cũ.”

15 giây, Diệp Vũ thì thầm: “Vị trí thứ tư, văn khúc về vị trí cũ.”

10 giây, Trần Hạo thì thầm: “Vị trí thứ năm, liêm trinh về vị trí cũ.”

5 giây, Diệp Vũ thì thầm: “Vị trí thứ sáu, võ khúc về vị trí cũ.”

1 giây, Trần Hạo thì thầm: “Vị trí thứ bảy, phá quân về vị trí cũ!”

Mọi người vào giờ khắc này đều ngừng thở, tóc bên trong đầu lâu Thúy Nương như đột ngột bị kích thích cực độ, phát điên mà tràn ra, cũng hướng Hồ Tử vọt tới. Hồ Tử vội vàng lùi về sau, trong tay của ông ta cảm bùa có vẻ có thể khắc chế được tóc, cho nên mấy thứ kia chưa từng có cách nào tới gần được. Nhưng Hồ Tử thật không ngờ chính là, Chu Quyết phía sau thành linh đẩy Tam Béo ra, từ trong tay Tam Béo đoạt qua thanh dao găm, đâm vào người ông ta.

Hồ Tử không tin nổi quay đầu. Chu Quyết ngẩng đầu, cư nhiên đang cười, cười đến mức thê lương khổ sở vạn phần, chảy nước mắt nói: “Anh Hồ Tử, anh chạy không thoát. . . .”

Hồ Tử té về phía sau, lập tức bị tóc kia nuốt trọn. Chu Quyết vứt bỏ dao găm, nhìn bốn phía lần cuối cùng, sau đó lại ngất lịm. Một bó tóc từ bên trong cánh tay cậu tản ra, Tam Béo vội vàng ôm lấy Chu Quyết, nói với Trần Hạo: “Anh Trần! Kết thúc rồi, chúng ta mau rời khỏi đây!”

Nhưng Trần Hạo vẫn không nhúc nhích, cười khò lắc đầu: “Tôi không đi được, nếu tôi di chuyển, nơi này sẽ sụp đổ. Đây là một vòng khải quyết cuối cùng.”

Lúc này Diệp Vũ cũng hiểu ra điểm ấy. Gã ngẩng đầu nhìn mặt nước, có thể rõ ràng nhìn thấy từ trên cằm của nữ thi rơi xuống một giọt lệ.

Diệp Vũ cười cười: “Cô đang thương tâm cho chúng tôi sao? Cho tôi, hay là cho Lão Cửu? Hay là vì người phụ nữ năm năm trước kia?”

Khi Còi thấy thế nói: “Họ đã thành công rồi, mau cứu anh ấy ra thôi.”

Nhưng Diệp Đĩnh bên cạnh âm lãnh cười nói: “Cứu? Haha! Xem chừng, anh ấy không có khả năng ra được rồi. Khởi động nghi lễ này thất bại quả thực sẽ khiến người ta chết ngay, nhưng sau khi thành công, anh ấy là một trong những cơ quan đó, di chuyển sẽ thất bại. Hiểu chưa? Diệp Vỹ là thay cậu đi chịu chết, vô luận là thành công hay không thành công đều phải chết!”

Khi Còi không nhìn được thụt lùi về phía sau, Diệp Đĩnh nhìn hẩn cười haha, sau đó cũng không quay đầu lại liền xông ra ngoài. Khi Còi nhìn hồ, lúc này thân thể của Lão Cửu đã hoàn toàn biến mất, mà Diệp Vỹ cũng trước sau không hề lộ mặt, mặt hồ nổi bọt bênh thối khối. Khi Còi hướng hồ gọi: “Diệp Vỹ!”

Diệp Vỹ không đáp lại, nhưng Khi Còi nghe được bên ngoài Diệp Đĩnh hét thảm một tiếng. Hẩn đột nhiên quay đầu, nhưng cái gì cũng không nhìn thấy được, chỉ nghe bên ngoài huyết động bắt đầu không ngừng rơi xuống đá tảng, bên trong sơn động cũng bắt đầu đổ sụp, đỉnh bắt đầu rơi xuống rất nhiều tảng đá.

Lúc này, trong miệng nữ thi bắt đầu không ngừng thì thào: “Suy cho cùng, ngũ hành không điểm cùng, bảy quỷ cùng chết Bảy hồn cùng chết.”

Ở mộ Quách Phác, Trần Hạo cũng không cách nào nhúc nhích. Mà bảy quái vật kia dần dần biến thành máu loãng, theo vết nứt trên mặt đất biến mất không thấy đâu, phẳng phất như chưa từng xuất hiện vậy.

Sau khi bảy quỷ tiêu tán, quan tài của Quách Phác cũng bắt đầu không ngừng chìm xuống. Trần Hạo không cách nào thoát khỏi, chỉ có thể cùng nhau rơi xuống. Cuối cùng anh nhìn thoáng qua Chu Quyết nói: “Đi mau!”

Chu Quyết ôm bụng, lắc đầu nói: “Không còn kịp rồi.”

Trần Hạo nhìn vết thương của Chu Quyết, nhắm hai mắt lại. Bên ngoài sóng nước ngập trời, nơi này rất nhanh sẽ bị nước của hồ Huyền Phủ bao phủ. Trần Hạo mở mắt ra, quay về hướng Tam Béo hô: “Tam Béo, mang cậu ấy đi! Mang theo cậu ấy! Đừng để cậu ấy chết!”

Chu Quyết không có sức lực phản kháng, cậu vô lực đẩy Tam Béo ra, vươn tay về hướng Trần Hạo. Tam Béo ôm cậu qua tay hẩn, vút tất cả hành lý, chỉ cõng mỗi Chu Quyết, nhìn thoáng qua hướng Trần Hạo, liền không quay đầu lại nữa. Chu Quyết ở sau lưng Tam Béo bắt đầu khóc, cậu im lặng mà nước nở, như kháng cự, như bất đắc dĩ, nhưng cậu không còn sức lực để làm

Tam Béo nén nước mắt, nghẹn ngào nói: “Lão Nhị, tớ mang cậu ra ngoài nha. Cậu chịu đựng chút, cậu phải chịu đựng nha, không thể. Không thể chết nha”

Chu Quyết nhắm mắt lại, cậu không hề nghe, không hề nghĩ nữa, cậu mệt chết được đã khóc đến bất động rồi.

Khi Còi một bên né tránh đá, một bên liều mạng dõn đá, nhưng vô luận dõn thế nào cũng không làm nên được trò trống gì, mà vai trái của hắn lại bị đá nện đến căn bản không cách nào dùng sức. Hắn nằm bên đống đá, dùng hết khí lực cuối cùng hướng bên trong hô: “Diệp Vỹ!”

Mà bên trong khe hở của tảng đá, không còn thanh âm gì nữa. Khi Còi siết chặt túi gấm trong túi, cắn răng bò lên. Hắn hướng đống đá nhìn thoáng qua lần cuối, sau đó hướng về phía lối ra tập tễnh bước đi. Hắn phát hiện dọc đường đi đều là đá cuội, Diệp Đĩnh cư nhiên bị tảng đá đè chết. Cổ quái nhất chính là con hắc miêu vốn đã chết kia gắt gao cắn chân y. Tảng đá điên cuồng rơi xuống, Diệp Vỹ, Diệp Đĩnh đều đã bị đá chôn vùi.

Bên tai Khi Còi lại vang lên lời cuối cùng Diệp Vỹ nói với hắn: “Chạy về hướng bắc. . . .”

Khi Còi liều mạng chạy, căn bản không nhìn đến đá tảng rào rào rơi xuống. Cho dù bị đè chết, hắn cũng chấp nhận, như vậy có thể cùng con người dùng mạng bảo vệ mình kia vĩnh viễn cùng một chỗ. Mà hắn ra ngoài, cũng sẽ vĩnh viễn không bao giờ quên một người tên là Diệp Vỹ, người dùng mạng của mình để cứu hắn, dù cho người đó căn bản không màng đến sinh tử của chính mình.

Nhưng mà, hắn càng ước ao người sống thật sự.

Chương 56: Đoạn Kết

---o0o---

Ba năm sau, nghĩa trang.

Chu Quyết đứng giữa hai ngôi mộ, đặt xuống một bó cúc trắng, yên lặng nhìn chăm chú hai tấm mộ bia.

Mỗi lần đến, cậu đều mang theo một bó hoa cùng một gói thuốc lá, sau đó ở chỗ này hút hết cả gói thuốc, quay về phía mộ bia kể ra tất cả những gì có thể nói, tựa như đối với người bạn đã lâu vậy. Đôi khi, nói nói rồi, chính cậu cũng sẽ cười, cũng sẽ khóc.

Tam Béo mượn tới một cái chậu, ở bên trong đốt giấy tiền vàng bạc, khói hun đến anh béo này nhìn không được rơi lệ, hắn đang ở đó không ngừng cầu khẩn, hy vọng ông trời phù hộ hắn tìm được một người bạn gái.

Chu Quyết ngồi xổm xuống cũng đốt hai tờ, cậu nhớ lại hết thảy những chuyện ba năm trước cùng những chuyện về sau. Khi đó, Tam Béo cơ hồ dùng hết tất cả sức lực vác cậu trên lưng chạy đến lối vào, mà nơi đó đã tràn vào lượng lớn nước ngầm, tất cả bể chứa nước đều đã đầy. May là Tam Béo trước đó đã chuẩn bị dây thùng, ngược dòng trèo lên trên. Nếu không phải trên đường gặp Lý Phóng lo lắng cho họ, có lẽ hai người họ cũng sẽ chôn thân trong hồ ngầm Huyền Vũ, cùng tất cả bi mất chôn vùi trong lòng đất.

Về sau họ mới biết, Lý Phóng kỳ thật vẫn luôn âm thầm đi theo họ, nhưng cậu ta không biết phương diện này có quan hệ phức tạp rồi reng như vậy, cậu ta chỉ lo lắng. Cũng may mà người này ở đó, họ mới được cứu sống. Khi Còi cũng rất thâm, trên người có biết bao vết thương chí mạng, vai trái xương gãy nát. Hắn cơ hồ là liều mạng một đường chạy về hướng bắc, hơn nữa tìm được cái đạo động mộ thất Hồ Tử từng đào ra năm ấy, mới tránh thoát kiếp nạn này. Hắn sau khi ra ngoài, cũng được nhân viên tìm kiếm cứu nạn kịp thời cứu lên.

Từ đó về sau, họ nằm trong bệnh viện hơn một tháng mới ra. Bác sĩ tỏ ý Chu Quyết mang vết thương như vậy, tuyệt đối sẽ chết, căn bản không có khả năng sống, cuối cùng cậu cư nhiên được cứu sống, bác sĩ chỉ có thể nói đó là một kỳ tích. Mà bản thân Chu Quyết hiểu rõ, cả vết thương là đáp lễ cuối cùng Thúy Nương tặng bó tóc dài nợ, chúng đảm đương chỉ khâu, có tác dụng cầm máu.

Cậu nhìn bức hình trên mộ bia, cười nói: “Anh Trần, kể cho anh biết một chuyện, em cũng bắt đầu nghiên cứu dân tộc học, mặc dù chưa được cận kề, nhưng cũng từng đăng báo vài tác phẩm cỡ tám khối đậu hũ. Hắc hắc, có phải đủ để anh ngậm cười nơi chín suối rồi không?”

Cậu hút một hơi thuốc, nhìn trời nói: “Anh yên tâm, em sẽ sống thật tốt, vẫn luôn sống thật tốt, sống cho cả phần của anh.”

Nói xong cậu liền dụi tắt đầu thuốc, phúi phúi quần, nói với Tam Béo: “Đừng đốt nữa, không phải bảo không cho đốt sao?”

Tam Béo cong miệng nói: “Không đốt, họ ở dưới đó lấy gì mà ăn hả? Lão Cửu lại là người kén ăn như vậy.”

Chu Quyết bắt đắc dĩ lắc đầu, lại móc ra một gói thuốc lá, đặt trên mộ bia.

Tiếp theo, cậu quay về phần một của Lão Cửu bên cạnh nói: “Lão Cửu, tớ biết cậu thích yên tĩnh, ầm ĩ đến cậu rồi. Tớ cũng mang theo cho cậu mấy món ngon, bánh bao nhân đậu đỏ, xếp hàng đợi lâu lắm đó.”

Cậu đặt một túi bánh bao nhân đậu đỏ bên cạnh, sau đó nhìn Khi Còi đứng ở phương xa. Khi Còi từ lần đó trở về, so với trước đây còn trầm lặng ít nói hơn. Hắn đứng trước mộ bia của Diệp Vỹ, không nói lời nào, chỉ nhìn bức ảnh không chút sinh khí trên mộ bia kia, phảng phất như muốn từ trong đôi mắt ấy nhìn ra được gì vậy.

Chu Quyết đi về hướng Khi Còi, Khi Còi hỏi: “Xong chưa?”

Chu Quyết ừ một tiếng, ba người đi về hướng công nghĩa trang, lúc này bầu trời bắt đầu nổi lên cơn mưa nhỏ. Ngay sau khi họ rời khỏi, một bàn tay cư nhiên cầm lên hộp thuốc lá Chu Quyết đặt trên mộ bia. Sau khi anh châm lửa hút một hơi, hắc hắc cười một tiếng: “Văn chương cỡ tám khối đậu hủ là có thể khiến anh ngậm cười nơi chín suối? Có điều trái lại nhờ kỹ xảo mộ viếng mả, cũng xem như có lương tâm, anh nói có đúng không?”

Người bên cạnh vẫn như cũ ánh mắt không chút gợn sóng nhìn ba người đi xa, nhưng trong ánh mắt có thêm một tia ôn nhu. Gã nói: “Đúng là ngoài dự liệu của tôi.” Sau đó, quay đầu nhìn người đang hút thuốc kia nói, “Cũng ngoài dự liệu của cậu, không phải sao?”

Người đàn ông hút thuốc nói: “Anh chỉ chính là chuyện chúng ta còn sống?”

Người đàn ông kia từ trong bao thuốc lá rút ra một điếu, nói: “Có lẽ thế. . . .”

“Nghĩ một cách, dọa họ.”

“Sẽ bị hù chết đó, anh không đau lòng?”

“Cậu không đau lòng, tôi cũng sẽ không.”

“Haha, thử xem sao, đi, đi tìm họ.”

Chương 57: Phiên Ngoại (1)

---oOo---

Trời sập tối rất nhanh, thật khó tưởng tượng được hiện giờ chỉ mới sau giờ Ngọ, tia chớp xẹt qua, chiếu sáng bên trong, Chu Quyết đóng cửa sổ, phòng chừng lại sắp đổ mưa to, nhưng vào lúc này trong máy tính Chu Quyết nhảy ra một lá thư điện tử, lúc này Chu Quyết vừa vận ngồi trước máy tính, cậu nhấp mở thư, mưa bắt đầu trút xuống, dường như câu chuyện lại bắt đầu

Thời gian sẽ đọng lại, bạn tin không?

Nhưng đây không phải là một chuyện tốt, bất luận thứ gì đọng lại sẽ tiếp cận với trạng thái tử vong, người chấp nhất với quá khứ sẽ không có tương lai.

Tôi tin bạn bây giờ có lẽ sẽ rõ ràng ý này, bên cạnh đó, muốn biết sống chết của bạn mình có thể đến nơi đó thử một lần, có lẽ bạn sẽ nhận được kinh hỉ.

Bức thư cũng không ký tên, nhưng Chu Quyết hiểu được thời gian có lẽ thật sẽ đọng lại.

Cậu hiện giờ chỉ cần một chút thơ thần sẽ trở lại thời gian ba năm trước, có lẽ sẽ ở bên trong bất cứ một cảnh tượng nào, ở đó cậu có thể nhìn thấy một thân ảnh, xuất hiện đi xuất hiện lại cảnh tượng quen thuộc mà lại xa lạ, giữa tín nhiệm và hoài nghi cậu thủy chung lưỡng lự, loại nặng nề không thể gọi tên này khiến cậu cảm thấy thời gian ba năm đọng lại, vĩnh viễn cũng giống như dừng hình và cũng sẽ không có tương lai nữa vậy.

Một tiếng sét phá tan hồi tưởng của Chu Quyết, suy nghĩ của cậu bị kéo trở về hiện thực.

Vậy phần bức thư này là có ý gì đây? Là ai gửi tới? Chu Quyết rất buồn bực, nhưng kéo đến cuối cùng cậu phát hiện một bức ảnh, đó là bóng lưng của một người đàn ông đang hút thuốc, mà bóng lưng này Chu Quyết liếc mắt một cái liền nhìn thấu anh ta là ai.

Trần Hạo!

Cậu nhanh chóng vuốt điện thoại di động trong tay mình, bấm dãy số vẫn chưa từng xóa bỏ, nhưng số vẫn không được kết nối.

Tâm tình của cậu phức tạp đến không có cách nào hình dung, cậu đã trả lời bức thư kia, nhưng đợi đến chiều vẫn chưa có thư phản hồi.

Cậu đã nhìn bức ảnh ấy đến chiều, người này tóc rất ngắn, nhưng bóng lưng như vậy thật sự rất giống Trần Hạo.

Chu Quyết thật sự có chút ngồi không yên, cậu dự định gọi điện thoại cho Tam Béo và Khi Còi, nhưng rồi lại thôi, cậu bắt đầu chậm rãi tỉnh táo lại, cậu cảm thấy sự tình này quá kỳ quặc, thật là anh ấy sao? Không, cậu không thể chắc được, nhưng

phần tâm tình và kích động kia cậu không có cách nào bình tĩnh lại, cậu đặt di động xuống bắt đầu kiểm tra địa chỉ của địa phương trong bức thư kia, cứ nhiên thật sự có một địa phương nhỏ như vậy, lúc này, Chu Quyết quyết định giờ đây cậu sẽ một mình đi điều tra. Nếu hậu quả có thể nào cũng đều là một mình cậu chịu. Cậu có thể chịu trách nhiệm cho bản thân, nhưng không có cách nào chịu trách nhiệm cho người khác, cậu không muốn cuộc sống của hai người bạn thân mình bị quấy rầy liên lụy.

Chu Quyết bị một luồng sức mạnh thôi thúc, cậu xin sếp nghỉ, nhanh chóng đặt vé máy bay, dựa theo địa chỉ trong e-mail kia ngồi xe đường dài tới một thành trấn vùng tây nam Vân Nam. Nơi này có rất nhiều khu tự trị của vài dân tộc tạo thành, nhưng nơi này rất cổ xưa, cơ sở cảm thụ không được bao nhiêu hơi thở hiện đại hóa, trên đường cái cứ nhiên còn có thể nhìn thấy xe bò.

Đến nơi này Chu Quyết mới phát hiện sự tình căn bản không có đầu mối, cậu không biết tìm ai liên hệ, không biết ý nghĩa của bức thư kia, cái gì cũng không biết, chỉ nhìn thấy bức ảnh với bóng lưng Trần Hạo như vậy liền đến một nơi hẻo lánh cơ hồ không có trên bản đồ thế này? Lại xúc động rồi. . . . Đã ba năm, vẫn như cũ sẽ vì việc này mà xúc động. Chu Quyết bưng trán cậu cảm thấy đầu có chút choáng váng. Cậu cảm thấy được thời gian của bản thân kỳ thật đều đang đọng lại.

Cậu tìm được một nhà khách, cắm dây lên mạng liền bắt đầu lên mạng điều tra, nhưng cậu phát hiện một địa phương nhỏ như vậy hóa ra trên mạng có chút danh tiếng, nguyên nhân là địa phương có một chuyện lạ cực kỳ nổi tiếng. Nơi này có một con phố thời gian bất động. Tin tức ngũ hoa bát môn, thậm chí còn có tranh ảnh, nội dung đơn giản là kể chỗ này vốn có công hiệu khiến thời gian đọng lại.

Bị loại không khí lên mạng hiếu kỳ này thổi phồng càng thêm khó bề phân biệt.

Trong lúc vô tình Chu Quyết phát hiện cảnh sắc trong bức ảnh nọ vô cùng tương tự cảnh trong bức hình bóng lưng kia.

Chu Quyết rất hưng phấn, cậu cảm thấy mình có khả năng đã tìm được đầu mối, cậu nhanh chóng lấy điện thoại di động ghi lại lại thông tin về địa phương kia, Chu Quyết gọi một ít thức ăn, sau đó lôi kéo ông chủ bắt đầu tìm đầu mối, ông chủ thấy cậu nhiệt tình, cho nên cũng kể hăng say. Ông ta nói: “Việc này thật không phải như mọi người nghĩ đâu, không phải liên quan đến con phố đâu, trái lại ban đầu tòa nhà bên kia đã không có người ở, về sau cũng sụp, tình huống như vậy kỳ thật ở nơi này của chúng tôi rất nhiều, cả nhà đều đến làm công ở thành phố lớn, nhà cửa trống không không người trông nom, liền bỏ hoang. Nhưng việc lạ chính là từ sau khi căn nhà kia sụp, việc lạ mới bắt đầu, cho nên chúng tôi đều nghĩ là tòa nhà kia xảy ra chuyện, con phố không sao cả. Căn nhà mới ma quái.”

Ông chủ lim dim mắt nhìn ngoài cửa sổ nói: “Ngay từ đầu chúng tôi cũng không phát hiện thấy chuyện kỳ quái, nhưng cây cối nơi đó cứ nhiên một năm bốn mùa cũng không có một chiếc lá rơi. Vẫn luôn duy trì bộ dáng ban đầu, nhưng bên kia cây

cũng vậy, hoa cũng thế đều không có kết quả. Cho nên chúng tôi đều cảm thấy có chút kỳ quái. Nhưng căn nhà kia đã không còn ai ở.”

Chu Quyết vuốt cằm: “Vậy các ông có qua đó không?”

Ông chủ nói: “Đương nhiên là có người từng qua đó, ngay từ đầu mọi người đều nói nơi đó có từ trường, nhưng về sau điều tra ra không có. Có người làm một thí nghiệm, đó là mùa hè nóng bức, họ đặt một chén lớn cơm cùng thức ăn, qua một ngày sau đến xem, thức ăn và cơm kia vẫn rất mới đó, một chút cũng không hề hư hỏng, ai cũng không dám ăn.”

“Thần kỳ vậy?”

Ông chủ rất hài lòng về mặt của cậu, ông ta gật đầu nói: “Còn nữa chính là địa phương kia cực kỳ im.”

“Im?”

Ông chủ nói: “Đúng vậy, không có tiếng động nha! Tiếng động nào cũng không có.”

Chu Quyết hiểu kỳ hỏi han: “Nếu mọi người nói chuyện ở con phố kia, thanh âm của mọi người cũng mất?”

Ông chủ gật đầu nói: “Cái này thì nghe được, nhưng ngoại trừ thanh âm người ta nói ra bất cứ thanh âm nào khác cũng không có. Tiếng gió cũng vậy, tiếng mưa rơi cũng vậy, cậu rất khó tưởng tượng Trời sáng trên phố cư nhiên có thể nghe tiếng bước chân của mình, âm vọng vô cùng rõ ràng, vô luận bên ngoài có ồn ào mấy. Do đó tất cả mọi người nói nơi đó ma quỷ lộng hành, nơi này dù sao cũng khá bảo thủ, vừa nghe ma quỷ lộng hành dân bản xứ ai cũng không muốn xen vào. Cứ để nó thế.”

Chu Quyết có chút phát lạnh, cái đó có liên quan đến Trần Hạo sao? Chẳng lẽ anh ở đây? Không thể nào! Anh hẳn không có khả năng còn sống, chẳng lẽ là quỷ hồn xuyên qua? Tới đây để làm chi? Tìm kiếm dấu chân cách mạng? Ngay khi Chu Quyết miên man suy nghĩ, ông chủ lại lần nữa bu lại, ông ta nói: “Con gái tôi xảy ra một chuyện, tôi chưa hề nói với ai khác đâu. Cậu muốn nghe không?”

“Việc lạ gì?”

“Con gái tôi luôn nằm mơ tới con phố kia, nó nói trên con phố kia có rất nhiều người, nhưng những người đó con bé đều không nhận ra. Những người đó cảm giác không giống người sống, còn có căn nhà hoang giống như không có đồ đạc gì ở đó, nhưng con gái tôi nói người trên đường vô cùng dọa người, mỗi một người đều rất cao, con gái tôi nói trong căn nhà kia còn có thứ vật sống gì đó ở, nhưng nghe nói căn nhà kia không sạch sẽ, hơn nữa từng có con nít chết.”

“Một đứa bé?”

“Aiz, nhà cũ ở đây cái nào không có người chết? Nhà ở 50 năm căn bản đều từng có người chết. Cho nên người chết già đối với nơi này của chúng tôi mà nói không hề gì, cao thọ đó chính là hỉ thọ rồi, còn phải phụ trách phát bánh thọ cho hàng xóm láng giềng nữa đây, nhưng đứa bé đã chết kia chúng tôi nơi này cảm thấy là điềm xấu, đó là điềm báo đoạn hậu nha, phong thủy kia khẳng định xảy ra vấn đề.”

Chu Quyết một lúc tiêu hóa không được nhiều vấn đề như vậy, dứt khoát vào thẳng đề, cậu lấy di động ra nói: “Đại ca, ngài từng thấy người này chưa?”

Ông chủ nói: “Chưa từng thấy.”

Chu Quyết rơi vào trầm mặc, ông chủ uống một ngụm rượu, không còn hăng hái như trước. Dường như đối với phản ứng của Chu Quyết tỏ vẻ mất mặt, nhưng thái độ trước sau tương phản của ông chủ cũng không ảnh hưởng đến suy nghĩ của Chu Quyết, đầu óc cậu bắt đầu chuyển động cực nhanh, cậu nghĩ cậu nên đến con phố đó xem thử, có lẽ có thể biết chân tướng!

Chu Quyết sửa sang lại đồ đạc vội vã ra khỏi cửa, thành trấn này rất khó nhìn thấy xe taxi, cậu bắt một chiếc ba gác đưa cậu đến con phố kia, lão hán lau mồ hôi nói: “Anh bạn nhỏ à, đến nơi này sao. Cũng là nghe tin tức bên ngoài mà tới chứ gì.”

Chu Quyết cũng gật đầu, lão hán rất thật thà, ông nói: “Chỗ đó kỳ thật không có gì cả. Rất nhiều thanh niên bên ngoài hiếu kỳ tới, nhưng cuối cùng đều tra không ra được thứ gì, nhưng mà đoạn thời gian trước có một thanh niên hơi đặc biệt.”

Chu Quyết lấy bức ảnh ra đưa cho lão hán, lão hán lắc đầu nói: “Người này luôn tới tới mới xuất hiện, thật sự không thể nói được quái chỗ nào, nhưng rất âm u. Tôi cũng chỉ gặp được vài lần, ấn tượng khắc sâu nhất chính là cậu ta bảo tôi đến chợ mua cho cậu ta vài chai nước và lương khô.”

Chu Quyết không nản lòng, cậu cảm thấy dường như đã càng ngày càng tiếp cận rồi, nhưng thật là Trần Hạo sao?

Chu Quyết quay đầu nhìn thoáng qua khu phố trong truyền thuyết kia, phát hiện nó vừa ngắn lại hẹp, kỳ thật căn bản là một hẻm nhỏ, cuối đường là một đồng phế tích. Nhìn qua giống như chỗ ở của dân nhật ve chai vậy, song nhà cửa của nơi này phần lớn đều rất tàn. Do đó cũng không có vẻ quá cao ngất, cây cối hai bên rậm rạp xanh tươi, nhưng quả thực có chút âm trầm, ánh mặt trời chỉ có thể chiếu vào giữa đường, bốn phía hai bên đều là bóng cây loang lổ. Chu Quyết bấm chụp một tấm. Khi vừa muốn đi tới lại bị người từ phía sau vỗ một cái.

Chu Quyết nhìn lại, một người đàn ông mang kính đen xuất hiện sau lưng cậu, cậu sững sờ một chút liền cảm thấy người này có chút quen. Người nọ chắc lưỡi một tiếng, mở miệng nói: “Ba năm không gặp, quý nhân hay quên rồi sao? Trò Chu?”

Nghe được thanh âm đại não Chu Quyết như bị chuột rút vậy, mắt cậu càng mở càng lớn. Cậu đưa tay chỉ vào người đàn ông kia nói không tròn được chữ, cũng chỉ có thể phát ra thanh âm a a a a a, Chu Quyết nói không thành tiếng, sau đó người đàn

ông bộp một cái lên đầu cậu, kéo cậu đi trở về. Vừa đi vừa mắng: “Không thể nào, sao liền thành người câm rồi? May là anh có thủ ngữ trung cấp.”

Đại não Chu Quyết thật lâu chưa kịp phục hồi, chậm rãi cậu cảm giác được độ ấm trên thân thể người đàn ông truyền đến, cậu đưa tay nhéo cánh tay anh, loại xúc cảm quen thuộc này, Chu Quyết ngừng chân, run rẩy cầm kính đen của đối phương xuống, khuôn mặt quen thuộc nọ lại một lần nữa xuất hiện trước mặt cậu, đối phương đang cười, nụ cười như vậy khiến cậu có chút xa lạ, mắt Chu Quyết không rời khỏi người anh, phảng phất như chỉ cần rời khỏi đối phương sẽ biến mất, tựa như lúc quá khứ gần người sẽ xuất hiện như vậy, chỉ là ảo giác mà thôi.

Động lại 2

Nhưng mà, người nọ không biến mất, anh vỗ mặt Chu Quyết, Chu Quyết bắt được tay anh, nhiệt độ của bàn tay truyền tới trong lòng Chu Quyết, thời gian phong ấn ba năm kia, lần đầu tiên, cảm thấy dường như đã lưu động.

Anh ấy không chết?

Môi Chu Quyết đều run rẩy, cậu nói một chữ cũng không nên lời đầy đủ, chỉ cho người ấy cái ôm thật to. Người trên đường đều nhìn họ, nhưng Chu Quyết hoàn toàn không để ý, cậu cảm thụ được nhịp tim truyền đến từ đối phương, Trần Hạo còn sống nha!

“Anh Trần! Anh cư nhiên chưa chết! Anh cư nhiên còn sống!”

Trần Hạo tăng thêm lực tay, anh không nói gì chỉ ôm Chu Quyết càng chặt hơn, như vậy mới có thể cảm nhận được hơi thở và nhiệt độ truyền đến từ thân thể người này. Điều này cũng khiến loại áp lực đợi được phóng thích không cách nào tả nổi trong ba năm qua của anh.

Qua hồi lâu, Trần Hạo mới buông lỏng tay, Chu Quyết vẻ mặt không biết làm sao nói: “Anh. Anh làm sao ra được? Đây. Chuyện này là thế nào?”

Trần Hạo trong lòng chột co rút, làm sao kể rằng như là anh ngồi xổm chốn đại lao, anh dùng ngón tay che môi, sau đó nhìn bốn phía, quần chúng vây xem đều lạ lùng nhìn hai người, Chu Quyết không buồn quan tâm, ba năm rồi, cậu đều đã tảo mộ cho tên kia thật nhiều lần rồi!

Trần Hạo thở dài một hơi, anh kéo Chu Quyết chạy tới một quán mì nhỏ bên cạnh, trong quán lúc này không có khách, ông chủ nhìn thấy hai người liền nhiệt tình chào hỏi họ muốn ăn gì.

Trần Hạo gọi hai cái bánh đúc đậu và bia, anh mở cho Chu Quyết một chai nói: “Việc này. Em cứ từ từ anh sẽ kể cho em.”

Chu Quyết uống một ngụm bia trước mặt, cậu cảm thấy tỉnh táo hơn một chút, Trần Hạo lúc này cũng châm cho mình một điếu thuốc, anh nhìn bóng cây xa xa nói: “Ngay từ đầu anh đã cho rằng mình giống Lão Cửu.”

Chu Quyết đột nhiên ngẩng đầu nhìn anh, Trần Hạo cười khỏ nói: “Đừng nóng vội, hãy nghe anh nói. Sự tình phải kể đến ba năm trước đây, anh bảo Tam Béo mang em đi, kỳ thật lúc đó anh không biết mình có thể tiếp tục sống, thậm chí anh cũng không biết em có thể sống sót hay không. Nhìn bọn em đi xa, kỳ thật anh cũng chỉ có phần chờ chết, nhưng anh vẫn chưa chết, bởi vì lúc ấy anh cảm giác được có một người ở phía sau đột ngột kéo anh, anh tự nhiên buông lỏng tay ra, anh nhìn thấy có một người đứng trước mặt anh.”

Chu Quyết hỏi: “Đó là ai?”

Trần Hạo lắc đầu, anh nói: “Anh không thể chắc, nhưng khi anh nhìn kỳ lại đã không còn ai nữa, cho nên anh không biết người đó là ai, anh cũng không biết tới cùng có người này hay không, bởi vì người đó chỉ là một cái bóng mà thôi. Tóm lại lúc đó anh đã đứng bên ngoài mắt trận rồi.”

Trần Hạo phun một hơi khói, anh tiếp tục kể: “Sau đó đá không ngừng rơi xuống, anh còn không trốn nữa nhất định phải chết. Vì vậy anh muốn ra ngoài tìm bọn em, anh muốn đuổi theo bọn em không phải việc khó. Nhưng anh phát hiện anh căn bản tìm không được bọn em, lúc ấy anh liền hoài nghi mình có phải đã giống Lão Cửu rồi hay không.”

Chu Quyết cau mày nói: “Nhưng anh đừng quên chính anh đã nói chỉ cần thao tác lời nguyện cuối cùng không có quyền lợi biên thành thi nhân. Chỉ có một con đường chết.”

Trần Hạo uống một ngụm bia không trả lời cậu, như vậy chứng tỏ anh cũng không có cách nào tìm được đáp án.

Chu Quyết không thể nào suy nghĩ, cậu không thể tiếp tục nghĩ về chuyện Trần Hạo sống hay chết, cậu chuyển chủ đề hỏi: “Vậy tại sao lâu như vậy không đến tìm em? Còn nữa. . . . Diệp Vỹ còn sống không?”

Vấn đề này Trần Hạo trái lại trả lời tương đối sáng khoái, anh nói: “Em nghĩ anh trốn ra được dễ lắm sao? Anh bị thương rất nặng, cuối cùng là Diệp Vỹ cứu anh, cho nên một thời gian dài anh ở lại Nam Kinh. Hơn nữa bản thân cũng phải điều tra rõ rốt cuộc là nguyên nhân gì, bên cạnh đó chính là lời nguyện còn duy trì hay không? Đây đều là vấn đề rất thực tế. Anh không thể kéo các em vào dòng chảy này, thậm chí anh không thể để cha mẹ anh liên lụy vào, về phần Diệp Vỹ. . . . Cậu ấy hẳn là cũng giống anh, nhưng mà rất nhanh tên kia đã bị người nhà cậu ta đón đi, lúc xuất hiện lần nữa ở trước mặt anh lông tóc không chút hao tổn gì.”

Chu Quyết dùng một loại ánh mắt rất phức tạp nhìn Trần Hạo, cậu nói: “Chỉ thế thôi?”

Trần Hạo nói: “Sao bệnh hoài nghi của em nặng thế chứ? Ba năm rồi một chút cũng không thay đổi.”

Chu Quyết bị anh nói vậy ngược lại có chút không nói tiếp được nữa, nhưng vấn đề của cậu thật sự rất nhiều, vấn đề ngập đầu, cậu lập tức hỏi: “Vậy sao anh xuất hiện ở đây?”

Ánh mắt Trần Hạo lúc này hơi lóe lên, anh nói: “Bởi vì anh phát hiện nơi này có lẽ có thể nói cho anh biết đáp án cuối cùng tại sao, kỳ thật anh tới đây đã được một thời gian rồi, vốn nơi này cũng không lớn, không ngờ em như con ruồi không đầu lủi loạn khắp nơi, anh nghĩ cứ dứt khoát tới gặp em thôi.”

Chu Quyết vẻ mặt khinh bỉ nói: “Đó là vì em nhận được một bức thư, phía trên có một tấm ảnh bóng lưng của anh, em mới tìm tới.”

Trần Hạo nhận bức ảnh khoe miệng co rút, anh sờ tóc, thò tay vào túi lấy một bức thư đưa cho Chu Quyết nói: “Đây là thư của Diệp Vũ gửi cho anh.”

Chu Quyết mở thư ra, phía trên cư nhiên dùng bút máy viết, xem ra thư pháp viết bút đầu cứng của Diệp Vũ viết rất tốt, không hổ làm mai táng, phỏng chừng viết không ít câu đối phúng điếu cho người ta. Song Chu Quyết cũng không có tâm trạng coi mấy thứ này, cậu muốn mau chóng từ trong bức thư này lấy được một ít đáp án, nhanh một chút biết được chuyện của họ ba năm này.

Phía trên viết:

Trần Hạo, tôi bây giờ có thể đoán được mấy khả năng thì cũng đã kể với cậu rồi, đầu tiên tôi loại trừ khả năng chúng ta được người giải cứu, sau khi điều tra và xác nhận, khả năng cũng chỉ có hai loại, một loại đó là khí của âm dương song sinh phun trào lần cuối, tạo thành một luồng sinh khí sống đủ cho chúng ta bây giờ có thể mượn nhờ, nhưng nếu khí tức biến mất, hậu quả của chúng ta sẽ không tốt lắm đâu.

Khả năng thứ hai chính là Cổ Hồn Phách nổi lên tác dụng cuối cùng, phóng ra tất cả linh hồn bị giam cầm, hai hồn phách bị giam cầm nợ tự nguyện thay thế chúng ta thành kẻ hy sinh cuối cùng, nếu là vậy thì lời nguyện hãn cũng đã kết thúc.

Nhưng hai loại khả năng này là 50/50. không phải cậu vẫn luôn muốn điều tra rõ ràng sự thật sao, tôi kiến nghị cậu tốt nhất đến nơi này một lần, tôi vì việc nhà không có cách nào ra ngoài được, nhưng lúc thích hợp, tôi cũng sẽ đến đó. Còn nữa đêm tôi xem tinh tượng, bấm ngón tay tính toán, phát hiện có lẽ cậu tới nơi này có thể gặp được kinh hỉ không tưởng.

Chu Quyết nghiêm túc hỏi: “Kinh hỉ gì?”

Trần Hạo che giấu khó xử uống một ngụm bia, anh nhỏ giọng nói một câu: “Không phải đã gặp được em đó sao. Bức thư nợ rõ ràng chính là cậu ta gửi.” Sau đó Trần Hạo lập tức chuyển chủ đề nói: “Sau đó anh phát hiện Diệp Vũ và anh đều điều tra được tới một tử huyệt, chính là vấn đề đình chỉ thời gian của ngõ nhỏ kia, rất có khả năng có thể giúp ích cho chúng ta giải quyết câu đố sinh tử này, nếu như có thể giải thích nguyên lý của ngõ nhỏ kia, bọn anh có thể suy đoán rốt cuộc bọn anh là sống hay chết. Kỳ thật anh từng đến căn nhà nợ, nơi đó.”

Lúc này Trần Hạo phát hiện tay Chu Quyết cầm ly đang run rẩy. Nhìn ra được nội tâm của cậu đang cực kỳ phập phồng, dù sao Trần Hạo cứ thế đột ngột xuất hiện trước mặt cậu, đầu óc cậu cũng không trấn định được như vẻ mặt mình, anh cầm tay Chu Quyết, sau đó dịu dàng nói: “Vô luận anh chết hay sống, chẳng phải anh đã ở trước mặt em rồi sao?”

Chu Quyết chột ngắc đầu, cậu mới phát hiện cậu trước đó giả vờ trấn định thế nào, cũng không thể tiếp tục không chế nữa, Chu Quyết rót cuộc vẫn nhìn không được nước mắt, nước mắt từng giọt lớn cứ thế trượt xuống, đàn ông không nên khóc, cho nên cậu nhìn tới tận bây giờ, nhưng một câu nói kia lại phá tan tất cả nguy trang cùng cậu mạnh. Nước mắt như không được không chế rơi xuống.

Cậu dùng mu bàn tay trái lau nước mắt nói: "Mẹ kiếp! Đúng vậy! Không có việc gì. Em không sao, con mẹ nó anh còn sống thật tốt quá!"

Trần Hạo gạt đầu nói: “Đúng vậy.”

Trần Hạo cứ thế nắm tay Chu Quyết, mà Chu Quyết không còn cách nào cố gắng giả vờ tỉnh táo, cậu cứ thế một bên lâm bầm còn sống thật tốt, một bên quệt nước mắt khóc. Nhưng một khắc kia Trần Hạo cảm thấy trong lòng phảng phất như bị vật gì đó nhồi nhét vào. Anh cảm thấy bé trai trước mặt anh đây, giống như dừng lại ở lần cuối cùng khóc gào ba năm trước khi muốn cứu anh vậy, lúc ấy cậu cũng khóc như hiện giờ.

Chu Quyết khóc thật lâu, khóc đến mắt đều đỏ, khóc đến ông chủ bên cạnh tưởng rằng cậu có phải bị bệnh nan y hay không. Vội vàng đưa giấy ăn qua cho cậu, vỗ vai cậu, tỏ vẻ phải dũng cảm đối mặt với bệnh tật

Chu Quyết quả thật cũng không còn sức nữa, cậu chùi nước mắt, uống liền mấy ngụm bia nói: “Đúng, anh còn sống là tốt rồi. Thật sự, như vậy là tốt rồi.”

Trần Hạo nhìn bên ngoài trời sắp đổ mưa giông, nói: “Em nghỉ ngơi ở đâu?”

Chu Quyết nói: “Nhà khách phía tây thành. Còn anh?”

Trần Hạo nói: “Anh ở cách đây không xa. Chúng ta về chỗ anh trước.”

Trở về khách sạn, Trần Hạo ngồi trên sofa, lúc này ngoài phòng đã bắt đầu đổ mưa. Lá cây bị thổi sạt rung động, Trần Hạo nhìn mưa ngoài cửa sổ hơi ngần người. Trong đầu anh hồi tưởng những ký ức quá khứ, cuối cùng anh quả thực đã chạm vào cơ quan kia, cũng biết chỉ cần vừa buông tay tất cả bản bùn đều sẽ bắn ra, vậy nghi lễ vẫn sẽ thất bại. Nhưng cuối cùng người phía sau rốt cuộc là ai, người ấy kéo mình một cái, nhưng rồi lại biến mất, mà mấy khối bản bùn nọ lại không may nhúc nhích vây quanh trên quan tài kia. Đúng vậy, sau nghi lễ phảng phất như đã được một người hoàn thành.

Trần Hạo nhìn tay mình, vết thương trên cánh tay nhìn mà phát hoảng, nhưng anh không chút cảm giác nào, anh siết chặt nắm tay. Chu Quyết ngồi vào chỗ đối diện nhìn anh, nhìn người đàn ông vô cùng quen thuộc, rồi lại có chút xa lạ này.

Trần Hạo châm một điều thuốc, sau đó ném một điều cho cậu nói: “Sau này anh sẽ kể những chuyện anh đã gặp được ở đây, anh nghĩ em khẳng định cũng muốn biết.”

Chu Quyết gật đầu để anh tiếp tục nói, Trần Hạo nhìn tay mình nói: “Anh suy nghĩ một chút, phỏng chừng cũng đoán được ý của Diệp Vũ, cậu ta kỳ thật không giống anh, đối với sống và chết một chút cũng không xem trọng. Nhưng lại vẫn như cũng điều tra cùng anh, từ góc độ nào đó mà nói người này kỳ thật là một người tốt. . . . Mặc dù từ này dùng trên người cậu ta có chút miễn cưỡng.”

Chu Quyết cũng đồng ý gật đầu, quả thật nhìn thoáng qua vẻ mặt âm trầm của thằng cha kia giống như nhân vật phản diện trong phim kinh dị biến thái nào đó, nhưng trên thực tế vào thời điểm mấu chốt gỡ cứu Khi Còi, sau đó lại cứu Trần Hạo, từ điểm đó mà nói gã kỳ thật là một người tốt. Người tốt không thể dùng mặt để phân biệt.

Trần Hạo nói: “Ba năm nay anh đã thử đủ loại phương thức để kiểm tra, nhưng lại không có biện pháp thật sự giải quyết vấn đề, mà anh đến đây là vì ngõ nhỏ kia có một loại sức mạnh có thể khiến cho thời gian của thể sinh mệnh ngưng trệ. Cho nên anh dự tính thông qua sự ngưng trệ của thời gian để thí nghiệm anh rốt cuộc có thể cũng đã bị ảnh hưởng thời gian ngưng trệ vào lúc này hay không, phương pháp của anh kỳ thật rất đơn giản, chính là muốn dùng thời gian dài thêm một chút. Anh trước tiên anh cạo sạch tóc, sau đó tính toán thời gian cần để tóc mọc dài, sao đó anh lại cạo lần nữa, mang theo đủ nước và thức ăn, đoạn thời gian kia anh cơ bản đều ở một mình trong ngõ hẻm, sau đó thông qua tính toán xem anh có bị ảnh hưởng không, bởi vì thể sinh mệnh ở đó đích xác sẽ trở nên rất chậm. Trước đó anh làm rất nhiều thí nghiệm và kiểm tra, thuận tiện nói thêm trong những thí nghiệm trên mạng này phần nhiều là anh làm đó.”

Chu Quyết nhìn tóc của anh một chút, dài như vậy, chẳng chút nào giống bộ dáng bị ức chế, cậu lo lắng hỏi: “Vậy kết quả thế nào?”

Động lại 3

Trần Hạo cười nói: “Quả thực anh đợi bên trong thật lâu, phát hiện đích xác tóc không mọc được.”

Chu Quyết lại nhìn tóc của anh, Trần Hạo mặt không chút thay đổi nói: “Nếu anh đã kiểm tra xong hết rồi anh sẽ không cần phải để đầu bóng lờng nữa chứ hả”

Chu Quyết chợt tỉnh ngộ, cậu gật đầu nói: “Vậy anh nếu đã xác định mình là một. . . . người sống, vậy tại sao không quay về? Còn ở đây?”

Trần Hạo hút thuốc nói: “Sau đó anh ở chỗ này phát hiện một bí mật. Do đó anh không vội đi, anh cũng kể việc này cho Diệp Vũ, đừng thấy anh chàng kia vẻ mặt âm trầm, kỳ thật vô cùng nhiều chuyện và nhiều sự. Sở thích của cậu ta là xem Nhân Nhân Mã Đại Tỷ.”

Chu Quyết vẻ mặt co rút, cậu không chắc bây giờ có nên phun ới không, hỏi: “Thật sao?”

Trần Hạo hút một hơi thuốc nói: “Anh đoán.”

Chu Quyết cân nhắc chút giá trị chiến đấu, vẫn là bỏ qua xúc động trong đầu cậu, cậu hỏi: “Vậy là bí mật gì?”

Trần Hạo hút thuốc ngẩng đầu nhìn trần nhà, sắc mặt có chút không tốt, anh nói: “Anh ở trong đó hai tuần, anh cảm thấy tòa nhà đồ nát này có sự sống.”

Lúc Trần Hạo biết được nơi này có hiệu quả thời gian ngừng trệ anh đã muốn đến nơi này thử, đối với anh mà nói muốn kiểm tra sinh tử ngoại trừ trực tiếp cắt cổ ra, phương pháp kia là bảo đảm nhất, anh cũng đã làm một loạt kiểm tra, phát hiện thật là sinh vật ngừng sinh trưởng. Vì vậy liền bắt đầu cuộc sống thí nghiệm trong ngõ hẻm kia. Anh dọn đồ người ta mua mấy gói mì ăn liền xong, sau đó còn có thuốc vitamin, nước khoáng, một ít thức ăn đóng hộp. Nhà kia đã sụp một nửa, ở giữa lại không hề đổ sụp, còn vô cùng rắn chắc. Sau đó anh phát hiện nơi này cư nhiên còn có thể mở điện, phòng vệ sinh cũng không bị hỏng. Trần Hạo ở bên trong đợi nửa tháng. Tóc một chút cũng không mọc ra.

Mặc dù phòng vệ sinh còn, nhưng một người mắc bệnh sạch sẽ, ở chỗ đó đợi nửa tháng đã là cực hạn của anh. Anh nói anh cả đời cũng không muốn ăn mì gói nữa, lúc nói vẻ mặt thật sự vô cùng đau khổ.

Anh nhìn Chu Quyết nói: “Nhưng anh nghĩ không chỉ một mình anh sống trong đồng đồ nát kia, còn có những người khác ở đó. Bởi vì anh phát hiện bức rèm cửa sổ của đồng đồ nát chỉ mở một phần ba, nhưng mấy ngày sau anh phát hiện rèm cửa sổ tồi tàn kia đã giựt ra toàn bộ. Sau đó còn có một vài chi tiết nhỏ, tóm lại nếu không phải trí nhớ của em không tốt, em sẽ lập tức bỏ qua, nhưng anh lại biết những chỗ kia có biến hóa. Song anh không phát hiện có người, chẳng qua chung quy tòa nhà hoang này có chút biến hóa nhỏ kỳ lạ.”

Trần Hạo nói: “Có một buổi tối anh đang ngủ, anh nghe được loại tiếng chạy bộ rất dồn dập, anh tưởng rằng có người đến, vì vậy anh liền đứng dậy, phát hiện tiếng bước chân biến mất, nhưng chậu rửa mặt của phòng rửa tay đặt ở cửa, vòi nước vẫn đang mở. Sau khi anh tắt vòi nước, anh phát hiện đồ đạc trong WC từng bị người ta dịch chuyển.”

Vài ngày tiếp đó anh cuối cùng mơ thấy một giấc mộng kỳ quái, tỉnh lại không sao nhớ nổi nội dung, nhưng anh nhớ kỹ duy nhất chính là mỗi nằm mơ trước khi tỉnh lại anh đều có thể nghe được tiếng chuông.

Có lẽ em đã nghe nói, nơi đó rất yên tĩnh, về cơ bản không có tiếng động, anh ở trong nửa tháng cơ bản cũng không nghe được gì ngoại trừ thanh âm mình tạo ra. Nhưng ở đó càng lâu, mỗi lần sau khi anh ngủ, đều có thể nghe được tiếng chuông vang lên, anh nghĩ có lẽ anh đã ở nơi này quá lâu, sinh ra nghe nhầm.

Anh chung quy nghĩ trong tòa nhà này còn có thứ gì đó, thứ này cùng sức mạnh cổ quái ở đây có quan hệ.

Đột nhiên vào buổi tối cuối cùng đó, anh phát hiện được vali kéo của anh bị đặt ngay cửa. Một người cũng không có, anh vốn đặt vali kéo trong phòng vậy mà giờ ở bên ngoài, sau đó anh chợt nghe được tiếng chuông quen thuộc kia, thanh âm kia không ngừng hướng tới gần chỗ của anh, anh quay đầu lại nhìn nhưng lại không hề có gì cả, một tiếng chuông cuối cùng anh nghe được phát ra sau lưng anh, anh quay đầu lại nhưng phát hiện cái gì cũng không có."

Trần Hạo sau khi kể xong, liền rơi vào trầm mặc, anh nói: "Anh cũng vẫn không biết có phải ảo giác hay không, nhưng anh cảm giác cuối cùng lúc tiếng chuông vang lên anh cảm giác phía sau hình như bị một bàn tay rất nhỏ vỗ một cái. Nhất định là vậy, nhưng kiểm tra của anh còn phải tiếp tục, anh không thể hủy bỏ giữa chừng. Cho nên anh vẫn như cũ ở lại nơi đó, mãi đến khi anh xác định tóc không mọc ra, không chỉ tóc, ngay cả móng tay cũng không mọc. Anh đã khẳng định sức mạnh của nơi này, nhưng rồi lại vô cùng hiếu kỳ với loại sức mạnh này. Vì vậy anh liền ở đây để xem rốt cuộc làm thế nào tạo thành cục diện như vậy, lúc này thì em tới."

Chu Quyết bưng trán, cậu đau đầu nói: "Anh nghĩ nơi đó ma quỷ lộng hành?"

Trần Hạo bóp tắt đầu lọc thuốc nói: "Không biết. Nếu không phải bởi vì trí nhớ của anh so với người thường tốt hơn, người bình thường cũng sẽ không chú ý tới chi tiết thay đổi này, mà sự xuất hiện của tiếng chuông kia như là cảnh cáo anh. Nơi đó không hoan nghênh người ngoài. Nhưng trong nhà không có dấu hiệu nào của sinh mệnh, ngoại trừ mình anh ra, không có người thứ hai."

Chu Quyết nói: "Chẳng lẽ anh không phải vì muốn biết hiện tượng kỳ quái này cùng thời gian đình chỉ có liên quan hay không? Kỳ thật anh vẫn đang lo lắng mà thôi."

Trần Hạo miễn cưỡng gật đầu, anh vốn không nói toạc ra chỉ là không muốn làm cho Chu Quyết lo lắng, nhưng Chu Quyết đã nói ra vậy, anh liền tiếp tục nói: "Do đó anh muốn biết cái này tạo thành như thế nào."

Chu Quyết cũng không rõ bước tiếp theo, nhưng cậu cảm thấy Trần Hạo dường như đã có phương án, cậu hỏi: "Vậy anh chuẩn bị làm thế nào?"

"Anh lại đến lần nữa, nhưng lúc này đây anh chuẩn bị bị bịt mắt đi."

Chu Quyết vẻ mặt kinh ngạc, Trần Hạo nói: "Em đã tới, vậy em dắt anh đi, anh che mắt rồi, phải dựa vào lỗ tai để nghe, tới cùng có tiếng động hay không."

Trong lòng Chu Quyết có chút nghi ngờ, nói: "Quá mạo hiểm đó."

Trần Hạo suy nghĩ một chút nói: "Vậy em ở bên ngoài chờ anh đi, có tình huống gì anh gọi em."

Chu Quyết thấy anh vừa nói vậy lập tức kiên trì nói: "Em không phải nói em sợ, ý của em là phương pháp này có đáng tin không?"

Trần Hạo nói: "Kỳ thật là thế này, bởi vì nơi đó không có gì dị thường, cho nên anh cần không nhìn tới chúng, chỉ dựa vào cảm thụ. Phương pháp cụ thể tới đó anh sẽ nói cho em. Bây giờ bên ngoài hết mưa rồi, thế nào?"

Chu Quyết thấy anh trong lòng đã có dự tính như vậy, vỗ đùi đứng lên nói: "Đi!"

Giống tổ qua đi, không khí mùa hè trở nên vô cùng ẩm ướt dính dấp, họ dọc theo đường, lá cây còn đang không ngừng nhỏ nước mưa. Rất nhiều địa phương thậm chí không có đèn đường, lúc này bầu trời vẫn như cũ nhìn không thấy ánh trăng. Nguồn sáng duy nhất chỉ có thể đến từ ngọn đèn của những gian nhà dân, rất yếu ớt mỏng manh, cho nên màu sắc của cả thành trấn đều rất đậm, rất trầm.

Hai người đi ở con phố yên tĩnh, dọc đường không nhìn thấy một người qua đường nào, người của thành trấn này buổi tối rất ít ra ngoài. Họ đi tới ngõ nhỏ kia, bên trong tối tăm căn bản nhìn không rõ đồ vật gì, mà ngay cả một chút thanh âm cũng không có.

Trần Hạo mở chức năng đèn pin của điện thoại di động ra, ánh sáng chiếu ra ngoài, chỉ có trong phạm vi của ánh sáng mới có thể thấy rõ một ít đồ vật, lúc này Trần Hạo không che mắt, anh thở sâu, sau đó bước về phía trước, Chu Quyết lập tức đi theo, lúc này chức năng chiếu sáng của điện thoại hai người không ngừng quét qua quét lại bốn phía.

Chưa đi được bao xa, đồng đồ nát dưới ánh sát yếu ớt có vẻ mờ mờ ảo ảo. Trần Hạo rất quen đường quen cửa bước vào, mở ra đèn pha anh tạm thời đặt lên, ánh sáng yếu ớt vẫn không có cách nào chiếu sáng cả không gian, nơi này chung quy làm cho người ta cảm thấy có một vài nơi ẩn náu trong bóng tối, đi vào bên trong không có bộ phận đồ sộ, kỳ thật bảo tồn coi như hoàn hảo, bên trong không bản như bề ngoài, nhìn qua Trần Hạo đã làm không ít công tác vệ sinh, nhưng có một đoạn thời gian không ai tới, vẫn bịt kín một tầng bụi. Sau đó anh đi tới bên cửa sổ, cửa sổ lung lung lay lay vừa vặn hướng về phía ngõ nhỏ, cứ thế nhìn qua có thể nhìn thấy đường cái. Nhưng ánh sáng chiếu không được xa như vậy.

Ngay khi hai người xoay người muốn đi, thỉnh thoảng một tiếng chuông như có như không vang lên. Hai người đều đông cứng thân thể, mặt Chu Quyết có chút co rút, dù sao ba năm không gặp phải việc lạ nào nữa, tư tưởng của cậu thoáng cái còn chưa điều chỉnh lại được. Tim đập tăng tốc là rất bình thường, cậu nhìn Trần Hạo, lúc này sắc mặt Trần Hạo lại cực kỳ khó coi, anh bùm vai của mình nói: "Phía sau có chút nóng."

Đây tuyệt đối không phải có một chút nóng, tay Chu Quyết phóng tới, cậu giật nảy mình. Lúc này đột nhiên lại một tiếng chuông vang lên, Trần Hạo cảm giác nóng cháy sau lưng biến mất. Anh sờ sờ phía sau lưng, ngoại trừ một thân mồ hôi lạnh, cái gì cũng không có.

Trần Hạo nhìn đồ trên bàn nói: "Quả nhiên đã bị dịch chuyển."

Trần Hạo đứng thẳng người, anh bắt đầu không ngừng lục lại đồ đạc, đem địa phương ban đầu đã rất loạn xối tung càng thêm lộn xộn, anh nhìn đồng hồ đeo tay một chút nói: "Nơi này khẳng định có người. Em xem chúng ta trước lúc trước khi tiến vào vị trí cái rương này đặt ở đây, nhưng bây giờ nó đã xê dịch góc ba mươi độ, nói cách khác có người từ nơi này nghiêng người đi tới. Sau khi chúng ta đi vào hẳn liền đi theo chúng ta. Quả thực giống như là đang giám thị chúng ta vậy."

Trần Hạo từ bên cạnh đi tới, anh còn nói: "Góc độ của cây gậy trúc này cũng thay đổi."

Chu Quyết đối với những thứ này chưa từng có ảnh hưởng gì nhiều, anh nói một món đồ đã di chuyển góc 20° hoặc 30°, đây không phải là những việc cậu sẽ chú ý đến.

Lúc này đèn điện vốn đã được bật vụt một tiếng tắt ngúm, Trần Hạo nói: "Điện áp nơi này không ổn định lắm, thường xuyên gặp việc này. Qua một hồi sẽ ổn thôi."

Quả nhiên chưa tới vài phút sau, đèn tự động sáng, hai người quanh quẩn trong không gian nhỏ này mấy vòng, cái nên nhìn đều đã nhìn qua, nhưng nơi này không có người, không có người chẳng lẽ là quỷ sao?

Trần Hạo tiếp tục đi, Chu Quyết theo phía sau anh, sau đó thỉnh thoảng Trần Hạo ngừng bước. Anh ngẩng đầu nhìn nóc nhà, Chu Quyết cũng hơi ngẩng đầu nhìn, trên nóc nhà kia treo một sợi dây. Trước đó cậu cũng không chú ý nơi này tới cùng có sợi dây hay không, nhưng chung quy cảm thấy bây giờ nhìn thấy thứ này ở đó nghĩ thế nào cũng cảm thấy rất quái lạ.

Chu Quyết nói: "Anh Trần, anh có phát hiện cấu tạo của căn nhà này rất đặc biệt không?"

Trần Hạo ừ một tiếng, Chu Quyết nuốt nước miếng, cậu nói: "Căn nhà này hai bên đều sụp, nhưng ở giữa lại chắc chắn như vậy, hơn nữa. Sao luôn cảm thấy căn nhà này lồm xồm như một cái mồi vậy."

Trần Hạo vốn không nghĩ đến phương diện đó, vừa nghe nói vậy, cũng cảm giác bốn phía thổi mạnh tới một luồng gió lạnh. Thoáng cái nhiệt độ liền tụt xuống.

Chu Quyết đưa tay kéo sợi dây, đầu kia sợi dây dường như bị thứ gì đó móc lấy. Cậu dùng sức kéo một cái, từ trên nóc nhà kéo xuống một món đồ, hợp với tro bụi cùng nhau rơi xuống, bất ngờ không kịp đề phòng đều rơi cả trên đầu hai người.

Trần Hạo trừng mắt liếc cậu, Chu Quyết khó xử cười cười, cậu ngồi xổm trên mặt đất nhặt lên thứ treo ở đầu kia sợi dây, cư nhiên là một con búp bê, loại búp bê nhựa thời thập niên 70-80. Một con mắt đã tróc ra, quần áo búp bê cũng rách rưới tả tơi, xem bộ dáng là bị chuột gặm. Sợi dây cột vào trên cổ búp bê, đánh một nút chết.

Chu Quyết phun ới: "Treo một con búp bê bên trên trần nhà?"

Trần Hạo lại ngẩng đầu nhìn, nhưng vẫn như cũ cái gì cũng không có. Anh lắc lắc búp bê nhựa kia, một chân của búp bê liền rớt xuống.

Thình lình từ trong thân thể búp bê rơi ra một thứ giống lục lạc, loại lục lạc này không phải hàng cao cấp gì, có thể nói rất thô. Chỉ là loại lục lạc đồng rất bình thường.

Sau khi rơi trên sàn nhà không ngừng lăn về phía trước. Búp bê rớt một chân, mất một mắt kia, nhìn khiến người ta sồn tóc gáy.

Trần Hạo nặn nặn, anh nói: "Chuông trong thân thể của búp bê? Chẳng lẽ là thứ này đang quấy phá sao?"

Búp bê rất kinh dị, nhưng lại không hề nhúc nhích, hai người nhìn chăm chăm thật lâu, búp bê kia cũng không có gì cổ quái.

Chu Quyết lắc đầu, cậu không biết. Thình lình Trần Hạo ngẩng đầu lên, anh ngẩng đầu nhìn nóc nhà, anh nói: "Không đúng nha! Anh trước đây ở chỗ này hai tuần, anh không hề nhìn thấy nóc nhà như vậy, trước đây nơi này có một phần đã đổ sụp, sau đó dùng xi măng phủ kín!"

Động lại 4

Nóc nhà có chút cao, cho nên dù dùng đèn pin chiếu cũng nhìn không rõ bộ dáng, Trần Hạo đặt búp bê trong tay xuống đất. Anh ngẩng đầu nhìn nóc nhà, sau đó tiện tay tìm một hộp nhựa. Anh ném lên trên, hộp nhựa đựng phải xà nhà, ngoại trừ nên xuống một đồng lớn tro bụi thì ngoài ra không hề có gì cả.

Chu Quyết là một người khôn khéo à nha, có vết xe đổ rồi vội vàng lui về sau, nhưng cậu vừa lùi lại liền cảm thấy gót chân giẫm lên thứ gì đó. Hại cậu cả người đều ngã ngược về sau, hoàn hảo được Trần Hạo tóm được.

Cậu tập trung nhìn lại, là một hộp bánh trung thu, đã hơi mốc rồi. Chu Quyết mất rất nhiều sức mới mở nó ra được. Trần Hạo lúc này cũng từ bỏ điều tra trần nhà, cùng cậu xem thứ bên trong hộp.

Bên trong có một chút giấy gói kẹo, còn có một ít đồ chơi, cùng một phong thư.

Giấy viết thư cũng đã phát vàng, nhưng nhìn ra được bảo tồn rất tốt.

Nội dung trên thư:

Mẹ à, mẹ có khỏe không? Phiên mẹ chăm sóc Dao Dao rồi, Dao Dao bây giờ cũng đã năm tuổi rồi nhỉ, hai năm rồi con chưa trở về, chờ qua tết ta năm nay con sẽ trở về một chuyến, đúng rồi, lần này A Hải trở về con bảo anh ấy thay con mang vài thứ cho mọi người, con mua cho con bé một con búp bê, là mua trong thành phố lớn, lúc đầu Dao Dao nói muốn có nó, sau đó còn có một ít kẹo và bánh quy, mẹ cứ chia cho thân thích nhé. Dư thì để Dao Dao ăn, đừng để nó ăn nhiều, để tranh chiều hư con bé.

Số tiền này mẹ giữ lại dùng, đừng từ chối, thân thể phải chú ý nhé. Tiền sửa nhà con đến cuối năm thì có. Đến lúc đó sửa chữa lại nhà con.

Mẹ đừng lo cho con, con ở ngoài rất tốt, sẽ nhanh trở lại thôi. Chờ con kiếm đủ tiền rồi, con sẽ trở về chữa bệnh cho Dao Dao, Dao Dao không nghe được tiếng động, lại luôn thích chạy ra ngoài trèo cây, con chỉ mẹ một chiêu, mẹ treo trên cây ngay cửa kia chút chuông, trên người Dao Dao cũng treo mấy cái, đến lúc đó mẹ nghe được tiếng chuông thì đi trông chừng chút là được.

Được rồi, con phải đi đây, cuối năm con sẽ về.

Chữ viết là một người đàn ông, nhưng trình độ văn hóa không cao lắm, còn có một ít lỗi chính tả. Nhưng tổng thể xem ra là người đàn ông của gia đình này. Thời gian đề phía dưới là năm 1996.

Trần Hạo nói: "Tòa nhà này nghe nói năm 1997 liền sụp, song về phần người nhà nọ không ai nhắc tới. Cũng không tìm được họ."

Vừa lúc đó, tiếng chuông lại vang lên. Nhưng lúc này thanh âm là từ bên ngoài nhà truyền đến. Hai người cái cũng chưa kịp nghĩ liền chạy ra, họ chạy về hướng tiếng chuông, vì vậy họ phát hiện trên đầu mỗi nhánh cây đều treo một cái chuông thô chế.

Không có gió, nhưng chuông vẫn phát ra tiếng vang.

Chu Quyết chợt nhớ tới ông chủ nhà khách cùng chuyện ông ta kể, cậu nói: "Con gái ông chủ nhà khách em ở nằm mơ nói, nơi này có rất nhiều người, trong phòng cũng có đồ đạc. Em mới đầu cũng không để tâm lắm."

Thình lình, trong nhà truyền đến một tiếng vang thật lớn, không gian vốn không có thanh âm bỗng dưng phát ra thanh âm như vậy, khiến hai người giật nảy mình, họ quay đầu lại nhìn căn nhà bỏ hoang, nhà bốc lên khói đặc rất dày, hai người căn bản không có cách nào tới gần, đợi sau khi khói đặc biến mất, Trần Hạo nói: "Nhà lại phát sinh đồ sụp, nếu chúng ta trước đó ở bên trong, có khả năng sẽ ra không được."

Chu Quyết nói: "Đây là tác dụng của chuông kia? Dẫn chúng ta ra ngoài."

"Có thể là thế, nhưng ban đầu nóc nhà kia đã không tồn tại, lúc anh đến cũng đã sụp. Hôm nay căn nhà này rất kỳ quái."

Đèn trong phòng sáng hai cái, sau đó liền lụi tắt. Lúc này từ phía sau hai người truyền đến tiếng bước chân, xuyên qua ánh sáng yếu ớt Chu Quyết đã thấy rõ, người nọ là Diệp Vỹ.

Diệp Vỹ vẫn như cũ, ánh mắt trống rỗng, tròng mắt đen sẫm như không nhìn bất kỳ thứ gì vậy, gã chỉ vào căn nhà nói: "Căn nhà kia có sinh mệnh đó. Trần Hạo thật không có hậu, ở trong thân thể người ta nửa tháng, còn ghét bỏ người ta bản, cậu nói xem con bé có tức giận không chứ?"

Trần Hạo nói: "Cậu rút cuộc cũng chịu ra rồi."

Diệp Vũ cười nói: "Không thể cứ để cậu một mình khổ cực, tôi đành làm hết sức lực non nớt. Cậu xem tôi bây giờ không phải đã đưa cho cậu thông tin cậu cần rồi sao?"

Diệp Vũ đi về hướng căn nhà kia, gã quay đầu lại như vẫy tay với hai người, họ đi tới trước căn nhà. Diệp Vũ nói: "Được rồi, nếu đã đến. Trần Hạo đáp án của cậu với việc này là gì?"

Trần Hạo nhìn căn nhà kia nói: "Bên trong căn nhà này có biến hóa rất nhỏ chứng tỏ nó đang hoạt động, nhưng tôi không nhìn thấy người cũng không thấy được có thứ gì khác có sinh mệnh. Nhưng tôi cũng không cảm giác được nơi này mang ác ý, ngược lại có cảm giác nói không ra lời. Ừm, tựa như cậu nói vậy, căn nhà này không thích tôi."

Chu Quyết phun ỏi: "Không có bao nhiêu người thích đàn ông nghiện sạch sẽ đâu." Nhưng Chu Quyết rất nhanh liền ngậm miệng, vì Trần Hạo dùng ánh mắt uy hiếp cậu.

Diệp Vũ không nói tiếp, mà gật đầu, Trần Hạo tiếp tục nói: "Nếu căn nhà này có sinh mệnh, mà nguyên nhân tạo thành hết thảy những việc này chính là cây này đây. Cho nên dân bản xứ cùng đồn đại trên mạng đều sai rồi, chân chính tạo thành hết thảy những việc này chính là cây của nơi này."

Diệp Vũ cong khóe miệng, gã mở miệng nói: "Cây?"

Trần Hạo nhìn một loạt cây chung quanh nói: "Cây nơi này bảo trì một loại không gian bán phong bế, nói cách trong đoạn khoảng cách có hạn này, cây cối bao bọc căn nhà bên trong. Mà tác dụng của chúng là để cho sinh mệnh trong nhà có thể tận lực bảo trì, cũng chính bởi vì dạng này cho nên bất luận sinh mệnh thể nào ở chỗ này đều sinh trưởng chậm chạp, bởi vì sinh trưởng đồng thời cũng là tiêu hao. Chúng là vì bảo trì tuổi thọ của sinh mệnh trong nhà. Cây cối nơi này tôi đã điều tra qua, rễ cây đều có dấu khắc kỳ quái, rất sâu, nhưng không rõ ràng."

Diệp Vũ cười cười, gã nhìn Chu Quyết bên cạnh, mở miệng nói: "Sinh chính là đề tử, đây chính là ý nghĩa và mục đích của sinh đấy."

Chu Quyết lại tìm về cảm giác quen thuộc cực kỳ khó chịu kia, cậu cau mày. Trần Hạo nói: "Cho nên, nếu tôi đoán đúng, đồng đồ nát này kỳ thật chính là sinh mệnh thể kia kéo dài đúng không. Nơi này không phải từng có một đứa bé chết sao?"

Diệp Vũ vỗ vỗ tay nói: "Thật không hổ là em trai của Như Lan, có thể nghĩ đến mức độ như vậy quả thực khó được, đúng vậy bởi vì cây cối nơi này bị động tay động chân, mỗi một cây đều thành một bức chắn, mà địa phương cây vây quanh, cũng chính là linh hồn trong căn nhà có thể được bảo tồn."

Trần Hạo cau mày nói: "Lại là Diệp gia các anh giờ trò quỷ?"

Diệp Vỹ vẻ mặt vô tội nói: "Bởi vì cậu cứ lòng vòng rúc vào sừng trâu. Ngay cả cậu ấy cậu cũng không chịu gặp, bác trai bác gái cũng không gặp, tôi là bạn của Như Lan, haiz, dù thế nào cũng là trưởng bối của cậu."

Trần Hạo mặt hắc tuyến, lãnh đạm nói: "Đủ rồi, chúng ta cùng tuổi đó."

Diệp Vỹ xòe tay nói: "Thì vậy đó, trên thế giới này có nhiều cách bảo tồn sinh mệnh lắm, chưa chắc cứ phải xác định mình còn sống hay chết. Hơn nữa phương pháp này đích thật là đáng tin cậy nhất hiện giờ, không thể nói là một trăm phần trăm, nhưng chẳng phải cậu vẫn hoàn hảo đứng đây sao? Đích xác điểm này đã chứng minh cậu là một vật thể sống rồi. Hơn nữa nghi lễ cuối cùng đã thành công, nếu không bảy tông chủ sẽ không biến mất, khẳng định còn có thể ra tìm chúng ta, đã lâu vậy rồi còn chưa xuất hiện, cậu nghĩ sao chứ?"

Trần Hạo không trả lời, Chu Quyết nhin không được hỏi: "Vậy đứa bé kia. Tại sao biến thành như vậy?"

Diệp Vỹ nói: "Bởi vì cô bé bị xà nhà đè chết, đứa bé này là một người điếc, lúc phát sinh tai nạn cô bé không nghe được tiếng động, bị đè phía dưới. Thi thể mặc dù đã kéo ra. Nhưng bởi vì trên người cô bé mang theo chuông, do đó hồn phách cuối cùng không tan hết, lưu lại trong căn nhà này. Nhưng tùy thời tùy chỗ đều có thể biến mất, lúc ấy cha tôi vừa vặn tới đây buôn bán."

Trần Hạo mặt không chút thay đổi nói: "Tới đây kiểm củi làm quan tài?"

Diệp Vỹ nói: "Nhà của chúng tôi chính là làm cái này. Cậu không thể kỳ thị nghề nghiệp. Cha tôi tới đây, phát hiện tình huống như vậy, cây cối xung quanh đã hình thành một kết cấu phân mộ, chỉ cần động tay chân một chút là được, hơn nữa cây cối này phảng phất như có bản năng muốn bảo vệ đứa bé này. Hết thảy mọi thứ chính là vì bảo vệ một tia hồn phách của đứa bé kia, bởi vì nếu biến mất, đứa bé này sẽ không chốn quay về, đối với cô bé mà nói quá tàn nhẫn. Cha tôi là một người tốt, ông liền thu xếp cho đứa bé này một chỗ về, căn nhà này liền thành thân thể của cô bé, mà cây cối bốn phía bảo vệ cô bé. Chỉ cần cây cối còn, tia hồn phách này của cô bé sẽ vẫn còn."

Diệp Vỹ đổi một loại ngữ điệu tương đối có chút cảm tình hơn: "Cậu đã muốn nhất định phải xác nhận mình còn sống mới bằng lòng tiếp tục cuộc sống của mình, vậy tôi liền thay cậu tạo cơ hội này. Coi như là một loại bồi thường với Như Lan. Diệp gia chúng tôi quả thật nợ cô ấy."

Trần Hạo nhìn tòa nhà kia, xoay người trở về. Chu Quyết nhìn tòa nhà một chút, lại nhìn Diệp Vỹ một chút, cậu đuổi theo Trần Hạo, Trần Hạo đốt cho mình một điếu thuốc, anh lộ ra một vẻ mặt tự giễu nói với Chu Quyết: "Có phải anh rất ngu không?"

Chu Quyết không biết khi một thằng cha được xưng là thần đồng hỏi mình có phải rất ngu không, thì nên dùng biểu cảm gì để đối mặt, nhưng Chu Quyết không hề nghĩ

ngợi trả lời: "Đúng, rất ngu, người sống đều sẽ có lúc ngu ngốc. Thế chẳng phải chúng tôi còn sống sao?"

Trần Hạo phát ra tiếng cười, anh cười rất vui vẻ, dường như những lời này so với khen anh thông minh, khen anh thiên tài càng làm anh thoải mái hơn.

Diệp Vũ nhìn thoáng qua căn nhà phía sau, gã từ trong túi móc ra một túi kẹo lớn nói: "Dao Dao, năm nay đã làm phiền con rồi, anh trai kia kỳ thật cũng là một người đáng thương, mặc dù cậu ta vô cùng yêu sạch sẽ, người lại không dễ ở chung, lại vòng vo rúc vào sừng trâu, vừa tự đại vừa ngạo mạn (đã tính lược một trăm chữ), nhưng. Cậu ta là em trai của Như Lan, cũng là bạn của anh, ngoan, kẹo phải từ từ ăn, biết không?"

Cây cối không gió phát ra tiếng vang leng keng, Diệp Vũ khẽ cười quay đầu lại đuổi theo hai người họ.

Ba người sánh đôi đi trong thành nhỏ lúc nửa đêm, Chu Quyết cảm thấy hai người bên cạnh như người câm vậy, bầu không khí quá áp lực, cậu hỏi Diệp Vũ: "Tại sao ba năm qua anh không xuất hiện?"

Diệp Vũ nói: "Tại sao tôi phải xuất hiện?"

Chu Quyết thoáng sững sốt, cậu nói: "Chúng ta không phải bạn bè sao?"

Lần này đến lượt Diệp Vũ khựng lại một chút, rất nhanh gã liền thay loại mỉm cười lạnh nhạt nói: "Đúng vậy, chúng ta là bạn bè, cho nên Trần Hạo không xuất hiện, tôi cũng không thể xuất hiện, nếu tôi đi ra cậu nhất định sẽ truy hỏi tôi, mà Trần Hạo lúc ấy lại không hề muốn gặp người quen chút nào, giống như chúng ta cảm vậy, chỉ có thông qua phương pháp như vậy mới có thể khiến trong lòng cậu ta buông bỏ trọng trách."

Trần Hạo nhìn thoáng qua Diệp Vũ, anh hừ một tiếng nói: "Yên tâm đi, tôi đã không sao nữa rồi."

Chu Quyết nói: "Vậy thì tốt rồi. Đúng rồi, Diệp Vũ anh nên đến gặp Khi Còi, cậu ấy còn ở Thượng Hải. Nếu cậu ấy biết anh còn sống, cậu ấy nhất định sẽ rất vui."

Ánh mắt Diệp Vũ xẹt qua một tia thần sắc nói không rõ được, gã có chút khoái trá nói: "À, à, tôi nhớ ra rồi, thằng bé còi cọc kia à. Quả thực phải đi gặp cậu ta rồi, lúc đầu cậu ấy thực là đánh tôi không ít nha." Nói xong gã liền sờ sờ mặt, ánh mắt quỷ dị nói không nên lời.

Trần Hạo và Chu Quyết nhìn nhau, Chu Quyết nói: "Có phải anh ta rất thù dai không."

Trần Hạo nói: "Đúng vậy, chòm sao bò cạp đó, nếu cậu ấy chịu đi gặp Khi Còi, anh nghĩ cuộc sống của Khi Còi sẽ không thái bình được nữa rồi."

Diệp Vũ đột nhiên quay đầu nói: "Mấy người nên trả nhân tình cho tôi, tôi muốn cầu hai người tiếp tục giữ bí mật một thời gian nữa, nhưng mà yên tâm không cần lâu quá đâu, haha."

Chu Quyết nghe được tiếng cười kia da gà cũng nổi lên, tâm tình Diệp Vũ đột nhiên trở nên cực kỳ tốt, rõ ràng bước chân cũng nhanh hơn chút.

Trần Hạo thấp giọng nói một câu: "Ngạo kiều."

Chu Quyết hỏi: "Đó là ý gì?"

Trần Hạo suy nghĩ một chút nói: "Trong lúc anh nằm viện, có một cô ý tá vẫn luôn kể cho anh một quyển tiểu thuyết tên là 《 Quỷ Thoại Liên Thiên 》 , nghe nói là của một người tên Thanh Khâu viết. Ừm. . . . Cô ấy nói nhân vật chính trong đó chính là một người ngạo kiều, ngạo kiều chính là ngoài lạnh trong nóng, ý ngang ngược thẹn thùng. Song tổng thể mà nói thuộc tính của Diệp Vũ cùng nhân vật chính trong kia trái ngược. Được gọi là Công là một loại hưởng thụ."

Chu Quyết như có điều suy nghĩ, nhưng vẫn như cũ vẻ mặt mê mang nói: "Thì ra là thế à."

Trần Hạo nhìn ánh trăng ló khỏi đám mây nói: "Đi thôi, chúng ta trở về."

Chương 58: Phiên ngoại (2)

---oOo---

"Anh tin thế giới này có quỷ không?"

"Không. Không tin lắm."

"Thật sự có nha, em kể cho anh."

Hầu Hiểu Vỹ ngồi trong quán cafe, cô gái đôi diện mặt mũi rất đáng yêu, một đầu tóc ngắn dí dỏm, lúc nói chuyện lộn tóc sẽ tung tung.

Tim Hầu Hiểu Vỹ cũng nhảy tung tung theo, hần ho khan một tiếng nói: "Nhã Nhã à, em thấy đó anh thật sự nghĩ chủ đề trước có chút không hợp thời, chúng ta đều đã lớn rồi."

Cô gái tên Nhã Nhã cắt ngang lời Hầu Hiểu Vỹ, cô mở to hai mắt nhìn nói: "Hiểu Vỹ, anh biết hôm nay em hẹn anh tới có chuyện gì không?"

Hầu Hiểu Vỹ lắc đầu, lập tức lại gật đầu nói: "Dù là gì, thì là anh không đúng, anh quên mấy hôm trước là đêm lễ thất tịch, anh công việc bận rộn không có thời gian cùng em."

Cô bé nhìn Hầu Hiểu Vỹ chờ đợi, trong lòng Hầu Hiểu Vỹ vô cùng thấp thỏm, hần có một loại cảm giác rất không tốt.

Cô gái nói: "Hiểu Vỹ, ngay từ đầu em cảm thấy anh bộ dáng rất tốt, lại đẹp trai, hần sẽ là loại người săn sóc con gái, nhưng bây giờ em nghĩ chúng ta không hợp."

Tay Hầu Hiểu Vỹ cầm cafe không cẩn thận run lên, cafe hắt lên quần áo, cô gái càng thêm thất vọng lắc đầu, nhanh nhẹn đứng dậy nói: "Xin lỗi, anh là một người tốt, nhưng chúng ta không hợp."

Nói xong câu đó, liền rời khỏi chỗ, Hầu Hiểu Vỹ cầm lấy muỗng trong miệng mắng: "Mẹ kiếp, người thứ năm rồi, mẹ nó thật sự phải làm Sakuragi Hanamichi sao? Mình có chỗ nào không tốt? Muốn hoa có hoa, muốn xem cái phim thời đại X ngu bò chuyên đào hố kia kia tôi cũng mang cô đi xem rồi, người tốt. Lại là cái vé người tốt. Gom bao nhiêu vé người tốt mới có thể đổi được một cô bạn gái về?"

Ngay khi Khi Còi đau khổ muốn tìm người cho ăn đánh toi bời, điện thoại di động vang lên.

"Alo!"

"Mẹ kiếp, Khi Còi! Cậu ăn sai thuốc nổ rồi."

"Cút, ông đây lại bị phát vé người tốt rồi, con mẹ nó."

"Ai. Tiểu Mạt hay Kiều Kiều?"

"Móa. Có phải cậu thiếu ăn đánh không hả!"

"Ồ, đúng rồi, gần đây là cái cô tên Nhã Nhã, không nói chuyện này, tớ nói nha Khỉ Còi. Cậu. Gần đây chú ý một chút."

"Cái gì? Chú ý cái gì?"

"Chú ý người chung quanh, có việc lạ gì phát sinh chẳng hạn."

"Người chung quanh tớ làm sao?"

"Tóm lại, người anh em tớ nhắc nhở cậu rồi, đến lúc đó. Tóm lại cậu đừng trách tớ."

Đầu kia điện thoại bị cắt đứt, Hầu Hiểu Vỹ có chút buồn bực: "Lão Nhị muốn làm cái lông gì chứ, nhưng mà nghe giọng điệu trái lại so với trước đây có sức sống hơn."

Hắn mở điện thoại di động nhìn ngày tháng một chút, ngày mai chính là rằm tháng bảy rồi. Chẳng lẽ cậu ấy nhắc hắn nhớ đi viếng mộ?

Hắn cầm điện thoại dần rơi vào trong hồi ức, đúng vậy, cuối cùng hắn đã chạy, kỳ thật rất không nên thế. Cứ như vậy để lại hai người bạn mình ở nơi ấy, mà hắn vẫn còn tiếp tục sống.

Hắn rất tự trách, hắn nghĩ hắn đã mắc nợ người khác một mạng, nhưng cho hắn một cơ hội nữa, hắn vẫn như cũ chọn chạy, bởi vì hắn vẫn chưa muốn chết.

Hắn gõ bàn một chút, chuẩn bị rời đi. Sau đó hắn bắt đầu vô thức đi lang thang, dù sao mới vừa thất tình, cùng phần lớn nam thanh niên thất tình giống nhau, hắn đi dạo đến khuya mới trở về, hắn bây giờ là một cảnh sát xã khu, cư dân của xã khu đều biết anh cảnh sát quèn này kỳ thật làm người thành thật.

Hắn đi dạo trên đường, tâm tình cũng không bị ai nhiều mấy, ngược lại cảm thấy ít nhất thời gian tới hắn có thể thoải mái, không cần cố gắng lấy lòng nữ sinh nữa, không cần cố gắng ràng buộc chính mình. Hắn ngẩng đầu nhìn bầu trời, mặt trăng rất lớn, đã xem như tròn lắm rồi.

Hắn bắt đầu ngâm nga, làm cho mình trở nên thoải mái hơn. Một bên ngâm nga một bên hắn nghe được tiếng trẻ con nói chuyện.

Hắn nhìn đồng hồ đeo tay, gần 11h rồi còn chưa về nhà?

Xuất phát từ kỹ năng nghề nghiệp, hắn đi về nơi phát ra thanh âm. Tiểu khu bốn phía là hoa viên xây theo hình vòng tròn, giữa một lối đi nhỏ, làm coi như vô cùng lịch sự tao nhã. Bên cạnh có rất nhiều tre trúc và cây long não.

Hắn từ bên cạnh lối đi nhỏ tiến vào bụi cây, nhưng tìm một vòng lớn cũng không phát hiện có trẻ con. Nhưng thanh âm từ trong khắp ngõ ngách không ngừng phát ra.

"Chơi trốn tìm, kiếm tiểu quý, quý không ảnh, nhìn không thấy, xoay một vòng trên cây, xoay hai vòng bên mộ, xoay ba vòng quay đầu lại nhìn xem!"

Khi Còi bắt đầu có chút rung mình, thanh âm kia giữa đêm hè nóng bức nghe thấy cũng khiến lông tay dựng thẳng đứng, hấn trèo vào cột vòng xanh bên cạnh. Phát hiện bên trong có một hộp giấy.

Hấn nghĩ thầm: Sẽ không có trẻ con ở bên trong chứ, nhưng hộp này cũng quá nhỏ.

Hấn nuốt một ngụm nước miếng, ngồi xổm xuống chuẩn bị mở cái hộp, ngay khi tay hấn vừa mới đụng tới hộp giấy, đột ngột thanh âm ngừng bật.

Hấn không dám tùy tiện mở hộp, bỗng dưng hấn cảm giác trên đầu tỏa ra một thanh âm: "Anh trai à, anh đang làm thế?"

Hấn ngẩng đầu liếc mắt nhìn một cái, thiếu chút nữa cả người ngã về phía sau, một đứa bé cứ thế ghé vào sau lưng hấn, nhưng hấn cứ nhiên một chút cũng chưa hề cảm giác thấy?

Đứa bé kia từ sau lưng hấn bò xuống, hấn phát hiện là một bé trai năm sáu tuổi, mắt cực kỳ lớn, đôi mắt như vậy chợt khiến hấn nhớ tới Diệp Vỹ.

Hấn lắc đầu, khom lưng hỏi: "Nhóc con, trẻ như vậy không trở về nhà ở đây làm gì?"

Đứa bé bĩu môi nói: "Anh trai à anh trẻ như vậy không trở về nhà ở đây làm gì?"

Hấn bị hỏi ngược, vô thức lộ ra vẻ mặt quẫn bách và khó xử. Đứa bé lập tức nói: "Anh trai có phải bị thất tình không?"

Khóe mắt hấn co giật nói: "Không thể nào, nhà em ở đâu? Anh đưa em về."

Đứa bé trái lại rất ngoan ngoãn gật đầu, Khi Còi phát hiện đứa bé này hình như mặc quần áo mùa đông. . . . Nó cứ nhiên mặc một cái áo bông màu đen.

Mặc dù trong lòng vô cùng cổ quái, nhưng cũng đã đáp ứng đưa nó về rồi.

Thằng bé vươn tay nói: "Anh ơi em dắt anh đi."

Khi Còi chung quy cảm thấy đứa bé này không đúng, chẳng lẽ gặp tiểu quỷ rồi? Nhưng nhìn hấn như vậy hiện giờ quay đầu bỏ chạy hình như không có tiền đồ lắm, Khi Còi do dự một chút vẫn là cầm tay đứa bé kia, bàn tay lạnh như cây nước đá vậy. Hấn vô thức muốn rút tay về, đứa bé đột nhiên nắm chặt lấy. Sau đó nói: "Anh nhất định phải đưa em về nha, nếu không. Em về không được nữa."

Khi Còi cố gắng tỏ vẻ tự nhiên hơn, hấn xé ra một nụ cười tương đối khó coi nói: "Chẳng lẽ em sợ cha mẹ em trách em trẻ như vậy còn chưa trở về?"

Mặt của thằng bé vẫn không hề có nụ cười, nó gật đầu.

Khi Còi một đường không nói gì, tùy thằng bé kia dẫn hấn đi, Khi Còi phát hiện nó dẫn hấn tới một dãy nhà cũ bên cạnh tiểu khu. Nơi này không có đèn đường, một mảnh đen nhánh.

Khi Còi thật sự chịu không được loại bầu không khí vừa tối tăm vừa quái dị này, hắn mở miệng nói: "Em tên gì?"

Trong bóng đêm Khi Còi nhìn không rõ bộ dáng của đứa bé bên cạnh, hắn chỉ có thể cảm giác được bàn tay lạnh buốt cầm trong tay vẫn nắm.

Trong bóng đêm truyền đến thanh âm của trẻ con: Diệp Kỳ.

Khi Còi nghĩ thầm Sao cũng là họ Diệp.

Hắn bắt tri bắt giác nhớ tới Diệp Vỹ, hắn nói: "Anh cũng quen một người họ Diệp.

"Anh ấy là người thế nào?"

"Một tên biến thái."

Khi Còi cảm giác tay như bị cái gì như kim sắt kẹp một cái, hắn gào lên. Nhưng rồi lại không cách nào vẫy rơi cái tay kia.

Thanh âm của đứa bé nghe có chút tức giận: "Anh tại sao nói anh ấy biến thái?"

Khi Còi nhắc lại một lần, suy nghĩ của hắn bị đưa vào khoảng thời gian ba năm trước, hắn chậm rãi mở miệng nói: "Kể cho nhóc con một câu chuyện nhé. Đó là một câu chuyện về một quyển sách."

Khi Còi đi từ từ, chậm rãi kể, cuối cùng hắn mở miệng nói: "Ngay từ đầu anh nghĩ người này một chút cũng không có hơi thở của sự sống, anh không thích mấy thứ loại ngấm ngấm khó dò này. Nhưng về sau anh phát hiện anh ấy kỳ thật dường như là một người rất lạnh, muốn tới gần đông lửa để sưởi ấm. Anh ấy coi thường tử vong cùng lý giải biến thái, đều chỉ để phát tiết che giấu anh ấy muốn cuộc sống như người bình thường. Nhưng sau khi anh hiểu được những điều này, anh ấy cũng đã mất rồi. Anh ấy là một tên biến thái, điểm ấy anh thừa nhận, nhưng cũng là người bạn anh đây đời này khó có được, mất đi, cũng sẽ không có nữa."

Khi Còi bắt tri bắt giác kể thật lâu, nhưng hắn kinh ngạc phát hiện hắn vẫn luôn đi, thẳng tắp đi về phía trước. Đi gần một giờ rồi?

Hắn cúi đầu nhìn đứa bé bên cạnh, đứa bé kia nhìn qua rất an tĩnh, lúc hắn kể chuyện, đứa bé một chút cũng chưa hề phát ra âm thanh, nó cứ thế nhìn về phía trước, nghe Khi Còi kể hết thấy những chuyện đã phát sinh ba năm trước.

Cuối cùng đứa bé mở miệng nói: "Tới rồi."

Hắn dừng bước, Khi Còi phát hiện nơi này cư nhiên là một căn nhà lầu nhỏ, hắn nhìn ngọn đèn cửa sổ gạt đầu, ngọn đèn cư nhiên chính là loại màu đỏ vô cùng quý dị, hắn nghĩ thế nào cũng cảm thấy đứa nhỏ này cùng tòa nhà kia lộ ra một cổ quý khí, hắn ho khan một tiếng, hắn ngồi xổm xuống nói: "Nhóc con em lên đó đi, ba mẹ em sẽ không trách em. Anh không lên đâu."

Đứa bé trừng mắt nhìn nói: "Anh à, anh kỳ thật rất thích cái chú đã cứu anh đúng không."

Khi Còi nhất thời ghen giọng, hấn cười ha ha nói: "Anh tin anh ấy khẳng định rất không thích anh, bởi vì anh ấy luôn chọc ghẹo anh. Được rồi, em lên đi thôi. Ngủ sớm một chút nha."

Hấn nhẹ nhàng đẩy lưng đứa bé, sau đó liền xoay người đi.

Hấn chợt nghe sau lưng xuyên qua một giọng nói của người lớn: "Cậu nghĩ, tôi chán ghét cậu sao?"

Hấn ngạc nhiên quay đầu lại, trong hàng hiên đã không còn đứa trẻ nữa. Giọng nói kia thật sự rất giống giọng của Diệp Vũ, hấn nhìn tay mình, lại càng hoảng sợ, trên tay của hấn cư nhiên chẳng biết từ khi nào nắm một tờ giấy vàng mả.

Hấn ném giấy vàng mả trên mặt đất, giấy vàng mả bay xuống nền đất, sau lưng giấy vàng mả có một dãy số, Khi Còi cầm lên phát hiện là một số di động.

Hấn chửi nhỏ một câu: "Đệt, gặp quỷ rồi!"

Hấn đảo mắt nhìn quanh, nghĩ nơi này căn bản không phải nơi gần nhà họ. Hấn cúi đầu nhìn tờ giấy vàng mả có viết số di động nọ, cũng cảm giác đầu bắt đầu đau rồi.

Hấn lui về sau một chút, sau đó bắt đầu chạy trở về. Hấn nghĩ đứa bé kia có lẽ không phải người sống, sau khi trải qua chuyện ba năm trước, hấn đối với những thứ không tồn tại này càng thêm kiên dè và tin chắc. Do đó khi bạn gái hỏi hấn tin hay không, hấn vô cùng phản cảm.

Hấn một đường chạy ra ngoài, đi tới đường cái, đường cái trống rỗng một chiếc xe cũng không có, hấn lấy điện thoại cầm tay ra gọi một cú điện thoại cho Chu Quyết, nhưng điện thoại di động của Chu Quyết không kết nối được, hấn mắng một câu lại gọi cho Tam Béo, rốt cuộc cũng chuyển được.

"Alo? Tam Béo!"

"Chuyện gì hả, không phải hẹn hò cùng bạn gái sao? Trễ vậy rồi sao còn rảnh rồi tìm tớ hả."

"Tớ. Tớ có lẽ gặp phải thứ gì không sạch sẽ rồi."

"Mẹ kiếp. Cậu, làm sao vậy?"

Khi Còi kể hết chuyện xảy ra trước đó cho Tam Béo, trong lúc đó hấn rốt cuộc bắt được một chiếc taxi. Hấn lên xe báo địa chỉ của mình, sau đó đầu kia điện thoại lại đột ngột ngắt kết nối, hấn alo mấy tiếng, nhưng vẫn không ích gì, hấn phát hiện trong xe cư nhiên không có tín hiệu.

Tài xế lúc này đã khởi động ô tô, hấn ngồi phía sau xe cả thân thể đều trầm xuống, dường như thứ gì đó đột nhiên đè lên người hấn vậy, hấn nhìn cảnh tượng ngoài cửa sổ xe, xem chừng đã lên cầu vượt.

Bên ngoài chỉ có một vài ngọn đèn, hấn nhắm mắt lại cảm thấy hôm nay thật sự quá mệt mỏi. Lúc này bên trong xe taxi phát một ca khúc nước ngoài, hấn nghe nhạc nhìn mình phản chiếu trong kính, chỉ cần dưới tình huống không phải cau mày, khuôn mặt Khi Còi nhìn qua vô cùng trẻ tuổi, thậm chí có một nét ngây thơ nói không nên lời, hấn dời ánh mắt, đột nhiên hấn phát hiện chạy trên đường bên cạnh có một chiếc xe chạy song song với xe hấn, mà trong xe cư nhiên chính là đứa bé tên Diệp Kỳ kia.

Đứa bé nhìn thoáng qua hấn, nhưng rất nhanh ô tô đã vượt qua.

Chỉ nháy mắt đó thôi, đại não Khi Còi giống như mở điện vậy, hấn phát hiện trên tay hấn không biết xảy ra chuyện gì cư nhiên lại nắm tờ giấy vàng mả.

Hấn kêu lớn, khiến tài xế cảnh giác, tài xế hỏi: "Cậu làm sao vậy?"

Hấn vội vàng quay kiếng xe xuống ném tờ giấy vàng mả ra ngoài, hấn nói: "Không sao cả. Tôi mơ thấy một cơn ác mộng."

Tài xế nhìn hấn vài lần, liền chuyên tâm lái xe. Qua nửa giờ, Khi Còi mới tới của nhà, hấn đưa tiền cho tài xế, cửa mở liền chuẩn bị đi. Ngay lúc hấn đi tài xế hô lên với hấn: "Cậu không mang đứa bé kia theo?"

Nói xong ông ta chỉ bên cạnh Khi Còi, Khi Còi phát hiện đứa bé mặc áo bông đen kia cư nhiên ngay bên cạnh mình, đứa bé vẫn mặt không chút biểu cảm. Tài xế lắc đầu, lái xe đi.

Dưới cả hàng hiên cũng chỉ còn lại Khi Còi và đứa bé kia, hấn trừng mắt nhìn đứa bé nói: "Mày. Mày rốt cuộc là thứ gì?"

Đứa nhóc hiển nhiên vô cùng tức giận, nó nói: "Tôi là Diệp Kỳ, không phải thứ gì. Thật đáng ghét, không lễ phép."

Khi Còi lùi về phía sau mấy bước, hấn nói: "Mày muốn. Làm cái gì?"

Diệp Kỳ nói: "Em muốn cùng anh về nhà nha. Trễ vậy rồi, chẳng lẽ người lớn như anh muốn một đứa bé như em ngủ bên ngoài sao?"

Khi Còi cảm giác cảm đều đã tê rần, hấn nói chuyện đều run run: "Mày muốn cùng tao về nhà?"

Diệp Kỳ gật đầu nói: "Ba nói, bảo em cảm ơn anh đảng hoàng, còn nữa tại sao anh vứt số điện thoại của ba em?"

Khi Còi nhìn trong tay mình, cư nhiên lại nắm tờ giấy vàng mả, hấn hư thoát nói: "Ba của mày là ai?"

Diệp Kỳ nói: "Ba tôi đương nhiên chính là ba tôi rồi."

Khi Còi lùi về sau mấy bước, hấn nói: "Mày. Mày không phải là quỷ đó chứ, oan có đầu nợ có chủ nha, tao Tao chưa từng hại mày mà."

Vừa nói hần vừa không ngừng chạy lên lầu, một mạch chạy bốn tầng lầu, đi tới cửa, tay mở cửa đều run run, vào nhà rồi, hần đóng sập cửa lại. Cả người ngồi bệt trên mặt đất, hần thở phì phò lại muốn gọi điện thoại, phát hiện điện thoại di động cư nhiên dư ra mười mấy cuộc gọi nhờ.

Vừa nhìn đều là số lạ. Nhưng nhớ mấy số cuối cùng kia chính là số trên giấy vàng mã.

Hần vội vàng chạy đến cửa sổ nhìn xuống lầu, hần phát hiện đứa bé dưới lầu đã không thấy đâu.

Hần hung hăng kéo rèm, đặt mông ngồi trên sofa, hần bắt đầu hút thuốc, không ngừng hút, trên đầu cũng toát mồ hôi lạnh, hần nhìn thoáng qua cổng phẩm dùng để đi tảo mộ ngày mai đặt bên ngăn tủ, phát hiện tảo chuẩn bị thiếu một quả.

Hần vừa định đứng dậy, hần nghe được trong phòng mình truyền đến từng tiếng từng tiếng rôm rốp. Hần chạy đến phòng ngủ, phát hiện đứa bé kia cư nhiên ngồi trên giường hần gặm tảo cổng phẩm!

Hần chỉ vào đứa bé trên giường hồi lâu, cả người hần đều có chút tê dại, sau đó hần nghĩ cái gì cũng không cảm giác được trực tiếp ngã về sau, song ngay nháy mắt Khi Còi bị dọa ngất xỉu đó, hần được người từ phía sau ôm lấy, cả người liền nằm trong lòng đối phương.

"Con làm có chút quá phận rồi, ta không bảo con hù dọa cậu ấy như vậy."

"Nhưng ba à, anh ta nói ba biến thái, hơn nữa không chịu nhận số di động của ba."

"Ta đã nói bao nhiêu lần rồi, số di động phải viết trên giấy."

"Nhưng con chỉ có thể lưu lại chữ viết trên giấy tiền vàng mã mà. Được rồi mà, con sai rồi, ba không nên tức giận nữa."

"Con về trước đi, nơi này ta sẽ xử lý."

"Dạ."

Nói xong thân ảnh đứa bé càng ngày càng mỏng manh, sau đó liền biến mất. Tảo rơi trên mặt đất, Diệp Vỹ thở dài, gã ôm Khi Còi lên giường, gã sờ trán hần, trán của Khi Còi bị dọa sợ đều là mồ hôi lạnh.

Ngón tay Diệp Vỹ quần quanh mép tóc hần, nghiêng đầu tự nhủ: "Nhát gan vậy, sao làm cảnh sát được chứ?"

Khi Còi như cảm giác được thanh âm nhíu mày, trong miệng còn thì thào: "Quý. Ma quỷ lộng hành rồi. Tiểu quý nha, đừng tới đây."

Diệp Vỹ dường như cảm thấy rất thú vị, gã ở trán Khi Còi vẽ một cái phù, Khi Còi liền yên tĩnh trở lại, cũng bắt đầu phát ra tiếng hít thở đều đều.

Diệp Vỹ duỗi thắt lưng mệt mỏi nhìn chuông báo thức bên cạnh nói: "Không còn sớm nữa, nếu không phải tôi đi theo, nói không chừng cậu đã bị dọa ra bệnh rồi."

Nói xong lão đại không khách khí đẩy Khi Còi qua bên cạnh, bản thân cũng nằm vào. Diệp Vỹ nhắm mắt lại khước miệng vẫn còn cười nói: “Phòng chừng ngày mai cậu sẽ bị giết mình nhì.” Gã rất chờ mong đến sáng sớm mai.

Sáng ngày thứ hai, chuông báo thức bắt đầu vang lên, Khi Còi cau mày, hần nhắm mắt từ từ thuận tay chuẩn bị tắt chuông báo thức, đột nhiên mò được bên cạnh còn có một người. Hần đột nhiên mở mắt, phát hiện bên cạnh một người nằm thẳng thớm, nhưng xác chết trong nhà tang lễ mà nằm đó không hề cong người.

Mà mặt của bộ “thi thể” này cư nhiên là Diệp Vỹ.

Buổi sáng ngày đó, trong tiểu khu nghe được một tiếng gào khàn cả giọng, nghe nói thanh âm vang đến nỗi ngay cả đại gia xe đạp bị nặng tai cũng nghe hết sức rõ ràng.

Khi Còi thật sự cảm thấy lại bị dọa nữa, hần sẽ hồng mắt. Hần một cước liền đạp lên người Diệp Vỹ, Diệp Vỹ bị một cước kia trực tiếp đá xuống giường. Cả thân thể bị đụng phải tường.

Gã ăn đau bụm phía sau lưng, nhìn Khi Còi nói: “Cậu đá tôi làm chi?”

Khi Còi chỉ ngón tay, hần còn khàn giọng gào tại chỗ, cư nhiên ngay cả hơi còn chưa kịp lấy, so với Pavarotti còn Pavarotti hơn.

(Tiêu: Pavarotti là ca sĩ opera giọng nam cao người Italia.)

Khi Còi kêu muốn tắt thở, hần mới ngừng lại được, Diệp Vỹ lúc này đã đứng thẳng người dậy, gã nhìn Khi Còi bên cạnh, gã muốn đưa tay đem ngón tay vẫn cứ chỉ vào mình kia đè xuống, nhưng ngay khi gã đưa tay qua Khi Còi. Khi Còi quả thực giống như bị điện giật mà run lên, cả người đều lui về phía sau, hần rút cuộc nghẹn ra một chữ: Quỷ! Anh là quỷ!

Diệp Vỹ thú vị nhìn hần, sau đó lại bước gần qua hần, gã vừa tới gần, Khi Còi lập tức vừa lăn vừa bò muốn chạy ra ngoài, Diệp Vỹ mắt thấy hần muốn chạy trốn, liền lập tức bắt lấy chân hần, Khi Còi như là đạp thứ gì đó không ngừng đá tay gã.

Diệp Vỹ liền nhìn hần, Khi Còi liền nhìn Diệp Vỹ. Diệp Vỹ không dám hành động thiếu suy nghĩ, dù sao gã biết thân thủ của Khi Còi rất tốt. Gã đánh không lại Khi Còi, hai người mắt to trừng mắt nhỏ ước chừng 5 phút.

Khi Còi mở miệng nói: “Anh. Không phải đã chết sao? Chẳng lẽ tôi còn đang nằm mơ? Tôi biết tôi có lỗi với anh, bỏ lại anh một mình chạy trốn, nhưng lưu lại tôi một mình cũng chỉ thêm người chôn cùng mà thôi.”

Diệp Vỹ muốn tiến lên sờ hần, nhưng Khi Còi lập tức cảnh giác co rúm thành một đoàn. Diệp Vỹ thở dài nói: “Tôi không chết. Cũng không trách cậu.”

Khi Còi nói: “Làm sao có thể?”

Diệp Vỹ có chút giận, gã nói: “Vậy cậu muốn tôi chết sao?”

Khỉ Còi nói: “Tôi đương nhiên không mong anh chết, nhưng anh làm sao có thể không chết?”

Trong miệng Diệp Vũ lẩm bẩm thiết nhiều câu. Khỉ Còi một câu cũng không hề nghe lọt. Diệp Vũ xê dịch vị trí, gã vồ vồ bên cạnh, Khỉ Còi hiểu ý gã là bảo hẩn qua đó ngồi, hẩn lắc đầu như trống bỏi.

Diệp Vũ thở dài nói: “Tôi và Trần Hạo không hề chết, bởi vì nghi lễ cuối cùng không phải chúng tôi hoàn thành, mà là hồn phách phóng thích trong Cổ Hồn Phách đã thay thế chúng tôi. Do đó chúng tôi đã chạy ra được.”

Khỉ Còi nghe gã kể tình huống lúc đó, hẩn nói: “Vậy hai hồn phách đó là ai?”

Diệp Vũ lắc đầu nói: “Không biết, là một trong những người vì lời nguyên vòng bảy người này mà chết. Tôi cũng không biết rốt cuộc là ai.”

Đại não Khỉ Còi bắt đầu điên cuồng chuyển động, tựa như một bông vụ vậy. Hẩn chợt nói: “Vậy các anh tại sao bây giờ mới xuất hiện?”

Diệp Vũ nói: “Lý do tôi không muốn tới gặp cậu, bởi vì cuộc sống của tôi không nên có mối liên hệ cùng bất cứ ai.”

Khỉ Còi cảnh giác nhìn gã, hẩn dường như từ trong mắt người này nhìn thấy một tia bi thương.

Diệp Vũ nói: “Chuyện ba năm trước với tôi mà nói cũng chỉ là một lần hoàn thành nhiệm vụ của gia tộc giao cho tôi mà thôi, nhưng lại ngoài dự liệu của tôi chính là bất tự của cậu cư nhiên giống Diệp Đĩnh như đúc, cho nên tôi mới có thể để cậu đi cùng tôi, như vậy trước mắt cậu có thể độ một ít dương khí cho tôi, để tôi có thể chống đỡ đến cùng. Diệp Đĩnh trước đây có tác dụng cung cấp đủ dương khí cho tôi, nhưng chờ sau khi nó trưởng thành, nó liền không còn tác dụng như vậy nữa, nhưng tôi phát hiện cậu sau khi trưởng thành vẫn như cũ có thể bào trì khí tức này, việc đó rất không dễ dàng. Với tôi mà nói cũng là ông trời cho tôi một cơ hội.

Khỉ Còi cái hiểu cái không, cổ một hồi rút vào, một hồi vươn ra. Diệp Vũ thừa dịp hẩn chưa chuẩn bị, gã đột ngột dùng miệng phong trụ môi Khỉ Còi.

Khỉ Còi trong lúc nhất thời cũng bị hành động này dọa ngây người, Diệp Vũ thấy vẻ mặt hẩn bị dọa trắng bệch, cư nhiên đã quên chống cự, liền càng được một tác lại đòi tiền một thước muốn đưa đầu lưỡi mình cũng xâm nhập vào.

Khỉ Còi lúc này mới như được thông điện thành linh đẩy Diệp Vũ ra, hẩn một bên chúi môi một bên nói: “Anh làm thế chi! Anh quả nhiên bất bình thường mà. Tôi không phải đồng tính nha!”

Diệp Vũ nói: “Cứ vậy đi, tôi có thể sống được so với dương khí bình thường hấp thụ cần nhiều năng lượng hơn, như vậy sẽ làm cơ thể tôi trở nên linh hoạt một chút, cũng có thể khiến tôi cảm thấy ấm áp hơn chút.”

Khi Còi nhìn Diệp Vũ, Diệp Vũ nói: “Tôi kỳ thật hẳn là thuộc về người chết, nhưng như cậu ở đây nhìn thấy tôi bây giờ coi như là một người sống. Dựa theo cách nói của người nhà họ Diệp, tôi chính là Quỷ Đồng, lúc còn là trẻ sơ sinh tôi hẳn đã chết, nhưng tôi lại vẫn lớn lên, bởi vì linh hồn tôi vẫn chưa rời khỏi thân thể. Khuyết điểm duy nhất chính là dương khí không đủ, sẽ làm máu tôi chảy rất chậm. Do đó cậu mới có thể cảm thấy cơ thể tôi lạnh như băng.”

Khi Còi thành thật nói: “Tôi nghe không hiểu.”

Diệp Vũ thở dài, lắc đầu nói: “Tôi đoán cậu cũng nghe không hiểu, nhưng mà không sao cả, bất quá, tôi bây giờ đã quyết định.”

Khi Còi theo không kịp suy nghĩ của gã, hỏi: “Cái gì?”

Diệp Vũ rất nghiêm túc nói: “Tôi muốn sống cùng cậu cả đời.”

Cơ nửa bên mặt của Khi Còi đều run rẩy, từ khóe mắt Diệp Vũ thỉnh thoảng xẹt qua một tia biểu cảm lo lắng, dưới tình huống một người mặt không chút thay đổi nói ra như vậy, tia biểu cảm nọ quả thực có thể bị xem nhẹ không đáng kể.

Gã nhìn Khi Còi, sau đó tiếp tục nói: “Tôi đã thay cậu xem qua bát tự, cậu đời này không có vận đào hoa, cơ bản không phải bị vứt bỏ thì là bị lừa gạt. Thay vì mù quáng lẫn qua lẫn lại như vậy, không bằng cùng một chỗ với tôi có tốt hơn không. Ít nhất cậu xem, tôi không ghét bỏ cậu.”

Khi Còi rốt cuộc đã khôi phục lực hành động, hấn dùng một cú đấm móc phải mạnh mẽ mà hữu lực ngăn chặn lời tiếp theo của Diệp Vũ.

Diệp Vũ bụm mặt, Khi Còi tức giận đến cả người phát run hấn nói: “Anh còn ghét bỏ tôi? Anh dựa vào cái gì ghét bỏ tôi? Thần Côn tôi đã nói với anh rồi, anh muốn xem tôi như túi dưỡng khí cho anh tôi tuyệt đối mặc kệ, còn nữa anh nói, cái gì vận đào hoa, tôi cũng chưa bao giờ tin đâu! Anh đã không còn việc gì nữa, vậy anh liền đưa ra một điều kiện tôi có thể làm được đi, tôi làm được rồi hai ta không nợ nhau nữa!”

Diệp Vũ rờ lên khóe miệng sừng tấy gã nói: “Cậu không tin lời tôi? Nhưng mà không sao cả, cậu đã nói vậy, thế thì tình trạng tôi hiện giờ không như ba năm trước, tổn thương của ba năm trước khiến năng lực của tôi khôi phục trở nên rất yếu, gia tộc của tôi đối với hành động của tôi càng ngày càng hạn chế, việc này với tôi mà nói rất không ổn, ít nhất cậu ở đây tôi có thể tìm được biện pháp để tôi thuận lợi tự do hành động trước, giúp tôi chăm sóc coi như là trả nhân tình cho tôi.”

Khi Còi bối rối nhìn gã, Diệp Vũ mặt không chút thay đổi nói xong hết thảy liền chuẩn bị ra ngoài. Song Khi Còi làm sao cũng cảm thấy gã hình như rất đau thương, không đơn giản là vì đã trúng một quyền, mà là vì những lời Khi Còi nói với gã. Bởi vì Khi Còi cự tuyệt gã, Khi Còi lại nhớ tới bộ dáng cuối cùng gã nhìn mình ba năm trước, loại ánh mắt ước ao và giải thoát, nhưng loại ánh mắt này quá bi ai, hiện giờ nhắm mắt lại Khi Còi cũng có thể hồi tưởng lại cặp mắt của Diệp Vũ lúc ấy.

Khi Còi nắm chặt đầm tay, hắn có thể cảm giác được sự cô độc và vắng lặng của Diệp Vỹ, hắn cũng hiểu được Diệp Vỹ dùng tất cả cảm tình mình có thể biểu đạt để gặp mặt hắn nổi lên lạc. Hắn chưa từng dao động sao? Hiển nhiên không phải. Chẳng qua hắn không rõ nên xử lý thế nào.

Ánh mắt Khi Còi rất loạn, hắn mắt thấy Diệp Vỹ sẽ rời đi, vội vàng hô: “Này, anh trước hết dừng đi! Anh đứng lại cho tôi.”

Diệp Vỹ ngừng bước, Khi Còi vuốt mặt hắn nói: “Đầu tiên có hai chuyện tôi phải nói với anh.”

Diệp Vỹ hỏi: “Là gì?”

Khi Còi bĩu môi nói: “Tôi đồng ý trước khi anh chưa tìm được biện pháp thay thế, làm túi dưỡng khí cho anh.”

Diệp Vỹ cũng không tỏ vẻ cao hứng, gã chỉ yên lặng gật đầu nói: “Tôi biết, như vậy cậu sẽ không nợ tôi cái gì nữa. Người Diệp gia chúng tôi không thích nợ ai, cũng không thích ai nợ mình.”

Khi Còi nghe được thanh âm của gã, cảm thấy trong lòng như bị vật gì đâm vào vậy, hắn tiếp tục nói: “Còn nữa, nếu anh không ngại, tôi nghĩ chúng ta có thể trở thành bạn bè tốt.”

Diệp Vỹ nhú mày lặp lại lần nữa: “Bạn bè?”

Khi Còi trịnh trọng gật đầu, nói: “Đúng, bạn bè, tôi có thể trở thành người môi giới giữa anh và thế giới bên ngoài. Để anh Không còn cảm thấy cô độc nữa. Tôi có thể trở thành bạn của anh.”

Diệp Vỹ cúi đầu lẩm bẩm một câu, sau đó phát ra một tiếng cười khẽ. Gã không dừng bước, mà mở miệng nói: “Làm bạn thì cậu hẳn phải chuẩn bị cho tôi chút niềm tâm chứ. Hay là cậu định dùng chút công phẩm đó chiêu đãi tôi?”

Khi Còi thoáng sửng sốt, hắn nói: “Có thể chứ, tôi hàng năm mua công phẩm cho anh đều là thứ tốt đó, bánh ngọt này bản thân tôi cũng tiếc không dám ăn đâu.”

Diệp Vỹ cười nói: “Thật không?”

Khi Còi ra khỏi phòng đi tới phòng bếp nói: “Chuẩn bị cho anh chút sữa đậu nành nữa uống. Đúng rồi anh bình thường thích ngọt hay mặn?”

Diệp Vỹ cười nói: “Tôi bình thường thích uống thức ngọt.”

Khi Còi một bên gãi đầu, một bên mở bếp ga chuẩn bị làm một cái bánh nữa.

Diệp Vỹ không rời đi, gã ngồi bên bàn ăn, chờ người trước mặt vì mình làm niềm tâm, gã bắt đầu nở nụ cười, song trong nụ cười lộ ra một tia giảo hoạt, hắn cảm thấy cái tên ngốc gọi là Khi Còi kia cơ bản đã trốn không thoát khỏi tay mình, bước tiếp theo chính là câu chuyện cùng hắn hai người.